

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

A *Lexicon* to better understanding Cultural Heritage

Terminology research test conducted by students

(2017-2019)

Recommendations to the Students

"The first assignment for every single student is to select ONE term of your own choice, relevant for your thinking about cultural heritage, and write your own definition of it in about 100-150 words. It is a good idea to select a term that you have been working with in your previous assignments at university. No bibliography is required. You may write in your own language, if you wish, but please also provide a text in English.

Please send your definition before you depart for Spain. Please don't forget to sign your text with your name and university.

Below you will find samples of the definitions that have been supplied so far. Please feel free to redefine some term, if you are not happy with the way it is defined below. You may also elaborate on some of the shorter definitions and make them more complete.

In Santiago (March 2019) you have had a chance to discuss your definitions with your fellow students and hand in a refined version."

The idea behind the work on the lexicon is to discuss and define terms that were thought to be of relevance for our ProPeace project. The students are asked to come up with ideas for terms that they feel to be of interest and importance for their respective studies on cultural heritage. Everyone is free to take their discussion and thinking in different directions as long as they are shown to be relevant for our central theme about cultural heritage in the context of Europe. The following points and problems/questions are presented as central for the process:

- ✓ Cultural heritage should be seen in a multicultural setting
- ✓ Culture is always multifaceted
- ✓ Ideas about culture(s) are a different matter
- ✓ "History" is not only the political history of male rulers
- ✓ How can "we" talk about "us" without old nation-, religion-, race- and gender barriers?

@Robert Belot

The discussion and work on the definitions of terms related to *cultural heritage* can be quite illuminating, wideranging and helpful for all participants in order for them to fathom and start thinking in a systematic fashion about problems related to this term, how it has been applied and used and how it has affected our notions about what is *traditional* in our everyday culture and identity in the times of change that we now experience – especially when it comes to identity based on shared culture with roots in the past.

The term *cultural heritage* has been used since 1970 and became quite common after 1980 in relation to Unesco's World heritage sites. It is associated with preservation but at the same time the term as such affects and changes everything which it is applied to and thus deserves to be protected as a relic of the past. The term changes the way we think about our customs, behaviour, material culture and traditions. It calls for action, not on the national level but locally and within groups not previously defined as being on a par with the nation. It illuminates the creative power of daily life across national boundaries, use of language, food, clothes, home; in short it gives meaning to the prose of the world, both the intangible and tangible heritage.

What happens also is that the inheritors are distanced or removed as *modern* and they can not be a part of their own heritage. Rather they are owners of a heritage, and define themselves as rightful heirs of a culture in a population group where not everyone belongs to the inheritors – as everyone is believed to have done in the idealised or Edenic past. It is therefore of the utmost importance for us to think critically about notions surrounding cultural heritage, and ask ourselves if we in the present can unite around a heritage from a past that was so different from the world we now live in. Some of the questions we find worth discussing are:

- A. Does cultural heritage exist without an ideology about it?
- B. Does emphasis on cultural heritage perhaps split *us* and *others*?
- C. Can emphasis on cultural heritage be discriminating?
- D. What kind of groups unite around cultural heritage?

The Student group in Edinburgh 2017 consisting of Rodrigo, Dagrún, Carlos, Despoina and Ian thought about *memory* as the connection of particular historical occurrences that illustrate the past of a region, individual and collective memorable occurrences, also emphasising it as:

- A. The act of recounting or remembering experienced events.
- B. An aspect of social destructions.
- C. Contribution to the process of socialization and the formation of identities and ideologies.

The part of *memory* related to the definition of *identity* was seen as putting us in touch with our roots in order to make efficient decisions and help us to avoid repeating past mistakes, like war, genocides and so on.

The group also dealt with *oral tradition* and *folklore*. Oral tradition was seen as referring to everything that is transmitted orally from generation to generation in order to communicate experiences, stories and knowledge to the next generation. Oral traditions were seen as helping societies or communities that don't have a writing tradition to transmit their knowledge and memories down to the next generations. The folklore was defined as all the cultural practices (beliefs, rituals, stories, legends, jokes, cults, traditions etc.) of the traditional societies or groups.

Similarly, literature was described as a collection of experience in written texts, be it history, experience, memories, traditions, stories in all kinds of art, documents, books, texts, papers...

Another method was used to describe central terms like *war*, by lining up a series of words/terms that were associated with it: Guns. Bombs. Destruction. Enemies. Death. Conflict. Migration. Refugees. Hunger. Politics. Poverty. History. Insecurity. Power. Greed. Invasions. Technology progress. Resistance. Mobilization.

Similarly, *climate change* was defined through these words: Extreme weather conditions. Destruction of poles, animals, species. Refugees. Migration. Insecurity. Danger to heritage, old buildings. Threat. Resilience. Provoked also by big companies

Other important topics related to heritage were also mentioned, such as:

Potentially considered as Intangible Cultural Heritage (ICH)

Difference from other non-European, indigenous lines of horsemanship

Discussion about nominations of France and Austria to inscribe their respective heritage elements of classical horsemanship

Gisli Sigurðsson

Iceland University

ProPeace Project

BEIN

Affect by Dagný Davíðsdóttir

Affect is two sided, it consists of bodily capacities to affect and to be affected that emerge and develop in concert (Ben Anderson). It doesn't need to be a body though, it can be anything. Affects are everywhere and they are connected to everything, for example material things, people, ideas and other affects. They can be connected to something popular, which leads to many people feeling the same affect from it. But what is it? Affect is a curious concept. A big group of people can be affected in the same way while listening to an opera singer, when the hair on their arm rises at the same time. But even though they're all feeling it, it's a really personal moment too. Many different memories, connections with other people and material things makes the people be affected.

Affects are positive and negative. You don't want to have a pillow on your couch from your enemy, the affect the pillow gives you emotions that are meant for the enemy. It's a "happening" between you and your pillow. Affects help people choose material things, friends, lovers and so on. It can boost your identity too, for example when you moved to another country but you pick furniture and decorations in your home remind you of your old country.

Affect – Affect is an ethnologic/anthropologic term which refers to the bodily capacities to affect and be affected by something or someone. While it is a very personal experience it may be connected to something very popular, such as a pop song that may be talking about heartbreaks which is intended at a diverse public, but each individual lives it personally. Affect is therefore easy to integrate in everything.

Architecture by Bouchet Ludivine

Sur le dictionnaire Larousse, l'Architecture possède plusieurs définitions :

Art de construire les bâtiments. // Caractère, ordonnance, style d'une construction: Monument d'une belle architecture. // Ce qui constitue l'ossature, les éléments essentiels d'une œuvre; structure: L'architecture d'un roman.

Ces définitions reprennent les différents éléments constituant l'architecture: art de construire, style/art, aspects techniques. Si l'on reprend l'étymologie du terme « architecture », cette discipline consistait à couvrir et clore les lieux. L'architecte était celui qui dirigeait ces opérations. Selon moi, ces définitions ne conviennent pas à notre cadre. En effet, l'architecture possède une dimension européenne assez forte dans la mesure où les styles architecturaux et les bâtiments emblématiques ont su traverser les frontières quel que soit les époques. Déjà, dans l'Antiquité, les constructions romaines essaimèrent dans la totalité de l'Empire. Dans l'Antiquité... Au Moyen Âge, l'architecture n'est pas associée à l'art. L'architecte est un ingénieur qui conduit les travaux. Pour construire un nouveau bâtiment, il doit simplement faire un schéma, un plan en coup sans mesure, puis avec des calculs simples et à l'aide de proportion, il construit le bâtiment en question. En revanche, l'architecture est plus travaillée quand il s'agit d'exalter la puissance de Dieu. C'est à la Renaissance que l'architecture va s'ériger comme art. L'architecte acquiert une place bien plus enviable au sein de la société. Son travail s'enrichit d'outils tels que le compas, l'équerre ou la règle. Il construit des plans précis ainsi que des maquettes. L'architecture devient un art à part entière véhiculant la pensée de l'architecte ou du commanditaire. C'est un moyen de transmettre des messages, de marquer son appartenance à un groupe. Nous pouvons considérer que l'architecture relève d'une certaine « ritualisation ».

Par ailleurs, au-delà des aspects esthétiques, l'architecture nous permet d'apercevoir les outils, les méthodes et les techniques utilisés à l'époque de construction d'un édifice.

L'architecture constitue aujourd'hui un patrimoine important car elle constitue une fenêtre vers le passé : nos techniques, nos époques, nos critères esthétiques, nos manières de concevoir le beau, nos manières de pensées, nos références... C'est d'ailleurs sur l'architecture que la notion de patrimoine s'est porté en tout premier.

According to Larousse website, architecture is: The art of building // Style, characteristic/particularities and structure of a building. // Art of marking a piece of art.

In those definitions, we can find all the elements concerning architecture: art, style, technical aspect and way of building. Let's see the etymology of the word architecture. At the beginning, this field was about closing and covering spaces. The architect was the man who lead the workers. However, the historical aspect is missing. Architecture has a European aspect quite important because architectural styles and symbolic monuments crossed borders through the years. During Antiquity, roman constructions spread through Europe. Today, they are an important cultural heritage. During Middle Ages, architecture had nothing to do with art. Architect only lead the workers and had a really bad reputation. People only took attention to religious buildings. During Renaissance, Architecture became an art. Architect became artists. They worked with tools and made real plans. Architecture is used to send a message, to show they belong to a group. Architecture becomes a ritual.

In the first article of the architecture law of 1977: "Architecture is an expression of culture. The architectural creation, the quality of constructions, the harmonious insertion in their environment, the respect of natural or urban landscapes and heritage are of public interest".

Architecture – Architecture represents a metamorphosis from utility to a statement of culture, from religion to a statement of power and wealth. While it may unite (e.g. Islamic motifs in Art Nouveau, which is a European architectural style), it may also divide as it is a statement of power against the other. For example, Paris uses/used its 18th century architecture as a declaration of wealth.

Authenticity by Lauren Rae Joenoës

Authentic refers to something that is original. It represents the true nature or the true beliefs. True to itself, not copied or falsified.

Authenticity is often seen as being about reliability, first-handedness, genuineness, and originality (Pine & Gilmore, 2008; Kolar & Zabkar, 2010; Mollada, 2010). Authenticity is always about a person's perception of something being either authentic or inauthentic, which is shaped by someone's background and within a certain context. There is a relation between someone's 'centre' of their own culture and society and how this person sees other cultures and societies and gives meaning related to authenticity (Cohen, 1979). The concept of experience and authenticity are seen as intertwined. It could be stated that there is no other type of authenticity than 'perceived authenticity'. Authenticity is not a concept that describes inherent features of objects or relations, but is a value given by the person perceiving it, at the level of ontology (Olsen, 2002). As our world is becoming more connected and knowledge is becoming increasingly available, due to

globalization, what was authentic some time ago, might not be perceived as authentic anymore today. Perceived authenticity is not something that is set, but something that changes over time and is contextual (Molleda, 2010). (Cohen, E. (1979). A Phenomenology of Tourist Experiences. // Kolar, T. & Zabkar, V. (2010). A Consumer-based Model of Authenticity: an Oxymoron or the Foundation of Cultural Heritage Marketing? *Tourism Management*, Vol. 31, p. 652-664. // Molleda, J.C. (2010). Authenticity and the Construct's Dimensions in Public Relations and Communication Research. *Journal of Communication Management*, Vol. 14:3, p. 223-236. // Olsen, K. (2002). Authenticity as a Concept in Tourism Research. *Tourist Studies*, Vol. 2:2, p. 159-182. // Pine, J.B. & Gilmore, J.H. (2008). The Eight Principles of Strategic Authenticity. *Strategy & Leadership*, Vol. 36:3, p. 35-40.

Authenticity by Neringa Kavaliauskaite

Authenticity is the perception of what is genuine, real, or true. This concept can be traditionally categorized as objective, constructive, postmodern, existential and also can be perceived as a social construct of people, which entails different meanings of what is exactly authentic. There can be two forms of describing this phenomenon - indexical (considers the kinds of authenticity that is believed to be the "original" or the "real thing") and iconic authenticity (reflects and resembles the original form). Concerning the authentic cultural production, it can be authentic in the sense that it is the result of an authentic craft process or a product, historical attraction can be authentic in relation to its authentic location. Globally speaking, the culturally authentic products can be found in order to feel connected to other cultural traditions as a part of the global community.

Authenticity in Lithuanian by Neringa Kavaliauskaite.

Autentiskumas yra tai, kas tikra, nesuklastota ar realu. Si savoka tradiciskai gali buti apibudinama kaip tikslinga, konstruktyvi, posmoderni, egzistencine ir taip pat gali buti suvokiama kaip socialinis konstruktas, kuris apima skirtingas zmoniu reiskmes apie tai, kas istikruju yra autentiska. Autentiskumas gali buti skirstomas i indeksini (apima ivairias autentiskumo formas, kas manoma kad yra "originalu" ar "tikra") arba ikoniska (kas atspindi ir primena originalia forma). Svarstant, kas apima autentiska kulturine produkcija, tai gali buti suvokiama kaip rezultatas autentisku amatu ar produktu, arba tai gali buti primtina kaip produktas ar istorine traukos vieta del jos autentiskos vietoves. Globaliai kalbant, kulturiskai autentiskus produktus galima rasti norint pajusti ryssi su kitomis kulturomis, kaip pasaulines bendruomenes dalimi.

Authenticity – Authenticity is often understood in terms of reliability and originality and it is based on personal perceptions which is in turn shaped by particular values and contexts. In fact, it can be argued that there is no other authenticity than perceived authenticity. From a tourism perspective, we might ask ourselves is mozzarella pizza authentic? Is the food authentic or do the surroundings play a role? Is pizza authentic at home, but cooked conform to a modern(ized) recipe, or is pizza authentic when cooked according to an old recipe and eaten in a traditional restaurant in a historical city? Where does authenticity end? Taking the Notre Dame in Paris, is the reconstruction in the 19th century according to ideas of the time authentic or may only the building in its original form be considered authentic? Why is it that something new and modernized cannot be considered authentic?

Belief is an acceptance that a statement is true or that something exists, or established as a personal opinion.

Belonging refers to the fact of being part of a whole. Also, the feeling that something belongs to us as individuals, or to our society.

Civic engagement and societal development. Civic commitment are both political and non-political processes that imply that all of the community members are able to participate in civic life. Social development refers to the development of both the human and the social capital of a society. The goal of civic engagement is to address public concerns and promote the quality of the whole community. The development of the society tries to explain the qualitative changes in the structure of the society, that help to achieve better its objectives. Development is a process of social change. During the last five centuries this process has increased in speed and intensity, with a marked increase in acceleration over the last five decades. These changes can be related to the active involvement of the citizens who in the contemporary world are free to express their opinion on the needs of society. The basic mechanism which leads to social change raises the awareness that results to better organization. When the society detects new and better opportunities for progress, it develops new forms of organization to successfully exploit these new openings.

Civic engagement – Civic engagement is the process of active participation in the evolution of a community. It can take diverse forms such as top-down or bottom-up approaches, but in all cases it represents the will of people transformed in action and work towards an ideal outcome/society. Activism is one form of civic engagement that starts from the bottom, from local initiatives and propagate in time towards higher grounds. Activism might however be met with the stakeholders' and authorities' reluctance.

Classical Horsemanship by Maria Jose Sanchez

Conceptual definition given during the early modern period to the philosophy and method of training and handling horses traced back to the teachings of Xenophon (430 – 354 BC), a Greek philosopher, horsemen and military general whom spent great part of his life training horses for several Greek military cavalries. His central education revolved around the idea of partnership and cooperation between horse and rider, rather than the use of brute force and compulsion (Sargent, S. (2016). *Classical Horsemanship and the Dangers of the Emergent Intangible Cultural Heritage Authorised Discourse*. *International Journal of Intangible Heritage*, 11, 36-53). He applied such principle to develop ways of training and exercising the horse for specific cavalry movements useful in the battlefield. The term classical was accoined during the renaissance period, moment when there was a reawakened interest in ancient texts such as the theatres Xenophon had written, within them his most important work named *On horsemanship*. Furthermore the discipline of classical dressage evolved from cavalry horse training, developing into what is known as competitive dressage today. Several classical dressage schools based their teachings in Xenophon's idea of riding in harmony with the horse instead of against him.

Classical horsemanship – Classical horsemanship may be considered an art, a sport or a cultural material. In the earlier times, it used to be the main transportation mean for many peoples around the world and therefore horses were used as a utility, with no attempts to humanize or form any sort of psychological bonding on behalf of the horseman. Whether horsemanship becomes a distinctive cultural element depends on the way in which the human being reports to the animal. There are nowadays attempts to designate classical horsemanship as intangible heritage.

Communitas (Normative and spontaneous) by Gunnar Óli Dagmararson

Communitas is a state that can arise within groups, of two or more people, in a liminal period or liminal state. The state we consider to be the usual state of everyday life is abandoned and an alternative state of behavior -which we are not used to practising- is adopted. While in this liminal state, individuals are liberated from everyday demands and are at one with their companions. Communitas can furthermore be divided into two terms, normative communitas and spontaneous communitas. The normative is the state that prevails. For an example in churches when the congregation comes together to pray to Jesus Christ. Although everyone is in church for the purpose of praying to the "higher power", it is unlikely that everyone will find themselves "in Christ" in this circumstance. The spontaneous is contrary to the normative in the sense that it is not organized but rather it comes from the individual consciousness and therefore the congregation can find themselves overtaken by the Holy Ghost. People are therefore uplifted, swept away and taken over in the communitas.

Communitas – Communitas is an anthropological term referring to collective action on behalf of a community. Taking the example of football, when supporters chant or react towards goals, it can be talked about spontaneous communitas. When everybody stands and sings along the anthem, it can be talked about normative communitas. The question is how can something transform from spontaneous to normative? Protests, for instance, in general seem organic and spontaneous. However, over time and with organization, they become normative.

Continuity refers to the consistent existence of something over a period of time.

Cultural diversity as a cultural heritage by Sæunn Ólafsdóttir

In the year 2001, UNESCO published a declaration on the importance of cultural diversity as a cultural heritage. It was an opportunity for the institution to make clear its conviction that a dialogue between different cultures is the best way to keep peace in the world, and reject the idea that cultural clashes are inevitable when people of different cultural backgrounds come together. (Stenou, 2002). The declaration was groundbreaking since cultural diversity was described in the first article as „common heritage of humanity and should be recognized and affirmed for the benefit of present and future generations. “ The declaration also states that its aim is to promote the conservation of cultural diversity as a living and renewable treasure that should not be regarded as unchanging but as a dynamic process that guarantees the wellbeing of humankind.

Globalization and mobility of people between continents have changed western communities in the last decades. This has been known to create some tension and feelings of hostility towards new citizens and misunderstanding between cultural groups. It is important for all individuals to be respected and experience the feeling of belonging to society. For individuals who move to a different cultural environment, it can also be a challenge to adapt to new circumstances. The host culture will make demands about adaptation but the requirements for adaptation can be both vague and ill defined. The sense of belonging to the community is important for the individual for two reasons; in order to meet the societal and cultural aspirations of its society and to build a healthy identity (Ingvarsson 2016). Wellbeing is one of the fundamental aspects of human rights, which can be said to refer to how satisfied a person is with his or her mental and physical health, the sense of belonging to someone, financial security and the opportunity to work on something that matters.

Sandell (2007) points out that museums have the potential to work on these goals in a variety of ways. For the most part, museums have been considered to have a cultural role to play rather than social. But museums are in a unique position to

promote equality since their voice is respected and recognized to be of high cultural importance. Thus, their power as an instrument towards social change has been underestimated.

Museums are an ideal venue for deliberating and celebrating cultural diversity, building bridges between groups, reinforcing a sense of community, belonging and inclusion. The purpose of museums has always been to protect and disseminate information about cultural heritage. Therefore we must be open to inventing new ways and ideas on how museums can preserve and manifest cultural diversity. In addition to sharing information and entertainment, museums also have the potential to be socially responsible organizations aimed at promoting the equality and well-being of all citizens. (Ingvarsson, L., Egilson, S. T., & Skaptadottir, U. D. (2016). "I want a normal life like everyone else": Daily life of asylum seekers in Iceland. *Scandinavian journal of occupational therapy*, 23(6), 416-424., DOI: 10.3109/11038128.2016.1144787. // Sandell, R. (2007). *Museums and the Combating of Social Inequality: roles, responsibilities, resistance. Museums and their Communities*, 95-113. // Stenou, K. (2002). *UNESCO Universal Declaration on Cultural Diversity. Cultural Diversity Series*, 1, 61.)

Cultural diversity by Sæunn Ólafsdóttir

Cultural diversity is the common heritage of humanity as stated in the Unesco Universal Declaration on Cultural Diversity. In the declaration it is stated that „culture takes diverse forms across time and space. This diversity is embodied in the uniqueness and plurality of the identities of the groups and societies making up humankind. As a source of exchange, innovation and creativity, cultural diversity is as necessary for humankind as biodiversity is for nature. In this sense, it is the common heritage of humanity and should be recognized and affirmed for the benefit of present and future generations.“ Our societies are getting increasingly diverse so it is important to encourage peaceful communication among groups of different background and identities. Enabling all citizens to participate and be included and respected in society, guarantees peace and flourishing public life.

Cultural diversity – Cultural diversity is a social concept which refers to the diverse and to the peaceful communication and inclusion of all people of all ethnicities in the public life. It is about being able to accept people and enabling them to feel welcome. However, how can diversity be achieved, if we do not talk about ethnicity? Diversity is all out there. All the things Hutu and Tutsi were already diverse. It is the colonizers who used this diversity to divide.

Cultural sustainability refers to increase understanding and determine the role of culture in sustainable development.

Education and knowledge. Education is the process of helping the learning process. Knowledge can be facts or information acquired by a person through education. Knowledge has always been the goal of education. Anyway, we can observe that in recent years people do not pay attention in knowledge, but in passing exams and getting certificates. Thereby, the emphasis is focused on understanding the format of exams, so young people fail to have the basic knowledge of various subjects that helps them to create a complete personality.

Elite is a select minority with influence or authority over other people (a person or a group of people).

Emotion by Anna Solovyeva

Emotion is the reaction of an individual to his or her environment, to other individuals and to events. Emotions include both the inward state of the individual and the external signs by which one's emotions are made known to others. On the one hand, emotions, such as joy, sadness, fear, excitement or anxiety are connected to biological reactions and some of the emotional manifestations may be involuntary or unconscious: for instance, a person sweats or trembles. On the other hand, the manifestation of emotions or suppression of such manifestations is deeply imbedded in a culture to which an individual belongs. The ideas of proper or improper emotional behaviour in any given community are part of the community's heritage and depend on its history, traditions, religion. The kinds of emotional responses expected in the community or denounced by it come to light in art and media: in the ways emotions are described in literature, shown in movies or even in the daily news. Such cultural evidence contributes to the community's identity and to both outward and inward image of it. Emotional responses may be a language which helps the members of the community, as well as the outsiders, to understand what is going on – but the same data, when insufficiently understood, may also give rise to numerous misunderstanding and prejudice, so that some communities are labelled as callous, unsympathetic, superficial, rude, or, contrarywise, refined and subtle.

Emotions are a way in which an individual participates in something that is happening in its environment. The combination of mental states, psychosomatic expressions and the states with biological reactions in the body. It is what a person "feels," not as a mere sensation, but as something deeper, having an impact on the body. The emotions differ from the feelings as they have more physical impact on our body (the emotions usually change our state of mind, behaviour, heart rate, etc.) and the "soul" and is almost always expressed (face, voice, body posture) and it may be observable by others. It is very difficult to control the emotions by conscious effort. The emotions can be seen as our individual feelings. They usually bloom when one person feels empathy with someone or something. Also, the emotions could be seen as a part of our collective culture or heritage.

Emotions – Taking the Museum of Breakups as an example which in itself may be very expressive, emotions refer to the way we calibrate and react, each in our own different way, to life experiences and heritage. While emotions may not be personal, they usually transcend the material part of heritage.

Ethnic group by José Carlos Rodeiro

Group of people of the same race or nation. They identify with each other on the basis of similarities such as ancestral, linguistic, social, cultural or national experiences. Unlike other social groups (defined by economic status, age or hobbies), the ethnic group is often an inherited status based on the society in which one lives. In some cases it may be adopted if a person moves to another society. Belonging to an ethnic group tends to be defined by shared cultural heritage, myths of origin, history, homeland, language or dialect, symbolic systems such as religion, mythology and ritual, cooking, dress style, art and the physical appearance. In many cases, the ethnic groups, historically derived from the same founding population, often continue to speak similar or related languages and share a similar genetic background. Through language change, acculturation, adoption, and religious conversion, it is sometimes possible for the individuals or groups to leave one ethnic group and become part of another (except for ethnic groups that emphasize in racial purity as a key-criterion of belonging). The ethnic group is often used as a synonym for ambiguous terms such as the nation or people. In English, it may also have the connotation of something exotic (see "ethnic restaurant", et c.), generally related to the cultures of the most recent immigrants, who arrived after the founding population of an established area.

Ethnic group by Roxana Mitroi

An ethnic group is frequently defined as a category of people sharing an ethnic identity and distinguishing themselves from other groups through particular similarities. These resemblances are established based on a joint cultural background which includes elements of heritage, ancestry, language, as well as of systems of symbols. It is important to note, however, that ethnic groups are not to be confused with racial groups, national groups or other alike terms, in that ethnic distinction is done on basis of a shared culture, rather than physical characteristics or membership to a nation-state. As such, within Europe, one can identify several indigenous and non-indigenous ethnic groups such as Dutch, Welsh and Romani amongst various, and equally important, others. Linking to the discourse of European heritage, ethnic groups play a significant role into the definition of a European identity, given the focus of the European institutions of culture and education on diversity and multiculturalism. Nonetheless, the integration of ethnic heritage into a broader European heritage might bring about challenges and must be treated carefully in order to foster solidarity, unity and understanding between and within ethnic groups, rather than to function as origin of inequality and discrimination. (Applebaum, R.P. & Chamblis, W.J. (1997). *Sociology: a brief introduction*. New York City, NY: Longman. // Caffyn, A. & Lutz, J. (1999). *Developing the heritage tourism product in multi-ethnic cities*. *Tourism Management* 20(2), pp. 213-221. // Peoples, J. & Bailey, G. (2010). *Humanity: An Introduction to Cultural Anthropology* (9th ed.). Belmont, CA: Wadsworth, Cengage Learning.)

Ethnic group – An ethnic group is a category of people sharing a particular identity, based on a joint cultural background which may include heritage, ancestry and language. Although sometimes used as interchangeably with racial or national groups, ethnic groups distinguish themselves through culture, rather than physical characteristics or nation-state membership. Since European institutions give a great deal of attention to cultural diversity, ethnic groups play an important role in the definition of a European identity.

Ethnic group – An ethnic group is a group that has something in common. While ethnic group and nation are used in the same way, ethnic groups are, in fact, defined by culture. However, this separation might be counterproductive, as it is difficult to avoid the nation of ethnic groups. We need the notion of 'ethnic groups' in order to make sense of the world, but we need to be aware that it might serve for division.

European. To be European means sharing the same values. It is about us and the common feelings we have towards the world and towards each other. Migrants to European countries, whichever these countries are, are curious about our customs and traditions (and their diversity) and desire to feel integrated into our European culture.

Group identity by Intan Purwandani

Andalusian Identity: A coherent entity made from mixing up the group of people from migration patterns. Through assimilation and accommodation process, religion and geographical area slowly influence the making of the environment of Andalusia (Apaydin, 2014). Ibn Khaldun et al., (1967) in Apaydin (2014) had pinpointed that ethnic identification of Andalusian society is shaped by the feeling of belonging to a particular cultural group. This feeling is named as *asabiyya* or network affinity or group solidarity. The specific ethnic orientation he meant refers to Arab, Berber/Saqaliba, and Jews. Even though Benaboud (1980) in Apaydin (2014) argues that Andalusian society was ethnically heterogeneous and socially integrated; Apaydin (2014) firmly emphasizes that the main characteristics of Andalusian group identity are Muslim faith, Arabic language, and mixed character that at some points still has differences with Muslim Arabic speaking community

elsewhere. Andalusian itself is perceived as everyone who has descended from Spanish Muslim who were first forced to convert to Christianity after 1492 and were expelled from the Iberian Peninsula. In Morocco, Andalusian ethnic and heritage have provided a dominant history in religion, language, and culture in Moroccan society. Andalusian identity from this perspective is defined as a single identity with a complex range of sociocultural context (Bahrami, 1995). (Apaydin, M. (2014). Development of the Andalusian Group Identity. *Revista de Estudios Andaluces*, 85-97. // Bahrami, B. (1995). The persistence of Andalusian identity in Rabat, Morocco. Philadelphia: University of Pennsylvania.)

Andalusian identity – The Andalusian ethnic identity remains interesting as it is not always considered European or purely European. The primary characteristics of the Andalusian identity as a group are Muslim faith, Arabic language and mixed North African and European culture. This is not to say that the Andalusian group is homogeneous, as within this group itself we can identify other various identities, for example also Andalusians who are Christian or Jewish. // Questions: Why are the Andalusian not considered part of Europe? – While Andalusia does belong to Europe at least from a geographical point of view, due to their physical and intangible heritage and their mixed genetics between European and Moroccan ethnic identities, their belonging to Europe is contested.

Heritage by Despoina Palialexi

Features or circumstances that have some cultural, social or economic nature. Heritage is usually linked to some historical background. We can link this concept to either physical or intangible attributes inherited by one group of people, and which is supposed to be protected to be achieved for incoming generations. The deliberate act of maintaining the cultural heritage from the present to the future is known as Preservation of Nature. The cultural heritage is unique and irreplaceable, has an impact on the modern civilization and a responsibility to preserve it and safeguard it. The smaller objects such as works of art and other cultural works are collected in museums and galleries. The heritage can be linked to the tangible culture (buildings, monuments, books), intangible culture (music, languages, sayings), and "natural" heritage, which can be linked to landscapes or biodiversity. The modern society has understood that those limited values (either tangible, intangible or natural) need to be protected. Since the 20th century, entities like UNESCO or the figures of National/Natural Parks have raised to reach those protective objectives.

Image is a visual representation which represents the visual appearance of one or more objects or persons. It can be made in different media such as paper, camera or in the human brain. The image usually contains information of two or three dimensions. It is also used for any two-dimensional form, such as a map, a graphic or a painting. A fleeting image can be maintained during a brief period of time. Such can be our reflexion when we see ourselves in the mirror or a scene of a film. A fixed image, such as a paper of photo printing, is memorized for longer time.

Imagined communities by Sandra Björg Ernudóttir

The concept of imagined communities has for a long time been dominating while talking about nations and cultural heritage. Different nations have certain appearances, such as race, history and cultural heritage to name few things. In Europe in 19th century it was really clear, nations and ethnic groups were classified by the „civilized“ nations and they further away the other nation is, the hetero-image is even more exotic. The nations that are in the centre does allow what is agreeable to do and say, but in the periphery things start to get more exotic, it's a place where everything can happen. It's mostly gone

today, but sometimes we can see trace of it, example with the movement in Europe those days, people come across culture that they aren't familiar with.

The term imagined communities does also refer to that even the members of the smallest nations will never know each person who is a part of their nation or tribe. But they can always imagined their communications and because they have something together, like a national anthem or other form of cultural heritage, they do see themselves as a nation. With this cultural heritage, the nation determine their nationality and their uniqueness among other nations. It can also be looked at as imagined because the nation, together decides to forget something from the history. At the same time they find it important to remember something else, something they want to keep in their identity.

Imagined communities – The term 'imagined communities' has been coined by Benedict Anderson to examine and analyse nationalism. Members of a community feel they know each other, even though in reality they do not, because they share certain (perceived) similarities.

Landscape by Laurine Vallon

In the first place, a landscape is an overview which offers the nature, of an area, of a country or a region of the earth. We can call it a panorama or a point of view. It's also considered as a social construction of a physical area with multifaced meanings, based on the interaction of anthropic and/or natural factors. Landscapes are big parts of our heritage, we need to preserve it as nature, architecture. It represents the world's diversity, natural beauty, and the coupling of human activities and natural life. A landscape represents too the aspect of the land characteristic of a particular region.

Landscape is a land extension. A landscape is a combination of forms, motives, colors, sounds... which work as components that interact with the cognitive and emotional experiences of a person. It can be a visual, acoustic... landscape and it can also be the political outlook, the cultural landscape... In a more general view, each person can have a different opinion and comprehension about the landscape. That is to say, each person understands the different elements that compose it according to his or her personal experience, culture and aesthetic. All the visible features of an area of countryside or land, often considered in terms of their aesthetic appeal.

European languages by Oranne Davoust

European languages descend from the Proto-Indo-European language family which have been spoken thousands of years ago. More than a thousand of languages appeared as a result of the expansion of this language to all Europe. Slavic, German, Latin... all those languages are sharing the same origine, but they are also the result of a long process and the mixture of different idioms. They are a way of communication that connect people to each other, but they are also a part of our identity. Culture and History are defining the identity of the people or of a community, same the languages does. We feel that we belong to a group because we talk the same idiom. Common roots lead to similarities between languages: we share some words or expressions. In a certain sense, a part of our identity is shared through all the languages. Languages are living but they are also part of our common identity and by extend of our common Heritage.

Materiality measures the presence or absence of an element or object that can be perceived by the senses. Materiality is judged according to its inherent nature, its impact value (influence), its use value and the circumstances (context) in which it occurs.

Memory (collective/social/cultural/communicative). The social memory contributes to the socialization process of the subjects. Transferred from one generation to another, something that rise the disturbing changes in the life of the individual and society. The content is not uniform and agreed by all individuals and social groups. Memory is a construction but not an unbiased construction. It's a construction made with feelings such as happiness or fear. Memory is important to understand how people lived an event, but it can't be used to know the truth. A cultural heritage can use memory to change the speech. Memory can forget some parts of an event or a period which can lead to conflict.

Memory by Mathilde Deavaud-Rainieri

Memory is information that is stored in a person's mind that connects to past history, places, and experiences. It can be both an individual and shared experience. Memory is often constructed socially by a family, a group of people, or a country. Memory creates a connexion to one's personal heritage and is often passed down through the generations. It can also be suppressed, and purposely kept quiet. In the end memory is something that an individual choses to keep in his/her mind, or to let go whether it is something pleasant or something that would be rather forgotten. That's why today's societies are deeply influenced by their memory (good or bad), memory can shape an entire society's behaviour from the people to politics.

Memory is a type of intangible heritage. When memory is collected it should be interpreted with caution as it can be biased. Yet memory has an influence on tangible cultural heritage, such as how certain buildings and places are remembered and the events/history are associated with them.

Memory by Noelia Agulla

Connection of particular historical occurrences that illustrate the past of a region, individual and collective memorable occurrences. There is a connection with the past, it contributes to the process of socialization and the formation of ideology, so the memory helps the societies and individuals to develop themselves and set their ideology and lifestyle. It is inherited from generation to generation, which somehow always entails disturbances in everyone's life, in individual level and in the different social groups. We could say that it can be adapted to the socio-psychological identity of the subject. The societies tend to have a positive opinion on memory and a negative opinion on oblivion. The part of memory related to the definition of identity, puts us in touch with our roots and shows us our future. All in all, memory should always help us avoid to repeat past mistakes (e.g. wars, genocides, etc).

Message and media. Message is the object of communication. It is the information that the sender sends to the receiver through a communication channel. By media we understand the tool by which the process of communication is done.

Mobility is displacements that occur in a physical environment and they can be made by people and goods from a place to another, from a job to another, or from a social level to another.

Museum by Océane Vercasson

Le mot « musée » vient du terme grec *mouseion*, un bois sacré dans lequel vivent les muses, compagnes d'Apollon et gardiennes des arts. Il s'agit d'une institution au service de la société, ouverte au public, et par extension les bâtiments qu'elle occupe, bâtiment qui sont aujourd'hui de véritable chef-d'œuvre d'architecture. Ses missions principales sont : acquérir, conserver, étudier, présenter, communiquer le patrimoine matériel et immatériel dans un but pédagogique, scientifique, social mais aussi d'agrément. Un premier musée est construit à Alexandrie. C'est un espace public consacré au savoir et à l'étude, ou est localisé la célèbre bibliothèque. Il faut attendre la Renaissance pour que le mot musée prenne le sens qu'on lui donne aujourd'hui. Vers 1520, à Florence une collection formée autour d'un prince est appelée « museum ». Ceci se transpose en France, dès 1560. Il s'agit de pièces où sont placées des collections variées et pas classées. Au XVIIIe siècle les cabinets de la Renaissance deviennent musées, sous la dynamique de deux phénomènes : le passage d'une structure privée à une structure publique et la montée en puissance de la classification et de l'organisation scientifique. Le Cabinet d'Amerbach à Bâle est le premier ouvert au public en 1671, suivi par l'Ashmolean museum d'Oxford en 1683. Si dans un premier temps les musées ont conservé tous ce qui leur semblait avoir de la valeur, une spécialisation est apparue. Aujourd'hui on peut les classer dans ces grandes catégories : musée d'art, musée d'archéologie, muséum d'histoire naturelle, musée de société, d'histoire et de technique et écomusée.

The word « museum » comes from the greek term *mouseion*, the godswood in which lived muses, Apollo's companions and guardians of arts. This is an institution at the service of the society, open to the public, and by extension, the building that embodied the Institution; a true architectural masterpiece. Its main tasks are to acquire, to preserve, to study, to exhibit and to communicate material and immaterial cultural heritage in educational, scientific, social and leisure goals. A museum is a link toward the knowledge. The first museum was built in Alexandria: it was a public space devoted to studies. It was during Renaissance that the word museum makes our actual meaning. Around 1520, in Florence, a prince gathered collections and called it "museum". This meaning change in France in 1560. It means a room where several unclassified collections are placed. In the 18th Century, these cabinets become museums, under the dynamic of two events: the transition from a private structure to a public structure and the rise of the classification and of the scientific organization. The Kunstmuseum Basel houses are the first museum opened to the public in 1671, followed by The Ashmolean Museum of Oxford, in 1683. Although in the first instance museum has preserved every valuable object, a specialization appeared. Today, there are broad categories: art museum, archeological museum, natural history museum, ecomuseum, society, history and technical museum.

Museum is a public institution, non-profit, at the service of society and its development. It is dedicated to acquiring, conserving, researching, communicating, exhibiting... for purposes of study and education and art collections. In a museum, people can explore their personal beliefs through universal truths. A museum is our link with beliefs and the way of living in past times.

C'est une institution publique, à but non lucratif, au service de la société et de son développement. Elle est dédiée à l'acquisition, la conservation, la recherche, la communication et l'exposition... à des fins d'études, d'éducation. Dans un musée, les personnes peuvent explorer leurs croyances personnelles à travers des vérités universelles. Un musée est notre lien avec les croyances et la façon de vivre du passé.

Museum – The term 'museum' comes from the Ancient Greek word 'mouseion' which indicates a place/temple dedicated to the muses – Apollo's guardians and sources of knowledge. The term has now evolved to denote true architectural masterpieces, in which artefacts and other objects of importance are exhibited in such way to communicate their role in society.

Museum – A museum can be anything; it can be a whole city such as Paris, but it can also be a not very touristic rural village. People themselves and their homes may also be museums, as there is no limitation to a certain type of building, collections or other tangible assets. The debate remains around how museums treat culture and heritage.

Name. What is in a name? Names may be infused with power and may represent our cultural heritage. For example, the name Adolf will always be associated with Nazi Germany and with a need to take away or destroy (a part of) history. The name is then a part of culture, which may bring about divisions, but may also make people come together.

Narrative is a way of telling the actions carried out by some characters in a particular time and place. It is also a way of narrating true and false events and experiences. Moreover, It can also be the art, the technique or the process of narrating, or telling a story.

Nation by Mihaela Vidan

A *nation* is a large group of people united by common history, culture, or language, which live in a specified territory limited by borders, a country or a state. Beyond the strict and more surgical definition nation is an inclusive term, designed to address to individuals that share values, to those of us united by history, to those who have the same beliefs, or maybe on the contrary, they think exactly the opposite way, to those who have old family roots way back, and those who have just adhered to an identity. Nation is what people want to make of it. If we consider nation only by looking at it's heritage we can understand the word using another one: legacy. We can say that nation can be a social construction of all kind of common ideas, values, traditions and symbols passed from a generation to another. In the same time we cannot talk about nation without involving the feelings. As being an artificial social construct, built to serve a political purpose it is elementary to transform the cold idea or theory, containing various conceptual elements into a living part of society to whom people can relate and adhere.

Națiune by Mihaela Vidan (in Romanian) Un grup de personae care împărtășesc o istorie, o cultură sau o limbă comună, care locuiesc pe un anumit teritoriu limitat de granite, o țară sau un stat. Dincolo de definiția strictă, sau chiar chirurgicală, termenul de națiune este destul de incluziv, fiind construit să definească indivizi care împărtășesc valori, aceia dintre noi uniți de istorie, aceia care avem aceleași credințe sau din potrivă gândim diferit, aceia care avem rădăcini vechi de families au aceia care tocmai au aderat la o identitate. Națiunea este cee ace oamenii fac din ea. Dacă ar fi să considerăm națiunea doar uitându-ne la patrimonial său putem înțelege termenul folosind un altul: moștenire. Putem spune că națiunea este o construcție social alcătuită din idei commune, valori, tradiții și simboluri transmise de la o generație la alta. În același timp nu putem vorbi despre națiune fără să vorbim despre sentimente. Fiind un construct social, artificial, construit pentru a servi unui scop politic, este elementar să transformăm ideea rece sau teoria, conținând elemente conceptuale variate într-o parte vie a societății la care oamenii se pot raporta și la care pot adera.

National and/or group identity, (collective/social/cultural/communicative) refers to identifying with a group of people and being part of it, represented by distinctive traditions, culture, language and politics. National identity may refer to the subjective feeling that one shares with a group of people about a nation, regardless of its status. National identity is seen as "a kind of awareness of difference", a "feeling, recognition, and distinction" between the concepts of "we" and "

them ". The extreme expression of national identity is chauvinism, which refers to the firm belief in the superiority of the country.

Nation – Nation denotes a strong sense of identification and belonging to one state, that has no limits and never changes. It is however not static, as the potential limits change over history. It is about feeling that one is part of something bigger than oneself.

Nature as the qualities and characteristics of the human being. It is equivalent to the natural world, the physical universe or the material world. The traditional concept involves a separation between the natural and the artificial elements.

Nature by Mara Cristina

Nature is the equivalent of infinity. Nature can't be resumed to the present existence, but to everything the past, the present and the future bring together. Nature is the force which gathers a variety of galaxies, plants, animals, systems, landscapes and, of course, the humankind's origin. Nature is the material world that surrounds us, the flora and fauna we protect, the wild life we aim to know, the forests and oceans that are home of millions of organisms, the energy and climate-change we already feel. Nature is the construction of life. It's the universe with all its phenomena. Nature is the identity of existence independent of people, the resources without which people couldn't live, the essence of something that exists, the source of growth and change. Nature is also defined as the basic character of humanity, as an inborn character, as a behavior, the totality of time and space.

Nature – Nothing would exist, if nature was not there. However much humans would go against and try to change it, the forces of nature are always stronger and may transform everything built or attempted by the human beings. Nature is the essence of life.

Objects are everything that can be perceived by a person. They exist independently of our will and our intellect.

Oral tradition and folklore refers to everything that is transmitted from generation to generation and spreads experiences and knowledge to the next generations. Folklore is the set of beliefs, practices and customs that are traditional from a group of people or culture. The stories in the oral tradition are those that a people build, collect and carry forward as part of their cultural world. Folklore appears mostly in the oral tradition, although oral transmission is not enough to distinguish folklore from non-folkloric. On the other hand, if a story is transmitted only "printed" and not in an oral way, it would be considered a "literary production based on a folk model, but this is not the same as the popular model". Folklore includes epics, myths, legends, fairy tales, fables, proverbs, songs, etc. Oral traditions are also a way to analyse how a society can define herself. An oral tradition can disappear if a society judges that it doesn't need it anymore.

Oral tradition – Oral tradition is a method of communication meant to preserve and further transmit traditions and cultures. It may change over time, and each time a story is retold, new variances are created. Oral tradition is a huge domain of arts and culture.

Othering by Helena González Doval

As 'other' refers to anyone who is separated from one's self and implies ideas of identity and formation of subjectivity, othering would describe the process through which a difference is used and transformed the characteristics of the other

(called 'otherness') so as to create an in-group and out-group. The out-group would be the dominated one, whose identity is considered lacking and who may be subject to discrimination by the in-group.

From a post-colonial point of view, and as coined by Gayatri Spivak, othering refers to the process by which imperial discourse creates 'others' and describes the various ways in which colonial discourse produces its subjects. Whereas the 'Other', with capital 'O', corresponds to the focus of desire or power in relation to which subject is produced, the 'other' is the excluded or 'mastered' subject created by the discourse of power. However, it is a dialectal process because the colonizing other is established at the same time as its colonized others are produced as subjects.

Othering – The other is produced by and through discourse. We can identify two types of othering: (1) the 'O'ther, which refers to the other possessing a higher status, for example the tourist; (2) the 'o'ther, which refers to the local inhabitants which transform themselves into others, creating thus in and out groups. Looking at Europe, we may ask ourselves who the others of Europe are. // Questions: How can the 'O'-'o' in othering be otherwise seen/understood? – It can be also seen as the division between dominator and dominated, in which the 'O'ther could be colonizer and the 'o'ther could be the colonized. These concepts are very relevant to Europe in the context of increased migration, where the migrant is generally seen as the 'o'ther. Looking at Africanism or Asianism, where African or Asian people are the colonized 'other', from a tourism perspective, there is a question of how an identity is created in respect to the actual (cultural) differences there are.

Past-ness is a status of being in the past. The subjective quality of something that is remembered instead of being experienced at the moment.

Performance is a particular way of acting or behaving.

Place-making is a multifaceted approach related to the planning, design and management of public spaces in connection with the communities that inhabit that space. It takes advantage of the assets, inspiration and potential of a local community, with the intention of creating public spaces that promote the health, happiness and well-being of people. It is both a process and a philosophy.

Power is the capacity that someone has to order. Also, influence or authority over other people (a person or a group of people).

Preservation is the action of preserving something. Make it last, in its previous state. Caring for a construction, natural setting ... of historical value. For instance, to take care of a natural environment.

Reconstruction is the action of reconstructing. To build something that existed in the past and has been destroyed.

Restoration, by Boukedjar Tarek

Restoration is the action of returning something to a former owner, place, or condition. Returning to a previous position or condition. Also, the repair or conservation of works of art. For instance, repair or maintenance of works of art, or restoration of the political regime that had been replaced by another. The restoration is the concept that can be applied for material as well for immaterial goods. In the case of the arts, this procedure has been discussed starting with the Renaissance. For a long time, restoration was the procedure meant to restore goods like paintings, sculptures and

monuments to their original form. In the 19th century, the discussion was intensified by authors like John Ruskin who said that the restoration is a lie, and Viollet-le-Duc, French restorator who was supporting the theory that by restoration should actually complete missing parts with a reinterpretation based on the original idea. In the 20th century, authors like Camilo Boito and Cesare Brandi were defending the perspective which was saying that the restoration have to respect the time's traces, meaning to restore the art to its original condition is in fact an historical and esthetical falsification. This idea it's the foundation of the contemporary discussions and stands on the base of the Patrimonial Charters.

Rethinking and re-contextualizing heritage by Neringa Kavaliauskaite

Tangible heritage at the one hand can be seen as grand, monumental, 'old' and aesthetic buildings, sites or artefacts that have a 'static' meaning. Through hegemonic discourse, a need to preserve, conserve and convey heritage to future generations is a main concern. Such discourse is based on the knowledge, scientific or aesthetic judgement of technical and aesthetic experts, whose most of the works and expertise are behold in monumentality and innate artefacts. However, it becomes more difficult to attach alternative interpretations of specific heritage sites, while heritage specialists sort of draw boundaries over alternative heritage values and meanings. Consequently, visitors are impelled to uncritically 'consume heritage' in a passive way, while they are accompanied by experts or representatives of heritage sites, who instruct audience how to perceive certain heritage sites and not necessarily how to be engaged with those sites more actively. In doing so, heritage could be seen as a cultural practice that is actively experienced, used and interpreted rather than seeing those sites from afar as never changing entities, whose meanings are static and not negotiated (Smith, 2006).

Rethinking and re-contextualizing heritage. The act of rethinking the term heritage. The attempt of adapting cultural heritage to contemporary needs. To make it, lots of changes need to be made because societies have radically changed in past decades.

Rethinking and reconstructing heritage – Tangible heritage is often associated with aesthetic buildings or artefacts. Against expert knowledge, it is difficult to attach other meanings to these objects of tangible heritage, and visitors are used to consume heritage uncritically. Looking, for instance, at the Royal Palace in Amsterdam, regular tours only mention that it was previously the townhall, while specialized tours such as the Black Heritage Tours point to the fact that the building was the seat of the Society of Surinam (Surinam is one of the old Dutch colonies). The National Monument in the Dam Square contains 11 urns filled with soil from execution grounds from the Dutch provinces, however, recently there have been debates about the addition of a 12th urn with soil from Indonesia (former East Indies). Therefore, we cannot see monuments as static and we need to be active in giving different meanings. // Questions: Who has the right to recontextualize and give alternative interpretations to heritage and will these new meanings be accepted by the elites? - This is a common issue in the heritage business, which is commonly addressed in site management, but specific ethnicities that have a historical connection to the site should be involved as well. As another example, in Romania, the communist regime attempted to erase any trace of the former monarchy, by, for instance, making use of the royal palaces as administrative buildings. This is a case of top-to-bottom approach to building purpose changing. The same happened after the 1990s, when loads of other monuments where reinterpreted as a means to erase any trace of the former communist period.

Senses affect or express a feeling. They are physiological mechanisms produced through the organs of touch, taste, etc. which let you perceive either external or internal elements. They are also a function of our mind which is related to external perceptions. They are also a function of the mind which is linked with the sensation. Any special capacity of perception, estimation, appreciation, etc. Beyond its formal definition, senses usually are linked to the intangible side of concepts like history, culture or heritage.

Technology by Chance Matthew Williams

Technology is comprised of the tools, machines, and methods that can aid the preservation, restoration, reconstruction, or acquisition of both material and immaterial heritage. Increasingly the use of technology in the form of cameras, 3D imaging, videos, as well as the internet have allowed both the preservation and democratization of traditional material and immaterial cultural heritage in a digital form. The evolution of technology itself is a form of scientific and cultural heritage ranging from stone age tools to modern inventions such as the computer. Technology has played a central role in Europe, especially in its industrial heritage where various advances such as the steam engine drove the industrial revolution that reshaped the continent, transforming the traditional folk cultures and laying the foundations for a modern Europe.

Value is the importance, worth, or usefulness of something, appreciated from an objective or an emotional/personal point of view.

Values – Values are the fundamental beliefs that inform our attitude and guide our behaviour towards heritage and a variety of other aspects. They are associated with heritage as a tool to organize and actively construct society. Values may be divided into (1) individual and (2) collective values, however it is important to take into account that the individual values, while they may be personal, they are defined by the group one is part of. They are defined by the social, although not written in stone. Furthermore, especially in heritage, there is a pretence to make values more universal than they actually are.

Vernacular architecture is an architectural style that is designed based on the local needs, availability of building materials and reflecting the local traditions. Initially, the vernacular architecture did not use formally educated architects, but it was based on the design skills and the tradition of the local builders. However, since the late 19th century many professional architects have worked in this style, trying to maintain their tradition. It tends to evolve over time to reflect the environmental, cultural, technological, economic, and historical context in which it exists. To conclude, we can add that each region has different and particular needs. This is what automatically creates the originality of their own vernacular architecture.

Vernacular – Vernacular means native to a particular place. In the discussion of heritage, vernacular refers to local characteristics and utility in the built environment. As such, vernacular can be about the context or about the topic./

**A *Lexicon* до по-добро разбиране на културното наследство:
Тест за терминологични изследвания, провеждан от студенти**

Засягат Dagný Davíðsdóttir

Афектът е двустранен, състои се от телесни способности да влияят и да бъдат засегнати, които се появяват и развиват съвместно (Бен Андерсън). Не е необходимо да е тяло, но може да бъде всичко. Афектите са навсякъде и са свързани с всичко, например с материални неща, хора, идеи и други афекти. Те могат да бъдат свързани с нещо популярно, което води до това, че много хора чувстват същото влияние от него. Но какво е това? Афектът е любопитно понятие. Голяма група от хора могат да бъдат засегнати по същия начин, докато слушате една оперна певица, когато косата на ръката им се издига в същото време. Но въпреки че всички го усещат, това също е наистина личен момент. Много различни спомени, връзки с други хора и материални неща правят хората засегнати.

Афектите са положителни и отрицателни. Не искате да имате възглавница на дивана си от врага си, въздействието на възглавницата ви дава емоции, които са предназначени за врага. Това се случва между вас и възглавницата ви. Афектите помагат на хората да избират материални неща, приятели, любовници и т.н. Това може да засили и вашата идентичност, например, когато сте се преместили в друга държава, но избирате мебели и декорации в дома си напоя за вашата стара страна.

Афект - Афектът е етнологичен / антропологичен термин, който се отнася до телесните способности да влияят и да бъдат засегнати от нещо или от някого. Макар че е много лично преживяване, това може да е свързано с нещо много популярно, като поп песен, която може да говори за сърдечни удари, която е предназначена за разнообразна публика, но всеки човек го живее лично. Следователно афектът е лесен за интегриране във всичко.

Архитектура от Bouchet Ludivine

Според уебсайта на Лароуз архитектурата е: Изкуството на сградата // Стил, характеристика / особености и структура на сграда. // Изкуство за отбелязване на произведение на изкуството.

В тези определения можем да намерим всички елементи, касаещи архитектурата: изкуство, стил, технически аспект и начин на изграждане. Нека видим етимологията на думата архитектура. В началото това поле беше за затваряне и покриване на пространства. Архитектът беше човекът, който ръководи работниците. Историческият аспект обаче липсва. Архитектурата има европейски аспект, доста важен, защото архитектурните стилове и символичните паметници преминават границите през годините. През Античността римските строежи се разпространяват из Европа. Днес те са важно културно наследство. През Средновековието архитектурата няма нищо общо с изкуството. Архитект ръководеше само работниците и имаше наистина лоша репутация. Хората обръщаха внимание само на религиозни сгради. През Възраждането Архитектурата се превръща в изкуство. Архитектът стана артисти. Те работеха с инструменти и правеха реални планове. Архитектурата се използва за изпращане на

съобщение, за да се покаже, че принадлежат към група. Архитектурата се превръща в ритуал.

В първата статия от закона за архитектурата от 1977 г.: „Архитектурата е израз на културата. Архитектурното творение, качеството на строежите, хармоничното вмъкване в тяхната среда, уважението към природните или градските пейзажи и наследство представляват обществен интерес“.

Архитектура - Архитектурата представлява метаморфоза от полезност към изказване на културата, от религията до изявление на власт и богатство. Въпреки че може да се обединява (напр. Ислямски мотиви в Арт Нуво, което е европейски архитектурен стил), той може също да се раздели, тъй като е изявление на власт срещу другия. Например Париж използва / използва своята архитектура от 18 век като декларация за богатство.

Автентичност от Лорън Рае Ловелс

Автентично се отнася до нещо, което е оригинално. Той представлява истинската природа или истинските вярвания. Верен на себе си, не копиран или фалшифициран.

Автентичността често се разглежда като надеждност, първа ръка, оригиналност и оригиналност (Pine & Gilmore, 2008; Kolar & Zabkar, 2010; Mollada, 2010). Автентичността винаги е свързана с възприемането на човек от нещо като автентично или неаутентично, което се оформя от нечий произход и в определен контекст. Съществува връзка между нечий „център“ на собствената му култура и общество и как този човек вижда други култури и общества и придава смисъл, свързан с автентичността (Cohen, 1979). Концепцията за опитност и автентичност се разглежда като преплетена. Може да се каже, че няма друг тип автентичност освен „възприемана автентичност“. Автентичността не е понятие, което описва присъщи характеристики на обекти или отношения, а е ценност, дадена от човека, който го възприема, на нивото на онтологията (Olsen, 2002). Тъй като нашият свят става все по-свързан и знанията стават все по-достъпни, поради глобализацията това, което беше автентично преди време, днес може да не се възприема като автентично. Възприетата автентичност не е нещо, което е зададено, а нещо, което се променя с течение на времето и е контекстуално (Mollada, 2010). (Коен, Д. (1979) А Феноменология на туристическия опит // Колар, Т. & Zabkar, В. (2010) А на потребителите въз основа на модел за автентичност... Един оксиморон или Фондацията на наследство Маркетинг културен мениджмънт в туризма?, Том 31, с. 652-664. // Mollada, JC (2010). Автентичността и размерите на конструкцията в обществените връзки и комуникационните изследвания. Списание за управление на комуникациите, том 14: 3, с. 223-236. // Olsen, K. (2002). Автентичността като концепция в изследванията на туризма. Туристически изследвания, том 2: 2, с. 159-182. // Pine, JB & Gilmore, JH (2008). Осемте принципа на стратегическото развитие Автентичност. Стратегия и лидерство, том 36: 3, стр. 35-40.

Автентичност от Neringa Kavaliauskaite

Автентичността е възприемането на това, което е истинско, реално или истинно. Тази концепция може традиционно да бъде категоризирана като обективна, конструктивна, постмодерна, екзистенциална и също така може да бъде възприета като социална конструкция на хората, която внася различни значения на това, което е точно автентично. Може да има две форми на описание на това явление - индексична (разглежда видовете автентичност, за която се смята, че е „оригинал“ или „истинското нещо“) и емблематична автентичност (отразява и прилича на оригиналната форма). Що

се отнася до автентичната културна продукция, тя може да бъде автентична в смисъл, че е резултат от автентичен занаятчийски процес или продукт, историческата атракция може да бъде автентична по отношение на автентичното ѝ местоположение. В световен мащаб, културно автентичните продукти могат да бъдат намерени, за да се почувстват свързани с други културни традиции като част от глобалната общност.

Автентичност - Автентичността често се разбира от надеждност и оригиналност и се основава на лични възприятия, които от своя страна се оформят от конкретни ценности и контексти. Всъщност може да се твърди, че няма друга автентичност освен възприетата автентичност. От гледна точка на туризма може да си зададем въпроса дали моцарела пицата е автентична? Автентична ли е храната или ролята на обкръжението играе роля? Дали пицата е автентична у дома, но готвената отговаря на съвременна (изведена) рецепта, или пицата е автентична, когато се приготвя по стара рецепта и се яде в традиционен ресторант в исторически град? Къде свършва автентичността? Вземайки Нотр Дам в Париж, реконструкцията през 19 век според идеите на времето е автентична или може само сградата в първоначалния си вид да се счита за автентична? Защо нещо ново и модернизирано не може да се счита за автентично?

Вярата е приемане, че дадено твърдение е вярно или че нещо съществува или е установено като лично мнение.

Принадлежността се отнася до факта, че е част от едно цяло. Също така усещането, че нещо принадлежи на нас като индивиди или на нашето общество.

Гражданска ангажираност и обществено развитие. Гражданската ангажираност са както политически, така и неполитически процеси, които предполагат, че всички членове на общността са в състояние да участват в гражданския живот. Социалното развитие се отнася до развитието както на човешкия, така и на социалния капитал на едно общество. Целта на гражданската ангажираност е да се обърне внимание на обществените проблеми и да се повиши качеството на цялата общност. Развитието на обществото се опитва да обясни качествените промени в структурата на обществото, които помагат за постигане на по-добри цели. Развитието е процес на социална промяна. През последните пет века този процес се увеличава с бързина и интензивност, с значително увеличение на ускорението през последните пет десетилетия. Тези промени могат да бъдат свързани с активното участие на гражданите, които в съвременния свят са свободни да изразят мнението си за нуждите на обществото. Основният механизъм, който води до социални промени, повишава информираността, която води до по-добра организация. Когато обществото открие нови и по-добри възможности за напредък, то развива нови форми на организация за успешно използване на тези нови отвори.

Гражданска ангажираност - Гражданската ангажираност е процесът на активно участие в развитието на една общност. Тя може да приема различни форми като подходи отгоре надолу или отдолу нагоре, но във всички случаи представлява волята на хората, трансформирани в действие и работещи за идеален резултат / общество. Активизмът е една форма на гражданска ангажираност, която започва от дъното, от местните

инициативи и се разпространява във времето към по-високи основания. Активизмът обаче може да бъде посрещнат с нежеланието на заинтересованите страни и властите.

Класически конник от Мария Хосе Санчес

Концептуалната дефиниция, дадена през ранния съвременен период на философията и метода на обучение и боравене с коне, се проследява до ученията на Ксенофон (430 - 354 г. пр.н.е.), гръцки философ, конници и военен генерал, който прекарва голяма част от живота си в обучение на коне за няколко гръцки военни конници. Централното му образование се въртеше около идеята за партньорство и сътрудничество между кон и ездач, а не за използване на груба сила и принуда (Sargent, S. (2016). Класическото коне и опасностите от спешно нематериално културно наследство Разрешен дискурс. *International Journal на нематериалното наследство*, 11, 36-53). Той прилага такъв принцип, за да разработи начини за трениране и упражняване на коня за специфични кавалерийски движения, полезни на бойното поле. Терминът класическа бе assigned време на периода на възрождане, момент, в който е бил там събудилия интерес към древни текстове като театрите Ксенофон е написал, в тях най-важната си работа, наречен На езда. Освен това дисциплината на класическата обездка се разви от тренировката с конни конници, развивайки се в това, което днес е известно като състезателна дресировка. Няколко класически училища по обездка базират своите учения в идеята на Ксенофон да язди в хармония с коня, вместо срещу него.

Класическа конна езда - Класическата конна езда може да се счита за изкуство, спорт или културен материал. В по-ранните времена тя е била основното средство за транспортиране за много народи по света и затова конете са били използвани като полезно средство, без опити за хуманизиране или образуване на каквато и да е психологическа връзка от името на конника. Дали хорството ще се превърне в отличителен културен елемент, зависи от начина, по който човешкото същество докладва на животното. В днешно време се правят опити да се определи класическото конско майсторство като нематериално наследство.

Communitas (Нормативен и спонтанен) от Gunnar Óli Dagmararson

Communitas е състояние, което може да възникне в групи, от двама или повече хора, в лиминален период или в крайно състояние. Състоянието, което считаме за обичайно състояние на ежедневието, е изоставено и се приема алтернативно състояние на поведение - което не сме свикнали да практикуваме. Докато са в това крайно състояние, хората са освободени от всекидневните нужди и са в едно цяло със своите спътници. Освен това Communitas може да бъде разделен на два термина, нормативен communitas и спонтанен communitas. Нормативната е държавата, която преобладава. Например в църкви, когато събранието се събира, за да се помоли на Исус Христос. Въпреки че всички са в църква с цел да се помолят на „висшата сила“, е малко вероятно всички да се окажат „в Христос“ при това обстоятелство. Спонтанното противоречи на нормативното в смисъл, че не е организирано, а по-скоро произлиза от индивидуалното съзнание и следователно събранието може да се окаже застигнато от Светия Дух. Следователно хората са издигнати, пометени и поети в комунитите.

Communitas - Communitas е антропологичен термин, отнасящ се до колективни действия от името на общност. Вземайки примера за футбола, когато привържениците скандират или реагират на цели, може да се говори за спонтанни комуникации. Когато всички стоят

и пеят покрай химна, може да се говори за нормативни комунити. Въпросът е как може нещо да се трансформира от спонтанно в нормативно? Протестите например като цяло изглеждат органични и спонтанни. С времето и с организацията обаче те стават нормативни.

Приемствеността се отнася до последователното съществуване на нещо за определен период от време.

Културното многообразие като културно наследство на Sæunn Ólafsdóttir

През 2001 г. ЮНЕСКО публикува декларация за значението на културното многообразие като културно наследство. Това беше възможност за подстрекателството да изясни убеждението си, че диалогът между различните култури е най-добрият начин за запазване на мира в света и да отхвърли идеята, че културните сблъсъци са неизбежни, когато се събират хора с различен културен произход. (Stepou, 2002). Декларацията беше новаторска, тъй като културното многообразие беше описано в първата статия като „общо наследство на човечеството и трябва да бъде признато и утвърдено в полза на настоящите и бъдещите поколения. „В декларацията се посочва също, че целта ѝ е да насърчи опазването на културното многообразие като живо и възобновяемо съкровище, което не трябва да се разглежда като непроменим, а като динамичен процес, гарантиращ благополучието на човечеството.

Глобализацията и мобилността на хората между континентите промениха западните комунити през последните десетилетия. Известно е, че това създава напрежение и усещане за враждебност към новите граждани и неразбиране между културните групи. Важно е всички индивиди да бъдат уважавани и да изпитват чувството на принадлежност към обществото. За хората, които се преместват в различна културна среда, може да бъде предизвикателство и да се адаптират към новите обстоятелства. Домакинската култура ще изисква изисквания за адаптиране, но изискванията за адаптация могат да бъдат както неясни, така и лошо определени. Чувството за принадлежност към общността е важно за индивида по две причини: в За да отговори на обществени и културни стремежи на своето общество и да се изгради здрава идентичност (Ingvarsson 2016 г.). Благополучието е един от основните аспекти на правата на човека, който може да се каже, че се отнася до това колко доволен е човек със своето психическо и физическо здраве, чувството за принадлежност към някого, финансовата сигурност и възможността да работи върху нещо, което има значение .

Sandell (2007) посочва, че музеите имат потенциал да работят по тези цели по различни начини. В по-голямата си част се смята, че музеите имат културна роля, а не социална. Но музеите са в уникална позиция да насърчават равенството, тъй като техният глас се уважава и признава за високо културно значение. По този начин тяхната сила като инструмент за социални промени е подценена.

Музеите са идеално място за обсъждане и празнуване на културното многообразие, изграждане на мостове между групите, засилващи усещането за общност, принадлежност и приобщаване. Целта на музеите винаги е била да защитават и разпространяват информация за културното наследство. Затова трябва да сме отворени да измисляме нови начини и идеи за това как музеите могат да проследяват и проявяват културно многообразие. Освен споделянето на информация и развлечения, музеите

имат потенциал да бъдат социално отговорни организации, насочени към насърчаване на равенството и благополучието на всички граждани. (Ingvarsson, L., Egilson, ST, & Skaptadottir, UD (2016). „Искам нормален живот като всички останали“: Ежедневен живот на търсещите убежище в Исландия. Скандинавско списание за трудова терапия, 23 (6), 416- 424., DOI: 10.3109 / 11038128.2016.1144787. // Sandell, R. (2007). Музеите и борбата срещу социалното неравенство: роли, отговорности, съпротива. Музеите и техните общности, 95-113. // Stenou, K. (2002). Универсална декларация на ЮНЕСКО за културното многообразие. Серия за културно многообразие, 1, 61.)

Културно разнообразие от Sæunn Ólafsdóttir

Културното многообразие е общото наследство на човечеството, както е посочено в Универсалната декларация на ЮНЕСКО за културното многообразие. В декларацията е посочено, че „културата приема различни форми във времето и пространството. Това разнообразие е въплътено в уникалността и множеството на идентичностите на групите и обществата, съставляващи човечеството. Като източник на обмен, иновации и творчество културното многообразие е толкова необходимо за човечеството, колкото биоразнообразието е за природата. В този смисъл това е общо наследство на човечеството и трябва да бъде признато и утвърдено в полза на настоящите и бъдещите поколения.“ Нашите общества стават все по-разнообразни, затова е важно да се насърчава мирната комуникация между групи от различен произход и идентичност. Разрешаването на всички граждани да бъдат включени и уважавани в обществото, гарантира спокойствие и процъфтяващ обществен живот.

Културно многообразие - Културното многообразие е социална концепция, която се отнася до многообразието и мирното общуване и включване на всички хора от всички етноси в обществения живот. Става въпрос за това да можеш да приемаш хората и да им дадеш възможност да се чувстват добре дошли. Как обаче може да се постигне разнообразие, ако не говорим за етническа принадлежност? Разнообразието е всичко там. Всички неща на Хуту и Тутси вече бяха разнообразни. Именно колонизаторите използват това разнообразие, за да се разделят.

Културната устойчивост се отнася до повишаване на разбирането и определяне на ролята на културата в устойчивото развитие.

Образование и знания. Образованието е процесът на подпомагане на процеса на обучение. Знанието може да бъде факти или информация, придобити от човек чрез образование. Знанието винаги е било целта на образованието. Както и да е, можем да наблюдаваме, че през последните години хората не обръщат внимание на знанията, а на полагаването на изпити и получаването на сертификати. По този начин акцентът е фокусиран върху разбирането на формата на изпитите, така че младите хора не успяват да имат основните познания по различни предмети, което им помага да създадат цялостна личност.

Елитът е подбрано малцинство с влияние или власт върху други хора (човек или група от хора).

Емоция от Анна Соловьева

Емотонът е реакцията на даден индивид на неговата среда, на други индивиди и на събития. Емоциите се включва както навътре състояние на индивида и външните белези, чрез които един " емоции и са станали известни на други хора. От една страна, емоциите като радост, тъга, страх, възбуждане или безпокойство са свързани с биологичните реакции и някои от емоционалните прояви могат да бъдат неволни или несъзнателни: например човек се поти или трепери. От друга страна, проявата на емоции или потискането на такива прояви е дълбоко вложена в култура, към която принадлежи индивидът. Идеите за правилно или неправилно емоционално поведение в дадена общност са част от наследството на общността и зависят от нейната история, традиции, религия. Видовете емоционални реакции, очаквани в общността или отричани от нея, излизат на бял свят в изкуството и медиите: в начина, по който емоциите са описани в литературата, показвани във филми или дори в ежедневните новини. Такива културни доказателства допринасят за идентичността на общността и за външния и вътрешния ѝ образ. Емоционалните отговори могат да бъдат език, който помага на членовете на общността, както и на външните хора да разберат какво се случва - но същите данни, когато са недостатъчно разбрани, могат също да доведат до множество неразбиране и предразсъдъци, така че някои общности са етикетирани като причудливи, несимпатични, повърхностни, груби или, напротив, изискани и фини.

Емоциите са начин, по който индивидът участва в нещо, което се случва в неговата среда. Комбинацията от психични състояния, психосоматични изрази и състояния с биологични реакции в организма. Това е това, което човек „чувства“, не като просто усещане, а като нещо по-дълбоко, оказващо влияние върху тялото. Емоциите се различават от чувствата, тъй като имат по-голямо физическо въздействие върху тялото ни (емоциите обикновено променят състоянието на ума, поведението, сърдечната честота и т.н.) и „душата“ и почти винаги се изразява (лице, глас, стойка на тялото) и може да се наблюдава от другите. Много е трудно да се контролират емоциите чрез съзнателни усилия. Емоциите могат да се разглеждат като нашите индивидуални чувства. Те обикновено цъфтят, когато един човек почувства съпричастност към някого или нещо. Също така, емоциите могат да се разглеждат като част от нашата колективна култура или наследство.

Емоции - Взимайки Музея на счупванията като пример, който сам по себе си може да бъде много изразителен, емоциите се отнасят до начина, по който калибрираме и реагираме, всеки по свой собствен начин, на житейския опит и наследството. Въпреки че емоциите може да не са лични, те обикновено надхвърлят материалната част от наследството.

Етническа група от Жозе Карлос Родейро

Група хора от една и съща раса или нация. Те се идентифицират помежду си въз основа на сходства като предшестваш, езиков, социален, културен или национален опит. За разлика от други социални групи (дефинирани от икономически статус, възраст или хобита), етническата група често е наследствен статус, основан на обществото, в което човек живее. В някои случаи той може да бъде приет, ако човек се премести в друго общество. Принадлежността към етническа група обикновено се определя от споделено културно наследство, митове за произход, история, родина, език или диалект, символни системи като религия, митология и ритуал, готвене, стил на обличане, изкуство и

физически облик. В много случаи етническите групи, исторически произхождащи от едно и също основателно население, често продължават да говорят подобни или сродни езици и споделят подобен генетичен произход. Чрез промяна на езика, култура, осиновяване и религиозно преобразуване понякога е възможно индивидите или групите да напуснат една етническа група и да станат част от друга (с изключение на етническите групи, които подчертават расовата чистота като ключов критерий за принадлежност). Етническата група често се използва като синоним на нееднозначни термини като нацията или народа. На английски може да има и конотацията на нещо екзотично (виж „етнически ресторант“ и др.). Общо взето свързано с културите на най-новите имигранти, пристигнали след основаващото население на установен район.

Етническа група от Роксана Митрои

Етническата група често се определя като категория хора, споделящи етническа идентичност и се отличават от други групи чрез особени прилики. Тези прилики са създадени въз основа на общ културен произход, който включва елементи от наследство, потекло, език, както и на системи от символи. Важно е да се отбележи обаче, че етническите групи не трябва да се смесват с расови групи, национални групи или други подобни термини, тъй като етническото разграничаване се извършва въз основа на споделена култура, а не на физически характеристики или принадлежност към нация, т.е. състояние. Като такъв, в Европа може да се идентифицират няколко коренни и неместни етнически групи като холандски, уелски и ромски сред различни и също толкова важни други. Свързвайки се с дискурса на европейското наследство, етническите групи играят важна роля в дефиницията на европейска идентичност, като се има предвид фокусът на европейските институции за култура и образование върху многообразието и мултикултурализма. Независимо от това, интегрирането на етническото наследство в по-широко европейско наследство може да доведе до предизвикателства и трябва да се третира внимателно, за да се насърчи солидарността, единството и разбирателството между и вътре в етническите групи, а не да функционира като източник на неравенство и дискриминация. (Applebaum, RP & Chamblis, WJ (1997). Социология: кратко въведение. Ню Йорк, Ню Йорк: Лонгман. // Caffyn, A. & Lutz, J. (1999). Развитие на туристическия продукт за наследство в многоетнически градове. Управление на туризма 20 (2), стр. 213-221. // Peoples, J. & Bailey, G. (2010). Човечеството: Въведение в културната антропология (9-то издание). Belmont, CA: Wadsworth, Cengage Изучаване на.)

Етническа група - Етническата група е категория хора, споделящи определена идентичност, базирана на съвместен културен произход, който може да включва наследство, потекло и език. Въпреки че понякога се използват като взаимозаменяеми с расови или национални групи, етническите групи се разграничават по култура, а не по физически характеристики или национална държава. Тъй като европейските институции отдават голямо внимание на културното многообразие, етническите групи играят важна роля при определянето на европейската идентичност.

Етническа група - Етническата група е група, която има нещо общо. Докато етническата група и нацията се използват по един и същи начин, етническите групи всъщност се определят от културата. Това разделение обаче може да бъде контрапродуктивно, тъй като е трудно да се избегне нацията от етнически групи. Нуждаем се от понятието „етнически групи“, за да осмислим света, но трябва да сме наясно, че това може да послужи за разделение.

Европейска. Да си европейски означава да споделяш едни и същи ценности. Става дума за нас и общите чувства, които имаме към света и един към друг. Мигрантите към европейските страни, независимо от тези страни, са любопитни за нашите обичаи и традиции (и тяхното многообразие) и желание да се почувстваме интегрирани в нашата европейска култура.

Групова идентичност от Итан Пурундани

Андалуска идентичност: Кохерентна цялост, създадена от смесване на групата хора от миграционни модели. Чрез процеса на асимилация и настаняване религията и географският район бавно влияят върху създаването на околната среда на Андалусия (Apaydin, 2014). Ибн Халдун и др. (1967) в Апайдин (2014) посочиха, че етническата идентификация на андалуското общество се оформя от усещането за принадлежност към определена културна група. Това чувство е наречено *asabiyya* или мрежов афинитет или групова солидарност. Специфичната етническа ориентация, която той имаше предвид, се отнася до араби, бербер / сакалиба и евреи. Въпреки че Venaboud (1980) в Apaydin (2014) твърди, че андалуското общество е етнически хетерогенно и социално интегрирано; Апайдин (2014) категорично подчертава, че основните характеристики на андалуската групова идентичност са мюсюлманска вяра, арабски език и смесен характер, които в някои моменти все още имат различия с мюсюлманската арабска говореща общност другаде. Самата Андалусия се възприема като всеки, който произхожда от испански мюсюлмани, които за първи път са принудени да преминат към християнството след 1492 г. и са изгонени от Иберийския полуостров. В Мароко андалуските етнически произведения и наследство са осигурили доминираща история в религията, езика и културата в мароканското общество. Андалуската идентичност от тази гледна точка се определя като единична идентичност със сложен диапазон от социокултурен контекст (Bahrami, 1995). (Apaydin, M. (2014). Развитие на идентичността на андалуската група. *Revista de Estudios Andaluces*, 85-97. // Bahrami, B. (1995). Устойчивостта на андалуската идентичност в Рабат, Мароко. Филадельфия: Университет в Пенсилвания. .)

Андалуска идентичност - Андалуската етническа идентичност остава интересна, тъй като не винаги се счита за европейска или чисто европейска. Основните характеристики на андалуската идентичност като група са мюсюлманската вяра, арабският език и смесената северноафриканска и европейска култура. Това не означава, че андалуската група е хомогенна, тъй като в самата тази група можем да идентифицираме други различни идентичности, например също андалуси, които са християни или евреи. // Въпроси: Защо андалуските не се считат за част от Европа? - Докато Андалусия наистина принадлежи на Европа поне от географска гледна точка, поради тяхното физическо и нематериално наследство и смесената им генетика между европейската и мароканската етническа идентичност, тяхната принадлежност към Европа се оспорва.

Наследство от Despoina Palialexi

Характеристики или обстоятелства, които имат някакъв културен, социален или икономически характер. Наследството обикновено е свързано с някакъв исторически произход. Можем да свържем тази концепция с физически или нематериални атрибути, наследени от една група хора, и които трябва да бъдат защитени, за да бъдат постигнати за следващите поколения. Умишленият акт за поддържане на културното наследство от

настоящото към бъдещето е известен като Опазване на природата. Културното наследство е уникално и незаменимо, оказва влияние върху съвременната цивилизация и отговорността за нейното съхраняване и опазване. По-малките предмети като произведения на изкуството и други културни произведения се събират в музеи и галерии. Наследството може да бъде свързано с осезаема култура (сгради, паметници, книги), нематериална култура (музика, езици, поговорки) и „природно“ наследство, което може да бъде свързано с пейзажи или биоразнообразие. Съвременното общество е разбрало, че тези ограничени ценности (материални, нематериални или естествени) трябва да бъдат защитени. От 20-ти век насам организации като ЮНЕСКО или фигурите на национални / природни паркове се издигат, за да постигнат тези защитни цели.

Изображението е визуално представяне, което представлява визуалния облик на един или повече обекти или лица. Може да се направи в различни носители като хартия, камера или в човешкия мозък. Изображението обикновено съдържа информация с две или три измерения. Използва се и за всяка двуизмерна форма, като карта, графика или картина. Мимолетно изображение може да се поддържа през кратък период от време. Такова може да бъде нашето отражение, когато се видим в огледалото или в сцена на филм. Фиксирано изображение, като хартия за печат на снимки, се запаметява за по-дълго време.

Въображаеми общности от Сандра Бьорг Ернудотир

Концепцията за въображаемите общности отдавна е доминираща, докато се говори за нации и културно наследство. Различните нации имат определени изяви, като раса, история и културно наследство, за да назовем малко неща. В Европа през 19 век беше наистина ясно, нации и етнически групи бяха класифицирани от „цивилизованите“ нации и те по-далеч от другата нация са, хетероизображението е още по-екзотично. Нациите, които са в центъра, наистина позволяват това, което е приятно да правят и казват, но в периферията нещата започват да стават все по-екзотични, това е място, където всичко може да се случи. Днес вече го няма, но понякога можем да видим следи от него, например с движението в Европа онези дни, хората се натъкват на култура, с която не са запознати.

Терминът въображаеми общности също се отнася до това, че дори членовете на най-малките нации никога няма да познаят всеки човек, който е част от тяхната нация или племе. Но те винаги могат да си представят своите комуникации и тъй като имат нещо заедно, като национален химн или друга форма на културно наследство, те се виждат като нация. С това културно наследство нацията определя своята националност и своята уникалност сред другите нации. На него също може да се гледа като на въображение, защото нацията заедно решава да забрави нещо от историята. В същото време им е важно да запомнят нещо друго, нещо, което искат да запазят в своята идентичност.

Въображаеми общности - Терминът „въображаеми общности“ е въведен от Бенедикт Андерсън за изследване и анализ на национализма. Членовете на дадена общност чувстват, че се познават, въпреки че в действителност не го правят, защото споделят определени (възприемани) прилики.

Пейзаж от Лаурин Валон

На първо място, пейзажът е преглед, който предлага природата, дадена област, държава или регион на земята. Можем да го наречем панорама или гледна точка. Той се разглежда и като социална конструкция на физическа зона с многостранни значения, основана на взаимодействието на антропо и / или природни фактори. Пейзажите са големи части от нашето наследство, трябва да го съхраним като природа, архитектура. Той представлява разнообразието в света, естествената красота и свързането на човешките дейности и природния живот. Пейзажът също представлява аспектът на земята, характерен за определен регион.

Пейзажът е разширение на земята. Пейзажът е комбинация от форми, мотиви, цветове, звуци ..., които действат като компоненти, които взаимодействат с познавателните и емоционални преживявания на човек. Тя може да бъде визуална, акустична ... пейзаж, а може да бъде и политическата перспектива, културния пейзаж ... В по-общ план всеки човек може да има различно мнение и разбиране за пейзажа. Тоест, всеки човек разбира различните елементи, които го съставят според личния си опит, култура и естетика. Всички видими особености на район от провинция или земя, често разглеждани от гледна точка на естетическата им привлекателност.

Европейски езици от Оран Давуст

ЕВРОПЕЙСКИ езици се спускат от семейството на индоевропейски праезик, които са говорили преди хиляди години. Повече от хиляда езици се появиха в резултат на разширяването на този език в цяла Европа. Славянски, немски, латински ... всички тези езици споделят един и същ произход, но те също са резултат от дълъг процес и смесица от различни идиоми. Те са начин на общуване, който свързва хората да издигат други, но те също са част от нашата идентичност. Културата и историята определят самоличността на хората или на една общност, както правят езиците. Чувстваме, че принадлежим към група, защото говорим един и същ идиом. Общите корени водят до сходства между езиците : споделяме някои думи или изрази. В известен смисъл , част от нашата идентичност се споделя чрез всички езици. Езиците са живи, но те също са част от нашата обща идентичност и от нашето общо наследство.

Материалността измерва наличието или отсъствието на елемент или предмет, които могат да бъдат възприети от сетивата. Съществеността се преценява според нейната присъща природа, стойността на въздействието (влиянието), стойността на нейното използване и обстоятелствата (контекста), в които се случва.

Памет (колективна / социална / културна / комуникативна). Социалната памет допринася за процеса на социализация на субектите. Прехвърлено от едно поколение на друго, което поражда тревожните промени в живота на индивида и обществото. Съдържанието не е еднородно и е съгласувано от всички индивиди и социални групи. Паметта е конструкция, но не и безпристрастна конструкция. Това е конструкция, направена с чувства като щастие или страх. Паметта е важна, за да разберете как хората са живели дадено събитие, но не може да се използва, за да се знае истината. Културното наследство може да използва паметта за промяна на речта. Паметта може да забрави някои части от събитие или период, които могат да доведат до конфликт.

Памет от Mathilde Deavaud-Rainieri

Паметта е информация, която се съхранява в съзнанието на човек, която се свързва с минала история, места и преживявания. Това може да бъде както индивидуален, така и споделен опит. Паметта често се изгражда социално от семейство, група хора или държава. Паметта създава връзка с личното наследство и често се предава през поколенията. Той също може да бъде потиснат и умишлено запазен. В крайна сметка паметта е нещо, което индивидът избира да запази в съзнанието си или да го пусне дали е нещо приятно или нещо, което би било по-скоро забравено. Ето защо днешните общества са дълбоко повлияни от паметта им (добра или лоша), паметта може да оформи поведението на цялото общество от хората към политиката.

Паметта е вид нематериално наследство. Когато паметта е събрана, тя трябва да се тълкува внимателно, тъй като може да бъде предубедена. И все пак паметта оказва влияние върху осезаемото културно наследство, като например как някои сгради и места се запомнят и събитията / историята са свързани с тях.

Памет от Ноелия Агула

Връзка на конкретни исторически събития, които илюстрират миналото на даден регион, индивидуални и колективни запомнящи се събития. Има връзка с миналото, допринася за процеса на социализация и формиране на идеология, така че паметта помага на обществата и индивидите да се развиват и да определят своята идеология и начин на живот. Наследява се от поколение на поколение, което по някакъв начин винаги води до смущения в живота на всеки, на индивидуално ниво и в различните социални групи. Бихме могли да кажем, че тя може да бъде адаптирана към социално-психологическата идентичност на темата. Обществата са склонни да имат положително мнение за паметта и отрицателно мнение за забравата. Частта от паметта, свързана с определянето на идентичността, ни свързва с корените ни и ни показва бъдещето ни. Като цяло паметта винаги трябва да ни помага да избягваме да повтаряме минали грешки (напр. Войни, геноциди и т.н.).

Съобщение и медия . Съобщението е обект на комуникация. Това е информацията, която изпращачът изпраща до получателя чрез комуникационен канал. Под медиите разбираме инструмента, чрез който се осъществява процеса на комуникация.

Мобилността е изместване, което се случва във физическа среда и те могат да бъдат направени от хора и стоки от място на друго, от работа на друга или от социално ниво на друго.

Музей на Океан Веркасон

Думата « музей » идва от гръцкия термин *музей* , боговата дърва, в която живееха музи, другари на Аполон и пазители на изкуствата. Това е институция в услуга на обществото, отворена за обществото и като допълнение сградата, която въплъщава институцията; истински архитектурен шедьовър. Основните му задачи са придобиване, съхраняване, изучаване, излагане и предаване на материално и нематериално културно наследство в образователни, научни, социални и развлекателни цели . Музеят е връзка към знанието . Първият музей е построен в Александрия: това е публично пространство,

посветено на проучвания. По време на Ренесанса думата музей прави нашето действително значение. Около 1520 г. във Флоренция принц събра колекции и го нарече „музей“. Това значение се променя във Франция през 1560 г. Означава стая, в която са поставени няколко неклассифицирани колекции. През 18-ти век тези кабинети се превръщат в музеи под динамиката на две събития: преход от частна структура към обществена структура и възход на класификацията и на научната организация. Базелските къщи в Kunstmuseum са първият музей, открит за обществеността през 1671 г., следван от Ашмолския музей в Оксфорд през 1683 г. Въпреки че в първия случай музеят е запазил всеки ценен предмет, се появи специализация. Днес съществуват широки категории: музей на изкуствата, археологически музей, природонаучен музей, етнологически музей, общество, история и технически музей.

Музеят е публична институция с нестопанска цел в услуга на обществото и неговото развитие. Той е посветен на придобиване, консервация, изследване, общуване, излагане ... за целите на обучението и образованието и колекциите от изкуства. В музей хората могат да изследват своите лични убеждения чрез универсални истини. Музеят е нашата връзка с вярвания и начин на живот в минали времена.

Музей - Терминът „музей“ идва от древногръцката дума „мисион“, която обозначава място / храм, посветено на музите - пазители на Аполон и източници на знания. Понастоящем терминът се е превърнал в обозначаване на истински архитектурни шедьоври, в които артефакти и други важни обекти са изложени по такъв начин, че да съобщат ролята си в обществото.

Музей - музей може да бъде всичко; може да е цял град като Париж, но може да бъде и не много туристическо селско село. Самите хора и техните домове също могат да бъдат музеи, тъй като няма ограничение за определен тип сграда, колекции или други материални ценности. Дебатът остава около това как музеите третираат културата и наследството.

Name. Какво е в име? Имената може да се вливат със сила и могат да представляват нашето културно наследство. Например името Адолф винаги ще се свързва с нацистка Германия и с необходимостта да се отнеме или унищожи (част от) историята. Тогавашното име е част от културата, която може да доведе до разделения, но може и да накара хората да се съберат.

Разказът е начин за разказване на действията, извършени от някои герои в определено време и място. Това е и начин за разказване на истински и лъжливи събития и преживявания. Освен това, това може да бъде изкуството, техниката или процеса на разказване или разказване на история.

Нация от Михаела Видан

А *нация* е една голяма група от хора, обединени от обща история, култура или език, които живеят в рамките на определена територия ограничен от граници, страна или държава. Отвъд строгата и по-хирургична дефиниция нацията е приобщаващ термин, предназначен да се обърне към индивиди, които споделят ценности, към тези от нас, обединени от историята, към тези, които имат същите убеждения, или може би напротив, те мислят точно обратния начин, към онези, които имат стари семейни корени, и тези,

които току-що са се придържали към идентичност. Нацията е това, което хората искат да направят от нея. Ако разгледаме нацията само като разгледаме нейното наследство, можем да разберем думата, използвайки друга: наследство. Можем да кажем, че нацията може да бъде социална конструкция на всякакъв вид общи идеи, ценности, традиции и символи, предавани от поколение на друго. В същото време не можем да говорим за нация без да включваме чувствата. Като изкуствен социален конструкт, изграден да служи на политическа цел, е елементарно да се трансформира студената идея или теория, съдържаща различни концептуални елементи, в жива част от обществото, към която хората могат да се свържат и да се придържат.

Национална и / или групова идентичност (колективна / социална / културна / комуникативна) се отнася до идентификация с група хора и да бъде част от нея, представена от отличителни традиции, култура, език и политика. Националната идентичност може да се отнася до субективното усещане, което човек споделя с група хора за дадена нация, независимо от нейния статус. Националната идентичност се разглежда като „вид осъзнаване на разликата“, „чувство, признание и разграничение“ между понятията „ние“ и „тях“. Крайният израз на националната идентичност е шовинизмът, който се отнася до твърдата вяра в превъзходството на страната. Нация - Нацията обозначава силно чувство за идентификация и принадлежност към едно състояние, което няма граници и никога не се променя. Това обаче не е статично, тъй като потенциалните граници се променят в историята. Става въпрос за усещането, че човек е част от нещо по-голямо от себе си.

Природата като качества и характеристики на човека. Той е еквивалентен на естествения свят, физическата вселена или материалния свят. Традиционната концепция включва раздяла между природните и изкуствените елементи.

Природа от Мара Кристина

Природата е еквивалент на безкрайността. Природата не може да бъде възобновена към сегашното съществуване, но към всичко, което миналото, настоящето и бъдещето обединяват. Природата е силата, която събира различни галактики, растения, животни, системи, пейзажи и, разбира се, произхода на човечеството. Природата е материалният свят, който ни заобикаля, флората и фауната, която защитаваме, дивият живот, който целим да познаваме, горите и океаните, които са дом на милиони организми, енергията и промените в климата, които вече усещаме. Природата е изграждането на живота. Това е Вселената с всичките ѝ явления. Природата е идентичността на съществуването, независима от хората, ресурсите, без които хората не биха могли да живеят, същността на нещо, което съществува, източникът на растеж и промяна. Природата също се определя като основен характер на човечеството, като вроден характер, като поведение, съвкупността от време и пространство.

Природа - Нищо нямаше да съществува, ако природата не беше там. Колкото и хора да се противопоставят и да се опитват да го променят, силите на природата винаги са по-силни и могат да преобразят всичко, изградено или опитано от човешките същества. Природата е същността на живота.

Обектите са всичко, което може да се възприеме от човек. Те съществуват независимо от нашата воля и нашия интелект.

Устната традиция и фолклор се отнася до всичко, което се предава от поколение на поколение и разпространява опит и знания на следващите поколения. Фолклорът е съвкупността от вярвания, практики и обичаи, които са традиционни от група хора или култура. Историите в устната традиция са тези, които един народ изгражда, събира и пренася като част от своя културен свят. Фолклорът се появява най-вече в устната традиция, въпреки че устното предаване не е достатъчно, за да се разграничи фолклорът от не фолклора. От друга страна, ако една история се предава само „отпечатана“, а не устно, тя би се считала за „литературна продукция, основана на фолклорен модел, но това не е същото като популярния модел“. Фолклорът включва епоси, митове, легенди, приказки, басни, поговорки, песни и др. Устните традиции също са начин да се анализира как едно общество може да определи себе си. Устната традиция може да изчезне, ако обществото прецени, че вече не се нуждае от това.

Устна традиция - Устната традиция е метод за комуникация, предназначен за запазване и по-нататъшно предаване на традиции и култури. Тя може да се промени с течение на времето и всеки път, когато дадена история се преразказва, се създават нови варианти. Устната традиция е огромна област на изкуствата и културата.

Други от Хелена Гонсалес Довал

Тъй като „друг“ се отнася за всеки, който е отделен от собственото си Аз и предполага идеи за идентичност и формиране на субективност, другото би описало процеса, чрез който се използва разлика и трансформира характеристиките на другия (наречен „другост“), така че да създаде група и група. Външната група ще бъде доминиращата, чиято идентичност се счита за липса и която може да бъде обект на дискриминация от групата.

От постколониална гледна точка и както е измислено от Гаятри Спивеак, другото се отнася до процеса, чрез който имперският дискурс създава „други“ и описва различните начини, по които колониалният дискурс произвежда своите теми. Докато „Другият“, с капитал „О“, съответства на фокуса на желанието или силата, спрямо който се произвежда субект, „другият“ е изключеният или „овладеният“ субект, създаден от дискурса на силата. Това обаче е диалектен процес, защото колонизиращият друг се установява едновременно с това, че неговите колонизирани други са произведени като субекти.

Други - Другият се произвежда от и чрез дискурс. Можем да идентифицираме два вида отклоняване: (1) 'О'тер', който се отнася до другия, притежаващ по-висок статус, например туристът; (2) „другият“, който се отнася за местните жители, които се трансформират в други, създавайки по този начин групи и от тях. Гледайки Европа, може да се запитаме кои са другите в Европа. // Въпроси: Как може по друг начин да се види / разбере „О“ - „о“ в другото? - Може да се разглежда и като разделението между доминатор и доминиран, в което 'О'тер може да бъде колонизатор и 'етер' може да бъде колонизиран. Тези понятия са много актуални за Европа в контекста на засилена миграция, където мигрантът обикновено се разглежда като „етер“. Ако разгледаме африканизма или азиатството, където африканските или азиатските хора са колонизираното „друго“ от

туристическа гледна точка, възниква въпрос как се създава идентичност по отношение на действителните (културни) различия.

Миналото е състояние на съществуване в миналото. Субективното качество на нещо, което се помни, вместо да бъде преживяно в момента.

Изпълнението е особен начин на действие или поведение.

Планирането на **места** е многостранен подход, свързан с планирането, проектирането и управлението на публичните пространства във връзка с общностите, които обитават това пространство. Той се възползва от активите, вдъхновението и потенциала на местната общност с намерението да създаде обществени пространства, които да насърчават здравето, щастието и благополучието на хората. Това е едновременно процес и философия.

Мощността е капацитетът, който някой трябва да поръча. Също така, влияние или власт върху други хора (човек или група от хора).

Запазването е действието на запазването на нещо. Направете го последно, в предишното си състояние. Грижа за строителство, естествена обстановка ... с историческа стойност. Например, да се грижи за естествена среда.

Реконструкцията е действието на реконструкцията. Да се изгради нещо, което е съществувало в миналото и е било унищожено.

Реставрация, от Boukedjar Tarek

Рестартирането е действието за връщане на нещо към предишния собственик, място или състояние. Връщане към предишна позиция или състояние. Също така ремонтът или консервацията на произведения на изкуството. Например ремонт или поддържане на произведения на изкуството или възстановяване на политическия режим, който е заменен с друг. Реставрацията е концепцията, която може да се приложи както за материали, така и за нематериални стоки. В случая с изкуствата тази процедура се обсъжда, като се започне от Ренесанса. Дълго време реставрацията беше процедурата, предназначена за възстановяване на стоки като картини, скулптури и паметници в първоначалния им вид. През 19-ти век дискусиата се активизира от автори като Джон Ръскин, които казват, че възстановяването е лъжа, и Виолет-ле-Дюк, френски реставратор, който подкрепяше теорията, че чрез рестартирането всъщност трябва да се попълнят липсващи части с реинтерпретация, основана на първоначалната идея. През 20-ти век автори като Камило Бойто и Чезаре Бранди защитаваха перспективата, която казваше, че реставрацията трябва да зачита следите от времето, което означава, че възстановяването на изкуството до първоначалното му състояние всъщност е историческа и естетическа фалшификация. Тази идея е в основата на съвременните дискусии и стои на основата на Патримониалните грамоти.

Преосмисляне и реконтекстуализиране на наследството от Неринга Кавалиаускайте

Осезаемото наследство от една страна може да се разглежда като грандиозни, монументални, „стари“ и естетически сгради, обекти или артефакти, които имат „статично“ значение. Чрез хегемонистичния дискурс основна грижа е необходимостта от запазване, опазване и предаване на наследството на бъдещите поколения. Такъв дискурс се основава на знанието, научната или естетическа преценка на технически и естетически експерти, чиято по-голямата част от произведенията и експертните познания са свързани с монументалност и вродени артефакти. Въпреки това става по-трудно да се прикачат алтернативни интерпретации на конкретни обекти за наследство, докато специалистите по наследство някак си чертаят граници пред алтернативните ценности и значения на наследството. Следователно, посетителите се принуждават да критикуват „безспорно“ наследството по пасивен начин, докато са придружени от експерти или представители на обекти на наследството, които инструктират публиката как да възприеме определени обекти на наследството, а не непременно как да бъдат ангажирани с тези обекти по-активно. По този начин наследството може да се разглежда като културна практика, която се изживява активно, използва и интерпретира, а не вижда тези обекти отдалеч като никога не променящи се субекти, чиито значения са статични и не се договарят (Smith, 2006).

Преосмисляне и повторно контекстуализиране на наследството. Актът за преосмисляне на термина наследство. Опитът за адаптиране на културното наследство към съвременните нужди. За да стане това, трябва да се направят много промени, защото обществата коренно се промениха през последните десетилетия.

Преосмисляне и реконструкция на наследството - Осезаемото наследство често се свързва с естетически сгради или артефакти. Срещу експертни познания е трудно да се придадат други значения на тези обекти на материално наследство и посетителите са свикнали да консумират наследството безкритично. Разглеждайки например кралския дворец в Амстердам, в редовните обиколки се споменава само, че преди това е бил градският град, докато специализирани обиколки като Black Heritage Tours сочат факта, че сградата е седалище на Обществото на Суринам (Суринам е една от старите холандски колонии). Националният паметник на площада на язовира съдържа 11 урни, пълни с почва от основания за изпълнение от холандските провинции, но наскоро се водят дебати за добавянето на 12-та урна с почва от Индонезия (бившите източни индии). Следователно ние не можем да разглеждаме паметниците като статични и трябва да бъдем активни в придаването на различни значения. // Въпроси: Кой има право да реконтекстуализира и да дава алтернативни интерпретации на наследството и ще приемат ли тези нови значения от елитите? - Това е често срещан проблем в бизнеса с наследството, който обикновено се разглежда в управлението на сайта, но трябва да се включат и специфични етноси, които имат историческа връзка с обекта. Като друг пример, в Румъния комунистическият режим се опита да заличи всякакви следи от бившата монархия, например, използвайки кралските дворци като административни сгради. Това е случай на подход отгоре надолу към промяната на целите на сградата. Същото се случи след 90-те години, когато множество други паметници, които се преосмислят като средство за заличаване на всяка следа от бившия комунистически период.

Сетивата въздействат или изразяват чувство. Те са физиологични механизми, произведени чрез органите на допир, вкус и т.н., които ви позволяват да възприемате или

външни, или вътрешни елементи. Те също са функция на нашия ум, която е свързана с външните възприятия. Те също са функция на ума, която е свързана с усещането. Всяка специална способност за възприемане, оценка, оценяване и др. Освен официалната си дефиниция, сетивата обикновено са свързани с нематериалната страна на понятия като история, култура или наследство.

Технология от Шанс Матю Уилямс

Технологията се състои от инструменти, машини и методи, които могат да помогнат за опазването, възстановяването, реконструкцията или придобиването както на материално, така и на нематериално наследство. Все по-честото използване на технологии под формата на камери, 3D изображения, видеоклипове, както и интернет позволиха както в съхраняването, така и в демократизирането на традиционното материално и нематериално културно наследство в цифрова форма. Еволюцията на самата технология е форма на научно и културно наследство, варираща от инструменти от каменна ера до съвременни изобретения като компютъра. Технологията е играл централна роля в Европа, особено в това е индустриално наследство, където различни постижения като парната машина караха индустриалната революция, която прекроява континента, трансформиране на традиционните народни култури и поставяне на основите на модерна Европа.

Стойността е важността, стойността или полезността на нещо, оценено от обективна или емоционална / лична гледна точка.

Ценности - Ценностите са основните вярвания, които информират нашето отношение и насочват поведението ни към наследството и разнообразието от други аспекти. Те са свързани с наследството като инструмент за организиране и активно изграждане на обществото. Стойностите могат да бъдат разделени на (1) индивидуални и (2) колективни ценности, но е важно да се вземе предвид, че отделните ценности, макар и да са лични, те се определят от групата, от която е част. Те се определят от социалното, макар да не са написани на камък. Освен това, особено в наследството, има претенция да направим ценностите по-универсални, отколкото са в действителност.

Вернакуларната архитектура е архитектурен стил, който е проектиран въз основа на местните нужди, наличието на строителни материали и отразява местните традиции. Първоначално народната архитектура не използва формално образовани архитекти, но се основава на дизайнерските умения и традициите на местните строители. От края на 19 век обаче много професионални архитекти са работили в този стил, опитвайки се да поддържат традицията си. Тя има тенденция да се развива с течение на времето, за да отразява екологичния, културния, технологичния, икономическия и историческия контекст, в който съществува. В заключение можем да добавим, че всеки регион има различни и конкретни нужди. Това автоматично създава оригиналността на собствената им народна архитектура.

Народен език - Вернакуларен означава родният на определено място. В дискусиата за наследството, простолюдието се отнася до местните характеристики и полезност в изградената среда. Като такава, простолюдието може да бъде в контекста или по темата ./

Een *Lexicon* voor een beter begrip van cultureel erfgoed: Terminologieonderzoekstest uitgevoerd door studenten

Affect van Dagný Davíðsdóttir

Affect is tweezijdig, het bestaat uit lichamelijke capaciteiten om te beïnvloeden en beïnvloed te worden die in overleg ontstaan en zich ontwikkelen (Ben Anderson). Het hoeft echter geen lichaam te zijn, het kan van alles zijn. Affecten zijn overal en ze zijn verbonden met alles, bijvoorbeeld materiële dingen, mensen, ideeën en andere affecten. Ze kunnen worden verbonden met iets populairs, waardoor veel mensen hetzelfde effect voelen. Maar wat is het? Affect is een nieuwsgierig concept. Een grote groep mensen kan op dezelfde manier worden beïnvloed tijdens het luisteren naar een operazanger, wanneer het haar op hun arm tegelijkertijd omhoog gaat. Maar hoewel ze het allemaal voelen, is het ook echt een persoonlijk moment. Veel verschillende herinneringen, verbindingen met andere mensen en materiële zaken zorgen ervoor dat de mensen worden beïnvloed.

Affecten zijn positief en negatief. Je wilt geen kussen op je bank hebben van je vijand, het effect van het kussen geeft je emoties die voor de vijand zijn bedoeld. Het is een "gebeuren" tussen u en uw kussen. Affecten helpen mensen materiële dingen te kiezen, vrienden, geliefden enzovoort. Het kan ook je identiteit een boost geven, bijvoorbeeld wanneer je naar een ander land bent verhuisd, maar je kiest meubels en decoraties in je huis die je aan je oude land herinneren.

Affect - Affect is een etnologische / antropologische term die verwijst naar de lichamelijke capaciteiten te beïnvloeden en worden beïnvloed door iets of iemand. Hoewel het een zeer persoonlijke ervaring is, kan het verband houden met iets heel populairs, zoals een popnummer dat misschien over hartzeer spreekt, dat bedoeld is voor een divers publiek, maar elk individu leeft het persoonlijk. Affect is daarom eenvoudig in alles te integreren.

Architectuur door Bouchet Ludivine

Volgens de website van Larousse is architectuur: de kunst van het bouwen // Stijl, karakteristiek / bijzonderheden en structuur van een gebouw. // Kunst van het markeren van een kunstwerk.

In die definities vinden we alle elementen met betrekking tot architectuur: kunst, stijl, technisch aspect en manier van bouwen. Laten we eens kijken naar de etymologie van het woord architectuur. In het begin ging dit veld over het sluiten en afdekken van ruimtes. De architect was de man die de arbeiders leidde. Het historische aspect ontbreekt echter. Architectuur heeft een Europees aspect vrij belangrijk omdat architecturale stijlen en symbolische monumenten in de loop der jaren grenzen overschreden. Tijdens de oudheid verspreidden Romeinse bouwwerken zich over Europa. Tegenwoordig zijn ze een belangrijk cultureel erfgoed. Tijdens de middeleeuwen had architectuur niets met kunst te maken. Architect leidde alleen de werknemers en had een echt slechte reputatie. Mensen letten alleen op religieuze gebouwen. Tijdens de Renaissance werd architectuur een kunst. Architect werd kunstenaar. Ze werkten met hulpmiddelen en maakten echte plannen. Architectuur wordt gebruikt om een bericht te sturen, om te laten zien dat ze tot een groep behoren. Architectuur wordt een ritueel.

In het eerste artikel van de architectuurwet van 1977: "Architectuur is een uitdrukking van cultuur. De architecturale creatie, de kwaliteit van constructies, de harmonieuze inpassing in hun omgeving, het respect voor natuurlijke of stedelijke landschappen en erfgoed zijn van algemeen belang".

Architectuur - Architectuur vertegenwoordigt een metamorfose van bruikbaarheid tot een verklaring van cultuur, van religie tot een verklaring van macht en rijkdom. Hoewel het zich kan verenigen (bijv. Islamitische motieven in Art Nouveau, wat een Europese architecturale stijl is), kan het ook delen omdat het een krachtsverklaring is aan de ander. Parijs gebruikt / gebruikte bijvoorbeeld zijn 18e-eeuwse architectuur als een verklaring van rijkdom.

Authenticiteit door Lauren Rae Joenoës

Authentiek verwijst naar iets dat origineel is. Het vertegenwoordigt de ware aard of de ware overtuigingen. Trouw aan zichzelf, niet gekopieerd of vervalst.

Authenticiteit wordt vaak gezien als een kwestie van betrouwbaarheid, eerstehand, echtheid en originaliteit (Pine & Gilmore, 2008; Kolar & Zabkar, 2010; Molleda, 2010). Authenticiteit gaat altijd over de perceptie van een persoon dat iets authentiek of niet-authentiek is, dat wordt gevormd door iemands achtergrond en binnen een bepaalde context. Er is een relatie tussen iemands 'centrum' van zijn eigen cultuur en samenleving en hoe deze persoon andere culturen en samenlevingen ziet en betekenis geeft gerelateerd aan authenticiteit (Cohen, 1979). Het concept van ervaring en authenticiteit worden als met elkaar verweven gezien. Men zou kunnen stellen dat er geen ander soort authenticiteit is dan 'waargenomen authenticiteit'. Authenticiteit is geen concept dat inherente kenmerken van objecten of relaties beschrijft, maar is een waarde die wordt gegeven door de persoon die het waarneemt, op het niveau van ontologie (Olsen, 2002). Naarmate onze wereld meer verbonden wordt en kennis steeds meer beschikbaar komt, als gevolg van globalisering, wat enige tijd geleden authentiek was, wordt het vandaag misschien niet meer als authentiek ervaren. Waargenomen authenticiteit is niet iets dat is ingesteld, maar iets dat in de loop van de tijd verandert en contextueel is (Molleda, 2010). (Cohen, E. (1979). Een fenomenologie van toeristische ervaringen. // Kolar, T. & Zabkar, V. (2010). Een op consumenten gebaseerd authenticiteitsmodel: een Oxymoron of de stichting voor cultureel erfgoedmarketing? Toerisme Management, Deel 31, p. 652-664. // Molleda, JC (2010) Authenticiteit en de dimensies van het construct in public relations en communicatieonderzoek Journal of Communication Management, deel 14: 3, p. 223-236. // Olsen, K. (2002) Authenticiteit als concept in toeristisch onderzoek Tourist Studies, Vol. 2: 2, p. 159-182. // Pine, JB & Gilmore, JH (2008). De acht principes van strategische Authenticiteit Strategie & leiderschap, Vol. 36: 3, p.35-40.

Authenticiteit door Neringa Kavaliauskaite

Authenticiteit is de perceptie van wat echt, echt of waar is. Dit concept kan traditioneel worden gecategoriseerd als objectief, constructief, postmodern, existentieel en kan ook worden gezien als een sociaal concept van mensen, dat verschillende betekenissen van wat precies authentiek is, met zich meebrengt. Er kunnen twee vormen zijn om dit fenomeen te beschrijven - indexisch (beschouwt het soort authenticiteit waarvan wordt aangenomen dat het "origineel" of "echt" is) en iconische authenticiteit (weerspiegelt en lijkt op de oorspronkelijke vorm). Wat betreft de authentieke culturele productie, het kan authentiek zijn in de zin dat het het resultaat is van een authentiek ambachtsproces of een product, historische aantrekkingskracht kan authentiek zijn in relatie tot de authentieke locatie. Wereldwijd kunnen de cultureel authentieke producten worden gevonden om zich verbonden te voelen met andere culturele tradities als onderdeel van de wereldwijde gemeenschap.

Authenticiteit - Authenticiteit wordt vaak begrepen in termen van betrouwbaarheid en originaliteit en is gebaseerd op persoonlijke percepties die op hun beurt worden gevormd door bepaalde waarden en contexten. In feite kan worden betoogd dat er geen andere authenticiteit is dan waargenomen authenticiteit. Vanuit toeristisch perspectief kunnen we ons afvragen of mozzarella pizza authentiek is? Is het eten authentiek of speelt de omgeving een rol? Is pizza authentiek thuis, maar gekookt conform een modern (ized) recept, of is pizza authentiek wanneer gekookt volgens een oud recept en gegeten in een traditioneel restaurant in een historische stad? Waar eindigt authenticiteit? Is de reconstructie in de 19e eeuw met de Notre Dame in Parijs volgens ideeën uit die tijd authentiek of kan alleen het gebouw in zijn oorspronkelijke vorm als authentiek worden beschouwd? Waarom kan iets nieuws en gemoderniseerd niet als authentiek worden beschouwd?

Geloof is een acceptatie dat een bewering waar is of dat er iets bestaat, of vastgesteld als een persoonlijke mening.

Behoren verwijst naar het feit dat je deel uitmaakt van een geheel. Ook het gevoel dat iets bij ons hoort als individu, of bij onze samenleving.

Maatschappelijke betrokkenheid en maatschappelijke ontwikkeling. Maatschappelijk engagement zijn zowel politieke als niet-politieke processen die impliceren dat alle leden van de gemeenschap kunnen deelnemen aan het

maatschappelijk leven. Sociale ontwikkeling verwijst naar de ontwikkeling van zowel het menselijke als het sociale kapitaal van een samenleving. Het doel van maatschappelijk engagement is om publieke zorgen weg te nemen en de kwaliteit van de hele gemeenschap te bevorderen. De ontwikkeling van de samenleving probeert de kwalitatieve veranderingen in de structuur van de samenleving te verklaren, die helpen haar doelstellingen beter te bereiken. Ontwikkeling is een proces van sociale verandering. Gedurende de laatste vijf eeuwen is dit proces in snelheid en intensiteit toegenomen, met een duidelijke toename van de versnelling in de laatste vijf decennia. Deze veranderingen kunnen verband houden met de actieve betrokkenheid van de burgers die in de hedendaagse wereld vrij zijn om hun mening te geven over de behoeften van de samenleving. Het basismechanisme dat tot sociale verandering leidt, verhoogt het bewustzijn dat leidt tot een betere organisatie. Wanneer de maatschappij nieuwe en betere kansen voor vooruitgang ontdekt, ontwikkelt het nieuwe vormen van organisatie om deze nieuwe openingen met succes te benutten.

Burgerbetrokkenheid - Burgerbetrokkenheid is het proces van actieve participatie in de evolutie van een gemeenschap. Het kan verschillende vormen aannemen, zoals top-down of bottom-up benaderingen, maar in alle gevallen vertegenwoordigt het de wil van mensen die in actie zijn getransformeerd en werken aan een ideale uitkomst / samenleving. Activisme is een vorm van maatschappelijk engagement die van onderaf begint, vanuit lokale initiatieven en zich op tijd voortzet naar hogere gronden. Activisme kan echter worden tegengegaan door de terughoudendheid van de belanghebbenden en de autoriteiten.

Klassiek Horsemanship door Maria Jose Sanchez

Conceptuele definitie gegeven in de vroegmoderne tijd aan de filosofie en methode van training en hantering van paarden die teruggaat tot de leer van Xenophon (430 - 354 v.Chr.), Een Griekse filosoof, ruiters en militair generaal die een groot deel van zijn leven paarden trainde voor verschillende Griekse militaire cavalerie. Zijn centrale opleiding draaide rond het idee van partnerschap en samenwerking tussen paard en ruiter, in plaats van het gebruik van brute kracht en dwang (Sargent, S. (2016). Klassiek Horsemanship en de gevaren van het Emergent Immaterieel Cultureel Erfgoed Authorized Discours. van immaterieel erfgoed, II, 36-53). Hij paste een dergelijk principe toe om manieren te ontwikkelen om het paard te trainen en te oefenen voor specifieke cavaleriebewegingen die nuttig zijn op het slagveld. De term klassiek werd gebruikt tijdens de renaissanceperiode, het moment waarop er een hernieuwde belangstelling was voor oude teksten zoals de theaters die Xenophon had geschreven, daarin zijn belangrijkste werk genaamd *On horsemanship*. Verder is de discipline van de klassieke dressuur geëvolueerd van cavaleriepaardtraining, die zich ontwikkelde tot wat tegenwoordig bekend staat als competitieve dressuur. Verschillende klassieke dressuurscholen baseerden hun leer op Xenophons idee om in harmonie met het paard te rijden in plaats van tegen hem.

Klassiek horsemanship - Klassiek horsemanship kan worden beschouwd als een kunst, een sport of een cultureel materiaal. In vroeger tijden was het het belangrijkste transportmiddel voor veel mensen over de hele wereld en daarom werden paarden gebruikt als een hulpprogramma, zonder pogingen om te humaniseren of enige vorm van psychologische binding te vormen namens de ruiter. Of ruitersport een onderscheidend cultureel element wordt, hangt af van de manier waarop de mens aan het dier rapporteert. Er zijn tegenwoordig pogingen om klassiek ruitersport als immaterieel erfgoed aan te wijzen.

Communitas (normatief en spontaan) door Gunnar Óli Dagmararson

Communitas is een staat die kan ontstaan binnen groepen, van twee of meer mensen, in een liminale periode of liminale staat. De staat die we als de gebruikelijke toestand van het dagelijks leven beschouwen, wordt verlaten en een alternatieve staat van gedrag - die we niet gewend zijn te beoefenen - wordt aangenomen. In deze liminale staat zijn individuen bevrijd van de dagelijkse eisen en zijn ze één met hun metgezellen. Communitas kan bovendien worden onderverdeeld in twee termen, normatieve communitas en spontane communitas. De normatief is de staat die heerst. Bijvoorbeeld in kerken wanneer de gemeente samenkomt om tot Jezus Christus te bidden. Hoewel iedereen in de kerk is om tot de "hogere macht" te bidden, is het onwaarschijnlijk dat iedereen zich in deze omstandigheid "in Christus" zal bevinden. Het spontane is in tegenspraak met het normatieve in de zin dat het niet georganiseerd is, maar veeleer afkomstig is van het individuele bewustzijn en daarom kan de gemeente worden achterhaald door de Heilige Geest. Mensen worden daarom opgetild, weggevaagd en overgenomen in de communitas.

Communitas - Communitas is een antropologische term die verwijst naar collectieve actie namens een gemeenschap. Naar het voorbeeld van voetbal, wanneer supporters chanten of reageren op doelen, kan er gesproken worden over spontane communitas. Als iedereen staat en zingt langs het volkslied, kan er over normatieve communitas worden gesproken. De vraag is hoe iets kan transformeren van spontaan naar normatief? Protesten bijvoorbeeld lijken over het algemeen organisch en spontaan. Na verloop van tijd en met de organisatie worden ze echter normatief.

Continuïteit verwijst naar het consistente bestaan van iets gedurende een bepaalde periode.

Culturele diversiteit als cultureel erfgoed door Sæunn Ólafsdóttir

In het jaar 2001 publiceerde UNESCO een verklaring over het belang van culturele diversiteit als cultureel erfgoed. Het was een gelegenheid voor het instituut om zijn overtuiging duidelijk te maken dat een dialoog tussen verschillende culturen de beste manier is om vrede in de wereld te bewaren, en het idee te verwerpen dat culturele botsingen onvermijdelijk zijn wanneer mensen van verschillende culturele achtergronden samenkomen. (Stenou, 2002). De verklaring was baanbrekend omdat culturele diversiteit in het eerste artikel werd beschreven als 'gemeenschappelijk erfgoed van de mensheid en moet worden erkend en bevestigd ten behoeve van de huidige en toekomstige generaties. "De verklaring stelt ook dat het doel is het behoud van culturele diversiteit te bevorderen als een levende en hernieuwbare schat die niet als onveranderlijk moet worden beschouwd, maar als een dynamisch proces dat het welzijn van de mensheid garandeert.

Globalisering en mobiliteit van mensen tussen continenten hebben de afgelopen decennia de westerse gemeenschap veranderd. Het is bekend dat dit enige spanning en gevoelens van vijandigheid jegens nieuwe burgers en misverstanden tussen culturele groepen veroorzaakt. Het is belangrijk dat alle individuen worden gerespecteerd en het gevoel hebben deel uit te maken van de samenleving. Voor individuen die naar een andere culturele omgeving verhuizen, kan het ook een uitdaging zijn om zich aan nieuwe omstandigheden aan te passen. De gastcultuur zal eisen stellen aan aanpassing, maar de vereisten voor aanpassing kunnen zowel vaag als slecht gedefinieerd zijn. Het gevoel bij de gemeenschap te horen is om twee redenen belangrijk voor het individu: in om de maatschappelijke en culturele aspiraties van de samenleving te voldoen en om een gezonde identiteit op te bouwen (Ingvarsson 2016). Welzijn is een van de fundamentele aspecten van mensenrechten, waarvan kan worden gezegd dat het verwijst naar hoe tevreden een persoon is met zijn of haar geestelijke en lichamelijke gezondheid, het gevoel ergens bij te horen, financiële zekerheid en de mogelijkheid om aan iets te werken dat ertoe doet.

Sandell (2007) wijst erop dat musea het potentieel hebben om op verschillende manieren aan deze doelen te werken. Voor het grootste deel worden musea beschouwd als een culturele rol in plaats van sociaal. Maar musea bevinden zich in een unieke positie om gelijkheid te bevorderen, omdat hun stem wordt gerespecteerd en erkend als van groot cultureel belang. Daarom is hun macht als instrument voor sociale verandering onderschat.

Musea zijn een ideale locatie voor het overleggen en vieren van culturele diversiteit, het bouwen van bruggen tussen groepen, het versterken van een gevoel van gemeenschap, verbondenheid en inclusie. Het doel van musea is altijd geweest om informatie over cultureel erfgoed te beschermen en te verspreiden. Daarom moeten we openstaan voor het uitvinden van nieuwe manieren en ideeën over hoe musea culturele diversiteit kunnen behouden en manifesteren. Musea kunnen niet alleen informatie en amusement delen, maar kunnen ook maatschappelijk verantwoorde organisaties zijn die de gelijkheid en het welzijn van alle burgers bevorderen. (Ingvarsson, L., Egilson, ST, & Skaptadóttir, UD (2016). "Ik wil een normaal leven zoals iedereen": het dagelijkse leven van asielzoekers in IJsland. Scandinavisch tijdschrift voor ergotherapie, 23 (6), 416- 424., DOI: 10.3109 / 11038128.2016.1144787. // Sandell, R. (2007) Musea en de bestrijding van sociale ongelijkheid: rollen, verantwoordelijkheden, verzet Musea en hun gemeenschappen, 95-113 // Stenou, K. (2002). Universele verklaring van UNESCO over culturele diversiteit. Reeks culturele diversiteit, 1, 61.)

Culturele diversiteit door Sæunn Ólafsdóttir

Culturele diversiteit is het gemeenschappelijke erfgoed van de mensheid, zoals vermeld in de Unesco Universal Declaration on Cultural Diversity. In de verklaring staat dat „cultuur verschillende vormen aanneemt in tijd en ruimte. Deze diversiteit wordt belichaamd in de uniekheid en pluraliteit van de identiteiten van de groepen en samenlevingen die de mensheid vormen. Als een bron van uitwisseling, innovatie en creativiteit is culturele diversiteit

even noodzakelijk voor de mensheid als biodiversiteit voor de natuur. In die zin is het het gemeenschappelijke erfgoed van de mensheid en moet het worden erkend en bevestigd ten behoeve van de huidige en toekomstige generaties: " Onze samenlevingen worden steeds diverser, dus het is belangrijk om vreedzame communicatie tussen groepen met verschillende achtergronden en identiteiten aan te moedigen. Door alle burgers in staat te stellen deel te nemen en te worden opgenomen en gerespecteerd in de samenleving, wordt vrede en een bloeiend openbaar leven gegarandeerd. Culturele diversiteit - Culturele diversiteit is een sociaal concept dat verwijst naar de diverse en naar de vreedzame communicatie en integratie van alle mensen van alle etnische groepen in het openbare leven. Het gaat erom mensen te accepteren en hen welkom te laten voelen. Hoe kan diversiteit echter worden bereikt als we het niet over etniciteit hebben? Diversiteit is er allemaal. Alle dingen Hutu en Tutsi waren al divers. Het zijn de kolonisatoren die deze diversiteit gebruikten om zich te verdelen.

Culturele duurzaamheid verwijst naar een groter begrip en bepaalt de rol van cultuur in duurzame ontwikkeling.

Onderwijs en kennis. Onderwijs is het proces van het helpen van het leerproces. Kennis kan feiten of informatie zijn die een persoon door educatie heeft verworven. Kennis is altijd het doel van onderwijs geweest. Hoe dan ook, we kunnen vaststellen dat mensen de laatste jaren geen aandacht besteden aan kennis, maar aan het behalen van examens en het behalen van certificaten. Daarbij ligt de nadruk op het begrijpen van het formaat van examens, zodat jongeren niet over de basiskennis van verschillende onderwerpen beschikken die hen helpt om een volledige persoonlijkheid te creëren.

Elite is een selecte minderheid met invloed of gezag over andere mensen (een persoon of een groep mensen).

Emotion door Anna Solovyeva

Emotion is de reactie van een individu op zijn of haar omgeving, op andere individuen en op gebeurtenissen. Emoties omvatten zowel de innerlijke staat van het individu als de uiterlijke tekenen waardoor iemands emoties aan anderen kenbaar worden gemaakt. Aan de ene kant zijn emoties, zoals vreugde, verdriet, angst, opwindend of angst verbonden met biologische reacties en sommige van de emotionele manifestaties kunnen onvrijwillig of onbewust zijn: bijvoorbeeld, een persoon zweet of beeft. Aan de andere kant is de manifestatie van emoties of onderdrukking van dergelijke manifestaties diep ingebed in een cultuur waartoe een individu behoort. De ideeën over juist of ongepast emotioneel gedrag in een bepaalde gemeenschap maken deel uit van het erfgoed van de gemeenschap en zijn afhankelijk van de geschiedenis, tradities en religie. De soorten emotionele reacties die in de gemeenschap worden verwacht of worden afgekeurd, komen aan het licht in kunst en media: op de manier waarop emoties worden beschreven in de literatuur, getoond in films of zelfs in het dagelijkse nieuws. Dergelijk cultureel bewijs draagt bij aan de identiteit van de gemeenschap en aan zowel het uiterlijke als het innerlijke beeld ervan. Emotionele reacties kunnen een taal zijn die de leden van de gemeenschap, evenals de buitenstaanders, helpt begrijpen wat er aan de hand is - maar dezelfde gegevens, wanneer ze onvoldoende worden begrepen, kunnen ook leiden tot tal van misverstanden en vooroordelen, zodat sommige gemeenschappen worden geëtiketteerd als ongevoelig, onsympathiek, oppervlakkig, onbeleefd of, in tegenstelling, verfijnd en subtiel.

Emoties zijn een manier waarop een individu deelneemt aan iets dat in zijn omgeving gebeurt. De combinatie van mentale toestanden, psychosomatische uitdrukkingen en de toestanden met biologische reacties in het lichaam. Het is wat een persoon "voelt", niet alleen als een sensatie, maar als iets diepers, met een impact op het lichaam. De emoties verschillen van de gevoelens omdat ze meer fysieke invloed op ons lichaam hebben (de emoties veranderen meestal onze gemoedstoestand, gedrag, hartslag, enz.) en de 'ziel' en wordt bijna altijd uitgedrukt (gezicht, stem, lichaamshouding) en het kan door anderen worden waargenomen. Het is heel moeilijk om de emoties te beheersen door bewuste inspanning. De emoties kunnen worden gezien als onze individuele gevoelens. Ze bloeien meestal wanneer een persoon empathie voelt met iemand of iets. Ook kunnen de emoties worden gezien als een onderdeel van onze collectieve cultuur of erfgoed.

Emoties - Met het Museum of Breakups als een voorbeeld dat op zichzelf heel expressief kan zijn, verwijzen emoties naar de manier waarop we kalibreren en reageren, elk op onze eigen manier, op levenservaringen en erfgoed. Hoewel emoties misschien niet persoonlijk zijn, overstijgen ze meestal het materiële deel van erfgoed.

Etnische groep door José Carlos Rodeiro

Groep mensen van hetzelfde ras of dezelfde natie. Ze identificeren zich met elkaar op basis van overeenkomsten zoals voorouderlijke, taalkundige, sociale, culturele of nationale ervaringen. In tegenstelling tot andere sociale groepen (gedefinieerd door economische status, leeftijd of hobby's), is de etnische groep vaak een overgeërfde status op basis van de samenleving waarin men leeft. In sommige gevallen kan het worden aangenomen als een persoon naar een andere samenleving verhuist. Behoren tot een etnische groep wordt meestal bepaald door gedeeld cultureel erfgoed, oorsprongsmythen, geschiedenis, vaderland, taal of dialect, symbolische systemen zoals religie, mythologie en ritueel, koken, kledingstijl, kunst en het fysieke uiterlijk. In veel gevallen blijven de etnische groepen, historisch afgeleid van dezelfde stichtende bevolking, vaak soortgelijke of verwante talen spreken en een vergelijkbare genetische achtergrond delen. Door middel van taalverandering, acculturatie, adoptie en religieuze bekering is het soms mogelijk voor de individuen of groepen om de ene etnische groep te verlaten en deel uit te maken van een andere (behalve etnische groepen die in raszuiverheid benadrukken als een sleutelcriterium om erbij te horen). De etnische groep wordt vaak gebruikt als synoniem voor dubbelzinnige termen zoals de natie of mensen. In het Engels kan het ook de connotatie hebben van iets exotisch (zie "etnisch restaurant", et c.), Meestal gerelateerd aan de culturen van de meest recente immigranten, die arriveerden na de oprichtende bevolking van een gevestigd gebied.

Etnische groep door Roxana Mitroi

Een etnische groep wordt vaak gedefinieerd als een categorie mensen die een etnische identiteit delen en zich van andere groepen onderscheiden door bepaalde overeenkomsten. Deze gelijkenissen worden vastgesteld op basis van een gezamenlijke culturele achtergrond die elementen van erfgoed, afkomst, taal, evenals symbolen omvat. Het is echter belangrijk op te merken dat etnische groepen niet moeten worden verward met raciale groepen, nationale groepen of andere soortgelijke termen, omdat etnisch onderscheid wordt gemaakt op basis van een gedeelde cultuur, in plaats van fysieke kenmerken of lidmaatschap van een natie- staat. Als zodanig kan men binnen Europa verschillende inheemse en niet-inheemse etnische groepen zoals Nederlanders, Welsh en Romani identificeren tussen verschillende, en even belangrijke, andere. Verbonden met het discours van Europees erfgoed, spelen etnische groepen een belangrijke rol bij de definitie van een Europese identiteit, gezien de focus van de Europese instellingen voor cultuur en onderwijs op diversiteit en multiculturaliteit. De integratie van etnisch erfgoed in een breder Europees erfgoed kan echter uitdagingen met zich meebrengen en moet zorgvuldig worden behandeld om solidariteit, eenheid en begrip tussen en binnen etnische groepen te bevorderen, in plaats van te dienen als oorsprong van ongelijkheid en discriminatie. (Applebaum, RP & Chamblis, WJ (1997). Sociologie: een korte introductie. New York City, NY: Longman. // Caffyn, A. & Lutz, J. (1999). Ontwikkeling van het erfgoedtoerisme-product in multi-etnische steden Toerisme Management 20 (2), pp. 213-221. // Peoples, J. & Bailey, G. (2010) Menselijkheid: een inleiding tot culturele antropologie (9e ed.) Belmont, CA: Wadsworth, Cengage Aan het leren.)

Etnische groep - Een etnische groep is een categorie mensen die een bepaalde identiteit delen, op basis van een gezamenlijke culturele achtergrond, waaronder erfgoed, afkomst en taal. Hoewel soms gebruikt als uitwisselbaar met raciale of nationale groepen, onderscheiden etnische groepen zich door cultuur, in plaats van fysieke kenmerken of lidmaatschap van een natiestaat. Omdat Europese instellingen veel aandacht besteden aan culturele diversiteit, spelen etnische groepen een belangrijke rol bij de definitie van een Europese identiteit.

Etnische groep - Een etnische groep is een groep die iets gemeen heeft. Hoewel etnische groepen en naties op dezelfde manier worden gebruikt, worden etnische groepen in feite gedefinieerd door cultuur. Deze scheiding kan echter contraproductief zijn, omdat het moeilijk is om de natie van etnische groepen te vermijden. We hebben het begrip 'etnische groepen' nodig om de wereld te begrijpen, maar we moeten ons ervan bewust zijn dat het misschien voor verdeeldheid kan dienen.

Europese. Europeaan zijn betekent dezelfde waarden delen. Het gaat over ons en de gemeenschappelijke gevoelens die we hebben tegenover de wereld en tegenover elkaar. Migranten naar Europese landen, welke deze landen ook zijn, zijn nieuwsgierig naar onze gewoonten en tradities (en hun diversiteit) en willen zich geïntegreerd voelen in onze Europese cultuur.

Groepsidentiteit door Intan Purwandani

Andalusische identiteit: een samenhangende entiteit die bestaat uit het mixen van de groep mensen uit migratiepatronen. Door het assimilatie- en accommodatieproces beïnvloeden religie en geografisch gebied langzaam het maken van de omgeving van Andalusië (Apaydin, 2014). Ibn Khaldun et al., (1967) in Apaydin (2014) hadden erop gewezen dat etnische identificatie van de Andalusische samenleving wordt gevormd door het gevoel bij een bepaalde culturele groep te horen. Dit gevoel wordt *asabiyya* of netwerkkaffiniteit of groepssolidariteit genoemd. De specifieke etnische oriëntatie die hij bedoelde, verwijst naar Arabieren, Berbers / Saqaliba en Joden. Hoewel Benaboud (1980) in Apaydin (2014) betoogt dat de Andalusische samenleving etnisch heterogeen en sociaal geïntegreerd was; Apaydin (2014) benadrukt nadrukkelijk dat de belangrijkste kenmerken van de Andalusische groepsidentiteit het moslimgeloof, de Arabische taal en het gemengde karakter zijn, dat op sommige punten nog steeds verschillen heeft met de islamitische moslimgemeenschap elders. Andalusiër zelf wordt gezien als iedereen die afstamt van Spaanse moslims die na 1492 voor het eerst gedwongen werden zich tot het christendom te bekeren en van het Iberische schiereiland werden verdreven. In Marokko hebben Andalusische etnische en erfgoed een dominante geschiedenis in religie, taal en cultuur in de Marokkaanse samenleving. De Andalusische identiteit wordt vanuit dit perspectief gedefinieerd als een enkele identiteit met een complexe reeks sociaal-culturele context (Bahrami, 1995). (Apaydin, M. (2014). Ontwikkeling van de identiteit van de Andalusische groep. *Revista de Estudios Andaluces*, 85-97. // Bahrami, B. (1995). De persistentie van de Andalusische identiteit in Rabat, Marokko. Philadelphia: Universiteit van Pennsylvania.)

Andalusische identiteit - De Andalusische etnische identiteit blijft interessant omdat deze niet altijd als Europees of puur Europees wordt beschouwd. De primaire kenmerken van de Andalusische identiteit als groep zijn het moslimgeloof, de Arabische taal en de gemengde Noord-Afrikaanse en Europese cultuur. Dit wil niet zeggen dat de Andalusische groep homogeen is, omdat we binnen deze groep zelf verschillende andere identiteiten kunnen identificeren, bijvoorbeeld ook Andalusiërs die christelijk of joods zijn. // Vragen: Waarom worden de Andalusiërs niet als deel van Europa beschouwd? - Hoewel Andalusië althans geografisch gezien tot Europa behoort, vanwege hun fysieke en immateriële erfgoed en hun gemengde genetica tussen Europese en Marokkaanse etnische identiteiten, wordt hun lidmaatschap van Europa betwist.

Heritage van Despoina Palialexi

Kenmerken of omstandigheden die een cultureel, sociaal of economisch karakter hebben. Erfgoed is meestal gekoppeld aan een historische achtergrond. We kunnen dit concept koppelen aan fysieke of immateriële attributen die zijn geërfd door een groep mensen, en waarvan wordt verondersteld dat het wordt beschermd om te worden bereikt voor inkomende generaties. De opzettelijke handeling van het behoud van het cultureel erfgoed van het heden tot de toekomst staat bekend als behoud van de natuur. Het cultureel erfgoed is uniek en onvervangbaar, heeft een impact op de moderne beschaving en een verantwoordelijkheid om het te behouden en te beschermen. De kleinere objecten zoals kunstwerken en andere culturele werken worden verzameld in musea en galerijen. Het erfgoed kan worden gekoppeld aan de tastbare cultuur (gebouwen, monumenten, boeken), immateriële cultuur (muziek, talen, gezegden) en 'natuurlijk' erfgoed, dat kan worden gekoppeld aan landschappen of biodiversiteit. De moderne samenleving heeft begrepen dat die beperkte waarden (tastbaar, ontastbaar of natuurlijk) moeten worden beschermd. Sinds de 20e eeuw zijn entiteiten zoals UNESCO of de figuren van nationale / natuurparken opgericht om deze beschermende doelstellingen te bereiken.

Afbeelding is een visuele weergave die de visuele weergave van een of meer objecten of personen weergeeft. Het kan worden gemaakt in verschillende media zoals papier, camera of in het menselijk brein. De afbeelding bevat meestal informatie met twee of drie dimensies. Het wordt ook gebruikt voor elke tweedimensionale vorm, zoals een kaart, een afbeelding of een schilderij. Een vluchtig beeld kan gedurende een korte periode worden gehandhaafd. Dat kan onze reflectie zijn als we onszelf in de spiegel of een scène van een film zien. Een vast beeld, zoals een fotopapier, wordt langer bewaard.

Imagined communities door Sandra Björg Ernudóttir

Het concept van ingebeelde gemeenschappen domineert al lange tijd terwijl het gaat over naties en cultureel erfgoed. Verschillende landen hebben bepaalde verschijningen, zoals ras, geschiedenis en cultureel erfgoed om maar een paar dingen te noemen. In Europa in de 19e eeuw was het echt duidelijk, naties en etnische groepen werden geclassificeerd door de "geciviliseerde" naties en zij verder weg van de andere natie is, het hetero-beeld is nog exotischer. De naties in het centrum staan toe wat aangenaam is om te doen en te zeggen, maar in de periferie begint het exotischer te worden, het is een plek waar alles kan gebeuren. Het is meestal verdwenen vandaag, maar soms kunnen we spoor ervan, bijvoorbeeld zien met de beweging in Europa die dagen, mensen tegenkomen cultuur dat ze nie' t vertrouwd zijn.

De term ingebeelde gemeenschappen verwijst er ook naar dat zelfs de leden van de kleinste landen nooit elke persoon zullen kennen die deel uitmaakt van hun natie of stam. Maar ze kunnen altijd gedacht hun communicatie en omdat ze iets samen, als een volkslied of een andere vorm van cultureel erfgoed, ze zien zichzelf als een natie. Met dit culturele erfgoed bepaalt de natie hun nationaliteit en hun uniekheid onder andere naties. Het kan ook worden gezien als voorgesteld omdat de natie samen iets uit de geschiedenis besluit te vergeten. Op hetzelfde moment vinden ze het belangrijk om iets anders, iets wat ze willen in hun identiteit te blijven herinneren.

Imagined communities - De term 'imagined communities' is bedacht door Benedict Anderson om nationalisme te onderzoeken en analyseren. Leden van een gemeenschap voelen dat ze elkaar kennen, hoewel ze dat in werkelijkheid niet doen, omdat ze bepaalde (waargenomen) overeenkomsten delen.

Landschap door Laurine Vallon

In de eerste plaats is een landschap een overzicht dat de natuur, een gebied, een land of een regio van de aarde biedt. We kunnen het een panorama of een gezichtspunt noemen. Het wordt ook beschouwd als een sociale constructie van een fysiek gebied met veelzijdige betekenissen, gebaseerd op de interactie van antropische en / of natuurlijke factoren. Landschappen zijn grote delen van ons erfgoed, we moeten het behouden als natuur, architectuur. Het vertegenwoordigt 's werelds diversiteit, natuurlijke schoonheid en de koppeling van menselijke activiteiten en het natuurlijke leven. Een landschap vertegenwoordigt ook het aspect van de landkarakteristiek van een bepaalde regio.

Landschap is een landuitbreiding. Een landschap is een combinatie van vormen, motieven, kleuren, geluiden ... die werken als componenten die interageren met de cognitieve en emotionele ervaringen van een persoon. Het kan een visueel, akoestisch ... landschap zijn en het kan ook de politieke kijk, het culturele landschap zijn ... In een algemenere kijk kan elke persoon een andere mening en begrip over het landschap hebben. Dat wil zeggen, elke persoon begrijpt de verschillende elementen waaruit het bestaat op basis van zijn of haar persoonlijke ervaring, cultuur en esthetiek. Alle zichtbare kenmerken van een gebied van het platteland of land, vaak beschouwd in termen van hun esthetische aantrekkingskracht.

Europese talen door Dranne Davoust

Europese talen stammen af van de Proto-indo-europese taalfamilie die duizenden jaren geleden werd gesproken. Meer dan duizend talen verschenen als gevolg van de uitbreiding van deze language naar heel Europa. Slavisch, Duits, Latijn ... al die talen hebben dezelfde oorsprong, maar ze zijn ook het resultaat van een lang proces en de mix van verschillende idiomen. Ze zijn een manier van communiceren die mensen met elkaar verbindt, maar ze maken ook deel uit van onze identiteit. Cultuur en geschiedenis bepalen de identiteit van de mensen of van een gemeenschap, net als de talen. We hebben het gevoel dat we tot een groep behoren omdat we hetzelfde idioom spreken. Gemeenschappelijke wortels leiden tot similitaties tussen talen: we delen enkele woorden of uitdrukkingen. In zekere zin wordt een deel van onze identiteit gedeeld door alle talen. Talen leven maar ze maken ook deel uit van onze gemeenschappelijke identiteit en bij uitbreiding van ons gemeenschappelijk erfgoed.

Materialiteit meet de aanwezigheid of afwezigheid van een element of object dat door de zintuigen kan worden waargenomen. Materialiteit wordt beoordeeld op basis van de inherente aard, de impactwaarde (invloed), de gebruikswaarde en de omstandigheden (context) waarin het voorkomt.

Geheugen (collectief / sociaal / cultureel / communicatief). Het sociale geheugen draagt bij aan het socialisatieproces van de onderwerpen. Overgebracht van de ene generatie op de andere, iets dat de verontrustende veranderingen in het leven van het individu en de samenleving veroorzaakt. De inhoud is niet uniform en goedgekeurd door alle individuen en sociale groepen. Geheugen is een constructie maar geen onbevooroordeelde constructie. Het is een constructie gemaakt met gevoelens als geluk of angst. Geheugen is belangrijk om te begrijpen hoe mensen een gebeurtenis hebben geleefd, maar het kan niet worden gebruikt om de waarheid te kennen. Een cultureel erfgoed kan geheugen gebruiken om de spraak te veranderen. Het geheugen kan sommige delen van een gebeurtenis of een periode die tot conflicten kan leiden vergeten.

Memory van Mathilde Deavaud-Rainieri

Geheugen is informatie die wordt opgeslagen in de geest van een persoon die verbinding maakt met geschiedenis, plaatsen en ervaringen uit het verleden. Het kan zowel een individuele als een gedeelde ervaring zijn. Geheugen wordt vaak sociaal opgebouwd door een familie, een groep mensen of een land. Herinnering creëert een verbinding met iemands persoonlijk erfgoed en wordt vaak doorgegeven door de generaties heen. Het kan ook worden onderdrukt en met opzet stil worden gehouden. Uiteindelijk is herinnering iets dat een persoon ervoor kiest om in zijn / haar geest te houden, of los te laten of het iets aangenaam is of iets dat eerder zou worden vergeten. Dat is de reden waarom de huidige samenlevingen diep worden beïnvloed door hun geheugen (goed of slecht), geheugen kan het gedrag van een hele samenleving vormen, van de mensen tot de politiek.

Geheugen is een soort immaterieel erfgoed. Wanneer geheugen wordt verzameld, moet het met de nodige voorzichtigheid worden geïnterpreteerd, omdat het bevooroordeeld kan zijn. Toch heeft het geheugen invloed op tastbaar cultureel erfgoed, zoals hoe bepaalde gebouwen en plaatsen worden herinnerd en de gebeurtenissen / geschiedenis ermee in verband worden gebracht.

Memory van Noelia Agulla

Verbinding van bepaalde historische gebeurtenissen die het verleden van een regio illustreren, individuele en collectieve memorabele gebeurtenissen. Er is een verband met het verleden, het draagt bij aan het proces van socialisatie en de vorming van ideologie, dus het geheugen helpt de samenlevingen en individuen om zichzelf te ontwikkelen en hun ideologie en levensstijl te bepalen. Het wordt van generatie op generatie geërfd, wat op de een of andere manier altijd verstoringen in het leven van iedereen, op individueel niveau en in de verschillende sociale groepen met zich meebrengt. We zouden kunnen zeggen dat het kan worden aangepast aan de sociaal-psychologische identiteit van het onderwerp. De samenlevingen hebben de neiging een positieve mening te hebben over het geheugen en een negatieve mening over de vergetelheid. Het deel van het geheugen dat verband houdt met de definitie van identiteit, brengt ons in contact met onze wortels en toont ons onze toekomst. Al met al moet het geheugen ons altijd helpen voorkomen dat fouten uit het verleden (bijv. Oorlogen, genociden, enz.) Worden herhaald.

Bericht en media. Boodschap is het voorwerp van communicatie. Het is de informatie die de zender via een communicatiekanaal naar de ontvanger stuurt. Onder media verstaan we het hulpmiddel waarmee het communicatieproces wordt uitgevoerd.

Mobiliteit zijn verplaatsingen die plaatsvinden in een fysieke omgeving en ze kunnen door mensen en goederen worden gemaakt van een plaats naar een andere, van een baan naar een andere, of van een sociaal niveau naar een andere.

Museum van Océane Vercasson

Het woord 'museum' komt van de Griekse term *museion*, de godswoud waarin muzen leefden, metgezellen van Apollo en kunstwakers. Dit is een instelling ten dienste van de samenleving, open voor het publiek, en bij uitbreiding het gebouw dat de instelling belichaamt; een waar architectonisch meesterwerk. Zijn hoofdtaken zijn het verwerven, behouden, bestuderen, tentoonstellen en communiceren van materieel en immaterieel cultureel erfgoed voor educatieve, wetenschappelijke, sociale en vrijetijdsdoelen. Een museum is een link naar de kennis. Het eerste museum werd

gebouwd in Alexandrië: het was een openbare ruimte gewijd aan studies. Het was tijdens de Renaissance dat het woord museum onze werkelijke betekenis maakt. Rond 1520 verzamelde een prins collecties in Florence en noemde het "museum". Dit betekent verandering in Frankrijk in 1560. Het betekent een ruimte waar verschillende niet-geclassificeerde collecties worden geplaatst. In de 18e eeuw worden deze kasten musea, onder de dynamiek van twee evenementen: de overgang van een private structuur naar een publieke structuur en de opkomst van de classificatie en van de wetenschappelijke organisatie. De huizen van het Kunstmuseum Basel zijn het eerste museum dat in 1671 voor het publiek werd geopend, gevolgd door het Ashmolean Museum van Oxford in 1683. Hoewel het museum in eerste instantie elk waardevol object heeft bewaard, verscheen er een specialisatie. Tegenwoordig zijn er brede categorieën: kunstmuseum, archeologisch museum, natuurhistorisch museum, ecomuseum, maatschappij, geschiedenis en technisch museum.

Museum is een openbare instelling, non-profit, ten dienste van de samenleving en haar ontwikkeling. Het is gewijd aan het verwerven, bewaren, onderzoeken, communiceren, tentoonstellen ... voor doeleinden van studie en onderwijs en kunstcollecties. In een museum kunnen mensen hun persoonlijke overtuigingen verkennen door middel van universele waarheden. Een museum is onze link met overtuigingen en de manier van leven in vroegere tijden.

Museum - De term 'museum' komt van het oude Griekse woord 'mouseion' dat een plaats / tempel aangeeft die aan de muzen is gewijd - de bewakers en bronnen van kennis van Apollo. De term is nu geëvolueerd om echte architecturale meesterwerken aan te duiden, waarin artefacten en andere belangrijke objecten op zo'n manier worden tentoongesteld om hun rol in de samenleving te communiceren.

Museum - Een museum kan van alles zijn; het kan een hele stad zijn zoals Parijs, maar het kan ook een niet erg toeristisch landelijk dorp zijn. Mensen zelf en hun huizen kunnen ook musea zijn, omdat er geen beperking is voor een bepaald type gebouw, collecties of andere materiële activa. Het debat blijft bestaan over hoe musea omgaan met cultuur en erfgoed.

Naam. Wat is in een naam? Namen kunnen worden doordrenkt met macht en kunnen ons cultureel erfgoed vertegenwoordigen. De naam Adolf zal bijvoorbeeld altijd worden geassocieerd met nazi-Duitsland en met de noodzaak om (een deel van) de geschiedenis weg te nemen of te vernietigen. De naam is dan een onderdeel van de cultuur, wat scheidingen teweeg kan brengen, maar er ook voor kan zorgen dat mensen samenkomen.

Verhaal is een manier om de acties te vertellen die sommige personages op een bepaalde tijd en plaats hebben uitgevoerd. Het is ook een manier om ware en valse gebeurtenissen en ervaringen te vertellen. Bovendien, het kan ook de techniek is de techniek of werkwijze vertellen of vertellen van een verhaal.

Nation van Mihaela Vidan

Een *natie* is een grote groep mensen verenigd door gemeenschappelijke geschiedenis, cultuur of taal, die op een bepaald grondgebied wonen dat wordt begrensd door grenzen, een land of een staat. Voorbij de strikte en meer chirurgische definitie natie is een inclusieve term, ontworpen om individuen aan te spreken die waarden delen, aan degenen van ons die door de geschiedenis zijn verenigd, aan degenen die dezelfde overtuigingen hebben, of misschien integendeel, ze denken precies het tegenovergestelde, voor degenen die oude familiewortels hebben, en degenen die zich net aan een identiteit hebben gehecht. Natie is wat mensen ervan willen maken. Als we natie alleen beschouwen door naar het erfgoed te kijken, kunnen we het woord begrijpen met behulp van een ander: erfenis. We kunnen zeggen dat natie een sociale constructie kan zijn van allerlei gemeenschappelijke ideeën, waarden, tradities en symbolen die van generatie op generatie worden doorgegeven. In dezelfde tijd kunnen we niet praten over natie, zonder tussenkomst van de gevoelens. Als een kunstmatig sociaal construct, gebouwd om een politiek doel te dienen, is het elementair om het koude idee of de theorie, die verschillende conceptuele elementen bevat, te transformeren in een levend deel van de samenleving waarop mensen zich kunnen verhouden en houden.

Nationale en / of groepsidentiteit (collectief / sociaal / cultureel / communicatief) verwijst naar identificeren met een groep mensen en er deel van uitmaken, vertegenwoordigd door onderscheidende tradities, cultuur, taal en politiek. Nationale identiteit kan verwijzen naar het subjectieve gevoel dat men deelt met een groep mensen over een

natie, ongeacht de status ervan. Nationale identiteit wordt gezien als "een soort besef van verschil", een "gevoel, herkenning en onderscheid" tussen de concepten "wij" en "zij". De extreme uitdrukking van nationale identiteit is chauvinisme, dat verwijst naar het vaste geloof in de superioriteit van het land.

Natie - Natie geeft een sterk gevoel van identificatie aan en behoort tot één staat, die geen grenzen kent en nooit verandert. Het is echter niet statisch, omdat de potentiële grenzen in de loop van de geschiedenis veranderen. Het gaat erom dat je deel uitmaakt van iets dat groter is dan jezelf.

De natuur als eigenschappen en kenmerken van de mens. Het is equivalent aan de natuurlijke wereld, het fysieke universum of de materiële wereld. Het traditionele concept omvat een scheiding tussen de natuurlijke en de kunstmatige elementen.

Nature door Mara Cristina

De natuur is het equivalent van oneindigheid. De natuur kan niet worden hervat naar het huidige bestaan, maar naar alles wat het verleden, het heden en de toekomst samenbrengen. De natuur is de kracht die een verscheidenheid aan sterrenstelsels, planten, dieren, systemen, landschappen en, natuurlijk, de oorsprong van de mensheid verzamelt. De natuur is de materiële wereld om ons heen, de flora en fauna die we beschermen, het wilde leven dat we willen kennen, de bossen en oceanen die de thuisbasis zijn van miljoenen organismen, de energie en klimaatverandering die we al voelen. De natuur is de constructie van het leven. Het is het universum met al zijn fenomenen. De natuur is de identiteit van het bestaan onafhankelijk van mensen, de bronnen zonder welke mensen niet zouden kunnen leven, de essentie van iets dat bestaat, de bron van groei en verandering. De natuur wordt ook gedefinieerd als het basiskarakter van de mensheid, als een aangeboren karakter, als een gedrag, de totaliteit van tijd en ruimte.

Natuur - Er zou niets bestaan als de natuur er niet was. Maar veel mensen zou gaan tegen en proberen dat te veranderen, de krachten van de natuur zijn altijd sterker en kunnen alles gebouwd of geprobeerd door de menselijke wezens te transformeren. De natuur is de essentie van het leven.

Objecten zijn alles wat een persoon kan waarnemen. Ze bestaan onafhankelijk van onze wil en ons intellect.

Mondelinge traditie en folklore verwijst naar alles wat van generatie op generatie wordt overgedragen en verspreidt ervaringen en kennis naar de volgende generaties. Folklore is de verzameling overtuigingen, gebruiken en gebruiken die traditioneel zijn uit een groep mensen of culturen. De verhalen in de orale traditie zijn verhalen die een volk bouwt, verzamelt en voortzet als onderdeel van hun culturele wereld. Folklore verschijnt meestal in de orale traditie, hoewel orale overdracht niet voldoende is om folklore van niet-folkloristische te onderscheiden. Aan de andere kant, als een verhaal alleen "geprint" en niet op een mondelinge manier wordt overgedragen, zou het worden beschouwd als een "literaire productie gebaseerd op een folkmodel, maar dit is niet hetzelfde als het populaire model". Folklore omvat epics, mythen, legenden, sprookjes, fabels, spreekwoorden, liedjes, etc. Mondelinge tradities zijn ook een manier om te analyseren hoe een samenleving zichzelf kan definiëren. Een orale traditie kan verdwijnen als een samenleving oordeelt dat ze het niet meer nodig heeft.

Mondelinge traditie - Mondelinge traditie is een communicatiemethode die is bedoeld om tradities en culturen te behouden en verder door te geven. Het kan in de loop van de tijd veranderen en elke keer dat een verhaal opnieuw wordt verteld, worden nieuwe variaties gemaakt. Mondelinge traditie is een enorm domein van kunst en cultuur.

Othering van Helena González Doval

Aangezien 'ander' verwijst naar iemand die van zichzelf gescheiden is en ideeën van identiteit en subjectievorming impliceert, zou othering het proces beschrijven waardoor een verschil wordt gebruikt en de kenmerken van de ander ('andersheid' genoemd) getransformeerd om maak een in- en outgroep. De out-groep zou de gedomineerde zijn, wiens identiteit als ontbrekend wordt beschouwd en die door de in-groep kan worden gediscrimineerd.

Vanuit een postkoloniaal oogpunt, en zoals bedacht door Gayatri Spiveak, verwijst othering naar het proces waardoor het imperiale discours 'anderen' creëert en beschrijft het de verschillende manieren waarop het koloniale discours zijn onderwerpen voortbrengt. Terwijl de 'Andere', met hoofdletter 'D', overeenkomt met de focus van het verlangen of de

macht waarmee het subject wordt geproduceerd, is de 'andere' het uitgesloten of 'beheerste' onderwerp dat door het machtsdiscours is gecreëerd. Het is echter een dialectaal proces omdat de koloniserende ander tegelijkertijd tot stand wordt gebracht terwijl de gekoloniseerde anderen als proefpersonen worden geproduceerd.

Anders - De ander wordt geproduceerd door en door middel van discours. We kunnen twee soorten andere kenmerken identificeren: (1) de 'Andere', die verwijst naar de andere die een hogere status heeft, bijvoorbeeld de toerist; (2) de 'andere', die verwijst naar de lokale bewoners die zichzelf in anderen transformeren, en zo in en uit groepen creëren. Als we naar Europa kijken, kunnen we ons afvragen wie de anderen in Europa zijn. // Vragen: Hoe kan de 'O' - 'o' in othering anders worden gezien / begrepen? - Het kan ook worden gezien als de scheiding tussen dominator en gedomineerd, waarin het 'Andere zou kunnen koloniseren en het andere' de gekoloniseerde kon zijn. Deze concepten zijn zeer relevant voor Europa in de context van toegenomen migratie, waarbij de migrant over het algemeen als de 'ander wordt beschouwd. Kijkend naar het Africanisme of Asianisme, waar Afrikaanse of Aziatische mensen de gekoloniseerde 'andere' zijn, vanuit toeristisch perspectief, is er een vraag hoe een identiteit wordt gecreëerd met betrekking tot de werkelijke (culturele) verschillen die er zijn.

Past-heid is een status van in het verleden zijn. De subjectieve kwaliteit van iets dat wordt onthouden in plaats van dat het op dit moment wordt ervaren.

Prestatie is een bepaalde manier van handelen of gedragen.

Het maken van plaatsen is een veelzijdige aanpak die verband houdt met de planning, het ontwerp en het beheer van openbare ruimtes in verband met de gemeenschappen die die ruimte bewonen. Het maakt gebruik van de troeven, inspiratie en het potentieel van een lokale gemeenschap, met de bedoeling om openbare ruimtes te creëren die de gezondheid, het geluk en het welzijn van mensen bevorderen. Het is zowel een proces als een filosofie.

Macht is de capaciteit die iemand moet bestellen. Ook invloed of gezag over andere mensen (een persoon of een groep mensen).

Behoud is het bewaren van iets. Zorg ervoor dat het in zijn vorige staat blijft. Zorgen voor een constructie, natuurlijke omgeving ... van historische waarde. Bijvoorbeeld om voor een natuurlijke omgeving te zorgen.

Wederopbouw is de actie van reconstructie. Iets bouwen dat in het verleden bestond en is vernietigd.

Restauratie, door Boukedjar Tarek

Restauratie is de actie waarbij iets wordt teruggegeven aan een voormalige eigenaar, plaats of staat. Terugkeren naar een vorige positie of conditie. Ook de reparatie of conservering van kunstwerken. Bijvoorbeeld reparatie of onderhoud van kunstwerken, of restauratie van het politieke regime dat door een ander was vervangen. De restauratie is het concept dat zowel voor materiaal als voor immateriële goederen kan worden toegepast. In het geval van de kunsten is deze procedure besproken vanaf de Renaissance. Restauratie was lange tijd de procedure om goederen zoals schilderijen, sculpturen en monumenten in hun oorspronkelijke vorm te herstellen. In de 19e eeuw werd de discussie geïntensiveerd door auteurs zoals John Ruskin die zeiden dat de restauratie een leugen is, en Viollet-le-Duc, Franse restaurator die de theorie ondersteunde dat door restauratie ontbrekende delen eigenlijk zouden moeten voltooiën met een herinterpretatie op basis van het oorspronkelijke idee. In de 20e eeuw verdedigden auteurs als Camilo Boito en Cesare Brandi het perspectief dat zei dat de restauratie de sporen van de tijd moet respecteren, wat betekent dat het herstellen van de kunst in zijn oorspronkelijke staat in feite een historische en esthetische vervalsing is. Dit idee is de basis van de hedendaagse discussies en staat op de basis van de Patrimonial Charters.

Erfgoed heroverwegen en contextualiseren door Neringa Kavaliauskaite

Materieel erfgoed enerzijds kan worden gezien als grootse, monumentale, 'oude' en esthetische gebouwen, sites of artefacten met een 'statische' betekenis. Door een hegemone discours is de noodzaak om erfgoed te behouden, te behouden en over te dragen aan toekomstige generaties een grote zorg. Een dergelijk discours is gebaseerd op de kennis, het wetenschappelijk of esthetisch oordeel van technische en esthetische experts, wiens meeste werken en expertise te zien zijn in monumentaliteit en aangeboren artefacten. Echter, wordt het moeilijker om alternatieve interpretaties van specifieke erfgoed hechten, terwijl de erfgoed specialisten soort draw grenzen ten opzichte van alternatieve cultuurhistorische waarden en betekenissen. Bijgevolg worden bezoekers gedwongen om kritiekloos op een passieve manier 'erfgoed te consumeren', terwijl ze worden vergezeld door experts of vertegenwoordigers van erfgoedsites, die het publiek instrueren hoe ze bepaalde erfgoedsites kunnen waarnemen en niet noodzakelijkerwijs hoe ze actiever met die sites moeten worden betrokken. Daarbij zou erfgoed kunnen worden gezien als een culturele praktijk die actief wordt ervaren, gebruikt en geïnterpreteerd in plaats van die locaties van ver te zien als nooit veranderende entiteiten waarvan de betekenis statisch is en niet wordt onderhandeld (Smith, 2006).

Erfgoed heroverwegen en contextualiseren. De term erfgoed heroverwegen. De poging om cultureel erfgoed aan te passen aan de hedendaagse behoeften. Om het te maken, moeten er veel veranderingen worden aangebracht omdat samenlevingen de afgelopen decennia radicaal zijn veranderd.

Erfgoed heroverwegen en reconstrueren - tastbaar erfgoed wordt vaak geassocieerd met esthetische gebouwen of kunstvoorwerpen. Tegen expertkennis is het moeilijk om andere betekenissen te hechten aan deze objecten van tastbaar erfgoed, en bezoekers zijn gewend om erfgoed kritiekloos te consumeren. Kijkend naar bijvoorbeeld het Koninklijk Paleis in Amsterdam, vermelden reguliere rondleidingen alleen dat het voorheen het stadhuis was, terwijl gespecialiseerde rondleidingen zoals de Black Heritage Tours erop wijzen dat het gebouw de zetel was van de Society of Suriname (Suriname is een van de oude Nederlandse koloniën). Het Nationaal Monument op de Dam bevat 11 urnen gevuld met grond van executieterreinen uit de Nederlandse provincies, maar recent zijn er debatten geweest over de toevoeging van een 12e urn met grond uit Indonesië (voormalig Indië). Daarom kunnen we monumenten niet als statisch zien en moeten we actief zijn in het geven van verschillende betekenissen. // Vragen: wie heeft het recht om erfgoed opnieuw te textualiseren en alternatieve interpretaties te geven en zullen deze nieuwe betekenissen door de elites worden aanvaard? - Dit is een veel voorkomend probleem in het erfgoedbedrijf, dat vaak wordt behandeld in sitebeheer, maar specifieke etnische groepen die een historische band met de site hebben, moeten er ook bij worden betrokken. Als een ander voorbeeld, in Roemenië, probeerde het communistische regime elk spoor van de voormalige monarchie te wissen, bijvoorbeeld door gebruik te maken van de koninklijke paleizen als administratieve gebouwen. Dit is een geval van boven naar beneden benadering voor het veranderen van het doel. Hetzelfde gebeurde na de jaren 1990, toen tal van andere monumenten opnieuw werden geïnterpreteerd als een middel om sporen van de vroegere communistische periode te wissen.

Zintuigen beïnvloeden of uiten een gevoel. Het zijn fysiologische mechanismen die worden geproduceerd door de organen van aanraking, smaak, enz. Waarmee je externe of interne elementen kunt waarnemen. Ze zijn ook een functie van onze geest die verband houdt met externe waarnemingen. Ze zijn ook een functie van de geest die verbonden is met de sensatie. Elke speciale capaciteit van perceptie, inschatting, waardering, etc. Naast zijn formele definitie, zijn zintuigen meestal verbonden met de ontastbare kant van concepten zoals geschiedenis, cultuur of erfgoed.

Technologie door Chance Matthew Williams

Technologie bestaat uit de gereedschappen, machines en methoden die kunnen helpen bij het behoud, herstel, reconstructie of verwerving van zowel materieel als immaterieel erfgoed. In toenemende mate heeft het gebruik van technologie in de vorm van camera's, 3D-beeldvorming, video's en internet zowel het behoud als de democratisering van traditioneel materieel en immaterieel cultureel erfgoed in digitale vorm mogelijk gemaakt. De evolutie van technologie zelf is een vorm van wetenschappelijk en cultureel erfgoed, variërend van stenen uit het stenen tijdperk tot moderne uitvindingen zoals de computer. Technologie heeft een centrale rol gespeeld in Europa, vooral in het industriële erfgoed, waar verschillende ontwikkelingen, zoals de stoommachine, de industriële revolutie hebben veroorzaakt die het continent heeft hervormd, de traditionele volksculturen heeft getransformeerd en de basis heeft gelegd voor een modern Europa.

Waarde is het belang, de waarde of het nut van iets, gewaardeerd vanuit een objectief of een emotioneel / persoonlijk gezichtspunt.

Waarden - Waarden zijn de fundamentele overtuigingen die onze houding bepalen en ons gedrag richting erfgoed en een aantal andere aspecten sturen. Ze worden geassocieerd met erfgoed als een hulpmiddel om de samenleving te organiseren en actief op te bouwen. Waarden kunnen worden onderverdeeld in (1) individuele en (2) collectieve waarden, maar het is belangrijk om er rekening mee te houden dat de individuele waarden, hoewel ze persoonlijk kunnen zijn, worden gedefinieerd door de groep waarvan men deel uitmaakt. Ze worden gedefinieerd door het sociale, hoewel niet in steen geschreven. Bovendien is er, vooral in het erfgoed, de neiging om waarden universeel te maken dan ze in werkelijkheid zijn.

Vernacular architecture is een architecturale stijl die is ontworpen op basis van de lokale behoeften, beschikbaarheid van bouwmaterialen en een weerspiegeling van de lokale tradities. Aanvankelijk gebruikte de lokale architectuur geen formeel opgeleide architecten, maar het was gebaseerd op de ontwerpvaardigheden en de traditie van de lokale bouwers. Sinds het einde van de 19e eeuw hebben veel professionele architecten echter in deze stijl gewerkt en geprobeerd hun traditie te behouden. Het heeft de neiging om in de loop van de tijd te evolueren om de ecologische, culturele, technologische, economische en historische context weer te geven waarin het bestaat. Tot slot kunnen we toevoegen dat elke regio verschillende en specifieke behoeften heeft. Dit is wat automatisch de originaliteit van hun eigen volkstaalarchitectuur creëert.

Vernacular - Vernacular betekent inheems in een bepaalde plaats. In de discussie over erfgoed verwijst volkstaal naar lokale kenmerken en bruikbaarheid in de gebouwde omgeving. Als zodanig kan volkstaal over de context of over het onderwerp gaan ./

Lexicon paremini mõista kultuuripärand Õpilaste poolt läbi viidud terminoloogia uurimistöö

Mõjutada poolt dagny Daviõsdóttir

Mõju on kahepoolne, see koosneb kehalisest võimest mõjutada ja olla mõjutatud, mis tekivad ja arenevad koos (Ben Anderson). See ei pea siiski olema keha, see võib olla ükskõik. Mõjutatud on kõikjal ja nad on seotud kõigega, näiteks materiaalsete asjade, inimeste, ideede ja muude mõjudega. Neid saab ühendada millegi populaarsega, mille tõttu paljud inimesed tunnevad sellest sama mõju. Aga mis see on? Mõjutada on kurioosne mõiste. Suur hulk inimesi võib mõjutada samamoodi kuulamise ajal ooperilaulja, kui juuksed oma käe tõuseb samal ajal. Kuid isegi kui nad kõik seda tunnevad, on see ka tõeliselt isiklik hetk. Inimesi mõjutavad paljud erinevad mälestused, seosed teiste inimestega ja materiaalsed asjad.

Mõjud on positiivsed ja negatiivsed. Te ei soovi, et teie vaenlasel oleks diivanil padi, mõjuv padi annab teile emotsioone, mis on mõeldud vaenlasele. See on "juhtumine" teie ja teie padja vahel. Mõjud aitavad inimestel valida materiaalseid asju, sõpru, armastajaid ja nii edasi. See võib tõsta ka teie identiteeti, näiteks kui kolisite teise riiki, kuid valisite oma kodus mööblit ja dekoratsioone, mis tuletavad teile meelde vana riiki.

Mõjuta - mõjutab on n Etnoloogilisi / antropoloogiline termin, mis viitab keha suutlikkust mõjutada ja mõjutavad midagi või keegi. Kuigi see on väga isiklik kogemus, võib see olla seotud millegi väga populaarse, näiteks poplauluga, mis võib rääkida südamevaludest, mis on mõeldud mitmekesisele avalikkusele, kuid iga inimene elab seda isiklikult. Affect on seetõttu hõlpsasti kõiges integreeritav.

Bouchet Ludvine'i **arhitektuur**

Larousse'i veebisaidi kohaselt on arhitektuur: Ehituse kunst // Hoone stiil, omadused / eripärad ja struktuur. // Kunstiteose märgistamine.

Nendest määratlustest leiame kõik arhitektuuri puudutavad elemendid: kunst, stiil, tehniline külg ja ehitusviis. Vaatame sõna arhitektuur etümoloogiat. Alguses oli see väli ruumide sulgemine ja katmine. Arhitekt oli mees, kes töötajaid juhtis. Ajalooline aspekt puudub. Arhitektuuril on üsna oluline euroopalik külg, kuna arhitektuuristiilid ja sümbolised monumendid on aastate jooksul ületanud piire. Antiikajal levisid Rooma konstruktsioonid Euroopas. Täna on nad oluliseks kultuuripärandiks. Keskajal polnud arhitektuuril kunstiga mingit pistmist. Arhitekt juhtis ainult töötajaid ja tal oli tõesti halb maine. Inimesed pöörasid tähelepanu ainult usulistele hoonetele. Renessansi ajal sai arhitektuur kunstiks. Arhitektid said kunstnikud. Nad töötasid tööriistadega ja tegid reaalseid plaane. Arhitektuuri kasutatakse sõnumi saatmiseks, et näidata, et nad kuuluvad mõnda rühma. Arhitektuurist saab rituaal.

1977. aasta arhitektuuriseaduse esimeses artiklis: "Arhitektuur on kultuuri väljendus. Arhitektuuriline looming, konstruktsioonide kvaliteet, harmooniline sisenemine nende keskkonda, loodus- või linnamaastike ning pärandi austamine on avalikkuse huvides.

Arhitektuur - arhitektuur kujutab metamorfoosi kasulikkusest kultuurideklaratsioonini, religioonist võimu ja rikkuse avalduseni. Ehkki see võib ühendada (nt islami motiivid juugendis, mis on Euroopa arhitektuuristiil), võib see ka lahku minna, kuna see on võimu avaldus teise vastu. Näiteks Pariis kasutas / kasutas oma 18. sajandi arhitektuuri rikkuse deklareerimisel.

Autentsus Lauren Rae Joenoes

Autentne viitab millelegi originaalsele. See esindab tõelist olemust või tegelikke veendumusi. Enda enda sõnul pole kopeeritud ega võltsitud.

Autentsuse all peetakse sageli silmas usaldusväärset, esmaklassilist, ehtset ja originaalset (Pine & Gilmore, 2008; Kolar & Zabkar, 2010; Mollada, 2010). Autentsus tähendab alati seda, kuidas inimene tajub midagi autentset või autentset, mille kujundab kellegi taust ja teatud kontekst. Kellegi enda kultuuri ja ühiskonna keskpunkti ning selle vahel, kuidas see inimene näeb teisi kultuure ja ühiskondi ning mis annab autentsusega seotud tähendusi, on seos (Cohen, 1979). Kogemuse

ja autentsuse kontseptsiooni peetakse põimunuks. Võib öelda, et pole muud autentsuse tüüpi kui „tajutav autentsus“. Autentsus ei ole mõiste, mis kirjeldaks objektide või suhete loomupäraseid jooni, vaid see on väärtus, mille annab seda tajuv inimene ontoloogia tasemel (Olsen, 2002). Kuna meie maailm on üha enam ühendatud ja teadmised muutuvad üha enam kättesaadavaks, võib globaliseerumise tõttu seda, mida mõni aeg tagasi oli autentne, tänapäeval enam autentseks pidada. Tajutav autentsus ei ole midagi, mida seatakse, vaid see, mis aja jooksul muutub ja on kontekstuaalne (Molleda, 2010). (Cohen, E. (1979). Fenomenoloogia Tourist kogemusi. // Kölar T. & Zabkar, V. (2010). Tarbija põhinev mudel autentsus: Oxymoron või Foundation kultuuripärandi Marketing? *Tourism Management*, 31. köide, lk 652–664. // Molleda, JC (2010). Autentsus ja konstruktsiooni mõõtmed avalike suhete ja kommunikatsiooni uurimisel. *Journal of Communication Management*, kd 14: 3, lk 223–236. // Olsen, K. (2002). Autentsus kui mõiste turismiuuringutes. *Tourist Studies*, kd 2: 2, lk 159–182. // Pine, JB & Gilmore, JH (2008). *Strateegilise strateegia kaheksa põhimõtet* Autentsus: strateegia ja juhtimine, kd 36: 3, lk 35–40.

Autentsus : Neringa Kavaliauskaite

Autentsus on ettekujutus sellest, mis on ehtne, tõeline või tõene. Seda kontseptsiooni võib tavapäraselt liigitada objektiivseks, konstruktiivseks, postmodernistlikuks, eksistentsiaalseks ja seda võib tajuda ka kui inimeste sotsiaalset konstrukti, mis tähendab täpselt autentsuse erinevaid tähendusi. Selle nähtuse kirjeldamiseks võib olla kaks vormi - indeksiline (arvestab autentsuse liikidega, mida arvatakse olevat "originaalne" või "reaalne asi") ja ikooniline autentsus (peegeldab ja meenutab algset vormi). Autentse kultuuritootmise puhul võib see olla autentne selles mõttes, et see on autentse käsitöö või toote tulemus, kuna ajalooline vaatamisväärsus võib olla autentne selle autentse asukoha suhtes. Globaalselt võib leida kultuuriliselt autentseid tooteid, et tunda end seotuna globaalse kogukonna osana teiste kultuuritraditsioonidega.

Autentsus - autentsust mõistetakse sageli usaldusväärsuse ja originaalsuse mõttes ning see põhineb isiklikel ettekujutustel, mida omakorda kujundavad konkreetset väärtused ja kontekstid. Tegelikult võib väita, et pole muud autentsust kui tajutav autentsus. Turismi osas võiksime endalt küsida, kas mozzarella pitsa on autentne? Kas toit on autentne või mängib rolli ka ümbrus? Kas pitsa on kodus autentne, kuid küpsetatud vastab tänapäevasele (ized) retseptile või on pitsa autentne, kui seda küpsetatakse vana retsepti järgi ja süüakse ajaloolise linna traditsioonilises restoranis? Kuhu autentsus lõpeb? Võttes arvesse Pariisi Notre Dame'i, kas 19. sajandi rekonstrueerimine on tolle aja ideede kohaselt autentne või võib autentseks pidada ainult algse kujul olevat ehitist? Miks ei saa midagi uut ja kaasaegset pidada autentseks?

Uskumine on aktsepteerimine, et väide on tõene või et midagi on olemas, või tõestatud isikliku arvamusega.

Kuulumine viitab tervikule **kuulumise** faktile. Samuti tunne, et midagi kuulub meile üksikisikutele või meie ühiskonnale.

Kodanikuaktiivsus ja ühiskonna areng . Kodanikuaktiivsus on nii poliitiline kui ka mittepoliitiline protsess, mis tähendab, et kõik kogukonna liikmed saavad osaleda kodanikelus. Sotsiaalne areng tähendab nii ühiskonna inimliku kui ka sotsiaalse kapitali arengut. Kodanikuühiskonna kaasamise eesmärk on tegeleda avalike muredega ja edendada kogu kogukonna kvaliteeti. Ühiskonna areng püüab selgitada ühiskonna struktuuri kvalitatiiivseid muutusi, mis aitavad selle eesmärke paremini saavutada. Areng on sotsiaalsete muutuste protsess. Viimase viie sajandi jooksul on selle protsessi kiirus ja intensiivsus kasvanud, viimase viie aastakümne jooksul on kiirendus märkimisväärselt kasvanud. Need muutused võivad olla seotud kodanike aktiivse kaasamisega, kellel on tänapäeva maailmas vabadus avaldada arvamust ühiskonna vajaduste kohta. Põhimehhanism, mis viib sotsiaalsete muutusteni, tõstab teadlikkust, mis viib parema korralduseni. Kui ühiskond avastab uusi ja paremaid arenguvõimalusi, arendab ta uusi organisatsiooni vorme, et neid uusi avasid edukalt ära kasutada.

Kodanikuaktiivsus - kodanikuaktiivsus on aktiivne osalemine kogukonna arengus. See võib esineda erinevates vormides, näiteks ülalt alla või alt üles lähenemine, kuid igal juhul esindab see tegevuses ümber kujundatud inimeste tahet ja tööd ideaalse tulemuse / ühiskonna nimel. Aktivism on üks kodanikuühiskonna kaasamise vorme, mis algab alt üles, kohalikest

algatustest ja levib õigel ajal kõrgematele alustele. Aktivismi võib siiski täita sidusrühmade ja ametivõimude vastumeelsusega.

Klassikaline hobusetants Maria Jose Sanchez

Kreeka filosoofi, ratsanike ja sõjaväe kindrali Xenophoni (430–354 eKr) õpetustele järgnenud varase moodsa perioodi hobuste väljaõppe ja käitlemise filosoofiale ja meetodile antud kontseptuaalne määratlus, kes veetis suure osa oma elust hobuste treenimisel mitu Kreeka sõjaväe ratsaväge. Tema keskharidus keerles hobuse ja ratsaniku partnerlus- ja koostööde, mitte jõhkra jõu ja sundi kasutamise ümber (Sargent, S. (2016). Klassikaline hobujõud ja tekkiva immateriaalse kultuuripärandi ohtusid käsitlev autoriseeritud diskursus. Rahvusvaheline ajakiri). of Immateriaalne pärand, II, 36-53). Ta rakendas seda põhimõtet hobuse väljaõppe ja harjutamise viiside väljatöötamiseks lahinguväljal kasulike ratsaväe liikumiste jaoks. Termin klassikalise oli accoined renessansiajal periood, mil oli taasäratanud huvi muistsed tekstid nagu teatrid Xenophon oli kirjutatud, nende sees tema kõige olulisem töö nimega On ratsutamisoskus. Lisaks arenes klassikalise koolisõidu distsipliin ratsaväe hobuste väljaõppest, arenedes tänapäeval võistlussõiduks. Mitmed klassikalised koolisõidu koolitused tuginesid Xenophoni ideele ratsutada hobusega harmoonias, mitte tema vastu.

Klassikaline ratsutamine - klassikalist ratsasporti võib pidada kunstiks, spordiks või kultuurimaterjaliks. Varasematel aegadel oli see paljude inimeste jaoks kogu maailmas peamine transpordivahend ja seetõttu kasutati hobuseid kui kommunaalteenust, ilma et üritataks ratsaniku nimel humaniseerida ega psühholoogilisi sidemeid moodustada. See, kas ratsutamisest saab omanäoline kultuurielement, sõltub sellest, kuidas inimene loomale aru annab. Tänapäeval üritatakse klassikalist ratsasporti määratleda kui immateriaalset pärandit.

Communitas (normatiivne ja spontaanne), autor Gunnar Óli Dagmararson

Communitas on seisund, mis võib tekkida kahe või enama inimese rühmades liminaalses perioodis või liminaalses seisundis. Riigist, mida peame tavapäraseks igapäevaeluks, loobutakse ja võetakse vastu alternatiivne käitumisseisund, mida me pole harjunud harjutama. Selles liminaalses olekus vabastatakse isikud igapäevastest nõudmistest ja ollakse koos kaaslastega. Kommunitariumid võib lisaks jagada kaheks terminiks: normatiivseks kommuuniks ja spontaanseks kommuuniks. Normatiivne on riik, mis valitseb. Näiteks kirikutes, kui kogudus tuleb kokku palvetama Jeesuse Kristuse poole. Ehkki kõik on kirikus eesmärgiga palvetada "kõrgemale võimule", on ebatõenäoline, et kõik leiavad end sellises olukorras "Kristuses". Spontaanne on vastuolus normatiiviga selles mõttes, et see pole korraldatud, vaid pigem pärineb individuaalsest teadvusest ja seetõttu võib kogudus Püha Vaimu alistada. Seetõttu tõstetakse inimesi üles, pühitakse minema ja võetakse üle kogukond.

Communitas - Communitas on antropoloogiline termin, mis viitab kogukonna nimel toimuvale kollektiivsele tegevusele. Jalgpalli näitel, kui toetajad karistavad või reageerivad eesmärkidele, võib rääkida spontaansest kommuunidest. Kui kõik hüüdnäidised seisavad ja laulavad, võib rääkida normatiivsetest kommuunidest. Küsimus on selles, kuidas saaks midagi spontaansest normatiivseks muutuda? Näiteks protestid tunduvad üldiselt orgaanilised ja spontaansed. Aja jooksul ja koos organisatsiooniga muutuvad need siiski normatiivseteks.

Järjepidevus viitab millegi järjekindlale olemasolule teatud aja jooksul.

Kultuuriline mitmekesisus kui kultuuripärand, autor Sæunn Ólafsdóttir

Aastal 2001 avaldas UNESCO deklaratsiooni kultuurilise mitmekesisuse kui kultuuripärandi tähtsuse kohta. Instituudile oli see võimalus selgeks teha oma veendumus, et eri kultuuride vaheline dialoog on parim viis maailmas rahu hoidmiseks, ja lükata tagasi mõte, et erineva kultuuritaustaga inimeste kokkutulekul on kultuurikokkupõrked vältimatud. (Stenou, 2002). Deklaratsioon oli murranguline, kuna esimeses artiklis kirjeldati kultuurilist mitmekesisust kui inimkonna ühist pärandit ning seda tuleks praegustele ja tulevastele põlvkondadele tunnustada ja kinnitada. „ Deklaratsioonis öeldakse ka, et selle eesmärk on edendada kultuurilise mitmekesisuse säilimist kui elavat ja taastuvat varandust, mida ei tohiks pidada muutumatuks, vaid dünaamiliseks protsessiks, mis tagab inimkonna heaolu.

Üleilmastumine ja inimeste liikuvus mandrite vahel on viimastel aastakümnetel muutnud lääne kogukondi. On teada, et see tekitab teatavaid pingeid ja vaenulikkust uute kodanike suhtes ning arusaamatusi kultuurirühmade vahel. On oluline,

et kõiki inimesi austataks ja nad tunneksid ühiskonda kuulumise tunnet. Eri kultuurikeskkonda kolivate inimeste jaoks võib see olla ka väljakutse uute oludega kohanemiseks. Vastuvõttev kultuur esitab kohanemismõudeid, kuid kohanemismõuded võivad olla nii ebamäärased kui ka halvasti määratletud. Kogukonda kuulumise tunne on üksikisiku jaoks oluline kahel põhjusel; aastal, et täita ühiskondlike ja kultuurilisi püüdlusi oma ühiskonna ja ehitada terve identiteet (Ingvarsson 2016). Heaolu on üks inimõiguste põhiaspekte, mille kohta võib öelda, et see viitab sellele, kui rahul inimene on oma vaimse ja füüsilise tervisega, kellegi kuuluvustundega, rahalise turvalisusega ja võimalusega töötada millegi jaoks olulisena.

Sandell (2007) juhib tähelepanu sellele, et muuseumidel on potentsiaali nende eesmärkide nimel töötada mitmel viisil. Enamasti peetakse muuseumi pigem kultuuriliseks kui sotsiaalseks rolliks. Kuid muuseumidel on võrdsuse edendamiseks ainulaadne positsioon, kuna nende häält austatakse ja tunnustatakse kõrge kultuurilise tähtsusega. Seega on alahinnatud nende võimet sotsiaalsete muutuste vahendina.

Muuseumid on ideaalne koht kultuurilise mitmekesisuse arutamiseks ja tähistamiseks, rühmadevaheliste sildade ehitamiseks, kogukonnatunde, kuuluvuse ja kaasatuse tugevdamiseks. Muuseumide eesmärk on alati olnud kultuuripärandit käsitleva teabe kaitsmine ja levitamine. Seetõttu peame olema avatud uute viiside ja ideede leiutamisele, kuidas muuseumid saaksid säilitada ja näidata kultuurilist mitmekesisust. Lisaks teabe ja meelelahutuse jagamisele on muuseumidel potentsiaal olla ka sotsiaalselt vastutustundlikeks organisatsioonideks, mille eesmärk on edendada kõigi kodanike võrdsust ja heaolu. (Ingvarsson, L., Egilson, ST, ja Skaptadottir, UD (2016). "Tahan normaalset elu nagu kõik teisedki: Varjupaigataotlejate igapäevaelu Islandil. Skandinaavia tegevusteraapia ajakiri, 23 (6), 416- 424., DOI: 10.3109 / 11038128.2016.1144787. // Sandell, R. (2007). Muuseumid ja sotsiaalse ebavõrdsuse vastu võitlemine: rollid, vastutus, vastupanu. Muuseumid ja nende kogukonnad, 95-113. // Stenou, K. (2002). UNESCO kultuurilise mitmekesisuse ülddeklaratsioon. Kultuurilise mitmekesisuse sari, 1, 61.)

Sæunn Ólafsdóttiri **kultuuriline mitmekesisus**

Kultuuriline mitmekesisus on inimkonna ühine pärand, nagu on öeldud UNESCO kultuurilise mitmekesisuse ülddeklaratsioonis. Deklaratsioonis öeldakse, et „kultuuril on ajas ja ruumis mitmesuguseid vorme. See mitmekesisus seisneb inimkonna moodustavate rühmade ja ühiskondade identiteedi ainulaadsuses ja paljususes. Vahetuse, innovatsiooni ja loovuse allikana on kultuuriline mitmekesisus inimkonna jaoks sama vajalik, kui bioloogiline mitmekesisus on looduse jaoks. Selles mõttes on see inimkonna ühine pärand ning seda tuleks praeguste ja tulevaste põlvkondade heaks tunnustada ja kinnitada.“ Meie ühiskonnad muutuvad üha mitmekesisemaks, seetõttu on oluline julgustada rahumeelset suhtlust erineva tausta ja identiteediga rühmade vahel. Kõigi kodanike ühiskonnas osalemise, kaasamise ja austamise võimaldamine tagab rahu ja avaliku elu õitsengu.

Kultuuriline mitmekesisus - kultuuriline mitmekesisus on sotsiaalne mõiste, mis viitab kõigi rahvuste esindajate mitmekesisusele ja rahulikule suhtlusele ning kaasamisele avalikku ellu. See seisneb võimaluses inimesi vastu võtta ja võimaldada neil end tunda teretulnuna. Kuidas aga mitmekesisust saavutada, kui me ei räägi etnilisest kuuluvusest? Mitmekesisus on kõik olemas. Kõik asjad Hutu ja Tutsi olid juba mitmekesised. Seda mitmekesisust jagasid kolonisaatorid.

Kultuuriline jätkusuutlikkus tähendab mõistmise suurendamist ja kultuuri rolli määratlemist säästvas arengus.

Haridus ja teadmised. Haridus on õppeprotsessi abistav protsess. Teadmisteks võivad olla faktid või teave, mille inimene on hariduse kaudu omandanud. Hariduse eesmärk on alati olnud teadmine. Igatahes võime täheldada, et viimastel aastatel ei pööra inimesed tähelepanu teadmistele, vaid eksamite sooritamisele ja tunnistuste saamisele. Seeläbi on põhiorhk eksamite formaadi mõistmisel, mistõttu noortel puuduvad põhiteadmised erinevate ainete kohta, mis aitab neil luua tervikliku isiksuse.

Eliit on valitud vähemus, kellel on mõju või volitused teiste inimeste (inimese või inimirühma) suhtes.

Emotsioon Anna Solovjeva poolt

Emooton on inimese reaktsioon oma keskkonnale, teistele isikutele ja sündmustele. Emotsioonid hõlmavad nii sissepoole üksikisiku seisundit ja välised tunnused, mille üks " s emotsioone tehakse teatavaks teistele. Ühest küljest on sellised

emotsioonid nagu rõõm, kurbus, hirm, põnevus või ärevus seotud bioloogiliste reaktsioonidega ja mõned emotsionaalsed ilmingud võivad olla tahtmatud või teadvuseta: näiteks inimene higistab või väriseb. Teisest küljest on emotsioonide avaldumine või nende avaldumise mahasurumine sügavalt seotud kultuuriga, millesse inimene kuulub. Ideed õige või vale emotsionaalse käitumise kohta antud kogukonnas on osa kogukonna pärandist ja sõltuvad selle ajaloost, traditsioonidest, religioonist. Kunstis ja meedias tulevad ilmsiks sellised emotsionaalsed reageeringud, mida kogukonnas oodatakse või mille ta hukka taunib: viisidel, kuidas emotsioone kirjeldatakse kirjanduses, näidatakse filmides või isegi päevauudistes. Sellised kultuurilised tõendid aitavad kaasa kogukonna identiteedi kujunemisele ning selle väljapoole ja sisemisele kuvandile. Emotsionaalsed reageeringud võivad olla keel, mis aitab nii kogukonna liikmetel kui ka kõrvalistel inimestel toimuvast aru saada - kuid kui samad andmed on ebapiisavalt mõistetud, võivad need tekitada ka palju arusaamatusi ja eelarvamusi, nii et mõned kogukonnad on märgistatud kui kalts, ebasümpaatiline, pealiskaudne, ebaviisakas või vastupidi, rafineeritud ja peen.

Emotsioonid on viis, kuidas indiviid osaleb midagi, mis toimub tema keskkonnas. Vaimsete seisundite, psühhosomaatiliste väljendite ja kehas esinevate bioloogiliste reaktsioonidega seisundite kombinatsioon. See on see, mida inimene "tunneb", mitte pelgalt sensatsioonina, vaid millegi sügavamana, mõjutades keha. Emotsioonid erinevad tunnetest, kuna neil on meie kehale rohkem füüsilist mõju (emotsioonid muudavad tavaliselt meie meeleseisundit, käitumist, pulssi jne), ja "hing" ning seda väljendatakse peaaegu alati (nägu, hääli, kehahoiak) ja teised võivad seda jälgida. Emotsioone on teadliku pingutuse abil väga raske kontrollida. Emotsioone saab vaadelda kui meie individuaalseid tundeid. Tavaliselt öitsevad nad siis, kui üks inimene tunneb kellegi või millegi suhtes empaatiat. Samuti võiks emotsioone vaadelda osana meie kollektiivsest kultuurist või pärandist.

Emotsioonid - Võttes kasutusele purustuste muuseumi näitena, mis iseenesest võib olla väga väljendusrikas, viitavad emotsioonid sellele, kuidas me kalibreerime ja reageerime, igaüks omal moel, elukogemustele ja pärandile. Ehkki emotsioonid ei pruugi olla isiklikud, ületavad need tavaliselt pärandi materiaalse osa.

Etniline rühm : José Carlos Rodeiro

Rühm inimesi, kes kuuluvad sama rassi või rahvuse koosseisu. Nad samastuvad üksteisega sarnasuste, näiteks esivanemate, keeleliste, sotsiaalsete, kultuuriliste või rahvuslike kogemuste põhjal. Erinevalt teistest sotsiaalsetest gruppidest (määratletud majandusliku staatuse, vanuse või hobidega) on etniline rühm sageli päritud staatus, mis põhineb ühiskonnal, milles inimene elab. Mõnel juhul võidakse see vastu võtta, kui inimene kolib teise ühiskonda. Etnilisse rühma kuulumist kipuvad määratlema ühised kultuuripärandid, päritolu müüdid, ajalugu, kodumaa, keel või murre, sümboolsed süsteemid nagu religioon, mütoloogia ja rituaal, kokandus, riietumisstiil, kunst ja füüsiline välimus. Paljudel juhtudel räägivad ajalooliselt samast asustajast pärit etnilised rühmad sageli sarnaseid või seotud keeli ja räägivad sarnast geneetilist tausta. Keelemuutuse, akulturatsiooni, lapsendamise ja usulise muundamise kaudu on üksikisikutel või rühmadel mõnikord võimalik lahkuda ühest etnilisest rühmast ja saada osa teisest (välja arvatud etnilised rühmad, kes rõhutavad rassilist puhtust kui kuulumise peamist kriteeriumi). Rahvusrühma kasutatakse sageli selliste mitmetähenduslike mõistete nagu rahvas või rahvas sünonüümina. Inglise keeles võib sellel olla ka millegi eksootilise varjund (vt "etniline restoran" jt), mis on üldiselt seotud kõige hilisemate sisserändajate kultuuridega, kes saabusid pärast kindlaksmääratud piirkonna asurkonda.

Etniline grupp Roxana Mitroi poolt

Rahvusrühma määratletakse sageli inimeste kategooriana, kellel on etniline identiteet ja kes eristuvad teistest rühmadest eriliste sarnasuste kaudu. Need sarnasused rajatakse ühisele kultuuritaustale, mis hõlmab pärandi, esivanemate, keele ja sümbolite süsteeme. Oluline on siiski märkida, et etnilisi rühmi ei tohiks segamini ajada rassiliste rühmade, rahvusrühmade ega muude sarnaste mõistetega, kuna etniline eristamine toimub pigem ühise kultuuri, mitte füüsiliste omaduste või rahvusesse kuulumise alusel. osariik. Sellisena saab Euroopas tuvastada mitmeid põliselanikke ja mittepõliste etnilisi rühmi, näiteks hollandi, kõmri ja romi, erinevate ja võrdselt oluliste hulgas. Sidudes Euroopa pärandi diskursusega, mängivad etnilised rühmad olulist rolli Euroopa identiteedi määratlemisel, arvestades Euroopa kultuuri- ja haridusasutuste keskendumist mitmekesisusele ja multikultuurilisusele. Sellegipoolest võib etnilise pärandi integreerimine laiemasse Euroopa pärandisse tuua väljakutseid ja seda tuleb hoolikalt käsitleda, et edendada etniliste

rühmade vahelist sisemist solidaarsust, ühtsust ja mõistmist, mitte toimida ebavõrdsuse ja diskrimineerimise põhjustajana. (Applebaum, RP & Chamblis, WJ (1997). Sotsioloogia: lühitutvustus. New York City, NY: Longman. // Caffyn, A. & Lutz, J. (1999). Päranditurismi toote arendamine mitmerahvuselistel linnad. *Tourism Management* 20 (2), lk 213-221. // Peoples, J. & Bailey, G. (2010). Inimkond: sissejuhatus kultuuriantropoloogiasse (9. väljaanne). Belmont, CA: Wadsworth, Cengage Õppimine.)

Etniline rühm - etniline rühm on teatud identiteediga inimeste kategooria, mis põhineb ühisel kultuuritaustal, mis võib hõlmata pärandit, esivanemaid ja keelt. Ehkki etnilisi rühmi kasutatakse mõnikord vaheldumisi rassiliste või rahvuslike rühmadega, eristuvad nad pigem kultuuri, mitte füüsiliste omaduste või rahvusriikide kuulumise kaudu. Kuna Euroopa institutsioonid pööravad suurt tähelepanu kultuurilisele mitmekesisusele, mängivad etnilised rühmad olulist rolli Euroopa identiteedi määratlemisel.

Etniline rühm - etniline rühm on rühm, millel on midagi ühist. Kui etnilisi rühmi ja rahvust kasutatakse ühtemoodi, määratlevad etnilised rühmad tegelikult kultuur. See eraldamine võib siiski olla kahjulik, kuna etniliste rühmade moodustamist on keeruline vältida. Maailma mõistmiseks on vaja mõistet „etnilised rühmad”, kuid peame teadma, et see võib olla lõhenemiseks.

Euroopalik. Olla eurooplane tähendab jagada samu väärtusi. See puudutab meid ja ühiseid tundeid, mis meil on maailma ja üksteise suhtes. Euroopa riikidesse sisseändajad, olenemata neist riikidest, on huvitatud meie tavadest ja traditsioonidest (ja nende mitmekesisusest) ning soovivad tunda end integreerituna meie Euroopa kultuuri.

Grupi identiteet Intan Purwandani poolt

Andaluusia identiteet: sidus entiteet, mis on loodud rändeharjumuste põhjal inimrühma segamisel. Assimilatsiooni ja kohanemisprotsessi kaudu mõjutavad religioon ja geograafiline piirkond aeglaselt Andaluusia keskkonna kujundamist (Apaydin, 2014). Ibn Khaldun jt (1967), Apaydin (2014), juhtisid tähelepanu sellele, et Andaluusia ühiskonna etnilist identiteetseerimist kujundab kuuluvuse tunne teatud kultuurirühma. Seda tunnet nimetatakse asabiyya või võrgustiku suguluseks või rühmasolidaarsuseks. Konkreetne etniline orientatsioon, mida ta mõtles, viitab araablastele, berberitele / Saqalibale ja juutidele. Isegi kui Benaboud (1980) väidab Apaydinis (2014), et Andaluusia ühiskond oli etniliselt heterogeenne ja sotsiaalselt integreeritud; Apaydin (2014) rõhutab kindlalt, et Andaluusia grupiidentiteedi peamiseks tunnusteks on moslemite usk, araabia keel ja segane iseloom, millel on mõnel hetkel veel erinevusi moslemi araabia keelt kõneleva kogukonnaga mujal. Andaluusiat ennast tajutakse kui kõiki, kes on põgenenud Hispaania moslemitest, kes olid esmakordselt sunnitud pöörduma ristiusku pärast 1492. aastat ja saadeti Pürenee poolsaarelt välja. Marokos on Andaluusia etniline päritolu ja pärand andnud Maroko ühiskonnas domineeriva religiooni, keele ja kultuuri ajaloo. Andaluusia identiteeti defineeritakse sellest vaatenurgast ühtse identiteedina, millel on keeruline sotsiaal-kultuuriline kontekst (Bahrami, 1995). (Apaydin, M. (2014). Andaluusia grupi identiteedi kujundamine. *Revista de Estudios Andaluces*, 85-97. // Bahrami, B. (1995). Andaluusia identiteedi püsivus Marokos Rabatis. Philadelphia: Pennsylvania ülikool.)

Andaluusia identiteet - Andaluusia etniline identiteet on endiselt huvitav, kuna seda ei peeta alati euroopalikuks ega puhtalt euroopalikuks. Andaluusia rühmituse identiteedi peamised omadused on moslemite usk, araabia keel ning Põhja-Aafrika ja Euroopa segatud kultuur. See ei tähenda, et Andaluusia rühm oleks homogeenne, kuna selles rühmas saame ise tuvastada muid erinevaid identiteete, näiteks ka kristlasi või juute pärit andaluuslasi. // Küsimused: Miks ei peeta Andaluusiat Euroopa osaks? - Ehkki Andaluusia kuulub vähemalt geograafilisest küljest Euroopasse nende füüsilise ja immateriaalse pärandi ning Euroopa ja Maroko etnilise identiteedi vahelise segageneetika tõttu, on nende kuulumine Euroopasse vaidlustatud.

Pärand autor: Despoina Palialexi

Tunnused või asjaolud, millel on teatav kultuuriline, sotsiaalne või majanduslik iseloom. Pärand on tavaliselt seotud mõne ajaloolise taustaga. Saame selle kontseptsiooni siduda kas füüsiliste või immateriaalsete omadustega, mis on päritud ühele inimrühmale ja mida väidetavalt tuleb kaitsta tulevaste põlvete jaoks. Kultuuripärandi sihipärane säilitamine tänapäevast tulevikku on tuntud kui looduse säilitamine. Kultuuripärand on ainulaadne ja asendamatu, sellel on mõju kaasaegsele tsivilisatsioonile ning vastutus seda säilitada ja kaitsta. Väiksemaid esemeid, näiteks kunstiteoseid ja muid

kultuuriteoseid, kogutakse muuseumitesse ja galeriidesse. Pärandi saab siduda materiaalse kultuuri (hooned, monumendid, raamatud), immateriaalse kultuuriga (muusika, keeled, ütlemlised) ja „loodusliku“ pärandiga, mida saab siduda maastike või bioloogilise mitmekesisusega. Kaasaegne ühiskond on mõistnud, et neid piiratud väärtusi (nii materiaalseid, immateriaalseid kui ka looduslikke) tuleb kaitsta. Alates 20. sajandist on selliste kaitse-eesmärkide saavutamiseks tõusnud sellised üksused nagu UNESCO või rahvusparkide või loodusparkide esindajad.

Pilt on visuaalne esitus, mis tähistab ühe või mitme objekti või inimese visuaalset välimust. Seda saab teha erinevates kandjates nagu paber, kaamera või inimese ajus. Pilt sisaldab tavaliselt kahemõõtmelist teavet. Seda kasutatakse ka mis tahes kahemõõtmelise vormi, näiteks kaardi, graafika või maali jaoks. Põgusat pilti saab säilitada lühikese aja jooksul. See võib olla meie peegeldus, kui näeme end peeglist või filmi stseeni. Fikseeritud pilt, näiteks fototrukkipaber, jääb pikemaks ajaks meelde.

Kujutanud **kogukonnad** Sandra Björg Ernudóttir

Kujutatud kogukondade kontseptsioon on pikka aega domineerinud, rääkides rahvastest ja kultuuripärandist. Erinevatel rahvastel on teatud esinemised, näiteks rass, ajalugu ja kultuuripärand, et nimetada vähe asju. Euroopas oli 19. sajandil tõesti selge, rahvad ja etnilised rühmitused olid klassifitseeritud tsiviliseeritud rahvaste poolt ja nad on teine rahvas kaugemal, hetero-pilt on veelgi eksootilisem. Rahvused, kes asuvad kesklinnas, lubavad küll seda, mida on meeldiv teha ja öelda, kuid äärealadel hakkavad asjad eksootilisemaks muutuma, see on koht, kus võib juhtuda kõike. Enamasti on see tänapäeval kadunud, kuid mõnikord võime sellest jälgi näha, näiteks liikumisega tol ajal Euroopas, inimesed puutuvad kokku kultuuriga, mida nad pole veel tuttavad.

Mõiste "ettekujutatud kogukonnad" viitab ka sellele, et isegi kõige väiksemate rahvaste liikmed ei saa kunagi teada kõiki inimesi, kes kuuluvad nende rahvuse või hõimu koosseisu. Kuid nad saavad oma suhtlemist alati ette kujutada ja kuna neil on midagi koos, näiteks riigihümn või mõni muu kultuuripärand, näevad nad end rahvana. Selle kultuuripärandi abil määrab rahvas kindlaks oma rahvuse ja ainulaadsuse teiste rahvaste seas. Seda võib vaadata ka nii, nagu ette kujutatakse, sest rahvas otsustab üheskoos unustada midagi ajaloost. Samal ajal on neil oluline meeles pidada midagi muud, midagi, mida nad soovivad oma identiteedis hoida.

Kujutatud kogukonnad - mõiste "kujutletud kogukonnad" on natsionalismi uurimiseks ja analüüsimiseks loonud Benedict Anderson. Kogukonna liikmed tunnevad, et tunnevad üksteist, ehkki tegelikult nad seda ei tunne, kuna neil on teatud (tajutav) sarnasus.

Maastik Laurine Vallon

Esiteks on maastik ülevaade, mis pakub piirkonna, maa või maa piirkonna olemust. Me võime seda nimetada panoraamiks või vaatepunktiks. Seda peetakse ka mitmetahuliste tähendustega füüsilise ala sotsiaalseks konstruktsiooniks, mis põhineb antropiliste ja / või looduslike tegurite koostoimel. Maastikud on meie pärandi suured osad, me peame seda säilitama looduse, arhitektuurina. See esindab maailma mitmekesisust, looduslikku ilu ning inimtegevuse ja loodusliku elu ühendamist. Maastik tähistab ka konkreetsele piirkonnale omast maa-ala.

Maastik on maa laiendus. Maastik on vormide, motiivide, värvide, helide kombinatsioon, mis toimib komponendina, mis mõjutavad inimese kognitiivseid ja emotsionaalseid kogemusi. See võib olla visuaalne, akustiline... maastik ja see võib olla ka poliitiline vaade, kultuurimaastik... Üldisemas plaanis võib igal inimesel olla maastiku kohta erinev arvamus ja arusaam. See tähendab, et iga inimene mõistab seda moodustavaid erinevaid elemente vastavalt oma isiklikele kogemustele, kultuurile ja esteetikale. Kõik maapiirkonna või maa-ala nähtavad omadused, mida sageli arvestatakse nende esteetilise atraktiivsusega.

Euroopa keeled - autor Oranne Davoust

Euroopa keeled pärinevad proto-indo-euroopa keelte perekonnast, mida on räägitud tuhandeid aastaid tagasi. Selle keele laienemise tõttu kogu Euroopasse ilmnis enam kui tuhat keelt. Slaavi, saksa, ladina ... kõigil neil keeltele on sama päritolu, kuid need on ka pika protsessi ja erinevate idioomide segu tulemus. Need on suhtlusviis, mis ühendab inimesi teiste otsingutega, kuid need on ka osa meie identiteedist. Kultuur ja ajalugu määratlevad inimeste või kogukonna

identiteedi, nagu ka keeled. Meile tundub, et kuulume mõnda rühma, sest räägime sama idioomi. Levinud juured viivad keelte sarnasusteni : me jagame mõnda sõna või lauset. Teatud mõttes , osa meie identiteedist on jagatud läbi kõik keeled. Keeled elavad, kuid need on ka osa meie ühisest identiteedist ja laiendades meie ühist pärandit.

Materiaalsus mõõdab meeli tajutava elemendi või objekti olemasolu või puudumist. Olulisust hinnatakse selle loomupärase olemuse, mõjuväärtuse (mõju), kasutusväärtuse ja asjaolude (konteksti) järgi, milles see ilmneb.

Mälu (kollektiivne / sotsiaalne / kultuuriline / kommunikatiivne). Sotsiaalne mälu aitab kaasa katsealuste sotsialiseerumisprotsessile. Põlvkonnalt teisele on üle kantud midagi, mis põhjustab häirivaid muutusi inimese ja ühiskonna elus. Sisu ei ole ühtne ja sellega on nõus kõik inimesed ja sotsiaalsed rühmad. Mälu on konstruktsioon, kuid mitte erapooletu konstruktsioon. See on konstruktsioon, mis on valmistatud selliste tunnetega nagu õnn või hirm. Mälu on oluline, et mäista, kuidas inimesed sündmusest läbi elasid, kuid seda ei saa kasutada tõe teadmiseks. Kultuuripärand võib kõne muutmiseks kasutada mälu. Mälu võib unustada sündmuse mõned osad või perioodi, mis võib põhjustada konflikte.

Mälestus Mathilde Deavaud-Rainieri poolt

Mälu on inimese meeles talletatud teave, mis ühendab endise ajaloo, kohti ja kogemusi. See võib olla nii individuaalne kui ka jagatud kogemus. Mälu konstrueerib sageli sotsiaalselt pere, inimrühm või riik. Mälu loob ühenduse isikliku pärandiga ja kandub sageli põlvkondade kaudu edasi. Seda saab ka alla suruda ja meelega vaikida. Lõppkokkuvõttes on mälu midagi, mida inimene valib oma meeles või laseb lahti, kas see on midagi meeldivat või midagi, mis pigem unustatakse. Seetõttu mõjutab tänapäeva ühiskonda sügav nende mälu (hea või halb), mälu võib kujundada kogu ühiskonna käitumise inimestest poliitikasse.

Mälu on immateriaalse pärandi tüüp. Mälu kogumisel tuleks seda tõlgendada ettevaatlikult, kuna see võib olla kallutatud. Siiski mõjutab mälu materiaalsel kultuuripärandil, näiteks seda, kuidas teatud ehitisi ja kohti mäletatakse ning sündmused / ajalugu nendega seostatakse.

Noelia Agulla **mälestus**

Konkreetsete ajalooliste sündmuste seos, mis illustreerivad piirkonna minevikku, üksikuid ja ühiseid meeldejäävaid sündmusi. Sellel on seos minevikuga, see aitab kaasa sotsialiseerumisprotsessile ja ideoloogia kujunemisele, seega aitab mälu ühiskondadel ja üksikisikutel ennast arendada ning oma ideoloogiat ja elustiili seada. Seda päritakse põlvest põlve, mis põhjustab alati häireid igapäevaelus, individuaalsel tasandil ja erinevates sotsiaalsetes rühmades. Võiks öelda, et seda saab kohandada subjekti sotsiaal-psühholoogilise identiteediga. Ühiskondadel on tavaliselt positiivne arvamus mälust ja negatiivne unustusest. Mälu see osa, mis on seotud identiteedi määratlusega, paneb meid kontakti oma juurtega ja näitab meile oma tulevikku. Kokkuvõttes peaks mälu alati aitama meil vältida minevikuvigade (nt sõjad, genotsiidid jne) kordumist .

Sõnum ja meediumid . Sõnum on kommunikatsiooni objekt. See on teave, mille saatja saadab vastuvõtja kaudu sidekanali kaudu. Meedia abil mõistame me tööriista, mille abil suhtlusprotsess toimub.

Liikuvus on füüsilises keskkonnas esinevad nihked, mida inimesed ja kaubad võivad viia ühest kohast teise, töölt teisele või sotsiaaltasemelt teisele.

Océane Vercassoni **muuseum**

Sõna « muuseumi » pärineb kreeka termin *museion*'it on godswood kus elas muusad, Apollo kaaslased ja hooldajatega kunsti. See on ühiskonna teenistuses olev institutsioon, mis on üldsusele avatud ja laiendab seda institutsiooni kehastanud hoonet; tõeline arhitektuuri meistriteos. Selle peamised ülesanded on materiaalse ja mittemateriaalse kultuuripärandi omandamine, säilitamine, uurimine, eksponeerimine ja edastamine hariduslikel, teaduslikel, sotsiaalsetel ja vaba aja eesmärkidel . Muuseum on link teadmiste poole . Esimene muuseum ehitati Aleksandrias: see oli uuringutele pühendatud avalik ruum. Just renessansi ajal muudab sõna muuseum meie tegeliku tähenduse. Umbes 1520. aasta paiku

kogus Firenze vürst kollektsioone ja nimetas seda muuseumiks. See tähendus muutus Prantsusmaal 1560. aastal. See tähendab ruumi, kuhu on paigutatud mitu klassifitseerimata kollektsiooni. 18. sajandil saavad needapid muuseumideks kahe sündmuse dünaamika all: üleminek privaatselt struktuurilt avalikule struktuurile ning klassifikatsiooni ja teadusliku organisatsiooni tähtsus. Kunstmuseum Baseli majad on esimene muuseum, mis avati avalikkusele 1671. aastal, millele järgneb 1683. aastal Oxfordi Ashmoleani muuseum. Ehkki muuseumis on esmajoones säilinud kõik väärtuslikud esemed, ilmub spetsialiseerumine. Tänapäeval on laiad kategooriad: kunstimuuseum, arheoloogiamuuseum, loodusmuuseum, ökomuuseum, ühiskonna-, ajaloo- ja tehnikamuuseum.

Muuseum on mittetulunduslik avalik asutus, mis teenib ühiskonda ja selle arengut. See on pühendatud õppe-, haridus- ja kunstikogude omandamiseks, säilitamiseks, uurimiseks, suhtlemiseks, eksponeerimiseks ... Muuseumis saavad inimesed uurida oma isiklike veendumusi universaalsete tõdede kaudu. Muuseum on meie seos varasemate aegade uskumuste ja elulaadiga.

Muuseum - Mõiste "muuseum" pärineb vanakreeka sõnast "mouseion", mis osutab muusadele pühendatud kohta / templit - Apollo eestkostjaid ja teadmiste allikaid. Mõiste on nüüd arenenud tähistamiseks tõelisi arhitektuurilisi meistriteoseid, milles eksponeeritakse esemeid ja muid olulisi objekte, et anda oma roll ühiskonnas.

Muuseum - muuseum võib olla ükskõik mida; see võib olla terve linn, näiteks Pariis, kuid see võib olla ka mitte eriti turistiline maaelu küla. Inimesed ise ja nende kodud võivad olla ka muuseumid, kuna teatud tüüpi ehitiste, kollektsioonide või muu materiaalse vara suhtes ei ole piiranguid. Jätkub arutelu selle üle, kuidas muuseumid suhtuvad kultuuri ja pärandisse.

Nimi. Mis on nimes? Nimed võivad olla võimu täis ja võivad esindada meie kultuuripärandit. Näiteks seostatakse Adolphi nime alati natsi-Saksamaaga ja vajadusega ajalugu ära võtta või hävitada (osa sellest). Nimi on siis osa kultuurist, mis võib põhjustada lähesid, aga võib ka panna inimesi kokku tulema.

Narratiiv on viis, kuidas öelda mõne tegelase toimingud konkreetsetel ajal ja kohas. See on ka viis tõeliste ja valede sündmuste ja kogemuste jutustamiseks. Lisaks See võib olla ka kunsti, tehnika või meetod jutustamise või jutustamise.

Rahvuse autor: Mihaela Vidan

Rahvas on suur grupp inimesi ühendab ühine ajalugu, kultuur, või keeles, mis elada kindlaksmääratud territooriumil piiratud piirid, riigi või riik. Lisaks rangele ja kirurgilisemale määratlusele on rahvas kaasav termin, mis on mõeldud adresseerimiseks isikutele, kellel on ühised väärtused, neile, keda ajalugu ühendab, neile, kellel on samad veendumused, või võib-olla vastupidi, nad arvavad täpselt vastupidist teed, neile, kellel on vanad perekonna juured tagasi, ja neile, kes on lihtsalt identiteedist kinni pidanud. Riik on see, mida inimesed tahavad sellest teha. Kui arvestada rahvusega ainult selle pärandit vaadates, saame aru teisest sõnast: pärand. Võib öelda, et rahvas võib olla igasugu põlvkonnalt teisele edastatud ühiste ideede, väärtuste, traditsioonide ja sümbolite sotsiaalne konstruktsioon. Samal ajal ei saa me rahvust rääkida ilma tundeid kaasamata. Kuna see on kunstlik sotsiaalne konstruktsioon, mis on ehitatud poliitiliseks otstarbeks, on elementaarne muuta külm idee ja teooria, mis sisaldab mitmesuguseid kontseptuaalseid elemente, elavaks ühiskonna osaks, millega inimesed saavad suhelda ja neist kinni pidada.

Rahvuslik ja / või grupiline identiteet (kollektiivne / sotsiaalne / kultuuriline / kommunikatiivne) tähendab samastumist inimrühmaga ja selle kuulumist rühma, mida esindavad iseloomulikud traditsioonid, kultuur, keel ja poliitika. Rahvuslik identiteet võib viidata subjektiivsele tundele, mida rahvas jagab mõne inimrühmaga, olenemata selle staatusest. Rahvuslikku identiteeti peetakse "omamoodi erinevuste teadvustamiseks", "tunne", "äratundmiseks ja eristamiseks" mõistete "meie" ja "nende" vahel. Rahvusliku identiteedi äärmine väljendus on šovinism, mis viitab kindlale veendumusele. riigi paremusel.

Rahvas - rahvas tähistab tugevat samastumis- ja kuuluvustunnet, mis hõlmab ühte riiki ja millel pole piire ega muutu kunagi. See pole siiski staatiline, kuna potentsiaalsed piirid muutuvad ajaloo jooksul. See on tunne, et inimene on osa millestki suuremast kui ise.

Loodus kui inimese omadused ja omadused. See on võrdne loodusmaailma, füüsilise universumi või materiaalse maailmaga. Traditsiooniline kontseptsioon hõlmab looduslike ja tehnilike elementide eraldamist.

Loodus Mara Cristina

Loodus on lõpmatuse ekvivalent. Loodust ei saa praegusele olemasolule taastada, vaid kõik, mis minevik, olevik ja tulevik kokku viivad. Loodus on jõud, mis koondab mitmesuguseid galaktikaid, taimi, loomi, süsteeme, maastikke ja muidugi ka inimkonna päritolu. Loodus on materiaalne maailm, mis ümbritseb meid, taimestikku ja loomastikku, mida kaitseme, looduslikku elu, mida meie eesmärk on teada, metsad ja ookeanid, kus elavad miljonid organismid, energia ja kliimamuutused, mida me juba tunneme. Loodus on elu ehitus. See on universum koos kõigi selle nähtustega. Loodus on inimestest sõltumatu eksistentsi identiteet, ressursid, ilma milleta inimesed ei saaks elada, millegi olemuse tuum, kasvu ja muutuste allikas. Loodust määratletakse ka kui inimkonna põhitegevust, kui kaasasündinud iseloomu, kui käitumist, aja ja ruumi tervikkust.

Loodus - midagi poleks olemas, kui loodust poleks olemas. Vaatamata sellele, kui paljud inimesed läheksid sellele vastu ja prooviksid seda muuta, on loodusjõud alati tugevamad ja võivad muuta kõik, mis inimesed on ehitanud või üritanud. Loodus on elu põhiolemus.

Objektid on kõik, mida inimene saab tajuda. Nad eksisteerivad sõltumata meie tahtest ja intellektist.

Suuline traditsioon ja folkloor viitavad kõigele, mida põlvest põlve edastatakse ning kogemusi ja teadmisi järgmistele põlvetele levitatakse. Folkloor on uskumuste, tavade ja tavade kogum, mis on traditsiooniline inimirühmast või kultuurist. Suulise traditsiooni lood on need, mida inimesed ehitavad, koguvad ja kannavad edasi oma kultuurimaailma osana. Folkloor ilmneb enamasti suulises traditsioonis, ehkki suulisest edasiandmisest ei piisa folkloori eristamiseks mittefolkloorilisest. Teisest küljest, kui lugu edastatakse ainult "trükitult" ja mitte suuliselt, siis peetakse seda "rahvamudelil põhinevaks kirjanduslikuks lavastuseks, kuid see ei ole sama, mis populaarsel mudelil". Folkloor sisaldab eeposeid, müüdid, legendid, muinasjutud, muinasjutud, vanasõnad, laulud jne. Suulised traditsioonid on ka viis analüüsida, kuidas ühiskond saab ennast määratleda. Suuline traditsioon võib kaduda, kui ühiskond leiab, et tal pole seda enam vaja. Suuline traditsioon - suuline traditsioon on suhtlemisviis, mille eesmärk on traditsioonide ja kultuuride säilitamine ja edasiandmine. See võib aja jooksul muutuda ja iga kord, kui lugu ümber jutustatakse, tekivad uued variatsioonid. Suulised traditsioonid on kunsti ja kultuuri tohutu valdkond.

Teise autor: Helena González Doval

Kuna „muu“ viitab igapähele, kes on eraldatud endast ja mis vihjab identiteedi ja subjektiivsuse kujunemise ideedele, kirjeldaks teistsugusust seda protsessi, mille käigus erinevust kasutatakse, ja teisendaks teise (nn teistsuguse) omadusi nii, et luua grupisene ja grupiväline grupp. Domineeriks grupp, kelle identiteeti peetakse puudulikuks ja keda grupp võib diskrimineerida.

Postkoloniaalsest vaatepunktist ja Gayatri Spiveaki poolt viidatud, viitab teistsugune protsess protsessile, mille kaudu keiserlik diskursus loob „teised“, ja kirjeldab erinevaid viise, kuidas koloniaaldiskursus oma subjekte tekitab. Kui „muu“, suure algustähega „D“, vastab soovi või võimu fookusele, mille suhtes objekt luuakse, siis „muu“ on võimu diskursuse poolt loodud välistatud või „meisterdatud“ subjekt. See on aga dialektiline protsess, kuna teine koloniseeriv asutatakse samal ajal, kui selle koloniseeritud teised toodetakse subjektidena.

Vastandumine - teine toodetakse diskursuse kaudu. Me võime eristada kahte tüüpi teistlaadi: (1) „muud“, mis tähistab teist, kellel on kõrgem staatus, näiteks turist; (2) „ei“, mis viitab kohalikele elanikele, kes muutuvad teisteks, luues seega rühmadesse ja välja. Euroopat vaadates võime endalt küsida, kes on teised Euroopa inimesed. // Küsimused: Kuidas saab teistsuguse "D" - "o" -i teisiti näha / mõista? - Seda võib vaadelda ka jagunemisena domineeriva ja domineeriva vahel, kus "D" võib olla kolonisaator ja "o" ei saa olla koloniseeritud. Need mõisted on suurenenud rände kontekstis väga olulised Euroopa jaoks, kus rändajat peetakse üldiselt nn. Aafrika või aasiaismi, kus Aafrika või Aasia elanikud on koloniseeritud "teised", turismi vaatevinklist vaadates on küsimus, kuidas identiteet luuakse, pidades silmas tegelikke (kultuurilisi) erinevusi.

Minevik on minevikus olemise staatus. Millegi subjektiivne kvaliteet, mis jääb meelde selle asemel, et seda praegu kogeda.

Etendus on konkreetne tegutsemis- või käitumisviis.

Koha tegemine on mitmetahuline lähenemisviis, mis on seotud avalike ruumide kavandamise, kujundamise ja haldamisega selles ruumis elavate kogukondadega. See kasutab ära kohaliku kogukonna vara, inspiratsiooni ja potentsiaali, eesmärgiga luua avalikud ruumid, mis edendavad inimeste tervist, õnne ja heaolu. See on nii protsess kui ka filosoofia.

Võimsus on võime, mille keegi peab tellima. Samuti teiste inimeste (inimese või inimeste rühma) mõju või autoriteet.

Säilitamine on millegi säilitamise tegevus. Pange see viimaseks, eelmises olekus. Hoolimine ajaloolise väärtusega ehitise, loodusliku keskkonna eest. Näiteks looduskeskkonna eest hoolitsemine.

Rekonstrueerimine on rekonstrueerimise toiming. Ehitada midagi, mis eksisteeris minevikus ja on hävinud.

Restaureerimine, autor Boukedjar Tarek

Restaureerimine on millegi tagastamine endisele omanikule, kohale või seisundile. Eelmise positsiooni või seisundi juurde naasmine. Samuti kunstiteoste parandamine või konserveerimine. Näiteks kunstiteoste remont või hooldus või teisega asendatud poliitilise režiimi taastamine. Restaureerimine on kontseptsioon, mida saab kasutada nii materjalide kui ka immateriaalsete kaupade puhul. Kunstide puhul on seda protseduuri arutatud alates renessansist. Pikka aega oli restaureerimine protseduur, mille eesmärk oli taastada sellised kaubad nagu maalid, skulptuurid ja monumendid algsel kujul. 19. sajandil intensiivistasid arutelu sellised autorid nagu John Ruskin, kelle sõnul on taastamine vale, ja prantsuse restauraator Viollet-le-Duc, kes toetas teooriat, et restaureerimisega peaksid puuduvad osad tegelikult lõpule viima uue tõlgendusega. algne idee. 20. sajandil kaitsesid sellised autorid nagu Camilo Boito ja Cesare Brandi vaatenurka, õeldes, et restaureerimisel tuleb arvestada aja jälgedega, see tähendab, et kunsti taastamine algsesse seisundisse on tegelikult ajalooline ja esteetiline võltsing. See idee on kaasaegsete arutelude alus ja seisab Patrimonial Chartersi alustel.

Neringa Kavaliauskaite **pärandi ümbermõtestamine ja taaskontekstualiseerimine**

Materiaalset pärandit võib ühelt poolt vaadelda suurejooneliste, monumentaalsete, 'vanade' ja esteetiliste ehitiste, paikade või esemetena, millel on 'staatiline' tähendus. Hegemoonilise diskursuse kaudu on peamiseks mureks pärandi säilitamise, säilitamise ja edaspidistele põlvetele edastamise vajadus. Selline diskursus põhineb tehniliste ja esteetiliste asjatundjate teadmistel, teaduslikel või esteetilistel hinnangutel, kelle enamik töid ja teadmisi on seotud monumentaalsuse ja kaasasündinud esemetega. Kuid see muutub raskemaks lisada alternatiivseid tõlgendusi konkreetsete paiku, samas pärandi spetsialistid omamoodi viik piire üle alternatiivsete pärandi väärtusi ja tähendusi. Järelikult sunnitakse külastajaid kriitiliselt "pärandit" passiivsel viisil tarbima, samal ajal kui nendega on kaasas eksperdid või muinsuskaitsealade esindajad, kes juhendavad publikut, kuidas tajuda teatavaid pärandikohti ja mitte tingimata, kuidas nende aladega aktiivsemalt suhelda. Seejuures võiks pärandit vaadelda aktiivselt kogetava, kasutatava ja tõlgendatava kultuuripraktikana, selle asemel, et näha neid paiku kaugelt kui kunagi muutuvaid üksusi, mille tähendused on staatilised ja mille üle ei räägita (Smith, 2006).

Pärandi ümbermõtestamine ja uuesti kontekstualiseerimine. Pärandi mõiste ümbermõtestamine. Katse kohandada kultuuripärandit tänapäevaste vajadustega. Selle saavutamiseks tuleb teha palju muudatusi, sest ühiskonnad on viimastel aastakümnetel radikaalselt muutunud.

Pärandi ümbermõtestamine ja rekonstrueerimine - materiaalne pärand on sageli seotud esteetiliste ehitiste või esemetega. Asjatundjate teadmiste taustal on nendele materiaalse pärandi objektidele keeruline omistada muid tähendusi ja külastajad on harjunud pärandit kriitiliselt tarbima. Vaadates näiteks Amsterdamis kuningalossi, mainitakse regulaarsetel ringreisidel ainult seda, et see oli varem raekoda, samas kui spetsiaalsed ekskursioonid, nagu näiteks Black

Heritage Tours, osutavad asjaolule, et hoone oli Suriname seltsi asukoht (Surinam on üks vana Hollandi koloonia). Tammi väljakul asuv rahvusmonument sisaldab 11 urnit, mis on täidetud Hollandi provintside hukkamisalade pinnasega, kuid hiljuti on arutatud 12. urni lisamist Indoneesiast (endine Ida-India). Seetõttu ei saa me mälestusmärke staatilistena näha ja peame olema aktiivsed erinevate tähenduste andmisel. // Küsimused: kellel on õigus pärandit uuesti kontekstualiseerida ja alternatiivselt tõlgendada ning kas eliit aktsepteerib neid uusi tähendusi? - See on muinsuskaitseäris tavaline probleem, millega tavaliselt tegeletakse alade haldamisel, kuid tuleks kaasata ka konkreetsete etnilised rühmad, kellel on selle objektiga ajalooline seos. Teise näitena üritas kommunistlik režiim Rumeenias kustutada kõik jäljed endisest monarhiast, kasutades näiteks kuninglikke paleesid administratiivhoonetena. See puudutab ülalt-alla lähenemisviisi hoone otstarbe muutmisele. Sama juhtus pärast 1990. aastaid, kui palju muid mälestusmärke tõlgendati ümber kui vahendit endise kommunistliku perioodi jälgede kustutamiseks.

Tajud mõjutavad või väljendavad tunnet. Need on füsioloogilised mehhanismid, mis on toodetud puute-, maitse- või maitseorganite kaudu ja võimaldavad teil tajuda kas väliseid või sisemisi elemente. Need on ka meie mõistuse funktsioon, mis on seotud välise tajuga. Need on ka meele funktsioon, mis on aistinguga seotud. Mis tahes eriline tajumise, hindamise, hindamise jne võime. Lisaks ametlikule määratlusele on meeled enamasti seotud selliste mõistete nagu ajalugu, kultuur või pärand mittemateriaalse poolega.

Tehnoloogia autor Matthew Williams

Tehnoloogia koosneb tööriistadest, masinatest ja meetoditest, mis aitavad kaasa nii materiaalse kui ka mittemateriaalse pärandi säilitamisele, taastamisele, rekonstrueerimisele või omandamisele. Tehnoloogia üha suurem kasutamine kaamerate, 3D-piltide, videote ja Interneti kujul on võimaldanud nii traditsioonilist materiaalsel kui ka mittemateriaalsel kultuuripärandit digitaalsel kujul säilitada ja demokratiseerida. Tehnoloogia areng on iseenesest teadus- ja kultuuripärandi vorm, alates kiviaja tööriistadest kuni tänapäevaste leiutiste, näiteks arvutini. Tehnoloogial on Euroopas olnud keskne roll, eriti selle tööstuspärandis, kus mitmesugused arengud, näiteks aurumasin, vedasid mandri ümber kujundanud tööstusrevolutsiooni, muutes traditsioonilisi rahvakultuure ja pannes aluse tänapäevasele Euroopale.

Väärtus on millegi olulisus, väärtus või kasulikkus, mida hinnatakse objektiivselt või emotsionaalselt / isiklikust aspektist.

Väärtused - väärtused on põhilised veendumused, mis annavad teada meie suhtumisest ja juhivad meie käitumist pärandi ja paljude muude aspektide suhtes. Neid seostatakse pärandiga kui vahendiga ühiskonna korraldamiseks ja aktiivseks ülesehitamiseks. Väärtused võib jagada (1) individuaalseteks ja (2) kollektiivseteks väärtusteks, kuid on oluline arvestada, et individuaalsed väärtused, ehkki need võivad olla isiklikud, on need määratletud rühmaga, millest üks kuulub. Neid määratleb sotsiaalne, ehkki need pole kivist kirjutatud. Lisaks on eriti pärandis ette nähtud väärtuste muutmine universaalsemaks, kui nad tegelikult on.

Rahvamaine arhitektuur on arhitektuuristiil, mis on kujundatud lähtudes kohalikest vajadustest, ehitusmaterjalide kättesaadavusest ja kajastades kohalikke traditsioone. Algselt ei kasutanud rahvakeelne arhitektuur formaalselt haritud arhitekte, kuid see põhines projekteerimisoskusel ja kohalike ehitajate traditsioonil. Kuid alates 19. sajandi lõpust on paljud kutselised arhitektid töötanud selles stiilis, püüdes säilitada oma traditsioone. See kipub aja jooksul arenema, et kajastada keskkonna, kultuurilist, tehnoloogilist, majanduslikku ja ajaloolist konteksti, milles see eksisteerib. Kokkuvõtteks võime lisada, et igal piirkonnal on erinevad ja konkreetsete vajadused. See loob nende rahvakeelse arhitektuuri originaalsuse.

Rahvakeel - rahvakeelne tähendab kindla koha natiivi. Pärandi arutelul viitab rahvakeel kohalikule eripärale ja kasulikkusele ehitatud keskkonnas. Rahvakeelne tekst võib olla seotud konteksti või teemaga ./

***Lexicon* ymmärtämistä Kulttuuriperintö: Opiskelijoiden suorittama terminologian tutkimustesti**

Vaikuttaa Dagný Davíðsdóttir

Vaikuttaminen on kaksipuolinen, se koostuu kehon kyvyistä vaikuttaa ja olla vaikuttava, jotka syntyvät ja kehittyvät yhdessä (Ben Anderson). Sen ei tarvitse olla vartaloa, se voi olla mikä tahansa. Vaikutuksia on kaikkialla ja ne ovat yhteydessä kaikkeen, esimerkiksi aineellisiin asioihin, ihmisiin, ideoihin ja muihin vaikutuksiin. Ne voidaan kytkeä johonkin suosittuun, mikä johtaa siihen, että monet ihmiset kokevat saman vaikutuksen siitä. Mutta mitä se on? Vaikuttaminen on utelias käsite. Suuri joukko ihmisiä voi vaikuttaa samalla tavalla kuunnellen oopperalaulaja, kun hiukset käsivarren nousee samaan aikaan. Mutta vaikka he kaikki tuntevat sen, se on myös todella henkilökohtainen hetki. Monet erilaiset muistot, yhteydet muihin ihmisiin ja aineelliset asiat saavat ihmiset kärsimään.

Vaikutukset ovat positiivisia ja negatiivisia. Et halua olla tyynä sohvalta viholliselta, vaikutustyyny antaa sinulle tunteita, jotka on tarkoitettu viholliselle. Se on "tapahtuma" sinun ja tyynysi välillä. Vaikutus auttaa ihmisiä valitsemaan aineellisia asioita, ystäviä, ystäviä ja niin edelleen. Se voi myös vahvistaa henkilöllisyyttäsi, esimerkiksi kun muutit toiseen maahan, mutta valitset kodin huonekaluja ja koristeita muistuttamaan vanhasta maastasi.

Vaikuta - vaikuttavat on n ethnologic / antropologisessa termi, joka viittaa ruumiilliseen valmiuksia vaikuttaa ja vaikuttaa jokin tai joku. Vaikka se on erittäin henkilökohtainen kokemus, se saattaa liittyä johonkin erittäin suosittuun, kuten pop-kappaleeseen, joka voi puhua sydämen murtumista, joka on tarkoitettu monimuotoiselle yleisölle, mutta jokainen ihminen elää sen henkilökohtaisesti. Vaikuttaminen on siis helppo integroida kaikkeen.

Bouchet Ludivinen **arkkitehtuuri**

Laroussin verkkosivuston mukaan arkkitehtuuri on: Rakennustaide // Rakennuksen tyyli, ominaisuudet / erityispiirteet ja rakenne. // Taideteoksen merkitseminen.

Näistä määritelmistä löytyy kaikki arkkitehtuuria koskevat elementit: taidetta, tyyliä, teknistä puolta ja rakentamistapaa. Katsotaanpa sanan arkkitehtuurin etymologiaa. Alussa tämä kenttä koski tilojen sulkemista ja peittämistä. Arkkitehti oli mies, joka johti työntekijöitä. Historiallinen näkökohta puuttuu. Arkkitehtuurilla on eurooppalainen näkökulma melko tärkeä, koska arkkitehtuurityylit ja symboliset monumentit ylittivät rajat vuosien varrella. Antiikin aikana roomalaiset rakennukset levisivät Eurooppaan. Nykyään ne ovat tärkeä kulttuuriperintö. Keskiajalla arkkitehtuurilla ei ollut mitään tekemistä taiteen kanssa. Arkkitehti johtaa vain työntekijöitä ja sillä oli todella huono maine. Ihmiset ottivat huomion vain uskonnollisiin rakennuksiin. Renessanssin aikana arkkitehtuurista tuli taidetta. Arkkitehdista tuli taiteilijoita. He työskentelivät työkalujen kanssa ja tekivät todellisia suunnitelmia. Arkkitehtuuria käytetään lähettämään viesti osoittamaan, että he kuuluvat ryhmään. Arkkitehtuurista tulee rituaali.

Vuoden 1977 arkkitehtuurilain ensimmäisessä artikkelissa: "Arkkitehtuuri on kulttuurin ilmaus. Arkkitehtoninen luominen, rakennusten laatu, harmoninen sijoittaminen ympäristöönsä, luonnon- tai kaupunkimaisemien ja perinnön kunnioittaminen ovat yleisen edun mukaisia.

Arkkitehtuuri - Arkkitehtuuri edustaa metamorfoosia hyödyllisyydestä kulttuurikuvaukseksi, uskonnosta vallan ja vaurauden julistamiseen. Vaikka se voi yhdistyä (esim. Islamilaiset motiivit art nouveaussa, joka on eurooppalainen arkkitehtoninen tyyli), se voi myös jakaa, koska se on vallankäyttö toista vastaan. Esimerkiksi Pariisi käytti / käytti 1800-luvun arkkitehtuuriaan vaurauden ilmoittamiseen.

Aitous Lauren Rae Joenoes

Aito tarkoittaa jotain, mikä on alkuperäistä. Se edustaa todellista luonnetta tai todellisia uskomuksia. Totta itsessään, ei kopiaida tai väärentää.

Aitouden katsotaan usein olevan luotettavuutta, omakohtaisuutta, aitoutta ja omaperäisyyttä (Pine & Gilmore, 2008; Kolar & Zabkar, 2010; Mollada, 2010). Aitous tarkoittaa aina sitä, että ihminen havaitsee jotain joko aitoutta tai

epätodennäköisyyttä, jonka muotoilee jonkun tausta ja tietyssä yhteydessä. Oman kulttuurin ja yhteiskunnan "keskuksen" ja sen välillä, miten tämä henkilö näkee muut kulttuurit ja yhteiskunnat ja autenttisuuden liittyvän merkityksen, on yhteys (Cohen, 1979). Kokemuksen ja aitouden käsite nähdään kietoutuneina toisiinsa. Voidaan todeta, että ei ole muuta tyyppiä aitoutta kuin 'koettu aitous'. Aitous ei ole käsite, joka kuvaa esineiden tai suhteiden luontaisia piirteitä, mutta on arvo, jonka sitä havaitseva henkilö antaa ontologian tasolla (Olsen, 2002). Kun maailmamme on yhä enemmän yhteydessä toisiinsa ja tietoa on yhä enemmän saatavana, globalisaation takia, mikä oli todistusvoimainen jonkin aikaa sitten, sitä ei ehkä voida enää nähdä aitona enää nykyään. Koettu aitous ei ole jotain asetettua, vaan jotain, joka muuttuu ajan myötä ja on kontekstuaalinen (Molleda, 2010). (Cohen, E. (1979). Fenomenologiaan matkailuelämysten. // Kolar, T. & Zabkar, V. (2010). Kuluttaja-pohjainen malli Aitous: Oxymoron tai säätiön Kulttuuriperinnön Marketing? Matkailun liikkeenjohdon , Osa 31, s. 652-664. // Molleda, JC (2010). Aitous ja rakenteen mitat suhteiden ja viestinnän tutkimuksessa. Journal of Communication Management, osa 14: 3, s. 223-236. // Olsen, K. (2002). Aitous turistitutkimuksen käsitteenä. Tourist Studies, osa 2: 2, s. 159 - 182. // Pine, JB & Gilmore, JH (2008). Strategisen strategian kahdeksan periaatetta. Aitous: strategia ja johtaminen, osa 36: 3, s. 35-40.

Aitous Neringa Kavaliauskaite

Aitous on käsitys siitä, mikä on aitoa, oikeaa tai totta. Tätä käsitettä voidaan perinteisesti luokitella objektiiviseksi, rakentavaksi, postmoderniseksi, eksistentiaalisiksi ja se voidaan myös nähdä ihmisten sosiaalisena rakenteena, joka merkitsee eri merkityksiä siitä, mikä on aivan aito. Tätä ilmiötä voidaan kuvata kahdella tavalla - indeksinen (pitää sitä aitoutta, jonka uskotaan olevan "alkuperäinen" tai "oikea") ja ikoninen aitous (heijastaa ja muistuttaa alkuperäistä muotoa). Aidon kulttuurituotannon osalta se voi olla todistusvoimainen siinä mielessä, että se on aitoja käsityöprosesseja tai tuotteita, historiallinen vetovoima voi olla aito suhteessa sen aitoon sijaintiin. Globaalisti ottaen kulttuurisesti aitoja tuotteita löytyy, jotta he voivat tuntea olevansa yhteydessä muihin kulttuuriperinteisiin osana globaalia yhteisöä.

Aitous - Aitous ymmärretään usein luotettavuudella ja omaperäisyydellä, ja se perustuu henkilökohtaisiin käsityksiin, joita puolestaan muovaavat tietyt arvot ja kontekstit. Itse asiassa voidaan väittää, että ei ole muuta aitoutta kuin havaittu aitous. Matkailun kannalta voimme kysyä itseltämme, onko mozzarellapizza aito? Onko ruoka aito vai onko ympäristöllä merkitystä? Onko pizza aito kotona, mutta kypsennetty vastaa nykyaikaista (ized) reseptiä vai onko pizza aito, kun se on kypsennetty vanhan reseptin mukaan ja syödään historiallisen kaupungin perinteisessä ravintolassa? Missä aitous loppuu? Ottaen huomioon Pariisin Notre Damen, onko 1800-luvun jälleenrakentaminen aikojen ideoiden mukaan aito vai voidaanko vain rakennusta alkuperäisessä muodossaan pitää aitona? Miksi jotain uutta ja nykyaikaistettua ei voida pitää aitona?

Usko on hyväksyntä, että lausunto on totta tai että jotain on olemassa tai vahvistettu henkilökohtaiseksi mielipiteeksi.

Kuuluvuus tarkoittaa tosiasiaa, että olette osa kokonaisuutta. Myös tunne siitä, että jotain kuuluu meille yksilöinä tai yhteiskuntamme.

Kansalainen sitoutuminen ja yhteiskunnallinen kehitys. Kansalainen sitoutuminen ovat sekä poliittisia että epäpoliittisia prosesseja, jotka merkitsevät sitä, että kaikki yhteisön jäsenet voivat osallistua kansalaisuuteen. Sosiaalisella kehityksellä tarkoitetaan yhteiskunnan sekä inhimillisen että sosiaalisen pääoman kehitystä. Kansalaisaktiivisuuden tavoitteena on puuttua yleisiin huolenaiheisiin ja edistää koko yhteisön laatua. Yhteiskunnan kehitys yrittää selittää yhteiskunnan rakenteen laadulliset muutokset, jotka auttavat saavuttamaan paremmin sen tavoitteet. Kehitys on sosiaalisten muutosten prosessi. Viimeisen viiden vuosisadan aikana tämä prosessi on lisääntynyt nopeudella ja voimakkuudella kiihtyvyyden lisääntyessä huomattavasti viimeisen viiden vuosikymmenen aikana. Nämä muutokset voivat liittyä niiden kansalaisten aktiiviseen osallistumiseen, jotka nyky maailmassa voivat vapaasti ilmaista mielipiteensä yhteiskunnan tarpeista. Perusmekanismi, joka johtaa sosiaalisiin muutoksiin, lisää tietoisuutta, joka johtaa parempaan organisaatioon. Kun yhteiskunta havaitsee uusia ja parempia mahdollisuuksia edistymiseen, se kehittää uusia organisaatiomuotoja hyödyntääkseen näitä uusia aukkoja onnistuneesti.

Kansalainen sitoutuminen - Kansalainen sitoutuminen on aktiivisen osallistumisen prosessi yhteisön kehitykseen. Sillä voi olla erilaisia muotoja, kuten ylhäältä alas tai alhaalta ylöspäin suuntautuva lähestymistapa, mutta kaikissa tapauksissa se edustaa toiminnassa muuttuneiden ihmisten tahtoa ja pyrkii kohti ihanteellista tulosta / yhteiskuntaa. Aktivismi on yksi kansalaisyhteiskunnan sitoutumisen muoto, joka alkaa alhaalta, paikallisista aloitteista ja etenee ajoissa kohti korkeampaa aluetta. Aktivismi voidaan kuitenkin kohdata sidosryhmien ja viranomaisten vastahakoisesti.

Maria Jose Sanchezin klassinen hevuskunta

Varhaisen nykyaikana hevosten koulutus- ja käsittelyfilosofialle ja -menetelmälle annettu käsitteellinen määritelmä, joka juonnettiin Xenophonin (430 - 354 eKr.), Kreikkalaisen filosofin, ratsumiesten ja armeijan kenraalin opetuksiin, jotka viettivät suuren osan elämästään hevosten kouluttamiseen useita Kreikan armeijoita. Hänen keskiasteen koulutuksensa ympäröi ajatusta hevosen ja ratsastajan kumppanuudesta ja yhteistyöstä, eikä raa'an voiman ja pakotteen käytöstä (Sargent, S. (2016). Klassinen hevonen ja syntyvän aineettoman kulttuuriperinnön vaarat. Valtuutettu keskustelu). of Immateriaalia perintöä, II, 36-53). Hän sovelsi tällaista periaatetta hevosen koulutus- ja harjoittelukeinojen kehittämiseen taistelulentällä hyödyllisille ratsuväen liikkeille. Termi klassisen oli accoined aikana renessanssin aikana, hetkeä, jolloin siellä oli uudelleen heränneen kiinnostuksen vanhoja tekstejä kuten teattereihin Xenophon oli kirjoittanut, heissä hänen tärkein työ nimeltä Käytössä ratsastustaito. Lisäksi klassisen kouluratsastuksen kehitys kehittyi ratsuväen hevostutuksesta ja kehittyi nykyään kilpailukykyiseksi kouluratsastukseksi. Useat klassiset koulutuskoulut perustivat opetuksensa Xenophonin ajatukseen ratsastaa harmonisesti hevosen kanssa häntä vastaan.

Klassinen hevosurheilu - Klassista hevostutusta voidaan pitää taiteen, urheilun tai kulttuurimateriaalina. Aikaisemmin se oli ennen kaikkea tärkein kuljetusväline monille ihmisille ympäri maailmaa, ja siksi hevosia käytettiin apuna, eikä yritetty inhimillistää tai muodostaa minkäänlaista psykologista sidettä hevosmiehen puolesta. Se, saako ratsastustiedestä erottuva kulttuurielementti, riippuu tavasta, jolla ihminen ilmoittaa eläimelle. Nykyään yritetään nimetä klassista hevostutusta aineettomaksi perintöksi.

Communitas (normatiivinen ja spontaani), kirjoittanut Gunnar Óli Dagmararson

Communitas on tila, joka voi syntyä kahden tai useamman ihmisen ryhmässä liminaalisessa tai liminaalisessa tilassa. Tila, jota pidämme tavallisena arkielämän tilana, hylätään, ja hyväksytään vaihtoehtoinen käyttäytymistila, jota emme ole tottuneet harjoittelemaan. Tässä liminaalisessa tilassa yksilöt vapautuvat jokapäiväisistä vaatimuksista ja ovat yhdessä seuralaistensa kanssa. Yhteisöt voidaan lisäksi jakaa kahteen termiin, normatiivisiin yhteisöihin ja spontaaniin yhteisöihin. Normaatti on vallitseva tila. Esimerkki kirkkoissa, kun seurakunta kokoontuu rukoilemaan Jeesusta Kristusta. Vaikka kaikki ovat kirkossa rukoillessaan "korkeammalle voimalle", on epätodennäköistä, että kaikki löytäisivät itsensä "Kristukseen" tässä tilanteessa. Spontaani on normatiivisen vastainen siinä mielessä, että sitä ei ole järjestetty, vaan se tulee yksilöllisestä tietoisuudesta ja siksi seurakunta voi löytää Pyhän Hengen ohittamansa. Siksi ihmisiä kohotetaan, pyyhkäistään pois ja otetaan haltuunsa yhteisössä.

Communitas - Communitas on antropologinen termi, joka viittaa kollektiiviseen toimintaan yhteisön puolesta. Kun otetaan huomioon jalkapallo, kun kannattajat laulavat tai reagoivat tavoitteisiin, voidaan puhua spontaanista yhteisöllisyydestä. Kun kaikki seisovat ja laulavat hymniä pitkin, voidaan puhua normatiivisista yhteisöistä. Kysymys kuuluu, kuinka jokin voi muuttua spontaanista normatiiviseksi? Esimerkiksi mielenosoitukset vaikuttavat yleensä orgaanisilta ja spontaaneilta. Ajan myötä ja organisaation myötä niistä tulee kuitenkin normatiivisia.

Jatkuvuus tarkoittaa jotain jatkuvaa olemassaoloa tietyn ajanjakson ajan.

Sæunn Ólafsdóttirin kulttuurinen monimuotoisuus kulttuuriperintönä

Vuonna 2001 UNESCO julkaisi julistuksen kulttuurisen monimuotoisuuden merkityksestä kulttuuriperintönä. Instituutiolla oli tilaisuus tehdä selväksi vakaumuksensa siitä, että eri kulttuurien välinen vuoropuhelu on paras tapa ylläpitää rauhaa maailmassa, ja hylätä ajatuksen, jonka mukaan kulttuuritapaukset ovat väistämättömiä eri kulttuuritaustoista kärsivien ihmisten tapaamisessa. (Stenou, 2002). Julistus oli urauurtava, koska kulttuurinen monimuotoisuus kuvailtiin ensimmäisessä artikkelissa "ihmiskunnan yhteiseksi perintöksi, ja se olisi tunnustettava ja vahvistettava nykyisten ja tulevien sukupolvien hyväksi." Julistuksessa todetaan myös, että sen tavoitteena on edistää kulttuurisen

monimuotoisuuden säilymistä elävänä ja uusiutuvana aarteena, jota ei pidä pitää muuttumattomana, vaan dynaamisena prosessina, joka takaa ihmiskunnan hyvinvoinnin.

Globalisaatio ja ihmisten liikkuvuus mantereiden välillä ovat muuttaneet länsimaisia alueita viime vuosikymmeninä. Tämän tiedetään luoneen jonkin verran jännitteitä ja vihamielisyyden tunteita uusiin kansalaisiin nähdessä ja väärinkäsityksiä kulttuuriryhmien välillä. On tärkeää, että kaikkia yksilöitä kunnioitetaan ja että he kokevat kuulumisensa yhteiskuntaan. Henkilöille, jotka muuttavat toiseen kulttuuriympäristöön, voi olla haaste myös sopeutua uusiin olosuhteisiin. Isäntäkulttuuri asettaa sopeutumisen vaatimuksia, mutta sopeutumisen vaatimukset voivat olla sekä epämääräisiä että huonosti määriteltyjä. Yhteisöön kuulumisen tunne on tärkeä yksilölle kahdesta syystä; vuonna jotta voidaan vastata yhteiskunnalliset ja kulttuuriset pyrkimykset yhteiskunnan ja rakentaa terveeseen identiteettiin (Ingvarsson 2016). Hyvinvointi on yksi ihmisoikeuksien perustavanlaatuisista näkökohdista, joiden voidaan sanoa viittaavan siihen, kuinka henkilö on tyytyväinen henkiseen ja fyysiseen terveyttään, kuulumisen tunteeseen joku, taloudellinen turvallisuus ja mahdollisuus työskennellä tärkeän asian kanssa.

Sandell (2007) huomauttaa, että museoilla on mahdollisuus työskennellä näiden tavoitteiden saavuttamiseksi monin tavoin. Suurimmaksi osaksi museoiden on katsottu toimivan pikemminkin kulttuurin kuin sosiaalisen roolin. Mutta museoilla on ainutlaatuinen asema edistää tasa-arvoa, koska heidän äänensä kunnioitetaan ja tunnustetaan olevan erittäin kulttuurisesti tärkeä. Siksi heidän valtaansa välineenä kohti sosiaalista muutosta on aliarvioitu.

Museot ovat ihanteellinen paikka keskustella ja juhlaa kulttuurista monimuotoisuutta, rakentaa siltoja ryhmien välillä, vahvistaa yhteisötunnetta, kuulumista ja osallisuutta. Museoiden tarkoituksena on aina ollut suojella ja levittää tietoa kulttuuriperinnöstä. Siksi meidän on oltava avoimia keksimään uusia tapoja ja ideoita siitä, kuinka museot voivat säilyttää ja osoittaa kulttuurista monimuotoisuutta. Tietojen ja viihteen jakamisen lisäksi museoilla on myös potentiaalia olla sosiaalisesti vastuullisia organisaatioita, joiden tavoitteena on edistää kaikkien kansalaisten tasa-arvoa ja hyvinvointia. (Ingvarsson, L., Egilson, ST, ja Skaptadottir, UD (2016). "Haluan normaalia elämää kuten kaikki muutkin": Turvapaikanhakijoiden päivittäinen elämä Islannissa. Skandinaavinen työterapiakirja, 23 (6), 416- 424., DOI: 10.3109 / 11038128.2016.1144787. // Sandell, R. (2007). Museot ja sosiaalisen eriarvoisuuden torjunta: roolit, vastuut, vastarinta. Museot ja niiden yhteisöt, 95-113. // Stenou, K. (2002). UNESCO: n yleinen julistus kulttuurisesta monimuotoisuudesta. Kulttuurisen monimuotoisuuden sarja, 1, 61.)

Sæunn Ólafsdóttirin **kulttuurinen monimuotoisuus**

Kulttuurinen monimuotoisuus on ihmiskunnan yhteinen perintö, kuten Unescon kulttuurista monimuotoisuutta koskevassa yleismaailmallisessa julistuksessa todetaan. Julistuksessa todetaan, että "kulttuurilla on erilaisia muotoja ajan ja tilan välillä. Tämä monimuotoisuus ilmenee ihmiskunnan muodostavien ryhmien ja yhteiskuntien yksilöllisyydestä ja ainutlaatuisuudesta. Vaihto-, innovaatio- ja luovuuden lähteenä kulttuurinen monimuotoisuus on ihmiskunnalle välttämätöntä, koska biologinen monimuotoisuus on luonnolle. Tässä mielessä se on ihmiskunnan yhteinen perintö, ja se olisi tunnustettava ja vahvistettava nykyisten ja tulevien sukupolvien hyödyksi." Yhteiskunnamme muuttuvat yhä monimuotoisemmiksi, joten on tärkeää rohkaista rauhanomaista kommunikointia eri taustan ja identiteetin ryhmien välillä. Kaikkien kansalaisten osallistuminen, osallistuminen ja kunnioittaminen yhteiskunnassa mahdollistaa rauhan ja kukoistavan julkisen elämän.

Kulttuurinen monimuotoisuus - Kulttuurinen monimuotoisuus on sosiaalinen käsite, joka viittaa kaikkien etnisten ryhmien ihmisten monimuotoiseen ja rauhanomaiseen viestintään ja osallistumiseen julkiseen elämään. Kyse on kyvystä hyväksyä ihmisiä ja antaa heille mahdollisuus tuntea olonsa tervetulleiksi. Kuinka monimuotoisuus voidaan kuitenkin saavuttaa, jos emme puhu etnisyydestä? Monimuotoisuus on kaikki siellä. Kaikki asiat Hutu ja Tutsi olivat jo monimuotoisia. Kolonisaattorit käyttivät tätä monimuotoisuutta jakautukseen.

Kulttuurinen kestävyys tarkoittaa ymmärryksen lisäämistä ja kulttuurin roolin määrittämistä kestävässä kehityksessä.

Koulutus ja tiedot. Koulutus auttaa oppimisprosessia. Tieto voi olla tosiasioita tai tietoja, jotka henkilö on hankkinut koulutuksen kautta. Tieto on aina ollut koulutuksen päämäärä. Joka tapauksessa voimme havaita, että viime vuosina ihmiset eivät kiinnitä huomiota tietoon, vaan tenttien suorittamiseen ja todistusten saamiseen. Siksi painopiste on

kokeiden muodon ymmärtämisessä, joten nuorilla ei ole perustiedot eri aineista, jotka auttavat heitä luomaan täydellisen persoonallisuuden.

Eliitti on valittu vähemmistö, jolla on vaikutusvaltaa tai valtaa muihin ihmisiin (henkilö tai ihmisryhmä).

Anna Solovjevan tunne

Emoton on yksilön reaktio ympäristöönsä, muihin yksilöihin ja tapahtumiin. Tunteet ovat sekä sisäisen tilan yksilön ja ulkoisia merkkejä, joiden yksi' s tunteet tiettäväksi muille. Toisaalta tunteet, kuten ilo, suru, pelko, jännitys tai ahdistus, liittyvät biologisiin reaktioihin, ja jotkut tunneolosuhteista voivat olla tahattomia tai tajuttomia: esimerkiksi henkilö hikoilee tai vapisee. Toisaalta tunteiden ilmeneminen tai tällaisten ilmiöiden tukahduttaminen on syvästi osa kulttuuria, johon yksilö kuuluu. Ideat asianmukaisesta tai virheellisestä tunnekäyttäytymisestä missä tahansa yhteisössä ovat osa yhteisön perintöä ja riippuvat sen historiasta, perinteistä, uskonnosta. Millaisia tunteita odottaa yhteisössä tai irtisanoa se tullut esiin taiteen ja median: in tavoin tunteita kuvataan kirjallisuudessa esitetään elokuvia tai jopa päivittäin uutisia. Tällainen kulttuurinen todiste edistää yhteisön identiteettiä ja sekä ulkoista että sisäistä kuvaa siitä. Emotionaaliset vastaukset voivat olla kieli, joka auttaa yhteisön jäseniä ja ulkopuolisia ymmärtämään tapahtuvaa - mutta samat tiedot, jos niitä ei ymmärretä riittävästi, voivat myös aiheuttaa monia väärinkäsityksiä ja ennakkoluuloja, joten jotkut yhteisöt on merkitty kaloiksi, epätyypillisiksi, pinnallisiksi, työkeiksi tai päinvastoin hienostuneiksi ja hienoiksi.

Tunteet ovat tapa, jolla yksilö osallistuu johonkin ympäristössä tapahtuvaan. Mielentilojen, psykosomaattisten ilmaisujen ja tilojen yhdistelmä kehon biologisten reaktioiden kanssa. Se on mitä ihminen "tuntee", ei pelkkänä sensaationa, vaan jotain syvempää, jolla on vaikutus vartaloon. Tunteet eroavat tunneista, koska niillä on enemmän fyysisiä vaikutuksia kehomme (tunteet muuttavat yleensä mielentilaamme, käyttäytymistä, sykettä jne.) ja "sielu" ja ilmaistaan melkein aina (kasvot, ääni, vartaloasento) ja muut voivat havaita sen. Tunteita on erittäin vaikea hallita tietoisella pyrkimyksellä. Tunteet voidaan nähdä yksilöllisinä tunneina. Ne yleensä kukkivat, kun yksi ihminen tuntee empatiaa jonkun tai muun suhteen. Tunteet voitiin myös nähdä osana kollektiivista kulttuuriamme tai perintöämme.

Tunteet - Ottamalla Breakups-museota esimerkiksi, joka itsessään voi olla erittäin ilmeikäs, tunteet viittaavat tapaan, jolla kalibroimme ja reagoimme, jokainen omalla tavallamme, elämäkokemuksiin ja perintöön. Vaikka tunteet eivät välttämättä ole henkilökohtaisia, ne yleensä ylittävät perinnön aineellisen osan.

Etniset ryhmät José Carlos Rodeiro

Saman rodun tai kansakunnan ihmisryhmä. He tunnistautuvat toistensa kanssa samankaltaisuuksien, kuten esi-isien, kielellisten, sosiaalisten, kulttuuristen tai kansallisten kokemusten perusteella. Toisin kuin muut sosiaaliset ryhmät (määritelty taloudellisen aseman, iän tai harrastuksen perusteella), etninen ryhmä on usein peritty tila, joka perustuu yhteiskuntaan, jossa henkilö asuu. Joissakin tapauksissa se voidaan hyväksyä, jos henkilö muuttaa toiseen yhteiskuntaan. Etniseen ryhmään kuuluminen on yleensä määritelty yhteisen kulttuuriperinnön, alkuperämyyttien, historian, kotimaan, kielen tai murren, symbolisten järjestelmien, kuten uskonnon, mytologian ja rituaalin, ruoanlaiton, pukeutumistyylin, taiteen ja fyysisen ulkonäön perusteella. Monissa tapauksissa etniset ryhmät, jotka ovat historiallisesti johdettu samaan perustajaväestöön, puhuvat usein edelleen samanlaisia tai sukulaisia kieliä ja jakavat samanlaisen geneettisen taustan. Kielenvaihdon, sopeuttamisen, omaksumisen ja uskonnollisen muuntamisen avulla yksilöt tai ryhmät voivat joskus poistua yhdestä etnisestä ryhmästä ja tulla osaksi toista (paitsi etniset ryhmät, jotka korostavat rodullisessa puhtaudessa tärkeyttä kuuluvuuskriteerinä). Tätä etnistä ryhmää käytetään usein synonyyminä epäselville termeille, kuten kansalle tai kansalle. Englanniksi sillä voi olla merkitys jotain eksoottista (ks. "Etninen ravintola", et.). Joka liittyy yleensä viimeisimpien maahanmuuttajien kulttuureihin, jotka saapuivat vakiintuneen alueen perustajaväestön jälkeen.

Etninen ryhmä mukaan Roxana Mitroi

Etninen ryhmä määritellään usein ihmisryhmäksi, jolla on etninen identiteetti ja joka erottuu muista ryhmistä erityisten samankaltaisuuksien avulla. Nämä samankaltaiset muodostetaan yhteisen kulttuuritaustan pohjalta, joka sisältää perinnön elementit, esivanhemmat, kielen sekä symbolijärjestelmät. On kuitenkin tärkeää huomata, että etnisiä ryhmiä ei

pidä sekoittaa rotuihin, kansallisiin ryhmiin tai muihin samanlaisiin termeihin, koska etniset erottelut tehdään yhteisen kulttuurin perusteella, eivät fyysisten ominaispiirteiden tai jäsenyyden mukaan kansallis- osavaltio. Sellaisenaan Euroopassa voidaan tunnistaa useita alkuperäiskansojen ja muiden kuin alkuperäiskansojen etnisiä ryhmiä, kuten hollanti, kymri ja romani, erilaisista ja yhtä tärkeistä ryhmistä. Etnisillä ryhmillä on yhteys eurooppalaisen perinnön keskusteluun ja sillä on merkittävä rooli eurooppalaisen identiteetin määrittelyssä, kun otetaan huomioon, että Euroopan kulttuuri- ja koulutuslaitokset keskittyvät monimuotoisuuteen ja monikulttuurisuuteen. Etnisen perinnön integrointi laajempaan eurooppalaiseen perintöön saattaa kuitenkin tuoda esiin haasteita, ja sitä on käsiteltävä huolellisesti solidaarisuuden, yhtenäisyyden ja ymmärryksen edistämiseksi etnisten ryhmien välillä ja niiden sisällä, sen sijaan, että se toimisi eriarvoisuuden ja syrjinnän lähtökohtana. (Applebaum, RP & Chamblis, WJ (1997). Sosiologia: lyhyt johdanto. New York City, NY: Longman. // Caffyn, A. & Lutz, J. (1999). Perintömatkailutuotteen kehittäminen monietnisessä ryhmässä kaupungit. *Tourism Management* 20 (2), s. 213-221. // Peoples, J. & Bailey, G. (2010). Ihmisyyt: Johdatus kulttuuriantropologiaan (9. painos). Belmont, CA: Wadsworth, Cengage Learning.)

Etninen ryhmä - Etniset ryhmät ovat ihmisryhmää, jolla on tietty identiteetti ja joka perustuu yhteiseen kulttuuritaustaan, joka voi sisältää perintöä, esi-isiä ja kieltä. Vaikka etnisiä ryhmiä käytetään toisinaan rotujen tai kansallisten ryhmien kanssa, ne erottuvat kulttuurin, eikä fyysisten ominaisuuksien tai kansallisvaltion jäsenyyden kautta. Koska EU: n toimielimet kiinnittävät paljon huomiota kulttuuriseen monimuotoisuuteen, etnisillä ryhmillä on tärkeä rooli eurooppalaisen identiteetin määrittelyssä.

Etninen ryhmä - Etninen ryhmä on ryhmä, jolla on jotain yhteistä. Vaikka etnisiä ryhmiä ja kansakuntaa käytetään samalla tavalla, etniset ryhmät itse asiassa määrittelee kulttuuri. Tämä erottelu saattaa kuitenkin olla haitallista, koska etnisten ryhmien kansakunnan välttäminen on vaikeaa. Tarvitsemme 'etnisten ryhmien' käsitteen maailman järkevöittämiseksi, mutta meidän on oltava tietoisia siitä, että se voi toimia jakoon.

Eurooppalainen. Eurooppalainen ollaan jakamaan samat arvot. Se koskee meitä ja yhteisiä tunteita, joita meillä on maailmaa ja toisiaan kohtaan. Eurooppalaisiin maahanmuuttajiin, riippumatta siitä, kumpi näistä maista on, on utelias tapoihin ja perinteisiin (ja niiden monimuotoisuuteen) ja haluamme tuntea olevansa integroituneena eurooppalaiseen kulttuurimme.

Ryhmäidentiteetti by Intan Purwandani

Andalusialainen identiteetti: Johdonmukainen kokonaisuus, joka on tehty sekoittamalla ihmisryhmä muuttotavoista. Assimilaation ja sopeutumisprosessin kautta uskonto ja maantieteellinen alue vaikuttavat hitaasti Andalusian ympäristön luomiseen (Apaydin, 2014). Ibn Khaldun ym., (1967), Apaydin (2014), ovat todenneet, että Andalusian yhteiskunnan etnistä tunnistamista muovaa tunne kuulumisesta tiettyyn kulttuuriryhmään. Tätä tunnetta kutsutaan asabiyyaksi tai verkostoituneisuudeksi tai ryhmäsolidaarisuudeksi. Hänen tarkoittamansa erityinen etninen suuntautuminen viittaa arabien, berberien / Saqaliban ja juutalaisten joukkoon. Vaikka Benaboud (1980) Apaydinissa (2014) väittää, että Andalusian yhteiskunta oli etnisesti heterogeeninen ja sosiaalisesti integroitunut; Apaydin (2014) korostaa painokkaasti, että Andalusian ryhmäidentiteetin pääpiirteet ovat muslimien usko, arabian kieli ja sekalainen luonne, jolla on joissain kohdissa vielä eroja muslimien arabiankielisen yhteisön kanssa muualla. Itse Andalusian mieltään pidetään kaikkia Espanjan muslimista syntyneitä, jotka ensin pakotettiin muuttamaan kristinuskoon vuoden 1492 jälkeen ja jotka karkotettiin Iberian niemimaalta. Marokossa Andalusian etninen kulttuuri ja kulttuuriperintö ovat antaneet hallitsevan historian uskonnon, kielen ja kulttuurin suhteen Marokon yhteiskunnassa. Andalusialainen identiteetti määritellään tästä näkökulmasta yhtenä identiteettinä, jolla on monimutkainen sosiokulttuurinen konteksti (Bahrami, 1995). (Apaydin, M. (2014). Andalusialaisen ryhmäidentiteetin kehitys. *Revista de Estudios Andaluces*, 85-97. // Bahrami, B. (1995). Andalusialaisen identiteetin säilyminen Rabatissa, Marokossa. Philadelphia: Pennsylvania yliopisto. .)

Andalusialainen identiteetti - Andalusian etninen identiteetti on edelleen mielenkiintoinen, koska sitä ei aina pidetä eurooppalaisena tai puhtaasti eurooppalaisena. Andalusialaisen ryhmän identiteetin pääpiirteet ovat muslimien usko, arabian kieli sekä Pohjois-Afrikan ja Euroopan sekoitettu kulttuuri. Tämä ei tarkoita, että Andalusian ryhmä olisi homogeeninen, koska itse ryhmässä voimme tunnistaa muita erilaisia identiteettejä, esimerkiksi myös kristittyjä tai juutalaisia Andalusian kansalaisia. // Kysymykset: Miksi Andalusian kansalaisia ei pidetä osana Eurooppaa? - Vaikka

Andalusia kuuluu Eurooppaan ainakin maantieteelliseltä kannalta fyysisen ja aineettoman perinnön sekä Euroopan ja Marokon etnisen identiteetin välisen sekoitetun genetiikan vuoksi, heidän kuulumisensa Eurooppaan on kiistetty.

Perintö : Despoina Palialexi

Ominaisuudet tai olosuhteet, joilla on jonkin verran kulttuurista, sosiaalista tai taloudellista luonnetta. Perintö liittyy yleensä johonkin historialliseen taustaan. Voimme yhdistää tämän käsitteen joko fyysisiin tai aineettomiin ominaisuuksiin, jotka yksi ihmisryhmä on perinyt ja jonka on tarkoitus suojata tuleville sukupolville. Tarkoitettu kulttuuriperinnön ylläpitäminen nykyhetkestä tulevaisuuteen tunnetaan nimellä Luonnonsuojelu. Kulttuuriperintö on ainutlaatuista ja korvaamatonta, sillä on vaikutusta nykyaikaiseen sivilisaatioon ja vastuu sen säilyttämisestä ja suojelemisesta. Pienemmät esineet, kuten taideteokset ja muut kulttuuriteokset, kerätään museoissa ja gallerioissa. Perintö voidaan yhdistää aineelliseen kulttuuriin (rakennukset, monumentit, kirjat), aineettomaan kulttuuriin (musiikki, kielet, sanonnat) ja "luonnon" kulttuuriperintöön, joka voidaan yhdistää maisemaan tai biologiseen monimuotoisuuteen. Moderni yhteiskunta on ymmärtänyt, että näitä rajoitettuja arvoja (joko aineellisia, aineettomia tai luonnollisia) on suojeltava. 1900-luvulta lähtien UNESCO:n kaltaiset yhteisöt tai kansallisten / luonnonpuistojen luvut ovat nousseet saavuttamaan suojelutavoitteet.

Kuva on visuaalinen esitys, joka edustaa yhden tai useamman esineen tai henkilön visuaalista ilmettä. Se voidaan tehdä erilaisissa välineissä, kuten paperissa, kamerassa tai ihmisen aivoissa. Kuva sisältää yleensä kaksi tai kolme ulottuvuutta. Sitä käytetään myös mihin tahansa kaksiulotteiseen muotoon, kuten karttaan, grafiikkaan tai maalaukseen. Ohittava kuva voidaan ylläpitää lyhyen ajan. Tällainen voi olla reflektiomme, kun näemme itsemme peilissä tai elokuvan kohtauksen. Kiinteä kuva, kuten valokuvatulostuspaperi, muistetaan pidempään.

Kuvitteellinen yhteisö Sandra Björg Ernudóttir

Kuviteltujen yhteisöjen käsite on jo pitkään ollut hallitseva puhuessaan kansakunnista ja kulttuuriperinnöstä. Eri kansakunnilla on tiettyjä esiintymisiä, kuten rotu, historia ja kulttuuriperintö muutamien asioiden mainitsemiseksi. Euroopassa 1800-luvulla oli todella selvää, että "sivilisoidut" maat luokittelivat kansakunnat ja etniset ryhmät, ja he ovat kauempana kuin toinen kansakunta on, heterokuva on vielä eksoottisempi. Keskustassa olevat kansakunnat sallivat sen, mikä on miellyttävää tehdä ja sanoa, mutta reuna-alueilla asiat alkavat muuttua eksoottisemmiksi, se on paikka, jossa voi tapahtua kaikkea. Se on pääosin mennyt tänään, mutta joskus voimme nähdä siitä jälkiä, esimerkiksi liikkeellä Euroopassa noina aikoina, ihmiset törmäävät kulttuuriin, jota he eivät tunne.

Termi kuvitellut yhteisöt viittaa myös siihen, että edes pienimpien kansakuntien jäsenet eivät koskaan tunne kaikkia henkilöitä, jotka kuuluvat heidän kansakuntaansa tai heimoonsa. Mutta he voivat aina kuvitella viestintänsä ja koska heillä on jotain yhdessä, kuten kansallislaulu tai muu kulttuuriperintö, he näkevät itsensä kansakuntana. Tämän kulttuuriperinnön avulla kansa määrittelee kansallisuutensa ja ainutlaatuisuutensa muiden kansakuntien keskuudessa. Sitä voidaan myös tarkastella kuviteltavana, koska kansakunta päättää yhdessä unohtaa jotain historiasta. Samaan aikaan he kokevat tärkeäksi muistaa jotain muuta, mitä he haluavat pitää henkilöillisyytensä.

Kuvitteelliset yhteisöt - Benedict Anderson on keksinyt termin "kuvitellut yhteisöt" tutkimaan ja analysoimaan kansallisuutta. Yhteisön jäsenet tuntevat tuntevansa toisensa, vaikka todellisuudessa eivät tiedä, koska heillä on tiettyjä (havaittuja) yhtäläisyyksiä.

Maisema Laurine Vallon

Ensinnäkin, maisema on yleiskatsaus, joka tarjoaa luonnon, alueen, maan tai maan alueen. Voimme kutsua sitä panoraamaksi tai näkökulmaksi. Sitä pidetään myös fyysisen alueen sosiaalisena rakenteena, jolla on monitahoiset merkitykset ja joka perustuu antropisten ja / tai luonnollisten tekijöiden vuorovaikutukseen. Maisemat ovat iso osa perintöämme, meidän on säilytettävä se luonnona, arkkitehtuurina. Se edustaa maailman monimuotoisuutta, luonnon kauneutta sekä ihmisen toiminnan ja luonnollisen elämän yhdistämistä. Maisema edustaa myös tietylle alueelle ominaista maata.

Maisema on maanlaajennus. Maisema on yhdistelmä muotoja, motiiveja, värejä, ääniä..., jotka toimivat komponentteina, jotka ovat vuorovaikutuksessa ihmisen kognitiivisten ja emotionaalisten kokemusten kanssa. Se voi olla visuaalinen, akustinen... maisema ja se voi olla myös poliittinen näkökulma, kulttuurimaisema... Yleisemmässä mielessä jokaisella ihmisellä voi olla erilainen mielipide ja käsitys maisemasta. Toisin sanoen jokainen ihminen ymmärtää sen muodostavat eri elementit henkilökohtaisen kokemuksensa, kulttuurinsa ja estetiikkansa mukaan. Maaseutu- tai maa-alueen kaikki näkyvät piirteet, joita usein tarkastellaan esteettisen vetovoimansa perusteella.

Eurooppalaiset kielet Oranne Davoust

Eurooppalaiset kielet ovat peräisin protoindoeurooppalaisesta kieliryhmästä, jota on puhuttu tuhansia vuosia sitten. Yli tuhat kieltä puhkesi tämän kielen laajentumisen seurauksena koko Eurooppaan. Slaavilainen, saksalainen, latinalainen ... kaikki nuo kielet jakavat saman alkuperän, mutta ne ovat myös pitkän prosessin ja erilaisten idiomien sekoituksen seurausta. Ne ovat viestintätapa, joka yhdistää ihmiset etsimään toisia, mutta ne ovat myös osa identiteettiämme. Kulttuuri ja historia määrittelevät ihmisten tai yhteisön identiteetin, samoin kuin kielet. Tunneimme kuuluvan ryhmään, koska puhumme samaa idioomia. Yhteiset juuret johtavat samankaltaisuuteen kielten välillä : jaamme joitain sanoja tai ilmaisuja. Tietyssä mielessä , osa identiteettiämme jaetaan läpi kaikilla kielillä. Kielet elävät, mutta ne ovat myös osa yhteistä identiteettiämme ja laajasti yhteistä perintöämme.

Olellisuus mittaa elementin tai esineen olemassaoloa tai puuttumista, jonka aistit voivat havaita. Olellisuutta arvioidaan sen luonteen, vaikutusarvon (vaikutus), käyttöarvon ja olosuhteiden (kontekstin) perusteella, joissa se esiintyy.

Muisti (kollektiivinen / sosiaalinen / kulttuurinen / kommunikatiivinen). Sosiaalinen muisti myötävaikuttaa tutkimushenkilöiden seurusteluun. Siirtynyt sukupolvelta toiselle, jotain, joka herättää häiritseviä muutoksia yksilön ja yhteiskunnan elämässä. Sisältö ei ole yhdenmukaista, ja kaikki yksilöt ja sosiaaliset ryhmät ovat sitä sopineet. Muisti on rakenne, mutta ei puolueeton rakenne. Se on rakenne, joka on tehty tunteista, kuten onnellisuudesta tai pelosta. Muisti on tärkeä ymmärtää kuinka ihmiset elävät tapahtuman, mutta sitä ei voida käyttää totuuden tuntemiseen. Kulttuuriperintö voi käyttää muistia puheen muuttamiseen. Muisti voi unohtaa osan tapahtumasta tai ajanjaksosta, joka voi johtaa konflikteihin.

Muisti Mathilde Deavaud-Rainieri

Muisti on ihmisen mielessä tallennettua tietoa, joka yhdistää aiempaan historiaan, paikkoihin ja kokemuksiin. Se voi olla sekä henkilökohtainen että jaettu kokemus. Muistin rakentaa usein sosiaalisesti perhe, ihmisryhmä tai maa. Muisti luo yhteyden henkilökohtaiseen perintöön ja siirtyy usein sukupolvien läpi. Se voidaan myös tukahduttaa ja tarkoituksella pitää hiljaa. Loppujen lopuksi muisti on jotain, jonka ihminen haluaa pitää mielessään tai päästää irti, onko se jotain miellyttävää tai jotain, joka olisi pikemminkin unohdettu. Siksi nykypäivän yhteiskunnissa on syvälinen muisti (hyvä tai huono), muisti voi muokata koko yhteiskunnan käyttäytymistä kansasta politiikkaan.

Muisti on eräänlainen aineeton perintö. Kun muistia kerätään, sitä tulisi tulkita varoen, koska se voi olla puolueellinen. Muistilla on silti vaikutusta konkreettiseen kulttuuriperintöön, kuten tiettyjen rakennusten ja paikkojen muistaminen ja tapahtumien / historian yhdistäminen niihin.

Muistin kirjoittanut Noelia Agulla

Yhteys tiettyihin historiallisiin tapahtumiin, jotka kuvaavat alueen menneisyyttä, yksittäisiä ja kollektiivisia ikimuistoisia tapahtumia. Sillä on yhteys menneisyyteen, se myötävaikuttaa sosialisointiprosessiin ja ideologian muodostumiseen, joten muisti auttaa yhteiskuntia ja yksilöitä kehittämään itseään ja asettamaan ideologiansa ja elämäntapansa. Se on peritty sukupolvelta toiselle, mikä jotenkin aiheuttaa häiriöitä kaikkien elämässä, yksilötasolla ja erilaisissa sosiaalisissa ryhmissä. Voimme sanoa, että sitä voidaan mukauttaa kohteen sosiopsykologiseen identiteettiin. Yhteiskunnilla on yleensä positiivinen mielikuva muistista ja kielteinen unohde. Muistin osa, joka liittyy identiteetin määrittelyyn, saa meidät kosketukseen juurimme kanssa ja näyttää tulevaisuutemme. Kaiken kaikkiaan muistin pitäisi aina auttaa meitä välttämään aiempien virheiden (esim. Sotien, kansanmurhien jne.) Toistamista .

Viesti ja media . Viesti on viestinnän kohde. Se on tieto, jonka lähettäjä lähettää vastaanottimelle viestintäkanavan kautta. Medialla ymmärrämme työkalun, jolla viestintäprosessi suoritetaan.

Liikkuvuus on fyysisessä ympäristössä tapahtuvia siirtymiä, ja ihmiset ja tavarat voivat tehdä niitä paikasta toiseen, työstä toiseen tai sosiaalisesta tasosta toiseen.

Océane Vercassonin museo

Sana « museo » tulee kreikkalaisesta termi *museion* , jumalapuusta, jossa asuivat muusat, Apollon seuralaiset ja taiteen vartijat. Kyseessä on yhteiskunnan palveluksessa oleva, yleisölle avoin instituutio, joka laajentaa myös instituutiota käsittävää rakennusta; todellinen arkkitehtoninen mestariteos. Sen päätehtävät ovat aineellisen ja aineettoman kulttuuriperinnön hankkiminen, säilyttäminen, tutkiminen, esittäminen ja välittäminen koulutus-, tiede-, sosiaalisten ja vapaa-ajan tavoitteiden saavuttamiseksi . Museo on linkki tietoon . Ensimmäinen museo rakennettiin Alexandriaan: se oli tutkimuksille omistettu julkinen tila. Juuri renessanssin aikana sana museo tekee todellisesta merkityksestä. Noin 1520 Firenzessä prinssi keräsi kokoelmia ja kutsui sitä museoksi. Tämä merkitys muuttuu Ranskassa vuonna 1560. Se tarkoittaa tilaa, johon sijoitetaan useita luokittelemattomia kokoelmia. 1800-luvulla näistä kabineista tuli museoita, kun tapahtumassa tapahtui kaksi tapahtumaa: siirtyminen yksityisestä rakenteesta julkiseen rakenteeseen sekä luokituksen ja tieteellisen organisaation nousu. Baselin Kunstmuseum-talot ovat ensimmäinen yleisölle avattu museo vuonna 1671, jota seuraa Oxfordin Ashmolean-museo vuonna 1683. Vaikka museo on ensisijaisesti säilyttänyt kaikki arvokkaat esineet, erikoistuminen ilmestyi. Nykyään on olemassa laajoja luokkia: taidemuseo, arkeologinen museo, luonnontieteellinen museo, ekomuseo, yhteiskunnan, historian ja tekninen museo.

Museo on voittoa tavoittelematon julkinen laitos, joka palvelee yhteiskuntaa ja sen kehitystä. Se on omistettu hankkimaan, säilyttämään, tutkimaan, kommunikoimaan, näyttämään ... opinto-, koulutus- ja taidenäyttelyihin. Museossa ihmiset voivat tutkia henkilökohtaisia vakaumuksiaan yleisten totuuksien kautta. Museo on linkkimme uskomuksiin ja elintapoihin menneinä aikoina.

Museo - Termi 'museo' tulee muinaiskreikkalaisesta sanasta 'mouseion', joka ilmaisee hiireille omistetun paikan / temppelein - Apollon vartijoita ja tietolähteitä. Termi on nyt kehittynyt merkitsemään todellisia arkkitehtonisia mestariteoksia, joissa esineitä ja muita tärkeitä esineitä esitetään siten, että ne voivat kertoa roolistaan yhteiskunnassa. Museo - museo voi olla mikä tahansa; se voi olla koko kaupunki, kuten Pariisi, mutta se voi olla myös ei kovin turistinen maaseutukylä. Ihmiset itse ja heidän kotinsa voivat myös olla museoita, koska tietämyksellisen rakennukselle, kokoelmille tai muille aineellisille hyödykkeille ei ole mitään rajoituksia. Keskustelua jatketaan siitä, miten museot suhtautuvat kulttuuriin ja perintöön.

Nimi. Mikä on nimessä? Nimet voidaan infusoida valtaan ja voivat edustaa kulttuuriperintöämme. Esimerkiksi Adolf-nimi yhdistetään aina natsi-Saksaan ja tarpeeseen poistaa tai tuhota (osa) historiaa. Nimi on silloin osa kulttuuria, joka saattaa saada aikaan erimielisyyksiä, mutta saattaa myös saada ihmiset tulemaan yhteen.

Narratiivi on tapa kertoa joidenkin hahmojen suorittamista tietystä ajasta ja paikasta. Se on myös tapa kertoa tosi ja vääriä tapahtumia ja kokemuksia. Lisäksi se voi olla myös taidetta, tekniikkaa tai prosessia kertoa tai kertoa tarina.

Kansan kirjoittanut Mihaela Vidan

Kansa on suuri joukko ihmisiä yhdistävät yhteinen historia, kulttuuri tai kieli, joka elää tietyn alueella asettaa rajoja, maan tai valtion. Tiukan ja kirurgisen määritelmän lisäksi kansakunta on kattava termi, joka on tarkoitettu osoittamaan yksilöille, joilla on yhteisiä arvoja, ihmisille, joita historia yhdistää, niille, joilla on samat vakaumukset tai ehkä päinvastoin, he ajattelevat täysin päinvastoin. , niille, joilla on vanhat perheen juuret takaisin, ja niille, jotka ovat juuri sitoutuneet identiteettiin. Kansakunta on mitä ihmiset haluavat tehdä siitä. Jos tarkastelemme kansakuntaa vain tarkastelemalla sen perintöä, voimme ymmärtää sanan toisella: perintö. Voimme sanoa, että kansakunta voi olla kaikenlaisten yhteisten ideoiden, arvojen, perinteiden ja symbolien sosiaalinen rakenne sukupolvelta toiselle. Samassa aikaan emme voi puhua

kansa ilman että siihen liittyy tunteita. Koska se on keinotekoinen sosiaalinen rakenne, joka on rakennettu palvelemaan poliittista tarkoitusta, on alkeellista muuttaa kylmä ajatus tai teoria, joka sisältää erilaisia käsitteellisiä elementtejä, eläväksi osaksi yhteiskuntaa, johon ihmiset voivat suhtautua ja liittyä.

Kansallisella ja / tai ryhmäidentiteetillä (kollektiivisella / sosiaalisella / kulttuurisella / kommunikatiivisella) tarkoitetaan samastamista ihmisryhmän kanssa ja kuulumista siihen, jota edustavat erottuvat perinteet, kulttuuri, kieli ja politiikka. Kansallinen identiteetti voi viitata subjektiiviseen tunteeseen, joka jaetaan kansakunnan kanssa ihmisryhmän kanssa, riippumatta sen asemasta. Kansallista identiteettiä pidetään "eräänlaisena erotuksen tietoisena", "tunnetta, tunnustamista ja erottelua" käsitteiden "me" ja "heidän" välillä. Kansallisen identiteetin äärimmäinen ilmaus on šovinismi, joka viittaa lujaan vakaumukseen maan paremmuudessa.

Kansakunta - Kansakunta tarkoittaa vahvaa identiteettiä ja kuulumista yhteen tilaan, jolla ei ole rajoja eikä koskaan muutu. Se ei kuitenkaan ole staattinen, koska potentiaaliset rajat muuttuvat historian aikana. Kyse on tuntemisesta, että joku on osa jotain suurempaa kuin itse.

Luonto ihmisen ominaisuuksina ja ominaisuuksina. Se vastaa luonnollista maailmaa, fyysistä maailmankaikkeutta tai aineellista maailmaa. Perinteinen käsite käsittää luonnollisten ja keinotekoisien osien erottamisen toisistaan.

Luonto Mara Cristina

Luonto on äärettömyyden vastine. Luontoa ei voida palauttaa nykyiseen olemassaoloon, vaan kaikkeen, mitä menneisyys, nykyisyys ja tulevaisuus tuovat yhteen. Luonto on voima, joka kerää erilaisia galakseja, kasveja, eläimiä, järjestelmiä, maisemia ja tietysti ihmiskunnan alkuperää. Luonto on ympäröivä materiaalimaailma, suojelemamme kasvisto ja eläimistö, luonnonvarainen elämä, jonka pyrimme tuntemaan, metsät ja valtameret, joissa asuu miljoonia organismeja, energia ja ilmastonmuutos, joita me jo tunnemme. Luonto on elämän rakentaminen. Se on maailmankaikkeus ja kaikki sen ilmiöt. Luonto on ihmisistä riippumaton olemassaolon identiteetti, resurssit, joita ilman ihmiset eivät voisi elää, olemassa olevan jonkin olemus, kasvun ja muutoksen lähde. Luonto on myös määritelty ihmiskunnan perushahmoksi, luontaiseksi luonteeksi, käyttäytymiseksi, ajan ja tilan kokonaisuudeksi.

Luonto - Mitään ei olisi olemassa, jos luontoa ei olisi siellä. Huolimatta siitä, kuinka paljon ihmiset vastaisivat ja yrittäisivät muuttaa sitä, luonnon voimat ovat aina vahvempia ja voivat muuttaa kaiken, mitä ihmiset ovat rakentaneet tai yrittäneet. Luonto on elämän ydin.

Esineet ovat kaikkea mitä ihminen voi havaita. Ne ovat riippumattomia tahdostamme ja älystämme.

Suullinen perinne ja kansanperinne viittaa kaikkeen, mikä välittyy sukupolvelta toiselle ja levittää kokemuksia ja tietoja seuraaville sukupolville. Kansanperinne on joukko uskomuksia, käytäntöjä ja tapoja, jotka ovat perinteisiä ihmisryhmästä tai kulttuurista. Suullisen perinteen tarinat ovat niitä, joita ihmiset rakentavat, keräävät ja siirtävät eteenpäin osana kulttuurimaailmaansa. Kansanperinne esiintyy pääosin suullisessa perinteessä, vaikka suullinen välitys ei riitä erottamaan kansanperinnettä muusta kuin folkloristisesta. Toisaalta, jos tarinaa välitetään vain "painettuna" eikä suullisesti, sitä pidetään "kansanmallille perustuvana kirjallisena tuotantona, mutta tämä ei ole sama kuin suosittu malli." Folklorean kuuluvat eepos, myyttejä, legendoja, satuja, tarinoita, sananlaskuja, lauluja jne. Suulliset perinteet ovat myös tapa analysoida, miten yhteiskunta voi määritellä itsensä. Suullinen perinne voi kadota, jos yhteiskunta arvioi, että se ei enää tarvitse sitä.

Suullinen perinne - Suullinen perinne on viestintämenetelmä, jonka tarkoituksena on säilyttää ja edelleen välittää perinteitä ja kulttuureja. Se voi muuttua ajan myötä, ja joka kerta kun tarina kerrotaan uudelleen, syntyy uusia variaatioita. Suullinen perinne on valtava taiteen ja kulttuurin alue.

Muita julkaisuja Helena González Doval

Koska 'muu' tarkoittaa ketään, joka on erotettu itsestään ja merkitsee ideoita identiteetistä ja subjektiivisuuden muodostumisesta, toisinkirjoittaminen kuvailisi prosessia, jonka avulla erotusta käytetään ja muuntaa toisen (nimeltään

'muuten') ominaisuudet luoda ryhmän sisällä ja ulkopuolella. Ulkopuolinen ryhmä olisi hallitseva ryhmä, jonka henkilöllisyyden katsotaan olevan puutteellista ja jota ryhmä voi syrjiä.

Postikolonialisesta näkökulmasta ja kuten Gayatri Spiveak keksi, toisin sanoen viitataan prosessiin, jolla imperialistinen diskurssi luo 'muuta', ja kuvataan eri tapoja, joilla siirtomaakeskustelu tuottaa alaansa. Kun "Muu", pääoman "O" kanssa, vastaa halun tai vallan painopistettä, jonka suhteen aihe syntyy, "toinen" on valtakeskustelun luoma poissuljettu tai "hallittu" aihe. Se on kuitenkin dialektinen prosessi, koska kolonisoiva toinen muodostetaan samaan aikaan kuin sen kolonisoituneet muut tuotetaan kohteina.

Muu toiminta - toinen tuotetaan diskurssilla ja sen kautta. Voimme tunnistaa kaksi tyyppiä muuta: 1) 'Ei', joka tarkoittaa toista, jolla on korkeampi asema, esimerkiksi turistia; (2) 'muuta', joka tarkoittaa paikallisia asukkaita, jotka muuttuvat itsensä muiksi muodostaen siten ryhmiin ja ulos. Katsomme Eurooppaa, että voimme kysyä itseltämme, kuka muut ovat Euroopassa. // Kysymykset: Kuinka 'O' - 'o' muuten nähdään / ymmärretään muussa? - Sitä voidaan pitää myös jakona hallitsijan ja hallitun välillä, jossa 'muuttajat voisivat olla kolonisaattorit ja' muut 'olisivat kolonisoituneet. Nämä käsitteet ovat erittäin merkityksellisiä Euroopalle lisääntyneen muuttoliikkeen yhteydessä, jossa maahanmuuttajaa pidetään yleensä "muina". Kun tarkastellaan afrikkalaisuutta tai aasialaisuutta, jossa afrikkalaiset tai aasialaiset ihmiset ovat kolonisoituneita "muuta", turismin näkökulmasta, on kysymys siitä, miten identiteetti luodaan suhteessa olemassa oleviin (kulttuurisiin) eroihin.

Menneisyys on **menneisyyden** tila. Joku subjektiivinen laatu, joka muistetaan sen sijaan, että koettaisiin tällä hetkellä.

Suorituskyky on erityinen tapa toimia tai käyttäytyä.

Paikannus on monitahoinen lähestymistapa, joka liittyy julkisten tilojen suunnitteluun, suunnitteluun ja hallintaan kyseisessä tilassa asuvien yhteisöjen yhteydessä. Se hyödyntää paikallisen yhteisön voimavaroja, inspiraatiota ja potentiaalia tarkoituksenaan luoda julkisia tiloja, jotka edistävät ihmisten terveyttä, onnellisuutta ja hyvinvointia. Se on sekä prosessi että filosofia.

Voima on kapasiteetti, joka jonkun on tilattava. Myös vaikutusvalta tai valta muihin ihmisiin (henkilö tai ihmisryhmä).

Säilyttäminen on jotain säilyttämistä. Tee se viimeiseksi, edellisessä tilassaan. Hoito rakennuksesta, luonnollisesta ympäristöstä ... jolla on historiallinen arvo. Esimerkiksi huolehtia luonnollisesta ympäristöstä.

Jälleenrakentaminen on **jälleenrakentamisen** toimenpide. Rakentaa jotain, joka oli olemassa aiemmin ja joka on tuhattu.

Restaurointi, kirjoittanut Boukedjar Tarek

Restaurointi on toiminnan palauttamista jotain entiselle omistajalle, paikalle tai kunnolle. Paluu edelliseen sijaintiin tai tilaan. Myös taideteosten korjaus tai säilytys. Esimerkiksi taideteosten korjaus tai ylläpito tai toisella korvaaman poliittisen järjestelmän palauttaminen. Restaurointi on konsepti, jota voidaan soveltaa myös aineettomiin tavaroihin. Taidetapauksissa tästä menettelystä on keskusteltu alkaen renessanssista. Restaurointi oli pitkään menettely, jonka tarkoituksena oli palauttaa tavarat, kuten maalaukset, veistokset ja monumentit alkuperäiseen muotoonsa. 1800-luvulla keskustelua tiivistivät kirjoittajat, kuten John Ruskin, jotka sanoivat, että palauttaminen on valhetta, ja Viollet-le-Duc, ranskalainen restauraattori, joka tuki sitä teoriaa, että restauroinnin tulisi tosiasiallisesti täydentää puuttuvat osat tulkinnalla, joka perustuu alkuperäinen idea. 1900-luvulla tekijät, kuten Camilo Boito ja Cesare Brandi, puolustivat perspektiiviä, joka sanoi, että restauroinnin on kunnioitettava ajan jälkiä, eli taiteen palauttaminen alkuperäiseen tilaansa on itse asiassa historiallinen ja esteettinen väärentäminen. Tämä ajatus on nykyajan keskustelujen perusta ja se on Patrimonial-peruskirjan perusta.

Neringa Kavaliauskaiten **perinteen harkitseminen ja uudelleenkontekstualisointi**

Aineellista perintöä voidaan toisaalta pitää suurena, monumentaalisena, 'vanhana' ja esteettisenä rakennuksena, kohteena tai esineenä, jolla on 'staattinen' merkitys. Hegemonisen keskustelun kautta tärkein huolenaihe on tarve säilyttää, säilyttää ja välittää perintöä tuleville sukupolville. Tällainen keskustelu perustuu teknisten ja esteettisten asiantuntijoiden tietoon, tieteelliseen tai esteettiseen arviointiin, jonka suurin osa teoksista ja asiantuntemuksesta on nähtävissä monumentaliteetissa ja luontaisissa esineissä. On kuitenkin vaikeampi liittää vaihtoehtoisia tulkintoja erityisiä kulttuuriperintökohteita, kun perintö asiantuntijat eräänlainen veto rajojen yli vaihtoehtoisia perintöä arvoja ja merkityksiä. Tämän seurauksena kävijöitä pakotetaan kriittisesti "kuluttamaan perintöä" passiivisella tavalla, kun taas heidän mukanaan ovat asiantuntijat tai perintökohteiden edustajat, jotka opastavat yleisöä ymmärtämään tiettyjä perintökohteita eivätkä välttämättä kuinka olla aktiivisemmin kyseisten kohteiden kanssa. Näin toimiessaan perintöä voitaisiin pitää aktiivisena kokemuksen, käytön ja tulkinnan kulttuurikäytäntönä sen sijaan, että näet sivut kaukaa kuin koskaan muuttuvia kokonaisuuksia, joiden merkitys on staattinen ja joista ei neuvotella (Smith, 2006).

Perinnön uudelleentarkastelu ja uudelleenkontekstualisointi . Perimän käsitteen uudelleenarviointi. Yrityksemme mukauttaa kulttuuriperintöä nykyajan tarpeisiin. Sen tekemiseksi on tehtävä paljon muutoksia, koska yhteiskunnat ovat radikaalisti muuttuneet viime vuosikymmeninä.

Perinnön uudelleenarviointi ja uudelleenrakentaminen - Aineellinen perintö liittyy usein esteettisiin rakennuksiin tai esineisiin. Asiantuntijatiedon perusteella näihin aineellisen perinnön esineisiin on vaikea kiinnittää muita merkityksiä, ja vierailijat ovat tottuneet kuluttamaan perintöä kriittisesti. Kun tarkastellaan esimerkiksi Amsterdamin kuninkaallista palatsia, säännöllisissä matkoissa mainitaan vain, että se oli aikaisemmin kaupungintalo, kun taas erikoismatkat, kuten Black Heritage Tours, viittaavat tosiseikkaan, että rakennus oli Surinamin seuran kotipaikka (Surinam on yksi vanhoista Hollannin siirtokunnista). Dam-aukion kansallismonumentti sisältää II urnia, jotka on täytetty Alankomaiden provinssien teloitusmaahan, mutta viime aikoina on kuitenkin keskusteltu Indonesian (entinen Itä-Intia) maaperän 12. urnon lisäämisestä. Siksi emme voi nähdä monumentteja staattisina ja meidän on oltava aktiivisia antamaan erilaisia merkityksiä. // Kysymykset: Kenellä on oikeus ajatella uudelleen ja antaa vaihtoehtoisia tulkintoja kulttuuriperinnölle ja hyväksyvätkö nämä uudet merkitykset eliitin? - Tämä on perintöliiketoiminnassa yleinen kysymys, jota käsitellään yleisesti kohteiden hallinnassa, mutta myös erityiset etniset ryhmät, joilla on historiallinen yhteys alueeseen, olisi myös otettava mukaan. Toisena esimerkkinä Romaniassa kommunistinen hallinto yritti poistaa kaikki entisen monarkian jäljet esimerkiksi hyödyntämällä kuninkaallisia palatseja hallintorakennuksina. Tämä on tapaus ylhäältä alas -lähestymistapaan rakennuksen käyttötarkoituksen muuttamiseen. Sama tapahtui 1990-luvun jälkeen, kun joukko muita muistomerkkejä tulkittiin uudelleen keinona poistaa entisen kommunistisen ajan jäljet.

Aistit vaikuttavat tai ilmaisevat tunnetta. Ne ovat fysiologisia mekanismeja, jotka on tuotettu kosketus-, maku- jne. Elinten kautta ja joiden avulla voit havaita joko ulkoiset tai sisäiset elementit. Ne ovat myös mieleemme toiminto, joka liittyy ulkoihin käsityksiin. Ne ovat myös mielen funktio, joka liittyy sensaatioon. Mahdolliset erityiset havainto-, arviointi-, arviointikapasiteetit jne. Aistit ovat muodollisen määritelmänsä lisäksi yleensä yhteydessä käsitteiden, kuten historian, kulttuurin tai perinnön, aineettomaan puoleen.

Teknologia : Chance Matthew Williams

Teknologia koostuu työkaluista, koneista ja menetelmistä, jotka voivat auttaa sekä aineellisen että aineettoman perinnön säilyttämistä, restaurointia, jälleenrakentamista tai hankkimista. Lisääntynyt tekniikan käyttö kameroiden, 3D-kuvantamisen, videoiden ja Internetin muodossa on mahdollistanut sekä perinteisen aineellisen että aineettoman kulttuuriperinnön säilyttämisen ja demokratisoinnin digitaalisessa muodossa. Itse tekniikan kehitys on eräänlainen tieteellinen ja kulttuuriperintö, joka vaihtelee kivikauden työkaluista nykyaikaisiin keksintöihin, kuten tietokoneeseen. Teknologialla on ollut keskeinen rooli Euroopassa, etenkin sen teollisessa perinnössä, jossa erilaiset edistykselliset, kuten höyrykone, ajoivat mantereeseen uudelleenmuodostaneen teollisen vallankumouksen, muuttivat perinteisiä kansan kulttuureja ja loivat perustan uudenaikaiselle Euroopalle.

Arvo on jonkin asian merkitys, arvo tai hyödyllisyys, jota arvostetaan objektiivisesta tai tunne- / henkilökohtaisesta näkökulmasta.

Arvot - arvot ovat perustavanlaatuisia uskomuksia, jotka ilmoittavat asenteemme ja ohjaavat käyttäytymistämme perintöä kohtaan ja moniin muihin näkökohtiin. Ne liitetään perintöön välineenä yhteiskunnan organisoinnissa ja rakentamisessa. Arvot voidaan jakaa (1) yksilöllisiin ja (2) kollektiivisiin arvoihin, mutta on tärkeää ottaa huomioon, että vaikka yksittäiset arvot voivat olla henkilökohtaisia, ne on määritelty ryhmässä, johon he kuuluvat. Ne määrittelee sosiaalinen, vaikka niitä ei ole kirjoitettu kiveen. Lisäksi, etenkin kulttuuriperinnön suhteen, on teeskentely tehdä arvoista universaalimpia kuin ne todellisuudessa ovat.

Kansanarkkitehtuuri on arkkitehtoninen tyyli, joka on suunniteltu paikallisten tarpeiden, rakennusmateriaalien saatavuuden perusteella ja heijastaa paikallisia perinteitä. Alun perin kansankielisessä arkkitehtuurissa ei käytetty muodollisesti koulutettuja arkkitehteja, mutta se perustui suunnittelutaitoihin ja paikallisten rakentajien perinteisiin. Kuitenkin 1800-luvun lopulta lähtien monet ammattimaiset arkkitehdit ovat työskennelleet tässä tyylissä yrittäen säilyttää perinteensä. Sillä on taipumus kehittyä ajan myötä heijastamaan sitä ympäristöä, kulttuuria, teknologiaa, taloudellista ja historiallista taustaa, jossa se on olemassa. Lopuksi voimme lisätä, että jokaisella alueella on erilaisia ja erityisiä tarpeita. Juuri tämä luo automaattisesti oman kansankielen arkkitehtuurin omaperäisyyden. Vernacular - Vernacular tarkoittaa kotoisin tiettyyn paikkaan. Perinnöstä käytävässä keskustelussa kansankielinen viittaa paikallisiin ominaisuuksiin ja hyödyllisyyteen rakennetussa ympäristössä. Sellaisena kansankielellinen voi liittyä kontekstiin tai aiheeseen ./

Un lexique pour mieux comprendre le patrimoine culturel: Test de recherche terminologique réalisé par des étudiants

Affect par Dagný Davíðsdóttir

L'affect est bilatéral, il consiste en des capacités corporelles d'affecter et d'être affectées qui émergent et se développent de concert (Ben Anderson). Il n'a pas besoin d'être un corps, ça peut être n'importe quoi. Les affections sont partout et elles sont connectées à tout, par exemple les choses matérielles, les gens, les idées et autres affects. Ils peuvent être connectés à quelque chose de populaire, ce qui fait que beaucoup de gens en ressentent le même effet. Mais qu'est-ce que c'est? L'affect est un concept curieux. Un grand groupe de personnes peut être affecté de la même manière lors de l'écoute d'un chanteur d'opéra, lorsque les cheveux sur leur bras se lèvent en même temps. Mais même s'ils le ressentent tous, c'est aussi un moment vraiment personnel. De nombreux souvenirs différents, des liens avec d'autres personnes et des choses matérielles font que les gens sont affectés.

Les affections sont positives et négatives. Vous ne voulez pas avoir un oreiller sur votre canapé de votre ennemi, l'effet de l'oreiller vous donne des émotions qui sont destinées à l'ennemi. C'est un «événement» entre vous et votre oreiller. Les affections aident les gens à choisir des choses matérielles, des amis, des amants, etc. Cela peut également renforcer votre identité, par exemple lorsque vous avez déménagé dans un autre pays, mais que vous choisissez des meubles et des décorations dans votre maison qui vous rappellent votre ancien pays.

Affect - Affect est un terme ethnologique / anthropologique qui se réfère aux capacités corporelles d'affecter et d'être affecté par quelque chose ou quelqu'un. Bien qu'il s'agisse d'une expérience très personnelle, elle peut être liée à quelque chose de très populaire, comme une chanson pop qui parle peut-être de chagrins d'amour, destinée à un public diversifié, mais chaque individu la vit personnellement. Affect est donc facile à intégrer dans tout.

Architecture by Bouchet Ludivine

Sur le dictionnaire Larousse, l'Architecture possède plusieurs définitions :

Art de construire les bâtiments. // Caractère, ordonnance, style d'une construction : Monument d'une belle architecture. // Ce qui constitue l'ossature, les éléments essentiels d'une œuvre ; structure : L'architecture d'un roman.

Ces définitions reprennent les différents éléments constituant l'architecture : art de construire, style/art, aspects techniques. Si l'on reprend l'étymologie du terme « architecture », cette discipline consistait à couvrir et clore les lieux. L'architecte était celui qui dirigeait ces opérations. Selon moi, ces définitions ne conviennent pas à notre cadre. En effet, l'architecture possède une dimension européenne assez forte dans la mesure où les styles architecturaux et les bâtiments emblématiques ont su traverser les frontières quel que soit les époques. Déjà, dans l'Antiquité, les constructions romaines essaimèrent dans la totalité de l'Empire. Dans l'Antiquité... Au Moyen Âge, l'architecture n'est pas associée à l'art. l'architecte est un ingénieur qui conduit les travaux. Pour construire un nouveau bâtiment, il doit simplement faire un schéma, un plan en coup sans mesure, puis avec des calculs simples et à l'aide de proportion, il construit le bâtiment en question. En revanche, l'architecture est plus travaillée quand il s'agit d'exalter la puissance de Dieu. C'est à la Renaissance que l'architecture va s'ériger comme art. l'architecte acquiert une place bien plus enviable au sein de la société. Son travail s'enrichit d'outils tels que le compas, l'équerre ou la règle. Il construit des plans précis ainsi que des maquettes. L'architecture devient un art à part entière véhiculant la pensée de l'architecte ou du commanditaire. C'est un moyen de transmettre des messages, de marquer son appartenance à un groupe. Nous pouvons considérer que l'architecture relève d'une certaine « ritualisation ».

Par ailleurs, au-delà des aspects esthétiques, l'architecture nous permet d'apercevoir les outils, les méthodes et les techniques utilisés à l'époque de construction d'un édifice.

L'architecture constitue aujourd'hui un patrimoine important car elle constitue une fenêtre vers le passé : nos techniques, nos époques, nos critères esthétiques, nos manières de concevoir le beau, nos manières de pensées, nos références... C'est d'ailleurs sur l'architecture que la notion de patrimoine s'est portée en tout premier.

Authenticité par Lauren Rae Joenoes

Authentique fait référence à quelque chose d'original. Il représente la vraie nature ou les vraies croyances. Fidèle à lui-même, ni copié ni falsifié.

L'authenticité est souvent considérée comme une question de fiabilité, de première main, d'authenticité et d'originalité (Pine et Gilmore, 2008; Kolar et Zabkar, 2010; Mollada, 2010). L'authenticité consiste toujours à percevoir par une personne quelque chose d'authentique ou d'inauthentique, qui est façonné par les antécédents d'une personne et dans un certain contexte. Il existe une relation entre le «centre» d'une personne de sa propre culture et société et la façon dont cette personne voit les autres cultures et sociétés et donne un sens à l'authenticité (Cohen, 1979). Le concept d'expérience et d'authenticité sont considérés comme entrelacés. On pourrait affirmer qu'il n'existe aucun autre type d'authenticité que «l'authenticité perçue». L'authenticité n'est pas un concept qui décrit les caractéristiques inhérentes aux objets ou aux relations, mais est une valeur donnée par la personne qui la perçoit, au niveau de l'ontologie (Olsen, 2002). Alors que notre monde devient plus connecté et que les connaissances deviennent de plus en plus disponibles, la mondialisation, ce qui était authentique il y a quelque temps, pourrait ne plus être perçue comme authentique aujourd'hui. L'authenticité perçue n'est pas quelque chose qui est défini, mais quelque chose qui change avec le temps et qui est contextuel (Mollada, 2010). (Cohen, E. (1979). A Phenomenology of Tourist Experiences. // Kolar, T. & Zabkar, V. (2010). A Consumer-based Model of Authenticity: an Oxymoron or the Foundation of Cultural Heritage Marketing? *Tourism Management*, Vol. 31, p. 652-664. // Mollada, JC (2010). L'authenticité et les dimensions du construit dans les relations publiques et la recherche en communication. *Journal of Communication Management*, vol. 14: 3, p. 223-236. // Olsen, K. (2002). L'authenticité comme concept dans la recherche touristique. *Études touristiques*, vol. 2: 2, p. 159-182. // Pine, JB & Gilmore, JH (2008). Les huit principes de la stratégie Authenticité, *Stratégie et leadership*, vol. 36: 3, p. 35-40.

Authenticité par Neringa Kavaliauskaite

L'authenticité est la perception de ce qui est authentique, réel ou vrai. Ce concept peut traditionnellement être catégorisé comme objectif, constructif, postmoderne, existentiel et peut également être perçu comme une construction sociale de personnes, qui implique différentes significations de ce qui est exactement authentique. Il peut y avoir deux formes de description de ce phénomène - indexical (considère les types d'authenticité que l'on pense être "l'original" ou la "vraie chose") et authenticité iconique (reflète et ressemble à la forme originale). Concernant la production culturelle authentique, elle peut être authentique dans le sens où elle est le résultat d'un processus artisanal authentique ou d'un produit, l'attraction historique peut être authentique par rapport à son emplacement authentique. À l'échelle mondiale, les produits culturellement authentiques peuvent être trouvés afin de se sentir connectés à d'autres traditions culturelles en tant que partie de la communauté mondiale.

Authenticité - L'authenticité est souvent comprise en termes de fiabilité et d'originalité et elle est basée sur des perceptions personnelles qui sont à leur tour façonnées par des valeurs et des contextes particuliers. En fait, on peut affirmer qu'il n'y a pas d'autre authenticité que l'authenticité perçue. Du point de vue du tourisme, on pourrait se demander si la pizza mozzarella est authentique? La nourriture est-elle authentique ou l'environnement joue-t-il un rôle? La pizza est-elle authentique à la maison, mais cuite conformément à une recette moderne (isée), ou la pizza est-elle authentique lorsqu'elle est cuite selon une vieille recette et mangée dans un restaurant traditionnel dans une ville historique? Où finit l'authenticité? En reprenant la cathédrale Notre-Dame de Paris, la reconstruction du XIXe siècle selon les idées de l'époque est-elle authentique ou bien seul l'édifice dans sa forme originale peut-il être considéré comme authentique? Pourquoi quelque chose de nouveau et de modernisé ne peut-il pas être considéré comme authentique?

La croyance est l'acceptation qu'une déclaration est vraie ou que quelque chose existe, ou établie comme une opinion personnelle.

L'appartenance renvoie au fait de faire partie d'un tout. Aussi, le sentiment que quelque chose nous appartient en tant qu'individus, ou à notre société.

Engagement civique et développement sociétal. L'engagement civique est un processus à la fois politique et non politique qui implique que tous les membres de la communauté peuvent participer à la vie civique. Le développement social se réfère au développement du capital humain et social d'une société. L'objectif de l'engagement civique est de répondre aux préoccupations du public et de promouvoir la qualité de l'ensemble de la communauté. Le développement de la société essaie d'expliquer les changements qualitatifs dans la structure de la société, qui aident à mieux atteindre ses objectifs. Le développement est un processus de changement social. Au cours des cinq derniers siècles, ce processus a augmenté en vitesse et en intensité, avec une augmentation marquée de l'accélération au cours des cinq dernières décennies. Ces changements peuvent être liés à la participation active des citoyens qui, dans le monde contemporain, sont libres d'exprimer leur opinion sur les besoins de la société. Le mécanisme de base qui conduit au changement social augmente la prise de conscience qui en résulte pour une meilleure organisation. Lorsque la société détecte de nouvelles et meilleures opportunités de progrès, elle développe de nouvelles formes d'organisation pour exploiter avec succès ces nouvelles ouvertures.

Engagement civique - L'engagement civique est le processus de participation active à l'évolution d'une communauté. Il peut prendre diverses formes telles que des approches descendantes ou ascendantes, mais dans tous les cas, il représente la volonté de personnes transformées en action et œuvrant pour un résultat / une société idéale. L'activisme est une forme d'engagement civique qui part du bas, des initiatives locales et se propage dans le temps vers des terrains plus élevés. L'activisme pourrait cependant rencontrer la réticence des parties prenantes et des autorités.

Équitation classique par Maria Jose Sanchez

Définition conceptuelle donnée au début de la période moderne de la philosophie et de la méthode de formation et de manipulation des chevaux remontant aux enseignements de Xénophon (430 - 354 avant JC), un philosophe grec, cavalier et général militaire qui a passé une grande partie de sa vie à former des chevaux pour plusieurs cavaleries militaires grecques. Son éducation centrale tournait autour de l'idée de partenariat et de coopération entre le cheval et le cavalier, plutôt que de recourir à la force brute et à la contrainte (Sargent, S. (2016). L'équitation classique et les dangers du discours autorisé sur le patrimoine culturel immatériel émergent. *International Journal du patrimoine immatériel*, 11, 36-53). Il a appliqué ce principe pour développer des méthodes d'entraînement et d'exercice du cheval pour des mouvements de cavalerie spécifiques utiles sur le champ de bataille. Le terme classique a été utilisé pendant la période de la renaissance, moment où il y a eu un regain d'intérêt pour les textes anciens tels que les théâtres que Xénophon avait écrits, en leur sein son œuvre la plus importante nommée *Sur l'équitation*. De plus, la discipline du dressage classique a évolué de l'entraînement des chevaux de cavalerie, devenant ce que l'on appelle aujourd'hui le dressage de compétition. Plusieurs écoles de dressage classique ont basé leurs enseignements sur l'idée de Xénophon de monter en harmonie avec le cheval plutôt que contre lui.

Équitation classique - L'équitation classique peut être considérée comme un art, un sport ou un matériel culturel. Dans les premiers temps, c'était le principal moyen de transport pour de nombreux peuples du monde et, par conséquent, les chevaux étaient utilisés comme un utilitaire, sans aucune tentative d'humaniser ou de former une sorte de lien psychologique au nom du cavalier. La question de savoir si l'équitation devient un élément culturel distinct dépend de la manière dont l'être humain se rapporte à l'animal. Il existe aujourd'hui des tentatives pour désigner l'équitation classique comme patrimoine immatériel.

Communitas (normatives et spontanées) de Gunnar Óli Dagmararson

Communitas est un état qui peut survenir au sein de groupes, de deux personnes ou plus, dans une période liminale ou un état liminal. L'état que nous considérons comme l'état habituel de la vie quotidienne est abandonné et un autre état de comportement - que nous n'avons pas l'habitude de pratiquer - est adopté. Dans cet état liminal, les individus sont libérés des exigences quotidiennes et ne font qu'un avec leurs compagnons. Les communitas peuvent en outre être divisées en deux termes, communitas normatives et communitas spontanées. Le normatif est l'État qui prévaut. Par exemple dans les églises où la congrégation se réunit pour prier Jésus-Christ. Bien que tout le monde soit à l'église dans le but de prier la «puissance supérieure», il est peu probable que tout le monde se retrouve «en Christ» dans cette circonstance. Le spontané est contraire au normatif dans le sens où il n'est pas organisé mais provient plutôt de la

conscience individuelle et donc la congrégation peut se retrouver dépassée par le Saint-Esprit. Les gens sont donc élevés, emportés et pris en charge dans les communitas.

Communitas - Communitas est un terme anthropologique se référant à l'action collective au nom d'une communauté. Prenant l'exemple du football, lorsque les supporters scandent ou réagissent vers des buts, on peut parler de communitas spontanées. Lorsque tout le monde se lève et chante le long de l'hymne, on peut parler de communitas normatives. La question est de savoir comment quelque chose peut passer du spontané au normatif? Les protestations, par exemple, semblent en général organiques et spontanées. Cependant, avec le temps et avec l'organisation, ils deviennent normatifs.

La continuité fait référence à l'existence cohérente de quelque chose sur une période de temps.

La diversité culturelle en tant que patrimoine culturel par Sæunn Ólafsdóttir

En 2001, l'UNESCO a publié une déclaration sur l'importance de la diversité culturelle en tant que patrimoine culturel. Ce fut l'occasion pour l'institution de montrer clairement sa conviction qu'un dialogue entre différentes cultures est le meilleur moyen de maintenir la paix dans le monde, et de rejeter l'idée que les affrontements culturels sont inévitables lorsque des personnes de cultures différentes se réunissent. (Stenou, 2002). La déclaration était révolutionnaire car la diversité culturelle était décrite dans le premier article comme «patrimoine commun de l'humanité et devait être reconnue et affirmée au profit des générations présentes et futures. «La déclaration indique également que son objectif est de promouvoir la conservation de la diversité culturelle en tant que trésor vivant et renouvelable qui ne doit pas être considéré comme immuable mais comme un processus dynamique garantissant le bien-être de l'humanité.

La mondialisation et la mobilité des personnes entre les continents ont changé les communautés occidentales au cours des dernières décennies. On sait que cela crée des tensions et des sentiments d'hostilité envers les nouveaux citoyens et des malentendus entre les groupes culturels. Il est important que tous les individus soient respectés et éprouvent le sentiment d'appartenance à la société. Pour les personnes qui déménagent dans un environnement culturel différent, il peut également être difficile de s'adapter à de nouvelles circonstances. La culture d'accueil exigera l'adaptation mais les exigences d'adaptation peuvent être à la fois vagues et mal définies. Le sentiment d'appartenance à la communauté est important pour l'individu pour deux raisons; afin de répondre aux aspirations sociétales et culturelles de sa société et de construire une identité saine (Ingvarsson 2016). Le bien-être est l'un des aspects fondamentaux des droits de l'homme, qui peut se référer à la satisfaction d'une personne à l'égard de sa santé mentale et physique, au sentiment d'appartenance à quelqu'un, à la sécurité financière et à la possibilité de travailler sur quelque chose qui compte. .

Sandell (2007) souligne que les musées ont le potentiel de travailler sur ces objectifs de diverses manières. Pour la plupart, les musées ont été considérés comme ayant un rôle culturel à jouer plutôt que social. Mais les musées sont dans une position unique pour promouvoir l'égalité car leur voix est respectée et reconnue comme étant d'une grande importance culturelle. Ainsi, leur pouvoir en tant qu'instrument de changement social a été sous-estimé.

Les musées sont un lieu idéal pour délibérer et célébrer la diversité culturelle, jeter des ponts entre les groupes, renforcer un sentiment de communauté, d'appartenance et d'inclusion. Le but des musées a toujours été de protéger et de diffuser des informations sur le patrimoine culturel. Par conséquent, nous devons être ouverts à inventer de nouvelles façons et idées sur la façon dont les musées peuvent conserver et manifester la diversité culturelle. En plus de partager des informations et des divertissements, les musées ont également le potentiel d'être des organisations socialement responsables visant à promouvoir l'égalité et le bien-être de tous les citoyens. (Ingvarsson, L., Egilson, ST, et Skaptadóttir, UD (2016). «Je veux une vie normale comme tout le monde»: vie quotidienne des demandeurs d'asile en Islande. *Journal scandinave d'ergothérapie*, 23 (6), 416- 424., DOI: 10.3109 / 11038128.2016.1144787. // Sandell, R. (2007). Les musées et la lutte contre les inégalités sociales: rôles, responsabilités, résistance. *Les musées et leurs communautés*, 95-113. // Stenou, K. (2002). Déclaration universelle de l'UNESCO sur la diversité culturelle. Série sur la diversité culturelle, 1, 61.)

Diversité culturelle par Sæunn Ólafsdóttir

La diversité culturelle est le patrimoine commun de l'humanité, comme indiqué dans la Déclaration universelle de l'Unesco sur la diversité culturelle. Dans la déclaration, il est indiqué que «la culture prend diverses formes à travers le

temps et l'espace. Cette diversité s'incarne dans l'unicité et la pluralité des identités des groupes et des sociétés qui composent l'humanité. En tant que source d'échanges, d'innovation et de créativité, la diversité culturelle est aussi nécessaire à l'humanité que la biodiversité l'est à la nature. En ce sens, elle est l'héritage commun de l'humanité et doit être reconnue et affirmée au profit des générations présentes et futures. «Nos sociétés se diversifient de plus en plus, il est donc important d'encourager une communication pacifique entre des groupes d'horizons et d'identités différents. Permettre à tous les citoyens de participer et d'être inclus et respectés dans la société garantit la paix et une vie publique florissante.

Diversité culturelle - La diversité culturelle est un concept social qui fait référence à la diversité et à la communication pacifique et à l'inclusion de toutes les personnes de toutes les ethnies dans la vie publique. Il s'agit de pouvoir accepter les gens et de leur permettre de se sentir les bienvenus. Cependant, comment atteindre la diversité si nous ne parlons pas d'ethnicité? La diversité est partout. Toutes les choses que les Hutus et les Tutsis étaient déjà diverses. Ce sont les colonisateurs qui ont utilisé cette diversité pour se diviser.

La durabilité culturelle fait référence à une meilleure compréhension et à la détermination du rôle de la culture dans le développement durable.

Éducation et connaissances. L'éducation est le processus d'aide au processus d'apprentissage. Les connaissances peuvent être des faits ou des informations acquises par une personne grâce à l'éducation. La connaissance a toujours été le but de l'éducation. Quoi qu'il en soit, nous pouvons observer que ces dernières années, les gens ne prêtent pas attention aux connaissances, mais à la réussite des examens et à l'obtention des certificats. Ainsi, l'accent est mis sur la compréhension du format des examens, de sorte que les jeunes ne possèdent pas les connaissances de base de diverses matières qui les aident à créer une personnalité complète.

L'élite est une minorité restreinte ayant une influence ou une autorité sur d'autres personnes (une personne ou un groupe de personnes).

Emotion par Anna Solovyeva

L'émotion est la réaction d'un individu à son environnement, à d'autres individus et à des événements. Les émotions comprennent à la fois l'état intérieur de l'individu et les signes extérieurs par lesquels ses émotions sont portées à la connaissance des autres. D'une part, les émotions telles que la joie, la tristesse, la peur, l'excitation ou l'anxiété sont liées à des réactions biologiques et certaines des manifestations émotionnelles peuvent être involontaires ou inconscientes: par exemple, une personne transpire ou tremble. D'un autre côté, la manifestation d'émotions ou la suppression de telles manifestations est profondément ancrée dans une culture à laquelle appartient un individu. Les idées de comportement émotionnel approprié ou inapproprié dans une communauté donnée font partie du patrimoine de la communauté et dépendent de son histoire, de ses traditions et de sa religion. Les types de réponses émotionnelles attendues dans la communauté ou dénoncées par elle se révèlent dans l'art et les médias: dans la manière dont les émotions sont décrites dans la littérature, montrées dans les films ou même dans les informations quotidiennes. Ces preuves culturelles contribuent à l'identité de la communauté et à son image extérieure et intérieure. Les réponses émotionnelles peuvent être un langage qui aide les membres de la communauté, ainsi que les étrangers, à comprendre ce qui se passe - mais les mêmes données, lorsqu'elles ne sont pas suffisamment comprises, peuvent également donner lieu à de nombreux malentendus et préjugés, de sorte que certaines communautés sont étiquetées comme calées, antipathique, superficiel, grossier ou, au contraire, raffiné et subtil.

Les émotions sont un moyen par lequel un individu participe à quelque chose qui se passe dans son environnement. La combinaison des états mentaux, des expressions psychosomatiques et des états avec des réactions biologiques dans le corps. C'est ce qu'une personne «ressent», non pas comme une simple sensation, mais comme quelque chose de plus profond, ayant un impact sur le corps. Les émotions diffèrent des sentiments car elles ont plus d'impact physique sur notre corps (les émotions changent généralement notre état d'esprit, notre comportement, notre fréquence cardiaque, etc.) et "l'âme" et s'exprime presque toujours (visage, voix, posture corporelle) et peut être observable par d'autres. Il

est très difficile de contrôler les émotions par un effort conscient. Les émotions peuvent être considérées comme nos sentiments individuels. Ils fleurissent généralement lorsqu'une personne ressent de l'empathie avec quelqu'un ou quelque chose. De plus, les émotions pourraient être considérées comme faisant partie de notre culture ou de notre patrimoine collectif.

Émotions - Prenant le Musée des ruptures comme un exemple qui en soi peut être très expressif, les émotions se réfèrent à la façon dont nous calibrons et réagissons, chacun à notre manière, aux expériences de vie et au patrimoine. Bien que les émotions ne soient pas personnelles, elles transcendent généralement la partie matérielle du patrimoine.

Groupe ethnique par José Carlos Rodeiro

Groupe de personnes de la même race ou nation. Ils s'identifient les uns aux autres sur la base de similitudes telles que les expériences ancestrales, linguistiques, sociales, culturelles ou nationales. Contrairement à d'autres groupes sociaux (définis par le statut économique, l'âge ou les hobbies), le groupe ethnique est souvent un statut hérité basé sur la société dans laquelle on vit. Dans certains cas, il peut être adopté si une personne déménage dans une autre société. L'appartenance à un groupe ethnique a tendance à être définie par le patrimoine culturel commun, les mythes d'origine, l'histoire, la patrie, la langue ou le dialecte, les systèmes symboliques tels que la religion, la mythologie et les rituels, la cuisine, le style vestimentaire, l'art et l'apparence physique. Dans de nombreux cas, les groupes ethniques, historiquement issus de la même population fondatrice, continuent souvent de parler des langues similaires ou apparentées et partagent un bagage génétique similaire. Grâce au changement de langue, à l'acculturation, à l'adoption et à la conversion religieuse, il est parfois possible pour les individus ou les groupes de quitter un groupe ethnique et de faire partie d'un autre (sauf pour les groupes ethniques qui mettent l'accent sur la pureté raciale comme critère clé d'appartenance). Le groupe ethnique est souvent utilisé comme synonyme de termes ambigus tels que nation ou peuple. En anglais, il peut également avoir la connotation de quelque chose d'exotique (voir «restaurant ethnique», etc.), généralement lié aux cultures des immigrants les plus récents, arrivés après la population fondatrice d'une région établie.

Groupe ethnique par Roxana Mitroi

Un groupe ethnique est souvent défini comme une catégorie de personnes partageant une identité ethnique et se distinguant des autres groupes par des similitudes particulières. Ces ressemblances sont établies sur la base d'un contexte culturel commun qui comprend des éléments du patrimoine, de l'ascendance, de la langue, ainsi que des systèmes de symboles. Il est important de noter, cependant, que les groupes ethniques ne doivent pas être confondus avec les groupes raciaux, les groupes nationaux ou d'autres termes similaires, dans la mesure où la distinction ethnique se fait sur la base d'une culture partagée, plutôt que sur des caractéristiques physiques ou l'appartenance à une nation. État. En tant que tel, en Europe, on peut identifier plusieurs groupes ethniques autochtones et non autochtones tels que le néerlandais, le gallois et le romani parmi divers et tout aussi importants autres. En lien avec le discours du patrimoine européen, les groupes ethniques jouent un rôle important dans la définition d'une identité européenne, étant donné la focalisation des institutions européennes de la culture et de l'éducation sur la diversité et le multiculturalisme. Néanmoins, l'intégration du patrimoine ethnique dans un patrimoine européen plus large pourrait poser des défis et doit être traitée avec soin afin de favoriser la solidarité, l'unité et la compréhension entre et au sein des groupes ethniques, plutôt que de fonctionner comme l'origine des inégalités et de la discrimination. (Applebaum, RP & Chamblis, WJ (1997). *Sociologie: une brève introduction*. New York, NY: Longman. // Gaffyn, A. & Lutz, J. (1999). *Développer le produit du tourisme patrimonial en multiethnique cities*. *Tourism Management* 20 (2), pp. 213-221. // Peoples, J. & Bailey, G. (2010). *Humanity: An Introduction to Cultural Anthropology* (9th ed.). Belmont, CA: Wadsworth, Cengage Apprentissage.)

Groupe ethnique - Un groupe ethnique est une catégorie de personnes partageant une identité particulière, basée sur un contexte culturel commun qui peut inclure le patrimoine, l'ascendance et la langue. Bien que parfois utilisés comme interchangeable avec des groupes raciaux ou nationaux, les groupes ethniques se distinguent par leur culture plutôt que par leurs caractéristiques physiques ou leur appartenance à un État-nation. Les institutions européennes accordant une grande attention à la diversité culturelle, les groupes ethniques jouent un rôle important dans la définition d'une identité européenne.

Groupe ethnique - Un groupe ethnique est un groupe qui a quelque chose en commun. Alors que le groupe ethnique et la nation sont utilisés de la même manière, les groupes ethniques sont en fait définis par la culture. Cependant, cette séparation pourrait être contre-productive, car il est difficile d'éviter la nation des groupes ethniques. Nous avons besoin de la notion de «groupes ethniques» pour donner un sens au monde, mais nous devons être conscients qu'elle pourrait servir à la division.

Européen. Être européen, c'est partager les mêmes valeurs. Il s'agit de nous et des sentiments communs que nous avons envers le monde et les uns envers les autres. Les migrants vers les pays européens, quels que soient ces pays, sont curieux de nos coutumes et traditions (et de leur diversité) et souhaitent se sentir intégrés dans notre culture européenne.

Identité de groupe par Intan Purwandani

Identité andalouse: entité cohérente issue du mélange du groupe de personnes à partir des schémas de migration. Grâce au processus d'assimilation et d'accommodement, la religion et l'aire géographique influencent lentement la création de l'environnement en Andalousie (Apaydin, 2014). Ibn Khaldun et al., (1967) dans Apaydin (2014) avaient mis en évidence que l'identification ethnique de la société andalouse est façonnée par le sentiment d'appartenance à un groupe culturel particulier. Ce sentiment est appelé *asabiyya* ou affinité de réseau ou solidarité de groupe. L'orientation ethnique spécifique qu'il entendait se réfère aux Arabes, Berbères / Saqaliba et Juifs. Même si Benaboud (1980) dans Apaydin (2014) soutient que la société andalouse était ethniquement hétérogène et socialement intégrée; Apaydin (2014) souligne fermement que les principales caractéristiques de l'identité de groupe andalou sont la foi musulmane, la langue arabe et le caractère mixte qui, à certains moments, présente encore des différences avec la communauté musulmane arabophone ailleurs. L'Andalou lui-même est perçu comme toute personne issue d'un musulman espagnol qui a été forcée de se convertir au christianisme après 1492 et expulsée de la péninsule ibérique. Au Maroc, l'ethnie et le patrimoine andalous ont fourni une histoire dominante en matière de religion, de langue et de culture dans la société marocaine. L'identité andalouse de ce point de vue est définie comme une identité unique avec un éventail complexe de contexte socioculturel (Bahrami, 1995). (Apaydin, M. (2014). Développement de l'identité du groupe andalou. *Revista de Estudios Andaluces*, 85-97. // Bahrami, B. (1995). La persistance de l'identité andalouse à Rabat, Maroc. Philadelphie: Université de Pennsylvanie.)

Identité andalouse - L'identité ethnique andalouse reste intéressante car elle n'est pas toujours considérée comme européenne ou purement européenne. Les caractéristiques principales de l'identité andalouse en tant que groupe sont la foi musulmane, la langue arabe et la culture mixte nord-africaine et européenne. Cela ne veut pas dire que le groupe andalou est homogène, car au sein de ce groupe lui-même, nous pouvons identifier d'autres identités diverses, par exemple aussi des andalous chrétiens ou juifs. // Questions: Pourquoi les Andalous ne sont-ils pas considérés comme faisant partie de l'Europe? - Alors que l'Andalousie appartient à l'Europe au moins d'un point de vue géographique, en raison de leur patrimoine physique et immatériel et de leur génétique mixte entre les identités ethniques européenne et marocaine, leur appartenance à l'Europe est contestée.

Héritage par Despoina Palialexi

Caractéristiques ou circonstances ayant une nature culturelle, sociale ou économique. Le patrimoine est généralement lié à un certain contexte historique. Nous pouvons relier ce concept à des attributs physiques ou intangibles hérités par un groupe de personnes, et qui est censé être protégé pour être réalisé pour les générations entrantes. L'acte délibéré de maintenir le patrimoine culturel du présent au futur est connu sous le nom de préservation de la nature. Le patrimoine culturel est unique et irremplaçable, a un impact sur la civilisation moderne et a la responsabilité de le préserver et de le sauvegarder. Les petits objets tels que les œuvres d'art et autres œuvres culturelles sont collectés dans les musées et les galeries. Le patrimoine peut être lié à la culture matérielle (bâtiments, monuments, livres), à la culture immatérielle (musique, langues, dictons) et au patrimoine «naturel», qui peut être lié aux paysages ou à la biodiversité. La société moderne a compris que ces valeurs limitées (tangibles, intangibles ou naturelles) doivent être protégées. Depuis le 20e siècle, des entités comme l'UNESCO ou les figures des parcs nationaux / naturels se sont élevées pour atteindre ces objectifs de protection.

L'image est une représentation visuelle qui représente l'apparence visuelle d'un ou plusieurs objets ou personnes. Il peut être réalisé sur différents supports tels que le papier, l'appareil photo ou le cerveau humain. L'image contient généralement des informations en deux ou trois dimensions. Il est également utilisé pour toute forme bidimensionnelle, telle qu'une carte, un graphique ou une peinture. Une image éphémère peut être conservée pendant une courte période de temps. Telle peut être notre réflexion lorsque nous nous voyons dans le miroir ou dans une scène de film. Une image fixe, comme un papier d'impression photo, est mémorisée plus longtemps.

Communautés imaginées par Sandra Björg Ernudóttir

Le concept de communautés imaginées domine depuis longtemps tout en parlant des nations et du patrimoine culturel. Différentes nations ont certaines apparences, comme la race, l'histoire et le patrimoine culturel pour ne nommer que peu de choses. En Europe au 19ème siècle, c'était vraiment clair, les nations et les groupes ethniques étaient classés par les nations «civilisées» et ils sont plus loin l'autre nation, l'hétéro-image est encore plus exotique. Les nations qui sont au centre permettent ce qui est agréable à faire et à dire, mais à la périphérie les choses commencent à devenir plus exotiques, c'est un endroit où tout peut arriver. Il a disparu pour la plupart aujourd'hui, mais parfois nous pouvons en voir des traces, par exemple avec le mouvement en Europe à l'époque, les gens rencontrent une culture qu'ils ne connaissent pas.

Le terme communautés imaginées fait également référence au fait que même les membres des plus petites nations ne connaîtront jamais chaque personne qui fait partie de leur nation ou tribu. Mais ils peuvent toujours imaginer leurs communications et parce qu'ils ont quelque chose ensemble, comme un hymne national ou une autre forme de patrimoine culturel, ils se considèrent comme une nation. Avec ce patrimoine culturel, la nation détermine sa nationalité et son caractère unique parmi les autres nations. Il peut également être considéré comme imaginé parce que la nation, ensemble, décide d'oublier quelque chose de l'histoire. En même temps, ils trouvent important de se souvenir d'autre chose, quelque chose qu'ils veulent garder dans leur identité.

Communautés imaginées - Le terme «communautés imaginées» a été inventé par Benedict Anderson pour examiner et analyser le nationalisme. Les membres d'une communauté ont le sentiment de se connaître, même s'ils ne le savent pas en réalité, car ils partagent certaines similitudes (perçues).

Paysage par Laurine Vallon

En premier lieu, un paysage est une vue d'ensemble qui offre la nature, d'une région, d'un pays ou d'une région de la terre. On peut appeler ça un panorama ou un point de vue. Il est également considéré comme une construction sociale d'un espace physique aux significations multiples, basée sur l'interaction de facteurs anthropiques et / ou naturels. Les paysages sont de grandes parties de notre patrimoine, nous devons le préserver en tant que nature, architecture. Il représente la diversité du monde, la beauté naturelle et le couplage des activités humaines et de la vie naturelle. Un paysage représente aussi l'aspect de la terre caractéristique d'une région particulière.

Le paysage est une extension du territoire. Un paysage est une combinaison de formes, de motifs, de couleurs, de sons... qui fonctionnent comme des composants qui interagissent avec les expériences cognitives et émotionnelles d'une personne. Il peut s'agir d'un paysage visuel, acoustique... et cela peut aussi être la perspective politique, le paysage culturel... D'une manière plus générale, chaque personne peut avoir une opinion et une compréhension différentes du paysage. C'est-à-dire que chaque personne comprend les différents éléments qui la composent en fonction de son expérience personnelle, de sa culture et de son esthétique. Toutes les caractéristiques visibles d'une zone de campagne ou de terre, souvent considérées en fonction de leur attrait esthétique.

Langues européennes par Oranne Davoust

Les langues européennes sont issues de la famille des langues proto-indo-européennes parlées il y a des milliers d'années. Plus d'un millier de langues sont apparues à la suite de l'extension de ce langage à toute l'Europe. Slaves, allemands, latins ... toutes ces langues partagent la même origine, mais elles sont aussi le résultat d'un long processus et du mélange de différents idiomes. Ils sont un moyen de communication qui relie les gens aux autres, mais ils font

également partie de notre identité. La culture et l'histoire définissent l'identité du peuple ou d'une communauté, tout comme les langues. Nous sentons que nous appartenons à un groupe parce que nous parlons le même idiome. Des racines communes conduisent à des similitudes entre les langues: nous partageons quelques mots ou expressions. Dans un certain sens, une partie de notre identité est partagée à travers toutes les langues. Les langues sont vivantes mais elles font également partie de notre identité commune et par extension de notre patrimoine commun.

La matérialité mesure la présence ou l'absence d'un élément ou d'un objet qui peut être perçu par les sens. La matérialité est jugée en fonction de sa nature inhérente, de sa valeur d'impact (influence), de sa valeur d'usage et des circonstances (contexte) dans lesquelles elle se produit.

Mémoire (collective / sociale / culturelle / communicative). La mémoire sociale contribue au processus de socialisation des sujets. Transféré d'une génération à l'autre, ce qui augmente les changements inquiétants dans la vie de l'individu et de la société. Le contenu n'est pas uniforme et approuvé par tous les individus et groupes sociaux. La mémoire est une construction mais pas une construction impartiale. C'est une construction faite de sentiments comme le bonheur ou la peur. La mémoire est importante pour comprendre comment les gens ont vécu un événement, mais elle ne peut pas être utilisée pour connaître la vérité. Un héritage culturel peut utiliser la mémoire pour changer le discours. La mémoire peut oublier certaines parties d'un événement ou une période qui peut conduire à un conflit.

Mémoire de Mathilde Deavaud-Rainieri

La mémoire est une information stockée dans l'esprit d'une personne qui se connecte à l'histoire, aux lieux et aux expériences passés. Cela peut être à la fois une expérience individuelle et partagée. La mémoire est souvent construite socialement par une famille, un groupe de personnes ou un pays. La mémoire crée une connexion avec son héritage personnel et se transmet souvent à travers les générations. Il peut également être supprimé et volontairement gardé le silence. En fin de compte, la mémoire est quelque chose qu'un individu choisit de garder à l'esprit, ou de lâcher, que ce soit quelque chose d'agréable ou quelque chose qui serait plutôt oublié. C'est pourquoi les sociétés d'aujourd'hui sont profondément influencées par leur mémoire (bonne ou mauvaise), la mémoire peut façonner le comportement d'une société entière, du peuple à la politique.

La mémoire est un type de patrimoine immatériel. Lorsque la mémoire est collectée, elle doit être interprétée avec prudence car elle peut être biaisée. Pourtant, la mémoire a une influence sur le patrimoine culturel matériel, comme la façon dont certains bâtiments et lieux sont mémorisés et les événements / histoire qui leur sont associés.

Memory par Noelia Agulla

Lien entre des événements historiques particuliers qui illustrent le passé d'une région, des événements mémorables individuels et collectifs. Il y a un lien avec le passé, il contribue au processus de socialisation et à la formation de l'idéologie, de sorte que la mémoire aide les sociétés et les individus à se développer et à définir leur idéologie et leur mode de vie. Il est hérité de génération en génération, ce qui entraîne en quelque sorte toujours des perturbations dans la vie de chacun, au niveau individuel et dans les différents groupes sociaux. On pourrait dire qu'elle peut être adaptée à l'identité socio-psychologique du sujet. Les sociétés ont tendance à avoir une opinion positive sur la mémoire et une opinion négative sur l'oubli. La partie de la mémoire liée à la définition de l'identité, nous met en contact avec nos racines et nous montre notre avenir. Dans l'ensemble, la mémoire devrait toujours nous aider à éviter de répéter les erreurs passées (par exemple, les guerres, les génocides, etc.).

Message et médias. Le message est l'objet de communication. Ce sont les informations que l'expéditeur envoie au récepteur via un canal de communication. Par les médias, nous comprenons l'outil par lequel le processus de communication se fait.

La mobilité est un déplacement qui se produit dans un environnement physique et peut être effectué par des personnes et des biens d'un endroit à un autre, d'un emploi à un autre ou d'un niveau social à un autre.

Museum by Océane Vercasson

Le mot « musée » vient du terme grec *museion*, un bois sacré dans lequel vivent les muses, compagnes d'Apollon et gardiennes des arts. Il s'agit d'une institution au service de la société, ouverte au public, et par extension les bâtiments qu'elle occupe, bâtiment qui sont aujourd'hui de véritable chef-d'œuvre d'architecture. Ses missions principales sont : acquérir, conserver, étudier, présenter, communiquer le patrimoine matériel et immatériel dans un but pédagogique, scientifique, social mais aussi d'agrément. Un premier musée est construit à Alexandrie. C'est un espace public consacré au savoir et à l'étude, ou est localisé la célèbre bibliothèque. Il faut attendre la Renaissance pour que le mot musée prenne le sens qu'on lui donne aujourd'hui. Vers 1520, à Florence une collection formée autour d'un prince est appelée « museum ». Ceci se transpose en France, dès 1560. Il s'agit de pièces où sont placées des collections variées et pas classées. Au XVIIIe siècle les cabinets de la Renaissance deviennent musées, sous la dynamique de deux phénomènes : le passage d'une structure privée à une structure publique et la montée en puissance de la classification et de l'organisation scientifique. Le Cabinet d'Amerbach à Bâle est le premier ouvert au public en 1671, suivi par l'Ashmolean museum d'Oxford en 1683. Si dans un premier temps les musées ont conservé tous ce qui leur semblait avoir de la valeur, une spécialisation est apparue. Aujourd'hui on peut les classer dans ces grandes catégories : musée d'art, musée d'archéologie, muséum d'histoire naturelle, musée de société, d'histoire et de technique et écomusée.

C'est une institution publique, à but non lucratif, au service de la société et de son développement. Elle est dédiée à l'acquisition, la conservation, la recherche, la communication et l'exposition... à des fins d'études, d'éducation. Dans un musée, les personnes peuvent explorer leurs croyances personnelles à travers des vérités universelles. Un musée est notre lien avec les croyances et la façon de vivre du passé.

Musée - Le terme « musée » vient du mot grec ancien « mouseion » qui désigne un lieu / temple dédié aux muses - les gardiens d'Apollon et les sources de connaissances. Le terme a maintenant évolué pour désigner de véritables chefs-d'œuvre architecturaux, dans lesquels des artefacts et d'autres objets importants sont exposés de manière à communiquer leur rôle dans la société.

Musée - Un musée peut être n'importe quoi; ce peut être toute une ville comme Paris, mais ce peut aussi être un village rural peu touristique. Les personnes elles-mêmes et leurs maisons peuvent également être des musées, car il n'y a pas de limitation à un certain type de bâtiment, de collections ou d'autres actifs corporels. Le débat demeure sur la manière dont les musées traitent la culture et le patrimoine.

Nom. Qu'y a-t-il dans un nom? Les noms peuvent être imprégnés de pouvoir et peuvent représenter notre héritage culturel. Par exemple, le nom Adolf sera toujours associé à l'Allemagne nazie et à un besoin d'enlever ou de détruire (une partie de) l'histoire. Le nom fait alors partie de la culture, ce qui peut provoquer des divisions, mais peut aussi rapprocher les gens.

Le récit est un moyen de raconter les actions menées par certains personnages à un moment et en un lieu particuliers. C'est aussi une façon de raconter des événements et des expériences vrais et faux. De plus, cela peut aussi être l'art, la technique ou le processus de narration, ou de raconter une histoire.

Nation par Mihaela Vidan

Une nation est un grand groupe de personnes unies par une histoire, une culture ou une langue communes, qui vivent dans un territoire spécifié limité par des frontières, un pays ou un État. Au-delà de la définition stricte et plus chirurgicale, la nation est un terme inclusif, conçu pour s'adresser aux individus qui partagent des valeurs, à ceux d'entre nous unis par l'histoire, à ceux qui ont les mêmes croyances, ou peut-être au contraire, ils pensent exactement le contraire. , à ceux qui ont de vieilles racines familiales et à ceux qui viennent d'adhérer à une identité. La nation est ce que les gens veulent en faire. Si nous considérons la nation uniquement en regardant son héritage, nous pouvons comprendre le mot en utilisant un autre: héritage. Nous pouvons dire que la nation peut être une construction sociale de toutes sortes d'idées, de valeurs, de traditions et de symboles communs transmis d'une génération à l'autre. Dans le

même temps, nous ne pouvons pas parler de nation sans impliquer les sentiments. En tant que construction sociale artificielle, construite pour servir un objectif politique, il est élémentaire de transformer l'idée froide ou la théorie, contenant divers éléments conceptuels en une partie vivante de la société à laquelle les gens peuvent se lier et adhérer.

L'identité nationale et / ou de groupe (collective / sociale / culturelle / communicative) fait référence à l'identification avec un groupe de personnes et à son appartenance, représentée par des traditions, une culture, une langue et une politique distinctes. L'identité nationale peut renvoyer au sentiment subjectif que l'on partage avec un groupe de personnes au sujet d'une nation, quel que soit son statut. L'identité nationale est considérée comme «une sorte de conscience de la différence», un «sentiment, une reconnaissance et une distinction» entre les concepts de «nous» et «eux». L'expression extrême de l'identité nationale est le chauvinisme, qui fait référence à la ferme conviction dans la supériorité du pays.

Nation - Nation dénote un fort sentiment d'identification et d'appartenance à un État, qui n'a pas de limites et ne change jamais. Il n'est cependant pas statique, car les limites potentielles changent au cours de l'histoire. Il s'agit de sentir que l'on fait partie de quelque chose de plus grand que soi.

La nature comme qualités et caractéristiques de l'être humain. Il équivaut au monde naturel, à l'univers physique ou au monde matériel. Le concept traditionnel implique une séparation entre les éléments naturels et artificiels.

Nature par Mara Cristina

La nature est l'équivalent de l'infini. La nature ne se résume pas à l'existence présente, mais à tout ce qui unit le passé, le présent et l'avenir. La nature est la force qui rassemble une variété de galaxies, de plantes, d'animaux, de systèmes, de paysages et, bien sûr, l'origine de l'humanité. La nature est le monde matériel qui nous entoure, la flore et la faune que nous protégeons, la vie sauvage que nous voulons connaître, les forêts et les océans qui abritent des millions d'organismes, l'énergie et le changement climatique que nous ressentons déjà. La nature est la construction de la vie. C'est l'univers avec tous ses phénomènes. La nature est l'identité de l'existence indépendante des gens, les ressources sans lesquelles les gens ne pourraient pas vivre, l'essence de quelque chose qui existe, la source de la croissance et du changement. La nature est également définie comme le caractère fondamental de l'humanité, comme un caractère inné, comme un comportement, la totalité du temps et de l'espace.

Nature - Rien n'existerait si la nature n'était pas là. Quelle que soit la manière dont les humains iraient à l'encontre et tentent de la changer, les forces de la nature sont toujours plus fortes et peuvent transformer tout ce qui est construit ou tenté par les êtres humains. La nature est l'essence de la vie.

Les objets sont tout ce qui peut être perçu par une personne. Ils existent indépendamment de notre volonté et de notre intellect.

La tradition orale et le folklore font référence à tout ce qui se transmet de génération en génération et propage les expériences et les connaissances aux générations futures. Le folklore est l'ensemble des croyances, des pratiques et des coutumes traditionnelles d'un groupe de personnes ou d'une culture. Les histoires de la tradition orale sont celles qu'un peuple construit, collectionne et porte en avant dans le cadre de son monde culturel. Le folklore apparaît principalement dans la tradition orale, bien que la transmission orale ne soit pas suffisante pour distinguer le folklore du non-folklorique. En revanche, si une histoire est transmise uniquement «imprimée» et non oralement, elle serait considérée comme une «production littéraire basée sur un modèle folklorique, mais ce n'est pas la même chose que le modèle populaire». Le folklore comprend des épopées, mythes, légendes, contes de fées, fables, proverbes, chansons, etc. Les traditions orales sont aussi un moyen d'analyser comment une société peut se définir. Une tradition orale peut disparaître si une société juge qu'elle n'en a plus besoin.

Tradition orale - La tradition orale est une méthode de communication destinée à préserver et à transmettre les traditions et les cultures. Il peut changer au fil du temps et chaque fois qu'une histoire est racontée, de nouveaux écarts sont créés. La tradition orale est un immense domaine des arts et de la culture.

Altération par Helena González Doval

Comme «autre» se réfère à toute personne séparée de soi et implique des idées d'identité et de formation de subjectivité, l'alternance décrirait le processus par lequel une différence est utilisée et transformait les caractéristiques de l'autre (appelé «altérité») de manière à créer un groupe dans et hors groupe. Le hors groupe serait celui dominé, dont l'identité est considérée comme manquante et qui pourrait faire l'objet d'une discrimination de la part du groupe. D'un point de vue post-colonial, et comme inventé par Gayatri Spiveak, l'alternance se réfère au processus par lequel le discours impérial crée «les autres» et décrit les différentes manières dont le discours colonial produit ses sujets. Alors que l'« Autre », avec un « O » majuscule, correspond au foyer du désir ou du pouvoir par rapport auquel le sujet est produit, « l'autre » est le sujet exclu ou « maîtrisé » créé par le discours du pouvoir. Cependant, c'est un processus dialectal car l'autre colonisant s'établit en même temps que ses autres colonisés sont produits comme sujets.

Autre - L'autre est produit par et par le discours. On peut identifier deux types d'altération: (1) l'autre, qui fait référence à l'autre possédant un statut supérieur, par exemple le touriste; (2) l'autre, qui fait référence aux habitants locaux qui se transforment en d'autres, créant ainsi des groupes à l'intérieur et à l'extérieur. En regardant l'Europe, nous pouvons nous demander qui sont les autres d'Europe. // Questions: Comment le «O» - «o» dans l'autre peut-il être autrement vu / compris? - Il peut également être vu comme la division entre dominateur et dominé, dans laquelle le «O» pourrait être colonisateur et le «o» autre pourrait être colonisé. Ces concepts sont très pertinents pour l'Europe dans le contexte d'une augmentation de la migration, où le migrant est généralement perçu comme un «autre». En ce qui concerne l'africanisme ou l'asianisme, où les Africains ou les Asiatiques sont «l'autre» colonisé, d'un point de vue touristique, la question se pose de savoir comment une identité est créée par rapport aux différences (culturelles) réelles.

Le passé est un statut d'être dans le passé. La qualité subjective de quelque chose dont on se souvient au lieu d'être vécue pour le moment.

La performance est une façon particulière d'agir ou de se comporter.

La création de lieux est une approche multiforme liée à la planification, la conception et la gestion des espaces publics en lien avec les communautés qui y habitent. Il profite des atouts, de l'inspiration et du potentiel d'une communauté locale, avec l'intention de créer des espaces publics qui favorisent la santé, le bonheur et le bien-être des gens. C'est à la fois un processus et une philosophie.

Le pouvoir est la capacité que quelqu'un doit commander. Aussi, influence ou autorité sur d'autres personnes (une personne ou un groupe de personnes).

La préservation est l'action de préserver quelque chose. Faites-le durer, dans son état précédent. Prendre soin d'une construction, d'un cadre naturel ... de valeur historique. Par exemple, pour prendre soin d'un environnement naturel.

La reconstruction est l'action de reconstruire. Pour construire quelque chose qui existait dans le passé et qui a été détruit.

Restauration, par Boukedjar Tarek

La restauration est l'action de restituer quelque chose à un ancien propriétaire, lieu ou condition. Retour à une position ou condition antérieure. Aussi, la réparation ou la conservation d'œuvres d'art. Par exemple, la réparation ou l'entretien d'œuvres d'art, ou la restauration du régime politique qui avait été remplacé par un autre. La restauration est le concept qui peut s'appliquer aussi bien aux matériaux qu'aux biens immatériels. Dans le cas des arts, cette procédure a été discutée à partir de la Renaissance. Pendant longtemps, la restauration a été la procédure destinée à redonner à des objets tels que des peintures, des sculptures et des monuments leur forme d'origine. Au 19ème siècle, la discussion a été intensifiée par des auteurs comme John Ruskin qui a dit que la restauration est un mensonge, et Viollet-le-Duc, restaurateur français qui soutenait la théorie selon laquelle la restauration devrait en fait compléter les parties

manquantes avec une réinterprétation basée sur l'idée originale. Au XXe siècle, des auteurs comme Camilo Boito et Cesare Brandi défendaient la perspective qui disait que la restauration devait respecter les traces du temps, c'est-à-dire remettre l'art dans son état d'origine est en fait une falsification historique et esthétique. Cette idée est le fondement des discussions contemporaines et repose sur la base des chartes patrimoniales.

Repenser et recontextualiser le patrimoine par Neringa Kavaliauskaite

Le patrimoine matériel, d'une part, peut être considéré comme des bâtiments, sites ou artefacts grandioses, monumentaux, «anciens» et esthétiques qui ont une signification «statique». À travers le discours hégémonique, la nécessité de préserver, conserver et transmettre le patrimoine aux générations futures est une préoccupation majeure. Un tel discours est basé sur la connaissance, le jugement scientifique ou esthétique d'experts techniques et esthétiques, dont la plupart des œuvres et des expertises sont vues dans la monumentalité et les artefacts innés. Cependant, il devient plus difficile de joindre des interprétations alternatives de sites patrimoniaux spécifiques, tandis que les spécialistes du patrimoine tracent en quelque sorte des limites sur les valeurs et significations patrimoniales alternatives. Par conséquent, les visiteurs sont poussés à «consommer le patrimoine» sans esprit critique de manière passive, alors qu'ils sont accompagnés d'experts ou de représentants de sites du patrimoine, qui expliquent au public comment percevoir certains sites du patrimoine et pas nécessairement comment s'engager plus activement avec ces sites. Ce faisant, le patrimoine pourrait être considéré comme une pratique culturelle activement expérimentée, utilisée et interprétée plutôt que de voir ces sites de loin comme des entités qui ne changent jamais, dont la signification est statique et non négociée (Smith, 2006).

Repenser et recontextualiser le patrimoine. L'acte de repenser le terme patrimoine. La tentative d'adapter le patrimoine culturel aux besoins contemporains. Pour y parvenir, de nombreux changements doivent être apportés car les sociétés ont radicalement changé au cours des dernières décennies.

Repenser et reconstruire le patrimoine - Le patrimoine matériel est souvent associé à des bâtiments ou des artefacts esthétiques. Contre les connaissances des experts, il est difficile d'attacher d'autres significations à ces objets du patrimoine matériel, et les visiteurs sont habitués à consommer le patrimoine sans esprit critique. En regardant, par exemple, le palais royal d'Amsterdam, les visites régulières mentionnent seulement qu'il s'agissait auparavant de l'hôtel de ville, tandis que des visites spécialisées telles que les visites du patrimoine noir indiquent que le bâtiment était le siège de la société du Surinam (le Surinam est l'une des anciennes colonies néerlandaises). Le monument national sur la place du Dam contient 11 urnes remplies de terre provenant de terrains d'exécution des provinces néerlandaises. Cependant, récemment, il y a eu des débats sur l'ajout d'une 12e urne avec du sol d'Indonésie (anciennes Indes orientales). Par conséquent, nous ne pouvons pas voir les monuments comme statiques et nous devons être actifs pour donner des significations différentes. // Questions: Qui a le droit de recontextualiser et de donner des interprétations alternatives au patrimoine et ces nouvelles significations seront-elles acceptées par les élites? - Il s'agit d'un problème courant dans le domaine du patrimoine, qui est généralement abordé dans la gestion du site, mais des ethnies spécifiques qui ont un lien historique avec le site devraient également être impliquées. Autre exemple, en Roumanie, le régime communiste a tenté d'effacer toute trace de l'ancienne monarchie, en utilisant, par exemple, les palais royaux comme bâtiments administratifs. Il s'agit d'une approche de haut en bas pour la modification de l'objectif de construction. La même chose s'est produite après les années 1990, lorsque de nombreux autres monuments ont été réinterprétés comme un moyen d'effacer toute trace de l'ancienne période communiste.

Les sens affectent ou expriment un sentiment. Ce sont des mécanismes physiologiques produits par les organes du toucher, du goût, etc. qui vous permettent de percevoir des éléments externes ou internes. Ils sont également une fonction de notre esprit qui est liée aux perceptions externes. Ils sont également une fonction de l'esprit qui est liée à la sensation. Toute capacité spéciale de perception, d'estimation, d'appréciation, etc. Au-delà de sa définition formelle, les sens sont généralement liés au côté intangible de concepts comme l'histoire, la culture ou le patrimoine.

Technologie par Chance Matthew Williams

La technologie comprend les outils, les machines et les méthodes qui peuvent aider à la préservation, la restauration, la reconstruction ou l'acquisition du patrimoine matériel et immatériel. De plus en plus, l'utilisation de la technologie sous forme de caméras, d'imagerie 3D, de vidéos, ainsi qu'Internet ont permis à la fois la préservation et la démocratisation du matériel traditionnel et du patrimoine culturel immatériel sous forme numérique. L'évolution de la technologie elle-même est une forme de patrimoine scientifique et culturel allant des outils de l'âge de pierre aux inventions modernes telles que l'ordinateur. La technologie a joué un rôle central en Europe, en particulier dans son héritage industriel où diverses avancées telles que la machine à vapeur ont conduit la révolution industrielle qui a remodelé le continent, transformant les cultures folkloriques traditionnelles et jetant les bases d'une Europe moderne.

La valeur est l'importance, la valeur ou l'utilité de quelque chose, appréciée d'un point de vue objectif ou émotionnel / personnel.

Valeurs - Les valeurs sont les croyances fondamentales qui informent notre attitude et orientent notre comportement vers le patrimoine et une variété d'autres aspects. Ils sont associés au patrimoine comme outil d'organisation et de construction active de la société. Les valeurs peuvent être divisées en (1) valeurs individuelles et (2) valeurs collectives, mais il est important de tenir compte du fait que les valeurs individuelles, bien qu'elles puissent être personnelles, sont définies par le groupe dont on fait partie. Ils sont définis par le social, bien qu'ils ne soient pas écrits dans la pierre. En outre, en particulier dans le domaine du patrimoine, il existe une prétention à rendre les valeurs plus universelles qu'elles ne le sont réellement.

L'architecture vernaculaire est un style architectural conçu en fonction des besoins locaux, de la disponibilité des matériaux de construction et reflétant les traditions locales. Initialement, l'architecture vernaculaire n'utilisait pas d'architectes formellement formés, mais elle était basée sur les compétences de conception et la tradition des constructeurs locaux. Cependant, depuis la fin du 19e siècle, de nombreux architectes professionnels ont travaillé dans ce style, essayant de maintenir leur tradition. Il a tendance à évoluer au fil du temps pour refléter le contexte environnemental, culturel, technologique, économique et historique dans lequel il existe. Pour conclure, on peut ajouter que chaque région a des besoins différents et particuliers. C'est ce qui crée automatiquement l'originalité de leur propre architecture vernaculaire.

Vernaculaire - Vernaculaire signifie originaire d'un lieu particulier. Dans la discussion sur le patrimoine, le vernaculaire fait référence aux caractéristiques locales et à l'utilité de l'environnement bâti. En tant que tel, la langue vernaculaire peut concerner le contexte ou le sujet./

Un *léxico* para comprender mellor o patrimonio cultural: Proba de investigación terminolóxica realizada por estudantes

Afecto por Dagný Davíðsdóttir

O afecto é de dúas caras, consiste en capacidades corporais de afectar e de ser afectadas que xorden e se desenvolven en concerto (Ben Anderson). Non ten por que ser un corpo, pero pode ser calquera cousa. Os afectos están en todas partes e están conectados a todo, por exemplo cousas materiais, persoas, ideas e outros efectos. Pódense conectar a algo popular, o que leva a que moitas persoas sintan o mesmo que afectan. Pero que é? O afecto é un concepto curioso. Un gran grupo de persoas pode verse afectado do mesmo xeito ao escoitar a unha cantante de ópera, cando o pelo do brazo se levanta ao mesmo tempo. Pero a pesar de que todos o senten, tamén é un momento moi persoal. Moitos recordos diferentes, conexións con outras persoas e cousas materiais fan que a xente se vexa afectada.

Os efectos son positivos e negativos. Non queres ter unha almofada no teu sofá do teu inimigo, o almohado dálle emocións que están pensadas para o inimigo. É un "suceder" entre vostede e a túa almofada. Os afectos axudan ás persoas a escoller cousas materiais, amigos, amantes etc. Tamén pode aumentar a túa identidade, por exemplo cando te mudaches a outro país, pero escolles mobles e decoracións na túa casa para lembralo ao teu país antigo.

Afectar - Afectar é un termo n etnolóxico / antropolóxico que se refire ás capacidades corporais de afectar e ser afectado por algo ou alguén. Aínda que é unha experiencia moi persoal, pode conectarse a algo moi popular, como unha canción pop que pode estar falando de golpes de corazón que está destinada a un público diverso, pero cada individuo vive persoalmente. Polo tanto, o afecto é fácil de integrar en todo.

Arquitectura de Bouchet Ludivine

Segundo o sitio web de Larousse, a arquitectura é: A arte de construír // Estilo, características / particularidades e estrutura dun edificio. // Arte de marcar unha obra.

Nestas definicións, podemos atopar todos os elementos relacionados coa arquitectura: arte, estilo, aspecto técnico e forma de construción. Vexamos a etimoloxía da arquitectura de palabras. Ao principio, este campo trataba de pechar e cubrir espazos. O arquitecto era o home que conducía aos traballadores. Non obstante, falta o aspecto histórico. A arquitectura ten un aspecto europeo bastante importante porque os estilos arquitectónicos e os monumentos simbólicos cruzaron fronteiras ao longo dos anos. Durante a Antigüidade, as construcións romanas espalláronse por Europa. Hoxe son un importante patrimonio cultural. Durante a Idade Media, a arquitectura non tivo nada que ver coa arte. O arquitecto só levaba aos traballadores e tiña unha mala reputación. A xente só se ocupou dos edificios relixiosos. Durante o Renacemento, a arquitectura converteuse nunha arte. Arquitecto converteuse en artistas. Traballaron con ferramentas e fixeron plans reais. A arquitectura úsase para enviar unha mensaxe para demostrar que pertencen a un grupo. A arquitectura convértese nun ritual.

No primeiro artigo da lei de arquitectura de 1977: "A arquitectura é unha expresión da cultura. Son de interese público a creación arquitectónica, a calidade das construcións, a inserción harmoniosa no seu contorno, o respecto das paisaxes naturais ou urbanas e do patrimonio".

Arquitectura: a arquitectura representa unha metamorfose desde a utilidade ata a declaración da cultura, desde a relixión ata a declaración de poder e riqueza. Aínda que poida unir (por exemplo motivos islámicos no Art Nouveau, que é un estilo arquitectónico europeo), tamén pode dividir xa que é unha declaración de poder unha contra a outra. Por exemplo, París emprega a súa arquitectura do século XVIII como declaración de riqueza.

Autenticidade de Lauren Rae Joenoes

O auténtico refírese a algo que é orixinal. Representa a verdadeira natureza ou as verdadeiras crenzas. Fiel a si mesmo, non copiado nin falsificado.

A autenticidade a miúdo é sobre a fiabilidade, a primeira man, a xenuína e a orixinalidade (Pine e Gilmore, 2008; Kolar e Zabkar, 2010; Molleda, 2010). A autenticidade sempre se refire á percepción dunha persoa de algo que sexa auténtico ou

auténtico, que se configura no fondo de alguén e dentro dun determinado contexto. Existe unha relación entre o "centro" de alguén da súa propia cultura e sociedade e como esta persoa ve outras culturas e sociedades e dá sentido relacionado coa autenticidade (Cohen, 1979). O concepto de experiencia e de autenticidade considéranse entrelazados. Podería afirmarse que non hai outro tipo de autenticidade que a "autenticidade percibida". A autenticidade non é un concepto que describe características inherentes a obxectos ou relacións, senón que é un valor dado pola persoa que o percibe, a nivel da ontoloxía (Olsen, 2002). A medida que o noso mundo está cada vez máis conectado e o coñecemento cada vez está máis dispoñible, debido á globalización, o que era auténtico hai tempo, pode que hoxe en día non se perciba máis auténtico. A autenticidade percibida non é algo definido, senón algo que cambia co paso do tempo e contextual (Molleda, 2010). (Cohen, E. (1979). A Phenomenology of Tourist Experience. // Kolar, T. & Zabkar, V. (2010). Un modelo de autenticidade baseado no consumidor: un Oxymoron ou a Fundación de mercadotecnia do patrimonio cultural? Xestión turística). , Vol. 31, p. 652-664. // Molleda, JC (2010). Authenticity and the Construct's Dimensions in Public Relations and Communication Research. Journal of Communication Management, vol. 14: 3, p. 223-236. // Olsen , K. (2002). Authenticity as a Concept in Tourism Research. Tourist Studies, Vol. 2: 2, p. 159-182. // Pine, JB e Gilmore, JH (2008). Os oito principios estratéxicos. Autenticidade, estratexia e liderado, tomo 36: 3, páxs. 35-40.

Autenticidade de Neringa Kavaliauskaite

A autenticidade é a percepción do auténtico, real ou verdadeiro. Este concepto pódese categorizar tradicionalmente como obxectivo, construtivo, posmoderno, existencial e tamén pode percibirse como unha construción social das persoas, que comporta diferentes significados do que é exactamente auténtico. Pode haber dúas formas de describir este fenómeno: indexical (considera o tipo de autenticidade que se cre que é o "orixinal" ou o "real") e a autenticidade icónica (reflicte e aseméllase á forma orixinal). No que respecta á produción cultural auténtica, pode ser auténtico no sentido de que é o resultado dun proceso de artesanía ou dun produto auténtico, a atracción histórica pode ser auténtica en relación coa súa ubicación auténtica. A nivel mundial, pódense atopar os produtos culturalmente auténticos para sentirse conectados con outras tradicións culturais como parte da comunidade global.

Autenticidade : a autenticidade enténdese a miúdo en termos de fiabilidade e orixinalidade e baséase en percepcións persoais que á súa vez están configuradas por valores e contextos particulares. De feito, pódese argumentar que non hai outra autenticidade que a autenticidade percibida. Desde a perspectiva do turismo, podemos preguntarnos ¿é auténtica pizza de mozzarella ? A comida é auténtica ou xoga un papel o entorno? A pizza é auténtica na casa, pero a cociña conforma unha receita moderna (ized), ou a pizza é auténtica cando se coce segundo unha receita antiga e que se come nun restaurante tradicional dunha cidade histórica? Onde remata a autenticidade? Tomando a Notre Dame en París, ¿a reconstrución no século XIX segundo as ideas da época é auténtica ou só pode considerarse auténtico o edificio na súa forma orixinal? Por que algo novo e modernizado non pode ser considerado auténtico?

A crenza é a aceptación de que unha afirmación é verdadeira ou de que existe algo , ou establecerse como unha opinión persoal.

Pertencer refírese ao feito de formar parte dun todo. Ademais, a sensación de que algo nos pertence como individuos ou á nosa sociedade.

Compromiso cívico e desenvolvemento social . O compromiso cívico son procesos políticos e non políticos que implican que todos os membros da comunidade poidan participar na vida cívica. O desenvolvemento social refírese ao desenvolvemento tanto do capital humano como do social dunha sociedade. O obxectivo do compromiso cívico é atender as inquietudes do público e promover a calidade de toda a comunidade. O desenvolvemento da sociedade trata de explicar os cambios cualitativos na estrutura da sociedade, que axudan a alcanzar mellor os seus obxectivos. O desenvolvemento é un proceso de cambio social. Durante os últimos cinco séculos, este proceso aumentou en velocidade e intensidade, cun notable aumento da aceleración nas últimas cinco décadas. Estes cambios poden estar relacionados coa implicación activa dos cidadáns que no mundo contemporáneo son libres de expresar a súa opinión sobre as necesidades da sociedade. O mecanismo básico que conduce ao cambio social aumenta a conciencia que resulta dunha mellor

organización. Cando a sociedade detecta novas e mellores oportunidades de progreso, desenvolve novas formas de organización para explotar con éxito estas novas aperturas.

Compromiso cívico: o compromiso cívico é o proceso de participación activa na evolución dunha comunidade. Pode adoptar diferentes formas como enfoques de arriba abaixo ou de abaixo cara arriba, pero en todos os casos representa a vontade das persoas transformadas en acción e traballar cara a un resultado / sociedade ideal. O activismo é unha forma de compromiso cívico que comeza dende o fondo, desde as iniciativas locais e se propaga no tempo cara a motivos máis altos. Non obstante, pode que o activismo resulte coa reticencia das partes interesadas e as autoridades.

Cabalgata clásica de María Jose Sanchez

Definición conceptual dada durante os primeiros tempos da filosofía e método de adestramento e manexo de cabalos remontados ás ensinanzas de Xenofonte (430 - 354 a.C.), un filósofo, cabaleiro e xeneral militar grego que pasou gran parte da súa vida adestrando cabalos para varias cabalarías militares gregas. A súa educación central xirou arredor da idea de colaboración e cooperación entre cabalos e xinetes, máis que no uso da forza bruta e da compulsión (Sargent, S. (2016). Hípica clásica y los peligros del discurso autorizado do patrimonio cultural inmaterial emerxente. International Journal) de Patrimonio inmaterial, II, 36-53). El aplicou este principio para desenvolver formas de adestramento e exercicio do cabalo para movementos específicos de cabalería útiles no campo de batalla. O termo clásica foi accoinado durante o período de renacemento, momento no que houbo un interese espertado en textos antigos, como os teatros Xenofonte escribira, dentro deles o seu traballo máis importante chamado On horsemanship. Ademais, a disciplina da doma clásica evolucionou a partir do adestramento de cabalos de cabalería, converténdose no que hoxe se coñece como doma competitiva. Varias escolas de doma clásica basearon as súas ensinanzas na idea de Xenophon de montar en harmonía co cabalo en vez de contra el.

Cabalgata clásica - Pode considerarse a equitación clásica unha arte, un deporte ou un material cultural. Nos tempos anteriores, adoitaba ser o principal medio de transporte para moitos pobos do mundo e, polo tanto, usábanse cabalos como utilidade, sen intentos de humanizar nin formar ningún tipo de vinculación psicolóxica en nome do cabaleiro. O feito de que a equitación se converta nun elemento cultural distinto depende da forma en que o ser humano informe ao animal. Hoxe en día hai intentos de designar a equitación clásica como patrimonio inmaterial.

Communitas (normativo e espontáneo) de Gunnar Óli Dagmararson

Communitas é un estado que pode xurdir dentro de grupos, de dúas ou máis persoas, nun período liminal ou en estado liminal. O estado que consideramos o estado habitual da vida cotiá está abandonado e adopta un estado de comportamento alternativo -que non estamos acostumados a practicar-. Mentres se atopan neste estado liminal, os individuos están liberados das demandas cotiás e están á vez cos seus compañeiros. Ademais, comunitas poden dividirse en dous termos, comunitas normativas e comunitas espontáneas. O normativo é o estado que prevalece. Por exemplo nas igrexas cando a congregación se xunta para rezar a Xesucristo. Aínda que todos están na igrexa co propósito de rezar ao "poder superior", é improbable que todos se atopen "en Cristo" nesta circunstancia. O espontáneo é contrario á normativa no sentido de que non está organizado senón que vén da conciencia individual e polo tanto a congregación pode atoparse superada polo Espírito Santo. As persoas son, polo tanto, elevadas, arrasadas e asumidas nas comunitas. Communitas - Communitas é un termo antropolóxico referido á acción colectiva en nome dunha comunidade. Tomando o exemplo do fútbol, cando os afeccionados cantan ou reaccionan cara aos goles, pódese falar de comunitas espontáneas. Cando todo o mundo se pon e canta ao longo do himno, pódese falar de comunitas normativas. A pregunta é como se pode transformar algo de espontáneo a normativo? As protestas, por exemplo, en xeral parecen orgánicas e espontáneas. Non obstante, co paso do tempo e coa organización, pasan a ser normativas.

A continuidade refírese á existencia consistente de algo ao longo dun período de tempo.

A diversidade cultural como patrimonio cultural de Sæunn Ólafsdóttir

No ano 2001 a UNESCO publicou unha declaración sobre a importancia da diversidade cultural como patrimonio cultural. Foi unha oportunidade para a iniciativa de deixar clara a súa convicción de que un diálogo entre diferentes culturas é o mellor xeito de manter a paz no mundo e rexeitar a idea de que os enfrontamentos culturais son inevitables

cando conflúen persoas de diferentes orixes culturais. (Stenou, 2002). A declaración foi innovadora xa que a diversidade cultural foi descrita no primeiro artigo como "patrimonio común da humanidade e debe ser recoñecida e afirmada para o beneficio das xeracións presentes e futuras." A declaración tamén afirma que o seu obxectivo é promover a conservación da diversidade cultural como un tesouro vivo e renovable que non debe considerarse como inmutable senón como un proceso dinámico que garante o benestar da humanidade.

A globalización e a mobilidade das persoas entre os continentes cambiaron os comunitos occidentais nas últimas décadas. Isto soubo crear certa tensión e sentimentos de hostilidade cara aos novos cidadáns e incompreensión entre grupos culturais. É importante que todos os individuos sexan respectados e experimenten o sentimento de pertenza á sociedade. Para os individuos que se desprazan a un ambiente cultural diferente, tamén pode ser un reto adaptarse ás novas circunstancias. A cultura de acollida demandará adaptación, pero os requisitos para a adaptación poden ser vagos e mal definidos. O sentido de pertenza á comunidade é importante para o individuo por dúas razóns; co fin de satisfacer as aspiracións sociais e culturais da súa sociedade e de construír unha identidade sa (Ingvarsson 2016). O benestar é un dos aspectos fundamentais dos dereitos humanos, que se pode referir a como está satisfeita unha persoa coa súa saúde mental e física, o sentido de pertenza a alguén, a seguridade financeira e a oportunidade de traballar en algo que importa. .

Sandell (2007) sinala que os museos teñen o potencial de traballar nestes obxectivos de varias formas. Na maior parte, considerouse que os museos teñen un papel cultural máis que social. Pero os museos están nunha posición única para promover a igualdade xa que a súa voz é respectada e recoñecida de alta importancia cultural. Así, subestimouse o seu poder como instrumento cara ao cambio social.

Os museos son un lugar ideal para deliberar e celebrar a diversidade cultural, construíndo pontes entre grupos, reforzando o sentido de comunidade, pertenza e inclusión. O propósito dos museos sempre foi protexer e difundir información sobre o patrimonio cultural. Por iso debemos estar abertos a inventar novas formas e ideas sobre como os museos poden conservar e manifestar a diversidade cultural. Ademais de compartir información e entretemento, os museos tamén poden ter organizacións socialmente responsables encamiñadas a promover a igualdade e o benestar de todos os cidadáns. (Ingvarsson, L., Egilson, ST, & Skaptadottir, UD (2016). "Quero unha vida normal como todos os demais": vida cotiá dos solicitantes de asilo en Islandia. Revista escandinava de terapia ocupacional, 23 (6), 416- 424., DOI: 10.3109 / 11038128.2016.1144787. // Sandell, R. (2007) .Museos e loita contra a desigualdade social: roles, responsabilidades, resistencia. Museos e as súas comunidades, 95-113. // Stenou, K. (2002). Declaración Universal da UNESCO sobre a Diversidade Cultural . Serie de diversidade cultural, 1, 61.)

Diversidade cultural de Sæunn Ólafsdóttir

A diversidade cultural é o patrimonio común da humanidade tal e como se recolle na Declaración Universal da Unesco sobre a diversidade cultural. Na declaración indícase que "a cultura adopta diversas formas a través do tempo e do espazo. Esta diversidade está plasmada na singularidade e pluralidade das identidades dos grupos e sociedades que forman a humanidade. Como fonte de intercambio, innovación e creatividade, a diversidade cultural é tan necesaria para a humanidade como a biodiversidade para a natureza. Neste sentido, é o patrimonio común da humanidade e debe ser recoñecido e afirmado para o beneficio das xeracións presentes e futuras. "As nosas sociedades están a ser cada vez máis diversas, polo que é importante fomentar a comunicación pacífica entre grupos de diferentes orixes e identidades. Permitir que todos os cidadáns participen e sexan incluídos e respectados na sociedade, garante a paz e a vida pública florecente.

Diversidade cultural: a diversidade cultural é un concepto social que se refire á diversidade e á comunicación e inclusión pacífica de todas as persoas de todas as etnias na vida pública. Trátase de poder aceptar a xente e permitirlles que se sintan benvidos. Non obstante, como se pode conseguir a diversidade se non falamos de etnia? A diversidade está aí fóra. Todas as cousas Hutu e Tutsi xa eran diversas. Son os colonizadores os que usaron esta diversidade para dividir.

A sustentabilidade cultural refírese a aumentar a comprensión e determinar o papel da cultura no desenvolvemento sostible.

Educación e coñecemento. A educación é o proceso de axuda ao proceso de aprendizaxe. O coñecemento pode ser feitos ou información adquirida por unha persoa a través da educación. O coñecemento sempre foi o obxectivo da educación. De todos os xeitos, podemos observar que nos últimos anos a xente non presta atención ao coñecemento, senón a aprobación de exames e a obtención de certificados. Por iso, a énfase céntrase na comprensión do formato dos exames, polo que os mozos non conseguen os coñecementos básicos de varias materias que lles axuden a crear unha personalidade completa.

Elite é unha minoría selecta con influencia ou autoridade sobre outras persoas (unha persoa ou un grupo de persoas).

Emoción de Anna Solovyeva

Emotón é a reacción dun individuo ao seu ambiente, a outros individuos e aos acontecementos. Emocións incluír tanto o estado interior do individuo e os signos externos polo cal un 's emocións son dadas a coñecer aos outros. Por un lado, as emocións, como a alegría, a tristeza, o medo, a emoción ou a ansiedade están ligadas a reaccións biolóxicas e algunhas das manifestacións emocionais poden ser involuntarias ou inconscientes: por exemplo, unha persoa suda ou trema. Por outra banda, a manifestación de emocións ou a supresión de tales manifestacións está profundamente inserida nunha cultura á que pertence un individuo. As ideas de comportamento emocional adecuado ou inadecuado en calquera comunidade forman parte do patrimonio da comunidade e dependen da súa historia, tradicións, relixión. O tipo de respostas emocionais que se esperan na comunidade ou que a denuncian saen á luz na arte e nos medios de comunicación: das formas que se describen as emocións na literatura, que se amosan en películas ou incluso nas noticias diarias. Estas evidencias culturais contribúen á identidade da comunidade ea súa imaxe exterior e interior. As respostas emocionais poden ser unha linguaxe que axude aos membros da comunidade, así como aos alleos, a comprender o que está a suceder, pero os mesmos datos, cando non se entenden insuficientemente, tamén poden dar lugar a numerosos malentendidos e prexuízos, de xeito que algunhas comunidades son etiquetadas como chamativos, pouco simpáticos, superficiais, groseros ou, pola contra, refinados e sutís.

As emocións son un xeito en que un individuo participa en algo que está sucedendo no seu contorno. A combinación de estados mentais, expresións psicosomáticas e estados con reaccións biolóxicas no corpo. É o que unha persoa "sente", non como unha mera sensación, senón como algo máis profundo, con impacto no corpo. As emocións difiren dos sentimentos xa que teñen máis impacto físico no noso corpo (as emocións adoitan cambiar o noso estado de ánimo, o comportamento, a frecuencia cardíaca, etc.) e a "alma" e está case sempre expresada (cara, voz, postura corporal) e pode ser observable por outros. É moi difícil controlar as emocións mediante un esforzo consciente. As emocións poden verse como os nosos sentimentos individuais. Normalmente florecen cando unha persoa sente empatía con alguén ou algo. As emocións tamén poderían verse como unha parte da nosa cultura ou patrimonio colectivo.

Emocións: Tomando como exemplo o museo das rupturas que en si mesmo pode ser moi expresivo, as emocións fan referencia ao xeito en que calibramos e reaccionamos, cada un ao noso xeito diferente, ás experiencias de vida e ao patrimonio. Aínda que as emocións poden non ser persoais, normalmente transcenden a parte material do patrimonio.

Grupo étnico de José Carlos Rodeiro

Grupo de persoas da mesma raza ou nación. Identifícanse entre si a partir de semellanzas como experiencias ancestrais, lingüísticas, sociais, culturais ou nacionais. A diferenza doutros grupos sociais (definidos por estatus económico, idade ou hobbies), o grupo étnico adoita ser un status herdado baseado na sociedade na que vive. Nalgúns casos pode adoptarse se unha persoa se traslada a outra sociedade. Pertencer a un grupo étnico tende a ser definido polo patrimonio cultural compartido, mitos de orixe, historia, patria, lingua ou dialecto, sistemas simbólicos como relixión, mitoloxía e ritual, cociña, vestimenta, arte e a aparencia física. En moitos casos, os grupos étnicos, historicamente derivados da mesma poboación fundadora, seguen a falar linguas similares ou relacionadas e comparten un bagaxe xenético similar. Mediante o cambio de lingua, a aculturación, a adopción e a conversión relixiosa, ás veces é posible que os individuos ou grupos abandonen un grupo étnico e pasen a formar parte doutro (excepto para grupos étnicos que destacan na pureza racial como criterio clave de pertenza). O grupo étnico adoita usarse como sinónimo de termos ambiguos como a nación ou o pobo. En inglés, tamén pode ter a connotación de algo exótico (véxase "restaurant étnico",

etc.), xeralmente relacionado coas culturas dos inmigrantes máis recentes, que chegaron despois da poboación fundadora dunha zona establecida.

Grupo étnico de Roxana Mitroi

Un grupo étnico defínese frecuentemente como unha categoría de persoas que comparten unha identidade étnica e distínguense doutros grupos a través de semellanzas particulares. Estes parecidos establécense a partir dun contexto cultural conxunto que inclúe elementos de patrimonio, ascendencia, lingua, así como de sistemas de símbolos. Non obstante, é importante ter en conta que os grupos étnicos non se deben confundir con grupos raciais, grupos nacionais ou outros termos iguais, xa que a distinción étnica faise sobre a base dunha cultura compartida, máis que por características físicas ou por pertencer a unha nación. estado Así, dentro de Europa, pódense identificar varias etnias indíxenas e non indíxenas como holandeses, galeses e romaníes entre outras, e igualmente importantes, entre outras. Vinculando ao discurso do patrimonio europeo, as etnias xogan un papel importante na definición dunha identidade europea, dado o foco das institucións europeas da cultura e a educación sobre a diversidade e o multiculturalismo. Non obstante, a integración do patrimonio étnico nun patrimonio europeo máis amplo pode provocar retos e debe ser tratada con coidado para fomentar a solidariedade, a unidade e o entendemento entre e dentro dos grupos étnicos, en lugar de funcionar como orixe da desigualdade e a discriminación. (Applebaum, RP & Chamblis, WJ (1997). Socioloxía: unha breve introdución. Nova York, NY: Longman. // Caffyn, A. & Lutz, J. (1999). Desenvolvendo o produto do turismo patrimonial en multiétnicas. cidades. *Tourism Management* 20 (2), pp. 213-221. // Peoples, J. & Bailey, G. (2010). *Humanidade: An Introduction to Cultural Anthropology* (9ª edición). Belmont, CA: Wadsworth, Cengage Aprendendo.)

Grupo étnico - Un grupo étnico é unha categoría de persoas que comparten unha identidade particular, baseada nun contexto cultural conxunto que pode incluír patrimonio, ascendencia e lingua. Aínda que ás veces se usa de xeito intercambiable con grupos raciais ou nacionais, os grupos étnicos distínguense a través da cultura, máis que das características físicas ou dos membros do estado nación. Dado que as institucións europeas prestan moita atención á diversidade cultural, as etnias xogan un papel importante na definición dunha identidade europea.

Grupo étnico - Un grupo étnico é un grupo que ten algo en común. Mentres que grupo étnico e nación se usan do mesmo xeito, os grupos étnicos están definidos, de feito, pola cultura. Non obstante, esta separación pode ser contraproducente, xa que é difícil evitar a nación dos grupos étnicos. Necesitamos a noción de "grupos étnicos" para dar sentido ao mundo, pero debemos ser conscientes de que pode servir para a división.

Europeo. Ser europeo significa compartir os mesmos valores. Trátase de nós e dos sentimentos comúns que temos cara ao mundo e cara ao outro. Os migrantes de países europeos, sexan estes os países, teñen curiosidade polas nosas costumes e tradicións (e pola súa diversidade) e desexan sentirse integrados na nosa cultura europea.

Identidade do grupo por Intan Purwandani

Identidade andaluza: entidade coherente formada por mesturar o grupo de persoas con pautas migratorias. A través do proceso de asimilación e aloxamento, a relixión e a área xeográfica inflúen lentamente na toma do medio ambiente de Andalucía (Apaydin, 2014). Ibn Khaldun et al., (1967) en Apaydin (2014) sinalaron que a identificación étnica da sociedade andaluza está formada polo sentimento de pertenza a un determinado grupo cultural. Este sentimento recibe o nome de asabiyya ou afinidade de rede ou solidariedade de grupo. A orientación étnica específica que refería refírese a árabes, berberos / saqaliba e xudeus. Aínda que Benaboud (1980) en Apaydin (2014) sostén que a sociedade andaluza estaba etnicamente heterogénea e integrada socialmente; Apaydin (2014) subliña firmemente que as principais características da identidade do grupo andaluz son a fe musulmana, a lingua árabe e o carácter mixto que nalgúns momentos aínda ten diferenzas coa comunidade musulmá falante de árabe noutros lugares. A propia andaluza percíbese como toda a xente que descendía dos musulmáns españois que se viron obrigados a converterse ao cristianismo despois de 1492 e foron expulsados da Península Ibérica. En Marrocos, a etnia e o patrimonio andaluz proporcionaron unha historia dominante en relixión, lingua e cultura na sociedade marroquí. A identidade andaluza desde esta perspectiva defínese como unha identidade única cun complexo rango de contexto sociocultural (Bahrami, 1995). (Apaydin, M. (2014). Desenvolvemento

do grupo andaluz de identidade. Revista de Estudios Andaluces, 85-97. // Bahrami, B. (1995). A persistencia da identidade andaluza en Rabat, Marrocos. Filadelfia: Universidade de Pensilvania.)

Identidade andaluza - A identidade étnica andaluza segue a ser interesante xa que non sempre se considera europea ou puramente europea. As características principais da identidade andaluza como grupo son a fe musulmá, a lingua árabe e a cultura mixta africana e europea. Isto non quere dicir que o grupo andaluz sexa homoxéneo, xa que dentro deste propio grupo podemos identificar outras identidades diversas, por exemplo tamén os andaluces que son cristiáns ou xudeus. // Preguntas: Por que os andaluces non se consideran parte de Europa? - Aínda que Andalucía pertence a Europa polo menos desde un punto de vista xeográfico, debido ao seu patrimonio físico e inmaterial e a súa xenética mixta entre identidades étnicas europeas e marroquís, a súa pertenza a Europa é impugnada.

Patrimonio de Despoina Palialexi

Características ou circunstancias que teñen algún carácter cultural, social ou económico. O patrimonio normalmente está ligado a algúns antecedentes históricos. Podemos ligar este concepto a atributos físicos ou intanxibles herdados por un grupo de persoas, e que se supón que se protexerá para as xeracións entrantes. O acto deliberado de manter o patrimonio cultural do presente ao futuro coñécese como Preservación da Natureza. O patrimonio cultural é único e insubstituíble, ten un impacto na civilización moderna e a responsabilidade de preservalo e salvagardalo. Os obxectos máis pequenos como obras de arte e outras obras culturais recóllense en museos e galerías. O patrimonio pódese ligar á cultura tanxible (edificios, monumentos, libros), á cultura inmaterial (música, linguas, refráns) e ao patrimonio "natural", que pode estar ligado a paisaxes ou á biodiversidade. A sociedade moderna entendeu que eses valores limitados (tanxibles, intanxibles ou naturais) deben ser protexidos. Desde o século XX, entidades como a UNESCO ou as figuras dos parques naturais / naturais xurdiron para alcanzar estes obxectivos de protección.

A imaxe é unha representación visual que representa o aspecto visual dun ou máis obxectos ou persoas. Pódese facer en diferentes soportes como o papel, a cámara ou o cerebro humano. A imaxe normalmente contén información de dúas ou tres dimensións. Tamén se usa para calquera forma bidimensional, como un mapa, un gráfico ou unha pintura. Pódese manter unha imaxe fugaz durante un breve período de tempo. Tal pode ser a nosa reflexión cando nos vemos no espello ou nunha escena dunha película. Unha imaxe fixa, como un papel de impresión fotográfica, memorízase durante máis tempo.

Comunidades imaxinadas por Sandra Björg Ernudóttir

Durante moito tempo o concepto de comunidades imaxinadas está dominando mentres se falaba de nacións e patrimonio cultural. Diferentes nacións teñen certas aparencias, como a raza, a historia e o patrimonio cultural para nomear poucas cousas. Na Europa do século XIX era realmente claro, as nacións e os grupos étnicos foron clasificados polas nacións "civilizadas" e máis afastada a outra nación é, a hetero-imaxe é aínda máis exótica. As nacións que están no centro si permiten o que é agradable facer e dicir, pero na periferia as cousas comezan a ser máis exóticas, é un lugar onde todo pode pasar. Hoxe é case desaparecido, pero ás veces podemos ver rastro del, por exemplo co movemento en Europa naqueles días, as persoas atopan unha cultura coa que non coñecen.

O termo comunidades imaxinadas tamén se refire a que ata os membros das nacións máis pequenas nunca coñecerán a cada persoa que forma parte da súa nación ou tribo. Pero sempre poden imaxinar as súas comunicacións e porque teñen algo xuntos, como un himno nacional ou outra forma de patrimonio cultural, vense como unha nación. Con este patrimonio cultural, a nación determina a súa nacionalidade e a súa singularidade entre outras nacións. Tamén se pode considerar como se imaxina porque a nación, xuntos, decide esquecer algo da historia. Ao mesmo tempo, é importante recordar algo máis, algo que queren manter na súa identidade.

Comunidades imaxinadas - O termo "comunidades imaxinadas" foi acuñado por Benedict Anderson para examinar e analizar o nacionalismo. Os membros dunha comunidade senten que se coñecen, aínda que en realidade non o fan, porque comparten certas (percibidas) semellanzas.

Paisaxe de Laurine Vallon

En primeiro lugar, unha paisaxe é unha visión xeral que ofrece a natureza, unha área, un país ou unha rexión da terra. Podemos chamalo panorama ou punto de vista. Tamén se considera unha construción social dunha área física con significados multifacéticos, baseada na interacción de factores antrópicos e / ou naturais. As paisaxes son parte do noso patrimonio, cómpre preservalo como natureza, arquitectura. Representa a diversidade do mundo, a beleza natural e o acoplamiento das actividades humanas e da vida natural. Unha paisaxe representa tamén o aspecto da terra característica dunha rexión particular.

A paisaxe é unha extensión do terreo. Unha paisaxe é unha combinación de formas, motivos, cores, sons ... que funcionan como compoñentes que interactúan coas experiencias cognitivas e emocionais dunha persoa. Pode ser unha paisaxe visual, acústica ... e tamén pode ser a visión política, a paisaxe cultural ... Nunha visión máis xeral, cada persoa pode ter unha opinión e comprensión diferentes sobre a paisaxe. É dicir, cada persoa entende os diferentes elementos que a compoñen segundo a súa experiencia, cultura e estética persoal. Todas as características visibles dunha zona de campo ou terra, moitas veces consideradas en termos do seu atractivo estético.

Linguas europeas de Oranne Davoust

As linguas uropeanas descenden da familia de linguas protoindoeuropea que se falou hai miles de anos. Máis de mil idiomas apareceron como resultado da expansión deste idioma a toda Europa. Eslavo, alemán, latín ... todas esas linguas comparten a mesma orixe, pero tamén son o resultado dun longo proceso e a mestura de idiomas diferentes. Son un xeito de comunicación que conecta a xente con outras persoas, pero tamén forman parte da nosa identidade. Cultura e Historia definen a identidade das persoas ou dunha comunidade, o mesmo que fan as linguas. Sentimos que pertencemos a un grupo porque falamos o mesmo idioma. As raíces comúns levan a semellanzas entre linguas: compartimos algunhas palabras ou expresións. En certo sentido, unha parte da nosa identidade é compartida por todas as linguas. As linguas viven pero tamén forman parte da nosa identidade común e por extensión do noso patrimonio común.

A materialidade mide a presenza ou ausencia dun elemento ou obxecto susceptible de ser percibido polos sentidos. A materialidade é xulgada segundo a súa natureza inherente, o seu valor de impacto (influencia), o seu valor de uso e as circunstancias (contexto) en que se produce.

Memoria (colectiva / social / cultural / comunicativa). A memoria social contribúe ao proceso de socialización dos suxeitos. Trasladado dunha xeración a outra, algo que suscita os preocupantes cambios na vida do individuo e da sociedade. O contido non é uniforme e acordado por todos os individuos e grupos sociais. A memoria é unha construción, pero non unha construción imparcial. É unha construción feita con sentimentos como a felicidade ou o medo. A memoria é importante para comprender como a xente viviu un suceso, pero non se pode usar para coñecer a verdade. Un patrimonio cultural pode usar a memoria para cambiar o discurso. A memoria pode esquecer algunhas partes dun evento ou dun período que pode provocar conflitos.

Memoria de Mathilde Deavaud-Rainieri

A memoria é a información que se garda na mente dunha persoa que se conecta á historia, lugares e experiencias pasadas. Pode ser tanto unha experiencia individual como compartida. A memoria é moitas veces construída socialmente por unha familia, un grupo de persoas ou un país. A memoria crea unha conexión co patrimonio persoal e é a miúdo transmitida polas xeracións. Tamén se pode suprimir e manterse tranquilo. En fin, a memoria é algo que un individuo decide manter na súa mente, ou deixar pasar se é algo agradable ou algo que sería máis ben esquecido. É por iso que as sociedades actuais están profundamente influenciadas pola súa memoria (boa ou mala), a memoria pode dar forma ao comportamento de toda a sociedade desde a xente ata a política.

A memoria é un tipo de patrimonio inmaterial. Cando se recolle memoria, debe interpretarse con precaución xa que pode ser tendenciosa. Non obstante, a memoria ten unha influencia no patrimonio cultural tanxible, como o recordo de determinados edificios e lugares e os acontecementos / historias asociadas a eles.

Memoria de Noelia Agulla

Conexión de ocorrencias históricas particulares que ilustran o pasado dunha rexión, ocorrencias memorables individuais e colectivas. Hai unha conexión co pasado, contribúe ao proceso de socialización e á formación da ideoloxía, polo que a memoria axuda ás sociedades e aos individuos a desenvolverse e establecer a súa ideoloxía e estilo de vida. Está herdada de xeración en xeración, que dalgún xeito sempre supón perturbacións na vida de todos, a nivel individual e nos distintos grupos sociais. Poderíamos dicir que se pode adaptar á identidade socio-psicolóxica do suxeito. As sociedades adoitan ter unha opinión positiva sobre a memoria e unha opinión negativa sobre o esquecemento. A parte de memoria relacionada coa definición de identidade, ponnos en contacto coas nosas raíces e móstranos o noso futuro. En total, a memoria sempre debe axudarnos a evitar repetir os erros do pasado (por exemplo, guerras, xenocidios, etc).

Mensaxe e medios . A mensaxe é o obxecto da comunicación. É a información que o remitente envía ao receptor a través dunha canle de comunicación. Por medios de comunicación entendemos a ferramenta pola que se fai o proceso de comunicación.

A mobilidade son desprazamentos que se producen nun ambiente físico e poden ser realizados por persoas e bens dun lugar a outro, dun traballo a outro ou dun nivel social a outro.

Museo de Océane Vercasson

A palabra " museo " provén do termo grego *museion*, a deus en que vivían as musas, compañeiros de Apolo e gardiáns das artes. Esta é unha institución ao servizo da sociedade, aberta ao público e, por extensión, o edificio que encarnou a Institución; unha verdadeira obra mestra arquitectónica. As súas tarefas principais son adquirir, preservar, estudar, exhibir e comunicar o patrimonio cultural material e inmaterial con obxectivos educativos, científicos, sociais e de lecer . Un museo é unha ligazón cara ao coñecemento . O primeiro museo construíuse en Alexandría: era un espazo público dedicado aos estudos. Foi durante o Renacemento cando a palabra museo ten o noso significado real. Ao redor de 1520, en Florencia, un príncipe reuniu coleccións e chamouno "museo". Este significado cambiou en Francia en 1560. Significa unha sala onde se colocan varias coleccións non clasificadas. No século XVIII, estes gabinetes convértense en museos, baixo a dinámica de dous eventos: a transición dunha estrutura privada a unha estrutura pública e o ascenso da clasificación e da organización científica. As casas de Kunstmuseum Basel son o primeiro museo aberto ao público en 1671, seguido de The Ashmolean Museum de Oxford, en 1683. Aínda que no museo en primeira instancia conservou todos os obxectos valiosos, apareceu unha especialización . Hoxe hai categorías amplas: museo de arte, museo arqueolóxico, museo de historia natural, ecomuseo, sociedade, historia e museo técnico.

O museo é unha institución pública sen ánimo de lucro, ao servizo da sociedade e do seu desenvolvemento. Dedicase a adquirir, conservar, investigar, comunicar, exhibir ... con fins de estudo e educación e coleccións de arte. Nun museo, a xente pode explorar as súas crenzas persoais a través de verdades universais. Un museo é o noso vínculo coas crenzas e co xeito de vivir nos tempos pasados.

Museo - O termo "museo" provén da palabra grega antiga "mouseion" que indica un lugar / templo dedicado ás musas - gardiáns de Apolo e fontes do coñecemento. O termo evolucionou para denominar verdadeiras obras mestras arquitectónicas, nas que se exhiben artefactos e outros obxectos de importancia para comunicar o seu papel na sociedade.

Museo - Un museo pode ser calquera cousa; pode ser toda unha cidade como París, pero tamén pode ser unha vila rural pouco turística. As propias persoas e as súas casas tamén poden ser museos, xa que non hai limitación a certo tipo de edificio, coleccións ou outros bens materiais. O debate segue sendo como os museos tratan a cultura e o patrimonio.

Nome. Que hai nun nome? Os nomes poden estar infundidos de poder e poden representar o noso patrimonio cultural. Por exemplo, o nome Adolf sempre estará asociado coa Alemaña nazi e coa necesidade de quitar ou destruír (unha parte da) historia. O nome é entón unha parte da cultura, que pode provocar divisións, pero tamén pode facer que a xente se xunte.

A narración é unha forma de contar as accións realizadas por algúns personaxes nun tempo e lugar determinados. Tamén é unha forma de narrar sucesos e experiencias verdadeiras e falsas. Ademais, El tamén pode ser a arte, a técnica é o proceso de narrar ou contar unha historia.

Nación de Mihaela Vidan

Unha *nación* é un gran grupo de persoas unidas por historia, cultura ou lingua común, que viven nun territorio determinado limitado por fronteiras, un país ou un estado. Máis aló da definición estrita e máis cirúrxica, a nación é un termo inclusivo, deseñado para dirixir aos individuos que comparten valores, aos que estamos unidos pola historia, a aqueles que teñen as mesmas crenzas, ou quizais ao contrario, pensan exactamente do xeito contrario, para os que teñen raíces de familia vellas e os que acaban de adherirse a unha identidade. A nación é o que a xente quere facer dela. Se consideramos nación só mirando o seu patrimonio podemos entender a palabra usando outra: legado. Podemos dicir que a nación pode ser unha construción social de todo tipo de ideas, valores, tradicións e símbolos comúns pasados dunha xeración a outra. Ao mesmo tempo, non podemos falar de nación sen implicar os sentimentos. Ao ser unha construción social artificial, construída para servir a un propósito político, é fundamental transformar a idea ou teoría fría, que contén diversos elementos conceptuais nunha parte viva da sociedade coa que as persoas poidan relacionarse e adherirse.

A identidade nacional e / ou de grupo (colectiva / social / cultural / comunicativa) refírese a identificarse cun grupo de persoas e formar parte dela, representada por tradicións, cultura, lingua e política distintivas. A identidade nacional pode referirse ao sentimento subxectivo que un comparte cun grupo de persoas sobre unha nación, independentemente do seu estado. A identidade nacional é vista como "unha especie de conciencia da diferenza", un "sentimento, recoñecemento e distinción" entre os conceptos de "nós" e "eles". A expresión extrema da identidade nacional é o chauvinismo, que se refire á crenza firme, na superioridade do país.

Nación - Nación denota un forte sentido de identificación e pertenza a un estado, que non ten límites e nunca cambia. Non obstante non é estático, pois os límites potenciais cambian ao longo da historia. Trátase de sentir que un forma parte de algo máis grande que un mesmo.

A natureza como calidades e características do ser humano. É equivalente ao mundo natural, ao universo físico ou ao mundo material. O concepto tradicional implica unha separación entre os elementos naturais e os artificiais.

Natureza de Mara Cristina

A natureza é o equivalente ao infinito. A natureza non se pode retomar para a existencia actual, senón para todo o pasado, o presente e o futuro. A natureza é a forza que reúne unha variedade de galaxias, plantas, animais, sistemas, paisaxes e, por suposto, a orixe da humanidade. A natureza é o mundo material que nos rodea, a flora e a fauna que protexemos, a vida salvaxe que pretendemos coñecer, os bosques e océanos que son a casa de millóns de organismos, a enerxía e o cambio climático que xa sentimos. A natureza é a construción da vida. É o universo con todos os seus fenómenos. A natureza é a identidade de existencia independente das persoas, os recursos sen os que as persoas non poderían vivir, a esencia de algo que existe, a fonte de crecemento e cambio. A natureza tamén se define como o carácter básico da humanidade, como un personaxe innato, como un comportamento, a totalidade do tempo e do espazo.

Natureza - Non existiría nada, se a natureza non o houbese. Por moito que os humanos irían en contra e intentasen cambialo, as forzas da natureza son sempre máis fortes e poden transformar todo o construído ou intentado polos seres humanos. A natureza é a esencia da vida.

Os obxectos son todo o que unha persoa pode percibir. Existen independentemente da nosa vontade e do noso intelecto.

A tradición oral e o folclore refírense a todo o que se transmite de xeración en xeración e difunde experiencias e coñecementos ás xeracións vindeiras. O folclore é o conxunto de crenzas, prácticas e costumes que son tradicionais dun grupo de persoas ou cultura. As historias da tradición oral son as que un pobo constrúe, recolle e leva adiante como parte do seu mundo cultural. O folclore aparece principalmente na tradición oral, aínda que a transmisión oral non é

suficiente para distinguir o folclore do non folclórico. Por outra banda, se unha historia se transmite só "impresa" e non de forma oral, considerariase unha "producción literaria baseada nun modelo folk, pero non é o mesmo que o modelo popular". O folclore inclúe épicos, mitos, lendas, contos de fadas, fábulas, refráns, cancións, etc. As tradicións orais son tamén un xeito de analizar como a sociedade se pode definir a si mesma. Unha tradición oral pode desaparecer se a sociedade xulga que xa non a necesita.

Tradición oral: a tradición oral é un método de comunicación destinado a preservar e transmitir aínda máis tradicións e culturas. Pode cambiar co paso do tempo e cada vez que se revela unha historia, créanse novas variantes. A tradición oral é un enorme dominio das artes e da cultura.

Outro de Helena González Doval

Como "outro" se refire a calquera persoa que está separada forma un ser propio e implica ideas de identidade e formación de subxectividade, altering describiría o proceso polo que se usa unha diferenza e transforma as características da outra (chamada "alteridade") para crear un grupo e grupo. O de fóra de grupo sería o dominado, cuxa identidade se considera falta e quen pode ser obxecto de discriminación por parte do grupo.

Desde o punto de vista poscolonial, e tal e como foi acuñado por Gayatri Spiveak, o facer referencia ao proceso polo que o discurso imperial crea "outros" e describe as distintas formas en que o discurso colonial produce aos seus suxeitos. Mentres que o "Outro", con maiúscula "O", corresponde ao foco do desexo ou do poder en relación ao suxeito que se produce, o "outro" é o suxeito excluído ou "dominado" creado polo discurso do poder. Non obstante, é un proceso dialectal porque o outro colonizador establécese ao mesmo tempo que os outros colonizados se producen como suxeitos.

Outrimento: o outro é producido polo discurso e por el. Podemos identificar dous tipos de aliñación: (1) o 'Outro', que se refire ao outro que posúe un status superior, por exemplo o turista; (2) o 'outro', que se refire aos habitantes locais que se transforman en outros, creando así grupos dentro e fóra. Mirando a Europa, quizais nos preguntemos quen son os demais de Europa. // Preguntas: ¿Como se pode ver / entender o "O" - "o" noutro? - Tamén se pode ver como a división entre dominador e dominado, na que 'O'ther podería ser colonizador e' outro 'podería ser colonizado. Estes conceptos son moi relevantes para Europa no contexto do aumento da migración, onde o migrante é normalmente visto como o "outro". Mirando ao africanismo ou asiático, onde os africanos ou os asiáticos son os "outros" colonizados, desde a perspectiva do turismo, hai unha cuestión de como se crea unha identidade con respecto ás diferenzas (culturais) reais.

A pasividade é un estado de estar no pasado. Calidade subxectiva de algo que se recorda no canto de experimentarse no momento.

O desempeño é un xeito particular de actuar ou de comportarse.

A fabricación de lugares é un enfoque polifacético relacionado coa planificación, deseño e xestión de espazos públicos en conexión coas comunidades que habitan ese espazo. Aproveita os activos, a inspiración e o potencial dunha comunidade local, coa intención de crear espazos públicos que promovan a saúde, a felicidade e o benestar das persoas. É tanto un proceso como unha filosofía.

O poder é a capacidade que alguén ten que ordenar. Tamén, influencia ou autoridade sobre outras persoas (unha persoa ou un grupo de persoas).

A preservación é a acción de preservar algo. Faino durar, no seu estado anterior. Coidar dunha construción, marco natural ... de valor histórico. Por exemplo, coidar un medio natural.

A reconstrución é a acción da reconstrución. Construír algo que existía no pasado e que foi destruído.

Restauración, de Boukedjar Tarek

A restauración é a acción de devolver algo a un antigo propietario, lugar ou condición. Volvendo a unha posición ou condición anterior. Tamén a reparación ou conservación de obras de arte. Por exemplo, a reparación ou o mantemento de obras de arte ou a restauración do réxime político que fora substituído por outra. A restauración é o concepto que pode aplicarse tanto para material como para bens inmateriais. No caso das artes, discutíuse este procedemento comezando polo Renacemento. Durante moito tempo, a restauración foi o procedemento destinado a restaurar a súa forma orixinal produtos como pinturas, esculturas e monumentos. No século XIX, a discusión foi intensificada por autores como John Ruskin, que dixeron que a restauración é mentira, e Viollet-le-Duc, restaurador francés que apoiaba a teoría de que, por restauración, deberían completarse as partes que faltan cunha reinterpretación baseada en a idea orixinal. No século XX, autores como Camilo Boito e Cesare Brandi defendían a perspectiva que dicía que a restauración ten que respectar as pegadas do tempo, é dicir, que a arte restablece a súa condición orixinal é en realidade unha falsificación histórica e estética. Esta idea é o fundamento das discusións contemporáneas e sitúase na base das Cartas patrimoniais.

Repensar e re-contextualizar o patrimonio por Neringa Kavaliauskaite

O patrimonio material, por un lado, pode considerarse edificios grandiosos, monumentais, "antigos" e estéticos, xacementos ou artefactos que teñen un significado "estático". A través do discurso hexemónico é unha preocupación principal a necesidade de preservar, conservar e transmitir o patrimonio ás xeracións futuras. Tal discurso baséase no coñecemento, o xuízo científico ou estético de expertos técnicos e estéticos, cuxa maior parte das obras e destreza se contemplan en monumentalidades e artefactos innatos. Non obstante, é máis difícil achegar interpretacións alternativas de sitios patrimoniais específicos, mentres que os especialistas en patrimonio sorteian límites sobre valores e significados alternativos do patrimonio. Por conseguinte, os visitantes son impulsados a "consumir o patrimonio" de forma pasiva, mentres que eles están acompañados de expertos ou representantes de sitios patrimoniais, que instrúen á audiencia como poden percibir certos sitios patrimoniais e non necesariamente como participar con eses sitios máis activamente. Ao facelo, o patrimonio podería ser visto como unha práctica cultural que se experimenta, usa e interpreta activamente en vez de ver eses sitios de lonxe como entidades que nunca cambian, cuxos significados son estáticos e non se negocian (Smith, 2006).

Repensar e re-contextualizar o patrimonio. O acto de repensar o termo patrimonio. O intento de adaptar o patrimonio cultural ás necesidades contemporáneas. Para iso, hai que facer moitos cambios porque as sociedades cambiaron radicalmente nas últimas décadas.

Repensar e reconstruír o patrimonio. O patrimonio material adoita asociarse a edificios ou artefactos estéticos. Fronte ao coñecemento experto, é difícil achegar outros significados a estes obxectos do patrimonio material e os visitantes adoitan consumir o patrimonio de forma acrítica. Mirando, por exemplo, no Palacio Real de Amsterdam, as excursións regulares só mencionan que antes era o concello, mentres que visitas especializadas como Black Heritage Tours apuntan a que o edificio era a sede da Sociedade de Surinamo (Surinam é unha das antigas colonias holandesas). O Monumento Nacional na praza da presa contén 11 urnas cheas de chan procedentes de terreos de execución das provincias holandesas. Non obstante, recentemente houbo debates sobre a adición dunha décima urna con solo de Indonesia (antigas Indias Orientais). Por iso, non podemos ver os monumentos como estáticos e hai que estar activos para dar significados diferentes. // Preguntas: Quen ten dereito a recontextualizar e dar interpretacións alternativas ao patrimonio e estes novos significados serán aceptados polas elites? - Este é un problema común no negocio do patrimonio, que se aborda habitualmente na xestión do sitio, pero tamén deberían participar etnias específicas que teñen unha conexión histórica co xacemento. Como outro exemplo, en Rumanía, o réxime comunista intentou borrar calquera rastro da antiga monarquía, por exemplo, facendo uso dos pazos reais como edificios administrativos. Este é un caso de enfoque de arriba a abaixo ao cambiar a finalidade da construción. O mesmo sucedeu despois da década de 1990, cando se cargaron outros monumentos onde se reinterpretaron como medio para borrar calquera rastro do período comunista anterior.

Os sentidos afectan ou expresan un sentimento. Son mecanismos fisiolóxicos producidos a través dos órganos do tacto, o sabor, etc. que permiten percibir elementos externos ou internos. Tamén son unha función da nosa mente relacionada

coas percepcións externas. Tamén son unha función da mente que está ligada á sensación. Calquera capacidade especial de percepción, estimación, apreciación, etc. Ademais da súa definición formal, os sentidos normalmente están ligados ao lado inmaterial de conceptos como historia, cultura ou patrimonio.

Tecnoloxía de Chance Matthew Williams

A tecnoloxía está composta por ferramentas, máquinas e métodos que poden axudar á conservación, restauración, reconstrución ou adquisición de patrimonio material e inmaterial. Cada vez máis o uso da tecnoloxía en forma de cámaras, imaxes en 3D, vídeos, así como internet permitiron preservar e democratizar o patrimonio cultural material e inmaterial tradicional nunha forma dixital. A evolución da tecnoloxía en si é unha forma de patrimonio científico e cultural que vai dende as ferramentas da idade da pedra ata inventos modernos como o ordenador. A tecnoloxía ten desempeñado un papel central en Europa, especialmente no que se patrimonio industrial onde varios avances como o motor a vapor levou a revolución industrial que reformulou o continente, transformando as culturas populares tradicionais e publicar as bases para unha Europa moderna.

O valor é a importancia, a valía ou a utilidade de algo apreciado dende un punto de vista obxectivo ou emocional / persoal.

Valores: os valores son as crenzas fundamentais que informan a nosa actitude e orientan o noso comportamento cara ao patrimonio e unha variedade doutros aspectos. Asíciase co patrimonio como unha ferramenta para organizar e construír activamente a sociedade. Os valores poden dividirse en (1) valores individuais e (2) colectivos, sen embargo é importante ter en conta que os valores individuais, aínda que poden ser persoais, son definidos polo grupo do que forma parte. Están definidos polo social, aínda que non están escritos en pedra. Ademais, sobre todo no patrimonio, hai unha pretensión de facer os valores máis universais do que son realmente.

A arquitectura vernacular é un estilo arquitectónico deseñado en función das necesidades locais, dispoñibilidade de materiais de construción e reflectindo as tradicións locais. Nun primeiro momento, a arquitectura vernácula non usou arquitectos educados formalmente, pero baseouse nas habilidades de deseño e na tradición dos construtores locais. Non obstante, desde finais do século XIX moitos arquitectos profesionais traballaron neste estilo, intentando manter a súa tradición. Tende a evolucionar co paso do tempo para reflectir o contexto ambiental, cultural, tecnolóxico, económico e histórico no que existe. Para concluír, podemos engadir que cada rexión ten necesidades diferentes e particulares. Isto é o que crea automaticamente a orixinalidade da súa propia arquitectura vernácula.

Vernacular - Vernacular significa nativo dun determinado lugar. Na discusión do patrimonio, vernáculo refírese ás características locais e á utilidade no contorno construído. Polo tanto, vernáculo pode ser sobre o contexto ou sobre o tema ./

Ein *Lexikon* zum besseren Verständnis des kulturellen Erbes: Terminologie-Forschungstest von Studenten durchgeführt

Affekt von Dagný Davíðsdóttir

Affekt ist zweiseitig, es besteht aus körperlichen Fähigkeiten zu beeinflussen und beeinflusst zu werden, die im Konzert entstehen und sich entwickeln (Ben Anderson). Es muss aber kein Körper sein, es kann alles sein. Affekte sind überall und sie sind mit allem verbunden, zum Beispiel mit materiellen Dingen, Menschen, Ideen und anderen Affekten. Sie können mit etwas Populärem verbunden sein, was dazu führt, dass viele Menschen den gleichen Effekt davon spüren. Aber was ist es? Affekt ist ein merkwürdiges Konzept. Eine große Gruppe von Menschen kann auf die gleiche Weise betroffen sein, wenn sie einem Opernsänger zuhören, während gleichzeitig die Haare an ihrem Arm aufsteigen. Aber obwohl sie es alle spüren, ist es auch ein sehr persönlicher Moment. Viele verschiedene Erinnerungen, Verbindungen zu anderen Menschen und materielle Dinge machen die Menschen betroffen.

Die Auswirkungen sind positiv und negativ. Sie möchten kein Kissen von Ihrem Feind auf Ihrer Couch haben, der Effekt des Kissens gibt Ihnen Emotionen, die für den Feind bestimmt sind. Es ist ein "Ereignis" zwischen Ihnen und Ihrem Kissen. Affekte helfen Menschen bei der Auswahl von materiellen Dingen, Freunden, Liebhabern usw. Es kann auch Ihre Identität stärken, zum Beispiel, wenn Sie in ein anderes Land gezogen sind, aber Sie Möbel und Dekorationen in Ihrem Haus auswählen, die Sie an Ihr altes Land erinnern.

Beeinflussen - Auswirkungen auf einen ethnologischen / anthropologischen Begriff, der auf die körperlichen Fähigkeiten bezieht sich zu beeinflussen und von etwas oder jemand betroffen sein. Während es eine sehr persönliche Erfahrung ist, kann es mit etwas sehr Populärem verbunden sein, wie zum Beispiel einem Popsong, der über Herzschmerz spricht und sich an ein vielfältiges Publikum richtet, aber jeder Einzelne lebt es persönlich. Affect lässt sich daher einfach in alles integrieren.

Architektur von Bouchet Ludivine

Architektur ist laut Larousse-Website: Die Kunst des Bauens // Stil, Charakteristik / Besonderheiten und Struktur eines Gebäudes. // Kunst, ein Kunstwerk zu markieren.

In diesen Definitionen finden wir alle Elemente der Architektur: Kunst, Stil, technischer Aspekt und Bauweise. Sehen wir uns die Etymologie des Wortes Architektur an. Zu Beginn ging es in diesem Bereich darum, Räume zu schließen und abzudecken. Der Architekt war der Mann, der die Arbeiter führte. Der historische Aspekt fehlt jedoch. Architektur hat einen europäischen Aspekt, der sehr wichtig ist, da Architekturstile und symbolische Denkmäler im Laufe der Jahre Grenzen überschritten haben. In der Antike verbreiteten sich römische Bauten in ganz Europa. Heute sind sie ein wichtiges kulturelles Erbe. Architektur hatte im Mittelalter nichts mit Kunst zu tun. Der Architekt führte nur die Arbeiter und hatte einen wirklich schlechten Ruf. Die Leute haben nur auf religiöse Gebäude geachtet. Während der Renaissance wurde Architektur eine Kunst. Architekt wurde Künstler. Sie arbeiteten mit Werkzeugen und machten echte Pläne. Architektur wird verwendet, um eine Nachricht zu senden, um zu zeigen, dass sie zu einer Gruppe gehören. Architektur wird zum Ritual.

Im ersten Artikel des Architekturgesetzes von 1977 heißt es: „Architektur ist Ausdruck von Kultur. Das architektonische Schaffen, die Qualität der Konstruktionen, das harmonische Einfügen in ihre Umwelt, der Respekt vor Natur- oder Stadtlandschaften und dem Erbe sind von öffentlichem Interesse.“

Architektur - Architektur ist eine Metamorphose vom Nutzen zum Kulturstatement, von der Religion zum Macht- und Reichtumsstatement. Während es sich vereinen kann (z. B. islamische Motive im Jugendstil, der einen europäischen Baustil darstellt), kann es sich auch teilen, da es eine Aussage der Macht gegen den anderen ist. Zum Beispiel verwendet / verwendet Paris seine Architektur aus dem 18. Jahrhundert als eine Erklärung des Reichtums.

Authentizität von Lauren Rae Joenoes

Authentisch bezieht sich auf etwas, das originell ist. Es repräsentiert die wahre Natur oder den wahren Glauben. Getreu sich selbst, nicht kopiert oder gefälscht.

Bei Authentizität geht es häufig um Zuverlässigkeit, Eigenständigkeit, Echtheit und Originalität (Pine & Gilmore, 2008; Kolar & Zabkar, 2010; Mollada, 2010). Bei Authentizität geht es immer um die Wahrnehmung einer Person, dass etwas authentisch oder nicht authentisch ist, was vom Hintergrund einer Person und in einem bestimmten Kontext geprägt ist. Es gibt eine Beziehung zwischen dem „Zentrum“ einer Person in ihrer eigenen Kultur und Gesellschaft und der Art und Weise, wie diese Person andere Kulturen und Gesellschaften sieht und der Authentizität eine Bedeutung verleiht (Cohen, 1979). Das Konzept von Erfahrung und Authentizität wird als verflochten angesehen. Man könnte sagen, dass es keine andere Art von Authentizität gibt als die „wahrgenommene Authentizität“. Authentizität ist kein Konzept, das inhärente Merkmale von Objekten oder Beziehungen beschreibt, sondern ein Wert, den die Person, die sie wahrnimmt, auf der Ebene der Ontologie angibt (Olsen, 2002). Während unsere Welt vernetzter wird und Wissen zunehmend verfügbar wird, wird das, was vor einiger Zeit authentisch war, aufgrund der Globalisierung heute möglicherweise nicht mehr als authentisch wahrgenommen. Wahrgenommene Authentizität ist nicht etwas, das festgelegt wird, sondern etwas, das sich im Laufe der Zeit ändert und kontextbezogen ist (Mollada, 2010). (Cohen, E. (1979). Eine Phänomenologie touristischer Erfahrungen. // Kolar, T. & Zabkar, V. (2010). Ein auf Verbrauchern basierendes Authentizitätsmodell: ein Oxymoron oder die Grundlage des Kulturerbe-Marketings? *Tourismusmanagement*, Bd. 31, S. 652-664. // Mollada, JC (2010). Authentizität und die Dimensionen des Konstrukts in der Öffentlichkeitsarbeit und Kommunikationsforschung. *Journal of Communication Management*, Bd. 14: 3, S. 223-236. // Olsen, K. (2002). Authentizität als Konzept in der Tourismusforschung. *Tourist Studies*, Vol. 2: 2, S. 159-182. // Pine, JB & Gilmore, JH (2008). Die acht Prinzipien der Strategie Authentizität, *Strategy & Leadership*, Vol. 36: 3, S. 35-40.

Authentizität von Neringa Kavaliauskaite

Authentizität ist die Wahrnehmung dessen, was echt, echt oder wahr ist. Dieses Konzept kann traditionell als objektiv, konstruktiv, postmodern, existentiell eingestuft und auch als soziales Konstrukt von Menschen wahrgenommen werden, das unterschiedliche Bedeutungen dessen beinhaltet, was genau authentisch ist. Es gibt zwei Arten, dieses Phänomen zu beschreiben: indexikalisch (betrachtet die Arten der Authentizität, von der angenommen wird, dass sie das "Original" oder die "reale Sache" sind) und ikonisch authentisch (reflektiert und ähnelt der ursprünglichen Form). In Bezug auf die authentische kulturelle Produktion kann sie in dem Sinne authentisch sein, dass sie das Ergebnis eines authentischen handwerklichen Prozesses oder eines Produkts ist. Historische Anziehungskräfte können in Bezug auf ihren authentischen Standort authentisch sein. Global gesehen können die kulturell authentischen Produkte gefunden werden, um sich als Teil der globalen Gemeinschaft mit anderen kulturellen Traditionen verbunden zu fühlen.

Authentizität - Authentizität wird oft in Bezug auf Zuverlässigkeit und Originalität verstanden und basiert auf persönlichen Wahrnehmungen, die wiederum von bestimmten Werten und Kontexten geprägt sind. Tatsächlich kann argumentiert werden, dass es keine andere Authentizität als die wahrgenommene Authentizität gibt. Aus touristischer Sicht könnten wir uns fragen, ob Mozzarella-Pizza echt ist. Ist das Essen authentisch oder spielt die Umgebung eine Rolle? Ist Pizza zu Hause authentisch, aber nach einem modernen (ized) Rezept zubereitet, oder ist Pizza authentisch, wenn sie nach einem alten Rezept zubereitet und in einem traditionellen Restaurant in einer historischen Stadt gegessen wird? Wo endet Authentizität? Ist die Rekonstruktion im 19. Jahrhundert nach damaligen Vorstellungen authentisch, oder kann nur das Gebäude in seiner ursprünglichen Form als authentisch betrachtet werden? Warum kann etwas Neues und Modernisiertes nicht als authentisch angesehen werden?

Der Glaube ist eine Annahme, dass eine Aussage wahr ist oder dass etwas existiert oder als persönliche Meinung begründet ist.

Zugehörigkeit bezieht sich auf die Tatsache, Teil eines Ganzen zu sein. Auch das Gefühl, dass etwas zu uns als Individuen oder zu unserer Gesellschaft gehört.

Bürgerschaftliches Engagement und gesellschaftliche Entwicklung . Bürgerschaftliches Engagement ist sowohl ein politischer als auch ein unpolitischer Prozess, der impliziert, dass alle Gemeindemitglieder in der Lage sind, am bürgerlichen Leben teilzunehmen. Soziale Entwicklung bezieht sich sowohl auf die Entwicklung des menschlichen als auch des sozialen Kapitals einer Gesellschaft. Das Ziel des bürgerschaftlichen Engagements ist es, öffentliche Anliegen anzusprechen und die Qualität der gesamten Gemeinschaft zu fördern. Die Entwicklung der Gesellschaft versucht, die qualitativen Veränderungen in der Struktur der Gesellschaft zu erklären, die dazu beitragen, ihre Ziele besser zu erreichen. Entwicklung ist ein Prozess des sozialen Wandels. In den letzten fünf Jahrhunderten hat dieser Prozess an Geschwindigkeit und Intensität zugenommen, wobei die Beschleunigung in den letzten fünf Jahrzehnten deutlich zugenommen hat. Diese Veränderungen können mit der aktiven Beteiligung der Bürger zusammenhängen, die in der heutigen Welt ihre Meinung zu den Bedürfnissen der Gesellschaft frei äußern können. Der grundlegende Mechanismus, der zu sozialem Wandel führt, sensibilisiert für eine bessere Organisation. Wenn die Gesellschaft neue und bessere Fortschrittmöglichkeiten entdeckt, entwickelt sie neue Organisationsformen, um diese neuen Möglichkeiten erfolgreich zu nutzen.

Bürgerschaftliches Engagement - Bürgerschaftliches Engagement ist der Prozess der aktiven Teilnahme an der Entwicklung einer Gemeinschaft. Es kann verschiedene Formen annehmen, wie z. B. Top-Down- oder Bottom-Up-Ansätze, aber in jedem Fall repräsentiert es den Willen von Menschen, die sich in Aktion verwandeln und auf ein ideales Ergebnis / eine ideale Gesellschaft hinarbeiten. Aktivismus ist eine Form des bürgerschaftlichen Engagements, das von der Basis, von lokalen Initiativen und von der Fortpflanzung in höhere Gebiete ausgeht. Aktivismus könnte jedoch mit der Zurückhaltung der Interessengruppen und Behörden begegnet werden.

Klassische Reitkunst von Maria Jose Sanchez

In der Frühen Neuzeit wurde die Philosophie und Methode der Ausbildung und des Umgangs mit Pferden begriffen, die auf die Lehren von Xenophon (430 - 354 v. Chr.) Zurückgehen mehrere griechische militärische Kavallerien. Seine zentrale Ausbildung drehte sich eher um die Idee der Partnerschaft und Zusammenarbeit zwischen Pferd und Reiter als um den Einsatz von roher Gewalt und Zwang (Sargent, S. (2016). Klassische Reitkunst und die Gefahren des aufkommenden immateriellen Kulturerbes Autorisierter Diskurs. International Journal of Intangible Heritage, II, 36-53). Er wandte dieses Prinzip an, um Methoden zu entwickeln, um das Pferd für bestimmte Kavalleriebewegungen zu trainieren, die auf dem Schlachtfeld nützlich sind. In der Renaissance, als das Interesse an alten Texten wie den Theatern, die Xenophon verfasst hatte, wieder wuchs, wurde der Begriff der Klassik geprägt. Darin steckte sein wichtigstes Werk mit dem Namen On horsemanship. Darüber hinaus entwickelte sich die Disziplin der klassischen Dressur aus der Ausbildung der Kavalleriepferde zu einer heute als Leistungsdressur bekannten Disziplin. Mehrere klassische Dressurschulen gründeten ihre Lehre auf Xenophons Idee, nicht gegen ihn, sondern im Einklang mit dem Pferd zu reiten.

Klassische Reitkunst - Klassische Reitkunst kann als Kunst-, Sport- oder Kulturmaterial betrachtet werden. In früheren Zeiten war es für viele Menschen auf der ganzen Welt das Haupttransportmittel, und deshalb wurden Pferde als Hilfsmittel eingesetzt, ohne dass versucht wurde, im Auftrag des Reiters irgendeine Art von psychologischer Bindung herzustellen oder zu humanisieren. Ob Reitkunst zu einem unverwechselbaren kulturellen Element wird, hängt davon ab, wie der Mensch dem Tier berichtet. Es gibt heutzutage Versuche, die klassische Reitkunst als immaterielles Erbe zu bezeichnen.

Communitas (normativ und spontan) von Gunnar Óli Dagmararson

Communitas ist ein Zustand, der innerhalb von Gruppen von zwei oder mehr Personen in einer Grenzperiode oder einem Grenzzustand entstehen kann. Der Zustand, den wir als den normalen Alltagszustand betrachten, wird aufgegeben und ein alternativer Verhaltenszustand, an den wir nicht gewöhnt sind, wird angenommen. In diesem Grenzzustand sind die Menschen von den alltäglichen Anforderungen befreit und mit ihren Gefährten eins. Communitas können außerdem in zwei Begriffe unterteilt werden, normative Communitas und spontane Communitas. Die Normative ist der Zustand, der vorherrscht. Zum Beispiel in Kirchen, in denen die Gemeinde zusammenkommt, um zu Jesus Christus zu beten. Obwohl jeder in der Kirche ist, um zur "höheren Macht" zu beten, ist es unwahrscheinlich, dass sich jeder unter diesen Umständen "in Christus" wiederfindet. Das Spontane widerspricht dem Normativen in dem Sinne, dass es nicht organisiert ist, sondern aus dem individuellen Bewusstsein stammt und die Versammlung vom Heiligen Geist überholt werden kann. Die Menschen werden deshalb emporgelassen, mitgerissen und in die Communitas übernommen.

Communitas - Communitas ist ein anthropologischer Begriff, der sich auf kollektives Handeln im Namen einer Gemeinschaft bezieht. Am Beispiel des Fußballs kann von spontanen Kommunitas gesprochen werden, wenn Anhänger auf Tore singen oder reagieren. Wenn alle an der Hymne stehen und singen, spricht man von normativen Communitas. Die Frage ist, wie etwas von spontan zu normativ werden kann. Proteste zum Beispiel wirken im Allgemeinen organisch und spontan. Im Laufe der Zeit und mit der Organisation werden sie jedoch normativ.

Kontinuität bezieht sich auf die beständige Existenz von etwas über einen bestimmten Zeitraum.

Kulturelle Vielfalt als kulturelles Erbe von Sæunn Ólafsdóttir

Im Jahr 2001 veröffentlichte die UNESCO eine Erklärung zur Bedeutung der kulturellen Vielfalt als kulturelles Erbe. Es war eine Gelegenheit für das Institut, seine Überzeugung zu bekräftigen, dass ein Dialog zwischen verschiedenen Kulturen der beste Weg ist, um den Frieden in der Welt zu erhalten, und die Idee, dass kulturelle Zusammenstöße unvermeidlich sind, wenn Menschen mit unterschiedlichem kulturellen Hintergrund zusammenkommen, abzulehnen. (Stenou, 2002). Die Erklärung war wegweisend, da die kulturelle Vielfalt im ersten Artikel als „gemeinsames Erbe der Menschheit“ beschrieben wurde und zum Wohle heutiger und künftiger Generationen anerkannt und bekräftigt werden sollte. „In der Erklärung heißt es auch, dass das Ziel darin besteht, die Erhaltung der kulturellen Vielfalt als lebendigen und erneuerbaren Schatz zu fördern, der nicht als unveränderlich anzusehen ist, sondern als dynamischer Prozess, der das Wohl der Menschheit garantiert.

Die Globalisierung und Mobilität der Menschen zwischen den Kontinenten hat die westlichen Gemeinschaften in den letzten Jahrzehnten verändert. Dies hat bekanntermaßen zu Spannungen und Feindseligkeiten gegenüber neuen Bürgern sowie zu Missverständnissen zwischen kulturellen Gruppen geführt. Es ist wichtig, dass alle Menschen respektiert werden und das Gefühl haben, zur Gesellschaft zu gehören. Für Menschen, die sich in ein anderes kulturelles Umfeld begeben, kann es auch eine Herausforderung sein, sich an neue Umstände anzupassen. Die Aufnahmekultur stellt Anforderungen an die Anpassung, die Anforderungen an die Anpassung können jedoch sowohl vage als auch schlecht definiert sein. Das Gefühl der Zugehörigkeit zur Gemeinschaft ist für den Einzelnen aus zwei Gründen wichtig, in , um die gesellschaftlichen und kulturellen Bestrebungen der Gesellschaft gerecht zu werden und eine gesunde Identität (Ingvarsson 2016) zu bauen. Wohlbefinden ist einer der grundlegenden Aspekte der Menschenrechte. Dies bezieht sich auf die Zufriedenheit einer Person mit ihrer geistigen und körperlichen Gesundheit, dem Gefühl, zu jemandem zu gehören, der finanziellen Sicherheit und der Möglichkeit, an etwas zu arbeiten, das wichtig ist .

Sandell (2007) weist darauf hin, dass Museen das Potenzial haben, auf vielfältige Weise an diesen Zielen zu arbeiten. In den meisten Fällen wurde davon ausgegangen, dass Museen eher eine kulturelle als eine soziale Rolle spielen. Museen sind jedoch in einer einzigartigen Position, um die Gleichstellung zu fördern, da ihre Stimme anerkanntermaßen von hoher kultureller Bedeutung ist. Ihre Macht als Instrument des sozialen Wandels wurde daher unterschätzt.

Museen sind ein idealer Ort, um die kulturelle Vielfalt zu erörtern und zu feiern, Brücken zwischen Gruppen zu schlagen und das Gemeinschaftsgefühl, die Zugehörigkeit und die Inklusion zu stärken. Der Zweck von Museen war schon immer, Informationen über das kulturelle Erbe zu schützen und zu verbreiten. Deshalb müssen wir offen sein für neue Wege und Ideen, wie Museen kulturelle Vielfalt bewahren und manifestieren können. Neben dem Austausch von Informationen und Unterhaltung können Museen auch sozialverträgliche Organisationen sein, die sich für die Gleichstellung und das Wohlergehen aller Bürger einsetzen. (Ingvarsson, L., Egilson, ST, & Skaptadóttir, UD (2016). „Ich möchte ein normales Leben wie alle anderen“: Das tägliche Leben von Asylbewerbern in Island. Skandinavische Zeitschrift für Ergotherapie, 23 (6), 416- 424., DOI: 10.3109 / 11038128.2016.1144787. // Sandell, R. (2007). Museen und die Bekämpfung sozialer Ungleichheit: Rollen, Verantwortlichkeiten, Widerstand. Museen und ihre Gemeinschaften, 95-113. // Stenou, K. (2002). Allgemeine Erklärung der UNESCO zur kulturellen Vielfalt. Reihe Kulturelle Vielfalt, 1, 61.)

Kulturelle Vielfalt von Sæunn Ólafsdóttir

Kulturelle Vielfalt ist das gemeinsame Erbe der Menschheit, wie in der Allgemeinen Erklärung der UNESCO zur kulturellen Vielfalt festgelegt. In der Erklärung heißt es: „Kultur nimmt in Zeit und Raum unterschiedliche Formen an. Diese Vielfalt spiegelt sich in der Einzigartigkeit und Pluralität der Identitäten der Gruppen und Gesellschaften wider, aus denen die Menschheit besteht. Als Quelle des Austauschs, der Innovation und der Kreativität ist kulturelle Vielfalt für die Menschheit

ebenso notwendig wie biologische Vielfalt für die Natur. In diesem Sinne ist es das gemeinsame Erbe der Menschheit und sollte zum Wohle heutiger und zukünftiger Generationen anerkannt und bestätigt werden. „Unsere Gesellschaften werden immer vielfältiger, daher ist es wichtig, eine friedliche Kommunikation zwischen Gruppen unterschiedlicher Herkunft und Identität zu fördern. Die Teilhabe aller Bürger sowie die Einbeziehung und Achtung in die Gesellschaft garantieren Frieden und ein florierendes öffentliches Leben.

Kulturelle Vielfalt - Kulturelle Vielfalt ist ein soziales Konzept, das sich auf die vielfältige und friedliche Kommunikation und Einbeziehung aller Menschen aller Ethnien in das öffentliche Leben bezieht. Es geht darum, Menschen zu akzeptieren und ihnen das Gefühl zu geben, willkommen zu sein. Wie kann jedoch Vielfalt erreicht werden, wenn wir nicht über ethnische Zugehörigkeit sprechen? Vielfalt ist alles da draußen. Alle Dinge Hutu und Tutsi waren bereits vielfältig. Es sind die Kolonisatoren, die diese Vielfalt zum Teilen nutzten.

Kulturelle Nachhaltigkeit bedeutet, das Verständnis zu verbessern und die Rolle der Kultur für eine nachhaltige Entwicklung zu bestimmen.

Bildung und Wissen. Bildung ist der Prozess, der den Lernprozess unterstützt. Wissen kann aus Fakten oder Informationen bestehen, die eine Person durch Bildung erlangt hat. Wissen war schon immer das Ziel von Bildung. Wie auch immer, wir können beobachten, dass die Menschen in den letzten Jahren nicht auf Wissen achten, sondern auf das Bestehen von Prüfungen und das Erhalten von Zertifikaten. Dabei liegt der Schwerpunkt auf dem Verständnis des Prüfungsformats, so dass den Jugendlichen die Grundkenntnisse in verschiedenen Fächern fehlen, die ihnen helfen, eine vollständige Persönlichkeit zu entwickeln.

Elite ist eine ausgewählte Minderheit mit Einfluss oder Autorität gegenüber anderen Personen (einer Person oder einer Gruppe von Personen).

Emotion von Anna Solovyeva

Emotion ist die Reaktion eines Individuums auf seine Umgebung, auf andere Individuen und auf Ereignisse. Emotionen sind sowohl die innere Zustand des Individuums und die äußeren Zeichen, durch die man's Emotionen andere bekannt gemacht. Einerseits hängen Emotionen wie Freude, Trauer, Angst, Aufregung oder Angst mit biologischen Reaktionen zusammen, und einige der emotionalen Manifestationen können unwillkürlich oder unbewusst sein: Beispielsweise schwitzt oder zittert eine Person. Andererseits ist die Manifestation von Emotionen oder die Unterdrückung solcher Manifestationen tief in eine Kultur eingebettet, zu der ein Individuum gehört. Die Vorstellungen von angemessenem oder unangemessenem emotionalem Verhalten in einer bestimmten Gemeinschaft sind Teil des Erbes der Gemeinschaft und hängen von ihrer Geschichte, ihren Traditionen und ihrer Religion ab. Die Arten von emotionalen Reaktionen in der Gemeinschaft erwartet oder es kommen in Kunst und Medien ans Licht angeprangert: in den Möglichkeiten, Emotionen sind in der Literatur beschrieben, in Filmen oder auch in den täglichen Nachrichten gezeigt. Solche kulturellen Beweise tragen zur Identität der Gemeinschaft und zu ihrem inneren und äußeren Image bei. Emotionale Reaktionen können eine Sprache sein, die sowohl den Mitgliedern der Community als auch den Außenstehenden hilft, die Vorgänge zu verstehen. Wenn dieselben Daten jedoch nicht ausreichend verstanden werden, können sie auch zu zahlreichen Missverständnissen und Vorurteilen führen, so dass einige Communities werden als gefühllos, unsympathisch, oberflächlich, unhöflich oder im Gegenteil raffiniert und subtil bezeichnet.

Emotionen sind eine Art und Weise, wie ein Individuum an etwas teilnimmt, das in seiner Umgebung geschieht. Die Kombination von mentalen Zuständen, psychosomatischen Ausdrücken und den Zuständen mit biologischen Reaktionen im Körper. Es ist das, was ein Mensch "fühlt", nicht als bloße Empfindung, sondern als etwas Tieferes, das einen Einfluss auf den Körper hat. Die Emotionen unterscheiden sich von den Gefühlen, da sie mehr physische Auswirkungen auf unseren Körper haben (die Emotionen ändern normalerweise unseren Geisteszustand, unser Verhalten, unsere Herzfrequenz usw.) und die "Seele" und wird fast immer ausgedrückt (Gesicht, Stimme, Körperhaltung) und kann von anderen beobachtet werden. Es ist sehr schwierig, die Emotionen durch bewusste Anstrengung zu kontrollieren. Die Emotionen können als unsere individuellen Gefühle gesehen werden. Sie erblühen normalerweise, wenn eine Person Mitgefühl mit

jemandem oder etwas empfindet. Die Emotionen könnten auch als Teil unserer kollektiven Kultur oder unseres kollektiven Erbes angesehen werden.

Emotionen - Am Beispiel des Museum of Breakups, das an sich schon sehr ausdrucksstark sein kann, beziehen sich Emotionen auf die Art und Weise, wie wir uns kalibrieren und auf unterschiedliche Weise auf Lebenserfahrungen und Erbe reagieren. Während Emotionen nicht persönlich sein mögen, gehen sie normalerweise über den materiellen Teil des Erbes hinaus.

Ethnische Gruppe von José Carlos Rodeiro

Gruppe von Menschen derselben Rasse oder Nation. Sie identifizieren sich anhand von Ähnlichkeiten wie überlieferten, sprachlichen, sozialen, kulturellen oder nationalen Erfahrungen. Im Gegensatz zu anderen sozialen Gruppen (definiert durch wirtschaftlichen Status, Alter oder Hobbys) ist die ethnische Gruppe häufig ein ererbter Status, der auf der Gesellschaft basiert, in der man lebt. In einigen Fällen kann es verabschiedet werden, wenn eine Person in eine andere Gesellschaft zieht. Die Zugehörigkeit zu einer ethnischen Gruppe wird in der Regel durch gemeinsames kulturelles Erbe, Ursprungsmythen, Geschichte, Heimat, Sprache oder Dialekt, symbolische Systeme wie Religion, Mythologie und Ritual, Kochen, Kleidungsstil, Kunst und physische Erscheinung definiert. In vielen Fällen sprechen die ethnischen Gruppen, die historisch von derselben Gründungsbevölkerung abstammen, weiterhin ähnliche oder verwandte Sprachen und haben einen ähnlichen genetischen Hintergrund. Durch Sprachwandel, Akkulturation, Adoption und religiöse Bekehrung ist es manchmal möglich, dass Einzelpersonen oder Gruppen eine ethnische Gruppe verlassen und Teil einer anderen werden (mit Ausnahme von ethnischen Gruppen, die Rassenreinheit als Schlüsselkriterium der Zugehörigkeit betonen). Die ethnische Gruppe wird oft als Synonym für mehrdeutige Begriffe wie Nation oder Volk verwendet. Im Englischen kann es auch die Bedeutung von etwas Exotischem haben (siehe "Ethnisches Restaurant" usw.), das im Allgemeinen mit den Kulturen der jüngsten Einwanderer zusammenhängt, die nach der Gründung der Bevölkerung eines etablierten Gebiets angekommen sind.

Ethnische Gruppe von Roxana Mitroi

Eine ethnische Gruppe wird häufig als eine Kategorie von Personen definiert, die eine ethnische Identität teilen und sich durch bestimmte Ähnlichkeiten von anderen Gruppen unterscheiden. Diese Ähnlichkeiten beruhen auf einem gemeinsamen kulturellen Hintergrund, der Elemente des Erbes, der Abstammung, der Sprache sowie von Symbolsystemen umfasst. Es ist jedoch wichtig anzumerken, dass ethnische Gruppen nicht mit Rassengruppen, nationalen Gruppen oder ähnlichen Begriffen zu verwechseln sind, da die ethnische Unterscheidung auf der Grundlage einer gemeinsamen Kultur und nicht auf der Grundlage physischer Merkmale oder der Zugehörigkeit zu einer Nation erfolgt. Zustand. Als solche kann man innerhalb Europas mehrere indigene und nicht-indigene ethnische Gruppen wie Holländer, Waliser und Roma unter verschiedenen und gleichermaßen wichtigen identifizieren. Mit Blick auf den Diskurs über das europäische Erbe spielen ethnische Gruppen eine wichtige Rolle bei der Definition einer europäischen Identität, da sich die europäischen Institutionen für Kultur und Bildung auf Vielfalt und Multikulturalismus konzentrieren. Dennoch könnte die Integration des ethnischen Erbes in ein breiteres europäisches Erbe Herausforderungen mit sich bringen und muss sorgfältig behandelt werden, um Solidarität, Einheit und Verständnis zwischen und innerhalb der ethnischen Gruppen zu fördern, anstatt als Ursprung von Ungleichheit und Diskriminierung zu fungieren. (Applebaum, RP & Chamblis, WJ (1997). *Soziologie: eine kurze Einführung*. New York, NY: Longman. // Caffyn, A. & Lutz, J. (1999). *Entwicklung des Kulturtourismusprodukts in multiethnischen cities*. *Tourism Management* 20 (2), S. 213-221. // Peoples, J. & Bailey, G. (2010). *Humanity: Eine Einführung in die Kulturanthropologie* (9. Aufl.). Belmont, CA: Wadsworth, Cengage Lernen.)

Ethnische Gruppe - Eine ethnische Gruppe ist eine Kategorie von Personen, die eine bestimmte Identität teilen, basierend auf einem gemeinsamen kulturellen Hintergrund, der Erbe, Abstammung und Sprache umfassen kann. Obwohl sie manchmal als austauschbar mit rassischen oder nationalen Gruppen verwendet werden, unterscheiden sich ethnische Gruppen eher durch die Kultur als durch physische Merkmale oder die Zugehörigkeit zum Nationalstaat. Da die europäischen Institutionen der kulturellen Vielfalt große Aufmerksamkeit widmen, spielen ethnische Gruppen eine wichtige Rolle bei der Definition einer europäischen Identität.

Ethnische Gruppe - Eine ethnische Gruppe ist eine Gruppe, die etwas gemeinsam hat. Während Ethnie und Nation gleichermaßen gebraucht werden, werden Ethnien in der Tat von der Kultur definiert. Diese Trennung könnte jedoch

kontraproduktiv sein, da es schwierig ist, die Nation der ethnischen Gruppen zu umgehen. Wir brauchen den Begriff der "ethnischen Gruppen", um die Welt zu verstehen, aber wir müssen uns bewusst sein, dass er der Spaltung dienen kann.

Europäisch. Europäer zu sein bedeutet, die gleichen Werte zu teilen. Es geht um uns und die gemeinsamen Gefühle, die wir der Welt und einander gegenüber haben. Migranten in europäische Länder sind neugierig auf unsere Bräuche und Traditionen (und deren Vielfalt) und möchten sich in unsere europäische Kultur integriert fühlen.

Gruppenidentität von Intan Purwandani

Andalusische Identität: Eine kohärente Einheit, die aus der Vermischung der Gruppe von Menschen mit Migrationsmustern besteht. Durch den Assimilations- und Anpassungsprozess beeinflussen Religion und geografisches Gebiet langsam die Entstehung der Umwelt Andalusiens (Apaydin, 2014). Ibn Khaldun et al. (1967) in Apaydin (2014) hatten festgestellt, dass die ethnische Identifikation der andalusischen Gesellschaft durch das Gefühl der Zugehörigkeit zu einer bestimmten kulturellen Gruppe geprägt ist. Dieses Gefühl wird als Asabiyya oder Netzwerkkaffinität oder Gruppensolidarität bezeichnet. Die spezifische ethnische Orientierung, die er meinte, bezieht sich auf Araber, Berber / Saqaliba und Juden. Obwohl Benaboud (1980) in Apaydin (2014) argumentiert, dass die andalusische Gesellschaft ethnisch heterogen und sozial integriert war; Apaydin (2014) betont nachdrücklich, dass die Hauptmerkmale der andalusischen Gruppenidentität der muslimische Glaube, die arabische Sprache und der gemischte Charakter sind, der an einigen Stellen immer noch Unterschiede zur arabischsprachigen Gemeinschaft anderer Muslime aufweist. Andalusier selbst wird als jeder angesehen, der von spanischen Muslimen abstammt, die nach 1492 zum Christentum konvertieren mussten und von der Iberischen Halbinsel vertrieben wurden. In Marokko haben die andalusische Ethnie und das andalusische Erbe in der marokkanischen Gesellschaft eine dominierende Geschichte in Bezug auf Religion, Sprache und Kultur hinterlassen. Andalusische Identität wird aus dieser Perspektive als eine einzige Identität mit einem komplexen soziokulturellen Kontext definiert (Bahrami, 1995). (Apaydin, M. (2014). Entwicklung der andalusischen Gruppenidentität. *Revista de Estudios Andaluces*, 85-97. // Bahrami, B. (1995). Die Persistenz der andalusischen Identität in Rabat, Marokko. Philadelphia: University of Pennsylvania.)

Andalusische Identität - Die andalusische ethnische Identität bleibt interessant, da sie nicht immer als europäisch oder rein europäisch angesehen wird. Die Hauptmerkmale der andalusischen Identität als Gruppe sind muslimischer Glaube, arabische Sprache und gemischte nordafrikanische und europäische Kultur. Dies soll nicht heißen, dass die andalusische Gruppe homogen ist, da wir innerhalb dieser Gruppe verschiedene andere Identitäten identifizieren können, zum Beispiel auch Andalusier, die Christen oder Juden sind. // Fragen: Warum werden die Andalusier nicht als Teil Europas angesehen? - Während Andalusien aufgrund seines physischen und immateriellen Erbes und seiner gemischten Genetik zwischen der europäischen und der marokkanischen ethnischen Identität zumindest geografisch zu Europa gehört, wird seine Zugehörigkeit zu Europa bestritten.

Erbe von Despoina Palialexi

Merkmale oder Umstände, die kultureller, sozialer oder wirtschaftlicher Natur sind. Das Erbe ist normalerweise mit einem historischen Hintergrund verbunden. Wir können dieses Konzept mit physischen oder immateriellen Attributen verknüpfen, die von einer Gruppe von Menschen geerbt wurden und die für kommende Generationen geschützt werden sollen. Die bewusste Bewahrung des kulturellen Erbes von der Gegenwart bis in die Zukunft wird als Naturschutz bezeichnet. Das kulturelle Erbe ist einzigartig und unersetzlich, wirkt sich auf die moderne Zivilisation aus und trägt die Verantwortung, es zu bewahren und zu schützen. Die kleineren Objekte wie Kunstwerke und andere kulturelle Werke werden in Museen und Galerien gesammelt. Das Erbe kann mit der materiellen Kultur (Gebäude, Denkmäler, Bücher), der immateriellen Kultur (Musik, Sprachen, Sprüche) und dem „natürlichen“ Erbe verknüpft werden, das mit Landschaften oder der biologischen Vielfalt in Verbindung gebracht werden kann. Die moderne Gesellschaft hat verstanden, dass diese begrenzten Werte (entweder materiell, immateriell oder natürlich) geschützt werden müssen. Seit dem 20. Jahrhundert haben sich Organisationen wie die UNESCO oder die Figuren der Nationalparks / Naturparks zusammengeschlossen, um diese Schutzziele zu erreichen.

Bild ist eine visuelle Darstellung, die das visuelle Erscheinungsbild eines oder mehrerer Objekte oder Personen darstellt. Es kann in verschiedenen Medien wie Papier, Kamera oder im menschlichen Gehirn hergestellt werden. Das Bild enthält normalerweise Informationen in zwei oder drei Dimensionen. Es wird auch für jede zweidimensionale Form verwendet, z. B. eine Karte, eine Grafik oder ein Gemälde. Ein flüchtiges Bild kann während eines kurzen Zeitraums beibehalten werden. Dies kann unsere Reflexion sein, wenn wir uns im Spiegel oder in einer Filmszene sehen. Ein feststehendes Bild, z. B. ein Fotopapier, wird länger gespeichert.

Vorgestellte Communities von Sandra Björg Ernudóttir

Das Konzept der imaginären Gemeinschaften dominiert seit langem, wenn es um Nationen und kulturelles Erbe geht. Verschiedene Nationen haben bestimmte Erscheinungsformen wie Rasse, Geschichte und kulturelles Erbe, um nur einige zu nennen. In Europa war es im 19. Jahrhundert wirklich klar, dass Nationen und ethnische Gruppen von den „zivilisierten“ Nationen klassifiziert wurden und sie weiter von der anderen Nation entfernt sind, das Hetero-Image ist sogar noch exotischer. Die Nationen, die im Zentrum sind, lassen zu, was angenehm ist, zu tun und zu sagen, aber in der Peripherie werden die Dinge immer exotischer, es ist ein Ort, an dem alles passieren kann. Es ist meistens weg heute, aber manchmal können wir Spur davon, beispielsweise mit der Bewegung in Europa jene Tage sehen, die Menschen in Kultur kommen, dass sie, aren mit t vertraut.

Der Begriff imaginierte Gemeinschaften bezieht sich auch darauf, dass selbst die Mitglieder der kleinsten Nationen niemals jede Person kennen, die Teil ihrer Nation oder ihres Stammes ist. Aber sie können sich ihre Kommunikation immer vorstellen, und weil sie etwas gemeinsam haben, wie eine Nationalhymne oder eine andere Form des kulturellen Erbes, sehen sie sich als Nation. Mit diesem kulturellen Erbe, die Nation bestimmt ihre Nationalität und ihre Einzigartigkeit unter anderen Nationen. Man kann es auch als eingebildet ansehen, weil die Nation gemeinsam beschließt, etwas aus der Geschichte zu vergessen. Zur gleichen Zeit finden sie es ist wichtig, etwas anderes zu erinnern, etwas, das sie in ihrer Identität behalten will.

Imaginierte Gemeinschaften - Der Begriff "imaginierte Gemeinschaften" wurde von Benedict Anderson geprägt, um den Nationalismus zu untersuchen und zu analysieren. Mitglieder einer Community fühlen sich gegenseitig bekannt, obwohl sie dies in Wirklichkeit nicht tun, weil sie bestimmte (wahrgenommene) Ähnlichkeiten teilen.

Landschaft von Laurine Vallon

Eine Landschaft ist in erster Linie eine Übersicht, die die Natur, ein Gebiet, ein Land oder eine Region der Erde bietet. Wir können es ein Panorama oder einen Standpunkt nennen. Es wird auch als soziale Konstruktion eines physischen Gebiets mit vielfältigen Bedeutungen auf der Grundlage des Zusammenspiels anthropischer und / oder natürlicher Faktoren angesehen. Landschaften sind große Teile unseres Erbes, wir müssen es als Natur, Architektur bewahren. Es repräsentiert die Vielfalt der Welt, die natürliche Schönheit und die Verknüpfung menschlicher Aktivitäten und des natürlichen Lebens. Eine Landschaft repräsentiert auch den für eine bestimmte Region charakteristischen Aspekt des Landes.

Landschaft ist eine Landerweiterung. Eine Landschaft ist eine Kombination aus Formen, Motiven, Farben, Geräuschen ... die als Komponenten fungieren, die mit den kognitiven und emotionalen Erfahrungen einer Person interagieren. Es kann eine visuelle, akustische... Landschaft sein und es kann auch die politische Perspektive, die Kulturlandschaft sein. Im Allgemeinen kann jeder Mensch eine andere Meinung und ein anderes Verständnis über die Landschaft haben. Das heißt, jeder Mensch versteht die verschiedenen Elemente, die ihn je nach seiner persönlichen Erfahrung, Kultur und Ästhetik ausmachen. Alle sichtbaren Merkmale eines Gebiets auf dem Land oder auf dem Land, oft in Bezug auf ihre ästhetische Anziehungskraft betrachtet.

Europäische Sprachen von Oranne Davoust

Die europäischen Sprachen entstammen der proto-indo-europäischen Sprachfamilie, die vor Tausenden von Jahren gesprochen wurde. Durch die Ausweitung dieser Sprache auf ganz Europa entstanden mehr als tausend Sprachen. Slawisch, Deutsch, Latein ... all diese Sprachen haben die gleiche Herkunft, sind aber auch das Ergebnis eines langen Prozesses und der Mischung verschiedener Redewendungen. Sie sind eine Art der Kommunikation, die Menschen

mit der Suche nach anderen verbindet, aber auch Teil unserer Identität. Kultur und Geschichte definieren die Identität der Menschen oder einer Gemeinschaft, genau wie die Sprachen. Wir fühlen uns einer Gruppe zugehörig, weil wir die gleiche Sprache sprechen. Gemeinsame Wurzeln führen zu Ähnlichkeiten zwischen Sprachen: Wir teilen einige Wörter oder Ausdrücke. In gewissem Sinne wird ein Teil unserer Identität von allen Sprachen geteilt. Sprachen leben, aber sie sind auch Teil unserer gemeinsamen Identität und unseres gemeinsamen Erbes.

Die Materialität misst die Anwesenheit oder Abwesenheit eines Elements oder Objekts, das von den Sinnen wahrgenommen werden kann. Die Wesentlichkeit wird nach ihrem inhärenten Charakter, ihrem Wirkungswert (Einfluss), ihrem Nutzungswert und den Umständen (Kontext) beurteilt, unter denen sie auftritt.

Erinnerung (kollektiv / sozial / kulturell / kommunikativ). Das soziale Gedächtnis trägt zum Sozialisationsprozess der Subjekte bei. Übertragen von einer Generation zur anderen, was die störenden Veränderungen im Leben des Individuums und der Gesellschaft hervorruft. Der Inhalt ist nicht einheitlich und wird von allen Einzelpersonen und sozialen Gruppen akzeptiert. Erinnerung ist eine Konstruktion, aber keine unvoreingenommene Konstruktion. Es ist eine Konstruktion mit Gefühlen wie Glück oder Angst. Das Gedächtnis ist wichtig, um zu verstehen, wie Menschen ein Ereignis erlebt haben, aber es kann nicht verwendet werden, um die Wahrheit zu erfahren. Ein kulturelles Erbe kann das Gedächtnis nutzen, um die Sprache zu verändern. Das Gedächtnis kann einige Teile eines Ereignisses oder eine Periode vergessen, die zu Konflikten führen kann.

Erinnerung von Mathilde Deavaud-Rainieri

Das Gedächtnis ist eine Information, die im Kopf einer Person gespeichert ist und mit der Vergangenheit, Orten und Erfahrungen in Verbindung steht. Es kann sowohl eine individuelle als auch eine gemeinsame Erfahrung sein. Das Gedächtnis wird oft sozial von einer Familie, einer Gruppe von Menschen oder einem Land aufgebaut. Die Erinnerung stellt eine Verbindung zum persönlichen Erbe her und wird oft über Generationen weitergegeben. Es kann auch unterdrückt und absichtlich ruhig gehalten werden. Am Ende ist die Erinnerung etwas, das der Einzelne im Gedächtnis behalten oder loslassen möchte, ob es sich um etwas Angenehmes handelt oder um etwas, das eher vergessen wird. Das ist der Grund, warum die heutigen Gesellschaften stark von ihrem Gedächtnis (gut oder schlecht) beeinflusst werden. Das Gedächtnis kann das Verhalten einer ganzen Gesellschaft vom Volk bis zur Politik beeinflussen. Erinnerung ist eine Art immaterielles Erbe. Wenn Speicher gesammelt wird, sollte er mit Vorsicht interpretiert werden, da er voreingenommen sein kann. Die Erinnerung hat jedoch einen Einfluss auf das materielle kulturelle Erbe, wie zum Beispiel, wie bestimmte Gebäude und Orte in Erinnerung bleiben und welche Ereignisse / Geschichten damit verbunden sind.

Erinnerung von Noelia Agulla

Verbindung bestimmter historischer Ereignisse, die die Vergangenheit einer Region veranschaulichen, individueller und kollektiver denkwürdiger Ereignisse. Es besteht ein Zusammenhang mit der Vergangenheit, sie trägt zum Prozess der Sozialisierung und zur Bildung der Ideologie bei, so dass das Gedächtnis den Gesellschaften und Individuen hilft, sich zu entwickeln und ihre Ideologie und ihren Lebensstil festzulegen. Es wird von Generation zu Generation vererbt, was irgendwie immer zu Störungen im Leben aller, auf individueller Ebene und in den verschiedenen sozialen Gruppen führt. Wir könnten sagen, dass es an die sozialpsychologische Identität des Subjekts angepasst werden kann. Die Gesellschaften neigen dazu, eine positive Meinung zum Gedächtnis und eine negative Meinung zum Vergessen zu haben. Der Teil des Gedächtnisses, der mit der Definition von Identität zusammenhängt, bringt uns in Kontakt mit unseren Wurzeln und zeigt uns unsere Zukunft. Alles in allem sollte uns die Erinnerung immer helfen, Fehler in der Vergangenheit (z. B. Kriege, Völkermorde usw.) nicht zu wiederholen.

Botschaft und Medien. Nachricht ist das Objekt der Kommunikation. Dies sind die Informationen, die der Absender über einen Kommunikationskanal an den Empfänger sendet. Unter Medien verstehen wir das Werkzeug, mit dem der Kommunikationsprozess durchgeführt wird.

Mobilität ist eine Verschiebung, die in einer physischen Umgebung auftritt und von Menschen und Gütern von einem Ort zum anderen, von einem Arbeitsplatz zum anderen oder von einer sozialen Ebene zum anderen gemacht werden kann.

Museum von Océane Vercasson

Das Wort « Museum » stammt aus dem griechischen Wort *mouseion*, dem Gotteshaus, in dem Musen lebten, Apollon Gefährten und Hüter der Künste. Dies ist eine Institution im Dienste der Gesellschaft, die für die Öffentlichkeit zugänglich ist, und im weiteren Sinne das Gebäude, das die Institution verkörpert; ein wahres architektonisches Meisterwerk. Ihre Hauptaufgaben sind es, materielles und immaterielles Kulturerbe in pädagogischen, wissenschaftlichen, sozialen und Freizeitzielen zu erwerben, zu bewahren, zu studieren, auszustellen und zu kommunizieren. Ein Museum ist eine Verbindung zum Wissen. Das erste Museum wurde in Alexandria gebaut: Es war ein öffentlicher Raum, der dem Studium gewidmet war. Es war während der Renaissance, dass das Wort Museum unsere eigentliche Bedeutung hat. Um 1520 sammelte ein Prinz in Florenz Sammlungen und nannte sie „Museum“. Dies bedeutet eine Änderung in Frankreich im Jahr 1560. Es bedeutet einen Raum, in dem mehrere nicht klassifizierte Sammlungen untergebracht sind. Im 18. Jahrhundert werden diese Schränke zu Museen unter der Dynamik zweier Ereignisse: dem Übergang von einer privaten Struktur zu einer öffentlichen Struktur und dem Aufstieg der Klassifikation und der wissenschaftlichen Organisation. Die Häuser des Kunstmuseums Basel sind das erste Museum, das 1671 der Öffentlichkeit zugänglich gemacht wurde, gefolgt von The Ashmolean Museum of Oxford (1683). Obwohl in erster Linie jedes wertvolle Objekt im Museum erhalten geblieben ist, ist eine Spezialisierung aufgetaucht. Heute gibt es breite Kategorien: Kunstmuseum, Archäologisches Museum, Naturkundemuseum, Ökomuseum, Gesellschaft, Geschichte und Technisches Museum.

Das Museum ist eine gemeinnützige öffentliche Einrichtung im Dienste der Gesellschaft und ihrer Entwicklung. Es widmet sich dem Erwerb, der Erhaltung, der Erforschung, der Kommunikation, der Ausstellung ... für Studien- und Bildungszwecke sowie für Kunstsammlungen. In einem Museum können Menschen ihre persönlichen Überzeugungen durch universelle Wahrheiten erforschen. Ein Museum ist unser Bindeglied zum Glauben und zur Lebensweise vergangener Zeiten.

Museum - Der Begriff "Museum" kommt vom altgriechischen Wort "mouseion" und bezeichnet einen Ort / Tempel, der den Musen gewidmet ist - Apollons Wächter und Wissensquellen. Der Begriff hat sich nun zu wahren architektonischen Meisterwerken entwickelt, in denen Artefakte und andere wichtige Objekte ausgestellt werden, um ihre Rolle in der Gesellschaft zu kommunizieren.

Museum - Ein Museum kann alles sein; Es kann eine ganze Stadt wie Paris sein, aber es kann auch ein nicht sehr touristisches ländliches Dorf sein. Menschen selbst und ihre Häuser können auch Museen sein, da es keine Beschränkung auf einen bestimmten Gebäudetyp, Sammlungen oder andere materielle Vermögenswerte gibt. Die Debatte bleibt um, wie Museen Kultur und Erbe behandeln.

Name. Was ist in einem Namen? Namen können mit Macht durchgesetzt sein und unser kulturelles Erbe repräsentieren. Zum Beispiel wird der Name Adolf immer mit Nazideutschland in Verbindung gebracht und mit dem Bedürfnis, (einen Teil der) Geschichte wegzunehmen oder zu zerstören. Der Name ist dann ein Teil der Kultur, der Spaltungen hervorrufen, aber auch Menschen zusammenbringen kann.

Narrative ist eine Art, die Aktionen zu beschreiben, die von einigen Charakteren an einem bestimmten Ort und zu einer bestimmten Zeit ausgeführt werden. Es ist auch eine Möglichkeit, wahre und falsche Ereignisse und Erfahrungen zu erzählen. Zudem Es kann auch die Kunst sein, die Technik oder der Prozess des Erzählens, oder eine Geschichte zu erzählen.

Nation von Mihaela Vidan

Eine *Nation* ist eine große Gruppe von Menschen, die durch gemeinsame Geschichte, Kultur oder Sprache vereint sind und in einem bestimmten Gebiet leben, das durch Grenzen, ein Land oder einen Staat begrenzt ist. Jenseits der strengen und weiter gefassten Definition ist Nation ein inklusiver Begriff, der sich an Personen richtet, die Werte teilen, an diejenigen von uns, die in der Geschichte vereint sind, an diejenigen, die die gleichen Überzeugungen haben, oder im Gegenteil, sie denken genau umgekehrt, für diejenigen, die alte familiäre Wurzeln haben, und für diejenigen, die gerade

an einer Identität festgehalten haben. Nation ist das, was die Leute daraus machen wollen. Wenn wir die Nation nur betrachten, indem wir ihr Erbe betrachten, können wir das Wort unter Verwendung eines anderen verstehen: Vermächtnis. Wir können sagen, dass eine Nation eine soziale Konstruktion aller Arten von gemeinsamen Ideen, Werten, Traditionen und Symbolen sein kann, die von einer Generation zur nächsten weitergegeben werden. Gleichzeitig können wir nicht über die Nation sprechen, ohne die Gefühle einzubeziehen. Als künstliches soziales Konstrukt, das einem politischen Zweck dienen soll, ist es elementar, die kalte Idee oder Theorie, die verschiedene konzeptuelle Elemente enthält, in einen lebendigen Teil der Gesellschaft zu verwandeln, mit dem sich die Menschen identifizieren und daran festhalten können.

Nationale und / oder Gruppenidentität (kollektiv / sozial / kulturell / kommunikativ) bezieht sich darauf, sich mit einer Gruppe von Menschen zu identifizieren und ein Teil davon zu sein, dargestellt durch unverwechselbare Traditionen, Kultur, Sprache und Politik. Nationale Identität kann sich auf das subjektive Gefühl beziehen, das man mit einer Gruppe von Menschen über eine Nation teilt, unabhängig von ihrem Status. Nationale Identität wird als "eine Art Bewusstsein für Unterschiede", als "Gefühl, Anerkennung und Unterscheidung" zwischen den Begriffen "wir" und "sie" gesehen. Der extreme Ausdruck nationaler Identität ist der Chauvinismus, der sich auf den festen Glauben bezieht in der Überlegenheit des Landes.

Nation - Nation bedeutet ein starkes Gefühl der Identifikation und Zugehörigkeit zu einem Staat, der keine Grenzen hat und sich nie ändert. Es ist jedoch nicht statisch, da sich die potenziellen Grenzen im Laufe der Geschichte ändern. Es geht darum zu fühlen, dass man Teil von etwas ist, das größer ist als man selbst.

Natur als Eigenschaften und Merkmale des Menschen. Es entspricht der natürlichen Welt, dem physischen Universum oder der materiellen Welt. Das traditionelle Konzept sieht eine Trennung zwischen natürlichen und künstlichen Elementen vor.

Natur von Mara Cristina

Natur ist das Äquivalent der Unendlichkeit. Die Natur kann nicht zur gegenwärtigen Existenz zurückgeführt werden, sondern zu allem, was Vergangenheit, Gegenwart und Zukunft zusammenbringen. Die Natur ist die Kraft, die eine Vielzahl von Galaxien, Pflanzen, Tieren, Systemen, Landschaften und natürlich den Ursprung der Menschheit sammelt. Die Natur ist die materielle Welt, die uns umgibt, die Flora und Fauna, die wir schützen, das wilde Leben, das wir kennenlernen möchten, die Wälder und Ozeane, in denen Millionen von Organismen leben, die Energie und der Klimawandel, die wir bereits spüren. Natur ist die Konstruktion des Lebens. Es ist das Universum mit all seinen Phänomenen. Natur ist die Identität der Existenz unabhängig von Menschen, die Ressourcen, ohne die Menschen nicht leben könnten, die Essenz von etwas, das existiert, die Quelle von Wachstum und Veränderung. Natur wird auch als Grundcharakter der Menschheit definiert, als angeborener Charakter, als Verhalten, als Gesamtheit von Zeit und Raum.

Natur - Nichts würde existieren, wenn die Natur nicht da wäre. Egal wie viele Menschen dagegen sind und versuchen, es zu ändern, die Naturkräfte sind immer stärker und können alles verändern, was von den Menschen gebaut oder versucht wird. Natur ist die Essenz des Lebens.

Objekte sind alles, was eine Person wahrnehmen kann. Sie existieren unabhängig von unserem Willen und unserem Intellekt.

Mündliche Überlieferung und Folklore beziehen sich auf alles, was von Generation zu Generation weitergegeben wird und verbreiten Erfahrungen und Wissen an die nächsten Generationen. Folklore ist die Sammlung von Überzeugungen, Praktiken und Bräuchen, die traditionell aus einer Gruppe von Menschen oder Kultur stammen. Die Geschichten in der mündlichen Überlieferung sind solche, die ein Volk als Teil seiner Kulturwelt aufbaut, sammelt und weiterträgt. Folklore tritt meist in der mündlichen Überlieferung auf, obwohl die mündliche Überlieferung nicht ausreicht, um Folklore von Nicht-Folklore zu unterscheiden. Auf der anderen Seite, wenn eine Geschichte nur "gedruckt" und nicht mündlich übertragen wird, wird sie als "literarische Produktion auf der Basis eines Volksmodells" betrachtet, aber dies ist nicht dasselbe wie das populäre Modell. Folklore beinhaltet Epen, Mythen, Legenden, Märchen, Fabeln, Sprichwörter, Lieder

usw. Mündliche Überlieferungen sind auch eine Möglichkeit zu analysieren, wie eine Gesellschaft sich selbst definieren kann. Eine mündliche Überlieferung kann verschwinden, wenn eine Gesellschaft beurteilt, dass sie sie nicht mehr benötigt. Mündliche Überlieferung - Mündliche Überlieferung ist eine Kommunikationsmethode, die Traditionen und Kulturen bewahren und weitergeben soll. Es kann sich im Laufe der Zeit ändern und jedes Mal, wenn eine Geschichte nacherzählt wird, entstehen neue Varianzen. Mündliche Überlieferung ist eine riesige Domäne von Kunst und Kultur.

Othering von Helena González Doval

Da sich "Sonstiges" auf jeden bezieht, der vom eigenen Selbst getrennt ist und Vorstellungen von Identität und Bildung von Subjektivität impliziert, würde "Sonstiges" den Prozess beschreiben, durch den ein Unterschied verwendet und die Eigenschaften des Anderen ("Anderssein" genannt) transformiert werden, um Erstellen Sie eine interne und eine externe Gruppe. Die externe Gruppe wäre die dominierte Gruppe, deren Identität als unzureichend angesehen wird und die möglicherweise von der internen Gruppe diskriminiert wird.

Aus postkolonialer Sicht bezieht sich Othering, wie es von Gayatri Spiveak geprägt wurde, auf den Prozess, durch den der imperiale Diskurs „andere“ hervorbringt, und beschreibt die verschiedenen Arten, in denen der koloniale Diskurs seine Themen hervorbringt. Während das 'Andere' mit dem Kapital 'O' dem Fokus des Begehrens oder der Macht entspricht, in Bezug auf das Subjekt, das erzeugt wird, ist das 'Andere' das ausgeschlossene oder 'beherrschte' Subjekt, das durch den Diskurs der Macht erzeugt wird. Es ist jedoch ein dialektaler Prozess, da der kolonisierende Andere zur gleichen Zeit eingerichtet wird, in der die kolonisierten Anderen als Subjekte produziert werden.

Othering - Der andere entsteht durch und durch den Diskurs. Wir können zwei Arten von Andersartigkeit identifizieren: (1) die Andere, die sich darauf bezieht, dass die andere einen höheren Status besitzt, zum Beispiel der Tourist; (2) das Andere, das sich auf die einheimischen Bewohner bezieht, die sich in andere verwandeln und so In- und Out-Gruppen bilden. Wenn wir uns Europa ansehen, fragen wir uns vielleicht, wer die anderen in Europa sind. // Fragen: Wie kann das 'O' - 'o' in othering anders gesehen / verstanden werden? - Es kann auch als die Trennung zwischen Dominator und Dominiertem gesehen werden, in der das Andere Kolonisierer und das Andere Kolonisierte sein können. Diese Konzepte sind für Europa im Kontext einer verstärkten Migration von großer Bedeutung, bei der der Migrant im Allgemeinen als das Andere angesehen wird. Betrachtet man Afrikanismus oder Asiatismus, wo Afrikaner oder Asiaten das kolonisierte "Andere" sind, stellt sich aus touristischer Sicht die Frage, wie eine Identität in Bezug auf die tatsächlichen (kulturellen) Unterschiede geschaffen wird.

Vergangenheit ist ein Status des Seins in der Vergangenheit. Die subjektive Qualität von etwas, an das man sich erinnert, anstatt im Moment erlebt zu werden.

Leistung ist eine bestimmte Art zu handeln oder sich zu verhalten.

Place Making ist ein facettenreicher Ansatz in Bezug auf die Planung, Gestaltung und Verwaltung öffentlicher Räume in Verbindung mit den Gemeinschaften, die diesen Raum bewohnen. Es nutzt die Vorzüge, die Inspiration und das Potenzial einer lokalen Gemeinschaft, um öffentliche Räume zu schaffen, die die Gesundheit, das Glück und das Wohlbefinden der Menschen fördern. Es ist sowohl ein Prozess als auch eine Philosophie.

Macht ist die Kapazität, die jemand bestellen muss. Auch Einfluss oder Autorität über andere Personen (eine Person oder eine Gruppe von Personen).

Bewahrung ist die Handlung, etwas zu bewahren. Machen Sie es zuletzt in seinem vorherigen Zustand. Sorge für eine Konstruktion, eine natürliche Umgebung ... von historischem Wert. Zum Beispiel, um auf eine natürliche Umwelt zu achten.

Rekonstruktion ist die Aktion der Rekonstruktion. Etwas zu bauen, was in der Vergangenheit existiert und zerstört wurde.

Restaurierung von Boukedjar Tarek

Restauration ist die Rückgabe von Gegenständen an einen früheren Eigentümer, Ort oder Zustand. Zurückkehren zu einer vorherigen Position oder Bedingung. Auch die Reparatur oder Konservierung von Kunstwerken. Zum Beispiel die Reparatur oder Wartung von Kunstwerken oder die Wiederherstellung des politischen Regimes, das durch ein anderes ersetzt wurde. Die Restaurierung ist das Konzept, das sowohl für materielle als auch für immaterielle Güter angewendet werden kann. Im Bereich der Künste wurde dieses Verfahren ab der Renaissance diskutiert. Die Restaurierung war lange Zeit das Verfahren, um Waren wie Gemälde, Skulpturen und Denkmäler in ihrer ursprünglichen Form wiederherzustellen. Im 19. Jahrhundert wurde die Diskussion von Autoren wie John Ruskin, der sagte, die Restaurierung sei eine Lüge, und Viollet-le-Duc, ein französischer Restaurator, der die Theorie vertrat, dass durch Restaurierung tatsächlich fehlende Teile mit einer Neuinterpretation auf der Grundlage von ergänzt werden sollten, intensiviert die ursprüngliche Idee. Im 20. Jahrhundert verteidigten Autoren wie Camilo Boito und Cesare Brandi die Sichtweise, dass die Restaurierung die Spuren der Zeit berücksichtigen müsse, was bedeutet, dass die Wiederherstellung des ursprünglichen Zustands der Kunst in Wirklichkeit eine historische und ästhetische Fälschung ist. Diese Idee ist das Fundament der zeitgenössischen Diskussionen und steht auf der Grundlage der Patrimonial Chartas.

Das Erbe von Neringa Kavaliauskaite **überdenken und neu kontextualisieren**

Materielles Erbe kann einerseits als großartige, monumentale, "alte" und ästhetische Gebäude, Orte oder Artefakte angesehen werden, die eine "statische" Bedeutung haben. Durch den hegemonialen Diskurs ist es ein Hauptanliegen, das Erbe künftiger Generationen zu bewahren, zu bewahren und weiterzugeben. Ein solcher Diskurs basiert auf dem Wissen, der wissenschaftlichen oder ästhetischen Beurteilung von Fachleuten für Technik und Ästhetik, deren meiste Arbeiten und Fachkenntnisse sich auf Monumentalität und angeborene Artefakte beziehen. Allerdings wird es schwieriger, alternative Interpretationen von spezifischen Erbestätten zu befestigen, während Erbe Spezialisten Art Zieh Grenzen über alternative Erbe Werte und Bedeutungen. Infolgedessen sind Besucher gezwungen, das Erbe auf passive Weise unkritisch zu „konsumieren“, während sie von Experten oder Vertretern von Kulturstätten begleitet werden, die das Publikum anweisen, bestimmte Kulturstätten wahrzunehmen und nicht unbedingt aktiver mit diesen Stätten umzugehen. Dabei könnte das Erbe als eine kulturelle Praxis angesehen werden, die aktiv erlebt, genutzt und interpretiert wird, anstatt diese Orte aus der Ferne als sich nie ändernde Einheiten zu betrachten, deren Bedeutungen statisch und nicht ausgehandelt sind (Smith, 2006).

Das Erbe neu denken und kontextualisieren . Der Akt des Umdenkens des Begriffs Erbe. Der Versuch, das kulturelle Erbe an die heutigen Bedürfnisse anzupassen. Um dies zu erreichen, müssen viele Änderungen vorgenommen werden, da sich die Gesellschaften in den letzten Jahrzehnten radikal verändert haben.

Das Erbe neu denken und rekonstruieren - Das greifbare Erbe wird oft mit ästhetischen Gebäuden oder Artefakten in Verbindung gebracht. Gegen das Fachwissen ist es schwierig, diesen Objekten des materiellen Erbes andere Bedeutungen zuzuweisen, und Besucher werden verwendet, um das Erbe unkritisch zu konsumieren. Wenn man sich zum Beispiel den Königspalast in Amsterdam ansieht, wird in regelmäßigen Besichtigungen nur erwähnt, dass es sich früher um das Rathaus handelte, während Fachbesichtigungen wie die Black Heritage Tours darauf hinweisen, dass das Gebäude der Sitz der Society of Surinam (Surinam ist eine der alten holländischen Kolonien). Das Nationaldenkmal auf dem Dam-Platz enthält 11 Urnen, die mit Erde aus Exekutionsgründen aus den niederländischen Provinzen gefüllt sind. In letzter Zeit gab es jedoch Debatten über die Hinzufügung einer 12. Urne mit Erde aus Indonesien (ehemals Ostindien). Daher können wir Denkmäler nicht als statisch betrachten und müssen aktiv verschiedene Bedeutungen geben. // Fragen: Wer hat das Recht, das Erbe neu zu kontextualisieren und alternative Interpretationen zu geben, und werden diese neuen Bedeutungen von den Eliten akzeptiert? - Dies ist ein häufiges Problem im Bereich des Kulturerbes, das häufig in der Standortverwaltung angesprochen wird. Es sollten jedoch auch bestimmte ethnische Gruppen mit einbezogen werden, die einen historischen Bezug zum Standort haben. Als weiteres Beispiel versuchte das kommunistische Regime in Rumänien, Spuren der ehemaligen Monarchie zu beseitigen, indem es beispielsweise die königlichen Paläste als Verwaltungsgebäude nutzte. Hierbei handelt es sich um einen von oben nach unten durchgeführten Ansatz zur Änderung des Verwendungszwecks. Das Gleiche geschah nach den 1990er Jahren, als viele andere Denkmäler neu interpretiert wurden, um Spuren der früheren kommunistischen Zeit zu beseitigen.

Sinne beeinflussen oder drücken ein Gefühl aus. Dies sind physiologische Mechanismen, die durch die Organe Berührung, Geschmack usw. erzeugt werden und die es Ihnen ermöglichen, entweder äußere oder innere Elemente wahrzunehmen. Sie sind auch eine Funktion unseres Geistes, die sich auf äußere Wahrnehmungen bezieht. Sie sind auch eine Funktion des Geistes, die mit der Empfindung verbunden ist. Jede besondere Fähigkeit zur Wahrnehmung, Schätzung, Wertschätzung usw. Über ihre formale Definition hinaus sind die Sinne in der Regel mit der immateriellen Seite von Begriffen wie Geschichte, Kultur oder Erbe verbunden.

Technologie durch Zufall Matthew Williams

Die Technologie umfasst die Werkzeuge, Maschinen und Methoden, die zur Erhaltung, Restaurierung, Rekonstruktion oder zum Erwerb sowohl materiellen als auch immateriellen Erbes beitragen können. Der zunehmende Einsatz von Technologien in Form von Kameras, 3D-Bildern, Videos sowie des Internets hat die Bewahrung und Demokratisierung des traditionellen materiellen und immateriellen kulturellen Erbes in digitaler Form ermöglicht. Die Entwicklung der Technologie selbst ist eine Form des wissenschaftlichen und kulturellen Erbes, das von Steinzeitwerkzeugen bis zu modernen Erfindungen wie dem Computer reicht. Die Technologie hat eine zentrale Rolle in Europa gespielt, vor allem in es ist Industriekultur, wo verschiedene Fortschritte wie die Dampfmaschine die industrielle Revolution fahren, die den Kontinent neu geformt, die traditionellen Volkskulturen transformieren und den Grundstein für ein modernes Europa legen.

Wert ist die Wichtigkeit, der Wert oder der Nutzen von etwas, das aus objektiver oder emotionaler / persönlicher Sicht geschätzt wird.

Werte - Werte sind die Grundüberzeugungen, die unsere Haltung und unser Verhalten in Bezug auf das Erbe und eine Vielzahl anderer Aspekte bestimmen. Sie werden mit dem Erbe als Instrument zur Organisation und aktiven Gestaltung der Gesellschaft in Verbindung gebracht. Die Werte können in (1) individuelle und (2) kollektive Werte unterteilt werden. Es ist jedoch wichtig zu berücksichtigen, dass die individuellen Werte, auch wenn sie persönlich sein können, von der Gruppe definiert werden, zu der man gehört. Sie werden vom Sozialen definiert, obwohl nicht in Stein gemeißelt. Insbesondere im Bereich des kulturellen Erbes gibt es außerdem den Anspruch, Werte universeller zu machen, als sie tatsächlich sind.

Volksarchitektur ist ein architektonischer Stil, der auf den lokalen Bedürfnissen, der Verfügbarkeit von Baumaterialien und den lokalen Traditionen basiert. Ursprünglich verwendete die einheimische Architektur keine formal ausgebildeten Architekten, sondern basierte auf den Designfähigkeiten und der Tradition der örtlichen Bauherren. Seit dem späten 19. Jahrhundert haben jedoch viele professionelle Architekten in diesem Stil gearbeitet und versucht, ihre Tradition beizubehalten. Es entwickelt sich im Laufe der Zeit, um den ökologischen, kulturellen, technologischen, wirtschaftlichen und historischen Kontext widerzuspiegeln, in dem es existiert. Abschließend können wir hinzufügen, dass jede Region andere und besondere Bedürfnisse hat. Dies schafft automatisch die Originalität ihrer eigenen einheimischen Architektur.

Umgangssprache - Umgangssprache bedeutet, an einem bestimmten Ort heimisch zu sein. In der Diskussion über das Erbe bezieht sich die Umgangssprache auf lokale Merkmale und den Nutzen in der gebauten Umwelt. Umgangssprachlich kann also der Kontext oder das Thema sein ./

Ένα λεξικό για την καλύτερη κατανόηση της πολιτιστικής κληρονομιάς: Δοκιμασία ορολογίας που διεξάγεται από τους μαθητές

Επηρεάζουν από Dagny Davíðsdóttir

Η επίδραση είναι δύο όψεων, αποτελείται από σωματικές ικανότητες να επηρεάζουν και να επηρεάζονται που εμφανίζονται και αναπτύσσονται σε συναυλία (Ben Anderson). Δεν χρειάζεται όμως να είναι σώμα, μπορεί να είναι οτιδήποτε. Οι επιπτώσεις είναι παντού και συνδέονται με τα πάντα, όπως για παράδειγμα τα υλικά πράγματα, οι άνθρωποι, οι ιδέες και άλλες επιδράσεις. Μπορούν να συνδεθούν με κάτι δημοφιλές, το οποίο οδηγεί σε πολλούς ανθρώπους να αισθάνονται την ίδια επίδραση από αυτό. Αλλά τι είναι; Η επίδραση είναι μια περίεργη ιδέα. Μια μεγάλη ομάδα ανθρώπων μπορεί να επηρεαστεί με τον ίδιο τρόπο ενώ ακούει έναν τραγουδιστή όπερας, όταν τα μαλλιά στο χέρι τους αυξάνονται ταυτόχρονα. Αλλά ακόμα κι αν αισθάνονται όλοι, είναι πραγματικά μια προσωπική στιγμή επίσης. Πολλές διαφορετικές μνήμες, συνδέσεις με άλλους ανθρώπους και υλικά πράγματα κάνουν τους ανθρώπους να επηρεάζονται.

Οι επιπτώσεις είναι θετικές και αρνητικές. Δεν θέλετε να έχετε ένα μαξιλάρι στον καναπέ σας από τον εχθρό σας, η επίδραση στο μαξιλάρι σας δίνει συναισθήματα που προορίζονται για τον εχθρό. Είναι ένα «συμβάν» μεταξύ σας και του μαξιλαριού σας. Επηρεάζει την βοήθεια των ανθρώπων να επιλέγουν τα υλικά πράγματα, τους φίλους, τους εραστές και ούτω καθεξής. Μπορεί επίσης να ενισχύσει την ταυτότητά σας, για παράδειγμα όταν μετακομίσατε σε άλλη χώρα, αλλά επιλέγετε έπιπλα και διακοσμήσεις στο σπίτι σας για να σας θυμίζουν την παλιά χώρα σας.

Επηρεάζουν - Επηρεάζουν είναι μια ηθολογική / ανθρωπολογικά όρος ο οποίος αναφέρεται στις σωματικές ικανότητες να επηρεάσει και να επηρεαστεί από κάτι ή κάποιον. Ενώ είναι μια πολύ προσωπική εμπειρία μπορεί να συνδεθεί με κάτι πολύ δημοφιλές, όπως ένα ποπ τραγούδι που μπορεί να μιλάει για σκασίματα που προορίζονται για ένα διαφορετικό κοινό, αλλά κάθε άτομο το ζει προσωπικά. Η επίδραση είναι επομένως εύκολη στην ενσωμάτωση σε όλα.

Αρχιτεκτονική του Bauchet Ludivine

Σύμφωνα με την ιστοσελίδα του Larousse, η αρχιτεκτονική είναι: Η τέχνη της οικοδόμησης // Στυλ, χαρακτηριστικά / ιδιαιτερότητες και δομή ενός κτιρίου. // Τέχνη της σήμανσης ενός έργου τέχνης.

Στους ορισμούς αυτούς, μπορούμε να βρούμε όλα τα στοιχεία που αφορούν την αρχιτεκτονική: τέχνη, στυλ, τεχνική όψη και τρόπο κατασκευής. Ας δούμε την ετυμολογία της αρχιτεκτονικής λέξεων. Στην αρχή, αυτό το πεδίο αφορούσε το κλείσιμο και την κάλυψη των χώρων. Ο αρχιτέκτονας ήταν ο άνθρωπος που οδηγούσε τους εργάτες. Ωστόσο, η ιστορική πτυχή λείπει. Η αρχιτεκτονική έχει μια ευρωπαϊκή πτυχή αρκετά σημαντική, επειδή τα αρχιτεκτονικά στυλ και τα συμβολικά μνημεία διασχίζουν τα σύνορα τα χρόνια. Κατά την Αρχαιότητα, ρωμαϊκές κατασκευές εξαπλώθηκαν στην Ευρώπη. Σήμερα, αποτελούν σημαντική πολιτιστική κληρονομιά. Κατά τη διάρκεια του Μεσαίωνα, η αρχιτεκτονική δεν είχε καμία σχέση με την τέχνη. Ο αρχιτέκτονας οδηγούσε μόνο τους εργαζόμενους και είχε μια πολύ κακή φήμη. Οι άνθρωποι έλαβαν μόνο προσοχή στα θρησκευτικά κτίρια. Κατά την Αναγέννηση, η Αρχιτεκτονική έγινε τέχνη. Ο αρχιτέκτονας έγινε καλλιτέχνης. Εργάστηκαν με εργαλεία και

έκαναν πραγματικά σχέδια. Η αρχιτεκτονική χρησιμοποιείται για να στείλει ένα μήνυμα, για να δείξει ότι ανήκουν σε μια ομάδα. Η αρχιτεκτονική γίνεται τελετουργικό.

Στο πρώτο άρθρο του νόμου περί αρχιτεκτονικής του 1977: «Η αρχιτεκτονική είναι μια έκφραση του πολιτισμού. Η αρχιτεκτονική δημιουργία, η ποιότητα των κατασκευών, η αρμονική ενσωμάτωση στο περιβάλλον τους, ο σεβασμός των φυσικών ή αστικών τοπίων και της κληρονομιάς είναι δημόσιου ενδιαφέροντος ».

Αρχιτεκτονική - Η αρχιτεκτονική αντιπροσωπεύει μια μεταμόρφωση από χρησιμότητα σε μια δήλωση του πολιτισμού, από τη θρησκεία σε μια δήλωση εξουσίας και πλούτου. Αν και μπορεί να ενωθεί (π.χ. τα ισλαμικά μοτίβα στο Art Nouveau, το οποίο είναι ένα ευρωπαϊκό αρχιτεκτονικό στυλ), μπορεί επίσης να χωριστεί, καθώς αποτελεί δήλωση εξουσίας εναντίον του άλλου. Για παράδειγμα, το Παρίσι χρησιμοποιεί / χρησιμοποίησε την αρχιτεκτονική του 19ου αιώνα ως δήλωση πλούτου.

Αυθεντικότητα από τον Lauren Rae Joenes

Το αυθεντικό αναφέρεται σε κάτι που είναι πρωτότυπο. Αντιπροσωπεύει την αληθινή φύση ή τις αληθινές πεποιθήσεις. Αληθινή στον εαυτό της, όχι αντιγραφεί ή παραποιημένη.

Η αυθεντικότητα συχνά θεωρείται ότι αφορά την αξιοπιστία, την πρώτη χέρια, την γνησιότητα και την πρωτοτυπία (Pine & Gilmore, 2008, Kolar & Zabkar, 2010, Mollada, 2010). Η αυθεντικότητα αφορά πάντα την αντίληψη ενός ατόμου ότι είναι κάτι αυθεντικό ή μη αυθεντικό, το οποίο διαμορφώνεται από το υπόβαθρο κάποιου και μέσα σε ένα συγκεκριμένο πλαίσιο. Υπάρχει μια σχέση μεταξύ του «κέντρου» του δικού του πολιτισμού και της κοινωνίας του και πώς αυτός βλέπει άλλους πολιτισμούς και κοινωνίες και δίνει νόημα σχετικά με την αυθεντικότητα (Cohen, 1979). Η έννοια της εμπειρίας και της αυθεντικότητας θεωρείται αλληλένδετη. Θα μπορούσε να αναφερθεί ότι δεν υπάρχει κανένας άλλος τύπος γνησιότητας από την «αντιληπτή γνησιότητα». Η αυθεντικότητα δεν είναι μια έννοια που περιγράφει εγγενή χαρακτηριστικά αντικειμένων ή σχέσεων, αλλά είναι μια τιμή που δίνεται από το άτομο που την αντιλαμβάνεται στο επίπεδο οντολογίας (Olsen, 2002). Καθώς ο κόσμος μας γίνεται όλο και πιο συνδεδεμένος και η γνώση γίνεται όλο και περισσότερο διαθέσιμη, λόγω της παγκοσμιοποίησης, αυτό που ήταν αυθεντικό πριν από λίγο καιρό, ίσως να μην θεωρείται πια αυθεντικό σήμερα. Η αντιληπτή αυθεντικότητα δεν είναι κάτι που έχει οριστεί, αλλά κάτι που αλλάζει με την πάροδο του χρόνου και είναι συμφοραζόμενα (Mollada, 2010). (Cohen, E. (1979) Η Φαινομενολογία του Τουρισμού Εμπειρίες // Kolar, T & Zabkar, V. (2010) Μια καταναλωτών με βάση το μοντέλο της αυθεντικότητας:... Ένα οξύμωρο σχήμα ή το Ίδρυμα της Πολιτιστικής Κληρονομιάς Μάρκετινγκ Τουριστικών Επιχειρήσεων; , Τόμος 31, σελ. 652-664 // Mollada, JC (2010), Αυθεντικότητα και Διαστάσεις του Construct στις Δημόσιες Σχέσεις και στην Έρευνα Επικοινωνιών, Journal of Communication Management, Τόμος 14: 3, σελ. 223-236. / Olsen, K. (2002) Η αυθεντικότητα ως έννοια στην έρευνα του τουρισμού, Τουριστικές μελέτες, Τόμος 2: 2, σελ. 159-182. Αυθεντικότητα, Στρατηγική & Ηγεσία, Τόμος 36: 3, σελ. 35-40.

Αυθεντικότητα από τον Neringa Kavaliauskaite

Η αυθεντικότητα είναι η αντίληψη του τι είναι γνήσιο, πραγματικό ή αληθινό. Αυτή η έννοια μπορεί παραδοσιακά να κατηγοριοποιηθεί ως αντικειμενική, εποικοδομητική, μεταμοντέρνη, υπαρξιακή και μπορεί επίσης να θεωρηθεί ως κοινωνική δομή ανθρώπων, η οποία συνεπάγεται διαφορετικές έννοιες του αυθεντικού. Μπορεί να υπάρχουν δύο μορφές περιγραφής αυτού του φαινομένου - δείκτης (θεωρεί τα είδη αυθεντικότητας που πιστεύεται ότι είναι το "αρχικό" ή το "πραγματικό") και εικονική αυθεντικότητα (αντικατοπτρίζει και μοιάζει με την αρχική

μορφή). Όσον αφορά την αυθεντική πολιτιστική παραγωγή, μπορεί να είναι αυθεντική υπό την έννοια ότι είναι το αποτέλεσμα μιας αυθεντικής βιοτεχνικής διαδικασίας ή ενός προϊόντος, η ιστορική έλξη μπορεί να είναι αυθεντική σε σχέση με την αυθεντική της θέση. Σε παγκόσμιο επίπεδο, τα πολιτιστικά αυθεντικά προϊόντα μπορούν να βρεθούν προκειμένου να αισθάνονται συνδεδεμένα με άλλες πολιτιστικές παραδόσεις ως μέρος της παγκόσμιας κοινότητας.

Αυθεντικότητα - Η αυθεντικότητα είναι συχνά κατανοητή από την άποψη της αξιοπιστίας και της πρωτοτυπίας και βασίζεται σε προσωπικές αντιλήψεις που με τη σειρά τους διαμορφώνονται από συγκεκριμένες αξίες και περιβάλλοντα. Στην πραγματικότητα, μπορεί να υποστηριχθεί ότι δεν υπάρχει άλλη γνησιότητα από την αντιληπτή αυθεντικότητα. Από την άποψη του τουρισμού, θα μπορούσαμε να αναρωτηθούμε ότι η πίτσα της μοτσαρέλα είναι αυθεντική; Είναι το φαγητό αυθεντικό ή το περιβάλλον παίζει κάποιο ρόλο; Είναι πίτσα αυθεντική στο σπίτι, αλλά μαγειρεμένη σύμφωνα με μια σύγχρονη συνταγή, ή είναι πίτσα αυθεντική όταν μαγειρεμένα σύμφωνα με μια παλιά συνταγή και τρώγονται σε ένα παραδοσιακό εστιατόριο σε μια ιστορική πόλη; Πού τελειώνει η αυθεντικότητα; Λαμβάνοντας το Notre Dame στο Παρίσι, είναι η ανοικοδόμηση του 19ου αιώνα σύμφωνα με τις ιδέες της εποχής του αυθεντικού ή μπορεί μόνο το κτίριο στην αρχική του μορφή να θεωρηθεί αυθεντικό; Γιατί είναι κάτι νέο και εκσυγχρονισμένο δεν μπορεί να θεωρηθεί αυθεντικό;

Η πεποίθηση είναι η αποδοχή ότι μια δήλωση είναι αληθής ή ότι υπάρχει κάτι, ή ότι είναι μια προσωπική άποψη.

Η αντίχνευση αναφέρεται στο γεγονός ότι είναι μέρος ενός συνόλου. Επίσης, η αίσθηση ότι κάτι μας ανήκει ως άτομα ή στην κοινωνία μας.

Πολιτική εμπλοκή και κοινωνική ανάπτυξη. Οι πολιτικές δεσμεύσεις είναι τόσο πολιτικές όσο και μη πολιτικές διαδικασίες που υποδηλώνουν ότι όλα τα μέλη της κοινότητας μπορούν να συμμετάσχουν στη ζωή των πολιτών. Η κοινωνική ανάπτυξη αναφέρεται στην ανάπτυξη τόσο του ανθρώπινου όσο και του κοινωνικού κεφαλαίου μιας κοινωνίας. Ο στόχος της συμμετοχής του πολίτη είναι να αντιμετωπίσει τις ανησυχίες του κοινού και να προωθήσει την ποιότητα ολόκληρης της κοινότητας. Η ανάπτυξη της κοινωνίας προσπαθεί να εξηγήσει τις ποιοτικές αλλαγές στη δομή της κοινωνίας που συμβάλλουν στην καλύτερη επίτευξη των στόχων της. Η ανάπτυξη είναι μια διαδικασία κοινωνικής αλλαγής. Κατά τη διάρκεια των τελευταίων πέντε αιώνων η διαδικασία αυτή έχει αυξηθεί σε ταχύτητα και ένταση, με σημαντική αύξηση της επιτάχυνσης τις τελευταίες πέντε δεκαετίες. Αυτές οι αλλαγές μπορούν να σχετίζονται με την ενεργό συμμετοχή των πολιτών οι οποίοι στο σύγχρονο κόσμο είναι ελεύθεροι να εκφράσουν τη γνώμη τους για τις ανάγκες της κοινωνίας. Ο βασικός μηχανισμός που οδηγεί στην κοινωνική αλλαγή αυξάνει την ευαισθητοποίηση που οδηγεί σε καλύτερη οργάνωση. Όταν η κοινωνία εντοπίζει νέες και καλύτερες ευκαιρίες για πρόοδο, αναπτύσσει νέες μορφές οργάνωσης για να εκμεταλλευτεί με επιτυχία αυτά τα νέα ανοίγματα.

Πολιτική δέσμευση - Η εμπλοκή του πολίτη είναι η διαδικασία της ενεργού συμμετοχής στην εξέλιξη μιας κοινότητας. Μπορεί να λάβει ποικίλες μορφές όπως προσεγγίσεις από την κορυφή προς τη βάση ή από κάτω προς τα πάνω, αλλά σε όλες τις περιπτώσεις αντιπροσωπεύει τη βούληση των ανθρώπων που μετασχηματίζονται σε δράση και εργάζονται προς την κατεύθυνση ενός ιδανικού αποτελέσματος / κοινωνίας. Ο ακτιβισμός είναι μια μορφή συμμετοχής του πολίτη που ξεκινά από το κάτω μέρος, από τις τοπικές πρωτοβουλίες και

διαδίδεται εγκαίρως προς τους υψηλότερους λόγους. Ωστόσο, ο ακτιβισμός μπορεί να αντιμετωπιστεί με την απροθυμία των ενδιαφερομένων και των αρχών.

Κλασική ιππασία από τη Μαρία Jose Sanchez

Ο εννοιολογικός ορισμός που δόθηκε κατά την πρώιμη νεωτεριστική περίοδο στη φιλοσοφία και τη μέθοδο εκπαίδευσης και χειρισμού αλόγων αναφέρθηκε στις διδασκαλίες του Ξενοφώντος (430 - 354 π.Χ.), ενός Έλληνα φιλόσοφου, ιππέα και στρατιωτικού στρατηγού, ο οποίος πέρασε μεγάλο μέρος της ζωής του, αρκετά ελληνικά στρατιωτικά ιππικά. Η κεντρική του εκπαίδευση περιστράφηκε γύρω από την ιδέα της σύμπραξης και της συνεργασίας μεταξύ άλογο και αναβάτη, αντί της χρήσης βίαιης δύναμης και καταναγκασμού (Sargent, S. (2016).) Κλασική ιπποδρομία και οι κίνδυνοι της εξουσιοδοτημένης αντιλήψεως της Άυλης Πολιτιστικής Κληρονομιάς, της άυλης κληρονομιάς, ll, 36-53). Εφαρμόζει την αρχή αυτή για να αναπτύξει τρόπους εκπαίδευσης και άσκησης του αλόγου για συγκεκριμένες ιππικές κινήσεις χρήσιμες στο πεδίο της μάχης. Ο όρος κλασικό υιοθετήθηκε κατά την περίοδο της αναγέννησης, μια στιγμή που υπήρχε ένα αναζωογονημένο ενδιαφέρον για αρχαία κείμενα όπως τα θέατρα που ο Ξενοφών είχε γράψει, μέσα σε αυτά το σημαντικότερο έργο του που ονομάζεται Στην ιπποδρομία. Επιπλέον, η πειθαρχία της κλασικής ενδυμασίας εξελίχθηκε από την εκπαίδευση ιππασίας ιππικού, εξελίσσεται σε αυτό που είναι γνωστό ως αγωνιστική πρακτική σήμερα. Αρκετά κλασικά σχολεία κατάρτισης βασίζονταν στις διδασκαλίες τους στην ιδέα του Ξενοφώντος να οδηγεί σε αρμονία με το άλογο αντί του εναντίον του.

Κλασική ιπποδρομία - Η κλασική ιπποδρομία μπορεί να θεωρηθεί τέχνη, αθλητισμός ή πολιτιστικό υλικό. Παλαιότερα, υπήρξε ο κύριος τρόπος μεταφοράς για πολλούς λαούς σε όλο τον κόσμο και ως εκ τούτου τα άλογα χρησίμευαν ως χρησιμότητα, χωρίς προσπάθειες να εξανθρωπιστούν ή να σχηματίσουν οποιουδήποτε ψυχολογικού δεσμού εξ ονόματος του ιππέα. Το αν η ιπποδρομία γίνεται ένα διακριτικό πολιτισμικό στοιχείο εξαρτάται από τον τρόπο με τον οποίο ο άνθρωπος αναφέρει στο ζώο. Σήμερα επιχειρούνται να χαρακτηριστεί η κλασική ιππασία ως άυλη κληρονομιά.

Communitas (Κανονική και αυθόρμητη) του Gunnar Óli Dagmararson

Το Communitas είναι ένα κράτος που μπορεί να προκύψει μέσα σε ομάδες, δύο ή περισσότερων ανθρώπων, σε περίοδο liminal ή liminal κατάσταση. Το κράτος που θεωρούμε ότι είναι η συνήθης κατάσταση της καθημερινής ζωής εγκαταλείπεται και υιοθετείται μια εναλλακτική κατάσταση συμπεριφοράς - την οποία δεν είμαστε συνηθισμένοι να δουλέψουμε. Ενώ βρίσκονται σε αυτή την κατάσταση, τα άτομα απελευθερώνονται από τις καθημερινές απαιτήσεις και είναι μαζί με τους συντρόφους τους. Η Communitas μπορεί επίσης να χωριστεί σε δύο όρους, σε κανονιστικές κοινοτικές και αυθόρμητες κοινοτικές πολιτικές. Ο κανονιστικός κανόνας είναι το κράτος που επικρατεί. Για παράδειγμα σε εκκλησίες, όταν η εκκλησία συναντιέται για να προσευχηθεί στον Ιησού Χριστό. Παρόλο που όλοι βρίσκονται στην εκκλησία για να προσευχηθούν στην "ανώτερη δύναμη", είναι απίθανο ότι όλοι θα βρεθούν "εν Χριστώ" σε αυτή την περίπτωση. Η αυθόρμητη είναι αντίθετη προς τον κανονιστικό, υπό την έννοια ότι δεν είναι οργανωμένη αλλά μάλλον προέρχεται από την ατομική συνείδηση και επομένως η εκκλησία μπορεί να βρεθεί ξεπερασμένη από το Άγιο Πνεύμα. Οι άνθρωποι είναι επομένως ανεβασμένοι, σβησμένοι και αναλημένοι στις κοινοτικές.

Communitas - Communitas είναι ένας ανθρωπολογικός όρος που αναφέρεται στη συλλογική δράση για λογαριασμό μιας κοινότητας. Λαμβάνοντας το παράδειγμα του ποδοσφαίρου, όταν οι οπαδοί ψάλλουν ή αντιδρούν προς τους στόχους, μπορεί να μιλήσει για αυθόρμητες

κοινοτικές. Όταν όλοι στέκονται και τραγουδούν κατά μήκος του ύμνου, μπορεί να μιλήσουμε για κανονιστικές κοινοτικές πράξεις. Το ερώτημα είναι πώς μπορεί κάτι να μετατραπεί από αυθόρμητο σε κανονιστικό; Οι διαμαρτυρίες, για παράδειγμα, γενικά φαίνονται οργανικές και αυθόρμητες. Ωστόσο, με την πάροδο του χρόνου και με την οργάνωση, γίνονται κανονιστικές.

Η συνέχεια αναφέρεται στη συνεχή ύπαρξη κάτι σε μια χρονική περίοδο.

Πολιτιστική πολυμορφία ως πολιτιστική κληρονομιά του Sæunn Ólafsdóttir

Το 2001, η UNESCO δημοσίευσε μια δήλωση σχετικά με τη σημασία της πολιτιστικής πολυμορφίας ως πολιτιστικής κληρονομιάς. Ήταν μια ευκαιρία για το θεσμό να καταστήσει σαφή την πεποίθησή του ότι ο διάλογος μεταξύ διαφορετικών πολιτισμών είναι ο καλύτερος τρόπος για να διατηρηθεί η ειρήνη στον κόσμο και να απορριφθεί η ιδέα ότι οι πολιτιστικές συγκρούσεις είναι αναπόφευκτες όταν συναντιούνται άνθρωποι διαφορετικού πολιτισμικού υποβάθρου. (Στενού, 2002). Η διακήρυξη ήταν πρωτοποριακή, καθώς η πολιτιστική πολυμορφία περιγράφηκε στο πρώτο άρθρο ως "κοινή κληρονομιά της ανθρωπότητας και πρέπει να αναγνωριστεί και να επιβεβαιωθεί προς όφελος των σημερινών και των μελλοντικών γενεών." Η δήλωση αναφέρει επίσης ότι στόχος της είναι να προωθήσει τη διατήρηση της πολιτιστικής πολυμορφίας ως ζωντανό και ανανεώσιμο θησαυρό που δεν πρέπει να θεωρείται αμετάβλητο αλλά ως μια δυναμική διαδικασία που εγγυάται την ευημερία της ανθρωπότητας. Η παγκοσμιοποίηση και η κινητικότητα των ανθρώπων μεταξύ των ηπείρων έχουν αλλάξει τις δυτικές κοινότητες τις τελευταίες δεκαετίες. Αυτό είναι γνωστό ότι δημιουργεί κάποια ένταση και αισθήματα εχθρότητας απέναντι στους νέους πολίτες και παρεξηγήσεις μεταξύ πολιτιστικών ομάδων. Είναι σημαντικό για όλα τα άτομα να γίνονται σεβαστά και να αισθάνονται την αίσθηση ότι ανήκουν στην κοινωνία. Για άτομα που μετακινούνται σε διαφορετικό πολιτισμικό περιβάλλον, μπορεί επίσης να αποτελέσει πρόκληση να προσαρμοστούν σε νέες συνθήκες. Η φιλοσοφία υποδοχής θα απαιτήσει προσαρμογή, αλλά οι απαιτήσεις προσαρμογής μπορεί να είναι τόσο ασαφείς όσο και ακατάλληλες. Η αίσθηση της συμμετοχής στην κοινότητα είναι σημαντική για τον άνθρωπο για δύο λόγους, με σκοπό να ανταποκριθεί στις κοινωνικές και πολιτιστικές προσδοκίες της κοινωνίας και να οικοδομήσουμε μια υγιή ταυτότητα (Ingvarsson 2016). Η ευημερία είναι μία από τις θεμελιώδεις πτυχές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η οποία μπορεί να λεχθεί ότι αναφέρεται στο πόσο ικανοποιημένος είναι ένα άτομο με την ψυχική και σωματική υγεία του, την αίσθηση ότι ανήκει σε κάποιον, την οικονομική ασφάλεια και την ευκαιρία να δουλέψει σε κάτι που έχει σημασία

Ο Sandell (2007) επισημαίνει ότι τα μουσεία έχουν τη δυνατότητα να εργαστούν σε αυτούς τους στόχους με διάφορους τρόπους. Ως επί το πλείστον, τα μουσεία έχουν θεωρηθεί ότι έχουν πολιτιστικό ρόλο και όχι κοινωνικό. Ωστόσο, τα μουσεία βρίσκονται σε μια μοναδική θέση για την προώθηση της ισότητας, καθώς η φωνή τους γίνεται σεβαστή και αναγνωρίζεται ως ύψιστης πολιτιστικής σημασίας. Έτσι, η εξουσία τους ως εργαλείου για την κοινωνική αλλαγή έχει υποτιμηθεί.

Τα μουσεία είναι ένας ιδανικός χώρος για τη συζήτηση και τον εορτασμό της πολιτιστικής πολυμορφίας, την οικοδόμηση γεφυρών μεταξύ των ομάδων, την ενίσχυση της αίσθησης της κοινότητας, την ένταξη και την ένταξη. Ο σκοπός των μουσείων ήταν πάντα η προστασία και η διάδοση πληροφοριών σχετικά με την πολιτιστική κληρονομιά. Επομένως, πρέπει να είμαστε ανοιχτοί για να εφεύρουμε νέους τρόπους και ιδέες για το πώς τα μουσεία μπορούν να διατηρήσουν και να εκδηλώσουν την πολιτιστική ποικιλομορφία. Εκτός από την ανταλλαγή

πληροφοριών και ψυχαγωγίας, τα μουσεία έχουν επίσης τη δυνατότητα να είναι κοινωνικά υπεύθυνες οργανώσεις με στόχο την προώθηση της ισότητας και της ευημερίας όλων των πολιτών. . (Ingvarsson, L., Egiilson, ST, και Skaptadottir, UD (2016) «Θέλω μια φυσιολογική ζωή όπως όλοι οι άλλοι». Η καθημερινή ζωή των αιτούντων άσυλο στην Ισλανδία σκανδιναβικό περιοδικό της εργοθεραπείας, 23 (6), 416- 424., DOI: 10.3109 / 11038128.2016.1144787 // Sandell, R. (2007) Μουσεία και καταπολέμηση της κοινωνικής ανισότητας: ρόλοι, ευθύνες, αντίσταση, Μουσεία και οι Κοινότητες τους, 95-113 // Στενού, Κ. (2002), Οικουμενική Διακήρυξη της UNESCO για την πολιτιστική ποικιλομορφία . Σειρά Πολιτιστικής Διαφορετικότητας, 1, 61.)

Πολιτιστική ποικιλομορφία του Sæunn Ólafsdóttir

Η πολιτιστική ποικιλομορφία είναι η κοινή κληρονομιά της ανθρωπότητας, όπως αναφέρεται στην Οικουμενική Διακήρυξη της UNESCO για την πολιτιστική πολυμορφία. Στη δήλωση αναφέρεται ότι "ο πολιτισμός παίρνει ποικίλες μορφές σε χρόνο και χώρο. Αυτή η διαφορετικότητα ενσωματώνεται στη μοναδικότητα και την πολυμορφία των ταυτοτήτων των ομάδων και των κοινωνιών που συνθέτουν την ανθρωπότητα. Ής πηγή ανταλλαγής, καινοτομίας και δημιουργικότητας, η πολιτισμική ποικιλομορφία είναι απαραίτητη για την ανθρωπότητα, καθώς η βιοποικιλότητα είναι για τη φύση. Υπό την έννοια αυτή, είναι η κοινή κληρονομιά της ανθρωπότητας και πρέπει να αναγνωριστεί και να επιβεβαιωθεί προς όφελος των σημερινών και των μελλοντικών γενεών. " Οι κοινωνίες μας γίνονται όλο και πιο ποικίλες, γι 'αυτό είναι σημαντικό να ενθαρρύνουμε την ειρηνική επικοινωνία μεταξύ ομάδων διαφορετικού υποβάθρου και ταυτότητας. Η δυνατότητα όλων των πολιτών να συμμετέχουν και να συμπεριλαμβάνονται και να γίνονται σεβαστές στην κοινωνία, εγγυάται την ειρήνη και την άνθηση της δημόσιας ζωής.

Πολιτιστική ποικιλομορφία - Η πολιτισμική ποικιλομορφία είναι μια κοινωνική έννοια που αναφέρεται στην ποικιλομορφία και ειρηνική επικοινωνία και ένταξη όλων των λαών όλων των εθνοτήτων στη δημόσια ζωή. Πρόκειται για την ικανότητα να δεχόμαστε ανθρώπους και να τους επιτρέπουμε να αισθάνονται ευπρόσδεκτοι. Ωστόσο, πώς μπορεί να επιτευχθεί ποικιλομορφία, αν δεν μιλάμε για εθνότητα; Η πολυμορφία είναι όλα εκεί έξω. Όλα τα πράγματα Hutu και Tutsi ήταν ήδη διαφορετικά. Είναι οι αποικιστές που χρησιμοποίησαν αυτή την πολυμορφία για να χωρίσουν.

Η πολιτιστική βιωσιμότητα αναφέρεται στην αύξηση της κατανόησης και στον προσδιορισμό του ρόλου του πολιτισμού στην αειφόρο ανάπτυξη.

Εκπαίδευση και γνώση. Η εκπαίδευση είναι η διαδικασία της διαδικασίας μάθησης. Η γνώση μπορεί να είναι γεγονότα ή πληροφορίες που αποκτώνται από ένα άτομο μέσω της εκπαίδευσης. Η γνώση ήταν πάντα ο στόχος της εκπαίδευσης. Τέλος πάντων, μπορούμε να παρατηρήσουμε ότι τα τελευταία χρόνια οι άνθρωποι δεν δίνουν προσοχή στη γνώση, αλλά περνώντας τις εξετάσεις και παίρνοντας πιστοποιητικά. Έτσι, η έμφαση δίνεται στην κατανόηση της μορφής των εξετάσεων, έτσι ώστε οι νέοι να μην έχουν τις βασικές γνώσεις διαφόρων θεμάτων που τους βοηθούν να δημιουργήσουν μια πλήρη προσωπικότητα.

Η Elite είναι μια επιλεγμένη μειονότητα με επιρροή ή εξουσία πάνω σε άλλους ανθρώπους (ένα άτομο ή μια ομάδα ανθρώπων).

Συναισθήματα από την Άννα Σολοβέβα

Το Έμπαση είναι η αντίδραση ενός ατόμου στο περιβάλλον του, σε άλλα άτομα και σε γεγονότα. Τα συναισθήματα περιλαμβάνουν τόσο την εσωτερική κατάσταση του ατόμου όσο και τις εξωτερικές ενδείξεις με τις οποίες τα συναισθήματα κάποιου γνωστοποιούνται στους άλλους. Από τη μία πλευρά, τα συναισθήματα, όπως η χαρά, η θλίψη, ο φόβος, ο ενθουσιασμός ή το άγχος, συνδέονται με τις βιολογικές αντιδράσεις και μερικές από τις συναισθηματικές εκδηλώσεις μπορεί να είναι ακούσιες ή ασυνείδητες: για παράδειγμα, ένα άτομο ιδρώνει ή τρέμει. Από την άλλη πλευρά, η εκδήλωση συναισθημάτων ή καταστολή τέτοιων εκδηλώσεων είναι βαθιά ενσωματωμένη σε μια κουλτούρα στην οποία ανήκει ένα άτομο. Οι ιδέες της σωστής ή ανάρμοστης συναισθηματικής συμπεριφοράς σε μια δεδομένη κοινότητα αποτελούν μέρος της κληρονομιάς της κοινότητας και εξαρτώνται από την ιστορία, τις παραδόσεις, τη θρησκεία της. Τα είδη των συναισθηματικών απαντήσεων που αναμένονται στην κοινότητα ή καταγγέλλονται από αυτήν φθάνουν στο φως στην τέχνη και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης: στους τρόπους που περιγράφουν τα συναισθήματα στη λογοτεχνία, εμφανίζονται σε ταινίες ή ακόμα και στις καθημερινές ειδήσεις. Αυτά τα πολιτιστικά στοιχεία συμβάλλουν στην ταυτότητα της κοινότητας και τόσο στην εξωτερική όσο και στην εσωτερική της εικόνα. Οι συναισθηματικές απαντήσεις μπορεί να είναι μια γλώσσα που βοηθά τα μέλη της κοινότητας, καθώς και τους ξένους, να καταλάβουν τι συμβαίνει - αλλά τα ίδια δεδομένα, όταν δεν είναι επαρκώς κατανοητά, μπορούν επίσης να οδηγήσουν σε πολλές παρανοήσεις και προκαταλήψεις, είναι επισημασμένες ως σκληρές, ασυμπωματικές, επιφανειακές, αγενείς ή, αντιθέτως, εξευγενισμένες και λεπτές.

Τα συναισθήματα είναι ένας τρόπος με τον οποίο ένα άτομο συμμετέχει σε κάτι που συμβαίνει στο περιβάλλον του. Ο συνδυασμός των ψυχικών καταστάσεων, των ψυχοσωματικών εκφράσεων και των καταστάσεων με βιολογικές αντιδράσεις στο σώμα. Είναι αυτό που ένα άτομο «αισθάνεται», όχι ως απλή αίσθηση, αλλά ως κάτι βαθύτερο, έχοντας αντίκτυπο στο σώμα. Τα συναισθήματα διαφέρουν από τα συναισθήματα καθώς έχουν περισσότερο φυσικό αντίκτυπο στο σώμα μας (τα συναισθήματα συνήθως αλλάζουν την κατάσταση του νου, τη συμπεριφορά, τον καρδιακό ρυθμό κ.λπ.) και η «ψυχή» και εκφράζεται σχεδόν πάντα (πρόσωπο, φωνή, στάση του σώματος) και μπορεί να παρατηρηθεί από άλλους. Είναι πολύ δύσκολο να ελέγξετε τα συναισθήματα με συνειδητή προσπάθεια. Τα συναισθήματα μπορούν να θεωρηθούν ως ατομικά μας συναισθήματα. Συνήθως ανθίζουν όταν ένα άτομο αισθάνεται ενσυναίσθηση με κάποιον ή κάτι τέτοιο. Επίσης, τα συναισθήματα θα μπορούσαν να θεωρηθούν ως μέρος του συλλογικού μας πολιτισμού ή κληρονομιάς.

Συναισθήματα - Λαμβάνοντας το Μουσείο Διακοπών ως παράδειγμα που από μόνο του μπορεί να είναι πολύ εκφραστικό, τα συναισθήματα αναφέρονται στον τρόπο με τον οποίο βαθμολογούμε και αντιδρούμε, με τον δικό μας διαφορετικό τρόπο, στις εμπειρίες της ζωής και στην κληρονομιά. Ενώ τα συναισθήματα μπορεί να μην είναι προσωπικά, συνήθως υπερβαίνουν το υλικό μέρος της κληρονομιάς.

Εθνοτική ομάδα του José Carlos Rodeiro

Ομάδα ανθρώπων της ίδιας φυλής ή έθνους. Αναγνωρίζονται μεταξύ τους με βάση ομοιότητες όπως οι προγονικές, γλωσσικές, κοινωνικές, πολιτιστικές ή εθνικές εμπειρίες. Σε αντίθεση με άλλες κοινωνικές ομάδες (που ορίζονται από την οικονομική κατάσταση, την ηλικία ή τα χόμπι), η εθνοτική ομάδα είναι συχνά ένα κληρονομικό καθεστώς που βασίζεται στην κοινωνία στην οποία ζει κανείς. Σε ορισμένες περιπτώσεις μπορεί να υιοθετηθεί εάν ένα άτομο μετακομίσει σε άλλη κοινωνία. Η ύπαρξη μιας εθνοτικής ομάδας τείνει να καθορίζεται από την κοινή

πολιτιστική κληρονομιά, τους μύθους προέλευσης, την ιστορία, την πατρίδα, τη γλώσσα ή τη διάλεκτο, συμβολικά συστήματα όπως θρησκεία, μυθολογία και τελετουργία, μαγείρεμα, στυλ φόρεμα, τέχνη και φυσική εμφάνιση. Σε πολλές περιπτώσεις, οι εθνοτικές ομάδες, που προέρχονται ιστορικά από τον ίδιο ιδρυτικό πληθυσμό, συχνά συνεχίζουν να μιλούν παρόμοιες ή σχετικές γλώσσες και μοιράζονται ένα παρόμοιο γενετικό υπόβαθρο. Μέσω της αλλαγής της γλώσσας, της ανάπλασης, της υιοθεσίας και της θρησκευτικής μετατροπής, είναι μερικές φορές δυνατόν τα άτομα ή οι ομάδες να εγκαταλείψουν μια εθνική ομάδα και να γίνουν μέρος μιας άλλης (εκτός από τις εθνοτικές ομάδες που δίνουν έμφαση στη φυλετική καθαρότητα ως βασικό κριτήριο της ύπαρξης). Η εθνοτική ομάδα χρησιμοποιείται συχνά ως συνώνυμο για διφορούμενους όρους όπως το έθνος ή οι άνθρωποι. Στην αγγλική γλώσσα, μπορεί επίσης να έχει την έννοια του κάτι εξωτικού (βλέπε "εθνοτικό εστιατόριο" κ.λπ.), που γενικά σχετίζεται με τους πολιτισμούς των πιο πρόσφατων μεταναστών, οι οποίοι έφθασαν μετά τον ιδρυτικό πληθυσμό μιας εγκατεστημένης περιοχής.

Εθνοτική ομάδα της Roxana Mitrai

Μια εθνοτική ομάδα ορίζεται συχνά ως μια κατηγορία ανθρώπων που μοιράζονται μια εθνική ταυτότητα και διακρίνονται από άλλες ομάδες μέσω ιδιαίτερων ομοιοτήτων. Οι ομοιότητες αυτές βασίζονται σε ένα κοινό πολιτισμικό υπόβαθρο που περιλαμβάνει στοιχεία της κληρονομιάς, της καταγωγής, της γλώσσας, καθώς και των συστημάτων συμβόλων. Είναι ωστόσο σημαντικό να σημειωθεί ότι οι εθνοτικές ομάδες δεν πρέπει να συγχέονται με τις φυλετικές ομάδες, τις εθνικές ομάδες ή άλλους παρόμοιους όρους, δεδομένου ότι η εθνική διάκριση γίνεται βάσει μιας κοινής κουλτούρας και όχι των φυσικών χαρακτηριστικών ή της προσχώρησης σε μια εθνική κοινότητα, κατάσταση. Ως εκ τούτου, στην Ευρώπη, μπορεί κανείς να εντοπίσει αρκετές αυτόχθονες και μη αυτόχθονες εθνικές ομάδες όπως η Ολλανδία, η Ουαλία και η Ρομά μεταξύ διαφόρων και εξίσου σημαντικών και άλλων. Συνδέοντας τον λόγο της ευρωπαϊκής κληρονομιάς, οι εθνικές ομάδες διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στον ορισμό της ευρωπαϊκής ταυτότητας, δεδομένης της εστίασης των ευρωπαϊκών θεσμών του πολιτισμού και της εκπαίδευσης στην πολυμορφία και την πολυπολιτισμικότητα. Ωστόσο, η ενσωμάτωση της εθνικής κληρονομιάς σε μια ευρύτερη ευρωπαϊκή κληρονομιά θα μπορούσε να προκαλέσει προκλήσεις και πρέπει να αντιμετωπιστεί προσεκτικά προκειμένου να προωθηθεί η αλληλεγγύη, η ενότητα και η κατανόηση μεταξύ των εθνικών ομάδων και όχι εντός αυτών, αντί να λειτουργούν ως αιτία ανισότητας και διακρίσεων. (Applebaum, RP & Chamblis, WJ (1997)) Η κοινωνιολογία: μια σύντομη εισαγωγή Νέα Υόρκη, Νέα Υόρκη: Longman // Caffyn, A. & Lutz, J. (1999) (2), pp. 213-221 // Peoples, J. & Bailey, G. (2010) Ανθρωπότητα: Εισαγωγή στην Πολιτισμική Ανθρωπολογία (9η έκδοση) Belmont, CA: Wadsworth, Cengage Μάθηση.)

Εθνοτική ομάδα - Μια εθνική ομάδα είναι μια κατηγορία ανθρώπων που μοιράζονται μια συγκεκριμένη ταυτότητα, βασισμένη σε κοινό πολιτιστικό υπόβαθρο που μπορεί να περιλαμβάνει κληρονομιά, καταγωγή και γλώσσα. Αν και μερικές φορές χρησιμοποιούνται ως εναλλακτικά με φυλετικές ή εθνικές ομάδες, οι εθνοτικές ομάδες διακρίνονται μέσω του πολιτισμού και όχι των φυσικών χαρακτηριστικών ή της ένταξης του κράτους-έθνους. Δεδομένου ότι τα ευρωπαϊκά θεσμικά όργανα δίνουν μεγάλη προσοχή στην πολιτιστική ποικιλομορφία, οι εθνικές ομάδες διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στον ορισμό της ευρωπαϊκής ταυτότητας.

Εθνοτική ομάδα - Μια εθνική ομάδα είναι μια ομάδα που έχει κάτι κοινό. Ενώ η εθνοτική ομάδα και το έθνος χρησιμοποιούνται με τον ίδιο τρόπο, οι εθνικές ομάδες, στην πραγματικότητα, ορίζονται από τον πολιτισμό. Ωστόσο, αυτός ο διαχωρισμός μπορεί να είναι αντιπαραγωγικός,

καθώς είναι δύσκολο να αποφευχθεί το έθνος εθνικών ομάδων. Χρειαζόμαστε την έννοια των «εθνοτικών ομάδων» για να κατανοήσουμε τον κόσμο, αλλά πρέπει να γνωρίζουμε ότι μπορεί να χρησιμεύσει για διαίρεση.

Ευρωπαϊκός. Για να είστε ευρωπαϊκός σημαίνει να μοιράζεστε τις ίδιες αξίες. Πρόκειται για εμάς και τα κοινά συναισθήματα που έχουμε προς τον κόσμο και προς τον άλλον. Οι μετανάστες προς τις ευρωπαϊκές χώρες, ανεξαρτήτως αυτών των χωρών, είναι περίεργοι για τα έθιμα και τις παραδόσεις (και την ποικιλομορφία τους) και την επιθυμία να αισθάνονται ενσωματωμένοι στον ευρωπαϊκό μας πολιτισμό.

Ομαδική ταυτότητα του Intan Purwandani

Ανδαλουσιανή ταυτότητα: Μια συνεκτική οντότητα που γίνεται από την ανάμιξη της ομάδας ανθρώπων με τα πρότυπα μετανάστευσης. Μέσα από τη διαδικασία αφομοίωσης και στέγασης, η θρησκεία και η γεωγραφική περιοχή επηρεάζουν αργά τη δημιουργία του περιβάλλοντος της Ανδαλουσίας (Apaydin, 2014). Ο Ibn Khaldun et al., (1967) στο Apaydin (2014) είχε εντοπίσει ότι η εθνική ταύτιση της ανδαλουσιανής κοινωνίας διαμορφώνεται από το αίσθημα της ύπαρξης μιας συγκεκριμένης πολιτιστικής ομάδας. Αυτό το συναίσθημα ονομάζεται *asabiyya* ή συγγένεια δικτύου ή ομαδική αλληλεγγύη. Ο συγκεκριμένος εθνοτικός προσανατολισμός που εννοούσε αναφέρεται σε Άραβες, Βερμπέρ / Σακαλίβα και Εβραίους. Παρόλο που ο Benaboud (1980) στο Apaydin (2014) υποστηρίζει ότι η ανδαλουσιανή κοινωνία ήταν εθνολογικά ετερογενής και κοινωνικά ενσωματωμένη. Ο Apaydin (2014) τονίζει με έμφαση ότι τα βασικά χαρακτηριστικά της ταυτότητας της ανδαλουσιανής ομάδας είναι η μουσουλμανική πίστη, η αραβική γλώσσα και ο μικτός χαρακτήρας που σε ορισμένες περιπτώσεις εξακολουθούν να έχουν διαφορές με την μουσουλμανική αραβική κοινότητα που μιλάει αλλού. Ο ίδιος ο Ανδαλουσίας θεωρείται ως ο καθένας που κατέβηκε από Ισπανούς μουσουλμάνους οι οποίοι για πρώτη φορά αναγκάστηκαν να μετατραπούν στον Χριστιανισμό μετά το 1492 και εκδιώχθηκαν από την Ιβηρική Χερσόνησο. Στο Μαρόκο, η ανδαλουσιανή εθνοτική και η κληρονομιά παρείχαν μια κυρίαρχη ιστορία στη θρησκεία, τη γλώσσα και τον πολιτισμό στην μαροκινή κοινωνία. Η ανδαλουσιανή ταυτότητα από την άποψη αυτή ορίζεται ως μια ενιαία ταυτότητα με ένα πολύπλοκο φάσμα κοινωνικοπολιτιστικού πλαισίου (Bahrami, 1995). (Apaydin, M. (2014) Ανάπτυξη της ταυτότητας της Ανδαλουσίας Ομάδας, *Revista de Estudios Andaluces*, 85-97 // Bahrami, B. (1995) Η επιμονή της ανδαλουσιανής ταυτότητας στο Ραμπάτ του Μαρόκου Φιλαδέλφεια Πανεπιστήμιο της Πενσυλβανίας.)

Ανδαλουσιανή ταυτότητα - Η ανδαλουσιανή εθνική ταυτότητα παραμένει ενδιαφέρουσα, καθώς δεν θεωρείται πάντα ευρωπαϊκή ή καθαρά ευρωπαϊκή. Τα βασικά χαρακτηριστικά της ανδαλουσιακής ταυτότητας ως ομάδας είναι η μουσουλμανική πίστη, η αραβική γλώσσα και ο συνδυασμός της βορειοαφρικανικής και ευρωπαϊκής κουλτούρας. Αυτό δεν σημαίνει ότι η ομάδα της Ανδαλουσίας είναι ομοιογενής, καθώς μέσα στην ίδια αυτή ομάδα μπορούμε να εντοπίσουμε άλλες διαφορετικές ταυτότητες, όπως για παράδειγμα και οι Ανδαλουσιανοί που είναι Χριστιανοί ή Εβραίοι. // Ερωτήσεις: Γιατί η Ανδαλουσίας δεν θεωρείται μέρος της Ευρώπης; - Ενώ η Ανδαλουσία ανήκει στην Ευρώπη τουλάχιστον από γεωγραφική άποψη, λόγω της φυσικής και άυλης κληρονομιάς και της μικτής γενετικής τους μεταξύ ευρωπαϊκών και μαροκινών εθνικών ταυτοτήτων, αμφισβητείται η ένταξή τους στην Ευρώπη.

Κληρονομιά της Δέσποινας Παλιαλέκης

Χαρακτηριστικά ή περιστάσεις που έχουν κάποιο πολιτιστικό, κοινωνικό ή οικονομικό χαρακτήρα. Η κληρονομιά συνδέεται συνήθως με κάποιο ιστορικό υπόβαθρο. Μπορούμε να συνδέσουμε αυτή την έννοια με φυσικές ή άυλες ιδιότητες κληρονομούμενες από μια ομάδα ανθρώπων και η οποία υποτίθεται ότι προστατεύεται για τις εισερχόμενες γενιές. Η σκόπιμη πράξη διατήρησης της πολιτιστικής κληρονομιάς από το παρόν στο μέλλον είναι γνωστή ως Διατήρηση της Φύσης. Η πολιτιστική κληρονομιά είναι μοναδική και αναντικατάστατη, έχει αντίκτυπο στον σύγχρονο πολιτισμό και την ευθύνη για τη διαφύλαξή της και την προστασία της. Τα μικρότερα αντικείμενα, όπως τα έργα τέχνης και άλλα πολιτιστικά έργα, συλλέγονται σε μουσεία και γκαλερί. Η κληρονομιά μπορεί να συνδεθεί με τον από πολιτισμό (κτίρια, μνημεία, βιβλία), άυλο πολιτισμό (μουσική, γλώσσες, λεξιλόγια) και φυσική κληρονομιά που μπορεί να συνδεθεί με τοπία ή βιοποικιλότητα. Η σύγχρονη κοινωνία έχει καταλάβει ότι αυτές οι περιορισμένες αξίες (είτε απτές, άυλες είτε φυσικές) πρέπει να προστατευθούν. Από τον 20ο αιώνα, φορείς όπως η UNESCO ή οι αριθμοί των Εθνικών / Φυσικών Πάρκων έχουν τεθεί για να επιτύχουν αυτούς τους προστατευτικούς στόχους.

Η εικόνα είναι μια οπτική απεικόνιση που αντιπροσωπεύει την οπτική εμφάνιση ενός ή περισσότερων αντικειμένων ή προσώπων. Μπορεί να γίνει σε διαφορετικά μέσα, όπως χαρτί, φωτογραφική μηχανή ή στον ανθρώπινο εγκέφαλο. Η εικόνα συνήθως περιέχει πληροφορίες δύο ή τριών διαστάσεων. Χρησιμοποιείται επίσης για οποιαδήποτε διδιάστατη μορφή, όπως ένα χάρτη, ένα γραφικό ή μια ζωγραφική. Μια φευγαλέα εικόνα μπορεί να διατηρηθεί σε σύντομο χρονικό διάστημα. Αυτό μπορεί να είναι η ανταπόκρισή μας όταν βλέπουμε τον εαυτό μας στον καθρέφτη ή σε μια σκηνή μιας ταινίας. Μια σταθερή εικόνα, όπως ένα χαρτί εκτύπωσης φωτογραφιών, αποθηκεύεται για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα.

Φανταστικές κοινότητες της Sandra Björg Ernudóttir

Η έννοια των φανταστικών κοινοτήτων έχει εδώ και πολύ καιρό κυριαρχήσει όταν μιλάμε για έθνη και πολιτιστική κληρονομιά. Τα διαφορετικά έθνη έχουν ορισμένες εμφανίσεις, όπως η φυλή, η ιστορία και η πολιτιστική κληρονομιά, για να αναφέρουμε λίγα πράγματα. Στην Ευρώπη τον 19ο αιώνα ήταν πραγματικά σαφές, τα έθνη και οι εθνικές ομάδες ταξινομούνται από τα «πολιτισμένα» έθνη και πιο μακριά από το άλλο έθνος, η ετερο-εικόνα είναι ακόμα πιο εξωτική. Τα έθνη που βρίσκονται στο κέντρο επιτρέπουν αυτό που είναι ευχάριστο να κάνεις και να πεις, αλλά στην περιφέρεια τα πράγματα αρχίζουν να γίνονται πιο εξωτικά, είναι ένα μέρος όπου όλα μπορούν να συμβούν. Σήμερα είναι κυρίως σήμερα, αλλά μερικές φορές μπορούμε να δούμε το ίχνος της, παραδείγματος χάριν με το κίνημα στην Ευρώπη εκείνη την εποχή, οι άνθρωποι συναντούν τον πολιτισμό που δεν είναι εξοικειωμένοι με αυτό.

Ο όρος «φανταστικές κοινότητες» αναφέρεται επίσης στο ότι ακόμη και τα μέλη των μικρότερων εθνών δεν θα γνωρίζουν ποτέ κανένα άτομο που είναι μέρος του έθνους ή της φυλής του. Αλλά μπορούν πάντα να φανταστούν τις επικοινωνίες τους και επειδή έχουν κάτι μαζί, σαν εθνικός ύμνος ή άλλη μορφή πολιτιστικής κληρονομιάς, θεωρούν τους εαυτούς τους ως έθνος. Με αυτή την πολιτιστική κληρονομιά, το έθνος καθορίζει την εθνικότητά τους και τη μοναδικότητά τους μεταξύ άλλων εθνών. Μπορεί επίσης να εξεταστεί όπως φαντάζεται επειδή το έθνος, μαζί αποφασίζει να ξεχάσει κάτι από την ιστορία. Την ίδια στιγμή το θεωρούν σημαντικό να θυμόμαστε κάτι άλλο, κάτι που θέλουν να κρατήσουν στην ταυτότητά τους.

Φανταστικές κοινότητες - Ο όρος «φανταστικές κοινότητες» έχει σχεδιαστεί από τον Benedict Anderson για να εξετάσει και να αναλύσει τον εθνικισμό. Τα μέλη μιας κοινότητας αισθάνονται

ότι γνωρίζουν ο ένας τον άλλον, αν και στην πραγματικότητα δεν το κάνουν, επειδή έχουν κάποιες (αντιληπτές) ομοιότητες.

Τοπίο από τον Laurine Vallon

Πρώτον, ένα τοπίο είναι μια επισκόπηση που προσφέρει τη φύση, μιας περιοχής, μιας χώρας ή μιας περιοχής της γης. Μπορούμε να το ονομάσουμε ένα πανόραμα ή μια άποψη. Θεωρείται επίσης ως μια κοινωνική κατασκευή μιας φυσικής περιοχής με πολυδιάστατες έννοιες, με βάση την αλληλεπίδραση των ανθρωπολογικών και / ή φυσικών παραγόντων. Τα τοπία είναι μεγάλα τμήματα της κληρονομιάς μας, πρέπει να τα διατηρήσουμε ως φύση, αρχιτεκτονική. Αντιπροσωπεύει την ποικιλομορφία του κόσμου, τη φυσική ομορφιά και τη σύζευξη των ανθρώπινων δραστηριοτήτων και της φυσικής ζωής. Ένα τοπίο αντιπροσωπεύει επίσης την πτυχή της γης χαρακτηριστικής μιας συγκεκριμένης περιοχής.

Το τοπίο είναι επέκταση γης. Ένα τοπίο είναι ένας συνδυασμός μορφών, κινήτρων, χρωμάτων, ήχων ... που λειτουργούν ως συστατικά που αλληλεπιδρούν με τις γνωστικές και συναισθηματικές εμπειρίες ενός ατόμου. Μπορεί να είναι ένα οπτικό, ακουστικό ... τοπίο και μπορεί επίσης να είναι η πολιτική προοπτική, το πολιτιστικό τοπίο ... Σε μια γενικότερη άποψη, κάθε άτομο μπορεί να έχει διαφορετική γνώμη και κατανόηση για το τοπίο. Δηλαδή, κάθε άτομο κατανοεί τα διαφορετικά στοιχεία που το συνθέτουν σύμφωνα με την προσωπική του εμπειρία, τον πολιτισμό και την αισθητική του. Όλα τα ορατά χαρακτηριστικά μιας περιοχής της υπαίθρου ή της γης, που συχνά θεωρούνται από την άποψη της αισθητικής τους έκκλησης.

Ευρωπαϊκές γλώσσες από τον Branne Davoust

Οι ευρωπαϊκές γλώσσες κατεβαίνουν από την πρωτο-ινδοευρωπαϊκή γλωσσική οικογένεια που έχουν μιλήσει πριν από χιλιάδες χρόνια. Περισσότεροι από χίλιες γλώσσες εμφανίστηκαν εξαιτίας της επέκτασης αυτής της γλώσσας σε ολόκληρη την Ευρώπη. Σλαβικά, Γερμανικά, Λατινικά ... όλες αυτές οι γλώσσες μοιράζονται την ίδια προέλευση, αλλά είναι επίσης το αποτέλεσμα μιας μακράς διαδικασίας και του συνδυασμού διαφορετικών ιδιωματοσμών. Είναι ένας τρόπος επικοινωνίας που συνδέει τους ανθρώπους με άλλους, αλλά είναι επίσης μέρος της ταυτότητάς μας. Ο πολιτισμός και η ιστορία καθορίζουν την ταυτότητα του λαού ή μιας κοινότητας, όπως και οι γλώσσες. Αισθανόμαστε ότι ανήκουμε σε μια ομάδα επειδή μιλάμε το ίδιο ιδίωμα. Οι κοινές ρίζες οδηγούν σε ομοιότητες μεταξύ των γλωσσών: μοιραζόμαστε μερικές λέξεις ή εκφράσεις. Από μια άποψη, ένα μέρος της ταυτότητάς μας μοιράζεται σε όλες τις γλώσσες. Οι γλώσσες ζουν αλλά είναι επίσης μέρος της κοινής μας ταυτότητας και της κοινής μας κληρονομιάς.

Η σπουδαιότητα μετρά την παρουσία ή απουσία ενός στοιχείου ή αντικειμένου που μπορούν να αντιληφθούν οι αισθήσεις. Η σπουδαιότητα εκτιμάται σύμφωνα με τον εγγενή χαρακτήρα του, την αξία του αντίκτυπου (επιρροή), την αξία χρήσης του και τις περιστάσεις (περιβάλλον) στις οποίες εμφανίζεται.

Μνήμη (συλλογική / κοινωνική / πολιτιστική / επικοινωνιακή). Η κοινωνική μνήμη συμβάλλει στη διαδικασία κοινωνικοποίησης των θεμάτων. Μεταφέρονται από τη μια γενιά στην άλλη, κάτι που προκαλεί τις ανησυχητικές αλλαγές στη ζωή του ατόμου και της κοινωνίας. Το περιεχόμενο δεν είναι ομοιόμορφο και συμφωνείται από όλα τα άτομα και τις κοινωνικές ομάδες. Η μνήμη είναι μια κατασκευή αλλά όχι μια αμερόληπτη κατασκευή. Είναι μια κατασκευή

που γίνεται με συναισθήματα όπως η ευτυχία ή ο φόβος. Η μνήμη είναι σημαντική για την κατανόηση του τρόπου με τον οποίο οι άνθρωποι έζησαν ένα γεγονός, αλλά δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να μάθει την αλήθεια. Μια πολιτιστική κληρονομιά μπορεί να χρησιμοποιήσει τη μνήμη για να αλλάξει την ομιλία. Η μνήμη μπορεί να ξεχάσει κάποια μέρη ενός γεγονότος ή μια περίοδο που μπορεί να οδηγήσει σε σύγκρουση.

Μνήμη από τον Mathilde Deavaud-Rainieri

Η μνήμη είναι η πληροφορία που αποθηκεύεται στο μυαλό ενός ατόμου που συνδέεται με το παρελθόν ιστορικό, τόπους και εμπειρίες. Μπορεί να είναι τόσο ατομική όσο και κοινή εμπειρία. Η μνήμη συχνά οικοδομείται κοινωνικά από μια οικογένεια, μια ομάδα ανθρώπων ή μια χώρα. Η μνήμη δημιουργεί μια σύνδεση με την προσωπική κληρονομιά κάποιου και συχνά περνάει μέσα από τις γενιές. Μπορεί επίσης να κατασταλεί και να διατηρηθεί ήσυχα. Στο τέλος η μνήμη είναι κάτι που ένα άτομο επιλέγει να κρατήσει στο μυαλό του / της, ή να αφήσει να πάει αν είναι κάτι ευχάριστο ή κάτι που θα ήταν μάλλον ξεχασμένο. Γι' αυτό οι σημερινές κοινωνίες επηρεάζονται βαθιά από τη μνήμη τους (καλό ή κακό), η μνήμη μπορεί να διαμορφώσει τη συμπεριφορά ολόκληρης της κοινωνίας από τον λαό στην πολιτική.

Η μνήμη είναι ένας τύπος άυλης κληρονομιάς. Όταν συλλέγεται η μνήμη θα πρέπει να ερμηνεύεται με προσοχή καθώς μπορεί να είναι προκατειλημμένη. Ωστόσο, η μνήμη έχει επιρροή στην απτή πολιτιστική κληρονομιά, όπως το πώς θυμούνται ορισμένα κτίρια και μέρη και τα γεγονότα / ιστορία συνδέονται με αυτά.

Μνήμη της Noelia Agulla

Σύνδεση συγκεκριμένων ιστορικών γεγονότων που απεικονίζουν το παρελθόν μιας περιοχής, ατομικών και συλλογικών αξιολογήσεων περιστατικών. Υπάρχει μια σχέση με το παρελθόν, συμβάλλει στη διαδικασία της κοινωνικοποίησης και στη διαμόρφωση της ιδεολογίας, οπότε η μνήμη βοηθά τις κοινωνίες και τα άτομα να αναπτυχθούν και να καθορίσουν την ιδεολογία και τον τρόπο ζωής τους. Είναι κληρονομημένο από γενιά σε γενιά, που κατά κάποιον τρόπο συνεπάγεται διαταραχές στη ζωή του καθενός, σε ατομικό επίπεδο και στις διάφορες κοινωνικές ομάδες. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι μπορεί να προσαρμοστεί στην κοινωνικο-ψυχολογική ταυτότητα του θέματος. Οι κοινωνίες τείνουν να έχουν μια θετική γνώμη στη μνήμη και μια αρνητική γνώμη για τη λήθη. Το μέρος της μνήμης που σχετίζεται με τον ορισμό της ταυτότητας, μας φέρνει σε επαφή με τις ρίζες μας και μας δείχνει το μέλλον μας. Συνολικά, η μνήμη θα πρέπει πάντα να μας βοηθήσει να αποφύγουμε να επαναλάβουμε τα λάθη του παρελθόντος (π.χ. πολέμους, γενοκτονίες κ.λπ.).

Μήνυμα και μέσα ενημέρωσης. Το μήνυμα είναι το αντικείμενο της επικοινωνίας. Είναι η πληροφορία που ο αποστολέας στέλνει στον δέκτη μέσω ενός καναλιού επικοινωνίας. Μέσα από τα μέσα καταλαβαίνουμε το εργαλείο με το οποίο γίνεται η διαδικασία επικοινωνίας.

Η κινητικότητα είναι μετατοπίσεις που συμβαίνουν σε ένα φυσικό περιβάλλον και μπορούν να γίνουν από ανθρώπους και αγαθά από έναν τόπο σε άλλο, από μια δουλειά σε άλλη ή από ένα κοινωνικό επίπεδο στο άλλο.

Μουσείο του Océane Vercasson

Η λέξη « μουσείο » προέρχεται από τον ελληνικό όρο *μουζιον* , τον θεϊκό τόπο στον οποίο ζούσαν μούσες, τους συντρόφους του Απόλλωνα και τους κηδεμόνες των τεχνών. Πρόκειται για ένα

θεσμικό όργανο στην υπηρεσία της κοινωνίας, ανοικτό στο κοινό και κατ'επέκταση το κτίριο που ενσωματώνει το θεσμικό όργανο. ένα αληθινό αρχιτεκτονικό αριστούργημα. Τα κύρια καθήκοντά του είναι να αποκτήσει, να διατηρήσει, να μελετήσει, να εκθέσει και να γνωστοποιήσει την υλική και άυλη πολιτιστική κληρονομιά σε εκπαιδευτικούς, επιστημονικούς, κοινωνικούς στόχους και στόχους αναψυχής. Ένα μουσείο είναι ένας σύνδεσμος προς τη γνώση. Το πρώτο μουσείο χτίστηκε στην Αλεξάνδρεια: ήταν ένας δημόσιος χώρος αφιερωμένος στις σπουδές. Ήταν κατά την Αναγέννηση ότι η λέξη μουσείο κάνει το πραγματικό νόημα μας. Περίπου το 1520, στη Φλωρεντία, ένας πρίγκιπας συγκέντρωσε συλλογές και το ονόμασε "μουσείο". Αυτή η αλλαγή νόημα στη Γαλλία το 1560. Σημαίνει ένα δωμάτιο όπου τοποθετούνται πολλές μη ταξινομημένες συλλογές. Τον 18ο αιώνα, αυτά τα γραφεία γίνονται μουσεία, υπό τη δυναμική δύο γεγονότων: τη μετάβαση από μια ιδιωτική δομή σε μια δημόσια δομή και την άνοδο της ταξινόμησης και της επιστημονικής οργάνωσης. Τα σπίτια Kunstmuseum της Βασιλείας είναι το πρώτο μουσείο που ανοίχτηκε στο κοινό το 1671, ακολουθούμενο από το Μουσείο Ashmolean της Οξφόρδης το 1683. Αν και το μουσείο έχει διατηρήσει κάθε πολύτιμο αντικείμενο, εμφανίστηκε μια εξειδίκευση. Σήμερα υπάρχουν ευρείες κατηγορίες: μουσείο τέχνης, αρχαιολογικό μουσείο, μουσείο φυσικής ιστορίας, εεοmuseum, κοινωνία, ιστορικό και τεχνικό μουσείο.

Το Μουσείο είναι δημόσιος θεσμός, μη κερδοσκοπικός, στην υπηρεσία της κοινωνίας και στην ανάπτυξή της. Είναι αφιερωμένο στην απόκτηση, διατήρηση, έρευνα, επικοινωνία, έκθεση ... για σκοπούς σπουδών και εκπαίδευσης και συλλογών τέχνης. Σε ένα μουσείο, οι άνθρωποι μπορούν να διερευνήσουν τις προσωπικές τους πεποιθήσεις μέσω των καθολικών αληθειών. Ένα μουσείο είναι ο σύνδεσμός μας με τις πεποιθήσεις και τον τρόπο ζωής σε προηγούμενες εποχές. Μουσείο - Ο όρος «μουσείο» προέρχεται από την αρχαία ελληνική λέξη «ποντιαίο» που δείχνει έναν τόπο / ναό αφιερωμένο στις μούσες - τους κηδεμόνες και τις πηγές γνώσης του Απόλλωνα. Ο όρος έχει εξελιχθεί τώρα για να υποδηλώσει αληθινά αρχιτεκτονικά αριστουργήματα, στα οποία αντικείμενα και άλλα αντικείμενα μεγάλης σημασίας εκτίθενται με τέτοιο τρόπο ώστε να γνωστοποιούν τον ρόλο τους στην κοινωνία.

Μουσείο - Ένα μουσείο μπορεί να είναι οτιδήποτε. μπορεί να είναι μια ολόκληρη πόλη όπως το Παρίσι, αλλά μπορεί επίσης να είναι ένα πολύ τουριστικό αγροτικό χωριό. Οι ίδιοι οι άνθρωποι και τα σπίτια τους μπορεί επίσης να είναι μουσεία, καθώς δεν υπάρχει περιορισμός σε ένα συγκεκριμένο τύπο κτιρίου, συλλογές ή άλλα υλικά περιουσιακά στοιχεία. Η συζήτηση παραμένει γύρω από το πώς τα μουσεία αντιμετωπίζουν τον πολιτισμό και την κληρονομιά.

Όνομα. Τι είναι σε ένα όνομα; Τα ονόματα μπορούν να εγχυθούν με δύναμη και μπορεί να αντιπροσωπεύουν την πολιτιστική μας κληρονομιά. Για παράδειγμα, το όνομα Adolf θα συνδέεται πάντοτε με τη ναζιστική Γερμανία και με την ανάγκη να αφαιρέσει ή να καταστρέψει (μέρος) της ιστορίας. Το όνομα είναι τότε μέρος του πολιτισμού, το οποίο μπορεί να επιφέρει διαχωρισμούς, αλλά μπορεί επίσης να κάνει τους ανθρώπους να έρθουν μαζί.

Η αφήγηση είναι ένας τρόπος που λέει τις ενέργειες που πραγματοποιούνται από ορισμένους χαρακτήρες σε ένα συγκεκριμένο χρόνο και τόπο. Είναι επίσης ένας τρόπος για την αφήγηση πραγματικών και λανθασμένων γεγονότων και εμπειριών. Επιπλέον, αυτό μπορεί επίσης να είναι η τέχνη, η τεχνική ή η διαδικασία της αφήγησης, ή αφήγηση μιας ιστορίας.

Ένα έθνος είναι μια μεγάλη ομάδα ανθρώπων που ενώνονται με κοινή ιστορία, πολιτισμό ή γλώσσα, που ζουν σε μια καθορισμένη περιοχή περιορισμένη από τα σύνορα, μια χώρα ή ένα κράτος. Πέρα από τον αυστηρό και πιο χειρουργικό ορισμό, το έθνος είναι ένας όρος χωρίς αποκλεισμούς, σχεδιασμένος να απευθύνεται σε άτομα που μοιράζονται αξίες, σε εκείνους από εμάς ενωμένους από την ιστορία, σε εκείνους που έχουν τις ίδιες πεποιθήσεις ή ίσως αντιθέτως σκέφτονται ακριβώς το αντίθετο, σε όσους έχουν παλιές οικογενειακές ρίζες και εκείνοι που έχουν μόλις προσκολληθεί σε μια ταυτότητα. Το έθνος είναι αυτό που οι άνθρωποι θέλουν να κάνουν από αυτό. Αν θεωρούμε το έθνος μόνο αν κοιτάξουμε την κληρονομιά του, μπορούμε να κατανοήσουμε τη λέξη χρησιμοποιώντας μια άλλη: κληρονομιά. Μπορούμε να πούμε ότι το έθνος μπορεί να είναι μια κοινωνική κατασκευή όλων των ειδών κοινών ιδεών, αξιών, παραδόσεων και συμβόλων που μεταφέρονται από γενιά σε γενιά. Την ίδια στιγμή δεν μπορούμε να μιλάμε για έθνος χωρίς να εμπλέκουμε τα συναισθήματα. Ής τεχνητό κοινωνικό κατασκεύασμα που έχει κατασκευαστεί για να εξυπηρετεί έναν πολιτικό σκοπό, είναι στοιχειώδες να μετασχηματίζεται η ψυχρή ιδέα ή η θεωρία, που περιέχει διάφορα εννοιολογικά στοιχεία σε ένα ζωντανό μέρος της κοινωνίας στο οποίο μπορούν να συσχετιστούν και να προσκολληθούν οι άνθρωποι.

Η εθνική ή / και ομαδική ταυτότητα (συλλογική / κοινωνική / πολιτιστική / επικοινωνιακή) αναφέρεται στην ταυτοποίηση με μια ομάδα ανθρώπων και στην ύπαρξη μέρους της, που αντιπροσωπεύεται από διακριτικές παραδόσεις, πολιτισμό, γλώσσα και πολιτική. Η εθνική ταυτότητα μπορεί να αναφέρεται στην υποκειμενική αίσθηση ότι μοιράζεται κάποιος με μια ομάδα ανθρώπων για ένα έθνος, ανεξάρτητα από το καθεστώς του. Η εθνική ταυτότητα θεωρείται «ένα είδος συνειδητοποίησης της διαφοράς», «αίσθηση, αναγνώριση και διάκριση» μεταξύ των εννοιών «εμείς» και «αυτοί». Η ακραία έκφραση της εθνικής ταυτότητας είναι ο σοβινισμός, ο οποίος αναφέρεται στην σταθερή πεποίθηση στην ανωτερότητα της χώρας.

Έθνος - Έθνος υποδηλώνει μια ισχυρή αίσθηση ταυτοποίησης και ανήκει σε ένα κράτος, που δεν έχει όρια και δεν αλλάζει ποτέ. Ωστόσο, δεν είναι στατική, καθώς τα πιθανά όρια μεταβάλλονται σε σχέση με την ιστορία. Πρόκειται για την αίσθηση ότι κάποιος είναι μέρος κάτι μεγαλύτερο από τον εαυτό του.

Τη φύση ως τις ιδιότητες και τα χαρακτηριστικά του ανθρώπου. Είναι ισοδύναμο με τον φυσικό κόσμο, το φυσικό σύμπαν ή τον υλικό κόσμο. Η παραδοσιακή έννοια περιλαμβάνει ένα διαχωρισμό μεταξύ των φυσικών και των τεχνητών στοιχείων.

Φύση από τη Μάρα Κριστίνα

Η φύση είναι το ισοδύναμο του άπειρου. Η φύση δεν μπορεί να επαναληφθεί στην υπάρχουσα ύπαρξη, αλλά σε όλα τα στοιχεία του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος συγκεντρώνονται. Η φύση είναι η δύναμη που συγκεντρώνει μια ποικιλία γαλαξιών, φυτών, ζώων, συστημάτων, τοπίων και, φυσικά, την προέλευση του ανθρώπου. Η φύση είναι ο υλικός κόσμος που μας περιβάλλει, η χλωρίδα και πανίδα που προστατεύουμε, η άγρια ζωή που σκοπεύουμε να γνωρίσουμε, τα δάση και τους ωκεανούς που φιλοξενούν εκατομμύρια οργανισμών, την ενέργεια και την αλλαγή του κλίματος που ήδη αισθανόμαστε. Η φύση είναι η κατασκευή της ζωής. Είναι το σύμπαν με όλα τα φαινόμενα του. Η φύση είναι η ταυτότητα της ύπαρξης ανεξάρτητα από τους ανθρώπους, οι πόροι χωρίς τους οποίους οι άνθρωποι δεν μπορούσαν να ζήσουν, η ουσία του κάτι που υπάρχει, η πηγή της ανάπτυξης και της αλλαγής. Η

φύση ορίζεται επίσης ως ο βασικός χαρακτήρας της ανθρωπότητας, ως εγγενής χαρακτήρας, ως συμπεριφορά, το σύνολο του χρόνου και του χώρου.

Φύση - Τίποτα δεν θα υπήρχε, αν η φύση δεν ήταν εκεί. Όσο πολλοί άνθρωποι θα πάλευαν και θα προσπαθούσαν να το αλλάξουν, οι δυνάμεις της φύσης είναι πάντα ισχυρότερες και μπορούν να μεταμορφώσουν όλα όσα έχουν χτιστεί ή επιχειρηθεί από τα ανθρώπινα όντα. Η φύση είναι η ουσία της ζωής.

Τα αντικείμενα είναι όλα όσα μπορεί να αντιληφθεί κάποιος. Υπάρχουν ανεξάρτητα από τη θέληση και τη διάνοια μας.

Η προφορική παράδοση και η λαογραφία αναφέρονται σε όλα όσα μεταδίδονται από γενιά σε γενιά και επεκτείνουν τις εμπειρίες και τη γνώση στις επόμενες γενιές. Η λαογραφία είναι το σύνολο πεποιθήσεων, πρακτικών και έθιμων που είναι παραδοσιακά από μια ομάδα ανθρώπων ή πολιτισμού. Οι ιστορίες στην προφορική παράδοση είναι εκείνες που ένας λαός χτίζει, συλλέγει και μεταφέρει ως μέρος του πολιτιστικού κόσμου. Η λαογραφία εμφανίζεται ως επί το πλείστον στην προφορική παράδοση, αν και η προφορική μετάδοση δεν είναι αρκετή για να διακρίνει τη λαογραφία από τη μη λαϊκή. Από την άλλη πλευρά, εάν μια ιστορία μεταδίδεται μόνο «τυπωμένο» και όχι σε προφορική τρόπο, θα μπορούσε να θεωρηθεί μια «λογοτεχνική παραγωγή βασίζεται σε ένα λαϊκό μοντέλο, αλλά αυτό δεν είναι το ίδιο με το δημοφιλές μοντέλο». Λαογραφικό περιλαμβάνει έπη, οι μύθοι, οι μύθοι, τα παραμύθια, οι μύθοι, οι παροιμίες, τα τραγούδια κλπ. Οι προφορικές παραδόσεις είναι επίσης ένας τρόπος να αναλυθεί πώς μια κοινωνία μπορεί να καθορίσει τον εαυτό της.

Προφορική παράδοση - Η στοματική παράδοση είναι μια μέθοδος επικοινωνίας που αποσκοπεί στη διατήρηση και περαιτέρω μετάδοση των παραδόσεων και των πολιτισμών. Μπορεί να αλλάξει με την πάροδο του χρόνου, και κάθε φορά που αναπαράγεται μια ιστορία, δημιουργούνται νέες διακυμάνσεις. Η προφορική παράδοση είναι ένας τεράστιος τομέας των τεχνών και του πολιτισμού.

Άλλαξε η Ελένη Γκονζάλεντ Ντόβαλ

Καθώς το «άλλο» αναφέρεται σε όποιον διαχωρίζεται από τον εαυτό του και υποδηλώνει ιδέες ταυτότητας και σχηματισμό υποκειμενικότητας, το άλλο θα περιγράψει τη διαδικασία μέσω της οποίας χρησιμοποιείται μια διαφορά και μετασχηματίζει τα χαρακτηριστικά του άλλου (αποκαλούμενη «αλλοτρίωση») δημιουργήστε μια ομάδα και μια ομάδα εκτός ομάδας. Η εξωτερική ομάδα θα είναι η κυρίαρχη, η ταυτότητα της οποίας θεωρείται ότι λείπει και μπορεί να υποστεί διακρίσεις από την ομάδα.

Από μια μεταποικιακή άποψη και όπως εισηγήθηκε ο Gayatri Spivak, ο άλλος αναφέρεται στη διαδικασία με την οποία ο αυτοκρατορικός λόγος δημιουργεί «άλλους» και περιγράφει τους διάφορους τρόπους με τους οποίους ο αποικιακός λόγος παράγει τους υποκειμένους του. Ενώ το «Άλλο», με το κεφάλαιο «Ο», αντιστοιχεί στο επίκεντρο της επιθυμίας ή της εξουσίας σε σχέση με το οποίο παράγεται το θέμα, το «άλλο» είναι το αποκλεισμένο ή «μάστερ» θέμα που δημιουργείται από το λόγο της εξουσίας. Ωστόσο, είναι μια διαλεκτική διαδικασία επειδή ο αποικιστικός άλλος είναι εγκατεστημένος ταυτόχρονα με τους αποικισμένους άλλους που παράγονται ως υποκείμενα.

Othering - Ο άλλος παράγεται από και μέσω του λόγου. Μπορούμε να αναγνωρίσουμε δύο είδη αλλαγών: (I) τον Other, ο οποίος αναφέρεται στο άλλο που κατέχει υψηλότερη θέση, για

παράδειγμα ο τουρίστας, (2) το «άλλο», το οποίο αναφέρεται στους ντόπιους κατοίκους που μεταμορφώνονται σε άλλους, δημιουργώντας έτσι μέσα και έξω ομάδες. Εξετάζοντας την Ευρώπη, μπορούμε να αναρωτηθούμε ποιοι είναι οι άλλοι της Ευρώπης. // Ερωτήσεις: Πώς μπορεί το 'Π' - 'π' στην άλλη να γίνει αντιληπτό / κατανοητό; - Μπορεί επίσης να θεωρηθεί ως ο διαχωρισμός μεταξύ κυρίαρχου και δεσπόμενου, στον οποίο ο 'Other' θα μπορούσε να είναι αποικιστής και ο' θα μπορούσε να είναι ο αποικισμένος. Αυτές οι έννοιες είναι πολύ σχετικές με την Ευρώπη στο πλαίσιο της αυξημένης μετανάστευσης, όπου ο μετανάστης θεωρείται γενικά ως ο «άλλος». Εξετάζοντας τον Αφρικανισμό ή τον Ασιατισμό, όπου οι αφρικανοί ή οι ασιατικοί είναι ο αποικισμένος «άλλος», από την τουριστική σκοπιά, τίθεται το ζήτημα του πώς δημιουργείται μια ταυτότητα σε σχέση με τις πραγματικές (πολιτιστικές) διαφορές που υπάρχουν.

Το παρελθόν είναι μια κατάσταση του να είσαι στο παρελθόν. Η υποκειμενική ποιότητα του κάτι που θυμάται αντί να βιώσει αυτή τη στιγμή.

Η απόδοση είναι ένας ιδιαίτερος τρόπος δράσης ή συμπεριφοράς.

Η τοποθέτηση είναι μια πολύπλευρη προσέγγιση που σχετίζεται με το σχεδιασμό, το σχεδιασμό και τη διαχείριση δημόσιων χώρων σε σχέση με τις κοινότητες που κατοικούν σε αυτό το χώρο. Επωφελείται από τα περιουσιακά στοιχεία, την έμπνευση και τις δυνατότητες μιας τοπικής κοινότητας, με σκοπό τη δημιουργία δημόσιων χώρων που προάγουν την υγεία, την ευτυχία και την ευημερία των ανθρώπων. Είναι μια διαδικασία και μια φιλοσοφία.

Η δύναμη είναι η ικανότητα που κάποιος πρέπει να παραγγείλει. Επίσης, επιρροή ή εξουσία πάνω σε άλλους ανθρώπους (ένα άτομο ή μια ομάδα ανθρώπων).

Η διατήρηση είναι η ενέργεια της διατήρησης κάτι. Κάντε το τελευταίο, στην προηγούμενη κατάσταση. Φροντίδα για κατασκευή, φυσικό περιβάλλον ... ιστορικής αξίας. Για παράδειγμα, να φροντίσει ένα φυσικό περιβάλλον.

Η ανασυγκρότηση είναι η ενέργεια της ανακατασκευής. Να χτίσουν κάτι που υπήρχε στο παρελθόν και έχει καταστραφεί.

Αποκατάσταση, από τον Μπούκετζαρ Ταρέκ

Η αναπαλαίωση είναι η ενέργεια της επιστροφής κάτι σε έναν προηγούμενο ιδιοκτήτη, τόπο ή κατάσταση. Επιστροφή στην προηγούμενη θέση ή κατάσταση. Επίσης, η επισκευή ή συντήρηση έργων τέχνης. Για παράδειγμα, επισκευή ή συντήρηση έργων τέχνης ή αποκατάσταση του πολιτικού καθεστώτος που είχε αντικατασταθεί από άλλο. Η αποκατάσταση είναι η έννοια που μπορεί να εφαρμοστεί τόσο για υλικά όσο και για άυλα αγαθά. Στην περίπτωση των τεχνών, αυτή η διαδικασία συζητήθηκε αρχίζοντας από την Αναγέννηση. Για μεγάλο χρονικό διάστημα, η επαναφορά ήταν η διαδικασία που αποσκοπούσε στην αποκατάσταση αγαθών όπως ζωγραφική, γλυπτά και μνημεία στην αρχική τους μορφή. Τον 19ο αιώνα, η συζήτηση εντάθηκε από συγγραφείς όπως ο John Ruskin ο οποίος δήλωσε ότι η αποκατάσταση είναι ψέμα και ο Viollet-le-Duc, γαλλικός αναστηλωτής, υποστηρίζοντας τη θεωρία ότι με την ανακαίνιση θα πρέπει να συμπληρωθούν πραγματικά τα ελλείποντα μέρη με μια νέα ερμηνεία βασισμένη την αρχική ιδέα. Στον 20ο αιώνα συγγραφείς όπως ο Camillo Boito και ο Cesare Brandi υπερασπίζονταν την

προοπτική που λέει ότι η αποκατάσταση πρέπει να σέβεται τα ίχνη της εποχής, δηλαδή να αποκατασταθεί η τέχνη στην αρχική της κατάσταση είναι στην πραγματικότητα μια ιστορική και αισθητική παραποίηση. Αυτή η ιδέα είναι το θεμέλιο των σύγχρονων συζητήσεων και βρίσκεται στη βάση των Κληρονομικών Χαρτών.

Επανεξετάζοντας και επαναπροσδιορίζοντας την κληρονομιά της Neringa Kavaliauskaite

Η απτή κληρονομιά αφενός μπορεί να θεωρηθεί μεγάλα, μνημειώδη, «παλιά» και αισθητικά κτίρια, τοποθεσίες ή αντικείμενα που έχουν «στατική» έννοια. Μέσω του ηγεμονικού λόγου, η ανάγκη διατήρησης, διατήρησης και μετάδοσης της κληρονομιάς στις μελλοντικές γενιές αποτελεί βασικό μέλημα. Ο λόγος αυτός βασίζεται στη γνώση, την επιστημονική ή αισθητική κρίση τεχνικών και αισθητικών εμπειρογνώμωνων, των οποίων τα περισσότερα από τα έργα και η τεχνογνωσία βρίσκονται στη μνημειότητα και τα έμφυτα αντικείμενα. Ωστόσο, γίνεται πιο δύσκολο να επισυναφθούν εναλλακτικές ερμηνείες συγκεκριμένων τόπων πολιτιστικής κληρονομιάς, ενώ οι ειδικοί της πολιτιστικής κληρονομιάς κατηγοριοποιούν τα όρια αναφορικά με τις αξίες και τις έννοιες της εναλλακτικής κληρονομιάς. Κατά συνέπεια, οι επισκέπτες αναγκάζονται να «καταναλώνουν αδιάκριτα την κληρονομιά» με παθητικό τρόπο, ενώ συνοδεύονται από εμπειρογνώμονες ή εκπροσώπους κέντρων πολιτιστικής κληρονομιάς, οι οποίοι δίδουν στο κοινό τη δυνατότητα να αντιληφθούν ορισμένες τοποθεσίες πολιτιστικής κληρονομιάς και όχι απαραίτητα τον πιο ενεργό τρόπο με τους χώρους αυτούς. Με αυτόν τον τρόπο, η κληρονομιά μπορεί να θεωρηθεί ως μια πολιτιστική πρακτική που έχει πείρα, χρησιμοποιεί και ερμηνεύει ενεργά, αντί να βλέπει αυτές τις τοποθεσίες από μακριά ως μεταβαλλόμενες οντότητες, των οποίων οι σημασίες είναι στατικές και δεν διαπραγματεύονται (Smith, 2006).

Επανεξετάζοντας και επαναπροσδιορίζοντας την κληρονομιά. Η πράξη της επανεξέτασης του όρου κληρονομιά. Η προσπάθεια προσαρμογής της πολιτιστικής κληρονομιάς στις σύγχρονες ανάγκες. Για να γίνει αυτό, πρέπει να γίνουν πολλές αλλαγές, επειδή οι κοινωνίες έχουν αλλάξει ριζικά τις τελευταίες δεκαετίες.

Επανεξέταση και ανακατασκευή κληρονομιάς - Η απτή κληρονομιά συχνά συνδέεται με αισθητικά κτίρια ή αντικείμενα. Με γνώση των ειδικών, είναι δύσκολο να προστεθούν άλλες έννοιες σε αυτά τα αντικείμενα απτής κληρονομιάς, και οι επισκέπτες χρησιμοποιούνται για να καταναλώνουν την κληρονομιά χωρίς κριτική. Κοιτάζοντας, για παράδειγμα, στο Βασιλικό Παλάτι του Άμστερνταμ, οι τακτικές περιηγήσεις αναφέρουν μόνο ότι ήταν προηγουμένως η λεωφόρος, ενώ εξειδικευμένες περιηγήσεις όπως οι εκδρομές Black Heritage δείχνουν ότι το κτίριο ήταν έδρα της Εταιρείας του Σουρινάμ (το Σουρινάμ είναι μια από τις παλιές ολλανδικές αποικίες). Το Εθνικό Μνημείο στην πλατεία Dam περιλαμβάνει 11 φιάλες γεμάτες με χώμα από χώρους εκτέλεσης από τις ολλανδικές επαρχίες, ωστόσο πρόσφατα έγιναν συζητήσεις σχετικά με την προσθήκη μιας δωδεκάτης αυλής με έδαφος από την Ινδονησία (πρώην Ανατολικές Ινδίες). Επομένως, δεν μπορούμε να δούμε τα μνημεία ως στατικά και πρέπει να είμαστε ενεργοί στο να δίνουμε διαφορετικές έννοιες. // Ερωτήσεις: Ποιος έχει το δικαίωμα να επανασχηματίσει και να δώσει εναλλακτικές ερμηνείες στην κληρονομιά και ότι αυτές οι νέες έννοιες θα γίνουν δεκτές από τις ελίτ; - Πρόκειται για ένα κοινό ζήτημα στην επιχειρηματική κληρονομιά, το οποίο αντιμετωπίζεται συνήθως στη διαχείριση χώρων, αλλά πρέπει να συμμετέχουν και συγκεκριμένες εθνότητες που έχουν ιστορική σύνδεση με τον ιστότοπο. Ή ένα άλλο παράδειγμα, στη Ρουμανία, το κομμουνιστικό καθεστώς επιχείρησε να σβήσει κάθε ίχνος της πρώην μοναρχίας, για παράδειγμα, κάνοντας χρήση των βασιλικών παλατιών ως διοικητικά

κτίρια. Πρόκειται για μια προσέγγιση από πάνω προς κάτω για την αλλαγή του σκοπού. Το ίδιο συνέβη και μετά τη δεκαετία του 1990, όταν φορτώθηκαν άλλα μνημεία, τα οποία ερμηνεύτηκαν ως μέσο για να διαγραφούν τα ίχνη της πρώην κομμουνιστικής περιόδου.

Οι αισθήσεις επηρεάζουν ή εκφράζουν ένα συναίσθημα. Είναι φυσιολογικοί μηχανισμοί που παράγονται μέσω των οργάνων της αφής, της γεύσης κ.λπ. που σας επιτρέπουν να αντιλαμβάνεστε είτε εξωτερικά είτε εσωτερικά στοιχεία. Είναι επίσης μια λειτουργία του νου μας που σχετίζεται με τις εξωτερικές αντιλήψεις. Είναι επίσης μια λειτουργία του νου που συνδέεται με την αίσθηση. Οποιαδήποτε ειδική ικανότητα αντίληψης, εκτίμησης, εκτίμησης κ.λπ. Πέρα από τον επίσημο ορισμό της, οι αισθήσεις συνήθως συνδέονται με την άυλη πλευρά των εννοιών όπως η ιστορία, ο πολιτισμός ή η κληρονομιά.

Τεχνολογία από την ευκαιρία Matthew Williams

Η τεχνολογία αποτελείται από τα εργαλεία, τις μηχανές και τις μεθόδους που μπορούν να βοηθήσουν στη διατήρηση, την αποκατάσταση, την ανασυγκρότηση ή την απόκτηση υλικού και άυλης κληρονομιάς. Όλο και περισσότερο, η χρήση τεχνολογίας με τη μορφή κάμερας, τρισδιάστατης απεικόνισης, βίντεο, καθώς και του διαδικτύου επέτρεψαν τη διατήρηση και τον εκδημοκρατισμό του παραδοσιακού υλικού και της άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς σε ψηφιακή μορφή. Η εξέλιξη της ίδιας της τεχνολογίας είναι μια μορφή επιστημονικής και πολιτιστικής κληρονομιάς που κυμαίνεται από τα εργαλεία της πέτρινης ηλικίας έως τις σύγχρονες εφευρέσεις όπως ο υπολογιστής. Η τεχνολογία έχει διαδραματίσει κεντρικό ρόλο στην Ευρώπη, ειδικά σε αυτό είναι βιομηχανικής κληρονομιάς, όπου διάφορες εξελίξεις, όπως η ατμομηχανή οδήγησε την βιομηχανική επανάσταση που αναδιαμορφώνεται την ήπειρο, τη μετατροπή των παραδοσιακών λαϊκών πολιτισμών και θέτοντας τις βάσεις για μια σύγχρονη Ευρώπη.

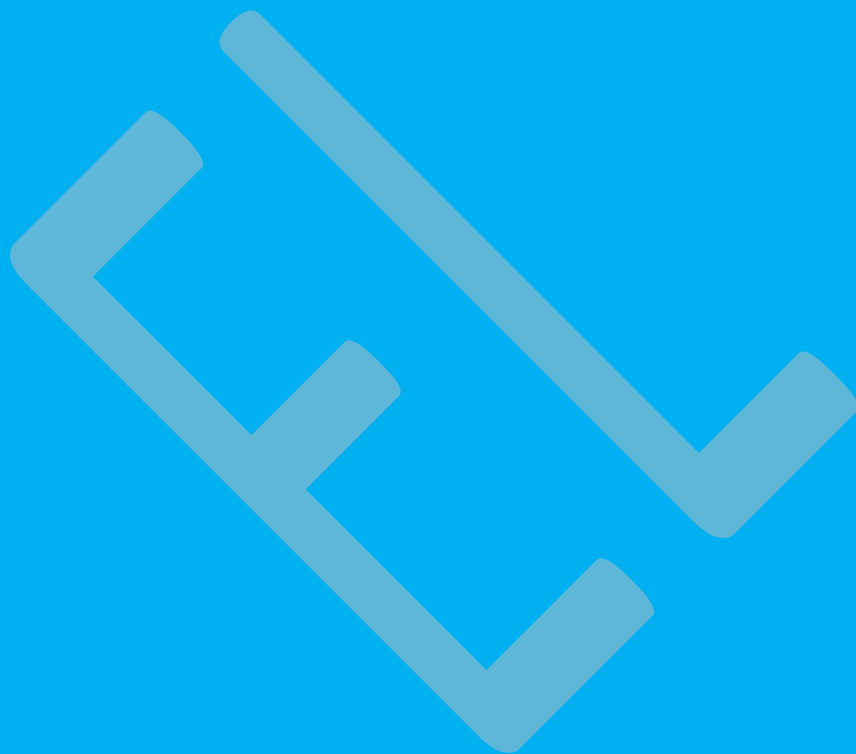
Η αξία είναι η σημασία, η αξία ή η χρησιμότητα ενός αντικειμένου που εκτιμάται από αντικειμενική ή συναισθηματική / προσωπική άποψη.

Τιμές - Οι αξίες είναι οι θεμελιώδεις πεποιθήσεις που ενημερώνουν τη στάση μας και καθοδηγούν τη συμπεριφορά μας προς την κληρονομιά και μια ποικιλία άλλων πτυχών. Συνδέονται με την κληρονομιά ως εργαλείο για την οργάνωση και την ενεργό οικοδόμηση της κοινωνίας. Οι αξίες μπορούν να χωριστούν σε (1) ατομικές και (2) συλλογικές αξίες, ωστόσο είναι σημαντικό να ληφθεί υπόψη ότι οι μεμονωμένες αξίες, ενώ μπορεί να είναι προσωπικές, ορίζονται από την ομάδα στην οποία ανήκει. Ορίζονται από την κοινωνική, αν και όχι γραμμένη σε πέτρα. Επιπλέον, ειδικά στην κληρονομιά, υπάρχει μια προτίμηση να κάνουμε τις αξίες πιο καθολικές από ό, τι στην πραγματικότητα.

Η λαϊκή αρχιτεκτονική είναι ένα αρχιτεκτονικό στυλ σχεδιασμένο με βάση τις τοπικές ανάγκες, τη διαθεσιμότητα δομικών υλικών και την ανάδειξη των τοπικών παραδόσεων. Αρχικά, η αρχαία αρχιτεκτονική δεν χρησιμοποίησε μορφωτικά μορφωμένους αρχιτέκτονες, αλλά βασίστηκε στις δεξιότητες σχεδιασμού και την παράδοση των τοπικών κατασκευαστών. Ωστόσο, από τα τέλη του 19ου αιώνα, πολλοί επαγγελματίες αρχιτέκτονες εργάστηκαν σ' αυτό το στυλ, προσπαθώντας να διατηρήσουν την παράδοσή τους. Έχει την τάση να εξελίσσεται με την πάροδο του χρόνου ώστε να αντικατοπτρίζει το περιβαλλοντικό, πολιτιστικό, τεχνολογικό, οικονομικό και ιστορικό πλαίσιο στο οποίο υπάρχει. Εν κατακλείδι,

μπορούμε να προσθέσουμε ότι κάθε περιοχή έχει διαφορετικές και ιδιαίτερες ανάγκες. Αυτό δημιουργεί αυτόματα την πρωτοτυπία της δικής τους αρχιτεκτονικής.

Ο όρος "λατινική γλώσσα" σημαίνει εγγενή σε συγκεκριμένο τόπο. Στη συζήτηση της κληρονομιάς, η λαϊκή γλώσσα αναφέρεται σε τοπικά χαρακτηριστικά και χρησιμότητα στο δομημένο περιβάλλον. Ής εκ τούτου, η λαϊκή γλώσσα μπορεί να αφορά το πλαίσιο ή το θέμα ./

A *Lexicon* jobb megértését kulturális örökség: A hallgatók által végzett terminológiai kutatás

Befolyásolja a Dagny Davíðsdóttir

Az Affect kétoldalas, testi képességeiből áll, amelyek hatással lehetnek és befolyásolhatók, amelyek együttesen jelennek meg és fejlődnek ki (Ben Anderson). Nem kell, hogy egy szervezet mégis, akkor bármi lehet. A hatások mindenütt vannak, és mindenhez kapcsolódnak, például anyagi dolgokhoz, emberekhez, ötletekhez és egyéb hatásokhoz. Összekapcsolhatók valami népszerűvel, ami sok emberhez hasonló érzelmeket érez. De mi az? Az érzés egy furcsa koncepció. Egy nagy csoport ember hatással lehet ugyanúgy, miközben hallgatja a operaénekes, amikor a hajuk kar emelkedik ugyanabban az időben. De annak ellenére, hogy mindannyian érzik, ez egy igazán személyes pillanat is. Sokféle emlékezet, kapcsolat más emberekkel és anyagi dolgok miatt az emberek érintettek.

A hatások pozitív és negatív. Nem akarod, hogy párnád legyen a kanapén az ellenségtől, mivel a párna befolyásolja az ellenségnek szánt érzelmeket. Ez "történik" közted és a párnád között. Az effektusok segítenek az embereknek anyagi dolgok, barátok, szerelmesek és így tovább kiválasztásában. Fokozhatja az Ön személyazonosságát, például amikor egy másik országba költözött, de otthonában bútorokat és dekorációkat választott, emlékeztetve öreg országára.

Befolyásolás - Az befolyásolás egy n etnológias / antropológiai kifejezés, amely arra utal, hogy a test képességei befolyásolni és befolyásolni valamit vagy valakit. Bár ez egy nagyon személyes élmény, összekapcsolódhat valami nagyon népszerűvel, például egy popdallel, amely szívfájdalmakról beszélhet, és amelyet sokszínű közönség számára szánnak, de mindegyik személyesen él. Az Affect tehát könnyen integrálható mindenbe.

Bouchet Ludivine építésze

A Larousse weboldal szerint az építészet a következő: Építészet művészete // Az épület stílusa, jellemzői / sajátosságai és szerkezete. // Műalkotás megjelölése.

Ezekben a meghatározásokban megtalálhatjuk az építészettel kapcsolatos összes elemet: művészet, stílus, műszaki szempont és építési mód. Lássuk az építészet szó etimológiáját. Eleinte ez a mező a terek bezárásáról és lefedéséről szól. Az építész volt az az ember, aki vezette a munkásokat. A történelmi aspektus azonban hiányzik. Az építészetnek európai szempontból nagyon fontos szerepe van, mivel az építészeti stílusok és a szimbolikus műemlékek az évek során átléptek a határokon. Az ókorban a római építmények elterjedtek Európában. Manapság fontos kulturális örökség. A középkorban az építészetnek semmi köze volt a művészethez. Az építész csak a munkásokat vezette, és igazán rossz hírre volt. Az emberek csak a vallási épületekre fordultak. A reneszánsz idején az építészet művészetgé vált. Az építész művészekké vált. Szerszámokkal dolgoztak és valódi tervek készítették. Az építészet üzenet küldésére szolgál, annak megmutatására, hogy egy csoporthoz tartoznak. Az építészet rituálévá válik.

Az 1977-es építészeti törvény első cikkében: „Az építészet a kultúra kifejezése. Az építészeti alkotás, az építmények minősége, a környezetükbe való harmonikus beillesztés, a természeti vagy városi táj és örökség tiszteletben tartása közérdekű.

Építészet - Az építészet átalakítja a hasznosságtól a kultúra nyilatkozatáig, a vallástól a hatalom és gazdagság nyilatkozatáig. Bár egyesülhet (pl. Az iszlám motívumok az Art Nouveau-ban, amely egy európai építészeti stílus), megoszlik, mivel a hatalom nyilatkozata a másikkal szemben. Például Párizs a 18. századi építészetét gazdagsági nyilatkozatként használja / használta fel.

Hitelesség : Lauren Rae Joenoos

Hiteles valami eredetire utal. Ez a valós természetét vagy a valódi hiedelmeket képviseli. Igaz önmagában, nem másolva vagy hamisítva.

A hitelességet gyakran úgy tekintik, hogy a megbízhatóságról, az első kézről adódó képességről, az eredetiségről és az eredetiségről szól (Pine és Gilmore, 2008; Kolar és Zabkar, 2010; Molleda, 2010). A hitelesség mindig arra vonatkozik,

hogyan az ember valamit hitelesnek vagy nem hitelesnek érzékel, amelyet valaki háttér és egy adott összefüggésben alakít ki. Kapcsolatban áll valaki saját kultúrájának és társadalmának „központja” és az, hogy ez a személy hogyan látja más kultúrákat és társadalmakat, és hogyan ad értelmet a hitelességhez kapcsolódóan (Cohen, 1979). A tapasztalat és a hitelesség fogalma összefonódik. Megállapítható, hogy nincs más hitelesség, mint az „észlelt hitelesség”. A hitelesség nem olyan fogalom, amely leírja a tárgyak vagy a kapcsolatok belső tulajdonságait, hanem egy olyan érték, amelyet az észlelő az ontológia szintjén ad meg (Olsen, 2002). Mivel világunk összekapcsolódik, és a tudás egyre inkább elérhetővé válik, a globalizáció miatt, ami egy ideje hiteles volt, ma már nem tekinthető hitelesnek. Az érzékelt hitelesség nem olyan, amit beállítottak, hanem valami, amely az idő múlásával megváltozik és összefüggésben van (Molleda, 2010). (Cohen, E. (1979). A fenomenológiájában Tourist tapasztalatai. // Kolar, T. & Zabkar, V. (2010). A fogyasztói alapú modellje Hitelesség: egy Oxyoron vagy az Alapítvány Kulturális Örökségvédelmi Marketing? Tourism Management, 31. kötet, 652-664. Oldal // Molleda, JC (2010). A hitelesség és a konstrukció dimenziói a közönségkapcsolatok és a kommunikáció kutatásában. Journal of Communication Management, 14: 3, 223-236. Oldal // Olsen, K. (2002). A hitelesség mint fogalom a turisztikai kutatásban. Tourist Studies, 2. kötet: 2, 159-182. Oldal // Pine, JB és Gilmore, JH (2008). A stratégiai stratégia nyolc alapelve. Hitelesség: Stratégia és vezetés, 36: 3, 35-40.

Hitelesség : Kavaliauskaite Neringa

A hitelesség annak a felfogása, ami valódi, valódi vagy igaz. Ezt a fogalmat hagyományosan objektív, konstruktív, posztmodern, egzisztenciális kategóriába sorolhatjuk, és úgy is felfoghatjuk, mint az emberek társadalmi konstrukcióját, amely azt jelenti, hogy mi pontosan hiteles. Kétféle formában lehet leírni ezt a jelenséget: indexelő (figyelembe veszi az eredetiség azon fajtáit, amelyekről azt gondolják, hogy az „eredeti” vagy a „valódi dolog”) és az ikonikus hitelességet (tükrözi és hasonlít az eredeti formára). A hiteles kulturális termelés vonatkozásában hiteles lehet abban az értelemben, hogy egy hiteles kézműves folyamat vagy termék eredménye, a történelmi vonzerő hiteles lehet autentikus helyét tekintve. Globális értelemben a kulturálisan hiteles termékek megtalálhatók annak érdekében, hogy a globális közösség részeként kapcsolatban álljanak más kulturális hagyományokkal.

Hitelesség - A hitelességet gyakran a megbízhatóság és az eredetiség szempontjából értik, és a személyes felfogáson alapul, amelyet viszont meghatározott értékek és összefüggések alakítanak ki. Valójában azt lehet állítani, hogy nincs más hitelesség, mint az észlelt hitelesség. Turisztikai szempontból feltehetjük magunknak a kérdést, hogy a mozzarella pizza hiteles? Hiteles az étel, vagy szerepet játszik a környezet? A pizza autentikus-e otthon, de a főtt megfelel-e a modern (ized) receptnek, vagy vajon a pizza hiteles-e, ha egy régi recept szerint főztek, és egy történelmi város hagyományos éttermében fogyasztják? Hol ér véget a hitelesség? Figyelembe véve a párizsi Notre Dame-t, hiteles-e a 19. század rekonstrukciója a korabeli elképzelések szerint, vagy csak az eredeti formájában látható épület tekinthető hitelesnek? Miért lehet, hogy valami új és modernizált nem tekinthető hitelesnek?

A hiedelem annak elfogadása, hogy egy állítás igaz, hogy valami létezik, vagy személyes véleményként alakul ki.

A tartozás arra utal, hogy egy részét képezi az egész. Ezenkívül az az érzés, hogy valami magunkhoz, mint magán személyekhez vagy a társadalomhoz tartozik.

Polgári elkötelezettség és társadalmi fejlődés. Civic elkötelezettségét a politikai és nem politikai folyamatok, amelyek arra utalnak, hogy az összes közösség tagjai részt vehetnek a közügyekben. A társadalmi fejlődés a társadalom emberi és társadalmi tőkájének fejlődésére utal. A polgári szerepvállalás célja a közérdek kezelése és az egész közösség minőségének javítása. A társadalom fejlődése megpróbálja megmagyarázni a társadalom szerkezetének kvalitatív változásait, amelyek elősegítik a céljainak jobb elérését. A fejlődés a társadalmi változások folyamata. Az elmúlt öt évszázadban ez a folyamat gyorsabban és intenzívebben növekedett, az utóbbi öt évtizedben pedig a gyorsulás jelentősen megnőtt. Ezek a változások összekapcsolhatók a polgárok aktív részvételével, akik a mai világban szabadon nyilváníthatják véleményüket a társadalom igényeiről. A társadalmi változáshoz vezető alapvető mechanizmus felhívja

a figyelmet arra, hogy ez jobb szervezéshez vezet. Amikor a társadalom új és jobb lehetőségeket fedez fel a haladásra, új szervezeti formákat fejlesztett ki ezen új nyitások sikeres kiaknázása érdekében.

Polgári elkötelezettség - A polgári elkötelezettség a közösség fejlődésében való aktív részvétel folyamata. Különböző formákat ölthet, például felülről lefelé vagy alulról felfelé irányuló megközelítéseket, de minden esetben képviseli az akcióban átalakult emberek akaratát és az ideális eredmény / társadalom felé irányuló munkát. Az aktivizmus a civil elkötelezettség egyik formája, amely alulról indul, a helyi kezdeményezésekből és időben terjed a magasabb szintre. Az aktivizmust azonban meg lehet felelni az érdekelt felek és a hatóságok vonatkozásának.

Maria Jose Sanchez **klasszikus lovasága**

A korai modern időkben a lovak képzésének és kezelésének filozófiájára és módszerére adott fogalmi meghatározás Xenophon (BC 430 - 354), egy görög filozófus, lovasok és katonai tábornok tanításaira vezetve, akik életének nagy részét lovak edzésével töltötték több görög katonai lovasság. Középkorai végzettsége a ló és a lovas közötti partnerség és együttműködés gondolatán, nem pedig a brutális erő és a kényszer használatán alapult (Sargent, S. (2016). *Klasszikus lovasság és a felmerülő immateriális kulturális örökség veszélyei, engedélyezett diskurzus.*) of *Immateriális Örökség*, II, 36-53). Ezt az alapvetet alkalmazta a ló kiképzésének és gyakorlásának módjainak kidolgozására a csatatéren hasznos lovasság bizonyos mozgására. A kifejezés klasszikus volt coined alatt reneszánsz, amikor volt egy reawakened érdeklődés az ősi szövegek, mint a színházak Xenophon írta, ezeken belül a legfontosabb munkája elemzi *On lovas*. Ezenkívül a klasszikus díjlovaglás fegyelme a lovasság lovasképzéséből fejlődött, és ma versenyképes díjlovaglásá vált. Számos klasszikus oktatási iskola Xenophon gondolatának alapjául szolgált, hogy a lóval összhangban lovagoljon, nem pedig ellene.

Klasszikus lovasság - A klasszikus lovasság művészetnek, sportnak vagy kulturális anyagnak tekinthető. A korábbi időkben a világ sok népe számára ez volt a fő szállítóeszköz, ezért a lovakat segédeszközként használták, anélkül, hogy a lovas nevében humanizálnák vagy bármilyen pszichológiai kötődést megkíséreltek volna. Az, hogy a lóverseny megkülönböztető kulturális elemré válik, attól függ, hogy az ember hogyan jelent be az állatnak. Manapság megkísérelik a klasszikus lovasságot immateriális örökségnek minősíteni.

Gunnar Óli Dagmararson **Communitas (normál és spontán)**

A Communitas olyan állapot, amely csoportokon belül, kettő vagy több ember között kialakulhat liminalis vagy liminalis állapotban. Abban az állapotban hagyjuk, amelyet a mindennapi élet szokásosnak tartunk, és elfogadunk egy alternatív viselkedési állapotot, amelyhez nem szoktuk gyakorolni. Ebben a végtágban az egyének felszabadulnak a mindennapi igényektől és egyben vannak társaikkal. A communitas ezenkívül két részre osztható: normatív communitas és spontán communitas. A normatív az az állam, amely uralkodik. Például az egyházakban, amikor a gyülekezet összejön, hogy imádkozzon Jézus Krisztushoz. Bár mindenki a templomban a "magasabb hatalom" iránti imádkozás céljából jár, valószínűtlen, hogy mindenki ebben a helyzetben "Krisztusban" találja magát. A spontán ellentétes a normatívával abban az értelemben, hogy nem szervezett, hanem inkább az egyéni tudatosságból származik, és ezért a gyülekezet a Szentlélek által elfoglalhatja magát. Az embereket ezért felemelik, elvonultatják és átveszik a közösségben.

Communitas - A Communitas egy antropológiai kifejezés, amely a közösség nevében végzett együttes fellépésre utal. A labdarúgás példájává válva, amikor a szurkolók énekelnek vagy célokra reagálnak, spontán közösségről beszélhetünk. Amikor mindenki áll és énekel a himnusz mellett, beszélhetünk normatív közösségről. A kérdés az, hogyan lehet valami átalakulni spontánról normatívra? Például a tiltakozások általában organikusak és spontánok. Idővel és a szervezettel azonban normatívvá válnak.

A folytonosság arra utal, hogy valami egy ideig egységesen létezik.

A kulturális sokszínűség mint kulturális örökség Sæunn Ólafsdóttir által

Az UNESCO 2001-ben nyilatkozatot tett közzé a kulturális sokszínűség mint kulturális örökség fontosságáról. Ez az alkalom volt arra, hogy az intézmény világossá tegye meggyőződését, hogy a kultúrák közötti párbeszéd a legjobb módja

a béke megőrzésének a világban, és elutasítja azt az elképzelést, miszerint a kulturális összecsapások elkerülhetetlenek, ha különböző kulturális háttérrel rendelkeznek. (Stenou, 2002). A nyilatkozat úttörő volt, mivel az első cikkben a kulturális sokszínűséget „az emberiség közös örökségének” nevezték el, amelyet elismerni és megerősíteni kell a jelen és a jövő generációk érdekében. „A nyilatkozat azt is kijelenti, hogy célja a kulturális sokszínűség megőrzésének előmozdítása élő és megújuló kincsként, amelyet nem szabad változatlanak tekinteni, hanem olyan dinamikus folyamatként, amely garantálja az emberiség jólétét.

A kontinensek közötti globalizáció és az emberek mobilitása megváltoztatta a nyugati közösségeket az elmúlt évtizedekben. Ez ismert módon feszültségeket és ellenségeskedést vált ki az új állampolgárok iránt, és féltreértést okoz a kulturális csoportok között. Fontos, hogy mindenkit tiszteletben tartsanak és megtapasztalják a társadalomba való tartozás érzését. Az egyének számára, akik más kulturális környezetbe költöznek, kihívást jelenthet az új körülményekhez való alkalmazkodás is. A fogadó kultúra igényeket támaszt az alkalmazkodással szemben, de az alkalmazkodás követelményei homályosak és rosszul definiálhatók is. A közösséghez való tartozás érzése az egyén számára két okból fontos; az érdekében, hogy megfeleljen a társadalmi és kulturális törekvéseit a társadalom és építeni az egészséges identitás (Ingvarsson 2016). A jólét az emberi jogok egyik alapvető szempontja, amely azt mondhatja, hogy arra utal, hogy az ember mennyire elégedett mentális és fizikai egészségével, valakihez való tartozás érzésével, a pénzügyi biztonsággal és azzal a lehetőséggel, hogy dolgozzon valamiért, ami fontos .

Sandell (2007) rámutat arra, hogy a múzeumok számos módon képesek a célok elérésére. Leginkább a múzeumokat inkább kulturális, mint társadalmi szereppel bírják. A múzeumok azonban egyedülálló helyzetben vannak az egyenlőség előmozdítása érdekében, mivel hangjukat tiszteletben tartják és elismerték, hogy nagy kulturális jelentőséggel bírnak. Ezért alábecsülték a társadalmi változás eszközeként betöltött hatalmukat.

A múzeumok ideális helyszínt jelentenek a kulturális sokszínűség megvitatására és megünneplésére, hidak építésére csoportok között, a közösség, az összetartozás és a befogadás érzésének megerősítésére. A múzeumok célja mindig is a kulturális örökséggel kapcsolatos információk védelme és terjesztése volt. Ezért nyitottaknak kell lennünk új módszerek és ötletek feltalálására annak érdekében, hogy a múzeumok hogyan tudják megőrizni és megnyilvánítani a kulturális sokszínűséget. Az információk és a szórakoztatás megosztása mellett a múzeumok társadalmilag felelős szervezetekké válhatnak, amelyek célja az összes polgár egyenlőségének és jólétének előmozdítása. (Ingvarsson, L., Egilson, ST, és Skaptadottir, UD (2016). "Normális életet akarok, mint mindenki más": A menedékkérők mindennapi élete Izlandon. A foglalkozási terápia skandináv naplója, 23 (6), 416- 424., DOI: 10.3109 / 11038128.2016.1144787. // Sandell, R. (2007). Múzeumok és a társadalmi egyenlőtlenség elleni küzdelem: szerepek, felelőségek, ellenállás. Múzeumok és közösségeik, 95-113. // Stenou, K. (2002). Az UNESCO kulturális sokszínűségről szóló egyetemes nyilatkozata. A kulturális sokszínűség sorozat, 1, 61.)

Kulturális sokféleség : Sæunn Ólafsdóttir

A kulturális sokszínűség az emberiség közös öröksége, amint azt az UNESCO kulturális sokszínűségről szóló egyetemes nyilatkozata kimondja. A nyilatkozatban kijelenti, hogy „a kultúra változatos formákba esik az időben és a térben. Ezt a sokszínűséget az emberiséget alkotó csoportok és társadalmak egyedisége és sokfélesége testesíti meg. A csere, az innováció és a kreativitás forrásaként a kulturális sokféleség ugyanolyan szükséges az emberiség számára, mint a biodiverzitás a természet számára. Ebben az értelemben ez az emberiség közös öröksége, amelyet elismerni és megerősíteni kell a jelenlegi és a jövő generációk érdekében. „Társadalmaink egyre sokszínűbbé válnak, ezért fontos ösztönözni a békés kommunikációt a különböző háttérrel és identitással rendelkező csoportok között. A polgárok részvételének, társadalmi befogadásának és tiszteletben tartásának biztosítása garantálja a békét és a virágzó közéleti életet.

Kulturális sokszínűség - A kulturális sokszínűség olyan társadalmi fogalom, amely minden nemzetiségű ember sokszínűségére és békés kommunikációjára és befogadására utal. Arról szól, hogy képesek vagyunk az embereket elfogadni, és lehetővé teszük számukra, hogy érzik magukat. Hogyan lehet azonban elérni a sokféleséget, ha nem az etnicitásról beszélünk? A sokféleség ott van. A Hutu és Tutsi dolgai már sokszínűek voltak. A gyarmatosítók használták ezt a sokféleséget a megosztáshoz.

A kulturális fenntarthatóság a kultúra fenntartható fejlődésben betöltött szerepének megértését és meghatározását jelenti.

Oktatás és tudás. Az oktatás segíti a tanulási folyamatot. A tudás lehet tény vagy információ, amelyet egy személy az oktatás útján szerzett. A tudás mindig is az oktatás célja volt. Mindenesetre megfigyelhetjük, hogy az utóbbi években az emberek nem a tudásra figyelnek, hanem a vizsgák átadására és a bizonyítványok beszerzésére. Ezért a hangsúly a vizsgák formátumának megértésére összpontosít, így a fiatalok nem rendelkeznek alapvető ismeretekkel a különböző tantárgyakról, ami segít nekik a teljes személyiség kialakításában.

Az elit egy kiválasztott kisebbség, amely befolyással vagy hatalommal rendelkezik más emberek (egy személy vagy emberek csoportja) felett.

Érzelmek : Anna Solovyeva

Az emóció az egyén reakciója a környezetére, más egyénekre és eseményekre. Az érzelmek magukban foglalják mind az egyén belső állapotát, mind a külső jeleket, amelyekkel az érzelmeket másoknak megismerik. Egyrészt az érzelmek, mint például az öröm, a szomorúság, a félelem, az izgalom vagy a szorongás, a biológiai reakciókhoz kapcsolódnak, és az érzelmi megnyilvánulások némelyike lehet akaratlan vagy öntudatlan: például egy ember izzad vagy remeg. Másrészt, az érzelmek megnyilvánulása vagy az ilyen megnyilvánulások elnyomása mélyen beágyazódik egy olyan kultúrába, amelyhez az egyén tartozik. A megfelelő vagy nem megfelelő érzelmi viselkedés elképzelései bármelyik közösségben a közösség örökségének részét képezik, és annak történetétől, hagyományaitól, vallásától függenek. A fajta érzelmi reakciók várhatók a közösség, vagy felmondja azt napvilágra a művészet és a média: a módját az érzelmek, az irodalomban ismertetett bemutatott filmeket vagy akár a napi hírek. Az ilyen kulturális bizonyítékok hozzájárulnak a közösség identitásához, valamint a külső és belső imázsához. Az érzelmi válaszok olyan nyelv lehetnek, amely segít a közösség tagjainak és a kívülállókknak a folyamat megértésében - de ugyanazok az adatok, ha nem értik meg azokat, számos félreértést és előítéletet is előidézhetnek, így egyes közösségek fel vannak tüntetve kalóz, nem szimpatikus, felületes, durva, vagy éppen ellenkezőleg, kifinomult és finom termékkel.

Az érzelmek olyan módon **járulnak hozzá az emberhez**, amely a környezetében zajlik. A mentális állapotok, a pszichoszomatikus kifejezések és az állapotok kombinációja a testben zajló biológiai reakciókkal. Ez az, amit az ember "érzékel", nem pusztán szenzációként, hanem valami mélyebbként, amely hatással van a testre. Az érzelmek különböznek az érzésektől, mivel fizikailag jobban befolyásolják testünket (az érzelmek általában megváltoztatják tudatunk állapotát, viselkedését, pulzusát stb.) és a "lélek", és szinte mindig kifejezésre jutnak (arc, hang, testtartás), és mások is megfigyelhetők. Az érzelmeket tudatos erőfeszítéssel nagyon nehéz ellenőrizni. Az érzelmek egyéni érzéseinknek tekinthetők. Általában akkor virágzik, amikor az egyik ember empátiát érez valakivel vagy valami más iránt. Az érzelmek kollektív kultúránk vagy örökségünk részeként is felfoghatók.

Érzelmek - Az önmagában nagyon kifejező példaként véve a Felbomlások Múzeumát, az érzelmek arra utalnak, hogyan kalibráljuk és hogyan reagálunk, mindegyik különféle módon, az élet tapasztalataira és örökségére. Bár az érzelmek nem feltétlenül személyesek, általában meghaladják az örökség anyagi részét.

Etnikai csoport : José Carlos Rodeiro

Ugyanazon faj vagy nemzet embercsoportja. Olyan hasonlóságok alapján azonosulnak egymással, mint például az ősi, nyelvi, társadalmi, kulturális vagy nemzeti tapasztalatok. Más társadalmi csoportokkal ellentétben (gazdasági státusz, életkor vagy hobbi által meghatározott) az etnikai csoport gyakran örökölt státusza annak a társadalomnak a alapján, amelyben él. Bizonyos esetekben ez elfogadható, ha valaki más társadalomba költözik. Az etnikai csoporthoz való tartozást általában megosztott kulturális örökség, származási mítoszok, történelem, haza, nyelv vagy nyelvjárás, szimbolikus rendszerek, például vallás, mitológia és rituálék, főzés, öltözködés, művészet és fizikai megjelenés jellemzik. Sok esetben az ugyanazon alapító népekből történelmileg származott etnikai csoportok továbbra is hasonló

vagy rokon nyelveket beszélnek, és hasonló genetikai háttérrel rendelkeznek. A nyelvváltás, az akkulturáció, az örökbefogadás és a vallásos átalakulás révén az egyének vagy csoportok néha elhagyhatják az egyik etnikai csoportot, és a másik részévé válhatnak (kivéve azokat az etnikai csoportokat, amelyek a faji tisztaságot hangsúlyozzák a tartozás kulcsfontosságú kritériumaként). Az etnikai csoportot gyakran használják olyan kétértelmű kifejezések szinonimájaként, mint a nemzet vagy az emberek. Angolul is lehet valami egzotikus konnotációja (lásd "etnikai étterem", et.). Általában a legújabb bevándorlók kultúrájával kapcsolatosak, akik egy meghatározott terület alapító lakossága után érkeztek.

Roxana Mitroi **etnikai csoportja**

Az etnikai csoportot gyakran azon emberek kategóriájaként határozzák meg, amelyek etnikai identitással rendelkeznek, és különös hasonlóságok alapján különböznek egymástól más csoportoktól. Ezeket a hasonlóságokat egy közös kulturális háttér alapján hozták létre, amely magában foglalja az örökség, az ősök, a nyelv, valamint a szimbólumok rendszereit. Fontos azonban megjegyezni, hogy az etnikai csoportokat nem szabad összetéveszteni a faji csoportokkal, nemzeti csoportokkal vagy más hasonló fogalmakkal, mivel az etnikai megkülönböztetés inkább megosztott kultúra alapján történik, nem pedig fizikai tulajdonságok vagy nemzethez való tagság alapján. állapot. Mint ilyen, Európán belül számos bennszülött és nem Óslakos etnikai csoport azonosítható, például holland, walesi és roma, különféle, és ugyanolyan fontos mások között. Az etnikai csoportok az európai örökség diskurzusához kapcsolódva jelentős szerepet játszanak az európai identitás meghatározásában, tekintettel arra, hogy az európai kulturális és oktatási intézmények a sokszínűsége és a multikulturális kultúrára összpontosítanak. Ennek ellenére az etnikai örökségnek a szélesebb európai örökségbe történő integrálása kihívásokat hozhat, és gondosan kell kezelni annak érdekében, hogy elősegítsék a szolidaritást, az egységet és a megértést az etnikai csoportok között és azokon belül, és ne az egyenlőtlenség és a diszkrimináció eredetként működjenek. (Applebaum, RP és Chamblis, WJ (1997). Szociológia: rövid bevezetés. New York City, NY: Longman. // Caffyn, A. és Lutz, J. (1999). Az örökség turisztikai termékének fejlesztése többnemzetiségű városok. Turisztikai menedzsment 20 (2), 213-221. oldal // Peoples, J. és Bailey, G. (2010). Az emberiség: Bevezetés a kulturális antropológiába (9. kiadás). Belmont, Kalifornia: Wadsworth, Cengage Tanulás.)

Etnikai csoport - Az etnikai csoport egy meghatározott identitással rendelkező emberek kategóriája, közös kulturális háttér alapján, amely magában foglalhatja az örökséget, az ősöket és a nyelvet. Noha az etnikai csoportokat néha felváltva használják a faji vagy nemzeti csoportokkal, az etnikai csoportok inkább a kultúrán, mint a fizikai tulajdonságokon vagy a nemzetállami tagságon alapulnak. Mivel az európai intézmények nagy figyelmet fordítanak a kulturális sokféleségre, az etnikai csoportok fontos szerepet játszanak az európai identitás meghatározásában.

Etnikai csoport - Az etnikai csoport olyan csoport, amelynek van valami közös. Míg az etnikai csoportokat és a nemzetet azonos módon használják, az etnikai csoportokat valójában a kultúra határozza meg. Ez a szétválasztás azonban eredménytelen lehet, mivel nehéz elkerülni az etnikai csoportok nemzetét. A világ értelmezéséhez szükségünk van az „etnikai csoportok” fogalmára, de tisztában kell lennünk azzal, hogy ez felosztást szolgálhat.

Európai. Európának lenni azt jelenti, hogy ugyanazokat az értékeket osztjuk meg. Rólunk és a közös érzésekről van szó, amelyek a világgal és egymással szemben vannak. Az európai országokba irányuló migránsok kíváncsi a szokásokra és hagyományokra (és sokszínűségekre) és vágyakoznak arra, hogy beilleszkedjenek európai kultúránkba.

Csoportos identitás : Intan Purwandani

Andalúz identitás: koherens entitás, amely az emberek csoportjának a migrációs mintákból való összekeveréséből áll. Az asszimilációs és alkalmazkodási folyamaton keresztül a vallás és a földrajzi terület lassan befolyásolja Andalúzia környezetének megteremtését (Apaydin, 2014). Ibn Khaldun és munkatársai (1967), Apaydin (2014), rámutattak arra, hogy az andalúz társadalom etnikai azonosítását az adott kulturális csoporthoz való tartozás érzése alakítja. Ezt az érzést asabiyya vagy hálózati affinitásnak vagy csoportos szolidaritásnak nevezik. A sajátos etnikai irányultsága az arabokra, a berberre / Saqalibara és a zsidókra vonatkozik. Annak ellenére, hogy Benaboud (1980) Apaydin-ben (2014) állítja, hogy az andalúziai társadalom etnikailag heterogén és társadalmilag integrált volt; Apaydin (2014) határozottan hangsúlyozza, hogy az andalúziai csoportos identitás főbb jellemzői a muszlim hit, az arab nyelv és a vegyes karakter, amely bizonyos pontokban még mindig különbségeket mutat a muszlim arab nyelvű közösséggel szemben. Magát az andalúzust úgy

tekintik, mint mindenkit, aki leszállt a spanyol muszlimból, akiket először 1492 után kényszerítettek a kereszténységre való áttérésre, és kiűzték az Ibériai-félszigetről. Marokkóban az andalúz etnikai és örökség uralkodó története a vallás, a nyelv és a kultúra terén a marokkói társadalomban. Az andalúz identitást ebből a szempontból egyetlen identitásként definiálják, a szocio-kulturális összetett összetettséggel (Bahrami, 1995). (Apaydin, M. (2014). Az andalúziai csoport identitás kialakulása. Revista de Estudios Andaluces, 85-97. // Bahrami, B. (1995). Az andalúz identitás fennmaradása Rabatban, Marokkó. Philadelphia: Pennsylvania Egyetem.)

Andalúz identitás - Az andalúz etnikai identitás továbbra is érdekes, mivel nem mindig tekintik európainak vagy tisztán európainak. Az andalúz csoportos identitás elsődleges jellemzői a muszlim hit, az arab nyelv, valamint az észak-afrikai és az európai kevert kultúra. Ez nem azt jelenti, hogy az andalúziai csoport homogén, mivel magán a csoporton belül más különféle identitások is azonosíthatók, például keresztény vagy zsidó andalúzusok is. // Kérdések: Miért nem tekintik az andalúziai Európának? - Noha Andalúzia legalább földrajzi szempontból tartozik Európához, fizikai és immateriális örökségük, valamint az európai és marokkói etnikai identitások közötti vegyes genetikájuk miatt Európába tartozásuk vitatott.

Örökség : Despoina Palialexi

Jellemzők vagy körülmények, amelyek valamilyen kulturális, társadalmi vagy gazdasági természetűek. Az örökség általában valamilyen történelmi háttérhez kapcsolódik. Összekapcsolhatjuk ezt az elképzelést akár fizikai, akár immateriális tulajdonságokkal, amelyeket egy embercsoport örököl, és amelyet állítólag védeni kell a bejövő generációk számára. A kulturális örökségnek a jelentől a jövőbe történő fenntartásának szándékos cselekedetét a természetmegőrzésnek nevezzük. A kulturális örökség egyedi és pótolhatatlan, hatással van a modern civilizációra, és felelőssége annak megőrzése és megóvása. A kisebb tárgyakat, például műalkotásokat és egyéb kulturális műveket múzeumokban és galériákban gyűjtik össze. Az örökség összekapcsolható a kézzelfogható kultúrával (épületek, emlékművek, könyvek), az immateriális kultúrával (zene, nyelvek, mondások) és a „természeti” örökséggel, amely kapcsolódhat a tájakhoz vagy a biodiverzitáshoz. A modern társadalom megértette, hogy ezeket a korlátozott értékeket (tárgyi, immateriális vagy természetes) meg kell védeni. A 20. század óta olyan szervezetek, mint az UNESCO vagy a Nemzeti / Természeti Parkok szereplői emelték fel ezeket a védelmi célokat.

A kép egy vizuális ábrázolás, amely egy vagy több tárgy vagy személy vizuális megjelenését képviseli. Készíthető különféle médiumokban, például papírban, fényképezőgépben vagy az emberi agyban. A kép általában két vagy három dimenziós információt tartalmaz. Bármely kétdimenziós forma, például térkép, grafika vagy festmény felhasználására használható. A pillanatnyi kép rövid ideig fenntartható. Ilyen lehet a reflexiónk, amikor a tükörben vagy egy film jelenetén látjuk magunkat. A rögzített képet, például fotónyomatot papírt hosszabb ideig megőrzi.

Képzelt közösségek : Sandra Björg Ernudóttir

Az elképzelt közösségek fogalma régóta uralja a nemzeteket és a kulturális örökséget. A különböző nemzeteknek vannak bizonyos megjelenéseik, például a faj, a történelem és a kulturális örökség, hogy csak néhány dolgot említsünk. A 19. században Európában valóban egyértelmű volt, hogy a nemzeteket és az etnikai csoportokat a „civilizált” nemzetek osztályozták, és minél távolabb vannak a másik nemzet, a heterokép még egzotikusabb. A közepén lévő nemzetek megengedik azt, amit kellemes tenni és mondani, de a periférián a dolgok egyre egzotikusabbá válnak, ez egy olyan hely, ahol minden történhet. Leginkább ma már eltűnt, de néha láthatunk rajta nyomot, például a mai Európában zajló mozgalommal, amikor az emberek olyan kultúrával találkoznak, amelyben még nem ismerik őket.

Az elképzelt közösségek kifejezés arra utal, hogy még a legkisebb nemzetek tagjai sem fogják megismerni mindenkit, aki nemzetük vagy törzsük része. De mindig el tudják képzelni kommunikációjukat, és mivel van valami együtt, például egy nemzeti himnusz vagy a kulturális örökség más formája, nemzetnek tekintik magukat. E kulturális örökség segítségével a nemzet meghatározza nemzetiségét és egyediségét más nemzetek között. Az is elképzelhetőnek tekinthető, mert a nemzet együtt úgy dönt, hogy elfelejt valamit a történelemből. Ugyanakkor időben fontosnak tartják megjegyezni valami mást, valamit akarnak tartani a saját identitását.

Képzelt közösségek - A „képzeletbeli közösségek” kifejezést Benedict Anderson megalkotta a nacionalizmus vizsgálatához és elemzéséhez. A közösség tagjai úgy érzik, hogy ismerik egymást, bár valójában nem, mert bizonyos (észlelt) hasonlóságokkal rendelkeznek.

Táj : Laurine Vallon

A táj elsősorban egy áttekintés, amely felsorolja egy terület, egy ország vagy a Föld régió természetét. Panorámának vagy nézőpontnak nevezhetjük. Ez egy fizikai terület társadalmi felépítésének is tekinthető, többváltozós jelentéssel, az antropikus és / vagy a természetes tényezők kölcsönhatása alapján. A tájak örökségünk nagy részei, ezt meg kell őriznünk mint természetét, építészetét. Ez a világ sokszínűségét, a természeti szépséget, az emberi tevékenységek és a természetes élet összekapcsolódását képviseli. A táj is reprezentálja az adott régióra jellemző földterület aspektusát.

A táj egy földterület-kiterjesztés. A táj olyan formák, motívumok, színek, hangok kombinációja, amelyek olyan komponensekként működnek, amelyek kölcsönhatásba lépnek az ember kognitív és érzelmi tapasztalataival. Ez lehet vizuális, akusztikus... táj, és lehet politikai kilátás, kulturális táj... Általánosabb nézetben, mindenki más véleményt és megértést élvezhet a tájról. Vagyis mindenki megérti a különféle elemeket, amelyek azt alkotják, személyes tapasztalata, kultúrája és esztétikája alapján. A vidéki vagy a földterület összes látható vonása, gyakran esztétikai vonzerejüket tekintve.

Európai nyelvek : Oranne Davoust

Az urofan nyelvek a proto-indo-európa nyelvcsaládból származnak, amelyet évezredekkel ezelőtt beszéltek. Több mint ezer nyelv lépett fel ennek a nyelvnek az egész Európára történő kiterjesztése eredményeként. Szláv, német, latin ... mindazok nyelven osztozik ugyanazon származású, de ők is a eredmény egy hosszú folyamat, és az elegyet differens idiómák. Olyan kommunikációs módszer, amely összeköti az embereket mások keresésével, de identitásuk részét is képezik. A kultúra és a történelem meghatározzák az emberek vagy egy közösség identitását, ugyanúgy, mint a nyelvek. Úgy érezzük, hogy egy csoporthoz tartozunk, mert ugyanazt a szót beszéljük. Közös gyökerek vezet similitatíes között nyelveken : osztozunk néhány szó vagy expressions. Bizonyos értelemben, egy része a személyazonosító megoszlik az összes nyelven. A nyelvek élnek, de ők is részei a közös identitásunknak, és kiterjesztve a közös örökségünknek.

A lényegesség az érzékek által érzékelhető elem vagy tárgy jelenlétét vagy hiányát méri. A lényegességet a benne rejlő természetük, hatásértékének (befolyása), felhasználási értékének és a körülményeinek (összefüggéseknek) alapján ítélik meg.

Memória (kollektív / társadalmi / kulturális / kommunikációs). A társadalmi memória hozzájárul az alanyok szocializációs folyamatához. Átadva az egyik nemzedékről a másikra, ami felhívja a figyelmet az egyén és a társadalom életében zavaró változásokra. A tartalom nem egységes, és mindenki és társadalmi csoport egyetért. A memória konstrukció, de nem elfogulatlan konstrukció. Ez egy olyan érzellemmel készített konstrukció, mint a boldogság vagy a félelem. A memória fontos annak megértéséhez, hogy az emberek hogyan éltek egy eseményt, de ez nem használható az igazság megismerésére. A kulturális örökség felhasználhatja a memóriát a beszéd megváltoztatására. A memória elfelejtheti az esemény egyes részeit vagy egy olyan időszakot, amely konfliktushoz vezethet.

Memória : Mathilde Deavaud-Rainieri

A memória olyan információ, amelyet az ember elméje tárol, amely kapcsolódik a múlt történetéhez, helyekhez és tapasztalatokhoz. Ez lehet egyéni és megosztott tapasztalat is. Az emlékezetet gyakran szociálisan építik egy család, emberek csoportja vagy egy ország. Az emlékezet kapcsolatot teremt az ember személyes örökségével és gyakran átadódik a generációk között. Elnyomható és szándékosan csendes is. A végén az emlékezet olyan dolog, amelyet az egyén úgy kíván tartani, hogy gondolatában maradjon, vagy elengedje, függetlenül attól, hogy valami kellemes vagy valami olyasmit elfelejtett - e. Eppen ezért a mai társadalmakat mélyen befolyásolja emlékezetük (jó vagy rossz), az emlékezet alakíthatja az egész társadalom viselkedését az emberektől a politikáig.

Az emlékezet egyfajta immateriális örökség. A memória összegyűjtésekor óvatosan kell értelmezni, mivel torzítható. Az emlékezet azonban befolyásolja a kézzelfogható kulturális örökséget, például az, hogy emlékszük-e bizonyos épületek és helyek, és hogyan kapcsolódnak hozzájuk az események / történelem.

Noelia Agulla **emléke**

Konkrét történelmi események összekapcsolása, amelyek szemléltetik egy régió múltját, az egyedi és együttes emlékezetes eseményeket. Van kapcsolat a múlttal, hozzájárul a szocializációs folyamathoz és az ideológia kialakulásához, így az emlékezet segít a társadalmaknak és az egyéneknek fejleszteni magukat, kialakítani ideológiájukat és életmódjukat. Nemzedékről nemzedékre öröklik, ami valamilyen módon mindig zavarokkal jár mindenki életében, az egyéni szinten és a különféle társadalmi csoportokban. Mondhatjuk, hogy adaptálható a téma szociálpszichológiai identitásához. A társadalmak általában pozitív véleményt kapnak az emlékezetéről és negatív véleményüket az elfelejtéséről. Az emlékezet azon része, amely az identitás meghatározásával kapcsolatos, kapcsolatba hozza a gyökereinkkel és megmutatja a jövőnket. Összességében az emlékezet mindig segíthet nekünk a múltbeli hibák (például háborúk, népiirtások stb.) Megismétlésében .

Üzenet és média . Az üzenet a kommunikáció tárgya. Ez az az információ, amelyet a küldő egy kommunikációs csatornán küld a vevőnek. A médiában megértjük azt az eszközt, amellyel a kommunikáció folyamata megtörténik.

A mobilitás olyan elmozdulások, amelyek fizikai környezetben fordulnak elő, és ezeket emberek és áruk előidézhetik egyik helyről a másikra, egy munkahelyről a másikra, vagy társadalmi szintről a másikra.

Múzeum által Océane Vercasson

A " múzeum " szó a görög kifejezésből a *múzeumból származik*, az istenfia, amelyben a múzeumok, Apolló társai és a művészet őrzői éltek. Ez a társadalom szolgálatában álló, a nyilvánosság számára nyitott intézmény, és kiterjesztve az intézményt testesítő épület; egy igazi építészeti remekmű. Fő feladatai az anyagi és immateriális kulturális örökség megszerzése, megőrzése, tanulmányozása, bemutatása és kommunikálása oktatási, tudományos, társadalmi és szabadidős célokból. A múzeum egy kapcsolat a tudás felé. Az első múzeumot Alexandriában építették: a tanulmányoknak szentelt nyilvános hely volt. A reneszánsz idején a múzeum szó tett tényleges jelentést. 1520 körül Firenzében egy herceg gyűjtött gyűjteményeket és „múzeumnak” nevezte. Ez a jelentés 1560-ban változott Franciaországban. Ez egy helyiséget jelent, ahol több osztályozás nélküli gyűjtemény található. A XVIII. Században ezek a szekrények múzeumokká váltak, két esemény dinamikája alatt: a magánszerkezetről a nyilvános struktúrára való áttérés, valamint az osztályozás és a tudományos szervezet emelkedése. A Kunstmuseum Bázeli házak az első múzeum, amelyet 1671-ben nyitottak meg a nagyközönség, majd 1683-ban az Oxfordi Ashmoleai Múzeum követi. Bár elsősorban a múzeum megőrizte minden értékes tárgyat, szakosodás jelent meg. Manapság széles kategóriák vannak: művészeti múzeum, régészeti múzeum, természettudományi múzeum, ekomúzeum, társadalom, történelem és műszaki múzeum.

A múzeum nonprofit közintézmény, amely a társadalom és annak fejlesztése szolgálatában áll. A program célja tanulmányi, oktatási és művészeti gyűjtemények megszerzése, megőrzése, kutatása, kommunikálása, kiállítása ... Egy múzeumban az emberek feltárhatják személyes hiedelmeiket egyetemes igazságokon keresztül. A múzeum a mi kapcsolatunk a múlt idők hiteivel és életmódjával.

Múzeum - A „múzeum” kifejezés az ókori görög „mouseion” szóból származik, amely azt a helyet / templomot jelöli, amely a múzsáknak - Apolló Őreinek és tudásforrásainak - szentelt. A kifejezés azért vált ki, hogy valódi építészeti remekműveket jelöljön, amelyekben a műtárgyakat és más fontos tárgyakat úgy mutatják be, hogy kommunikálják társadalmi szerepüket.

Múzeum - A múzeum bármi lehet; lehet egy egész város, például Párizs, de lehet egy nem túl turisztikai vidéki falu. Maguk az emberek és otthonuk is lehet múzeum, mivel nincs korlátozás bizonyos típusú épületekre, gyűjteményekre vagy más tárgyi eszközökre. A vita továbbra is azon marad, hogy a múzeumok hogyan kezelik a kultúrát és az örökséget.

Név. Mi a név? A nevek befolyásolhatók hatalommal, és képviselhetik kulturális örökségünket. Például az Adolf nevet mindig összekapcsolják a náci Németországgal és azzal, hogy el kell távolítani vagy megsemmisíteni a történelem egy részét. A név ekkor a kultúra része, amely megosztást idézhet elő, de arra készíti az embereket is.

A narratíva egy módszer arra, hogy elmondja az egyes szereplők által egy adott időben és helyen végrehajtott műveleteket. Ez egyúttal a valódi és hamis események és tapasztalatok elbeszélésének egyik módja. Sőt, azt is lehet a művészet, a technika vagy a folyamat elbeszélése, vagy mondani egy történetet.

Mihaela Vidan **nemzete**

A *nemzet* egy olyan nagy csoport, amelyet közös történelem, kultúra vagy nyelv egyesít, és amely meghatározott, határok, ország vagy állam által korlátozott területen él. A szigorúbb és műtétesebb meghatározáson túl a nemzet egy befogadó kifejezés, amelynek célja az értékek megosztása, a történelem által egyesített személyek, azoknak, akiknek ugyanaz a hite van, vagy talán éppen ellenkezőleg, pontosan ellenkezőleg gondolkodnak, azoknak, akiknek régi családi gyökerei vannak visszamenőleg, és azoknak, akik éppen ragaszkodtak az identitáshoz. A nemzet az, amit az emberek szeretnének belőle hozni. Ha csak a nemzet örökségét tekintjük, akkor a szót egy másik felhasználásával is megérthetjük: örökség. Azt mondhatjuk, hogy a nemzet a nemzedékről a másikra átadott mindenféle közös ötlet, érték, hagyomány és szimbólum társadalmi konstrukciója lehet. Ugyanebben az időben nem tudunk beszélni nemzet bevonása nélkül érzéseit. Mivel mesterséges társadalmi konstrukcióként épül fel, amely politikai célokat szolgál, elengedhetetlen, hogy a különféle fogalmi elemeket tartalmazó hideg ötlet vagy elmélet a társadalom olyan élő részévé váljon, amelyhez az emberek kapcsolódhatnak és ragaszkodhatnak.

A nemzeti és / vagy csoportos identitás (kollektív / társadalmi / kulturális / kommunikatív) arra utal, hogy azonosuljon egy embercsoporttal és annak része legyen, amelyet sajátos hagyományok, kultúra, nyelv és politika képvisel. A nemzeti identitás utalhat arra a szubjektív érzésre, amelyet az emberek egy csoportjával megosztanak egy nemzettel kapcsolatban, függetlenül annak státusától. A nemzeti identitást "a különbség egyfajta tudatosítása", "érzés, elismerés és megkülönböztetés" alatt tekintjük a "mi" és "ők" fogalmak között. A nemzeti identitás legszélsőségesebb kifejezése a sovinizmus, amely a határozott hitre utal az ország fölényében.

Nemzet - A nemzet az azonosulás és egy államhoz való erőteljes érzést jelöl, amelynek nincs határa és soha nem változik. Ez azonban nem statikus, mivel a lehetséges korlátok változnak a történelem során. Arról szól, hogy érezzük, hogy valaki valami nagyobb része, mint maga.

A természet mint az ember tulajdonságai és tulajdonságai. Ez egyenértékű a természetes világgal, a fizikai univerzummal vagy az anyagi világgal. A hagyományos koncepció magában foglalja a természetes és a mesterséges elemek elválasztását.

Természet : Mara Cristina

A természet egyenértékű a végtelenséggel. A természet nem állítható vissza a jelen létezéséhez, hanem mindent, amit a múlt, a jelen és a jövő összehoz. A természet az az erő, amely összegyűjti a különféle galaxisokat, növényeket, állatokat, rendszereket, tájakat és természetesen az emberiség eredetét. A természet az anyagvilág, amely körülvesz minket, a védett növény- és állatvilágot, a vadon élő állatokat, amelyeket meg akarunk ismerni, az erdőket és az óceánokat, amelyekben több millió szervezet él, az energiát és az éghajlatváltozást, amelyet már érezzük. A természet az élet építése. Ez az univerzum minden jelenségével. A természet az embertől független létezés identitása, az erőforrások, amelyek nélkül az emberek nem tudnának élni, valami létező lényege, a növekedés és a változás forrása. A természet

definíciója az emberiség alapvető karakterének, veleszületett karakternek, mint viselkedésnek, az idő és tér összességének.

Természet - Semmi nem létezik, ha a természet nem lenne ott. Bármennyire is sokan ellenkeznének az emberekkel, és megpróbálnák megváltoztatni, a természet erői mindig erősebbek, és mindent megváltoztathatnak, amelyet az emberek építettek vagy megkíséreltek. A természet az élet lényege.

A tárgyak mindazok, amelyeket egy ember érzékelhet. Ők akarunktól és értelmünktől függetlenül léteznek.

A szóbeli hagyomány és a folklór mindent utal, amely nemzedékről nemzedékre terjed, és terjeszti a tapasztalatokat és ismereteket a következő nemzedékekre. A folklór olyan meggyőződések, gyakorlatok és szokások halmaza, amelyek az emberek vagy kultúrák egy csoportjából származnak. A szóbeli hagyományban azok a történetek vannak, amelyeket egy ember épít, gyűjt és átvisz kulturális világának részeként. A folklór többnyire a szóbeli hagyományban jelenik meg, bár a szóbeli átadás nem elegendő a folklór megkülönböztetéséhez a nem folklórról. Másrésztől, ha a történetet csak „nyomtatott” formában, és nem szóbeli módon továbbítják, akkor „népmoделlre épülő irodalmi produkciónak tekintik, de ez nem ugyanaz, mint a népszerű modell”. A folklór tartalmaz epikákat, mítoszok, legendák, mesék, mesék, közmondások, dalok stb. A szóbeli hagyományok szintén elemzik a társadalom meghatározásának módját: A szóbeli hagyomány eltűnik, ha a társadalom úgy ítéli meg, hogy nincs rá szüksége.

Szóbeli hagyomány - A szóbeli hagyomány kommunikációs módszer, amelynek célja a hagyományok és kultúrák megőrzése és továbbadása. Idővel megváltozhat, és minden alkalommal, amikor egy történetet újból elmondnak, új variációk alakulnak ki. A szóbeli hagyomány a művészet és a kultúra hatalmas területe.

Egyéb : Helena González Doval

Mivel a „más” kifejezés mindenkire vonatkozik, aki elválasztódik az önmaga alól, és magában foglalja az identitás és a szubjektivitás kialakulásának gondolatait, az másolás azt a folyamatot írja le, amelyen keresztül a különbséget alkalmazzák, és átalakítja a másik tulajdonságait (az úgynevezett „másképpesség”) hozzon létre egy csoporton belüli és kívüli csoportot. A külső csoport lenne az uralkodó csoport, amelynek identitását hiányosnak tekintik, és akit a csoporton belüli diszkrimináció veszélyeztethet.

Postkoloniális szempontból és a Gayatri Spiveak által alkotott szempontok szerint az elidegenítés arra a folyamatra utal, amellyel a birodalmi diskurzus „mások” teremt, és leírja a gyarmati diskurzus különféle módjait, amelyekkel alakul ki alanyai. Míg az „Egyéb”, az „D” nagybetűvel, megfelel a vágy vagy hatalom azon fókuszának, amelyhez az alanyt előállítják, az „egyéb” a hatalmi diskurzus által létrehozott kizárt vagy „elsajátított” tárgy. Ez azonban egy dialektális folyamat, mivel a kolonizáló másik egyidejűleg létrejön, amikor a kolonizált másokat alanyként hozzák létre.

Megkülönböztetés - a másik diskurzus útján és révén valósul meg. Kétféle megkülönböztetést azonosíthatunk: (1) „nem”, amely a magasabb státusú másikra utal, például a turista; (2) „nem”, amely a helyi lakosokra utal, akik másokká alakulnak át, így csoportokat képeznek ki és ki. Európára nézve feltehetjük magunknak a kérdést, hogy kik a többi Európa. // kérdések: Hogyan lehet az „D” - „o” othering másképpen látni / érteni? - Úgy is tekinthető, mint a domináns és az uralkodó közötti megosztás, amelyben az 'nem lehet gyarmatosító,' másik 'pedig gyarmatosítani lehet. Ezek a fogalmak nagyon relevánsak Európában a megnövekedett vándorlás kontextusában, ahol a bevándorlót általában úgy tekintik, mint „nem vagyok”. Az afrikánizmust vagy az ázsiaizmust, ahol az afrikai vagy ázsiai embereket kolonizált „másnak” tekintjük, turisztikai szempontból, felmerül a kérdés, hogy miként alakul ki identitás az aktuális (kulturális) különbségek szempontjából.

A múlt a nem múltbeli állapot állapota. Annak szubjektív minősége, amelyre emlékeznek, ahelyett, hogy a pillanatban megtapasztalnánk.

A teljesítmény a viselkedés vagy viselkedés egy speciális módja.

A helymeghatározás egy sokrétű megközelítés, amely a nyilvános terek tervezéséhez, megtervezéséhez és kezeléséhez kapcsolódik az adott helyet lakó közösségekkel kapcsolatban. Kihhasználja a helyi közösség előnyeit, inspirációját és potenciálját azzal a céllal, hogy olyan nyilvános tereket hozzon létre, amelyek elősegítik az emberek egészségét, boldogságát és jólétét. Ez mind folyamat, mind filozófia.

Az erő az a kapacitás, amelyet valakinek meg kell rendelnie. Ezenkívül befolyás vagy tekintély más emberek felett (egyéni vagy emberek csoportja).

A megőrzés valami megőrzésének akciója. Végezze el az előző állapotában. Gondoskodik egy építkezésről, természeti környezetről ... történelmi értéket képvisel. Például a természetes környezet gondozása.

A rekonstrukció a rekonstrukció akciója. Építeni valamit, ami a múltban létezett és megsemmisült.

Restaurálás , Boukedjar Tarek készítette

A felújítás valami visszatérítése a volt tulajdonosnak, helynek vagy állapotnak. Visszatérés az előző helyzethez vagy állapothoz. A műalkotások javítása vagy megőrzése. Például műalkotások javítása vagy karbantartása, vagy egy másikkal helyettesített politikai rendszer helyreállítása. A restauráció az a koncepció, amely anyagokra és immateriális javakra is alkalmazható. A művészetek esetében ezt az eljárást a reneszánsz kezdetével tárgyalták. Régióta a restauráció volt az áruk, például a festmények, szobrok és emlékművek eredeti formájának helyreállítása. A 19. században a beszélgetést olyan szerzők fokozták, mint John Ruskin, akik azt állították, hogy a helyreállítás hazugság, és Viollet-le-Duc, a francia restaurátor, aki támogatta azt az elméletet, miszerint a restaurációval valójában hiányzó alkatrészeket kell ténylegesen újraértelmezni. az eredeti ötlet. A 20. században olyan szerzők, mint Camilo Boito és Cesare Brandi védtek a perspektívát, amely szerint a helyreállításnak tiszteletben kell tartania az idő nyomát, azaz a művészet eredeti állapotának visszaállítása valójában történelmi és esztétikai hamisítás. Ez az ötlet képezi a kortárs viták alapját, és a Patrimonial Charta alapjául szolgál.

Nerval Kavaliauskaitė **örökségének újragondolása és újrakontekstualizálása**

A kézzelfogható örökség egyrészt nagyszerű, monumentális, „rég” és esztétikai épületek, helyek, vagy tárgyak, amelyek „statikus” jelentéssel bírnak. A hegemon diskurzus révén a legfontosabb probléma az örökség megőrzése, megőrzése és továbbadása a jövő nemzedékek számára. Az ilyen diskurzus a műszaki és esztétikai szakemberek tudásán, tudományos vagy esztétikai megítélésén alapszik, akik munkáinak és szakértelmének többsége a monumentalitással és a veleszületett tárgyakkal foglalkozik. Nehezebbé válik azonban az egyes örökségi helyszínek alternatív értelmezéseinek csatolása, míg az örökség szakértői valamilyen módon meghúzzák a határokat az alternatív örökségi értékek és jelentések felett. Következésképpen a látogatókat arra kényszerítik, hogy kritikától mentesen „örökséget éljenek” passzív módon, miközben szakértők vagy az örökségvédelmi helyszínek képviselői kísérik őket, akik arra utasítják a közönséget, hogy hogyan kell megérteni bizonyos örökségi helyszíneket, és nem feltétlenül, hogyan lehetnek aktívabban részt venni ezekben a helyekben. Ennek során az örökséget inkább aktív tapasztalatokkal élhetik, használhatják és értelmezhetik, mint a kulturális gyakorlatot, ahelyett, hogy távolról látják, hogy soha nem változó entitások, amelyek jelentése statikus és nem tárgyalható (Smith, 2006).

Az örökség újragondolása és újrakontekstualizálása . Az örökség fogalmának újragondolása. A kulturális örökségnek a kortárs igényekhez való hozzáigazításának kísérlete. Ennek megvalósításához sok változtatást kell végrehajtani, mivel a társadalmak radikálisan megváltoztak az elmúlt évtizedekben.

Az örökség újragondolása és rekonstruálása - A kézzelfogható örökséget gyakran társítják esztétikai épületekhez vagy műtárgyakhoz. A szakértői ismeretek ellenére nehéz más értelmeket tulajdonítani a kézzelfogható örökség ezen objektumainak, és a látogatók szokták kritikátlanul fogyasztani az örökséget. Például az amszterdami királyi palotára nézve a rendszeres túrák csak megemlítik, hogy korábban a városháza volt, míg a speciális túrák, mint például a Black

Heritage Tours rámutattak arra, hogy az épület a Surinam Társaság székhelye volt (Surinam az egyik régi holland kolónia). A Dam-téren található nemzeti emlékmű II. urnát töltött be a holland tartományok végrehajtási területein található talajjal, ám a közelmúltban viták merültek fel egy 12. urna Indonéziából (volt Kelet-Indiából) származó talajjal történő kiegészítéséről. Ezért nem láthatjuk az emlékműveket statikusnak, és aktívnak kell lennünk a különböző jelentések megadásában. // Kérdések: Kinek van joga újrafogalmazni és alternatív értelmezést adni az örökségről, és ezeket az új jelentéseket az elit elfogadja-e? - Ez az örökségiparban gyakori kérdés, amelyet általában a területkezelés során kezelnek, de be kell vonni azokat a meghatározott etnikai hovatartozásokat is, amelyek történelmi kapcsolatban vannak a helyszíntel. További példa Romániában a kommunista rezsim megkísérelte megsemmisíteni a korábbi monarchia minden nyomát, például a királyi paloták adminisztratív épületeként való felhasználásával. Ez az építési cél megváltoztatásának fentről lefelé történő megközelítésének esete. Ugyanez történt az 1990-es évek után, amikor rengeteg más emlékművet értelmeztek újra, mint eszközt a korábbi kommunista időszak minden nyomának törlésére.

Az érzékek befolyásolják vagy kifejezik az érzést. Ezek fiziológiai mechanizmusok, amelyek az érintési, íz-, stb. Szerveken keresztül termelődnek, és amelyek lehetővé teszik, hogy külső vagy belső elemeket is érzékeljen. Szintén a gondolatunk olyan funkciója, amely a külső felfogásokhoz kapcsolódik. Ezenkívül az elme olyan funkciója, amely kapcsolódik az érzékeléshez. Bármely különleges észlelési, becslési, értékelési képesség stb. Az érzékszervek formális meghatározásán túl általában kapcsolódnak a fogalmak immateriális oldalához, mint például a történelem, a kultúra vagy az örökség.

Technology által Chance Matthew Williams

A technológia olyan eszközökből, gépekből és módszerekből áll, amelyek elősegítik mind az anyagi, mind az immateriális örökség megőrzését, helyreállítását, rekonstrukcióját vagy megszerzését. A technológia egyre növekvő használata kamerák, 3D-s képalkotás, videók és az internet formájában lehetővé tette a hagyományos anyagi és immateriális kulturális örökség digitális formában történő megőrzését és demokratizálását. Maga a technológia fejlődése a tudományos és kulturális örökség egyik formája, a kőkorszak eszközeitől a modern találmányokig, például a számítógépig. A technológia központi szerepet játszott Európában, különösen ez az ipari örökség, ahol különböző előleget, mint a gőzgép hajtotta az ipari forradalom átalakította a kontinensen, átalakítja a hagyományos népi kultúrában, és lefektette az alapjait egy modern Európában.

Az érték valami fontossága, értéke vagy hasznossága, objektív vagy érzelmi / személyes szempontból értékelve.

Értékek - Az értékek azok az alapvető hiedelmek, amelyek tájékoztatják a hozzáállásunkat, és irányítják viselkedésünket az örökség és sok más szempont szempontjából. Ezek kapcsolódnak az örökséghez, mint a társadalom megszervezésének és aktív felépítésének eszközeihez. Az értékeket fel lehet osztani (1) egyéni és (2) kollektív értékekre, azonban fontos figyelembe venni, hogy az egyéni értékek, bár lehetnek személyesek, azokat a csoport határozza meg, amely az egyik része. Meghatározza a társadalmi, bár nem kőbe írt. Ezen túlmenően, különösen a kulturális örökség területén, arra vágyunk, hogy az értékeket egyetemesebbé tegyék, mint amelyek valójában vannak.

A népi építészet olyan építészeti stílus, amelyet a helyi igények, az építőanyagok rendelkezésre állása és a helyi hagyományokat tükrözve alakítottak ki. A népi építészet kezdetben nem formálisan képzett építészeket használt, hanem a tervezési készségekre és a helyi építők hagyományaira épült. A 19. század vége óta azonban sok profi építész dolgozott ebben a stílusban, megpróbálva fenntartani hagyományait. Idővel fejlődik, tükrözve azt a környezeti, kulturális, technológiai, gazdasági és történelmi környezetet, amelyben létezik. Összefoglalva hozzátehetjük, hogy minden régiónak különböző és sajátos igényei vannak. Ez automatikusan megteremti saját népi architektúrájuk eredetiségét.

Német - a népi jelentése egy adott hely őshonos. Az örökség megvitatásakor a népi nyelv az épített környezet helyi tulajdonságaira és hasznosságára utal. Mint ilyen, a népi nyelv lehet a kontextusról vagy a témáról. /

Un *lessico* per comprendere meglio il patrimonio culturale: Test di ricerca terminologica condotto dagli studenti

Affetto di Dagný Davíðsdóttir

L'affetto è bilaterale, è costituito dalle capacità corporee di influenzare e di essere influenzate che emergono e si sviluppano in concerto (Ben Anderson). Non ha bisogno di essere un corpo, può essere qualsiasi cosa. Gli affetti sono ovunque e sono collegati a tutto, ad esempio cose materiali, persone, idee e altri affetti. Possono essere collegati a qualcosa di popolare, il che porta molte persone a sentirne lo stesso effetto. Ma cos'è? L'affetto è un concetto curioso. Un grande gruppo di persone può essere colpito allo stesso modo mentre ascolta un cantante d'opera, quando i capelli sul braccio si alzano allo stesso tempo. Ma anche se lo sentono tutti, è anche un momento davvero personale. Molte memorie diverse, connessioni con altre persone e cose materiali fanno sì che le persone siano colpite.

Gli affetti sono positivi e negativi. Non vuoi avere un cuscino sul divano dal tuo nemico, l'effetto del cuscino ti dà emozioni che sono pensate per il nemico. È un "avvenimento" tra te e il tuo cuscino. Gli affetti aiutano le persone a scegliere cose materiali, amici, amanti e così via. Può anche aumentare la tua identità, ad esempio quando ti trasferisci in un altro paese ma raccogli mobili e decorazioni nella tua casa che ti ricordano il tuo vecchio paese.

Influenza - Influenza è un n / termine antropologico etnologico che si riferisce alla capacità del corpo per influenzare ed essere influenzati da qualcosa o qualcuno. Sebbene sia un'esperienza molto personale, può essere collegato a qualcosa di molto popolare, come una canzone pop che potrebbe parlare di crepacuore che è destinato a un pubblico diversificato, ma ogni individuo lo vive personalmente. L'affetto è quindi facile da integrare in tutto.

Architettura di Bouchet Ludivine

Secondo il sito web di Larousse, l'architettura è: L'arte di costruire // Stile, caratteristiche / particolarità e struttura di un edificio. // Arte della marcatura di un'opera d'arte.

In quelle definizioni, possiamo trovare tutti gli elementi riguardanti l'architettura: arte, stile, aspetto tecnico e modo di costruire. Vediamo l'etimologia della parola architettura. All'inizio, questo campo riguardava la chiusura e la copertura degli spazi. L'architetto era l'uomo che guidava gli operai. Tuttavia, manca l'aspetto storico. L'architettura ha un aspetto europeo abbastanza importante perché stili architettonici e monumenti simbolici hanno attraversato i confini nel corso degli anni. Durante l'antichità, le costruzioni romane si diffusero in tutta Europa. Oggi sono un importante patrimonio culturale. Durante il Medioevo, l'architettura non aveva nulla a che fare con l'arte. L'architetto guida solo i lavoratori e ha avuto una pessima reputazione. Le persone hanno solo preso attenzione agli edifici religiosi. Durante il Rinascimento, l'architettura divenne un'arte. L'architetto è diventato artista. Hanno lavorato con strumenti e fatto piani reali. L'architettura viene utilizzata per inviare un messaggio, per mostrare che appartengono a un gruppo. L'architettura diventa un rituale.

Nel primo articolo della legge sull'architettura del 1977: "L'architettura è un'espressione della cultura. La creazione architettonica, la qualità delle costruzioni, l'inserimento armonioso nel loro ambiente, il rispetto dei paesaggi e del patrimonio naturali o urbani sono di interesse pubblico".

Architettura - L'architettura rappresenta una metamorfosi dall'utilità a una dichiarazione di cultura, dalla religione a una dichiarazione di potere e ricchezza. Mentre può unire (ad esempio motivi islamici in stile Liberty, che è uno stile architettonico europeo), può anche dividere in quanto è una dichiarazione di potere contro l'altro. Ad esempio, Parigi usa / usa la sua architettura del 18° secolo come una dichiarazione di ricchezza.

Autenticità di Lauren Rae Joenoes

Autentico si riferisce a qualcosa di originale. Rappresenta la vera natura o le vere credenze. Fedele a se stesso, non copiato o falsificato.

L'autenticità è spesso vista come affidabilità, prima mano, genuinità e originalità (Pine & Gilmore, 2008; Kolar & Zabkar, 2010; Mollada, 2010). L'autenticità riguarda sempre la percezione di una persona di qualcosa di autentico o non autentico, che è modellato dallo sfondo di qualcuno e in un determinato contesto. Esiste una relazione tra il "centro" di qualcuno

della propria cultura e società e il modo in cui questa persona vede altre culture e società e dà un significato legato all'autenticità (Cohen, 1979). Il concetto di esperienza e autenticità sono visti come intrecciati. Si potrebbe affermare che non esiste altro tipo di autenticità che l'autenticità percepita. L'autenticità non è un concetto che descrive le caratteristiche intrinseche di oggetti o relazioni, ma è un valore dato dalla persona che lo percepisce, a livello di ontologia (Olsen, 2002). Mentre il nostro mondo sta diventando sempre più connesso e la conoscenza sta diventando sempre più disponibile, a causa della globalizzazione, ciò che era autentico qualche tempo fa, potrebbe non essere più percepito come autentico oggi. L'autenticità percepita non è qualcosa che è impostato, ma qualcosa che cambia nel tempo ed è contestuale (Molleda, 2010). (Cohen, E. (1979). Una fenomenologia delle esperienze turistiche. // Kolar, T. & Zabkar, V. (2010). Un modello di autenticità basato sul consumatore: un ossimoro o la fondazione del marketing dei beni culturali? *Gestione del turismo*, Vol. 31, p. 652-664. // Molleda, JC (2010). Autenticità e dimensioni del costruttore nella ricerca in relazioni pubbliche e comunicazione. *Journal of Communication Management*, Vol. 14: 3, p. 223-236. // Olsen, K. (2002). L'autenticità come concetto nella ricerca sul turismo. *Studi turistici*, Vol. 2: 2, p. 159-182. // Pine, JB & Gilmore, JH (2008). *Gli otto principi di strategia Autenticità: strategia e leadership*, Vol.36: 3, pagg. 35-40.

Autenticità di Neringa Kavaliauskaite

L'autenticità è la percezione di ciò che è genuino, reale o vero. Questo concetto può essere tradizionalmente classificato come oggettivo, costruttivo, postmoderno, esistenziale e può anche essere percepito come un costruito sociale delle persone, che comporta significati diversi di ciò che è esattamente autentico. Ci possono essere due forme per descrivere questo fenomeno: indicico (considera i tipi di autenticità che si ritiene siano "l'originale" o "cosa reale") e l'autenticità iconica (riflette e ricorda la forma originale). Per quanto riguarda l'autentica produzione culturale, può essere autentica nel senso che è il risultato di un autentico processo artigianale o di un prodotto, l'attrazione storica può essere autentica in relazione alla sua posizione autentica. A livello globale, i prodotti culturalmente autentici possono essere trovati per sentirsi collegati ad altre tradizioni culturali come parte della comunità globale.

Autenticità - L'autenticità è spesso intesa in termini di affidabilità e originalità e si basa su percezioni personali che sono a loro volta modellate da valori e contesti particolari. In effetti, si può sostenere che non esiste autenticità diversa dall'autenticità percepita. Dal punto di vista turistico, potremmo chiederci: la pizza alla mozzarella è autentica? Il cibo è autentico o l'ambiente circostante ha un ruolo? La pizza è autentica a casa, ma cucinata è conforme a una ricetta moderna (ized) o è autentica se cucinata secondo un'antica ricetta e mangiata in un ristorante tradizionale in una città storica? Dove finisce l'autenticità? Prendendo la Notre Dame a Parigi, la ricostruzione del XIX secolo secondo le idee del tempo è autentica o solo l'edificio nella sua forma originale può essere considerato autentico? Perché qualcosa di nuovo e modernizzato non può essere considerato autentico?

La credenza è l'accettazione che un'affermazione è vera o che qualcosa esiste o stabilita come un'opinione personale.

L'appartenenza si riferisce al fatto di far parte di un tutto. Inoltre, la sensazione che qualcosa appartenga a noi come individui o alla nostra società.

Impegno civico e sviluppo sociale. L'impegno civico è un processo sia politico che non politico che implica che tutti i membri della comunità siano in grado di partecipare alla vita civica. Lo sviluppo sociale si riferisce allo sviluppo del capitale umano e sociale di una società. L'obiettivo dell'impegno civico è rispondere alle preoccupazioni del pubblico e promuovere la qualità dell'intera comunità. Lo sviluppo della società cerca di spiegare i cambiamenti qualitativi nella struttura della società, che aiutano a raggiungere meglio i suoi obiettivi. Lo sviluppo è un processo di cambiamento sociale. Negli ultimi cinque secoli questo processo è aumentato in velocità e intensità, con un marcato aumento dell'accelerazione negli ultimi cinque decenni. Questi cambiamenti possono essere collegati al coinvolgimento attivo dei cittadini che nel mondo contemporaneo sono liberi di esprimere la loro opinione sui bisogni della società. Il meccanismo di base che porta al cambiamento sociale aumenta la consapevolezza che risulta in una migliore organizzazione. Quando la società rileva nuove e migliori opportunità di progresso, sviluppa nuove forme di organizzazione per sfruttare con successo queste nuove aperture.

Impegno civico - L'impegno civico è il processo di partecipazione attiva all'evoluzione di una comunità. Può assumere diverse forme come approcci top-down o bottom-up, ma in ogni caso rappresenta la volontà delle persone trasformate in azione e lavorare verso un risultato / società ideale. L'attivismo è una forma di impegno civico che parte dal basso, dalle iniziative locali e si propagano nel tempo verso terreni più elevati. L'attivismo potrebbe tuttavia incontrare la riluttanza delle parti interessate e delle autorità.

Equitazione classica di Maria Jose Sanchez

Definizione concettuale data durante il primo periodo moderno alla filosofia e al metodo di addestramento e gestione dei cavalli risale agli insegnamenti di Senofonte (430-354 a.C.), un filosofo greco, cavaliere e generale militare che trascorse gran parte della sua vita addestrando cavalli per diverse cavallerie militari greche. La sua educazione centrale ruotava attorno all'idea di collaborazione e cooperazione tra cavallo e cavaliere, piuttosto che l'uso della forza bruta e della compulsione (Sargent, S. (2016). Equitazione classica e i pericoli del discorso autorizzato sul patrimonio culturale immateriale emergente. *International Journal del patrimonio immateriale*, 11, 36-53). Ha applicato tale principio per sviluppare modi di addestrare ed esercitare il cavallo per specifici movimenti di cavalleria utili sul campo di battaglia. Il termine classico fu riproposto durante il periodo rinascimentale, momento in cui vi fu un risveglio di interesse per testi antichi come i teatri che Senofonte aveva scritto, al suo interno il suo lavoro più importante chiamato *Il cavallo*. Inoltre, la disciplina del dressage classico si è evoluta dall'addestramento della cavalleria, sviluppandosi in quello che oggi è noto come dressage competitivo. Diverse scuole di dressage classiche hanno basato i loro insegnamenti nell'idea di Senofonte di cavalcare in armonia con il cavallo anziché contro di lui.

Equitazione classica - L'equitazione classica può essere considerata un'arte, uno sport o un materiale culturale. In passato, era il principale mezzo di trasporto per molte persone in tutto il mondo e quindi i cavalli venivano usati come utilità, senza tentativi di umanizzare o formare alcun tipo di legame psicologico per conto del cavaliere. Il fatto che l'equitazione diventi un elemento culturale distintivo dipende dal modo in cui l'essere umano riferisce all'animale. Oggi ci sono tentativi di designare il cavallo classico come patrimonio immateriale.

Communitas (Normative e spontanee) di Gunnar Óli Dagmararson

Communitas è uno stato che può insorgere all'interno di gruppi, di due o più persone, in un periodo liminale o stato liminale. Lo stato che consideriamo il solito stato della vita di tutti i giorni viene abbandonato e viene adottato uno stato di comportamento alternativo - che non siamo abituati a praticare -. Mentre si trovano in questo stato liminale, gli individui sono liberati dalle esigenze quotidiane e sono tutt'uno con i loro compagni. Le communitas possono inoltre essere divise in due termini, communitas normative e communitas spontanee. La normativa è lo stato che prevale. Per un esempio nelle chiese quando la congregazione si riunisce per pregare Gesù Cristo. Sebbene tutti siano in chiesa allo scopo di pregare il "potere superiore", è improbabile che tutti si trovino "in Cristo" in questa circostanza. Il spontaneo è contrario alla normativa, nel senso che non è organizzato ma piuttosto viene dalla coscienza individuale e quindi la congregazione può trovarsi sopraffatta dallo Spirito Santo. Le persone sono quindi sollevate, spazzate via e prese in consegna nelle comunità.

Communitas - Communitas è un termine antropologico che si riferisce all'azione collettiva per conto di una comunità. Prendendo l'esempio del calcio, quando i tifosi cantano o reagiscono agli obiettivi, si può parlare di comunità spontanee. Quando tutti stanno in piedi e cantano lungo l'inno, si può parlare di norme normative. La domanda è: come può qualcosa trasformarsi da spontaneo a normativo? Le proteste, ad esempio, in generale sembrano organiche e spontanee. Tuttavia, nel tempo e con l'organizzazione, diventano normative.

La continuità si riferisce all'esistenza coerente di qualcosa per un periodo di tempo.

La diversità culturale come patrimonio culturale di Sæunn Ólafsdóttir

Nel 2001 l'UNESCO ha pubblicato una dichiarazione sull'importanza della diversità culturale come patrimonio culturale. È stata un'opportunità per l'istituto di chiarire la sua convinzione che un dialogo tra culture diverse sia il modo migliore per mantenere la pace nel mondo e rifiutare l'idea che gli scontri culturali siano inevitabili quando persone di diversa estrazione culturale si incontrano. (Stenou, 2002). La dichiarazione è stata rivoluzionaria poiché la diversità culturale è

stata descritta nel primo articolo come "patrimonio comune dell'umanità e dovrebbe essere riconosciuta e affermata a beneficio delle generazioni presenti e future." La dichiarazione afferma inoltre che il suo obiettivo è promuovere la conservazione della diversità culturale come un tesoro vivente e rinnovabile che non deve essere considerato immutabile ma come un processo dinamico che garantisce il benessere dell'umanità.

La globalizzazione e la mobilità delle persone tra i continenti hanno cambiato le comunità occidentali negli ultimi decenni. Questo è noto per creare una certa tensione e sentimenti di ostilità nei confronti di nuovi cittadini e incomprensioni tra gruppi culturali. È importante che tutti gli individui siano rispettati e provino il sentimento di appartenenza alla società. Per le persone che si spostano in un diverso ambiente culturale, può anche essere una sfida adattarsi a nuove circostanze. La cultura ospite presenterà richieste di adattamento, ma i requisiti di adattamento possono essere sia vaghi che mal definiti. Il senso di appartenenza alla comunità è importante per l'individuo per due motivi; al fine di soddisfare le aspirazioni sociali e culturali della sua società e costruire un'identità sana (Ingvarsson 2016). Il benessere è uno degli aspetti fondamentali dei diritti umani, che si può dire riferirsi a quanto una persona è soddisfatta della propria salute mentale e fisica, il senso di appartenenza a qualcuno, la sicurezza finanziaria e l'opportunità di lavorare su qualcosa che conta .

Sandell (2007) sottolinea che i musei hanno il potenziale per lavorare su questi obiettivi in vari modi. Per la maggior parte, i musei hanno avuto un ruolo culturale da svolgere piuttosto che sociale. Ma i musei sono in una posizione unica per promuovere l'uguaglianza poiché la loro voce è rispettata e riconosciuta di grande importanza culturale. Pertanto, il loro potere come strumento per il cambiamento sociale è stato sottovalutato.

I musei sono il luogo ideale per deliberare e celebrare la diversità culturale, costruire ponti tra i gruppi, rafforzare un senso di comunità, appartenenza e inclusione. Lo scopo dei musei è sempre stato quello di proteggere e diffondere informazioni sul patrimonio culturale. Pertanto , dobbiamo essere aperti a inventare nuovi modi e idee su come i musei possono perseverare e manifestare la diversità culturale. Oltre a condividere informazioni e intrattenimento, i musei hanno anche il potenziale per essere organizzazioni socialmente responsabili volte a promuovere l'uguaglianza e il benessere di tutti i cittadini. (Ingvarsson, L., Egilson, ST e Skaptadottir, UD (2016). "Voglio una vita normale come tutti gli altri": vita quotidiana dei richiedenti asilo in Islanda. Rivista scandinava di terapia occupazionale, 23 (6), 416- 424., DOI: 10.3109 / 11038128.2016.1144787. // Sandell, R. (2007). Musei e lotta alla disuguaglianza sociale: ruoli, responsabilità, resistenza. Musei e loro comunità, 95-113. // Stenou, K. (2002) Dichiarazione universale dell'UNESCO sulla diversità culturale Serie di diversità culturale, 1, 61.)

Diversità culturale di Sæunn Ólafsdóttir

La diversità culturale è l'eredità comune dell'umanità, come affermato nella Dichiarazione universale dell'UNESCO sulla diversità culturale. Nella dichiarazione si afferma che "la cultura assume forme diverse nel tempo e nello spazio. Questa diversità si incarna nell'unicità e nella pluralità delle identità dei gruppi e delle società che compongono l'umanità. Come fonte di scambio, innovazione e creatività, la diversità culturale è tanto necessaria per l'umanità quanto lo è la biodiversità per la natura. In questo senso, è l'eredità comune dell'umanità e dovrebbe essere riconosciuta e affermata a beneficio delle generazioni presenti e future . "Le nostre società stanno diventando sempre più diverse, quindi è importante incoraggiare una comunicazione pacifica tra gruppi di diversa provenienza e identità. Consentire a tutti i cittadini di partecipare, essere inclusi e rispettati nella società, garantisce pace e vita pubblica fiorente.

Diversità culturale - La diversità culturale è un concetto sociale che si riferisce alla diversa e pacifica comunicazione e inclusione di tutte le persone di tutte le etnie nella vita pubblica. Si tratta di essere in grado di accettare le persone e di farle sentire benvenute. Tuttavia, come si può ottenere la diversità se non si parla di etnia? La diversità è tutta là fuori. Tutte le cose che Hutu e Tutsi erano già diverse. Sono i colonizzatori che hanno usato questa diversità per dividere.

Sostenibilità culturale si intende aumentare la comprensione e determinare il ruolo della cultura nello sviluppo sostenibile.

Istruzione e conoscenza. L'istruzione è il processo di aiuto al processo di apprendimento. Le conoscenze possono essere fatti o informazioni acquisite da una persona attraverso l'educazione. La conoscenza è sempre stata l'obiettivo dell'educazione. Ad ogni modo, possiamo osservare che negli ultimi anni le persone non prestano attenzione alla

conoscenza, ma al superamento degli esami e all'ottenimento dei certificati. Pertanto, l'enfasi è focalizzata sulla comprensione del formato degli esami, quindi i giovani non riescono ad avere le conoscenze di base di varie materie che li aiutano a creare una personalità completa.

Elite è una minoranza selezionata con influenza o autorità sulle altre persone (una persona o un gruppo di persone).

Emozione di Anna Solovyeva

Emotone è la reazione di un individuo al suo ambiente, ad altri individui ed eventi. Le emozioni comprendono sia lo stato interiore dell'individuo sia i segni esterni con cui le proprie emozioni vengono rese note agli altri. Da un lato, le emozioni, come la gioia, la tristezza, la paura, l'eccitazione o l'ansia sono collegate alle reazioni biologiche e alcune delle manifestazioni emotive possono essere involontarie o inconsce: ad esempio, una persona suda o trema. D'altra parte, la manifestazione di emozioni o la soppressione di tali manifestazioni è profondamente radicata in una cultura a cui appartiene un individuo. Le idee di comportamento emotivo proprio o improprio in una determinata comunità fanno parte del patrimonio della comunità e dipendono dalla sua storia, tradizioni, religione. I tipi di risposte emotive attese nella comunità o denunciate da essa vengono alla luce nell'arte e nei media: nei modi in cui le emozioni sono descritte in letteratura, mostrate nei film o persino nelle notizie quotidiane. Tale prova culturale contribuisce all'identità della comunità e alla sua immagine sia esteriore che interiore. Le risposte emotive possono essere un linguaggio che aiuta i membri della comunità, così come gli estranei, a capire cosa sta succedendo - ma gli stessi dati, se non sufficientemente compresi, possono anche dare origine a numerosi malintesi e pregiudizi, in modo che alcune comunità sono etichettate come insensibili, insensibili, superficiali, maleducati o, al contrario, raffinati e sottili.

Le emozioni sono un modo in cui un individuo partecipa a qualcosa che sta accadendo nel suo ambiente. La combinazione di stati mentali, espressioni psicosomatiche e stati con reazioni biologiche nel corpo. È ciò che una persona "sente", non come una semplice sensazione, ma come qualcosa di più profondo, che ha un impatto sul corpo. Le emozioni differiscono dai sentimenti in quanto hanno un maggiore impatto fisico sul nostro corpo (le emozioni di solito cambiano il nostro stato d'animo, il comportamento, la frequenza cardiaca, ecc.) e l'"anima" ed è quasi sempre espressa (viso, voce, posizione del corpo) e può essere osservabile da altri. È molto difficile controllare le emozioni con uno sforzo consapevole. Le emozioni possono essere viste come i nostri sentimenti individuali. Di solito fioriscono quando una persona prova empatia con qualcuno o qualcosa. Inoltre, le emozioni potrebbero essere viste come parte della nostra cultura o eredità collettiva.

Emozioni - Prendendo come esempio il Museo delle rotture che di per sé può essere molto espressivo, le emozioni si riferiscono al modo in cui calibrano e reagiamo, ciascuno nel nostro modo diverso, alle esperienze di vita e al patrimonio. Sebbene le emozioni possano non essere personali, di solito trascendono la parte materiale dell'eredità.

Gruppo etnico di José Carlos Rodeiro

Gruppo di persone della stessa razza o nazione. Si identificano tra loro sulla base di somiglianze come esperienze ancestrali, linguistiche, sociali, culturali o nazionali. A differenza di altri gruppi sociali (definiti da status economico, età o hobby), il gruppo etnico è spesso uno status ereditato basato sulla società in cui si vive. In alcuni casi può essere adottato se una persona si trasferisce in un'altra società. L'appartenenza a un gruppo etnico tende a essere definita da patrimonio culturale condiviso, miti di origine, storia, patria, lingua o dialetto, sistemi simbolici come religione, mitologia e rito, cucina, stile di abbigliamento, arte e aspetto fisico. In molti casi, i gruppi etnici, storicamente derivati dalla stessa popolazione fondatrice, spesso continuano a parlare lingue simili o correlate e condividono un background genetico simile. Attraverso il cambio di lingua, l'acculturazione, l'adozione e la conversione religiosa, a volte è possibile per gli individui o i gruppi lasciare un gruppo etnico e diventare parte di un altro (eccetto per i gruppi etnici che enfatizzano la purezza razziale come criterio chiave di appartenenza). Il gruppo etnico è spesso usato come sinonimo di termini ambigui come nazione o popolo. In inglese, può anche avere la connotazione di qualcosa di esotico (vedi "ristorante etnico", ecc.). Generalmente legato alle culture degli immigrati più recenti, che sono arrivati dopo la popolazione fondatrice di un'area stabilita.

Gruppo etnico di Roxana Mitroi

Un gruppo etnico viene spesso definito come una categoria di persone che condividono un'identità etnica e si distinguono dagli altri gruppi attraverso particolari somiglianze. Queste somiglianze sono stabilite sulla base di un background culturale comune che include elementi di eredità, origini, lingua e sistemi di simboli. È importante notare, tuttavia, che i gruppi etnici non devono essere confusi con gruppi razziali, gruppi nazionali o altri termini simili, in quanto la distinzione etnica viene fatta sulla base di una cultura condivisa, piuttosto che su caratteristiche fisiche o appartenenza a una nazione-stato. In quanto tale, all'interno dell'Europa, si possono identificare diversi gruppi etnici indigeni e non indigeni come olandesi, gallesi e romani tra vari, e altrettanto importanti, altri. Legati al discorso sul patrimonio europeo, i gruppi etnici svolgono un ruolo significativo nella definizione di un'identità europea, dato il focus delle istituzioni europee di cultura ed educazione sulla diversità e sul multiculturalismo. Tuttavia, l'integrazione del patrimonio etnico in un più ampio patrimonio europeo potrebbe comportare sfide e deve essere trattata con cura al fine di promuovere la solidarietà, l'unità e la comprensione tra e all'interno dei gruppi etnici, piuttosto che funzionare come origine della disuguaglianza e della discriminazione. (Applebaum, RP & Chamblis, WJ (1997). *Sociologia: una breve introduzione*. New York City, NY: Longman. // Caffyn, A. & Lutz, J. (1999). Sviluppo del prodotto del turismo storico in multietnici *Tourism Management* 20 (2), pp. 213-221. // Peoples, J. & Bailey, G. (2010). *Umanità: introduzione all'antropologia culturale* (nona ed.) Belmont, CA: Wadsworth, Cengage Apprendimento.)

Gruppo etnico - Un gruppo etnico è una categoria di persone che condividono una particolare identità, basata su un background culturale comune che può includere patrimonio, origini e lingua. Anche se a volte usati in modo intercambiabile con gruppi razziali o nazionali, i gruppi etnici si distinguono per cultura, piuttosto che per caratteristiche fisiche o appartenenza allo stato-nazione. Poiché le istituzioni europee prestano molta attenzione alla diversità culturale, i gruppi etnici svolgono un ruolo importante nella definizione di un'identità europea.

Gruppo etnico - Un gruppo etnico è un gruppo che ha qualcosa in comune. Mentre gruppo etnico e nazione sono usati allo stesso modo, i gruppi etnici sono, in effetti, definiti dalla cultura. Tuttavia, questa separazione potrebbe essere controproducente, poiché è difficile evitare la nazione di gruppi etnici. Abbiamo bisogno del concetto di "gruppi etnici" per dare un senso al mondo, ma dobbiamo essere consapevoli che potrebbe servire per la divisione.

Europeo. Essere europei significa condividere gli stessi valori. Riguarda noi e i sentimenti comuni che proviamo verso il mondo e verso l'altro. I migranti verso i paesi europei, qualunque essi siano, sono curiosi dei nostri costumi e tradizioni (e della loro diversità) e desiderano sentirsi integrati nella nostra cultura europea.

Identità di gruppo di Intan Purwandani

Identità andalusa: un'entità coerente creata mescolando il gruppo di persone dai modelli migratori. Attraverso l'assimilazione e il processo di alloggio, la religione e l'area geografica influenzano lentamente la creazione dell'ambiente andaluso (Apaydin, 2014). Ibn Khaldun et al., (1967) in Apaydin (2014) avevano indicato che l'identificazione etnica della società andalusa è modellata dal sentimento di appartenenza a un particolare gruppo culturale. Questo sentimento è chiamato *asabiyya* o affinità di rete o solidarietà di gruppo. L'orientamento etnico specifico che intendeva riferirsi ad arabo, berbero / *saqaliba* ed ebrei. Anche se Benaboud (1980) in Apaydin (2014) sostiene che la società andalusa era etnicamente eterogenea e socialmente integrata; Apaydin (2014) sottolinea fermamente che le caratteristiche principali dell'identità del gruppo andaluso sono la fede musulmana, la lingua araba e il carattere misto che in alcuni punti ha ancora differenze con la comunità di lingua araba musulmana altrove. Lo stesso andaluso viene percepito come chiunque discenda da musulmani spagnoli che furono costretti per la prima volta a convertirsi al cristianesimo dopo il 1492 e furono espulsi dalla penisola iberica. In Marocco, etnia e patrimonio andalusi hanno fornito una storia dominante nella religione, nella lingua e nella cultura nella società marocchina. L'identità andalusa da questa prospettiva è definita come un'unica identità con una gamma complessa di contesto socioculturale (Bahrami, 1995). (Apaydin, M. (2014). Sviluppo dell'identità del gruppo andaluso. *Revista de Estudios Andaluces*, 85-97. // Bahrami, B. (1995). La persistenza dell'identità andalusa a Rabat, in Marocco. Filadelfia: Università della Pennsylvania.)

Identità andalusa - L'identità etnica andalusa rimane interessante in quanto non è sempre considerata europea o puramente europea. Le caratteristiche principali dell'identità andalusa come gruppo sono la fede musulmana, la lingua araba e la cultura mista nordafricana ed europea. Questo non vuol dire che il gruppo andaluso sia omogeneo, poiché

all'interno di questo gruppo stesso possiamo identificare altre varie identità, ad esempio anche andalusi che sono cristiani o ebrei. // Domande: perché gli andalusi non sono considerati parte dell'Europa? - Sebbene l'Andalusia appartenga all'Europa almeno da un punto di vista geografico, a causa del loro patrimonio fisico e immateriale e della loro genetica mista tra identità etniche europee e marocchine, la loro appartenenza all'Europa è contestata.

Heritage di Despoina Palialexi

Caratteristiche o circostanze di natura culturale, sociale o economica. Il patrimonio è di solito legato ad un passato storico. Possiamo collegare questo concetto ad attributi fisici o immateriali ereditati da un gruppo di persone e che si presume siano protetti per essere raggiunti per le generazioni in arrivo. L'atto deliberato di preservare il patrimonio culturale dal presente al futuro è noto come Conservazione della natura. Il patrimonio culturale è unico e insostituibile, ha un impatto sulla civiltà moderna e ha la responsabilità di preservarlo e salvaguardarlo. Gli oggetti più piccoli come opere d'arte e altre opere culturali sono raccolti in musei e gallerie. Il patrimonio può essere collegato alla cultura tangibile (edifici, monumenti, libri), cultura immateriale (musica, lingue, detti) e patrimonio "naturale", che può essere collegato a paesaggi o biodiversità. La società moderna ha capito che quei valori limitati (tangibili, intangibili o naturali) devono essere protetti. Dal 20° secolo, entità come l'UNESCO o le figure dei Parchi Nazionali / Naturali si sono alzate per raggiungere quegli obiettivi protettivi.

L'immagine è una rappresentazione visiva che rappresenta l'aspetto visivo di uno o più oggetti o persone. Può essere realizzato su diversi media come carta, macchina fotografica o nel cervello umano. L'immagine di solito contiene informazioni di due o tre dimensioni. Viene anche utilizzato per qualsiasi forma bidimensionale, come una mappa, una grafica o un dipinto. Un'immagine fugace può essere mantenuta per un breve periodo di tempo. Tale può essere la nostra riflessione quando ci vediamo allo specchio o in una scena di un film. Un'immagine fissa, come un foglio di stampa fotografica, viene memorizzata per un tempo più lungo.

Comunità immaginate di Sandra Björg Ernudóttir

Il concetto di comunità immaginate è stato a lungo dominante quando si parlava di nazioni e patrimonio culturale. Diverse nazioni hanno alcune apparenze, come razza, storia e patrimonio culturale per citare alcune cose. In Europa nel diciannovesimo secolo era davvero chiaro, nazioni ed etnie erano classificate dalle nazioni "civilizzate" e più lontano è l'altra nazione, l'immagine etero è ancora più esotica. Le nazioni che si trovano al centro consentono ciò che è piacevole fare e dire, ma nella periferia le cose iniziano a diventare più esotiche, è un luogo dove tutto può succedere. Oggi è andato per lo più oggi, ma a volte possiamo vederne traccia, ad esempio con il movimento in quei giorni in Europa, le persone incontrano culture che non hanno familiarità.

Il termine comunità immaginata si riferisce anche al fatto che anche i membri delle nazioni più piccole non conosceranno mai ogni persona che fa parte della loro nazione o tribù. Ma possono sempre immaginare le loro comunicazioni e poiché hanno qualcosa insieme, come un inno nazionale o un'altra forma di patrimonio culturale, si vedono come una nazione. Con questo patrimonio culturale, la nazione determina la loro nazionalità e la loro unicità tra le altre nazioni. Può anche essere visto come immaginato perché la nazione, insieme, decide di dimenticare qualcosa della storia. Allo stesso tempo trovano importante ricordare qualcos'altro, qualcosa che vogliono mantenere nella loro identità.

Comunità immaginate - Il termine "comunità immaginate" è stato coniato da Benedict Anderson per esaminare e analizzare il nazionalismo. I membri di una comunità sentono di conoscersi, anche se in realtà non lo fanno, perché condividono certe somiglianze (percepite).

Paesaggio di Laurine Vallon

In primo luogo, un paesaggio è una panoramica che offre la natura, di un'area, di un paese o di una regione della terra. Possiamo chiamarlo un panorama o un punto di vista. È anche considerata una costruzione sociale di un'area fisica con significati multiformi, basata sull'interazione di fattori antropici e / o naturali. I paesaggi sono grandi parti del nostro patrimonio, dobbiamo preservarlo come natura, architettura. Rappresenta la diversità del mondo, la bellezza naturale e l'accoppiamento delle attività umane e della vita naturale. Un paesaggio rappresenta anche l'aspetto della terra caratteristica di una particolare regione.

Il paesaggio è un'estensione di terra. Un paesaggio è una combinazione di forme, motivi, colori, suoni ... che funzionano come componenti che interagiscono con le esperienze cognitive ed emotive di una persona. Può essere un paesaggio visivo, acustico ... e può anche essere la prospettiva politica, il paesaggio culturale ... In una visione più generale, ogni persona può avere un'opinione e una comprensione diverse sul paesaggio. Vale a dire, ogni persona comprende i diversi elementi che lo compongono in base alla sua esperienza personale, cultura ed estetica. Tutte le caratteristiche visibili di un'area di campagna o di terra, spesso considerate in termini di fascino estetico.

Lingue europee di Oranne Davoust

Le lingue EUROPEE discendono dalla famiglia lingua proto-indo-europea che sono state parlate migliaia di anni fa. Più di un migliaio di lingue sono apparse a seguito dell'espansione di questo linguaggio in tutta Europa. Slavo, tedesco, latino ... tutte quelle lingue condividono la stessa origine, ma sono anche il risultato di un lungo processo e la mescolanza di idiomi diversi. Sono un modo di comunicare che collega le persone alla ricerca di altri, ma fanno anche parte della nostra identità. Cultura e storia stanno definendo l'identità delle persone o di una comunità, proprio come le lingue. Riteniamo di appartenere a un gruppo perché parliamo lo stesso linguaggio. Le radici comuni portano a similitudini tra le lingue: condividiamo alcune parole o espressioni. In un certo senso, una parte della nostra identità è condivisa in tutte le lingue. Le lingue vivono ma fanno anche parte della nostra identità comune e per estensione del nostro comune patrimonio.

La materialità misura la presenza o l'assenza di un elemento o oggetto che può essere percepito dai sensi. La materialità è giudicata in base alla sua natura intrinseca, al suo valore di impatto (influenza), al suo valore d'uso e alle circostanze (contesto) in cui si verifica.

Memoria (collettiva / sociale / culturale / comunicativa). La memoria sociale contribuisce al processo di socializzazione dei soggetti. Trasferito da una generazione all'altra, qualcosa che aumenta i fastidiosi cambiamenti nella vita dell'individuo e della società. Il contenuto non è uniforme e concordato da tutti gli individui e gruppi sociali. La memoria è una costruzione ma non una costruzione imparziale. È una costruzione fatta con sentimenti come felicità o paura. La memoria è importante per capire come le persone hanno vissuto un evento, ma non può essere usata per conoscere la verità. Un patrimonio culturale può usare la memoria per cambiare il discorso. La memoria può dimenticare alcune parti di un evento o un periodo che può portare a conflitti.

Memoria di Mathilde Deavaud-Rainieri

La memoria è l'informazione che viene memorizzata nella mente di una persona che si collega alla storia, ai luoghi e alle esperienze passate. Può essere sia un'esperienza individuale che condivisa. La memoria è spesso costruita socialmente da una famiglia, un gruppo di persone o un paese. La memoria crea una connessione con il proprio patrimonio personale e viene spesso tramandata attraverso le generazioni. Può anche essere soppresso e intenzionalmente taciuto. Alla fine la memoria è qualcosa che un individuo sceglie di tenere nella sua mente, o di lasciar andare se è qualcosa di piacevole o qualcosa che sarebbe piuttosto dimenticato. Ecco perché le società di oggi sono profondamente influenzate dalla loro memoria (buona o cattiva), la memoria può modellare il comportamento di un'intera società dalla gente alla politica.

La memoria è un tipo di patrimonio immateriale. Quando la memoria viene raccolta, deve essere interpretata con cautela in quanto può essere distorta. Tuttavia, la memoria ha un'influenza sul patrimonio culturale tangibile, come il modo in cui certi edifici e luoghi vengono ricordati e gli eventi / la storia ad essi associati.

Memoria di Noelia Agulla

Collegamento di particolari eventi storici che illustrano il passato di una regione, eventi individuali e collettivi memorabili. C'è una connessione con il passato, contribuisce al processo di socializzazione e alla formazione dell'ideologia, quindi la memoria aiuta le società e gli individui a svilupparsi e impostare la propria ideologia e stile di vita. È ereditato di generazione in generazione, che in qualche modo comporta sempre dei disturbi nella vita di tutti, a livello individuale e nei diversi gruppi sociali. Potremmo dire che può essere adattato all'identità socio-psicologica del

soggetto. Le società tendono ad avere un'opinione positiva sulla memoria e un'opinione negativa sull'oblio. La parte della memoria legata alla definizione di identità, ci mette in contatto con le nostre radici e ci mostra il nostro futuro. Tutto sommato, la memoria dovrebbe sempre aiutarci a evitare di ripetere gli errori del passato (ad esempio guerre, genocidi, ecc.).

Messaggio e media. Il messaggio è l'oggetto della comunicazione. Sono le informazioni che il mittente invia al destinatario attraverso un canale di comunicazione. Con i media comprendiamo lo strumento con cui viene svolto il processo di comunicazione.

La mobilità è spostamenti che si verificano in un ambiente fisico e possono essere fatti da persone e merci da un luogo all'altro, da un lavoro a un altro, o da un livello sociale a un altro.

Museo di Océane Vercasson

La parola « museo » deriva dal termine greco *museion*, il godswood in cui vivevano le muse, i compagni di Apollo e i guardiani delle arti. Questa è un'istituzione al servizio della società, aperta al pubblico e, per estensione, l'edificio che incarnava l'istituzione; un vero capolavoro architettonico. I suoi compiti principali sono acquisire, preservare, studiare, esibire e comunicare il patrimonio culturale materiale e immateriale in obiettivi educativi, scientifici, sociali e del tempo libero. Un museo è un collegamento verso la conoscenza. Il primo museo fu costruito ad Alessandria: era uno spazio pubblico dedicato agli studi. Fu durante il Rinascimento che la parola museo ha il nostro vero significato. Intorno al 1520, a Firenze, un principe raccolse raccolte e lo chiamò "museo". Questo significato cambia in Francia nel 1560. Significa una stanza in cui sono collocate diverse raccolte non classificate. Nel XVIII secolo, questi gabinetti diventano musei, sotto la dinamica di due eventi: il passaggio da una struttura privata a una struttura pubblica e l'ascesa della classificazione e dell'organizzazione scientifica. Le case del Kunstmuseum di Basilea sono il primo museo aperto al pubblico nel 1671, seguito dal Museo Ashmolean di Oxford, nel 1683. Anche se in prima istanza il museo ha conservato ogni oggetto prezioso, è apparsa una specializzazione. Oggi ci sono ampie categorie: museo d'arte, museo archeologico, museo di storia naturale, ecomuseo, società, museo storico e tecnico.

Il museo è un'istituzione pubblica, senza fini di lucro, al servizio della società e del suo sviluppo. È dedicato all'acquisizione, alla conservazione, alla ricerca, alla comunicazione, all'esposizione ... a scopo di studio, educazione e collezioni d'arte. In un museo, le persone possono esplorare le loro credenze personali attraverso verità universali. Un museo è il nostro legame con le credenze e il modo di vivere nei tempi passati.

Museo - Il termine "museo" deriva dall'antica parola greca "topo" che indica un luogo / tempio dedicato alle muse - i guardiani di Apollo e le fonti di conoscenza. Il termine si è ora evoluto per indicare veri e propri capolavori architettonici, in cui artefatti e altri oggetti importanti sono esposti in modo tale da comunicare il loro ruolo nella società.

Museo - Un museo può essere qualsiasi cosa; può essere un'intera città come Parigi, ma può anche essere un villaggio rurale non molto turistico. Le persone stesse e le loro case possono anche essere musei, in quanto non vi è alcuna limitazione a un certo tipo di edificio, collezioni o altri beni materiali. Il dibattito rimane sul modo in cui i musei trattano la cultura e il patrimonio.

Nome. Cosa c'è in un nome? I nomi possono essere infusi di potere e possono rappresentare il nostro patrimonio culturale. Ad esempio, il nome Adolf sarà sempre associato alla Germania nazista e alla necessità di portare via o distruggere (una parte della) storia. Il nome fa quindi parte della cultura, che può portare a divisioni, ma può anche far incontrare le persone.

La narrativa è un modo per raccontare le azioni compiute da alcuni personaggi in un determinato momento e luogo. È anche un modo per raccontare eventi ed esperienze veri e falsi. Inoltre, si può anche essere l'arte, la tecnica o il processo di narrare, o di raccontare una storia.

Nation di Mihaela Vidan

Una *nazione* è un folto gruppo di persone unite da storia, cultura o lingua comuni, che vivono in un determinato territorio limitato da confini, un paese o uno stato. Al di là della definizione rigorosa e più chirurgica della nazione c'è un termine inclusivo, progettato per indicare a individui che condividono valori, a quelli di noi uniti dalla storia, a coloro che hanno le stesse credenze, o forse al contrario, pensano esattamente il contrario, a coloro che hanno origini familiari antiche e coloro che hanno appena aderito a un'identità. La nazione è ciò che la gente vuole farne. Se consideriamo la nazione solo guardando la sua eredità, possiamo capire la parola usando un'altra: eredità. Possiamo dire che la nazione può essere una costruzione sociale di tutti i tipi di idee, valori, tradizioni e simboli comuni passati da una generazione all'altra. Allo stesso tempo non possiamo parlare di nazione senza coinvolgere i sentimenti. Essendo un costrutto sociale artificiale, costruito per servire uno scopo politico, è elementare trasformare l'idea o la teoria fredda, contenente vari elementi concettuali in una parte viva della società a cui le persone possono relazionarsi e aderire.

L'identità nazionale e / o di gruppo, (collettiva / sociale / culturale / comunicativa) si riferisce all'identificazione con un gruppo di persone e alla sua partecipazione, rappresentata da tradizioni, cultura, lingua e politica distinte. L'identità nazionale può riferirsi al sentimento soggettivo che si condivide con un gruppo di persone su una nazione, indipendentemente dal suo status. L'identità nazionale è vista come "una sorta di consapevolezza della differenza", un "sentimento, riconoscimento e distinzione" tra i concetti di "noi" e "loro". L'espressione estrema dell'identità nazionale è lo sciovinismo, che si riferisce alla ferma convinzione nella superiorità del paese.

Nazione - Nazione indica un forte senso di identificazione e appartenenza a uno stato, che non ha limiti e non cambia mai. Non è tuttavia statico, poiché i potenziali limiti cambiano nel corso della storia. Si tratta di sentire che si fa parte di qualcosa di più grande di se stessi.

La natura come qualità e caratteristiche dell'essere umano. È equivalente al mondo naturale, all'universo fisico o al mondo materiale. Il concetto tradizionale prevede una separazione tra gli elementi naturali e quelli artificiali.

Nature di Mara Cristina

La natura è l'equivalente dell'infinito. La natura non può essere ripresa all'esistenza presente, ma a tutto ciò che passato, presente e futuro mettono insieme. La natura è la forza che raccoglie una varietà di galassie, piante, animali, sistemi, paesaggi e, naturalmente, l'origine dell'umanità. La natura è il mondo materiale che ci circonda, la flora e la fauna che proteggiamo, la vita selvaggia che miriamo a conoscere, le foreste e gli oceani che ospitano milioni di organismi, l'energia e i cambiamenti climatici che già sentiamo. La natura è la costruzione della vita. È l'universo con tutti i suoi fenomeni. La natura è l'identità dell'esistenza indipendente dalle persone, le risorse senza le quali le persone non potrebbero vivere, l'essenza di qualcosa che esiste, la fonte della crescita e del cambiamento. La natura è anche definita come il carattere base dell'umanità, come un personaggio innato, come un comportamento, la totalità del tempo e dello spazio.

Natura - Nulla esisterebbe se la natura non ci fosse. Per quanto molti umani vadano contro e provino a cambiarlo, le forze della natura sono sempre più forti e possono trasformare tutto ciò che è costruito o tentato dagli esseri umani. La natura è l'essenza della vita.

Gli oggetti sono tutto ciò che può essere percepito da una persona. Esistono indipendentemente dalla nostra volontà e dal nostro intelletto.

Tradizione orale e folklore si riferiscono a tutto ciò che viene trasmesso di generazione in generazione e diffonde esperienze e conoscenze alle generazioni successive. Il folklore è l'insieme di credenze, pratiche e costumi che sono tradizionali da un gruppo di persone o cultura. Le storie nella tradizione orale sono quelle che un popolo costruisce, raccoglie e porta avanti come parte del suo mondo culturale. Il folklore appare principalmente nella tradizione orale, sebbene la trasmissione orale non sia sufficiente per distinguere il folklore dal non folclorico. D'altra parte, se una storia viene trasmessa solo "stampata" e non in modo orale, sarebbe considerata una "produzione letteraria basata su un modello folk, ma questo non è lo stesso del modello popolare". Il folklore include epopee miti, leggende, fiabe, favole, proverbi, canzoni, ecc. Le tradizioni orali sono anche un modo per analizzare come una società può definirsi. Una tradizione orale può scomparire se una società ritiene che non ne abbia più bisogno.

Tradizione orale - La tradizione orale è un metodo di comunicazione inteso a preservare e trasmettere ulteriormente tradizioni e culture. Può cambiare nel tempo e ogni volta che una storia viene raccontata, vengono create nuove variazioni. La tradizione orale è un enorme dominio di arte e cultura.

Altro di Helena González Doval

Poiché "altro" si riferisce a chiunque sia separato dal proprio io e implichi idee di identità e formazione di soggettività, l'altro descriverà il processo attraverso il quale viene utilizzata una differenza e trasformerà le caratteristiche dell'altro (chiamato "alterità") in modo da creare un gruppo e un gruppo esterno. L'out-group sarebbe quello dominato, la cui identità è considerata carente e che potrebbe essere soggetta a discriminazione da parte del gruppo.

Da un punto di vista post-coloniale, e coniato da Gayatri Spiveak, l'altro si riferisce al processo mediante il quale il discorso imperiale crea "altri" e descrive i vari modi in cui il discorso coloniale produce i suoi soggetti. Mentre l'"Altro", con la "O" maiuscola, corrisponde al focus del desiderio o del potere in relazione al quale viene prodotto il soggetto, l'"altro" è il soggetto escluso o "dominato" creato dal discorso del potere. Tuttavia, si tratta di un processo dialettale perché l'altro colonizzante è stabilito nello stesso momento in cui gli altri colonizzati sono prodotti come soggetti.

Altro: l'altro è prodotto da e attraverso il discorso. Possiamo identificare due tipi di altro: (1) l'O'ther, che si riferisce all'altro che possiede uno status superiore, ad esempio il turista; (2) l'altro, che si riferisce agli abitanti locali che si trasformano in altri, creando così gruppi dentro e fuori. Guardando l'Europa, possiamo chiederci chi siano gli altri europei. // Domande: come può essere altrimenti vista / capita la 'O' - 'o' nell'altro? - Può anche essere visto come la divisione tra dominatore e dominato, in cui l'O'ther potrebbe essere colonizzatore e l'altro potrebbe essere colonizzato. Questi concetti sono molto rilevanti per l'Europa nel contesto di un aumento della migrazione, in cui il migrante è generalmente visto come l'altro. Osservando l'africanismo o l'asiatismo, in cui gli africani o gli asiatici sono gli "altri" colonizzati, dal punto di vista turistico, si pone la questione di come si crei un'identità rispetto alle differenze (culturali) reali che esistono.

Il passato è uno stato di essere nel passato. La qualità soggettiva di qualcosa che viene ricordato invece di essere sperimentato al momento.

La performance è un modo particolare di agire o comportarsi.

La creazione di luoghi è un approccio poliedrico legato alla pianificazione, progettazione e gestione degli spazi pubblici in connessione con le comunità che abitano quello spazio. Sfrutta le risorse, l'ispirazione e il potenziale di una comunità locale, con l'intenzione di creare spazi pubblici che promuovano la salute, la felicità e il benessere delle persone. È sia un processo che una filosofia.

Il potere è la capacità che qualcuno deve ordinare. Inoltre, influenza o autorità sulle altre persone (una persona o un gruppo di persone).

La conservazione è l'azione di preservare qualcosa. Fallo durare, nel suo stato precedente. Cura di una costruzione, ambiente naturale ... di valore storico. Ad esempio, prendersi cura di un ambiente naturale.

La ricostruzione è l'azione della ricostruzione. Costruire qualcosa che esisteva in passato ed è stato distrutto.

Restauro , di Boukedjar Tarek

Il restauro è l'azione di restituire qualcosa a un ex proprietario, luogo o condizione. Ritorno a una posizione o condizione precedente. Inoltre, la riparazione o la conservazione di opere d'arte. Ad esempio, la riparazione o la manutenzione di opere d'arte o il ripristino del regime politico che era stato sostituito da un altro. Il restauro è il concetto che può essere applicato sia al materiale che ai beni immateriali. Nel caso delle arti, questa procedura è stata discussa a partire dal Rinascimento. Per molto tempo, il restauro è stato la procedura intesa a ripristinare i beni come dipinti, sculture e

monumenti nella loro forma originale. Nel diciannovesimo secolo, la discussione è stata intensificata da autori come John Ruskin che hanno affermato che il restauro è una bugia, e Viollet-le-Duc, restauratore francese che sosteneva la teoria secondo cui il restauro avrebbe dovuto completare parti mancanti con una reinterpretazione basata su l'idea originale. Nel 20° secolo, autori come Camilo Boito e Cesare Brandi stavano difendendo la prospettiva che diceva che il restauro deve rispettare le tracce del tempo, il che significa che riportare l'arte alla sua condizione originale è in realtà una falsificazione storica ed estetica. Questa idea è il fondamento delle discussioni contemporanee e si basa sulla base delle carte patrimoniali.

Ripensare e ricontestualizzare il patrimonio di Neringa Kavaliauskaite

Il patrimonio tangibile da un lato può essere visto come grandi edifici monumentali, "vecchi" ed estetici, siti o manufatti che hanno un significato "statico". Attraverso il discorso egemonico, la necessità di preservare, conservare e trasmettere il patrimonio alle generazioni future è una delle principali preoccupazioni. Tale discorso si basa sulla conoscenza, sul giudizio scientifico o estetico di esperti tecnici ed estetici, la cui maggior parte delle opere e delle competenze sono osservate nella monumentalità e nei manufatti innati. Tuttavia, diventa più difficile associare interpretazioni alternative di siti specifici del patrimonio, mentre gli specialisti del patrimonio tracciano dei confini su valori e significati del patrimonio alternativi. Di conseguenza, i visitatori sono spinti a 'consumare acriticamente il patrimonio' in modo passivo, mentre sono accompagnati da esperti o rappresentanti di siti del patrimonio, che istruiscono il pubblico su come percepire determinati siti del patrimonio e non necessariamente su come interagire con tali siti più attivamente. In tal modo, l'eredità potrebbe essere vista come una pratica culturale che viene vissuta, utilizzata e interpretata attivamente piuttosto che vedere da lontano quei siti come entità che non cambiano mai, i cui significati sono statici e non negoziati (Smith, 2006).

Ripensare e ricontestualizzare il patrimonio . L'atto di ripensare il termine patrimonio. Il tentativo di adattare il patrimonio culturale alle esigenze contemporanee. Per realizzarlo, è necessario apportare molti cambiamenti perché le società sono cambiate radicalmente negli ultimi decenni.

Ripensare e ricostruire il patrimonio - Il patrimonio tangibile è spesso associato a edifici estetici o manufatti. Contro le conoscenze degli esperti, è difficile attribuire altri significati a questi oggetti del patrimonio tangibile e i visitatori sono abituati a consumare il patrimonio in modo acritico. Guardando, ad esempio, al Palazzo Reale di Amsterdam, i tour regolari menzionano solo che in precedenza era il municipio, mentre tour specializzati come i Black Heritage Tours indicano il fatto che l'edificio era la sede della Society of Surinam (Surinam è una delle vecchie colonie olandesi). Il monumento nazionale in Piazza Dam contiene 11 urne piene di terra proveniente da terreni di esecuzione delle province olandesi, tuttavia recentemente si sono tenuti dibattiti sull'aggiunta di una 12a urna con terra proveniente dall'Indonesia (ex Indie orientali). Pertanto, non possiamo vedere i monumenti come statici e dobbiamo essere attivi nel dare significati diversi. // Domande: chi ha il diritto di ricontestualizzare e dare interpretazioni alternative al patrimonio e questi nuovi significati saranno accettati dalle élite? - Questo è un problema comune nel settore del patrimonio, che è comunemente affrontato nella gestione del sito, ma anche le etnie specifiche che hanno un legame storico con il sito dovrebbero essere coinvolte. Come altro esempio, in Romania, il regime comunista ha tentato di cancellare qualsiasi traccia dell'ex monarchia, facendo ad esempio uso dei palazzi reali come edifici amministrativi. Questo è un caso di approccio dall'alto verso il basso per la modifica degli scopi. Lo stesso è accaduto dopo gli anni '90, quando molti altri monumenti sono stati reinterpretati come mezzo per cancellare ogni traccia del precedente periodo comunista.

I sensi influenzano o esprimono un sentimento. Sono meccanismi fisiologici prodotti attraverso gli organi del tatto, del gusto, ecc. Che ti permettono di percepire elementi esterni o interni. Sono anche una funzione della nostra mente che è collegata a percezioni esterne. Sono anche una funzione della mente collegata alla sensazione. Qualsiasi capacità speciale di percezione, stima, apprezzamento, ecc. Oltre alla sua definizione formale, i sensi di solito sono collegati al lato immateriale di concetti come la storia, la cultura o il patrimonio.

Tecnologia di Chance Matthew Williams

La tecnologia comprende gli strumenti, le macchine e i metodi che possono aiutare la conservazione, il restauro, la ricostruzione o l'acquisizione di materiale e patrimonio immateriale. Sempre più l'uso della tecnologia sotto forma di telecamere, immagini 3D, video e Internet ha consentito sia la conservazione che la democratizzazione del materiale tradizionale e del patrimonio culturale immateriale in forma digitale. L'evoluzione della tecnologia stessa è una forma di patrimonio scientifico e culturale che va dagli strumenti dell'età della pietra alle invenzioni moderne come il computer. La tecnologia ha svolto un ruolo centrale in Europa, in particolare nel suo patrimonio industriale in cui vari progressi come il motore a vapore hanno guidato la rivoluzione industriale che ha rimodellato il continente, trasformando le culture popolari tradizionali e gettando le basi per un'Europa moderna.

Il valore è l'importanza, il valore o l'utilità di qualcosa, apprezzato da un punto di vista oggettivo o emotivo / personale. Valori - I valori sono le credenze fondamentali che informano il nostro atteggiamento e guidano il nostro comportamento verso il patrimonio e una varietà di altri aspetti. Sono associati al patrimonio come strumento per organizzare e costruire attivamente la società. I valori possono essere suddivisi in (1) valori individuali e (2) collettivi, tuttavia è importante tenere conto del fatto che i singoli valori, sebbene possano essere personali, sono definiti dal gruppo di cui fa parte. Sono definiti dal sociale, anche se non scritti in pietra. Inoltre, specialmente per quanto riguarda l'eredità, si pretende di rendere i valori più universali di quanto non siano in realtà.

L'architettura vernacolare è uno stile architettonico progettato in base alle esigenze locali, alla disponibilità di materiali da costruzione e che riflette le tradizioni locali. Inizialmente, l'architettura vernacolare non utilizzava architetti formalmente istruiti, ma si basava sulle capacità di progettazione e sulla tradizione dei costruttori locali. Tuttavia, dalla fine del XIX secolo molti architetti professionisti hanno lavorato in questo stile, cercando di mantenere la loro tradizione. Tende ad evolversi nel tempo per riflettere il contesto ambientale, culturale, tecnologico, economico e storico in cui esiste. Per concludere, possiamo aggiungere che ogni regione ha esigenze diverse e particolari. Questo è ciò che crea automaticamente l'originalità della propria architettura vernacolare.

Vernacolare - Vernacolare significa originario di un luogo particolare. Nella discussione sul patrimonio, vernacolare si riferisce alle caratteristiche locali e all'utilità nell'ambiente costruito. In quanto tale, il volgare può riguardare il contesto o l'argomento ./

***Lexicon* labāku izpratni kultūras mantojuma: Studentu veikts terminoloģijas pētījumu tests**

Ietekmēt ar Dagny Daviðsdóttir

Ietekme ir divpusēja, tā sastāv no ķermeņa spējām ietekmēt un tikt ietekmētam, kas rodas un attīstās saskaņoti (Bens Andersons). Tomēr tam nav jābūt ķermenim, tas var būt jebkas. Ietekme ir visur, un tā ir saistīta ar visu, piemēram, materiālām lietām, cilvēkiem, idejām un citām lietām. Tos var savienot ar kaut ko populāru, kas daudziem cilvēkiem rada tādu pašu iespaidu. Bet kas tas ir? Ietekmēt ir ziņkārīgs jēdziens. Liela cilvēku grupa var ietekmēt tādā pašā veidā, klausoties par operdziedātāju, kad mati uz viņu rokas paceļas, tajā pašā laikā. Bet, lai arī viņi to visu jūt, tas ir arī patiešām personīgs brīdis. Cilvēki tiek ietekmēti daudzo atmiņu, saikņu ar citiem cilvēkiem un materiālo lietu dēļ.

Ietekme ir pozitīva un negatīva. Jūs nevēlaties, lai jūsu ienaidnieks uz spilvena atrastos uz dīvāna, jo spilvens ietekmē emocijas, kas domātas ienaidniekam. Tas notiek starp jums un jūsu spilvenu. Ietekme palīdz cilvēkiem izvēlēties materiālas lietas, draugus, mīļotājus un tā tālāk. Tas var uzlabot arī jūsu identitāti, piemēram, kad jūs pārvācāties uz citu valsti, bet mājās izvēlaties mēbeles un rotājumus, lai atgādinātu par savu veco valsti.

Affect - Affect ir n. etnoloģisks / antropoloģisks termins, kas attiecas uz ķermeņa spējām kaut ko ietekmēt un ietekmēt kādu vai kādu. Lai arī tā ir ļoti personiska pieredze, tā var būt saistīta ar kaut ko ļoti populāru, piemēram, popdziesmu, kas var runāt par sirdstriekām, kas paredzēta daudzveidīgai publikai, taču katrs indivīds to dzīvo personīgi. Tāpēc ietekmēšanu ir viegli integrēt visā.

Bouchet Ludivine **arhitektūra**

Saskaņā ar Larousse tīmekļa vietnes informāciju, arhitektūra ir šāda: Ēkas māksla // Ēkas stils, raksturojums / īpatnības un struktūra. // Mākslas iezīmēšanas māksla.

Šajās definīcijās mēs varam atrast visus elementus, kas attiecas uz arhitektūru: mākslu, stilu, tehnisko aspektu un celtniecības veidu. Apskatīsim vārda arhitektūra etimoloģiju. Sākumā šis lauks bija par telpu slēgšanu un pārklāšanu. Arhitekts bija cilvēks, kurš vadīja strādniekus. Tomēr trūkst vēsturiskā aspekta. Arhitektūrai ir diezgan svarīgs Eiropas aspekts, jo arhitektūras stili un simboliskie pieminekļi gadu gaitā ir šķērsojuši robežas. Senatnes laikā romiešu celtnes izplatījās visā Eiropā. Mūsdienās tie ir nozīmīgs kultūras mantojums. Viduslaikos arhitektūrai nebija nekā kopīga ar mākslu. Arhitekts vadīja tikai strādniekus, un viņam bija patiesi slikta reputācija. Cilvēki pievērsa uzmanību tikai reliģiskām celtnēm. Renesanses laikā arhitektūra kļuva par mākslu. Arhitekts kļuva par māksliniekiem. Viņi strādāja ar instrumentiem un sastādīja reālus plānus. Arhitektūra tiek izmantota, lai nosūtītu ziņojumu, lai parādītu, ka viņi pieder grupai. Arhitektūra kļūst par rituālu.

1977. gada arhitektūras likuma pirmajā pantā teikts: "Arhitektūra ir kultūras izpausme. Arhitektūras jaunrade, konstrukciju kvalitāte, harmoniska ievietošana savā vidē, dabas vai pilsētas ainavu un mantojuma ievērošana ir sabiedrības interesēs.

Arhitektūra - Arhitektūra atspoguļo metamorfozi no lietderības līdz kultūras paziņojumam, no reliģijas līdz paziņojumam par varu un bagātību. Lai arī tas var apvienoties (piemēram, islāma motīvi jūgendstilā, kas ir Eiropas arhitektūras stils), tas var arī sadalīties, jo tas ir paziņojums par varu pret otru. Piemēram, Parīze izmanto / izmantoja savu 18. gadsimta arhitektūru kā bagātības deklarāciju.

Autentiskums : Lauren Rae Joenoes

Autentisks attiecas uz kaut ko oriģinālu. Tas atspoguļo patieso dabu vai patiesos uzskatus. Patiess pret sevi, nav kopēts vai falsificēts.

Autentiskums bieži tiek uzskatīts par uzticamību, pirmavotiem, īstumu un oriģinalitāti (Pine & Gilmore, 2008; Kolar & Zabkar, 2010; Molleda, 2010). Autentiskums vienmēr ir saistīts ar to, kā cilvēks uztver kaut ko autentisku vai neautentisku, ko veido kāda cilvēka fons un noteikts konteksts. Pastāv saistība starp kāda cilvēka savas kultūras un sabiedrības "centru" un to, kā šī persona redz citas kultūras un sabiedrības un piešķir nozīmi, kas saistīta ar autentiskumu (Cohen, 1979). Pieredzes un autentiskuma jēdziens tiek uzskatīts par savstarpēji saistītu. Varētu apgalvot, ka nav cita veida autentiskuma kā "uzvertā autentiskums". Autentiskums nav jēdziens, kas raksturo objektiem vai attiecībām raksturīgās iezīmes, bet ir vērtība, ko ontoloģijas līmenī piešķir persona, kas to uztver (Olsen, 2002). Tā kā mūsu pasaule kļūst arvien savienotāka un zināšanas kļūst arvien pieejamākas, pateicoties globalizācijai, kāda bija autentiska pirms kāda laika, mūsdienās to vairs nevar uztvert kā autentisku. Uzvertā autentiskums nav kaut kas noteikts, bet gan tas, kas laika gaitā mainās un ir kontekstuāls (Molleda, 2010). (Cohen, E. (1979) fenomenoloģija Tūrisma Pieredzes // Kolar, T. & Zabkar, V. (2010) Patērētāju bāzes modelis autentiskuma... Oxymoron vai fons kultūras mantojuma Marketing Tūrisma vadība?, 31. sēj., 652. – 644. lpp. // Molleda, JC (2010). Autentiskums un konstrukcijas dimensijas sabiedrisko attiecību un komunikācijas pētījumos. Journal of Communication Management, 14. sēj., 3: 223.-236.lpp. / Olsen, K. (2002). Autentiskums kā jēdziens tūrisma izpētē. Tourist Studies, 2. sēj.: 2, 159.-182. lpp. // Pine, JB & Gilmore, JH (2008). Astoņi stratēģisko stratēģisko principu principi Autentiskums.stratēģija un vadība, 36. sējums: 3, 35.-40.

Autentiskuma autore: Neringa Kavaliauskaite

Autentiskums ir uztvere tam, kas ir īsts, īsts vai patiess. Šo jēdzienu tradicionāli var klasificēt kā objektīvu, konstruktīvu, postmodernu, eksistenciālu, un to var uztvert arī kā cilvēku sociālu konstrukt, kas ietver dažādas nozīmes tam, kas ir tieši autentisks. Šīs parādības aprakstīšanai var būt divas formas - indeksiskā (ņem vērā autentiskuma veidus, kas tiek uzskatīti par "oriģinālu" vai "reālu lietu") un ikonu autentiskumu (atspoguļo un atgādina sākotnējo formu). Kas attiecas uz autentisku kultūras produkciju, tas var būt autentisks tādā nozīmē, ka tas ir autentiska amatniecības procesa vai izstrādājuma rezultāts, vēsturiskā pievilcība var būt autentiska attiecībā pret tā autentisko atrašanās vietu. Globālā izteiksmē kultūrvēsturiski produkti ir atrodam, lai justos saistīti ar citām kultūras tradīcijām kā pasaules kopienas sastāvdaļu.

Autentiskums - Autentiskumu bieži saprot kā uzticamību un oriģinalitāti, un tā ir balstīta uz personisko uztveri, kuru savukārt veido noteiktas vērtības un konteksti. Faktiski var apgalvot, ka nav citas autentiskuma kā uzvertā autentiskuma. No tūrisma viedokļa mēs varētu sev pajautāt, vai mozzarella pica ir autentiska? Vai ēdiens ir autentisks vai apkārtnei ir nozīme? Vai pica mājās ir autentiska, bet vārīta - saskaņā ar modernu (ized) recepti, vai pica ir autentiska, ja to pagatavo pēc vecas receptes un ēd tradicionālā restorānā vēsturiskā pilsētā? Kur beidzas autentiskums? Ņemot vērā Parīzes Notre Dame, vai rekonstrukcija 19. gadsimtā pēc tā laika idejām ir autentiska vai arī par ēku var uzskatīt tikai ēku tās sākotnējā formā? Kāpēc kaut ko jaunu un modernizētu nevar uzskatīt par autentisku?

Ticība ir pieņemšana, ka paziņojums ir patiess vai ka kaut kas pastāv, vai ir atzīts par personīgu viedokli.

Piederība attiecas uz faktu, ka esat daļa no veseluma. Arī sajūta, ka kaut kas pieder mums kā indivīdiem vai mūsu sabiedrībai.

Pilsoniskā iesaiste un sabiedrības attīstība. Pilsoniskā apņemšanās ir gan politiski, gan nepolitiski procesi, kas nozīmē, ka visi kopienas locekļi var piedalīties pilsoniskajā dzīvē. Sociālā attīstība attiecas gan uz sabiedrības cilvēkkapitāla, gan sociālā kapitāla attīstību. Pilsoniskās iesaistes mērķis ir risināt sabiedrības intereses un veicināt visas kopienas kvalitāti. Sabiedrības attīstība mēģina izskaidrot kvalitatīvās izmaiņas sabiedrības struktūrā, kas palīdz labāk sasniegt tās mērķus. Attīstība ir sociālo pārmaiņu process. Pēdējo piecu gadsimtu laikā šī procesa

ātrums un intensitāte ir palielinājusies, pēdējos piecos gadu desmitos ievērojami palielinoties paātrinājumam. Šīs izmaiņas var būt saistītas ar to pilsoņu aktīvu iesaistīšanos, kuri mūsdienā pasaulē var brīvi izteikt savu viedokli par sabiedrības vajadzībām. Pamatmehānisms, kas ved uz sociālajām pārmaiņām, palielina izpratni, kā rezultātā tiek organizēta labāk. Kad sabiedrība atklāj jaunas un labākas progresā iespējas, tā izstrādā jaunas organizācijas formas, lai veiksmīgi izmantotu šīs jaunās iespējas.

Pilsoniskā iesaistīšanās - Pilsoniskā iesaistīšanās ir aktīvas līdzdalības process sabiedrības attīstībā. Tam var būt dažādas formas, piemēram, pieeja "no augšas uz leju" vai "no apakšas uz augšu", taču visos gadījumos tā atspoguļo darbībā pārveidoto cilvēku gribu un strādā pie ideāla rezultāta / sabiedrības. Aktīvisms ir viena no pilsoniskās iesaistes formām, kas sākas no apakšas, no vietējām iniciatīvām un savlaicīgi izplatās uz augstākiem pamatiem. Tomēr aktīvismu varētu apmierināt ar ieinteresēto personu un iestāžu nevēlēšanos.

Marijas Hosē Sančezas **klasiskā jātnieku** aizraušanās

Konceptuālā definīcija, kas agrīnajā modernajā periodā tika piešķirta zirgu apmācības un apiešanās filozofijai un metodei, kas aizsākās Ksenofona (430 - 354 BC), Grieķijas filozofa, jātnieku un militārā ģenerāļa, kurš lielu daļu dzīves pavadīja zirgu apmācībā, mācībā, vairākas grieķu militārās kavalērijas. Viņa centrālā izglītība balstījās uz zirga un jātnieka partnerattiecību un sadarbības ideju, nevis uz brutāla spēka un piespiešanas izmantošanu (Sargent, S. (2016). Classical Horsemanship and the Dangers of the Emergent nemateriālo kultūras mantojumu autorizētā diskursa. Starptautiskais žurnāls). of nemateriālais mantojums, II, 36-53). Šādu principu viņš izmantoja, lai izstrādātu zirga apmācības un vingrināšanas veidus īpašām kavalērijas kustībām kaujas laukā. Termins klasiskā tika acuņēts renesanses periodā, brīdī, kad bija reawakened interese senos tekstos, piemēram, teātriem Xenophon bija rakstīts, tajās viņa svarīgākais darbs nosaukts On jāšanas. Turklāt klasiskās iejādes disciplīna attīstījās no kavalērijas zirgu apmācības, pārtapjot par tā dēvēto konkurences iejādi mūsdienās. Vairākas klasiskās iejādes skolas balstīja savas mācības uz Ksenofona ideju braukt harmonijā ar zirgu, nevis pret viņu.

Klasiskā jātniecība - klasisko jātnieku sportu var uzskatīt par mākslu, sportu vai kultūras materiālu. Agrākos laikos tas bija galvenais transporta līdzeklis daudzām pasaules tautām, tāpēc zirgi tika izmantoti kā komunālie pakalpojumi, neveicot mēģinājumus humanizēt vai izveidot jebkāda veida psiholoģiskas saites jātnieka vārdā. Tas, vai zirgkopība kļūst par atšķirīgu kultūras elementu, ir atkarīgs no tā, kā cilvēks ziņo dzīvniekam. Mūsdienās ir mēģinājumi klasisko jātnieku stilu atzīt par nemateriālu mantojumu.

Gunnar Ūli Dagmararson izstrādātais **Communitas (normāls un spontāns)**

Communitas ir stāvoklis, kas var rasties divu vai vairāku cilvēku grupās liminālajā vai liminālajā stāvoklī. Tiek pamests stāvoklis, kuru mēs uzskatām par parasto ikdienas dzīvi, un tiek pieņemts alternatīvs uzvedības stāvoklis, pie kura mēs neesam pieraduši praktizēt. Atridoties šajā ierobežotajā stāvoklī, indivīdi tiek atbrīvoti no ikdienas prasībām un atrodas vienā ar saviem pavadoņiem. Turklāt Communitas var iedalīt divos termiņos - normatīvajos communitas un spontānajos. Normatīvs ir stāvoklis, kas dominē. Par piemēru draudzēs, kad draudze pulcējas lūgt Jēzu Kristu. Lai arī visi ir draudzē, lai lūgtu "augstāko varu", maz ticams, ka visi šajā situācijā atradīsies "Kristū". Spontānais ir pretrunā ar normatīvo aktu nozīmē, ka tas nav organizēts, bet drīzāk nāk no individuālās apziņas, un tāpēc draudze var atrasties Svētā Gara apsteigta. Tāpēc cilvēki tiek pacilāti, aizslaucīti un pārņemti kopienā.

Communitas - Communitas ir antropoloģisks termins, kas attiecas uz kolektīvu rīcību sabiedrības vārdā. Par futbolu runājot, kad līdzjutēji daudzina vai reaģē uz mērķiem, to var runāt par spontānu kopienu. Kad visi stāv un dzied himnu, to var runāt par normatīvo kopienu. Jautājums ir, kā kaut kas var pārveidoties no spontāna uz normatīvu? Piemēram, protesti parasti šķiet organiski un spontāni. Tomēr laika gaitā un ar organizācijas palīdzību tie kļūst par normatīviem.

Nepārtrauktība attiecas uz kaut kā pastāvīgu eksistenci noteiktā laika posmā.

Kultūras daudzveidība kā kultūras mantojums, ko veidojis Sēnans Ūlafsdóttir

UNESCO 2001. gadā publicēja deklarāciju par kultūras daudzveidības kā kultūras mantojuma nozīmi. Institūcijai tā bija iespēja skaidri paust pārlicību, ka vislabākais veids, kā saglabāt mieru pasaulē, ir dialogs starp dažādām kultūrām, un noraidīt domu, ka kultūras sadursmes ir neizbēgamas, kad sanāk kopā dažādu kultūru pārstāvji. (Stenou, 2002). Deklarācija bija revolucionāra, jo kultūras daudzveidība jau pirmajā rakstā tika aprakstīta kā "kopīgs cilvēces mantojums, un tā būtu jāatzīst un jāapstiprina pašreizējo un nākamo paaudžu labā." Deklarācijā arī teikts, ka tās mērķis ir veicināt kultūras daudzveidības saglabāšanu kā dzīvu un atjaunojamu bagātību, kuru nevajadzētu uzskatīt par nemainīgu, bet kā par dinamisku procesu, kas garantē cilvēces labklājību.

Globalizācija un cilvēku mobilitāte starp kontinentiem pēdējās desmitgadēs ir mainījušas rietumu kopienas. Ir zināms, ka tas rada zināmu spriedzi un naidīgu attieksmi pret jaunajiem pilsoņiem un neizpratni starp kultūras grupām. Ir svarīgi, lai visi indivīdi tiktu cienīti un izjustu piederības sajūtu sabiedrībai. Personām, kas pārceļas uz atšķirīgu kultūrvidi, tas var būt arī izaicinājums pielāgoties jauniem apstākļiem. Uzņēmējas valsts kultūra prasīs adaptāciju, bet adaptācijas prasības var būt gan neskaidras, gan slikti noteiktas. Piederības sajūta sabiedrībā ir svarīga indivīdam divu iemeslu dēļ; jo lai apmierinātu sabiedrības un kultūras vēlmes tās sabiedrībā un veidot veselīgu identitāti (Ingvarsson 2016). Labklājība ir viens no pamattiesībām cilvēktiesībās, par kuru var teikt, ka tā atsaucas uz to, cik apmierināta persona ir ar savu garīgo un fizisko veselību, piederības sajūtu kādam, finansiālo drošību un iespēju strādāt pie kaut kā svarīga.

Sandells (2007) norāda, ka muzejiem ir potenciāls strādāt pie šiem mērķiem dažādos veidos. Lielākoties tiek uzskatīts, ka muzejiem ir nevis kultūras, bet kultūras loma. Bet muzejiem ir unikāla iespēja veicināt vienlīdzību, jo viņu balss tiek respektēta un atzīta par ļoti nozīmīgu kultūras jomā. Tādējādi viņu kā instrumenta virzība uz sociālajām pārmaiņām ir novērtēta par zemu.

Muzeji ir ideāla vieta, kur apspriest un svinēt kultūras daudzveidību, veidojot tiltus starp grupām, stiprinot kopības, piederības un iekļaušanas sajūtu. Muzeju mērķis vienmēr ir bijis aizsargāt un izplatīt informāciju par kultūras mantojumu. Tāpēc mums jābūt gataviem izgudrot jaunus veidus un idejas, kā muzeji var saglabāt un izpaust kultūru daudzveidību. Papildus informācijas un izklaides apmaiņai muzejiem ir arī potenciāls būt sociāli atbildīgām organizācijām, kuru mērķis ir veicināt visu pilsoņu vienlīdzību un labklājību. (Ingvarsson, L., Egilson, ST, & Skaptadottir, UD (2016). "Es gribu normālu dzīvi tāpat kā visi citi": Patvēruma meklētāju ikdienas dzīve Islandē. Skandināvijas ergoterapijas žurnāls, 23. (6), 416. lpp. 424., DOI: 10.3109 / 11038128.2016.1144787. // Sandell, R. (2007). Muzeji un sociālās nevienlīdzības apkarošana: lomas, atbildība, pretošanās. Muzeji un to kopienas, 95-113. // Stenou, K. (2002). UNESCO Vispārējā deklarācija par kultūras daudzveidību. Kultūras daudzveidības sērija, 1., 61.)

Sæunn Ólafsdóttir **kultūru daudzveidība**

Kultūras daudzveidība ir cilvēces kopīgais mantojums, kā teikts UNESCO Vispārējā deklarācijā par kultūras daudzveidību. Deklarācijā teikts, ka „kultūrai ir dažādas formas laikā un telpā. Šī dažādība ir raksturīga cilvēci veidojošo grupu un sabiedrību identitātei un unikalitātei. Kultūras daudzveidība kā apmaiņas, jauninājumu un radošuma avots ir tikpat nepieciešama cilvēcei, cik bioloģiskā daudzveidība ir dabai. Šajā ziņā tas ir cilvēces kopējais mantojums, un tas ir jāatzīst un jāapstiprina pašreizējo un nākamo paaudžu labā.” Mūsu sabiedrības kļūst arvien daudzveidīgākas, tāpēc ir svarīgi veicināt mierīgu saziņu starp atšķirīgas izcelsmes un identitātes grupām. Dodot iespēju visiem pilsoņiem piedalīties un tikt iekļautiem un ievērotiem sabiedrībā, tiek garantēts miers un plaukstoša sabiedriskā dzīve. Kultūras daudzveidība - kultūras daudzveidība ir sociāla koncepcija, kas attiecas uz visu tautību visu cilvēku daudzveidīgu un mierīgu komunikāciju un iekļaušanos sabiedriskajā dzīvē. Runa ir par spēju pieņemt cilvēkus un iespēju viņiem justies gaidītiem. Tomēr kā panākt dažādību, ja nerunājam par etnisko piederību? Daudzveidība pastāv visā. Visas lietas Hutu un Tutsi jau bija dažādas. Tieši kolonizatori izmantoja šo dažādību, lai sadalītos.

Kultūras ilgtspēja attiecas uz izpratnes palielināšanu un kultūras nozīmes noteikšanu ilgtspējīgā attīstībā.

Izglītība un zināšanas. Izglītība ir process, kas palīdz mācību procesam. Zināšanas var būt fakti vai informācija, ko persona ieguvusi izglītības ceļā. Zināšanas vienmēr ir bijušas izglītības mērķis. Jebkurā gadījumā mēs varam novērot, ka pēdējos gados cilvēki nepievērš uzmanību zināšanām, bet gan eksāmenu nokārtošanai un sertifikātu iegūšanai. Tādējādi uzsvars tiek likts uz eksāmenu formāta izpratni, tāpēc jauniešiem nav pamatzināšanu par dažādiem priekšmetiem, kas viņiem palīdz radīt pilnīgu personību.

Elite ir atlasīta minoritāte, kurai ir ietekme vai vara pār citiem cilvēkiem (personu vai cilvēku grupu).

Annas Solovjevas **emocijas**

Emotons ir indivīda reakcija uz savu vidi, citiem indivīdiem un notikumiem. Emocijas ietver gan ievēšana stāvokli indivīdam un ārējās pazīmes, ar kuru viens 's emocijas tiek darīta zināma citiem. No vienas puses, emocijas, piemēram, prieks, skumjas, bailes, satraukums vai satraukums, ir saistītas ar bioloģiskām reakcijām, un dažas emocionālās izpausmes var būt piespiedu vai neapzinātas: piemēram, cilvēks svīst vai dreb. No otras puses, emociju izpausme vai šādu izpausmju apspiešana ir dziļi iesakņojusies kultūrā, kurai pieder indivīds. Pareizas vai nepareizas emocionālās uzvedības idejas jebkurā kopienā ir kopienas mantojuma daļa un ir atkarīgas no tās vēstures, tradīcijām, reliģijas. Mākslā un plašsaziņas līdzekļos tiek parādīti emocionālu reakciju veidi, kas tiek gaidīti sabiedrībā vai ko tā nosoda: veidos, kā emocijas tiek aprakstītas literatūrā, parādītas filmās vai pat ikdienas ziņās. Šādi kultūras pierādījumi veicina kopienas identitātes veidošanos un tās ārējo un iekšējo tēlu. Emocionālās reakcijas var būt valoda, kas palīdz sabiedrības locekļiem, kā arī nepiederošajiem izprast notiekošo, taču tie paši dati, ja tie nav pietiekami izprotami, var izraisīt daudzus pārpratumus un aizspriedumus, tāpēc dažas kopienas ir apzīmēti kā kropli, nesimpatiski, virspusēji, rupji vai, gluži pretēji, rafinēti un smalki.

Emocijas ir veids, kā indivīds piedalās kaut kas notiek tā vidē. Psihisko stāvokļu, psihosomatisko izpausmju un stāvokļu apvienojums ar bioloģiskām reakcijām organismā. Tas ir tas, ko cilvēks "jūt" nevis kā vienkārši sensāciju, bet gan kā kaut ko dziļāku, kas ietekmē ķermeni. Emocijas atšķiras no jūtām, jo tām ir lielāka fiziska ietekme uz mūsu ķermeni (emocijas parasti maina mūsu prāta stāvokli, izturēšanos, sirdsdarbības ātrumu utt.) un "dvēsele", un to gandrīz vienmēr izsaka (seja, balss, ķermeņa poza), un citi to var novērot. Ar apzinātu piepūli ir ļoti grūti kontrolēt emocijas. Emocijas var uzskatīt par mūsu individuālajām izjūtām. Parasti tās zied, kad viens cilvēks izjūt empātiju pret kādu vai kaut ko citu. Arī emocijas varētu uzskatīt par mūsu kolektīvās kultūras vai mantojuma daļu.

Emocijas - Ņemot pārtraukumu muzeju kā piemēru, kas pats par sevi var būt ļoti izteiksmīgs, emocijas attiecas uz veidu, kā mēs kalibrējam un reaģējam, katrs savādāk, uz dzīves pieredzi un mantojumu. Kaut arī emocijas var nebūt personiskas, tās parasti pārsniedz mantojuma materiālo daļu.

Etniskā grupa - Hosē Karloss Rodeiro

Tās pašas rases vai nācijas cilvēku grupa. Viņi identificējas viens ar otru, pamatojoties uz līdzībām, piemēram, senču, valodu, sociālo, kultūras vai nacionālo pieredzi. Atšķirībā no citām sociālajām grupām (ko nosaka ekonomiskais statuss, vecums vai vaļasprieki), etniskā grupa bieži ir iedzimts statuss, pamatojoties uz sabiedrību, kurā tā dzīvo. Dažos gadījumos to var pieņemt, ja cilvēks pārceļas uz citu sabiedrību. Piederību etniskai grupai parasti nosaka kopīgais kultūras mantojums, izcelsmes mīti, vēsture, dzimtene, valoda vai dialekts, tādas simboliskas sistēmas kā reliģija, mitoloģija un rituāli, ēdiena gatavošana, ģērbšanās stils, māksla un fiziskais izskats. Daudzos gadījumos etniskās grupas, kuras vēsturiski ir cēlušās no vienas un tās pašas dibinātāju grupas, bieži turpina runāt līdzīgās vai radniecīgās valodās un tām ir līdzīga ģenētiskā izcelsme. Valodas maiņas, akulturācijas, adopcijas un reliģiskas pārveides rezultātā indivīdiem vai grupām dažreiz ir iespējams pamest vienu etnisko grupu un kļūt par daļu no citas (izņemot etniskās grupas, kas rasu tīrību uzsver kā galveno piederības kritēriju). Etniskā grupa bieži tiek izmantota kā neskaidru terminu, piemēram, nācijas vai tautas, sinonīms. Angļu valodā tam var būt arī kaut kā eksotiska konotācija

(sk. "Etniskā restorāns", et. C.), Kas parasti ir saistīts ar pēdējo imigrantu kultūrām, kuri ieradās pēc noteiktas teritorijas dibinātājiem.

Etniskā grupa Roxana Mitroi

Etniskā grupa bieži tiek definēta kā tādu cilvēku kategorija, kuriem ir etniskā identitāte un kuri ar īpašām līdzībām atšķir sevi no citām grupām. Šīs līdzības ir izveidotas, pamatojoties uz kopēju kultūras fonu, kas ietver mantojuma, senču, valodas elementus, kā arī simbolu sistēmas. Tomēr ir svarīgi atzīmēt, ka etniskās grupas nedrīkst jaukt ar rasu grupām, nacionālajām grupām vai citiem līdzīgiem terminiem, jo etniskā atšķirība tiek veikta, pamatojoties uz kopīgu kultūru, nevis fiziskām īpašībām vai piederību kādai tautai. Valsts. Kā tādu Eiropā var identificēt vairākas pamatiedzīvotāju un cittautiešu etnisko grupas, piemēram, holandiešu, velsiešu un romu, starp dažādām un vienlīdz svarīgām grupām. Saistībā ar Eiropas mantojuma diskursu etniskajām grupām ir nozīmīga loma Eiropas identitātes definīcijā, ņemot vērā to, ka Eiropas kultūras un izglītības iestādes koncentrējas uz dažādību un multikulturālismu. Tomēr etniskā mantojuma integrēšana plašākā Eiropas mantojumā varētu radīt problēmas, un tā ir rūpīgi jāizturas, lai veicinātu solidaritāti, vienotību un sapratni starp etniskajām grupām un to iekšienē, nevis lai darbotos kā nevienlīdzības un diskriminācijas cēlonis. (Applebaum, RP & Chamblis, WJ (1997). Socioloģija: īss ievads. Ņujorka, Ņujorka: Longmans. // Caffyn, A. & Lutz, J. (1999). Mantojuma tūrisma produkta izstrāde daudznacionāli pilsētas. Tūrisma vadība 20 (2), 213.-221.lpp. // Peoples, J. & Bailey, G. (2010). Cilvēce: ievads kultūras antropoloģijā (9. izdevums). Belmonta, Kalifornija: Vadsvorta, Cengage Mācīšanās.)

Etniskā grupa - etniskā grupa ir cilvēku kategorija, kuriem ir noteikta identitāte, pamatojoties uz kopīgu kultūras izcelsmi, kas var ietvert mantojumu, senčus un valodu. Lai arī etniskās grupas dažreiz tiek izmantotas kā aizstājamas ar rasu vai nacionālajām grupām, tās izceļas ar kultūras, nevis fizisko īpašību vai nacionālās valsts piederības palīdzību. Tā kā Eiropas institūcijas lielu uzmanību pievērš kultūras daudzveidībai, etniskajām grupām ir liela loma Eiropas identitātes definēšanā.

Etniskā grupa - etniskā grupa ir grupa, kurai ir kaut kas kopīgs. Kamēr etniskās grupas un nācijas tiek izmantotas vienādi, etniskās grupas faktiski nosaka kultūra. Tomēr šī nodalīšana varētu būt neproduktīva, jo ir grūti izvairīties no etnisko grupu nācijas. Mums ir nepieciešams jēdziens "etniskās grupas", lai saprastu pasauli, bet mums jāapzinās, ka tas varētu kalpot šķelšanai.

Eiropietis. Būt eiropietim nozīmē dalīties ar tām pašām vērtībām. Tas attiecas uz mums un kopīgajām jūtām, kas mums ir pret pasauli un vienam pret otru. Migranti uz Eiropas valstīm, neatkarīgi no tā, kuras ir šīs valstis, ir ieinteresēti mūsu paražās un tradīcijās (un to daudzveidībā) un vēlas justies integrēti mūsu Eiropas kultūrā.

Grupas identitāte - Intan Purwandani

Andalūzijas identitāte: saskanīga vienība, kas izveidota, sajaucot cilvēku grupu no migrācijas modeļiem. Asimilācijas un izmitināšanas procesa laikā reliģija un ģeogrāfiskais apgabals lēnām ietekmē Andalūzijas vides veidošanu (Apaydin, 2014). Ibn Khaldun et al. (1967) Apaydin (2014) ir norādījis, ka Andalūzijas sabiedrības etnisko identifikāciju veido piederības sajūta kādai noteiktai kultūras grupai. Šī sajūta tiek nosaukta par asabiyya vai tīkla radniecību vai grupas solidaritāti. Konkrētā etniskā orientācija, ko viņš domāja, attiecas uz arābu, berberu / sakalibu un ebrejiem. Pat ja Benabouds (1980) Apaydin (2014) apgalvo, ka Andalūzijas sabiedrība bija etniski neviendabīga un sociāli integrēta; Apaydin (2014) stingri uzsver, ka Andalūzijas grupas identitātes galvenās iezīmes ir musulmaņu ticība, arābu valoda un jauktais raksturs, kam dažās vietās joprojām ir atšķirības ar musulmaņu arābu valodā runājošo kopienas citur. Pati Andalūzijas iedzīvotāji tiek uzskatīti par visiem, kas cēlušies no spāņu musulmaņiem, kuri pirmo reizi bija spiesti pievērsties kristietībai pēc 1492. gada un tika izraidīti no Ibērijas pussalas. Marokā Andalūzijas etniskā piederība un mantojums ir nodrošinājuši dominējošu reliģijas, valodas un kultūras vēsturi Marokas sabiedrībā. Andalūzijas identitāte no šī viedokļa tiek definēta kā vienota identitāte ar sarežģītu sociāli kulturālo

kontekstu (Bahrami, 1995). (Apaydin, M. (2014). Andalūzijas grupas identitātes attīstība. Revista de Estudios Andaluces, 85-97. // Bahrami, B. (1995). Andalūzijas identitātes noturība Rabātā, Marokā. Filadelfija: Pensilvānijas universitāte.) Andalūzijas identitāte - Andalūzijas etniskā identitāte joprojām ir interesanta, jo to ne vienmēr uzskata par eiropiešu vai tīri eiropiešu. Andalūzijas kā grupas identitātes galvenās iezīmes ir musulmaņu ticība, arābu valoda un jauktā Ziemeļāfrikas un Eiropas kultūra. Tas nenozīmē, ka Andalūzijas grupa ir viendabīga, jo pašas grupas ietvaros mēs varam identificēt citas dažādas identitātes, piemēram, arī kristiešu vai ebreju andalūziešus. // Jautājumi: Kāpēc Andalūziju neuzskata par Eiropas daļu? - Kaut arī Andalūzija vismaz no ģeogrāfiskā viedokļa pieder Eiropai, ņemot vērā viņu fizisko un nemateriālo mantojumu un jaukto ģenētiku starp Eiropas un Marokas etniskajām identitātēm, viņu piederība Eiropai tiek apstrīdēta.

Mantojums : Despoina Palialexi

Īpašības vai apstākļi, kuriem ir kāds kultūras, sociālais vai ekonomiskais raksturs. Mantojums parasti ir saistīts ar kādu vēsturisko fonu. Mēs varam sasaistīt šo koncepciju ar fiziskām vai nemateriālām īpašībām, kuras mantojusi viena cilvēku grupa un kuras, domājams, ir jāaizsargā, lai tās sasniegtu nākamās paaudzes. Apzināta kultūras mantojuma saglabāšanas darbība no tagadnes uz nākotni ir zināma kā Dabas saglabāšana. Kultūras mantojums ir unikāls un neaizvietojams, tam ir ietekme uz mūsdienu civilizāciju un pienākums to saglabāt un aizsargāt. Mazākus priekšmetus, piemēram, mākslas darbus un citus kultūras darbus, savāc muzejos un galerijās. Mantojumu var saistīt ar materiālo kultūru (ēkas, pieminekļi, grāmatas), nemateriālo kultūru (mūzika, valodas, teicieni) un "dabas" mantojumu, ko var saistīt ar ainavām vai bioloģisko daudzveidību. Mūsdienu sabiedrība ir sapratusi, ka šīs ierobežotās vērtības (materiālās, nemateriālās vai dabiskās) ir jāaizsargā. Kopš 20. gadsimta, lai sasniegtu šos aizsardzības mērķus, ir izvirzījušās tādas organizācijas kā UNESCO vai nacionālo / dabas parku pārstāvji.

Attēls ir vizuāls attēlojums, kas attēlo vienu vai vairāku objektu vai personu vizuālo izskatu. To var izgatavot dažādos plašsaziņas līdzekļos, piemēram, papīrā, kamerā vai cilvēka smadzenēs. Attēls parasti satur divu vai trīs dimensiju informāciju. To izmanto arī jebkurai divdimensiju formai, piemēram, kartei, grafikai vai gleznei. Īslaicīgu attēlu var saglabāt īslaicīgu attēlu. Tāda var būt mūsu refleksija, ieraugot sevi spogulī vai filmas ainu. Fiksēts attēls, piemēram, fotoattēlu drukāšanas papīrs, ilgāk tiek iegaumēts.

Iedomātas kopienas veidojusi Sandra Bjorga Ernudóttir

Iedomātu kopienu jēdziens jau ilgu laiku dominē, runājot par nācijām un kultūras mantojumu. Dažādām valstīm ir noteiktas parādības, piemēram, rase, vēsture un kultūras mantojums, lai nosauktu dažas lietas. Eiropā 19. gadsimtā tas bija patiešām skaidrs, nācijas un etniskās grupas klasificēja "civilizētas" tautas, un, tā kā tās atrodas tālāk, cita tauta ir, hetero-attēls ir vēl eksotiskāks. Tautas, kas atrodas centrā, atļauj to, ko ir patīkami darīt un teikt, bet perifērijā lietas sāk kļūt eksotiskākas, tā ir vieta, kur viss var notikt. Tas lielākoties ir pagājis šodien, bet dažreiz mēs varam redzēt tā pēdas, piemēram, ar kustību tajos laikos Eiropā, cilvēki saskaras ar kultūru, kuru viņi vēl nav pazīstami.

Ar terminu iedomātas kopienas attiecas arī tas, ka pat vismazāko tautu locekļi nekad nepazīs katru cilvēku, kas ir savas nācijas vai cilts sastāvdaļa. Bet viņi vienmēr var iedomāties savu saziņu, un tāpēc, ka viņiem ir kaut kas kopā, piemēram, valsts himna vai cita veida kultūras mantojums, viņi sevi uzskata par tautu. Ar šo kultūras mantojumu tauta nosaka savu tautību un unikalitāti citu tautu starpā. To var arī aplūkot kā iedomātu, jo tauta kopā nolemj kaut ko aizmirst no vēstures. Tajā pašā laikā viņiem ir svarīgi atcerēties kaut ko citu, kaut ko tādu, ko viņi vēlas saglabāt savā identitātē.

Iedomātas kopienas - terminu "iedomātas kopienas" ir izveidojis Benedikts Andersons, lai izpētītu un analizētu nacionālismu. Sabiedrības locekļiem šķiet, ka viņi pazīst viens otru, kaut arī patiesībā viņi to nedara, jo viņiem ir zināmas (uztvertās) līdzības.

Ainava Laurine Vallon

Pirmkārt, ainava ir pārskats, kas piedāvā kādas teritorijas, valsts vai zemes reģiona dabu. Mēs to varam saukt par panorāmu vai skatu punktu. Tas tiek uzskatīts arī par fiziska apgabala sociālu uzbūvi ar daudzpusīgām nozīmēm, kuras pamatā ir antropisko un / vai dabisko faktoru mijiedarbība. Ainavas ir lielas mūsu mantojuma daļas, mums tas jā saglabā kā daba, arhitektūra. Tas atspoguļo pasaules dažādību, dabisko skaistumu, kā arī cilvēku darbību un dabiskās dzīves saikni. Ainava arī atspoguļo konkrētam reģionam raksturīgo zemes aspektu.

Ainava ir zemes paplašinājums. Ainava ir formu, motīvu, krāsu, skaņu kombinācija, kas darbojas kā komponenti, kas mijiedarbojas ar cilvēka izziņas un emocionālo pieredzi. Tā var būt vizuāla, akustiska... ainava, tā var būt arī politiskā aina, kultūras ainava... Vispārīgāk skatoties, katram cilvēkam var būt atšķirīgs viedoklis un izpratne par ainavu. Tas ir, katrs cilvēks saprot dažādus elementus, kas to veido, ņemot vērā viņa personīgo pieredzi, kultūru un estētiku. Visas redzamās lauku vai zemes teritorijas iezīmes, kuras bieži ņem vērā to estētiskās pievilcības ziņā.

Eiropas valodas - Oranne Davoust

Eiropas valodas rodas no protoindoeiropiešu valodu saimes, par kuru runāja pirms tūkstošiem gadu. Šīs valodas paplašināšanas rezultātā visā Eiropā parādījās vairāk nekā tūkstoš valodu. Slāvu, vācu, latīņu ... visām šīm valodām ir viena izcelsme, bet tās ir arī ilga procesa un atšķirīgu idiomu sajaukuma rezultāts. Tie ir saziņas veids, kas cilvēkus savieno ar citu, bet arī ir mūsu identitātes sastāvdaļa. Kultūra un vēsture nosaka cilvēku vai kopienas identitāti, tāpat kā valodas. Mēs jūtamies piederīgi kādai grupai, jo runājam tāpat. Kopīgās saknes rada līdzības starp valodām: mums ir daži vārdi vai izteikumi. Zināmā nozīmē, daļa no mūsu identitātes tiek dalīta caur visās valodās. Valodas ir dzīvas, taču tās ir arī mūsu kopīgās identitātes un, pateicoties kopējam mantojumam, sastāvdaļa.

Būtiskums mēra elementa vai objekta esamību vai neesamību, ko var uztvert ar jutekļiem. Būtiskums tiek vērtēts pēc tā raksturīgās būtības, tā ietekmes vērtības (ietekmes), lietošanas vērtības un apstākļiem (konteksta), kādos tā rodas.

Atmiņa (kolektīvā / sociālā / kultūras / komunikatīvā). Sociālā atmiņa veicina priekšmetu socializācijas procesu. Pāreja no vienas paaudzes uz otru, kas izraisa satraucošas izmaiņas indivīda un sabiedrības dzīvē. Saturs nav vienvērtīgs, un to vienojušās visas personas un sociālās grupas. Atmiņa ir konstrukcija, bet ne objektīva konstrukcija. Tā ir konstrukcija, kas radīta ar tādām izjūtām kā laime vai bailes. Atmiņa ir svarīga, lai saprastu, kā cilvēki dzīvoja kādā notikumā, bet to nevar izmantot, lai uzzinātu patiesību. Kultūras mantojums var izmantot atmiņu, lai mainītu runu. Atmiņa var aizmirst dažas notikuma daļas vai periodu, kas var izraisīt konfliktu.

Mathilde Deavaud-Rainieri **atmiņa**

Atmiņa ir cilvēka prātā glabāta informācija, kas savieno ar iepriekšējo vēsturi, vietām un pieredzi. Tā var būt gan individuāla, gan dalīta pieredze. Atmiņu bieži sociāli konstruē ģimene, cilvēku grupa vai valsts. Atmiņa rada saikni ar personīgo mantojumu un bieži tiek nodota paaudzēs. To var arī aplāpēt un apzināti klusēt. Galu galā atmiņa ir kaut kas tāds, ko indivīds izvēlas paturēt prātā, vai atlaist, vai tas ir kaut kas patīkams vai kaut kas drīzāk aizmirsts. Tāpēc mūsdienu sabiedrības dzīvi ietekmē viņu atmiņa (labā vai sliktā), atmiņa var veidot visas sabiedrības izturēšanos no cilvēkiem līdz politikai.

Atmiņa ir nemateriālā mantojuma veids. Kad atmiņa tiek savākta, tā ir jāinterpretē piesardzīgi, jo tā var būt neobjektīva. Tomēr atmiņai ir ietekme uz materiālo kultūras mantojumu, piemēram, to, kā tiek atcerētas noteiktas ēkas un vietas un kā ar tām tiek saistīti notikumi / vēsture.

Noelijas Agullas **atmiņa**

Īpašu vēsturisko notikumu savienojums, kas ilustrē reģiona pagātņi, individuālus un kolektīvus atmiņā paliekošus notikumus. Ir saikne ar pagātņi, tā veicina socializācijas procesu un ideoloģijas veidošanos, tāpēc atmiņa palīdz sabiedrībām un indivīdiem attīstīties pašiem un noteikt savu ideoloģiju un dzīvesveidu. Tas tiek mantots no paaudzes paaudzē, kas kaut kā vienmēr rada traucējumus ikviena cilvēka dzīvē, individuālā līmenī un dažādās sociālajās grupās. Mēs varētu teikt, ka to var pielāgot subjekta sociāli psiholoģiskajai identitātei. Sabiedrībām parasti ir pozitīvs viedoklis par atmiņu un negatīvs viedoklis par aizmirstību. Atmiņas daļa, kas saistīta ar identitātes definīciju, liek mums sazināties ar mūsu saknēm un parāda mums mūsu nākotni. Kopumā atmiņai vienmēr vajadzētu mums palīdzēt izvairīties no pagātnes kļūdu atkārtotības (piemēram, kari, genocīdi utt.).

Ziņojums un plašsaziņas līdzekļi. Ziņojums ir saziņas objekts. Tā ir informācija, ko sūtītājs nosūta saņēmējam, izmantojot sakaru kanālu. Ar plašsaziņas līdzekļu palīdzību mēs saprotam rīku, ar kuru tiek veikts komunikācijas process.

Mobilitāte ir pārvietojumi, kas notiek fiziskā vidē, un tos var radīt cilvēki un preces no vietas uz citu, no darba uz citu vai no sociālā līmeņa uz citu.

Océane Vercasson **muzejs**

Vārds « muzejs » ir cēlies no grieķu valodas termina *museion*, dievietes, kurā dzīvoja mūzas, Apollo pavadoņi un mākslas sargi. Šī ir institūcija, kas kalpo sabiedrībai, ir atvērta sabiedrībai un paplašina arī ēku, kas iemiesoja iestādi; īsts arhitektūras šedevrs. Tās galvenie uzdevumi ir iegūt, saglabāt, izpētīt, izstādīt un komunicēt materiālo un nemateriālo kultūras mantojumu izglītības, zinātnes, sociālā un atpūtas mērķu sasniegšanai. Muzejs ir saite uz zināšanām. Pirmais muzejs tika uzcelts Aleksandrijā: tā bija studijām veltīta publiska telpa. Tieši renesanses laikā vārds muzejs piešķir mūsu faktisko nozīmi. Ap 1520. gadu Florencē princis kolekcionēja kolekcijas un sauca to par "muzeju". Šī nozīme Francijā mainījās 1560. gadā. Tas nozīmē istabu, kur tiek novietotas vairākas neklasificētas kolekcijas. XVIII gadsimtā šie skapji kļuva par muzejiem divu notikumu dinamikā: pārejā no privātas struktūras uz publisku struktūru un klasifikācijas un zinātniskās organizācijas pieaugumā. Bāzeles Kunstmuseum mājas ir pirmais muzejs, kas atvērta sabiedrībai 1671. gadā, pēc tam seko Oksfordas Ašmolijas muzejs 1683. gadā. Lai arī vispirms muzejs ir saglabājis katru vērtīgo priekšmetu, parādījās specializācija. Mūsdienās ir plašas kategorijas: mākslas muzejs, arheoloģijas muzejs, dabas vēstures muzejs, ekomuseum, sabiedrības, vēstures un tehnikas muzejs.

Muzejs ir bezpeļņas valsts iestāde, kas kalpo sabiedrībai un tās attīstībai. Tas ir paredzēts mācību, izglītības un mākslas kolekciju iegūšanai, saglabāšanai, izpētei, komunikācijai, eksponēšanai ... Muzejā cilvēki var izpētīt savus personīgos uzskatus, izmantojot universālas patiesības. Muzejs ir mūsu saikne ar pagātnes uzskatiem un dzīves veidu. Muzejs - Termins "muzejs" cēlies no seno grieķu vārda "mouseion", kas apzīmē vietu / templi, kas veltīts mūzām - Apollo aizbildņiem un zināšanu avotiem. Šis termins tagad ir attīstījies, lai apzīmētu patiesus arhitektūras šedevrus, kuros tiek eksponēti artefakti un citi nozīmīgi objekti, lai paziņotu par viņu lomu sabiedrībā.

Muzejs - muzejs var būt jebkas; tā var būt vesela pilsēta, piemēram, Parīze, bet tas var būt arī ne pārāk tūristisks lauku ciemats. Arī paši cilvēki un viņu mājas var būt muzeji, jo noteikta veida ēkām, kolekcijām vai citiem materiāliem īpašumiem nav ierobežojumu. Diskusijas paliek par to, kā muzeji izturas pret kultūru un mantojumu.

Vārds. Kas ir nosaukumā? Vārdi var tikt uzpūsti ar varu un var pārstāvēt mūsu kultūras mantojumu. Piemēram, vārds Ādolfs vienmēr tiks saistīts ar nacistisko Vāciju un ar nepieciešamību atņemt vai iznīcināt vēsturi (tās daļu). Tad nosaukums ir kultūras sastāvdaļa, kas var izraisīt šķelšanos, bet arī likt cilvēkiem sanākt kopā.

Stāstījums ir veids, kā pastāstīt par dažu varoņu veiktajām darbībām noteiktā laikā un vietā. Tas ir arī veids, kā stāstīt patiesus un nepatiesus notikumus un pieredzi. Turklāt tā var būt arī māksla, paņēmiens vai stāstīšanas process, vai stāsta stāstīšana.

Tauta - Mihaela Vidan

Nācija ir liela cilvēku grupa, kurus vieno kopīgas vēstures, kultūras vai valodas, kas dzīvo noteiktā teritorijā, ko ierobežo robežas, valsts vai valsts. Ārpus stingras un ķirurģiskākas definīcijas nācija ir iekļaujošs termins, kas paredzēts, lai uzrunātu individuus, kuriem ir kopīgas vērtības, tos, kurus mūs vieno vēsture, tiem, kuriem ir vienādi uzskati vai varbūt tieši pretēji, viņi domā tieši pretēji, tiem, kuriem ir senas ģimenes saknes, un tiem, kuri tikko ir pieturas pie identitātes. Tauta ir tā, ko cilvēki no tās vēlas iegūt. Ja mēs uzskatām tautu tikai pēc tās mantojuma, mēs saprotam vārdu, izmantojot citu: mantojums. Mēs varam teikt, ka tauta var būt visa veida kopēju ideju, vērtību, tradīciju un simbolu, kas nodoti no vienas paaudzes, sociāla konstrukcija. Tajā pašā laikā mēs nevaram runāt par tautu, neiesaistot jūtas. Tā kā tā ir mākslīga sociāla konstrukcija, kas veidota, lai kalpotu politiskam mērķim, ir elementāri pārveidot auksto ideju vai teoriju, kas satur dažādus konceptuālus elementus, par dzīvu sabiedrības daļu, ar kuru cilvēki var saistīties un ievērot.

Nacionālā un / vai grupas identitāte (kolektīvā / sociālā / kultūras / komunikatīvā) attiecas uz identificēšanos ar cilvēku grupu un dalību tajā, ko pārstāv atšķirīgas tradīcijas, kultūra, valoda un politika. Nacionālā identitāte var attiekties uz subjektīvo izjūtu, kas dalās ar cilvēku grupu par nāciju neatkarīgi no tās statusa. Nacionālā identitāte tiek uzskatīta par "zināmu atšķirības apzināšanos", "sajūtu, atzīšanu un atšķirību" starp jēdzieniem "mēs" un "viņi". Nacionālās identitātes galējā izpausme ir šovinisms, kas norāda uz stingru pārliecību valsts pārākumā.

Nācija - tauta apzīmē izteiktu identificēšanās un piederības sajūtu vienam valstij, kurai nav robežu un kura nekad nemainās. Tomēr tas nav statisks, jo iespējamās robežas mainās vēsturē. Runa ir par sajūtu, ka cilvēks ir daļa no kaut kā lielāka par sevi.

Daba kā cilvēka īpašības un īpašības. Tas ir līdzvērtīgs dabiskajai pasaulei, fiziskajam visumam vai materiālajai pasaulei. Tradicionālā koncepcija ietver dabisko un mākslīgo elementu nodalīšanu.

Daba - Māra Kristina

Daba ir bezgalības ekvivalents. Dabu nevar atjaunot pašreizējā pastāvēšanā, bet gan visu, ko pagātne, tagadne un nākotne apvieno. Daba ir spēks, kas savāc dažādas galaktikas, augus, dzīvniekus, sistēmas, ainavas un, protams, cilvēces izcelsmi. Daba ir materiālā pasaule, kas mūs ieskauj, flora un fauna, kuru mēs aizsargājam, savvaļas dzīve, kuru mēs vēlamies zināt, meži un okeāni, kur dzīvo miljoni organismu, enerģija un klimata izmaiņas, kuras mēs jau jūtam. Daba ir dzīves uzbūve. Tas ir Visums ar visām tā parādībām. Daba ir no cilvēkiem neatkarīgas eksistences identitāte, resursi, bez kuriem cilvēki nevarētu dzīvot, kaut kā tāda būtība, izaugsmes un pārmaiņu avots. Daba tiek definēta arī kā cilvēces pamata raksturs, kā iedzimta būtība, kā uzvedība, laika un telpas kopums.

Daba - nekas nebūtu, ja dabas tur nebūtu. Lai arī cik daudz cilvēku stātos pretī un mēģinātu to mainīt, dabas spēki vienmēr ir spēcīgāki un var pārveidot visu, ko cilvēki ir uzbūvējuši vai mēģinājuši. Daba ir dzīves būtība.

Objekti ir viss, ko cilvēks var uztvert. Tie pastāv neatkarīgi no mūsu gribas un intelekta.

Mutiskā tradīcija un folklorā attiecas uz visu, kas tiek nodots no paaudzes paaudzē un izplata pieredzi un zināšanas nākamajām paaudzēm. Folklorā ir uzskatu, prakses un paražu kopums, kas ir tradicionāls no cilvēku grupas vai kultūras. Mutiskās tradīcijas stāsti ir tie, kurus cilvēki veido, vāc un pārnes savas kultūras pasaules ietvaros. Folklorā galvenokārt parādās mutvārdu tradīcijās, lai gan mutvārdu pārnešana nav pietiekama, lai folkloru atšķirtu no folkloriskās. No otras puses, ja stāsts tiek pārraidīts tikai "iespiests", nevis mutiski, tas tiek uzskatīts par "literāru

iestudējumu, kura pamatā ir tautas modelis, bet tas nav tas pats, kas populārais modelis." Folklorā ietver episkus, mīti, leģendas, pasakas, fabulas, sakāmvārdi, dziesmas utt. Mutiskās tradīcijas ir arī veids, kā analizēt, kā sabiedrība var definēt sevi. Mutiskā tradīcija var izzust, ja sabiedrība uzskatīs, ka tai tas vairs nav vajadzīgs.

Mutiskā tradīcija - mutvārdu tradīcija ir saziņas metode, kas paredzēta tradīciju un kultūru saglabāšanai un tālākai izplatīšanai. Laika gaitā tas var mainīties, un katru reizi, kad stāsts tiek pārpludināts, tiek radītas jaunas atšķirības. Mutvārdu tradīcijas ir milzīga mākslas un kultūras joma.

Cita : Helēna Gonzales Dovals

Tā kā "cits" attiecas uz ikvienu, kurš ir nošķirts no sevis un nozīmē identitātes idejas un subjektivitātes veidošanos, citādība aprakstītu procesu, kurā tiek izmantota atšķirība, un pārveidotu otra īpašības (sauktu par "citādību") tā, lai izveidotu grupu un ārpus grupas. Ārējā grupa būtu dominējošā grupa, kuras identitāte tiek uzskatīta par trūkstošu un kuru grupa var diskriminēt.

No postkoloniālā viedokļa, un kā to izgudroja Gajatri Spiveak, cits atsaukšanās attiecas uz procesu, kurā imperatora diskurss rada "citus", un apraksta dažādus veidus, kā koloniālais diskurss veido savus subjektus. Kamēr "Cits" ar lielo burtu "C" atbilst vēlmes vai varas koncentrējumam, attiecībā uz kuru subjekts tiek radīts, "cits" ir izslēgts vai "apgūts" subjekts, kas radīts varas diskursa rezultātā. Tomēr tas ir dialektāls process, jo kolonizējošais cits tiek izveidots vienlaikus ar citiem kolonizētajiem citiem.

Citādi - otru veido diskurss un tas notiek. Mēs varam identificēt divus atšķirīgus izmantošanas veidus: (1) "cits", kas attiecas uz otru, kam ir augstāks statuss, piemēram, tūristu; (2) "cits", kas attiecas uz vietējiem iedzīvotājiem, kuri pārvēršas par citiem, tādējādi izveidojot grupas iekšā un ārā. Raugoties uz Eiropu, mēs varam sev pajautāt, kas ir pārējie Eiropa. // Jautājumi: Kā savādāk var redzēt / saprast "C" - "c"? - To var arī uzskatīt par dalījumu starp dominatoru un dominējošo, kurā 'Other' varētu būt kolonizētājs un 'Other' varētu tikt kolonizēts. Šīs koncepcijas ir ļoti svarīgas Eiropai palielinātas migrācijas apstākļos, kur migrantu parasti uzskata par "citu". Aplūkojot afrikānismu vai aziānismu, kur afrikāņi vai aziāti ir kolonizēti "citi", no tūrisma viedokļa, rodas jautājums, kā tiek veidota identitāte, ņemot vērā reālās (kultūras) atšķirības.

Pagātne ir pagātnes statusa statuss. Tāda subjektīvā kvalitāte, kas atmiņā paliek, nevis tiek piedzīvots šobrīd.

Izrāde ir īpašs uzvedības vai izturēšanās veids.

Vietas veidošana ir daudzšķautņaina pieeja, kas saistīta ar sabiedrisko telpu plānošanu, projektēšanu un pārvaldību saistībā ar kopienām, kuras šajā telpā apdzīvo. Tajā tiek izmantoti vietējās kopienas aktīvi, iedvesma un potenciāls, lai izveidotu sabiedriskas telpas, kas veicina cilvēku veselību, laimi un labklājību. Tas ir gan process, gan filozofija.

Jauda ir spēja, kas kādam ir jāpasūta. Arī ietekme vai autoritāte pār citiem cilvēkiem (personu vai cilvēku grupu).

Saglabāšana ir darbība, lai kaut ko saglabātu. Padariet to pēdējā stāvoklī. Rūpes par celtni, dabisku vidi ... kurai ir vēsturiska vērtība. Piemēram, rūpējies par dabisko vidi.

Rekonstrukcija ir rekonstrukcijas darbība. Lai izveidotu kaut ko tādu, kas pastāvēja pagātnē un ir iznīcināts.

Restaurācija, autors Boukedjar Tarek

Restaurācija ir darbība, lai kaut ko atdotu bijušajam īpašniekam, vietai vai stāvoklim. Atgriešanās iepriekšējā stāvoklī vai stāvoklī. Arī mākslas darbu labošana vai konservēšana. Piemēram, mākslas darbu remonts vai uzturēšana vai politiskā režīma atjaunošana, kas tika aizstāts ar citu. Restaurācija ir koncepcija, ko var izmantot gan materiāliem, gan

nemateriālajām precēm. Mākslas jomā šī procedūra tika apspriesta, sākot ar renesansi. Restaurācija ilgu laiku bija procedūra, kuras mērķis bija atjaunot tādas preces kā gleznas, skulptūras un pieminekļus to sākotnējā formā. 19. gadsimtā diskusiju pastiprināja tādi autori kā Džons Ruskins, kurš teica, ka restaurācija ir meli, un Viollet-le-Duc, franču restaurators, kurš atbalstīja teoriju, ka restaurācijā faktiski jāpabeidz trūkstošās daļas ar atkārtotu interpretāciju, kuras pamatā ir sākotnējā ideja. 20. gadsimtā tādi autori kā Camilo Boito un Cesare Brandi aizstāvēja perspektīvu, sakot, ka restaurācijā ir jāievēro laika pēdas, kas nozīmē, ka mākslas atjaunošana sākotnējā stāvoklī faktiski ir vēsturiska un estētiska viltošana. Šī ideja ir mūsdienu diskusiju pamats un balstās uz Patrimonial Charters.

Neringas Kavaliauskaites **mantojuma pārdomāšana un atkārtota kontekstualizācija**

Materiālo mantojumu, no vienas puses, var uzskatīt par grandiozām, monumentālām, "vecām" un estētiskām celtnēm, vietām vai artefaktiem, kuriem ir "statiska" nozīme. Izmantojot hegemonisko diskursu, galvenā problēma ir nepieciešamība saglabāt, saglabāt un nodot mantojumu nākamajām paaudzēm. Šāds diskurss balstās uz tehnisko un estētisko ekspertu zināšanām, zinātnisku vai estētisku vērtējumu, kuru lielākā daļa darbu un kompetences ir vērsti uz monumentalitāti un iedzimtiem artefaktiem. Tomēr kļūst grūtāk piesaistīt alternatīvas interpretācijas konkrētiem mantojuma objektiem, kamēr mantojuma speciālisti šķir robežas pār alternatīvajām mantojuma vērtībām un nozīmēm. Rezultātā apmeklētāji tiek aicināti nekritiski "patērēt mantojumu" pasīvā veidā, kamēr viņus pavada eksperti vai mantojuma vietu pārstāvji, kuri māca auditorijai, kā uztvert noteiktas mantojuma vietas, nevis obligāti, kā aktīvāk iesaistīties tajās. To darot, mantojumu varētu uzskatīt par aktīvu kultūras pieredzi, kuru aktīvi piedzīvo, izmanto un interpretē, nevis redzot šīs vietas no tālienes kā nekad nemaināmas entītijas, kuru nozīme ir statiska un nav apspriesta (Smith, 2006).

Pārdomāt un atkārtoti kontekstualizēt mantojumu . Mantojuma termina pārdomāšanas akts. Mēģinājums pielāgot kultūras mantojumu mūsdienu vajadzībām. Lai to izdarītu, ir jāveic daudz izmaiņu, jo sabiedrība pēdējās desmitgadēs ir radikāli mainījusies.

Mantojuma pārdomāšana un rekonstrukcija - taustāmais mantojums bieži tiek saistīts ar estētiskām celtnēm vai artefaktiem. Ņemot vērā ekspertu zināšanas, šiem materiāla mantojuma objektiem ir grūti piešķirt citas nozīmes, un apmeklētāji ir pieraduši mantojumu patērēt nekritiski. Aplūkojot, piemēram, Amsterdamas Karalisko pili, regulārās ekskursijās tiek pieminēts tikai tas, ka tā iepriekš bija pilsēta, savukārt specializētās ekskursijas, piemēram, Black Heritage Tours, norāda uz faktu, ka ēka atradās Surinama biedrības mītnē (Surinam ir viena no vecajām holandiešu kolonijām). Nacionālajā pieminekļi Damas laukumā ir 11 urnas, kas pildītas ar augsni no izpildes vietām no Nīderlandes provincēm, tomēr pēdējā laikā notiek diskusijas par 12. urnas pievienošanu augsnei no Indonēzijas (bijušās Austrumindijas). Tāpēc mēs nevaram redzēt pieminekļus kā statiskus un mums jābūt aktīviem, piešķirot dažādas nozīmes. // Jautājumi: Kam ir tiesības reekstualizēt un sniegt alternatīvas mantojuma interpretācijas, un vai šīs jaunās nozīmes pieņems elite? - Šis ir bieži sastopams jautājums mantojuma biznesā, ko parasti risina teritorijas pārvaldībā, taču jāiesaista arī īpašas etniskās grupas, kurām ir vēsturiska saikne ar vietu. Kā vēl viens piemērs Rumānijā komunistiskais režīms mēģināja izdzēst visas bijušās monarhijas pēdas, piemēram, izmantojot karaliskās pilis kā administratīvas ēkas. Tas ir gadījums, kad ēkas mērķis tiek mainīts no augšupējās uz leju. Tas pats notika pēc deviņdesmitajiem gadiem, kad daudz citu pieminekļu tika interpretēti kā līdzeklis, lai izdzēstu visas bijušā komunistiskā perioda pēdas.

Sajūtas ietekmē vai izsaka sajūtu. Tie ir fizioloģiski mehānismi, ko rada pieskāriena, garšas utt. Orgāni, kas ļauj uztvert gan ārējos, gan iekšējos elementus. Tās ir arī mūsu prāta funkcija, kas saistīta ar ārēju uztveri. Tās ir arī prāta funkcija, kas saistīta ar sensāciju. Jebkādas īpašās uztveres, novērtēšanas, novērtēšanas utt. Spējas. Aiz formālās definīcijas jutekļi parasti ir saistīti ar tādu jēdzienu nemateriālo pusi kā vēsture, kultūra vai mantojums.

Tehnoloģija , ko Chance Matthew Williams

Tehnoloģiju veido instrumenti, mašīnas un metodes, kas var palīdzēt saglabāt, restaurēt, rekonstruēt vai iegūt gan materiālo, gan nemateriālo mantojumu. Arvien plašāka tehnoloģiju izmantošana kameru, 3D attēlu, video, kā arī interneta veidā ir ļāvusi gan saglabāt, gan demokratizēt tradicionālo materiālo un nemateriālo kultūras mantojumu digitālā formā. Pati tehnoloģijas attīstība ir zinātniskā un kultūras mantojuma forma, sākot no akmens laikmeta instrumentiem līdz pat mūsdienu izgudrojumiem, piemēram, datoram. Tehnoloģijai ir bijusi galvenā loma Eiropā, jo īpaši tās rūpnieciskajā mantojumā, kur dažādi sasniegumi, piemēram, tvaika dzinējs, vadīja rūpniecisko revolūciju, kas pārveidoja kontinentu, pārveidoja tradicionālās tautas kultūras un lika pamatus modernai Eiropai.

Vērtība ir kaut kā nozīmīgums, vērtība vai lietderība, ko novērtē no objektīva vai emocionāla / personīga viedokļa. Vērtības - vērtības ir pamata pārlicība, kas norāda uz mūsu attieksmi un virza mūsu izturēšanos pret mantojumu un daudziem citiem aspektiem. Tie ir saistīti ar mantojumu kā instrumentu sabiedrības sakārtošanai un aktīvai veidošanai. Vērtības var iedalīt (1) individuālajās un (2) kolektīvajās vērtībās, tomēr ir svarīgi ņemt vērā, ka individuālās vērtības, kaut arī tās var būt personiskas, tās definē grupa, kurai viena ir daļa. Tos definē sociālais, kaut arī tie nav uzrakstīti akmenī. Turklāt, it īpaši mantojumā, tiek izlikts, ka vērtības ir universālākas, nekā tās patiesībā ir.

Vietējā arhitektūra ir arhitektūras stils, kas izstrādāts, ņemot vērā vietējās vajadzības, būvmateriālu pieejamību un atspoguļojot vietējās tradīcijas. Sākotnēji tautas arhitektūrā neizmantoja formāli izglītotus arhitektus, bet tā balstījās uz projektēšanas prasmēm un vietējo celtnieku tradīcijām. Tomēr kopš 19. gadsimta beigām daudzi profesionāli arhitekti ir strādājuši šajā stilā, cenšoties saglabāt savas tradīcijas. Laika gaitā tam ir tendence attīstīties, lai atspoguļotu vides, kultūras, tehnoloģisko, ekonomisko un vēsturisko kontekstu, kurā tas pastāv. Noslēgumā mēs varam piebilst, ka katram reģionam ir atšķirīgas un īpašas vajadzības. Tas automātiski rada viņu pašu vietējās arhitektūras oriģinalitāti.

Vernacular - vietējā valoda nozīmē dzimto vietu noteiktā vietā. Diskusijā par mantojumu vietējā valodā tiek runāts par vietējām īpašībām un lietderību celtajā vidē. Vietējā valodā valoda var būt saistīta ar kontekstu vai tēmu ./

Žodynas geriau suprasti kultūros paveldo: Terminologijos tyrimo testas, atliekamas studentų

Įtakos iki Dagny Davíðsdóttir

Poveikis yra dvipusis, jį sudaro kūno sugebėjimai paveikti ir paveikti, kurie atsiranda ir vystosi kartu (Benas Andersonas). Vis dėlto tai nebūtinai turi būti kūnas, bet tai gali būti bet kas. Poveikis yra visur ir yra susijęs su viskuo, pavyzdžiui, materialiais dalykais, žmonėmis, idėjomis ir kita įtaka. Jie gali būti sujungti su kažkuo populiariu, todėl daugelis žmonių jaučia tą patį poveikį. Bet kas tai? Įtaka yra keista sąvoka. Didelė grupė žmonių gali paveikti tuo pačiu būdu, klausantis per operos dainininkas, kai plaukai nuo jų rankos pakyla, tuo pačiu metu. Bet net jei jie visi tai jaučia, tai taip pat ištis asmeniškai akimirka. Dėl daugybės skirtingų prisiminimų, ryšių su kitais žmonėmis ir materialių dalykų žmonės būna paveikti.

Poveikis yra teigiamas ir neigiamas. Jūs nenorite, kad ant savo sofos būtų pagalvė nuo priešo, nes paveikta pagalvė sukelia emocijas, skirtas priešui. Tai „nutikimas“ tarp jūsų ir jūsų pagalvės. Poveikis padeda žmonėms pasirinkti materialius dalykus, draugus, meilužius ir panašiai. Tai gali sustiprinti ir jūsų tapatumą, pavyzdžiui, kai persikėlėte į kitą šalį, tačiau rinkdamiesi baldus ir papuošimus namuose prisimenate apie senąją šalį.

Įtakos - įtakos yra N Etnologisks / Anthropologic terminas, kuris remiasi kūno galimybes paveikti ir paveikti ką nors ar kažkas. Nors tai labai asmeniškai patirtis, ji gali būti susijusi su kažkuo labai populiariu, pavyzdžiui, pop daina, kuri gali būti kalbanti apie širdies plakimus, skirta skirtingai visuomenei, tačiau kiekvienas žmogus tai gyvena asmeniškai. Todėl paveikti nesunku integruoti į viską.

Bouchet Ludivine **architektūra**

Remiantis „Larousse“ svetaine, architektūra yra: Pastato menas // Pastato stilius, ypatybės / ypatumai ir struktūra. // Meno žymėjimas.

Tuose apibrėžimuose galime rasti visus elementus, susijusius su architektūra: menas, stilius, techninis aspektas ir pastatymo būdas. Pažiūrėkime žodžio architektūra etimologiją. Iš pradžių šis laukas buvo skirtas uždaryti ir uždengti erdves. Architektas buvo tas žmogus, kuris vadovavo darbininkams. Tačiau trūksta istorinio aspekto. Architektūra turi gana svarbų europinį aspektą, nes per daugelį metų architektūros stiliai ir simboliniai paminklai peržengė sienas. Antikos laikais romėnų konstrukcijos paplito Europoje. Šiandien jie yra svarbus kultūros paveldas. Viduramžiais architektūra neturėjo nieko bendra su menu. Architektas vadovavo tik darbininkams ir turėjo tikrai blogą reputaciją. Žmonės atkreipė dėmesį tik į religinius pastatus. Renesanso metu architektūra tapo menu. Architektas tapo menininkais. Jie dirbo su įrankiais ir kūrė tikrus planus. Architektūra naudojama pranešimui siųsti, parodyti, kad jie priklauso grupei. Architektūra tampa ritualu.

Pirmajame 1977 m. Architektūros įstatymo straipsnyje: „Architektūra yra kultūros išraiška. Visuomenės interesai yra architektūrinė kūryba, konstrukcijų kokybė, harmoningas įdėjimas į savo aplinką, pagarba natūraliam ar miesto kraštovaizdžiui ir paveldui“.

Architektūra - architektūra atspindi metamorfozę nuo naudingumo į kultūros teiginį, nuo religijos iki galios ir turto. Nors jis gali susivienyti (pvz., Islamo motyvai Art Nouveau, kuris yra europietiškas architektūros stilius), jis taip pat gali suskaidyti, nes tai galios priešais kitą pareiškimas. Pavyzdžiui, Paryžius naudojo savo 18-ojo amžiaus architektūrą kaip turto deklaraciją.

Autentiškumą pateikė Lauren Rae Joenoes

Autentiškas reiškia tai, kas originalu. Tai atspindi tikrąją prigimtį arba tikruosius įsitikinimus. Tiesa pati, nekopijuota ir nefalsifikuota.

Autentiškumas dažnai suprantamas kaip patikimumas, iš pirmų rankų, tikrumas ir originalumas (Pine & Gilmore, 2008; Kolar & Zabkar, 2010; Molleda, 2010). Autentiškumas visada reiškia, kad asmuo suvokia, kad kažkas yra autentiškas arba neautentiškas, kurį formuoja kažkieno fonas ir tam tikrame kontekste. Yra ryšys tarp kažkieno savo kultūros ir visuomenės „centro“ ir to, kaip šis asmuo mato kitas kultūras ir visuomenes bei suteikia prasmę, susijusią su autentiškumu (Cohen, 1979). Patirties ir autentiškumo samprata yra suplanuota. Galima teigti, kad nėra kitos rūšies autentiškumo, išskyrus „suvokiamą autentiškumą“. Autentiškumas nėra sąvoka, apibūdinanti būdingus daiktų ar santykių bruožus, bet tai vertė, kurią suteikia tai suvokiantis asmuo ontologijos lygmenyje (Olsen, 2002). Mūsų pasaulis tampa vis labiau susijęs ir žinios tampa vis prieinamesnės dėl globalizacijos, kuri prieš kurį laiką buvo autentiška, ir šiandien nebegali būti suvokiama kaip autentiška. Suvokiamas autentiškumas nėra kažkas, kas yra nustatyta, o tai, kas keičiasi laikui bėgant ir yra kontekstualus (Molleda, 2010). (Cohen E. (1979) fenomenologija turistinių patirtis // Kolar T. & Zabkar V. (2010) vartotojas pagrindu Modelis Autentiškumo:... Oksimoronas ar kultūros paveldo rinkodaros fondas Turizmas Vadyba? , 31 tomas, 652–664 psl. // Molleda, JC (2010). Autentiškumas ir konstrukto matmenys viešųjų ryšių ir komunikacijos tyrimuose. Journal of Communication Management, T. 14: 3, p. 223–236. // Olsen, K. (2002). Autentiškumas kaip turizmo tyrimų koncepcija. Tourist Studies, 2 tomas, 2, p. 159–182. // Pine, JB ir Gilmore, JH (2008). Aštuoni strateginio strategijos principai. Autentiškumas. Strategija ir lyderystė, 36 tomas, 3, 35–40.

Autentiškumas Neringos Kavaliauskaitės

Autentiškumas yra tai, kas tikra, nesuklastota ar realu. Ši sąvoka tradiciškai gali būti apibūdinama kaip tikslinga, konstruktyvi, posmoderni, egzistencinė ir taip pat gali būti suvokiama kaip socialinis konstruktas, kuris apima skirtingas žmonių reikšmes apie tai, kas istikruju yra autentiška. Autentiškumas gali būti skirstomas į indeksinį (apima įvairias autentiškumo formas, kas manoma kad yra "originalu" ar "tikra") arba ikoniską (kas atspindi ir primena originalią formą). Svarstant, kas apima autentišką kultūrinę produkciją, tai gali būti suvokiama kaip rezultatas autentišku amatu ar produktu, arba tai gali būti primtina kaip produktas ar istorinė traukos vieta dėl jos autentiškos vietovės. Globaliai kalbant, kultūriškai autentiškus produktus galima rasti norint pajusti ryšį su kitomis kultūromis, kaip pasaulines bendruomenes dalimi.

Autentiškumas - Autentiškumas dažnai suprantamas kaip patikimumas ir originalumas, jis grindžiamas asmeniniu suvokimu, kurį savo ruožtu formuoja tam tikros vertybės ir kontekstas. Tiesą sakant, galima teigti, kad nėra kito autentiškumo, išskyrus suvoktą autentiškumą. Turizmo požiūriu galime paklausti savęs, ar mozzarella pica yra autentiška? Ar maistas autentiškas, ar aplinka vaidina tam tikrą vaidmenį? Ar pica namuose yra autentiška, tačiau iškepta atitinka šiuolaikinį (ized) receptą, ar pica yra autentiška, jei ji gaminama pagal seną receptą ir valgoma tradiciniame istorinio miesto restorane? Kur baigiasi autentiškumas? Atsižvelgiant į „Notre Dame“ Paryžiuje, ar XIX a. Rekonstrukcija pagal to meto idėjas yra autentiška, ar tik autentiška pastato forma gali būti laikoma autentiška? Kodėl kažkas naujo ir modernizuoto negali būti laikoma autentišku?

Tikėjimas yra pripažinimas, kad teiginys yra teisingas ar kažkas egzistuoja, arba yra patvirtinta kaip asmeninė nuomonė.

Priklausymas reiškia faktą, kad esate visumos dalis. Taip pat jausmas, kad kažkas priklauso mums kaip individams ar mūsų visuomenei.

Pilietinis įsitraukimas ir visuomenės raida. Pilietinis įsipareigojimas yra ir politiniai, ir nepolitiniai procesai, kurie reiškia, kad visi bendruomenės nariai gali dalyvauti pilietiniame gyvenime. Socialinis vystymasis reiškia tiek žmogiškojo, tiek socialinio visuomenės kapitalo vystymąsi. Pilietinio įsitraukimo tikslas - spręsti visuomenės rūpesčius ir skatinti visos bendruomenės kokybę. Visuomenės raida bando paaiškinti kokybinius visuomenės struktūros pokyčius, kurie padeda geriau pasiekti jos tikslus. Vystymasis yra socialinių pokyčių procesas. Per pastaruosius penkis šimtmečius šis

procesas padidėjo greičiu ir intensyvumu, per pastaruosius penkis dešimtmečius pastebimai padidėjo pagreitis. Šie pokyčiai gali būti susiję su aktyviu piliečių, kurie šiuolaikiniame pasaulyje gali laisvai reikšti savo nuomonę apie visuomenės poreikius, įsitraukimu. Pagrindinis mechanizmas, vedantis į socialinius pokyčius, didina supratimą, kuris lemia geresnį organizavimą. Kai visuomenė nustato naujas ir geresnes progreso galimybes, ji kuria naujas organizacijos formas, kad galėtų sėkmingai išnaudoti šias naujas galimybes.

Pilietinis įsitraukimas - pilietinis įsitraukimas yra aktyvaus dalyvavimo bendruomenės raidoje procesas. Tai gali būti įvairių formų, pavyzdžiui, „iš viršaus į apačią“ arba „iš apačios į viršų“, tačiau visais atvejais tai reiškia žmonių, kurie yra pertvarkyti, valią ir siekia idealaus rezultato / visuomenės. Aktyvizmas yra viena pilietinio įsitraukimo formų, prasidedanti iš apačios, pradedant vietinėmis iniciatyvomis ir skleidžiant laiką link aukštesnių pagrindų. Tačiau aktyvizmą gali tenkinti suinteresuotųjų šalių ir valdžios institucijų nenoras.

„Maria Jose Sanchez“ klasikinis jodinėjimas

Konceptualus žirgų mokymo ir tvarkymo filosofijos ir metodo, pateikto ankstyvajame moderniajame laikotarpyje, apibrėžimas buvo Ksenofono (430 - 354 m. Pr. Kr.), Graikų filosofo, raitelių ir karinio generolo, kuris didžiąją gyvenimo dalį praleido mokydamas arklius, mokymai. Keletas Graikijos karinių kavalerijų. Jo pagrindinis išsilavinimas sukasi apie žirgo ir raitelio partnerystės ir bendradarbiavimo idėją, o ne apie žiaurios jėgos ir prievartos naudojimą (Sargent, S. (2016). Klasikinė arklidė ir kylančio nematerialaus kultūros paveldo pavojai, autorizuotas diskursas. Tarptautinis žurnalas). nematerialaus paveldo, II, 36-53). Tokį principą jis pritaikė kurdamas arklio treniravimo ir mankštos būdus konkreitiems kavalerijos judesiams, naudingiems mūšio lauke. Terminas klasikinis buvo įgytas renesanso laikotarpiu, kai vėl atgimė susidomėjimas senoviniais tekstais, tokiais kaip teatrai, kuriuos Ksenofonas buvo parašęs, juose svarbiausias jo kūrinys pavadinimu „Apie arklį“. Be to, klasikinio išjodinėjimo disciplina išsiplėtė iš kavalerijos žirgo treniruotės, peraugant į tai, kas šiandien žinoma kaip konkurencinė iškovoijimas. Kelios klasikinės mokymo mokyklos pagrindė savo mokymą Ksenofono idėja važiuoti harmonijoje su žirgu, o ne prieš jį.

Klasikinė jodinėjimas - klasikinis jodinėjimas gali būti laikomas menu, sportu ar kultūrine medžiaga. Ankstesniais laikais ji būdavo pagrindinė daugelio pasaulio žmonių pervežimo priemonė, todėl arkliai buvo naudojami kaip komunalinė priemonė, nemėginant humanizuoti ar suformuoti jokio psichologinio ryšio raitelio vardu. Ar jodinėjimas taps savitu kultūriniu elementu, priklausau nuo to, kaip žmogus praneša gyvūniui. Šiais laikais bandoma klasikinę jodinėjimą priskirti nematerialiajam paveldui.

„Communitas“ (normalus ir spontaniškas), kurį sukūrė Gunaras Ūli Dagmararsonas

„Communitas“ - tai būseną, kuri gali atsirasti tarp dviejų ar daugiau žmonių grupių, esant liminaliam laikotarpiui ar liminalinei būsenai. Būseną, kurią mes laikome įprasta kasdienio gyvenimo būseną, yra apleista ir pasirenkama alternatyvi elgesio būseną, prie kurios mes nesame įpratę praktikuoti. Būdami tokioje ribinėje būsenoje, žmonės išsilaisvina iš kasdinių reikalavimų ir yra vienas su savo bendražygiais. „Communitas“ taip pat gali būti suskirstytas į dvi dalis: normatyvinį ir spontanišką. Normatyva yra ta valstybė, kuri vyrauja. Pavyzdys bažnyčiose, kai susirinkusieji susirenka melstis Jėzaus Kristaus. Nors visi yra bažnyčioje, kad galėtų melstis „aukštesnei jėgai“, mažai tikėtina, kad kiekviena iš šių aplinkybių atsidurs „Kristuje“. Spontaniškas prieštarauja normatyvui tuo atžvilgiu, kad jis nėra organizuotas, o greičiau kyla iš individualios sąmonės, todėl kongregacija gali atsidurti Šventosios Dvasios aplenkta. Todėl žmonės yra pakeliami, išvaromi ir perimami į bendruomenę.

Communitas - komunitas yra antropologinis terminas, nurodantis kolektyvinius veiksmus bendruomenės vardu. Atsižvelgiant į futbolo pavyzdį, kai sirgaliai gieda ar reaguoja į tikslus, galima kalbėti apie spontanišką komunitą. Kai visi stovi ir gieda himną, galima kalbėti apie normatyvinį bendruomenę. Kyla klausimas, kaip kažkas gali pasikeisti iš spontaninio į normatyvinį? Pvz., Protestai paprastai atrodo organiškai ir spontaniškai. Tačiau laikui bėgant ir organizuojant, jie tampa norminiai.

Tęstinumas reiškia nuoseklų kažko egzistavimą tam tikru laikotarpiu.

Kultūrinė įvairovė kaip kultūros paveldas pateikė Sæunn Ólafsdóttir

2001 m. UNESCO paskelbė deklaraciją dėl kultūrinės įvairovės kaip kultūros paveldo svarbos. Institucijai tai buvo galimybė aiškiai įsitikinti, kad dialogas tarp skirtingų kultūrų yra geriausias būdas išlaikyti taiką pasaulyje, ir atmesti mintį, kad kultūriniai susidūrimai yra neišvengiami, kai susiburia skirtingos kultūrinės aplinkos žmonės. (Stenou, 2002). Deklaracija buvo novatoriška, nes pirmame straipsnyje kultūrų įvairovė buvo apibūdinta kaip „bendras žmonijos paveldas, kuris turėtų būti pripažintas ir patvirtintas dabartinių ir ateities kartų labui. „ Deklaracijoje taip pat teigiama, kad jos tikslas yra skatinti kultūrinės įvairovės išsaugojimą kaip gyvą ir atsinaujinantį lobį, kuris neturėtų būti laikomas besikeičiančiu, o kaip dinamiškas procesas, užtikrinantis žmonijos gerovę.

Globalizacija ir žmonių mobilumas tarp žemynų per pastaruosius dešimtmečius pakeitė Vakarų bendruomenes. Buvo žinoma, kad tai sukelia tam tikrą įtampą ir priešiško jausmą naujiems piliečiams bei kultūrinių grupių nesusipratimą. Svarbu, kad visi asmenys būtų gerbiami ir patiria priklausymo visuomenei jausmą. Asmenims, persikeliantiems į kitokią kultūrinę aplinką, tai taip pat gali būti iššūkis prisitaikyti prie naujų aplinkybių. Priimančioji kultūra pareiškia adaptacijos reikalavimus, tačiau adaptacijos reikalavimai gali būti neaiškūs ir netinkamai apibrėžti. Priklausymo bendruomenei jausmas yra svarbus asmeniui dėl dviejų priežasčių: į siekiant patenkinti visuomenės ir kultūrinius siekius savo visuomenę ir sukurti sveiką tapatybę (Ingvarsson 2016). Gera savijauta yra vienas iš pagrindinių žmogaus teisių aspektų, kuris, galima sakyti, susijęs su tuo, ar žmogus patenkintas savo psichine ir fizine sveikata, priklausymo kažkam jausmu, finansiniu saugumu ir galimybe dirbti ką nors, kas svarbu. .

Sandellis (2007) pabrėžia, kad muziejai gali įvairiais būdais siekti šių tikslų. Manoma, kad muziejai daugiausia vaidina kultūrinį, o ne socialinį. Tačiau muziejai turi išskirtinę padėtį skatinant lygybę, nes jų balsas gerbiamas ir pripažįstamas kaip turinčio didelę kultūrinę reikšmę. Taigi jų, kaip socialinių pokyčių priemonės, galia buvo nepakankamai įvertinta. Muziejai yra ideali vieta diskutuoti ir garsinti kultūrų įvairovę, tiesti tiltus tarp grupių, stiprinti bendruomenės, priklausymo ir įtraukimo jausmą. Muziejų tikslas visada buvo apsaugoti ir skleisti informaciją apie kultūros paveldą. Todėl turime būti pasirengę sugalvoti naujų būdų ir idėjų, kaip muziejai galėtų išlaikyti ir parodyti kultūrų įvairovę. Be dalijimosi informacija ir pramogomis, muziejai taip pat turi galimybę būti socialiai atsakingomis organizacijomis, kurių tikslas - skatinti visų piliečių lygybę ir gerovę. (Ingvarsson, L., Egilson, ST ir „Skaptadóttir“, UD (2016). „Aš noriu normalaus gyvenimo, kaip ir visi kiti“: prieglobsčio prašytojų kasdienis gyvenimas Islandijoje. Skandinavijos ergoterapijos žurnalas, 23 (6), 416- 424., DOI: 10.3109 / 11038128.2016.1144787. // Sandell, R. (2007). Muziejai ir kova su socialine nelygybe: vaidmenys, atsakomybė, pasipriešinimas. Muziejai ir jų bendruomenės, 95–113. // Stenou, K. (2002). UNESCO visuotinė deklaracija dėl kultūrų įvairovės. Kultūrų įvairovės serija, I, 61).

Sæunn Ólafsdóttir kultūrų įvairovė

Kultūrų įvairovė yra bendras žmonijos paveldas, kaip teigiama UNESCO visuotinėje deklaracijoje dėl kultūrų įvairovės. Deklaracijoje teigiama, kad „kultūra laike ir erdvėje įgyja įvairias formas. Šią įvairovę įkūnija žmonių sudarančių grupių ir visuomenių tapatumas ir unikalumas. Kultūrų įvairovė, kaip mainų, naujovių ir kūrybiškumo šaltinis, yra būtina žmonijai, o biologinė įvairovė - gamtai. Šia prasme tai yra bendras žmonijos paveldas, kuris turėtų būti pripažintas ir patvirtintas dabartinės ir ateities kartų labui. „ Mūsų visuomenė tampa vis įvairesnė, todėl svarbu skatinti taikų bendravimą tarp skirtingos kilmės ir tapatybės grupių. Galimybė visiems piliečiams dalyvauti, būti įtrauktam ir gerbiamam visuomenėje garantuoja taiką ir klesti viešąjį gyvenimą.

Kultūrinė įvairovė - Kultūrinė įvairovė yra socialinė sąvoka, reiškianti įvairiapusį ir taikų visų tautybių žmonių bendravimą ir įtraukimą į viešąjį gyvenimą. Tai yra galimybė žmonėms priimti ir suteikti jiems galimybę jaustis laukiamiems. Tačiau kaip galima pasiekti įvairovės, jei nekalbame apie tautybę? Visa tai yra įvairovė. Visi dalykai Hutu ir Tutsi jau buvo skirtingi. Kolonizatoriai pasinaudojo šia įvairove, norėdami pasiskirstyti.

Kultūros tvarumas reiškia supratimo ir kultūros vaidmens darnaus vystymosi srityje didinimą.

Išsilavinimas ir žinios. Švietimas yra mokymosi proceso padėjimas. Žinios gali būti faktai ar informacija, kurią asmuo įgyja mokydamasis. Žinios visada buvo švietimo tikslas. Šiaip ar taip, mes galime pastebėti, kad pastaraisiais metais žmonės kreipia dėmesį ne į žinias, o į egzaminus ir gaudami pažymėjimus. Taigi pagrindinis dėmesys skiriamas egzaminų formato supratimui, todėl jaunimas neturi pagrindinių žinių apie įvairius dalykus, kurie jiems padeda sukurti išbaigtą asmenybę.

Elitas yra tam tikra mažuma, turinti įtaką ar valdžią kitiems žmonėms (asmeniui ar žmonių grupei).

Anos Solovjevos **emocijos**

Emotonas yra individo reakcija į jo / jos aplinką, kitus asmenis ir įvykius. Emocijos apima tiek vidinę asmens būseną, tiek išorinius ženklus, kuriais savo emocijas supažindina kiti. Viena vertus, emocijos, tokios kaip džiaugsmas, liūdesys, baimė, susijaudinimas ar nerimas, yra susijusios su biologinėmis reakcijomis, o kai kurios emocijinės apraiškos gali būti nevalingos ar nesąmoningos: pavyzdžiui, žmogus prakaituoja ar dreba. Kita vertus, emocijų pasireiškimas ar tokių pasireiškimų slopinimas yra giliai įterptas į kultūrą, kuriai priklauso individas. Tinkamo ar netinkamo emocijinio elgesio bet kurioje bendruomenėje idėjos yra bendruomenės paveldo dalis ir priklauso nuo jos istorijos, tradicijų, religijos. Emocijinės atsakymų tikimasi bendruomenėje ar pasmerkė jos rūšių išaiškėja meno ir žiniasklaidos: per būdais emocijos yra aprašyta literatūroje, kaip parodyta filmų ar net kasdienį naujienų. Tokie kultūriniai įrodymai prisideda prie bendruomenės tapatybės ir jos išorinio, ir vidinio įvaizdžio formavimo. Emociniai atsakymai gali būti kalba, padedanti bendruomenės nariams ir pašaliniamis žmonėms suprasti, kas vyksta, tačiau tie patys duomenys, kai jie nepakankamai suprantami, taip pat gali sukelti daugybę nesusipratimų ir išankstinių nusistatymų, todėl kai kurios bendruomenės yra paženklinti kaip bevardžiai, nesimpatingi, paviršutiniški, grubūs arba, priešingai, rafinuoti ir subtilūs.

Emocijos yra būdas, kuriuo individas dalyvauja tai, kas vyksta jo aplinkoje. Psichinių būsenų, psichosomatinų išraiškų ir būsenų su biologinėmis reakcijomis kūne derinys. Tai yra tai, ką žmogus „jaučia“ ne tik kaip pojūtį, bet kaip ką gilesnį, darantį poveikį kūnui. Emocijos skiriasi nuo jausmų, nes jos daro didesnį fizinį poveikį mūsų kūnui (emocijos paprastai keičia mūsų proto būseną, elgesį, širdies ritmą ir pan.), ir „siela“ ir beveik visada išreiškiama (veido, balsu, kūno laikysena) ir gali būti kitų pastebima. Sąmoningomis pastangomis labai sunku suvaldyti emocijas. Emocijos gali būti vertinamos kaip individualūs jausmai. Paprastai jie žydi, kai vienas žmogus jaučia empatiją su kuo nors ar kuo nors. Emocijos taip pat galėtų būti vertinamos kaip mūsų kolektyvinės kultūros ar paveldo dalis. Emocijos. Paimant „Breakups“ muziejų kaip pavyzdį, kuris pats savaime gali būti labai išraiškingas, emocijos nurodo tai, kaip mes kalibruojame ir kaip kiekvienas savaip reaguojame, į gyvenimo patirtį ir paveldą. Nors emocijos gali būti ne asmeniškios, jos paprastai peržengia materialią paveldo dalį.

Etninė grupė - José Carlos Rodeiro

Tos pačios rasės ar tautos žmonių grupė. Jie tapatinasi tarpusavyje remdamiesi panašumais, pavyzdžiui, protėvių, kalbine, socialine, kultūrine ar tautine patirtimi. Skirtingai nuo kitų socialinių grupių (apibrėžtų pagal ekonominį statusą, amžių ar pomėgius), etninė grupė dažnai yra paveldimas statusas, pagrįstas visuomene, kurioje gyvena. Kai kuriais atvejais jis gali būti priimtas, jei asmuo persikelia į kitą visuomenę. Priklausymą etninei grupei paprastai apibūdina bendras kultūros paveldas, kilmės mitai, istorija, tėvynė, kalba ar tarmė, simbolinės sistemos, tokios kaip religija, mitologija ir ritualas, maisto gaminimas, aprangos stilius, menas ir fizinė išvaizda. Daugeliu atvejų etninės grupės, istoriškai kilusios iš tos pačios steigėjų, dažnai ir toliau kalba panašias ar giminingomis kalbomis ir turi panašią genetinę kilmę. Keičiant kalbą, įgyjant įpročius, įvaikinant ir keičiant religiją, individams ar grupėms kartais įmanoma palikti vieną etninę grupę ir tapti kitos dalimi (išskyrus etnines grupes, kurios rasės grynumą pabrėžia kaip pagrindinį priklausymo kriterijų). Etninė grupė dažnai naudojama kaip dviprasmiškų terminų, tokių kaip tauta ar žmonės, sinonimas. Anglų kalba tai taip pat gali turėti egzotiškos reikšmės (žr. „Etninis restoranas“ ir kt.). Paprastai susijusia su naujausių imigrantų, atvykusių po tam tikros teritorijos įkūrėjus, kultūromis.

Etninė grupė Roxana Mitroi

Etninė grupė dažnai apibrėžiama kaip žmonių, turinčių etninę tapatybę, kategorija, išsiskirianti iš kitų grupių dėl tam tikrų panašumų. Šie panašumai yra sukurti remiantis bendra kultūrine aplinka, apimančia paveldo, protėvių, kalbos ir simbolių sistemų elementus. Tačiau svarbu pažymėti, kad etninės grupės neturi būti painiojamos su rasinėmis grupėmis, tautinėmis grupėmis ar kitais panašiais terminais, nes etninės grupės yra atskirtos remiantis bendra kultūra, o ne fizinėmis savybėmis ar priklausymu tautai, valstybės. Europoje galima išskirti kelias vietines ir nevietines etnines grupes, tokias kaip olandų, valų ir romų, tarp kitų ir ne mažiau svarbių. Etninės grupės, susietos su Europos paveldo diskursu, vaidina svarbų vaidmenį apibrėžiant Europos tapatumą, atsižvelgiant į tai, kad Europos kultūros ir švietimo institucijos daugiausia dėmesio skiria įvairovei ir daugiakultūriškumui. Nepaisant to, etninio paveldo integracija į platesnį Europos paveldą gali sukelti iššūkių ir turi būti vertinama atsargiai, siekiant skatinti solidarumą, vienybę ir supratimą tarp etninių grupių ir jų viduje, o ne veikti kaip nelygybės ir diskriminacijos priežastis. (Applebaum, RP ir Chamblis, WJ (1997). Sociologija: trumpas įvadas. Niujorkas, Niujorkas: Longmanas. // Caffyn, A. ir Lutz, J. (1999). Paveldo turizmo produkto kūrimas daugiatautėse tautose. miestai. Turizmo vadyba 20 (2), p. 213–221 // Peoples, J. ir Bailey, G. (2010). Žmonija: įvadas į kultūrinę antropologiją (9-asis leidimas). Belmontas, Kalifornija: Wadsworth, Cengage Mokyti.) Etninė grupė - etninė grupė yra tam tikros tapatybės žmonių kategorija, pagrįsta bendra kultūrine kilme, kuri gali apimti paveldą, protėvius ir kalbą. Nors etninės grupės kartais vartojamos pakaitomis su rasinėmis ar tautinėmis grupėmis, jos išsiskiria per kultūrą, o ne pagal fizines savybes ar priklausymą tautai-valstybei. Kadangi Europos institucijos skiria daug dėmesio kultūrų įvairovei, etninės grupės vaidina svarbų vaidmenį apibrėždamos europinę tapatybę.

Etninė grupė - etninė grupė yra grupė, kuri turi kažką bendro. Nors etninės grupės ir tautos vartojamos vienodai, etnines grupes iš tikrųjų apibrėžia kultūra. Tačiau šis atskyrimas gali turėti neigiamos įtakos, nes sunku išvengti etninių grupių tautos. Norint įprasminti pasaulį, reikia „etninių grupių“ sąvokos, tačiau mes turime žinoti, kad ji gali pasitarnauti.

Europietis. Būti europiečiu reiškia tas pačias vertybes. Tai yra apie mus ir bendrus jausmus, susijusius su pasauliu ir vienas kito atžvilgiu. Migrantams į Europos šalis, kad ir kokias bebūtų šios šalys, įdomu apie mūsų papročius ir tradicijas (bei jų įvairovę) ir norą jaustis integruotiems į mūsų Europos kultūrą.

Grupės tapatumas - Intan Purwandani

Andalūzijos tapatumas: nuoseklus subjektas, sudarytas iš migracijos įpročių susimaišant žmonių grupę. Asimiliacijos ir apgyvendinimo proceso metu religija ir geografinė vietovė lėtai daro įtaką Andalūzijos aplinkos kūrimui (Apaydin, 2014). Ibn Khaldun ir kt. (1967) Apaydine (2014) aiškiai nurodė, kad etninę Andalūzijos visuomenės tapatybę formuoja priklausymo tam tikrai kultūrinei grupei jausmas. Šis jausmas įvardijamas kaip asabiyya arba tinklo bendrumas ar grupės solidarumas. Konkreti etninė orientacija, kurią jis turėjo omenyje, reiškia arabus, berberus / sakalibus ir žydus. Nors Benaboud (1980) Apaydin (2014) teigia, kad Andalūzijos visuomenė buvo etniškai nevienalytė ir socialiai integruota; Apaydinas (2014 m.) Tvirtai pabrėžia, kad pagrindinės Andalūzijos grupės tapatybės savybės yra musulmonų tikėjimas, arabų kalba ir mišrus pobūdis, kuris tam tikrais momentais vis dar skiriasi su musulmonų arabų kalbančia bendruomene kitur. Pats Andalūzijos miestas suvokiamas kaip visi, kilę iš ispanų musulmonų, kurie pirmą kartą buvo priversti atsiversti į krikščionybę po 1492 m. Ir buvo ištremti iš Iberijos pusiasalio. Maroke Andalūzijos etnis palikimas ir paveldas pateikė dominuojančią religijos, kalbos ir kultūros istoriją Maroko visuomenėje. Andalūzijos tapatumas iš šios perspektyvos yra apibrėžiamas kaip viena tapatybė su sudėtinga sociokultūrine aplinka (Bahrami, 1995). (Apaydin, M. (2014). Andalūzijos grupės identiteto raida. Revista de Estudios Andaluces, 85–97. // Bahrami, B. (1995). Andalūzijos tapatybės išlikimas Rabatas, Marokas. Filadelfija: Pensilvanijos universitetas. .)

Andalūzijos tapatumas - etninė Andalūzijos tapatybė išlieka įdomi, nes ji ne visada laikoma europietiška ar grynai europietiška. Pagrindinės andalūziečių kaip grupės savybės yra musulmonų tikėjimas, arabų kalba ir mišri Šiaurės

Afrikos ir Europos kultūra. Tai nereiškia, kad Andalūzijos grupė yra homogeniška, nes pačioje šioje grupėje galime identifikuoti kitas įvairias tapatybes, pavyzdžiui, krikščionių ar žydų andalūzus. // Klausimai: Kodėl Andalūzija nelaikoma Europos dalimi? - Nors Andalūzija bent jau geografiniu požiūriu priklauso Europai dėl jų fizinio ir nematerialaus paveldo bei mišrios genetikos tarp Europos ir Maroko etninės tapatybės, jų priklausymas Europai yra ginčijamas.

Paveldo autorė Despoina Palialexi

Savybės ar aplinkybės, turinčios tam tikro kultūrinio, socialinio ar ekonominio pobūdžio. Paveldas paprastai susijęs su tam tikra istorine aplinka. Šią sąvoką galime susieti su fiziniiais arba nematerialiaisiais požymiais, kuriuos paveldėjo viena žmonių grupė ir kuriuos, kaip manoma, reikia apsaugoti, kad tai būtų pasiekta ateinančioms kartoms. Sąmoningas kultūros paveldo išsaugojimo nuo dabarties į ateitį veiksmas yra žinomas kaip gamtos išsaugojimas. Kultūros paveldas yra unikalus ir nepakeičiamas, daro įtaką šiuolaikinei civilizacijai ir pareiškia ją saugoti ir saugoti. Mažesni objektai, tokie kaip meno kūriniai ir kiti kultūros kūriniai, yra renkami muziejuose ir galerijose. Paveldas gali būti susietas su apčiuopiama kultūra (pastatai, paminklai, knygos), nematerialia kultūra (muzika, kalbomis, posakiais) ir „gamtos“ paveldu, kuriuos galima susieti su kraštovaizdžiu ar biologine įvairove. Šiuolaikinė visuomenė suprato, kad tas ribotas vertybes (materialias, nematerialias ar natūralias) reikia saugoti. Nuo XX amžiaus tokie subjektai kaip UNESCO ar nacionalinių / natūralių parkų veikėjai kėlė savo apsauginius tikslus.

Vaizdas yra vaizdinis vaizdas, vaizduojantis vizualinį vieno ar daugiau objektų ar asmenų vaizdą. Jis gali būti pagamintas įvairiose laikmenose, tokiose kaip popierius, fotoaparatas arba žmogaus smegenyse. Paprastai paveikslėlyje yra dviejų ar trijų matmenų informacija. Jis taip pat naudojamas bet kuriai dvimatėms formoms, tokioms kaip žemėlapis, grafika ar paveikslas. Tinkamą vaizdą galima išlaikyti trumpą laiką. Tai gali būti mūsų refleksija, kai matome save veidrodyje ar filmo sceną. Fiksuotas vaizdas, pavyzdžiui, nuotraukų spausdinimo popierius, įsimenamas ilgesnį laiką.

Bendruomenės įsivaizdavo Sandra Björg Ernudóttir

Įsivaizduojamų bendruomenių samprata ilgą laiką dominavo kalbant apie tautas ir kultūros paveldą. Įvairios tautos turi tam tikrus pasirodymus, tokius kaip rasė, istorija ir kultūros paveldas, įvardindami keletą dalykų. Europoje XIX amžiuje buvo tikrai aišku, tautos ir etninės grupės buvo klasifikuojamos pagal „civilizuotas“ tautas ir kuo toliau nuo kitos tautos, hetero vaizdas yra dar egzotiškesnis. Tautos, esančios centre, leidžia tai, ką malonu daryti ir sakyti, tačiau periferijoje viskas ima egzotiškiau, tai yra vieta, kur gali nutikti visko. Šiandien jos beveik nebėra, bet kartais galime pamatyti pėdsakų, pavyzdžiui, apie judėjimą Europoje tais laikais, žmonės susiduria su kultūra, su kuria nėra susipažinę.

Įsivaizduojamų bendruomenių terminas taip pat reiškia, kad net mažiausių tautų nariai niekada nepažins kiekvieno, kuris yra jų tautos ar genties dalis. Bet jie visada gali įsivaizduoti savo bendravimą ir, kadangi turi ką nors kartu, pavyzdžiui, himną ar kitokią kultūros paveldo formą, jie save laiko tauta. Turėdama šį kultūros paveldą tauta nustato savo tautybę ir unikalumą tarp kitų tautų. Į tai taip pat galima žiūrėti taip, kaip įsivaizduojama, nes tauta kartu nusprendžia ką nors pamiršti iš istorijos. Tuo pačiu metu jiems svarbu prisiminti ką nors kita, ką jie nori išlaikyti savo tapatybėje.

Įsivaizduojamos bendruomenės - Benediktas Andersonas sugalvojo terminą „įsivaizduojamos bendruomenės“, norėdamas išnagrinėti ir išanalizuoti nacionalizmą. Bendruomenės nariai jaučia, kad pažįsta vienas kitą, nors iš tikrųjų to nedaro, nes jie turi tam tikrų (suvokiamų) panašumų.

Laurine Vallon **peizažas**

Visų pirma, kraštovaizdis yra apžvalga, siūlanti krašto, šalies ar žemės regiono pobūdį. Mes galime tai vadinti panorama ar požiūriu. Tai taip pat laikoma fizinės srities, turinčios daugialypės reikšmės, socialine konstrukcija, pagrįsta

antropinių ir (arba) gamtinių veiksnių sąveika. Kraštovaizdžiai yra didžiulė mūsų paveldo dalis, turime jį išsaugoti kaip gamtą, architektūrą. Tai atspindi pasaulio įvairovę, gamtos grožį, žmogaus veiklos ir natūralaus gyvenimo ryšį. Kraštovaizdis taip pat atspindi tam tikram regionui būdingą žemės aspektą.

Kraštovaizdis yra žemės pratęsimas. Peizažas - tai formų, motyvų, spalvų, garsų, kurie veikia kaip komponentai, sąveikaujantys su žmogaus pažintiniais ir emociniais išgyvenimais, derinys. Tai gali būti vaizdinis, akustinis ... peizažas, taip pat politinė perspektyva, kultūrinis peizažas ... Apskritai kiekvienas žmogus gali turėti skirtingą nuomonę ir supratimą apie kraštovaizdį. T. y., Kiekvienas asmuo supranta skirtingus elementus, kurie jį sudaro, atsižvelgiant į asmeninę patirtį, kultūrą ir estetiką. Visi matomi kaimo ar žemės ploto bruožai, dažnai svarstomi atsižvelgiant į jų estetinį patrauklumą.

Europos kalbos Oranne Davoust

Europų kalbos kilusios iš protoindoeuropiečių kalbų šeimos, kuri buvo pasakyta prieš tūkstančius metų. Išplėtus šią kalbą visoje Europoje, pasirodė daugiau nei tūkstantis kalbų. Slavų, vokiečių, lotynų ... visų tų kalbų kilmė yra vienoda, tačiau jos taip pat yra ilgo proceso ir skirtingų idiomų mišinio rezultatas. Jie yra bendravimo būdas, jungiantis žmones iš kitų, bet jie taip pat yra mūsų tapatybės dalis. Kultūra ir istorija nusako žmonių ar bendruomenės tapatumą, kaip ir kalbos. Jaučiame priklausymą kokiai nors grupei, nes kalbame ta pačia idioma. Bendros šaknys lemia kalbų panašumus: mes dalijamės keliais žodžiais ar išsireiškimais. Tam tikra prasme, yra mūsų tapatybės dalis yra dalijamasi per visas kalbas. Kalbos gyvos, tačiau jos taip pat yra mūsų bendros tapatybės dalis ir kartu mūsų bendro paveldo dalis.

Reikšmingumas matuoja elemento ar objekto, kurį gali suvokti jutimai, buvimą ar nebuvimą. Reikšmingumas vertinamas atsižvelgiant į jam būdingą pobūdį, poveikio vertę (įtaką), naudojimo vertę ir aplinkybes (aplinkybes), kuriomis jis atsiranda.

Atmintis (kolektyvinė / socialinė / kultūrinė / komunikacinė). Socialinė atmintis prisideda prie tiriamųjų socializacijos proceso. Perduota iš vienos kartos į kitą tai, kas sukelia nerimą keliančius pokyčius individo ir visuomenės gyvenime. Turinys nėra vienodas ir suderintas visų asmenų ir socialinių grupių. Atmintis yra konstrukcija, bet ne objektyvi konstrukcija. Tai konstrukcija, pagaminta iš tokių jausmų kaip laimė ar baimė. Atmintis yra svarbi norint suprasti, kaip žmonės išgyveno įvykį, tačiau juo negalima naudotis norint sužinoti tiesą. Kultūros paveldas gali naudoti atmintį kalbai pakeisti. Atmintis gali pamiršti kai kurias įvykio dalis ar periodą, kuris gali sukelti konfliktą.

Atminties iki Mathilde Deavaud-Rainieri

Atmintis yra informacija, saugoma žmogaus galvoje, jungianti su praeities istorija, vietomis ir išgyvenimais. Tai gali būti tiek individuali, tiek bendra patirtis. Atmintį dažnai konstruoja šeima, žmonių grupė ar šalis. Atmintis sukuria ryšį su asmeniniu paveldu ir dažnai perduodama kartoms. Tai taip pat galima slopinti ir tyčia tylėti. Galų gale atmintis yra tai, ką individas pasirenka savo galvoje arba atleidžia, nesvarbu, ar tai būtų kažkas malonaus, ar tai, kas būtų greičiau užmiršta. Štai kodėl šių dienų visuomenėms didelę įtaką daro jų atmintis (gera ar bloga), atmintis gali formuoti visos visuomenės elgesį nuo žmonių iki politikos.

Atmintis yra nematerialaus paveldo rūšis. Surinkus atmintį, ji turėtų būti aiškinama atsargiai, nes gali būti šališka. Vis dėlto atmintis daro įtaką apčiuopiamam kultūros paveldui, pavyzdžiui, tam tikrų pastatų ir vietų atsiminimui bei įvykių / istorijos susiejimui su jais.

Noelijos Agulla **atmintis**

Tam tikrų istorinių įvykių, iliustruojančių regiono praeitį, individualių ir kolektyvinių įsimenamų įvykių ryšys. Yra ryšys su praeimi, jis prisideda prie socializacijos ir ideologijos formavimo procesų, todėl atmintis padeda visuomenėms ir individams išsiugdyti save ir nusistatyti savo ideologiją bei gyvenimo būdą. Tai paveldima iš kartos į kartą, o tai visada

sukelia trikdžius kiekvieno žmogaus gyvenime, individualiame lygmenyje ir skirtingose socialinėse grupėse. Galėtume pasakyti, kad ją galima pritaikyti prie socialinio ir psichologinio subjekto tapatumo. Visuomenės yra linkusios teigiamos nuomonės apie atmintį ir neigiamos nuomonės apie užmaršį. Atminties dalis, susijusi su tapatybės apibrėžimu, liečia mus su savo šaknimis ir parodo mums savo ateitį. Apskritai, atmintis visada turėtų padėti mums nekartoti praeities klaidų (pvz., Karai, genocidai ir kt.).

Žinutė ir žiniasklaida . Žinutė yra komunikacijos objektas. Tai yra informacija, kurią siuntėjas siunčia gavėjui per ryšio kanalą. Žiniasklaida suprantama įrankį, kuriuo vyksta komunikacijos procesas.

Judumas yra fizinėje aplinkoje atsirandantys poslinkiai, kuriuos gali padaryti žmonės ir prekės iš vienos vietos į kitą, iš darbo į kitą ar iš socialinio lygio į kitą.

Occéane Vercasson **muziejus**

Žodis „muziejus“ kilęs iš graikų kalbos termino „*museion*“, dievo medžio, kuriame gyveno mūzos, „Apollo“ kompanionai ir meno sergėtojai. Tai įstaiga, tarnaujanti visuomenei, atvira visuomenei, o kartu ir pastatas, įkūnijęs instituciją; tikras architektūros šedevras. Pagrindinės jo užduotys yra įgyti, išsaugoti, tirti, eksponuoti ir perduoti materialųjį ir nematerialųjį kultūros paveldą švietimo, mokslo, socialiniais ir laisvalaikio tikslais. Muziejus yra nuoroda į žinias. Pirmasis muziejus buvo pastatytas Aleksandrijoje: tai buvo vieša erdvė, skirta studijoms. Būtent Renesanso laikais žodis muziejus įprasmina mūsų tikrąją prasmę. Apie 1520 m. Florencijoje princas rinko kolekciją ir pavadino ją „muziejumi“. Ši reikšmė pasikeitė 1560 m. Prancūzijoje. Tai reiškia kambarį, kuriame yra kelios neklasifikuotos kolekcijos. XVIII amžiuje šios spintos tapo muziejais, vykstančiais dviem įvykiais: perėjimu iš privačios struktūros į viešą struktūrą ir klasifikacijos bei mokslinės organizacijos kilimu. Bazelio „Kunstmuseum“ namai yra pirmasis muziejus, atidarytas visuomenei 1671 m., o 1683 m. - Oksfordo Ashmolean muziejus. Nors pirmiausia muziejus išsaugojo kiekvieną vertingą objektą, atsirado specializacija. Šiandien yra daugybė kategorijų: dailės muziejus, archeologijos muziejus, gamtos istorijos muziejus, elektroninis muziejus, visuomenės, istorijos ir technikos muziejus.

Muziejus yra ne pelno siekianti viešoji įstaiga, tarnaujanti visuomenei ir jos plėtrai. Jis skirtas įsigyti, saugoti, tirti, bendrauti, eksponuoti ... studijų ir švietimo bei meno kolekcijų tikslams. Muziejuje žmonės gali sužinoti savo asmeninius įsitikinimus per universalias tiesas. Muziejus yra mūsų sąsaja su ankstesnių laikų įsitikinimais ir gyvenimo būdu.

Muziejus - terminas „muziejus“ kilęs iš senovės graikų žodžio „*museion*“, kuris nurodo vietą / šventyklą, skirtą mūzoms - „Apollo“ globėjams ir žinių šaltiniams. Šis terminas tapo reikšmingas tikriems architektūros šedevrams žymėti, kuriuose eksponuojami artefaktai ir kiti svarbūs objektai, kad būtų galima pranešti apie jų vaidmenį visuomenėje.

Muziejus - muziejus gali būti bet kas; tai gali būti visas miestas, pavyzdžiui, Paryžius, tačiau tai gali būti ir nelabai turistinis kaimo kaimas. Patys žmonės ir jų namai taip pat gali būti muziejai, nes tam tikro tipo pastatas, kolekcijos ar kitas materialus turtas nėra ribojamas. Lieka diskusija apie tai, kaip muziejai traktuoja kultūrą ir paveldą.

Vardas. Kas yra vardu? Vardai gali būti paveikti valdžios ir gali atspindėti mūsų kultūros paveldą. Pavyzdžiui, vardas Adolfas visada bus susijęs su nacistine Vokietija ir su poreikiu atimti ar sunaikinti (dalį istorijos). Tada vardas yra kultūros dalis, dėl kurios gali susiskaidyti, tačiau taip pat gali priversti žmones susiburti.

Pasakojimas yra būdas papasakoti apie veiksmus, kuriuos kai kurie personažai vykdo tam tikru metu ir vietoje. Tai taip pat būdas papasakoti tikrus ir melagingus įvykius bei išgyvenimus. Be to, tai gali būti menas, technika ar pasakojimo ar pasakojimo procesas.

Tauta - Mihaela Vidan

Tauta yra didelė grupė žmonių, kuriuos vienija bendra istorija, kultūra, arba kalba, kuri gyvena tam tikroje teritorijoje riboti sienos, šalis arba valstybė. Be griežtos ir chirurginės apibrėžties, tauta yra įtraukiantis terminas, skirtas adresuoti asmenims, turintiems vertybių, tiems, kuriuos vienija istorija, tiems, kurie turi tuos pačius įsitikinimus, o gal priešingai, galvoja visiškai priešingai. , tiems, kurie turi senas šeimos šaknis atgal, ir tiems, kurie ką tik laikėsi tapatybės. Tauta yra tai, ką žmonės nori iš to padaryti. Jei mes atsižvelgsime į tautą tik žvelgdami į jos paveldą, žodį galime suprasti vartodami kitą: palikimas. Galime pasakyti, kad tauta gali būti visų kartų iš kartos į kartą perduodamų bendrų idėjų, vertybių, tradicijų ir simbolių socialinė konstrukcija. Tuo pat metu negalime kalbėti apie tautą neįtraukdami jausmų. Būdamas dirbtiniu socialiniu konstruktą, pastatytą siekiant politinio tikslo, šaltą idėją ar teoriją, turinčią įvairius konceptualius elementus, reikia transformuoti į gyvą visuomenės dalį, su kuria žmonės gali susieti ir jos laikytis.

Tautinė ir (arba) grupinė tapatybė (kolektyvinė / socialinė / kultūrinė / komunikacinė) reiškia susitapatinimą su žmonių grupe ir buvimą jos dalimi, kuriai būdingos savitos tradicijos, kultūra, kalba ir politika. Tautinė tapatybė gali reikšti subjektyvų jausmą, kurį su tauta dalijasi žmonių grupė, nepaisant jos statuso. Tautinė tapatybė traktuojama kaip „savotiškas skirtumų suvokimas“, „jausmas, pripažinimas ir atskyrimas“ tarp sąvokų „mes“ ir „jie“. Kraštutinė tautinės tapatybės išraiška yra šovinizmas, reiškiantis tvirtą įsitikinimą, šalies pranašume.

Tauta - Tauta reiškia stiprų identifikavimo ir priklausymo vienai valstybei jausmą, kuris neturi ribų ir niekada nesikeičia. Tačiau tai nėra statiška, nes galimos ribos kinta per istoriją. Tai yra jausmas, kad žmogus yra kažkas didesnio už save.

Gamta kaip žmogaus savybės ir savybės. Tai prilygsta gamtos pasauliui, fizinei visatai ar materialiajam pasauliui. Tradicinė sąvoka apima natūralių ir dirbtinių elementų atskyrimą.

Gamta Mara Cristina

Gamta yra begalybės atitikmuo. Gamta negali būti atnaujinta į esamą egzistenciją, bet viską, kas praeitį, dabartį ir ateitį sujungia. Gamta yra jėga, surenkanti įvairias galaktikas, augalus, gyvūnus, sistemas, peizažus ir, žinoma, žmonijos kilmę. Gamta yra materialus pasaulis, kuris supa mus, mūsų saugomą florą ir fauną, laukinį gyvenimą, kurį siekiame pažinti, miškus ir vandenynus, kuriuose gyvena milijonai organizmų, energiją ir klimato pokyčius, kuriuos jaučiame. Gamta yra gyvenimo statyba. Tai visata su visais jos reiškiniais. Gamta yra egzistavimo tapatybė, nepriklausoma nuo žmonių, ištekliai, be kurių žmonės negalėtų gyventi, kažko egzistuojančio esmė, augimo ir pokyčių šaltinis. Gamta taip pat apibrėžiama kaip pagrindinis žmonijos charakteris, kaip įgimtas charakteris, kaip elgesys, laiko ir erdvės visuma.

Gamta - nieko nebūtų, jei gamtos nebūtų. Tačiau daug žmonių būtų eiti prieš ir bandyti ją pakeisti, gamtos jėgos visada stipresnis ir gali transformuoti viską pastatyta arba bandymas pagal žmonėmis. Gamta yra gyvenimo esmė.

Objektai yra viskas, ką žmogus gali suvokti. Jie egzistuoja nepriklausomai nuo mūsų valios ir intelekto.

Žodinė tradicija ir folkloras reiškia viską, kas perduodama iš kartos į kartą ir skleidžia patirtį bei žinias kitoms kartoms. Folkloras - tai įsitikinimų, praktikų ir papročių rinkinys, kurie tradiciniai iš žmonių grupės ar kultūros. Žodinės tradicijos istorijos yra tos, kurias žmonės kuria, renka ir perkelia kaip savo kultūrinio pasaulio dalį. Folkloras dažniausiai pasireiškia žodine tradicija, nors žodinio perteikimo nepakanka, kad būtų galima atskirti folklorą nuo ne folklorinio. Kita vertus, jei istorija perduodama tik „atspausdinta“, o ne žodžiu, ji būtų laikoma „literatūros kūriniumi, paremtu liaudies modeliu, tačiau tai nėra tas pats, kas populiarus modelis“. Folkloras apima epas, . mitai, legendos, pasakos, pasakos, patarlės, dainos ir kt. Žodinės tradicijos taip pat yra būdas išanalizuoti, kaip visuomenė gali apibrėžti save. Žodinė tradicija gali išnykti, jei visuomenė nusprendžia, kad jai to nebereikia.

Žodinė tradicija - Žodinė tradicija yra komunikacijos būdas, skirtas išsaugoti ir toliau perduoti tradicijas ir kultūras. Laikui bėgant ji gali keistis ir kiekvieną kartą perpasakojant istoriją, atsiranda naujų variantų. Žodinė tradicija yra didžiulė meno ir kultūros sritis.

Atmetant kurią Helena González Doval

Kadangi „kitas“ reiškia bet kurį asmenį, atskirtą nuo savęs, ir reiškia identiteto idėjas bei subjektyvumo formavimąsi, kitoniškumas apibūdintų procesą, kurio metu naudojamosi skirtumu, ir pakeistų kito (vadinamo „kitoniškumu“) savybes taip, kad sukurti grupę ir išorę. Vykty grupė, kurioje vyrauja tapatybė, kurios tapatybės nėra, ir kuri gali būti diskriminuojama grupės viduje.

Postkolonijiniu požiūriu ir, kaip sugalvojo Gayatri Spiveak, kitoniškumas nurodo procesą, kurio metu imperatoriškasis diskursas sukuria „kitus“, ir apibūdina įvairius būdus, kuriais kolonijinis diskursas sukuria savo subjektus. Tuo tarpu „Kitas“, kurio raidė „D“, reiškia noro ar galios fokusą, kurio atžvilgiu subjektas yra sukuriamas, „kitas“ yra pašalintas arba „įvaldytas“ dalykas, kurį sukuria valdžios diskursas. Tačiau tai yra dialektinis procesas, nes kitas kolonizuojantis asmuo yra įsteigiamas tuo pačiu metu, kai kiti kolonizuojami subjektai yra gaminami kaip subjektai.

Kitokios - kita sukuriami diskurso būdu ir per jį. Mes galime identifikuoti dviejų tipų kitoniškumą: (1) „ne“, kuris reiškia kitą, turintį aukštesnį statusą, pavyzdžiui, turistą; (2) „kita“ reiškia vietinius gyventojus, kurie virsta kitais, sudarydami grupes ir iš jų. Žvelgdami į Europą, galime savęs paklausti, kas yra kiti Europa. // Klausimai: Kaip kitaip galima pamatyti / suprasti 'D' - 'o' kitoje? - Tai taip pat gali būti vertinama kaip pasiskirstymas tarp dominatoriaus ir dominuojančiojo, kai 'Aš' gali būti kolonizatorius, o 'Aš' gali būti kolonizuotas. Šios sąvokos yra labai svarbios Europai padidėjusios migracijos kontekste, kur migrantai paprastai laikomi „krantu“. Žvelgiant iš afrikietiško ar azijietiško, kai afrikiečiai ar azijiečiai yra kolonizuojami „kiti“, turizmo požiūriu, kyla klausimas, kaip sukuriami tapatybė atsižvelgiant į esamus (kultūrinius) skirtumus.

Praeitis yra buvimo praeityje statusas. Subjektyvi kažko, kas prisimenamas, užuot patyręs šiuo metu, kokybė.

Spektaklis yra ypatingas elgesio ar elgesio būdas.

Vietos kūrimas yra daugialypis požiūris, susijęs su viešųjų erdvių planavimu, projektavimu ir valdymu, atsižvelgiant į toje erdvėje gyvenančias bendruomenes. Ja pasinaudojama vietos bendruomenės turtu, įkvėpimu ir potencialu, siekiant sukurti viešąsias erdves, skatinančias žmonių sveikatą, laimę ir gerovę. Tai yra ir procesas, ir filosofija.

Galia yra talpa, kurią kažkas turi užsisakyti. Taip pat įtaką ar valdžią kitiems žmonėms (asmeniui ar žmonių grupei).

Išsaugojimas yra kažko išsaugojimo veiksmas. Padarykite jį paskutinį, buvusį. Rūpinimasis statyba, natūralia aplinka ... turinčia istorinę vertę. Pavyzdžiui, rūpintis natūralia aplinka.

Rekonstrukcija yra **rekonstrukcijos** veiksmas. Pastatyti tai, kas egzistavo praeityje ir buvo sunaikinta.

Restauravimas, autorius Boukedjar Tarek

Restauravimas yra veiksmo grąžinimas buvusiam savininkui, vietai ar būklei. Grįžimas į ankstesnę padėtį ar būseną. Taip pat meno kūrinių taisymas ar konservavimas. Pavyzdžiui, meno kūrinių taisymas ar techninė priežiūra arba politinio režimo, kuris buvo pakeistas kitu, atkūrimas. Restauravimas yra koncepcija, kurią galima pritaikyti ir nematerialioms prekėms. Menų srityje ši procedūra buvo aptariama pradedant Renesansu. Ilgą laiką restauracija buvo procedūra, skirta atkurti tokias prekes kaip paveikslai, skulptūros ir paminklai. XIX amžiuje diskusiją suaktyvino tokie autoriai kaip Johnas Ruskinas, sakydami, kad atkūrimas yra melas, ir Viollet-le-Duc, prancūzų restauratorius, kuris

palaike teorija, kad restauruojant iš tikrųjų reikia užpildyti trūkstamas dalis pakartotiniu aiškinimu, pagrįstu pirminė idėja. XX amžiuje tokie autoriai kaip Camilo Boito ir Cesare Brandi gynė perspektyvą, sakydami, kad restauruojant turi būti laikomasi laiko pėdsakų, ty atkurti pradinę dailės būklę iš tikrųjų yra istorinis ir estetiškas klastotė. Ši idėja yra šiuolaikinių diskusijų pagrindas ir stovi ant Patrimonial Chartijų pagrindo.

Neringos Kavaliauskaitės **permaštymas ir kontekstualizavimas**

Materialus paveldas, viena vertus, gali būti vertinamas kaip didingi, monumentalūs, „seni“ ir estetiški pastatai, vietos ar artefaktai, turintys „statinę“ reikšmę. Vykstant hegemoniniam diskursui, pagrindinis rūpestis yra poreikis saugoti, saugoti ir perduoti paveldą ateities kartoms. Toks diskursas grindžiamas techninių ir estetinių ekspertų, kurių didžioji dalis darbų ir žinių yra monumentalumo ir įgimtų artefaktų, žiniomis, moksliniu ar estetiniu vertinimu. Tačiau tampa sunkiau pritarti alternatyvias konkrečių paveldo vietų interpretacijas, o paveldo specialistai tarsi nubrėžia ribas tarp alternatyvių paveldo vertybių ir prasmų. Taigi lankytojai yra verčiami nekritiškai „vartoti paveldą“ pasyviai, o juos lydi ekspertai ar paveldo vietų atstovai, kurie auditorijai nurodo, kaip suvokti tam tikras paveldo vietas ir nebūtinai kaip aktyviau su tais objektais bendrauti. Tai darant, paveldas gali būti traktuojamas kaip kultūrinė praktika, kuri yra aktyviai patiriama, naudojama ir aiškinama, užuot matę tas vietas iš tolo kaip niekada nesikeičiančias esybes, kurių reikšmės yra statiškos ir nesiderimos (Smith, 2006).

Permaštyti ir perkontekstuoti paveldą. Paveldo termino permaštymo aktas. Bandytas pritaikyti kultūros paveldą šiuolaikiniams poreikiams. Kad tai padarytumėte, reikia padaryti daugybę pokyčių, nes per pastaruosius dešimtmečius visuomenė kardinaliai pasikeitė.

Paveldo pergalojimas ir rekonstravimas - apčiuopiamas paveldas dažnai susijęs su estetiniais pastatais ar artefaktais. Nepaisant ekspertų žinių, šiems apčiuopiamo paveldo objektams sunku suteikti kitokias reikšmes, o lankytojai įpratę paveldą vartoti nekritiškai. Žvelgiant, pavyzdžiui, į Amsterdamo karališkuosius rūmus, įprastose ekskursijose tik užsimenama, kad anksčiau tai buvo miesto rotušė, o specializuotos ekskursijos, tokios kaip „Black Heritage Tours“, rodo, kad pastatas buvo Surinamų draugijos buveinė (Surinamas yra viena iš senųjų Olandijos kolonijų). Nacionaliniame paminkle Damo aikštėje yra II urnų, užpildytų dirvožemio iš Nyderlandų provincijų dirvožemiu, tačiau neseniai kilo diskusijų dėl 12-osios urnos su dirvožemiu iš Indonezijos (buvusios Rytų Indijos) papildymo. Todėl mes negalime vertinti paminklų kaip statiškų ir turime būti aktyvūs suteikdami skirtingas reikšmes. // Klausimai: Kas turi teisę kontekstualizuoti ir pateikti alternatyvius paveldo aiškinimus ir ar šias naujas reikšmes priims elitas? - Tai yra paplitusi paveldo verslo problema, į kurią dažniausiai kreipiamasi tvarkant teritoriją, tačiau taip pat turėtų būti įtrauktos tam tikros etninės grupės, turinčios istorinę sąsają su vietoje. Kitas pavyzdys - Rumunijoje komunistinis režimas bandė pašalinti bet kokius buvusios monarchijos pėdsakus, pavyzdžiui, naudodamas karališkuosius rūmus kaip administracinius pastatus. Tai yra požiūris „iš apačios į apačią“ keičiant pastato paskirtį. Panašiai atsitiko po 1990-ųjų, kai daugybė kitų paminklų buvo interpretuojami kaip priemonė pašalinti bet kokius buvusio komunizmo laikotarpio pėdsakus.

Pojūčiai veikia ar išreiškia jausmą. Tai fiziologiniai mechanizmai, sukurti per lytėjimo, skonio ir kt. Organus, kurie leidžia suvokti išorinius arba vidinius elementus. Jie taip pat yra mūsų proto funkcija, susijusi su išoriniu suvokimu. Jie taip pat yra proto funkcija, susieta su pojūčiu. Bet koks ypatingas suvokimo, įvertinimo, įvertinimo ir pan. Pojūtis Be formaliojo apibrėžimo, jslės paprastai yra susijusios su nematerialia sąvokų, tokių kaip istorija, kultūra ar paveldas, puse.

„Technology“ autorius - Matthew Williamsas

Technologiją sudaro įrankiai, mašinos ir metodai, kurie gali padėti išsaugoti, restauruoti, rekonstruoti ar įsigyti tiek materialų, tiek nematerialų paveldą. Vis plačiau naudojamos technologijos fotoaparatai, 3D vaizdų, vaizdo įrašų ir interneto forma leido išsaugoti ir demokratizuoti tradicinį materialų ir nematerialų kultūros paveldą skaitmenine forma. Pati technologijos raida yra mokslo ir kultūros paveldo forma, pradedant akmens amžiaus įrankiais ir baigiant

tokiais moderniais išradimais kaip kompiuteris. Technologija vaidino svarbų vaidmenį Europoje, ypač jos pramoniniame palikime, kai įvairūs pasiekimai, tokie kaip garo variklis, paskatino žemyną pertvarkiusią pramonės revoliuciją, perkeisdami tradicines liaudies kultūras ir padėdami pamatus moderniai Europai.

Vertė yra kažko svarba, vertė ar naudingumas, vertinamas objektyviu ar emociniu / asmeniniu požiūriu.

Vertybės - vertybės yra pagrindiniai įsitikinimai, informuojantys apie mūsų požiūrį ir nukreipiantys į elgesį su paveldu bei įvairiais kitais aspektais. Jie yra siejami su paveldu kaip įrankiu organizuoti ir aktyviai kurti visuomenę. Vertybės galima suskirstyti į (1) individualias ir (2) kolektyvines vertybes, tačiau svarbu atsižvelgti į tai, kad individualios vertybės, nors ir gali būti asmeniškios, jas apibūdina grupė, kurios dalis yra. Jie yra apibrėžti socialiniu, nors nėra surašyti akmenyje. Be to, ypač paveldo srityje, pretenduojama padaryti vertybes universalesnes, nei yra iš tikrųjų.

Liaudies architektūra yra architektūros stilius, suprojektuotas atsižvelgiant į vietos poreikius, statybinių medžiagų prieinamumą ir atspindint vietines tradicijas. Iš pradžių liaudies architektūroje nebuvo naudojami formaliai išsilavinę architektai, tačiau ji buvo grindžiama projektavimo įgūdžiais ir vietos statybininkų tradicijomis. Tačiau nuo XIX amžiaus pabaigos daugelis profesionalių architektų dirbo tokiu stiliumi, bandydami išlaikyti savo tradicijas. Laikui bėgant ji kinta, kad atspindėtų aplinkos, kultūrinę, technologinę, ekonominę ir istorinę aplinką, kurioje ji egzistuoja. Baigdami galime pridurti, kad kiekvienas regionas turi skirtingus ir specifinius poreikius. Būtent tai automatiškai sukuria jų pačių liaudies architektūros originalumą.

Gimtoji kalba - gimtoji kalba yra gimtoji tam tikroje vietoje. Aptariant paveldą, liaudies kalba nurodo vietos ypatybes ir naudingumą pastatytoje aplinkoje. Paprastai kalba gali būti susijusi su kontekstu arba tema ./

A *Lexicon* li Wirt Kulturali fehim aħjar: Test ta 'riċerka fit-terminoloġija mwettaq minn studenti

Jaffettwaw minn Dagny Davriðsdóttir

L-affett huwa żewġ naħat, jikkonsisti f'kapaċitajiet tal-gisem li jaffettwaw u li jintlaqtu li joħorġu u jiżviluppaw f'kunċert (Ben Anderson). Madankollu ma għandux għalfejn ikun korpi, jista' jkun kwalunkwe ħaġa. L-affetti huma kullimkien u huma konnessi ma' kolloxx, pereżempju affarijiet materjali, nies, ideat u effetti oħra. Jistgħu jkunu konnessi ma' xi ħaġa popolari, li twassal biex ħafna nies iħossu l-istess jaffettwawha minnha. Imma x'inhu? Affett hu kunċett kurjuż. Grupp kbir ta' nies jista' jġi affettwat bl-istess mod waqt li jisma' kantant tal-opra, meta x-xagħar fuq driegħu jitle' fl-istess ħin. Izda minkejja li lkoll qed iħossuhom, huwa mument tassew personali wkoll. Ħafna memorji differenti, konnessjonijiet ma' nies oħra u affarijiet materjali jagħmlu lin-nies affettwati.

L-affetti huma pożittivi u negattivi. Ma trid li jkolluk pillow fuq il-couch tiegħek mill-għadu tiegħek, il-pillow jaffettwa jagħtik emozzjonijiet li huma maħsuba għall-għadu. Huwa "jigri" bejnek u l-pillow tiegħek. L-affetti jgħinu lin-nies jagħzlu affarijiet materjali, ħbieb, min iħobb u l-bqija. Jista' jsaħħaħ l-identità tiegħek ukoll, pereżempju meta mort f'pajjiż ieħor imma għandek tagħżel għamara u dekorazzjonijiet fid-dar tiegħek biex tfakkrek fil-pajjiż il-qadim tiegħek.

Jaffettwaw - Jaffettwaw huwa n ethnologic / terminu anthropologic li jirreferi għall-kapaċitajiet tal-gisem li jaffettwaw u jġu affettwati minn xi ħaġa jew xi ħadd. Filwaqt li hija esperjenza personali ħafna, tista' tkun konnessa ma' xi ħaġa popolari ħafna, bħal kanzunetta pop li tista' titkellem dwar it-tifrik tal-qalb li hija maħsuba għal pubbliku divers, iżda kull individwu jgħixha personalment. Għalhekk l-affett huwa faċli biex jġi integrat f'kolloxx.

Arkitettura minn Bouchet Ludivine

Skond il-websajt Larousse, l-arkitettura hija: L-arti tal-bini // Stil, karatteristiċi / partikolaritajiet u struttura ta' bini. // Art tal-immakarar biċċa arti.

F'dawk id-definizzjonijiet, nistgħu nsibu l-elementi kollha li jikkonċernaw l-arkitettura: arti, stil, aspekt tekniku u mod ta' bini. Eja naraw l-etimoloġija tal-arkitettura tal-kelma. Fil-bidu, dan il-qasam kien jingħalaq u jkopri l-ispazji. Il-perit kien ir-raġel li jmessi l-ħaddiema. Madankollu, l-aspett storiku huwa nieqes. L-arkitettura għandha aspekt Ewropew pjuttost importanti minħabba li l-istili arkitettoniċi u l-monumenti simboliċi qasmu l-fruntieri matul is-snin. Matul l-Antikità, il-konstruzzjonijiet Rumani jinfirxu fl-Ewropa. Illum, huma wirt kulturali importanti. Matul il-Medju Evu, l-arkitettura ma kellha x'taqsam xejn mal-arti. Perit biss imexxi l-ħaddiema u kellu reputazzjoni tassew ħażina. In-nies ħadu attenzjoni biss għall-bini reliġjuż. Matul ir-Rinaxximent, l-Arkitektura saret arti. Perit sar artisti. Huma ħadmu bl-għodda u għamlu pjanijiet reali. L-arkitettura tintuża biex tibgħat messaggġ, biex turi li jagħmlu parti minn grupp. L-arkitettura ssir ritwali. Fl-ewwel artikolu tal-liġi tal-arkitettura tal-1977: "L-arkitettura hija espressjoni tal-kultura. Il-ħolqien arkitettoniku, il-kwalità tal-konstruzzjonijiet, l-inserzjoni armonjuża fl-ambjent tagħhom, ir-rispett tal-pajsaġġi naturali jew urbani u l-wirt storiku huma ta' interess pubbliku".

L-Arkitektura - L-Arkitektura tirrappreżenta metamorfosi minn utilità għal dikjarazzjoni tal-kultura, minn reliġjon għal dikjarazzjoni ta' poter u ġid. Filwaqt li jista' jgħaqqad (eż. Motivi Iżlamiċi fl-Art Nouveau, li huwa stil arkitettoniku Ewropew), jista' wkoll jaqşam billi hija dikjarazzjoni ta' poter kontra l-oħra. Pereżempju, Pariġi tuża / użat l-arkitettura tas-seklu 18 bħala dikjarazzjoni tal-ġid.

Awtentiċità minn Lauren Rae Joenoes

Awtentiku tirreferi għal xi ħaġa li hija oriġinali. Jirrappreżenta n-natura vera jew it-twemmin veru. Veru minnu nnifsu, mhux kkupjat jew iffalsifikat.

L-awtentiċità hija ta' spiss meqjusa bħala li tirrigwarda l-affidabilità, l-ewwel idejn, il-ġenwinità u l-oriġinalità (Pine & Gilmore, 2008; Kolar & Zabkar, 2010; Mollada, 2010). L-awtentiċità hija dejjem dwar il-perċezzjoni ta' persuna ta' xi ħaġa

jew awtentika jew inawtentika, li hija mfassla mill-isfond ta' xi tadd u f'ċertu kuntest. Hemm relazzjoni bejn iċ-ċentru 'tal-kultura u s-soċjetà ta' xi tadd u kif din il-persuna tara kulturi u soċjetajiet oħra u tagħti sens relatat mal-awtenticità (Cohen, 1979). Il-kunċett ta' esperjenza u awtenticità huma meqjusa bħala marbutin flimkien. Jista' jiġi ddikjarat li m'hemm l-ebda tip ta' awtenticità għajr "l-awtenticità perċepita". L-awtenticità mhijiex kunċett li jiddeskrivi karatteristiċi inerenti ta' oġġetti jew relazzjonijiet, iżda huwa valur mogħti mill-persuna li tipperċepixh, fil-livell ta' ontoloġija (Olsen, 2002). Hekk kif id-dinja tagħna qed issir aktar konnessa u l-għarfien qed isir dejjem aktar disponibbli, minħabba l-globalizzazzjoni, dak li kien awtentiku ftit taż-żmien ilu, jista' ma jinqarax bħala aktar awtentiku illum. L-awtenticità perċepita mhix xi tga ssettjata, imma xi tga li tinbidel maż-żmien u tkun kuntestwali (Molleda, 2010). (Cohen, E. (1979) A Phenomenology tal Esperjenzi Tourist // Kolar, T. & Zabkar, V. (2010) ibbażata Konsumatur A Mudell ta' Awtenticità:... L-Oxymoron jew il-Fondazzjoni tal-Wirt Kulturali Marketing Turizmu Ġestjoni? , Vol. 31, p. 652-664. // Molleda, JC (2010). L-Awtenticità u d-Dimensjonijiet tal-Construct fir-Relazzjonijiet Pubbliċi u r-Riċerka fil-Komunikazzjoni. Ġurnal ta' Ġestjoni tal-Komunikazzjoni, Vol. 14: 3, p. 223-236. // Olsen, K. (2002). L-awtenticità bħala Kunċett fir-Riċerka dwar it-Turizmu. Studji Turistiċi, Vol. 2: 2, p. 159-182. // Pine, JB & Gilmore, JH (2008). It-Tmien Prinċipji ta' Strategiji Awtenticità. Strategija u Tmexxija, Vol. 36: 3, p. 35-40.

Awtenticità minn Neringa Kavaliauskaite

L-awtenticità hija l-perċezzjoni ta' dak li hu gēnwin, reali, jew veru. Dan il-kunċett jista' tradizzjonalment jiġi kklassifikat bħala oġġettiv, kostruttiv, postmodern, eżistenzjali u jista' wkoll jiġi perċepit bħala kost soċjali tan-nies, li jinvolvi tifsiriet differenti ta' dak li huwa eżattament awtentiku. Jista' jkun hemm żewġ forom li jiddeskrivu dan il-fenomeno - indiċi (iqis it-tipi ta' awtenticità li hu maħsub li hu l- "originali" jew il- "tga vera") u l-awtenticità ikonika (tirrifletti u tixbah il-forma originali). Fir-rigward tal-produzzjoni kulturali awtentika, jista' jkun awtentiku fis-sens li huwa r-riżultat ta' proċess ta' inġenju awtentiku jew prodott, attrazzjoni storika tista' tkun awtentika f'relazzjoni mal-lok awtentiku tagħha. Globalment, il-prodotti kulturalment awtentici jistgħu jinstabu sabiex iħossuhom konnessi ma' tradizzjonijiet kulturali oħra bħala parti mill-komunità globali.

Awtenticità - L-awtenticità ta' spiss tintfiehmed f'termini ta' affidabilità u oriġinalità u hija bbażata fuq perċezzjonijiet personali li mbagħad huma ffurmati minn valuri u kuntesti partikolari. Fil-fatt, jista' jiġi argumentat li m'hemm l-ebda awtenticità oħra għajr l-awtenticità perċepita. Minn perspettiva tat-turizmu, nistgħu nistaqsu lilna nfusna hija mozzarella pizza awtentika? L-ikel huwa awtentiku jew l-ambjent ta' madwaru għandu rwol? Il-pizza hija awtentika fid-dar, iżda msajra tikkonforma ma' riċetta moderna (ized), jew il-pizza hija awtentika meta tkun imsajjar skont riċetta antika u tittiekel f'ristorant tradizzjonali f'belt storika? Fejn tispicċa l-awtenticità? Meta tiegħu n-Notre Dame f'Parigi, hija r-rikostruzzjoni fis-seklu 19 skond ideat ta' dak iż-żmien awtentika jew jista' biss il-bini fil-forma originali tiegħu jkun ikkunsidrat bħala awtentiku? Għaliex xi tga gēdida u modernizzata ma tistax titqies bħala awtentika?

It-twemmin huwa aċċettazzjoni li dikjarazzjoni hija vera jew li teżisti xi tga , jew stabbilita bħala opinjoni personali.

L-appartenenza tirreferi għall-fatt li tkun parti minn tga sħiħa. Ukoll, is-sentiment li xi tga tappartjeni għalina bħala individwi, jew għas-soċjetà tagħna.

Impenn ċiviku u żvilupp tas-soċjetà . L-impenn ċiviku huma proċessi kemm politiċi kif ukoll mhux politiċi li jimplikaw li l-membri kollha tal-komunità jistgħu jipparteċipaw fil-ħajja ċivika. L-iżvilupp soċjali jirreferi għall-iżvilupp kemm tal-kapital uman kif ukoll ta' soċjetà. L-għan tal-impenn ċiviku huwa li jindirizza t-tħassib pubbliku u jippromwovi l-kwalità tal-komunità kollha. L-iżvilupp tas-soċjetà jipprova jispjega l-bidliet kwalitattivi fl-istruttura tas-soċjetà, li jgħinu biex jinkisbu aħjar l-għanijiet tagħha. L-iżvilupp huwa proċess ta' bidla soċjali. Matul l-aħħar tames sekli dan il-proċess żdied fil-veloċità u l-intensità, b'żieda kbira fl-aċċellerazzjoni matul l-aħħar tames deċennji. Dawn il-bidliet jistgħu jkunu relatati mal-involvement attiv taċ-ċittadini li fid-dinja kontemporanja huma liberi li jesprimu l-opinjoni tagħhom

dwar il-bżonnijiet tas-soċjetà. Il-mekkaniżmu bażiku li jwassal għal bidla soċjali tqajjem il-kuxjenza li tirriżulta għal organizzazzjoni aħjar. Meta s-soċjetà tinduna opportunitajiet ġodda u aħjar għall-progress, tiżviluppa forom ġodda ta' organizzazzjoni biex tisfrutta b'suċċess dawn il-fethiet ġodda.

Impenn ċiviku - L-impenn ċiviku huwa l-proċess ta' parteċipazzjoni attiva fl-evoluzzjoni ta' komunità. Jista' jieħu forom varji bħal approċċi minn fuq għal isfel jew minn isfel għal fuq, iżda fil-każijiet kollha jirrappreżenta r-rieda ta' nies trasformati fl-azzjoni u jaħdmu lejn eżitu / soċjetà ideali. L-attivizmu huwa forma waħda ta' impenn ċiviku li jibda minn isfel, minn inizjattivi lokali u jkabbar fil-ħin lejn raġunijiet ogħla. Madankollu l-attivizmu jista' jintlaħaq bir-riluttanza tal-partijiet interessati u ta' l-awtoritajiet.

Żwiemel Klassiku minn Maria Jose Sanchez

Definizzjoni kuncettwali mogħtija matul il-perjodu modern bikri għall-filosofija u l-metodu tat-taħriġ u l-immaniġġjar taż-żwiemel traċċati lura għat-tagħlim ta' Xenophon (430 - 354 QK), filosofu Grieg, kavallieri u ġeneral militari li qatta' parti kbira minn ħajtu biex jitharrġu ż-żwiemel għal diversi kavalleriji militari Griegi. L-edukazzjoni ċentrali tiegħu ddr madwar l-idea ta' sħubija u kooperazzjoni bejn iż-żwiemel u r-rikkieb, aktar milli l-użu ta' forza brutali u kompulsjoni (Sargent, S. (2016). Żwiemel Klassiku u l-Perikli tad-Diskors Awtorizzat tal-Patrimonju Kulturali Intanġibbli Emerġenti. Ġurnal Internazzjonali ta' Wirt Intanġibbli, 11, 36-53). Huwa applika tali prinċipju biex jiżviluppa modi ta' taħriġ u eżerċizzju taż-żwiemel għal movimenti speċifiċi ta' kavallerija utli fil-kamp tal-battalja. It-terminu klassiku kien imrobbi matul il-perjodu tar-rinaxximent, mument meta kien hemm interess imnissel f'testi antiki bħat-teatri li Xenophon kien kiteb, fi ħdanhom l-iktar xogħol importanti tiegħu bl-isem ta' Horsemanship. Barra minn hekk id-dixxiplina tad-dressage klassika evolviet mit-taħriġ taż-żwiemel tal-kavallerija, u żviluppat f'dak li huwa magħruf bħala dressage kompetittiv illum. Diversi skejjel tad-drappijiet klassiċi ibbażaw it-tagħlim tagħhom fl-idea ta' Xenophon ta' rkib f'armonija maż-żwiemel minflok kontrih.

Żwiemel klassiku - Żwiemel klassiku jista' jittqies art, sport jew materjal kulturali. Fiż-żminijiet preċedenti, hija kienet il-mezz ewlieni tat-trasport għal ħafna popli madwar id-dinja u għalhekk iż-żwiemel kienu jintużaw bħala utilità, mingħajr l-ebda tentattiv ta' umanizzazzjoni jew forma ta' kwalunkwe tip ta' rbit psikoloġiku f'isem il-kavallier. Jekk iż-żwiemel isir element kulturali distintiv jiddependi mill-mod li bih il-bniedem jirrapporta lill-animall. Illum hemm tentattivi biex tiġi kklassifikata żwiemel klassiku bħala wirt intanġibbli.

Communitas (Normattivi u Spontanji) minn Gunnar Óli Dagmararson

Communitas huwa stat li jista' jinħoloq fi gruppi, ta' żewġ persuni jew aktar, f'perjodu liminal jew fi stat liminali. L-istat li nqisu bħala l-istat tas-soltu fil-ħajja ta' kuljum huwa abbandunat u stat alternattiv ta' mgħieba - li aħna mhux imdorrijin nipprattikaw - jiġi adottat. Filwaqt li jinsabu f'dan l-istat liminali, l-individwi huma meħlusa mit-talbiet ta' kuljum u huma f'daqqa mal-kumpanji tagħhom. Communitas tista' barra minn hekk tinqasam f'żewġ termini, communitas normattivi u communitas spontanji. In-normattiv huwa l-istat li jipprevali. Per eżempju fil-knejjes meta l-kongregazzjoni tingħaqad biex titlob lil Ġesù Kristu. Għalkemm kulħadd jinsab fil-knisja bl-iskop li nitolbu għall-"qawwa ogħla", huwa improbabbli li kulħadd isib ruħu "fi Kristu" f'din iċ-ċirkostanza. L-ispanjanju huwa kuntrarju għan-normattiv fis-sens li mhux organizzat iżda pjuttost ġej mill-kuxjenza tal-individwu u għalhekk il-kongregazzjoni tista' 'ssib ruħha maqbuża mill-lspirtu s-Santu. In-nies għalhekk huma mgħollija, mibgħuta u ttieħdu fil-communitas.

Communitas - Communitas huwa terminu antropoloġiku li jirreferi għal azzjoni kollettiva f'isem komunità. Meta nieħdu l-eżempju tal-futbol, meta l-partitarji jibku jew jirreagixxu lejn gowls, jista' jkun tkellem dwar communi spontanji. Meta kulħadd joqgħod u jkanta tul l-innu, jista' jkun tkellem dwar communitas normattivi. Il-mistoqsija hija kif tista' tinbidel xi ħaġa minn spontanju għal normattiv? Il-protesti, pereżempju, ġeneralment jidhru organiċi u spontanji. Madankollu, maż-żmien u bl-organizzazzjoni, dawn isiru normattivi.

Il-kontinwità tirreferi għall-eżistenza konsistenti ta' xi ħaġa fuq perjodu ta' żmien.

Id-diversità kulturali bħala wirt kulturali minn Sæunn Ólafsdóttir

Fis-sena 2001, il-UNESCO ppubblikat dikjarazzjoni dwar l-importanza tad-diversità kulturali bħala wirt kulturali. Kienet opportunità għall-istituzzjoni biex tiċċara l-konvinzjoni tagħha li djalogu bejn il-kulturi differenti huwa l-aħjar mod kif tinżamm il-paċi fid- dinja, u tirrifjuta l-idea li l-ġlied kulturali huwa inevitabli meta n-nies ta' 'sfondi kulturali differenti jingħaqdu flimkien. (Stenou, 2002). Id-dikjarazzjoni kienet rivoluzzjonarja peress li d-diversità kulturali ġiet deskritta fl-ewwel artikolu bħala "wirt komuni ta' l-umanità u għandha tkun rikonoxxuta u affermata għall-benefiċċju tal-ġenerazzjonijiet preżenti u futuri. "Id- dikjarazzjoni tiddikjara wkoll li l-għan tagħha huwa li tippromwovi l-konservazzjoni tad-diversità kulturali bħala teżor ħaj u li jista' jiġġedded li m'għandux ikun ikkunsidrat bħala li ma jinbidilx imma bħala proċess dinamiku li jiggarrantixxi l-benesseri tal-umanità.

Il-globalizzazzjoni u l-mobilità tan-nies bejn il-kontinenti inbidlu f'komunitas tal-Punent fl-aħħar għexieren ta' snin. Dan kien magħruf li joħloq ftit tensjoni u sentimenti ta' ostilità lejn ċittadini ġodda u nuqqas ta' ftehim bejn gruppi kulturali. Huwa importanti li l-individwi kollha jiġu rispettati u jesperjenzaw is-sentiment ta' appartenenza għas-soċjetà. Għal individwi li jimxu lejn ambjent kulturali differenti, tista' wkoll tkun sfida biex tadattaw għal ċirkostanzi ġodda. Il-kultura ospitanti se titlob dwar l-adattament iżda r-rekwiżiti għall-adattament jistgħu jkunu kemm vagi kif ukoll definiti ħażin. Is-sens ta' appartenenza għall-komunità huwa importanti għall-individwu għal żewġ raġunijiet; fil-sabiex jintlaħqu l-aspirazzjonijiet tas-soċjetà u kulturali tas-soċjetà tagħha u biex tinbena identità b'saħħitha (Ingvarsson 2016). Il-benesseri huwa wieħed mill-aspetti fundamentali tad-drittijiet tal-bniedem, li jista' jingħad li jirreferi għal kemm persuna tkun sodisfatta bis-saħħa mentali u fiżika tagħha, is-sens ta' appartenenza għal xi ħadd, is-sigurtà finanzjarja u l-opportunità li taħdem fuq xi ħaġa li tittratta .

Sandell (2007) jirrimarka li l-mużewijiet għandhom il-potenzjal li jaħdmu fuq dawn l-għanijiet f'varjetà ta' modi. Għall-parti l-kbira, il-mużewijiet tqiesu li għandhom rwol kulturali aktar milli soċjali. Iżda l-mużewijiet huma f'pożizzjoni unika biex jippromwovu l-ugwaljanza billi l-vuċi tagħhom hija rispettata u rikonoxxuta li huma ta' importanza kulturali għolja. Għaldaqstant, is-saħħa tagħhom bħala strument lejn il-bidla soċjali ġiet sottovalutata.

Il-mużewijiet huma post ideali biex jiddeliberaw u jiċċelebraw id-diversità kulturali, jibnu pontijiet bejn gruppi, isaħħu sens ta' komunità, appartenenza u inkluzjoni. L-iskop tal-mużewijiet kien dejjem li jipproteġi u jxerred informazzjoni dwar il-wirt kulturali. Għalhekk irridu nkunu miftuħa biex nivvintaw modi u ideat ġodda dwar kif il-mużewijiet jistgħu jipperservaw u jimmanifestaw id-diversità kulturali. Minbarra l-qsim ta' informazzjoni u divertiment, il-mużewijiet għandhom ukoll il-potenzjal li jkunu organizzazzjonijiet soċjalment responsabbli mmirati biex jippromwovu l-ugwaljanza u l-benesseri taċ-ċittadini kollha. (Ingvarsson, L., Egilson, ST, & Skaptadóttir, UD (2016). "Irrid ħajja normali bħal kulħadd": Ħajja ta' kuljum ta' dawk li jfittxu l-ażil fl-Islanda. Ġurnal Skandinav dwar it-terapija okkupazzjonali, 23 (6), 416- 424., DOI: 10.3109 / 11038128.2016.1144787. // Sandell, R. (2007). Il-Mużewijiet u l-Ġlieda kontra l-Inugwaljanza Soċjali: rwoli, responsabbiltajiet, rezistenza. Il- Mużewijiet u l-Komunitajiet tagħhom, 95-113. // Stenou, K. (2002). Dikjarazzjoni Universali tal-UNESCO dwar id-Diversità Kulturali . Serje tad-Diversità Kulturali, 1, 61.)

Diversità kulturali mis-Sæunn Ólafsdóttir

Id-diversità kulturali hija l-wirt komuni tal-umanità kif iddikjarat fid-Dikjarazzjoni Universali tal-Unesco dwar id-Diversità Kulturali. Fid-dikjarazzjoni huwa ddikjarat li "il-kultura tiegħu forom differenti matul iż-żmien u l-ispazju. Din id-diversità hija inkorporata fl-unicità u l-pluralità tal-identitajiet tal-gruppi u s-soċjetajiet li jiffurmaw l-umanità. Bħala sors ta' skambju, innovazzjoni u kreattività, id-diversità kulturali hija meħtieġa għall-umanità peress li l-bijodiversità hija għannatura. F'dan is-sens, huwa l-wirt komuni ta' l-umanità u għandu jkun rikonoxxut u affermat għall-benefiċċju tal- ġenerazzjonijiet preżenti u futuri . " Is-soċjetajiet tagħna qed isiru dejjem aktar diversi u għalhekk huwa importanti li tteġġeġ komunikazzjoni paċifika bejn gruppi ta' sfond u identità differenti. Li tippermetti liċ-ċittadini kollha jjeħdu sehem u jiġu nkluzi u rrispettati fis-soċjetà, tiggarantixxi l-paċi u l-ħajja pubblika li tiffjorixxi.

Diversità kulturali - Id-diversità kulturali hija kunċett soċjali li jirreferi għad-diversità u għall-komunikazzjoni u l-inkluzjoni paċifika tan-nies kollha ta' etniċità fil-ħajja pubblika. Huwa dwar li jkunu jistgħu jaċċettaw in-nies u jippermettulhom iħossuhom milqugħa. Madankollu, kif tista' tinkiseb id-diversità, jekk ma nitkellmex dwar l-etniċità? Id-

diversità hija kollha hemmhekk. L-affarijiet kollha ta 'Hutu u Tutsi kienu diġà diversi. Huma l-kolonizzaturi li użaw din id-diversità biex jaqsmu.

Is-sostenibbiltà kulturali tirreferi għal żieda fil-fehim u determinazzjoni tar-rwol tal-kultura fl-iżvilupp sostenibbli.

Edukazzjoni u għarfien. L-edukazzjoni hija l-proċess li jgħin il-proċess tat-tagħlim. L-għarfien jista 'jkun fatti jew informazzjoni akkwistati minn persuna permezz tal-edukazzjoni. L-għarfien dejjem kien l-għan tal-edukazzjoni. Xorta waħda, nistgħu nosservaw li f'dawn l-aħħar snin in-nies ma jagħtux attenzjoni fl-għarfien, iżda jgħaddu mill-eżamijiet u jiksbu ċertifikati. B'hekk, l-enfasi hija ffokata fuq l-għarfien tal-format tal-eżamijiet, u għalhekk iż-żgħirażagħ jonqsu milli jkollhom l-għarfien bażiku ta 'suġġetti varji li tgħin om joħolqu personalità kompleta.

Elite hija minoranza magħżula b'influenza jew awtorità fuq nies oħra (persuna jew grupp ta 'nies).

Emozzjoni minn Anna Solovyeva

Emoton huwa r-reazzjoni ta 'individwu għall-ambjent tiegħu jew tagħha, għal individwi oħra u għal avvenimenti. Emozzjonijiet jinkludu kemm l-istat ġewwa tal-individwu u s-sinjali esterni li permezz tagħhom wieħed "emozzjonijiet i huma magħmula magħrufa lill-oħrajn. Min-naħa l-waħda, l-emozzjonijiet, bħal ferħ, dwejjaq, biża ', eċċitament jew ansjetà huma konnessi ma' reazzjonijiet bijoloġiċi u wħud mill-manifestazzjonijiet emozzjonali jistgħu jkunu involontarji jew mhux konxji: pereżempju, persuna tegħreq jew tħawwad. Min-naħa l-oħra, il-manifestazzjoni ta 'emozzjonijiet jew it-trażżin ta' dawn il-manifestazzjonijiet hija fondata fil-kultura li jappartjeni individwu. L-ideat ta 'mġieba emozzjonali xierqa jew mhux xierqa f'kull komunità partikolari huma parti mill- wirt tal- komunità u jiddependu mill-istorja, it-tradizzjonijiet, ir-religjon tagħha. It-tipi ta 'reazzjonijiet emozzjonali mistennija fil-komunità jew iddenunzjati minnha joħorġu fid-dawl fl-arti u l-midja: fil- modi kif l- emozzjonijiet huma deskritti fil-letteratura, murija fil-films jew anke fl-aħbarijiet ta' kuljum. Tali evidenza kulturali tikkontribwixxi għall- identità tal- komunità kif ukoll għall-immagħni ta 'barra u ta' ġewwa tagħha. Ir-reazzjonijiet emozzjonali jistgħu jkunu lingwa li tgħin lill-membri tal-komunità, kif ukoll lill-barranin, biex jifhemu x'inhu għaddej - iżda l-istess dejta, meta tinftiehem mhux biżżejjed, tista 'twassal ukoll għal bosta nuqqas ta' ftehim u preġudizzju, tant li xi komunitajiet huma ttikkettjati bħala sejħiena, bla sens, superficjali, mhux raffinati, jew, kuntrarjament, raffinati u sottili.

L-emozzjonijiet huma mod li bih individwu jipparteċipa f'xi ħaġa li qed iseħħ fl-ambjent tiegħu. Il-kombinazzjoni ta 'stati mentali, espressjonijiet psikosomatiċi u stati b'reazzjonijiet bijoloġiċi fil-ġisem. Huwa dak li persuna "tħoss," mhux bħala sempliċi sensazzjoni, imma bħala xi ħaġa iktar fil-fond, li jkollha impatt fuq il-ġisem. L-emozzjonijiet huma differenti mis-sentimenti peress li għandhom impatt fiżiku aktar fuq ġisimna (l-emozzjonijiet normalment ibiddlu l-istat tal-moħħ tagħna, l-imġieba, ir-rata tal-qalb, eċċ.) u r- "ruħ" u kważi dejjem espressa (wiċċ, vuċi, qagħda tal-ġisem) u tista 'tkun osservabbli minn oħrajn. Huwa diffiċli ħafna li tikkontrolla l-emozzjonijiet bi sforz konxju. L-emozzjonijiet jistgħu jidhru bħala sentimenti individwali tagħna. Normalment jiffjorixxu meta persuna waħda tħoss empatija ma 'xi ħadd jew xi ħaġa. Ukoll, l-emozzjonijiet jistgħu jidhru bħala parti mill-kultura jew wirt kollettiv tagħna.

Emozzjonijiet - Inqis l-Mużew tat-Tifrix bħala eżempju li fih innifsu jista 'jkun espressiv ħafna, l-emozzjonijiet jirreferu għall-mod kif nikkalibraw u nirreagixxu, kull wieħed bil-mod differenti tagħna stess, għall-esperjenzi tal-ħajja u l-wirt storiku. Filwaqt li l-emozzjonijiet jistgħu ma jkunux personali, ġeneralment jittraxxendew il-parti materjali tal-wirt storiku.

Grupp etniku minn José Carlos Rodeiro

Grupp ta 'nies tal-istess razza jew nazzjon. Huma jidentifikaw lil xulxin fuq il-baži ta 'xebh bħal esperjenzi antenati, lingwistiċi, soċjali, kulturali jew nazzjonali. B'differenza minn gruppi soċjali oħra (definiti skond l-istatus ekonomiku, l-età jew id-delizzji), il-grupp etniku spiss ikun status ta 'wirt ibbażat fuq is-soċjetà li fiha jgħix. F'xi każijiet dan jista 'jiġi

adottat jekk persuna timxi lejn soċjetà oħra. Jappartjeni għal grupp etniku għandu t-tendenza li jkun definit mill-wirt kulturali kondiviz, il-miti tal-orìġini, l-istorja, il-patrija, il-lingwa jew id-djalett, sistemi simboliċi bħar-religjon, il-mitologija u r-ritwali, it-tisjir, l-istil tal-ilbies, l-arti u d-dehra fiżika. F'ħafna każijiet, il-gruppi etniċi, storicament derivati mill-istess popolazzjoni fundatriċi, spiss jibqgħu jtkellmu lingwi simili jew relatati u jaqsmu sfond ġenetiku simili. Permezz tat-tibdil fil-lingwa, l-akkultura, l-adozzjoni u l-konverżjoni religjuża, xi kultant huwa possibbli għall-individwi jew gruppi li jtilqu minn grupp etniku u jsiru parti minn ieħor (ħlief għal gruppi etniċi li jenfasizzaw fil-purità razzjali bħala l-kriterju ewlieni ta' 'appartenenza'). Il-grupp etniku spiss jintuza bħala sinonimu għal termini ambigwi bħan-nazzjon jew il-poplu. Bl-Ingliż, jista' jkun ukoll il-konnotazzjoni ta' xi ħaġa eżotika (ara "restaurant etniku", et c.), Ġeneralment relatata mal-kulturi ta' l-iktar immigranti riċenti, li waslu wara l-popolazzjoni fundatriċi ta' żona stabbilita.

Grupp etniku minn Roxana Mitroi

Grupp etniku huwa spiss definit bħala kategorija ta' nies li jaqsmu identità etnika u jiddistingwu ruħhom minn gruppi oħra permezz ta' similaritajiet partikolari. Dawn ix-xebh huma stabbiliti abbażi ta' sfond kulturali kongunt li jinkludi elementi ta' wirt, antenati, lingwa, kif ukoll sistemi ta' simboli. Huwa importanti li wieħed jinnota, madankollu, li gruppi etniċi m'għandhom jgħu konfużi ma' gruppi razzjali, gruppi nazzjonali jew termini oħra bl-istess mod, minħabba li d-distinzjoni etnika ssir abbażi ta' kultura maqsuma, aktar milli karatteristiċi fiżiċi jew sħubija għal nazzjon. Stat. Bħala tali, fi ħdan l-Ewropa, wieħed jista' jidentifika diversi gruppi etniċi indiġeni u mhux indiġeni bħal Olandiż, Welsh u Romani fost diversi, u daqstant importanti, oħrajn. B'rabta mad-diskors tal-wirt Ewropew, il-gruppi etniċi għandhom rwol sinifikanti fid-definizzjoni ta' identità Ewropea, minħabba l-fokus ta' l-istituzzjonijiet Ewropej tal-kultura u l-edukazzjoni fuq id-diversità u l-multikulturaliżmu. Madankollu, l-integrazzjoni tal-wirt etniku fi wirt Ewropew usa 'jista' joħloq sfidi u għandha tiġi ttrattata bir-reqqa sabiex titrawwem is-solidarjetà, l-unità u l-fehim bejn u fi ħdan gruppi etniċi, aktar milli taħdem bħala orìġini ta' inugwaljanza u diskriminazzjoni. (Applebaum, RP & Chamblis, WJ (1997). Soċjoloġija: introduzzjoni qasira. New York City, NY: Longman. // Caffyn, A. & Lutz, J. (1999). L-iżvilupp tal-prodott tat-turiżmu fil-wirt multi-etniku b'liet. Ġestjoni tat-Turiżmu 20 (2), pp. 213-221. // Peoples, J. & Bailey, G. (2010). Humanity: An Introduction to Cultural Anthropology (9 ed.). Belmont, CA: Wadsworth, Cengage Tagħlim.)

Grupp etniku - Grupp etniku huwa kategorija ta' nies li jaqsmu identità partikolari, ibbażata fuq sfond kulturali kongunt li jista' jinkludi wirt, antenati u lingwa. Għalkemm xi kultant jintuza bħala interkambjabbilment ma' gruppi razzjali jew nazzjonali, gruppi etniċi jiddistingwu ruħhom permezz tal-kultura, aktar milli karatteristiċi fiżiċi jew sħubija fl-istat nazzjon. Billi l-istituzzjonijiet Ewropej jagħtu ħafna attenzjoni lid-diversità kulturali, il-gruppi etniċi għandhom rwol importanti fid-definizzjoni ta' identità Ewropea.

Grupp etniku - Grupp etniku huwa grupp li għandu xi ħaġa komuni. Filwaqt li grupp etniku u nazzjon huma użati bl-istess mod, gruppi etniċi huma, fil-fatt, definiti mill-kultura. Madankollu, din is-separazzjoni tista' tkun kontroproduttiva, minħabba li huwa diffiċli li tiġi evitata n-nazzjon ta' gruppi etniċi. Għandna bżonn il-kunċett ta' "gruppi etniċi" biex nagħmlu sens lid-dinja, iżda rridu nkunu konxji li jista' jservi għal diviżjoni.

Ewropew. Li tkun Ewropew ifisser li taqsam l-istess valuri. Huwa dwarha u dwar is-sentimenti komuni li għandna lejn id-dinja u lejn xulxin. Il-migranti għall-pajjiżi Ewropej, huma liema huma l-pajjiżi, huma kurjużi dwar id-drawwiet u t-tradizzjonijiet tagħna (u d-diversità tagħhom) u jixtiequ jħossuhom integrati fil-kultura Ewropea tagħna.

Identità tal-Grupp minn Intan Purwandani

Identità Andalus: Entità koerenti magħmula mit-taħlit tal-grupp ta' nies minn xejriet ta' migrazzjoni. Permezz tal-proċess ta' assimilazzjoni u akkomodazzjoni, ir-religjon u ż-żona ġeografika jinfluwenzaw bil-mod l-għemil tal-ambjent ta' Andalusija (Apaydin, 2014). Ibn Khaldun et al., (1967) f'Apaydin (2014) indikaw li l-identifikazzjoni etnika tas-soċjetà Andalusija hija mfassla mis-sentiment ta' appartenenza għal grupp kulturali partikolari. Dan is-sentiment huwa msemmi bħala asabiyya jew affinità tan-netwerk jew solidarjetà tal-grupp. L-orjentazzjoni etnika speċifika li fisser tirreferi għal Għarab, Berber / Saqaliba, u Lhud. Anki jekk Benaboud (1980) f'Apaydin (2014) jargumenta li s-soċjetà Andalusija kienet

etnikament eteroġenja u soċjalment integrata; Apaydin (2014) jenfasizza bis-sħiħ li l-karatteristiċi ewlenin tal-identità tal-grupp Andaluz huma l-fidi Musulmana, il-lingwa Għarbija u l-karattru mħallat li f'xi punti għad għandu differenzi mal-komunità Musulmana li tikkellem bl-Għarbi x'imkien ieħor. L-Andalusija nnifisha hija perċepita bħala kulthadd li niżel minn Musulmani Spanjoli li l-ewwel ġew imġiegħla jikkonvertu għall-Kristjaneżmu wara l-1492 u li ġew imkeċċija mill-Peniżola Iberika. Fil-Marokk, l-etnija u l-wirt etniku tal-Andalusija pprovdew storja dominanti fir-reliġjon, il-lingwa u l-kultura fis-soċjetà Marokkina. L-identità Andalusija minn din il-perspettiva hija definita bħala identità unika b'firxa kumplessa ta' 'kuntast soċjokulturali (Bahrami, 1995). (Apaydin, M. (2014). Żvilupp tal-Identità tal-Grupp Andaluz. Revista de Estudios Andaluces, 85-97. // Bahrami, B. (1995). Il-persistenza ta' l-identità Andalusija fir-Rabat, il-Marokk. Filadelfja: Università ta' Pennsylvania.)

Identità Andalusija - L-identità etnika Andalusija tibqa 'interessanti peress li mhux dejjem titqies bħala Ewropea jew purament Ewropea. Il-karatteristiċi ewlenin tal-identità tal-Andalusija bħala grupp huma l-fidi Musulmana, il-lingwa Għarbija u l-kultura mħallta tal-Afrika ta' Fuq u l-Ewropa. Dan ma jfissirx li l-grupp Andaluz huwa omogenju, billi fi tadan dan il-grupp innifsu nistgħu nidentifikaw identitajiet varji oħra, pereżempju wkoll Andaluzi li huma Kristjani jew Lhud. // Mistoqsijiet: Għaliex l-Andalusija mhumiex meqjusa parti mill-Ewropa? - Filwaqt li l-Andalusija tappartjeni għall-Ewropa tal-inqas minn perspettiva ġeografika, minhabba l-wirt fiżiku u intanġibbli u l-ġenetika mħallta tagħhom bejn l-identitajiet etniċi Ewropej u Marokkini, is-sehem tagħhom fl-Ewropa huwa kkontestat.

Patrimonju minn Despoina Palialexi

Karatteristiċi jew ċirkostanzi li għandhom xi natura kulturali, soċjali jew ekonomika. Il-wirt huwa ġeneralment marbut ma' xi sfond storiku. Nistgħu ngħaqqdu dan il-kuncett jew attributi fiżiċi jew intanġibbli li nirtu minn grupp wieħed ta' nies, u li suppost huma protetti biex jinkisbu għal ġenerazzjonijiet li deħlin. L-att deliberat li jinżamm il-wirt kulturali mill-preżent għall-futur huwa magħruf bħala l-Presewazzjoni tan-Natura. Il-wirt kulturali huwa uniku u insostitwibbli, għandu impatt fuq iċ-ċiviltà moderna u għandu r-responsabbiltà li jippresewvah u jħaresha. Oġġetti iżgħar bħal xogħlijiet ta' l-arti u xogħlijiet kulturali oħra jingabru f'mużewijiet u galleriji. Il-wirt jista' jkun marbut mal-kultura tangibbli (bini, monumenti, kotba), kultura intanġibbli (mużika, lingwi, għid), u wirt "naturali", li jista' jkun marbut ma' pajsagġi jew bijodiversità. Is-soċjetà moderna fehmet li dawk il-valuri limitati (kemm tangibbli, intanġibbli jew naturali) jeħtieġ li jkunu protetti. Mis-seklu 20, entitajiet bħall-UNESCO jew iċ-ċifri tal-Parki Nazzjonali / Naturali qajmu biex jilħqu dawk l-għanijiet protettivi.

L-immagħni hija rappreżentazzjoni viżwali li tirrappreżenta d-dehra viżwali ta' wieħed jew iktar oġġetti jew persuni. Jista' j'sir f'medja differenti bħal karta, kamera jew fil-moħħ tal-bniedem. L-immagħni ġeneralment tinkludi informazzjoni ta' żewġ jew tliet dimensjonijiet. Jintuża wkoll għal kwalunkwe forma bidimensjonali, bħal mappa, grafika jew pittura. Immagħni li tittieħed tista' tinżamm matul perjodu qasir ta' żmien. Din tista' tkun ir-riflessjoni tagħna meta naraw lilna nfusna fil-mera jew f'xena ta' film. Immagħni fissa, bħal karta tal-istampar tar-ritratti, hija memorizzata għal żmien itwal.

Komunitajiet immagħinati minn Sandra Björg Ernudóttir

Il-kuncett ta' komunitajiet immagħinati ilu għal żmien twil jiddomina waqt li tkellem dwar nazzjonijiet u wirt kulturali. Nazzjonijiet differenti għandhom ċerti deħriet, bħal razza, storja u wirt kulturali biex insemmu ftit affarijiet. Fl-Ewropa fis-seklu 19 kien tassew ċar, in-nazzjonijiet u l-gruppi etniċi ġew ikklassifikati min- nazzjonijiet "ċivilizzati" u aktar 'il bogħod in-nazzjon l-ieħor hu, l-eteroġenja hija saħansitra aktar eżotika. In-nazzjonijiet li huma fiċ-ċentru jippermettu dak li hu aċċettabbli li jagħmlu u jgħidu, imma fil-periferija l-affarijiet jibdeu isiru aktar eżotiċi, huwa post fejn jista' j'jigri kollox. Il-biċċa l-kbira illum marret, imma xi kultant nistgħu naraw traċċa ta' dan, pereżempju mal-moviment fl-Ewropa f'dawk il-jiem, in-nies jiltaqgħu ma' kultura li mhumiex familjari magħhom.

It-terminu komunitajiet immagħinati jirreferi wkoll għal li anki l-membri tal-iżgħar nazzjonijiet qatt ma jkunu jafu lil kull persuna li hija parti min-nazzjon jew it-tribù tagħhom. Imma dejjem jistgħu immagħinaw il-komunikazzjonijiet tagħhom

u minħabba li għandhom xi ħaġa flimkien, bħal innu nazzjonali jew forma oħra ta' wirt kulturali, jaraw lilhom infushom bħala nazzjon. B'dan il-wirt kulturali, in-nazzjon jiddetermina n-nazzjonalità tagħhom u l-uniċità tagħhom fost nazzjonijiet oħra. Jista' wkoll ikun ikkunsidrat bħala immaġinat minħabba li n-nazzjon, flimkien jiddeċiedi li jinsa' xi ħaġa mill-istorja. Fl-istess ħin isibuha importanti li jiftakru xi ħaġa oħra, xi ħaġa li jridu jzommu fl-identità tagħhom.

Komunitajiet immaġinati - It-terminu "komunitajiet immaġinati" inħoloq minn Benedict Anderson biex jeżamina u janalizza n-nazzjonalizmu. Il-membri ta' komunità jhossu li jafu lil xulxin, minkejja li fir-realtà mhumiex, għax jaqsmu ċerti xebhiet (perċepiti).

Pajsagġ minn Laurine Vallon

L-ewwel, pajsagġ huwa ħarsa ġenerali li toffri n-natura, żona, pajjiż jew reġjun tad-dinja. Nistgħu nsejñulha panorama jew perspettiva. Huwa kkunsidrat ukoll bħala kostruzzjoni soċjali ta' żona fiżika b'tifsir b'ħafna faċċati, ibbażata fuq l-interazzjoni ta' fatturi antropiċi u / jew naturali. Il-pajsagġi huma partijiet kbar mill-wirt tagħna, għandna bżonn nippreservawha bħala natura, arkitettura. Jirrappreżenta d-diversità, is-sbuħija naturali tad-dinja, u l-akkoppjar ta' attivitajiet tal-bniedem u tal-ħajja naturali. Pajsagġ jirrappreżenta wkoll l-aspett tal-art karatteristika ta' reġjun partikolari.

Il-pajsagġ huwa estensjoni tal-art. Pajsagġ huwa taħlita ta' forom, motivazzjonijiet, kuluri, ħsejjes ... li jaħdmu bħala komponenti li jinteraġixxu ma' l-esperjenzi konjittivi u emozzjonali ta' persuna. Jista' jkun pajsagġ viżiv, akustiku ... u jista' jkun ukoll il-prospetti politiċi, il-pajsagġ kulturali ... B'mod aktar ġenerali, kull persuna jista' jkollha opinjoni u komprensjoni differenti dwar il-pajsagġ. Jiġifieri, kull persuna tifhem l-elementi differenti li jikkomponuha skont l-esperjenza, il-kultura u l-estetika personali tagħha. Il-karatteristiċi viżibbli kollha ta' żona ta' kampanja jew art, spiss ikkunsidrati f'termini ta' l-appell estetiku tagħhom.

Lingwi Ewropej minn Oranne Davoust

Il-lingwi ewropej jinżlu mill-familja tal-lingwa Proto-indo-Ewropea li ilha titkellem eluf ta' snin ilu. Aktar minn elf lingwa ġew appaċċati bħala riżultat ta' l-espansjoni ta' din il-lingwa għal-Ewropa kollha. Slavi, Ġermaniż, Latin ... dawk il-lingwi kollha qed jaqsmu l-istess oriġini, iżda huma wkoll ir-riżultat ta' proċess twil u t-taħlita ta' idjodi differenti. Huma mezz ta' komunikazzjoni li jgħaqqad in-nies ma' l-eaċh l-oħra, iżda huma wkoll parti mill-identità tagħna. Il-Kultura u l-Istorja qed jiddefinixxu l-identità tan-nies jew ta' komunità, l-istess bħalma jagħmlu l-lingwi. Aħna nħossu li aħna parti minn grupp għaliex nitkellmu bl-istess idjoma. L-għeruw komuni jwasslu għal simili bejn il-lingwi: naqsmu xi kliem jew espressjonijiet. F'ċertu sens, parti mill-identità tagħna hija kondiviża permezz tal-lingwi kollha. Il-lingwi qed jgħixu imma huma wkoll parti mill-identità komuni tagħna u billi jestendu l-wirt komuni tagħna.

Il-materjalità tkejjel il-preżenza jew in-nuqqas ta' element jew oġġett li jista' jiġi perċepit mis-sensi. Il-materjalità hija ġġudikata skont in-natura inerenti tagħha, il-valur tal-impatt tagħha (l-influenza), il-valur tal-użu tagħha u ċ-ċirkostanzi (il-kuntest) li fiha sseħħ.

Memorja (kollettiva / soċjali / kulturali / komunikattiva). Il-memorja soċjali tikkontribwixxi għall-proċess ta' soċjalizzazzjoni tas-sugġetti. Trasferit minn ġenerazzjoni għall-oħra, xi ħaġa li titqajjem il-bidliet inkwetanti fil-ħajja tal-individwu u tas-soċjetà. Il-kontenut mhux uniformi u miftiehem mill-individwi u l-gruppi soċjali kollha. Il-memorja hija kostruzzjoni imma mhix kostruzzjoni imparzjali. Hija kostruzzjoni magħmula b'sentimenti bħal ferħ jew biża'. Il-memorja hija importanti biex tifhem kif in-nies għexu avveniment, iżda ma tistax tintuża biex tkun taf il-verità. Wirt kulturali jista' juża l-memorja biex ibiddel id-diskors. Il-memorja tista' tinsa xi partijiet ta' avveniment jew perjodu li jista' jwassal għal kunflitt.

Memorja minn Mathilde Deavaud-Rainieri

Il-memorja hija informazzjoni li tinħażen f'moħħu ta 'persuna li jgħaqqad ma' storja, postijiet, u esperjenzi tal-passat. Hija tista 'tkun kemm esperjenza individwali kif ukoll kondiviza. Il-memorja spiss tkun mibnija soċjalment minn familja, minn grupp ta 'nies, jew minn pajjiż. Il-memorja toħloq konnessjoni mal-wirt personali wieħed u ħafna drabi tiġi mgħoddija mill-ġenerazzjonijiet. Jista 'wkoll jiġi mrażżan, u miżmum apposta għall-kwiet. Fl-aħħar il-memorja hija xi ħaġa li individwu jagħżel li jzomm f 'moħħu, jew li jħallih jekk hux xi ħaġa pjaċevoli jew xi ħaġa li tkun pjuttost minsija. Huwa għalhekk li s-soċjetajiet tal-lum huma influwenzati ħafna mill-memorja tagħhom (tajba jew ħżiena), il-memorja tista 'ssawwar l-imġieba tas-soċjetà sħiħa mill-poplu sal-politika.

Il-memorja hija tip ta 'wirt intangibbli. Meta l-memorja tingabar għandha tiġi interpretata b'attenzjoni peress li tista 'tkun preġudikata. Madankollu l-memorja għandha influwenza fuq il-wirt kulturali tangibbli, bħal kif ċerti bini u postijiet huma mfakkra u l-avvenimenti / l-istorja huma assoċjati magħhom.

Memorja ta 'Noelia Agulla

Konnessjoni ta 'grajjiet storiċi partikolari li juru l-passat ta' reġjun, grajjiet memorabbli individwali u kollettivi. Hemm konnessjoni mal-passat, dan jikkontribwixxi għall-proċess tas-soċjalizzazzjoni u l-formazzjoni tal-ideoloġija, u għalhekk il-memorja tgħin lis-soċjetajiet u lill-individwi jiżviluppaw lilhom infushom u jstabilixxu l-ideoloġija u l-istil ta 'ħajja tagħhom. Hija wirtet minn ġenerazzjoni għal oħra, li b'xi mod dejjem tinvolvi disturbi fil-ħajja ta 'kulħadd, fil-livell individwali u fil-gruppi soċjali differenti. Nistgħu ngħidu li tista 'tkun adattata għall-identità soċjoloġika tas-sugġett. Is-soċjetajiet għandhom it-tendenza li jkollhom opinjoni pożittiva dwar il-memorja u opinjoni negattiva dwar l-oblivion. Il-parti tal-memorja relatata mad-definizzjoni tal-identità, tpoġġina f'kuntatt mal-għeruq tagħna u turina l-futur tagħna. Kollox ma 'kollox, il-memorja għandha dejjem tgħinna nevitaw li nirrepetu l-iżbalji tal-passat (eż. Gwerer, ġenoċidji, eċċ).

Messaġġ u media. Messaġġ huwa l-oġġett tal-komunikazzjoni. Hija l-informazzjoni li l-mittent jibgħat lir-riċevitur permezz ta 'kanal ta' komunikazzjoni. Mill-midja nifhemu l-għodda li biha jsir il-proċess ta 'komunikazzjoni.

Il-mobilità hija spostamenti li jseħħu f'ambjent fiżiku u li jistgħu jsiru minn nies u merkanzija minn post għall-ieħor, minn impjeg għal ieħor, jew minn livell soċjali għal ieħor.

Mużew minn Océane Vercasson

Il-kelma "mużew" ġej mit-terminu Grieg *musēu*, il-godwood li fih kienu jgħixu l-muses, il-kumpanji ta 'Apollo u l-gwardjani tal-arti. Din hija istituzzjoni għas-servizz tas-soċjetà, miftuħa għall-pubbliku, u b'estensjoni, il-bini li inkorporat l-istituzzjoni; kapolavur arkitettoniku veru il-kompiti ewlenin tiegħu huma li takkwista, tippreserva, tistudja, tesebixxi u tikkomunika wirt kulturali materjali u immaterjali f'għanijiet edukattivi, xjentifiċi, soċjali u ta 'divertiment. Mużew huwa ħolqa lejn l-għarfien. L-ewwel mużew inbena f'Liandra: kien spazju pubbliku ddedikat għall-istudji. Kien waqt ir-Rinaxximent li l-kelma mużew tagħmel it-tifsira attwali tagħna. Madwar l-1520, fi Firenze, prinċep ġabar kollezzjonijiet u sejjatlu "mużew". Dan ifisser bidla fi Franza fl-1560. Dan ifisser kamra fejn diversi kollezzjonijiet mhux klassifikati huma mqiegħda. Fis-Seklu 18, dawn il-kabinetti saru mużewijiet, taħt id-dinamika ta 'żewġ avvenimenti: it-tranzizzjoni minn struttura privata għal struttura pubblika u ż-żieda tal-klassifikazzjoni u tal-organizzazzjoni xjentifika. Id-djar tal-Kunstmuseum Basel huma l-ewwel mużew miftuħ għall-pubbliku fl-1671, segwit mill-Ashmolean Museum ta 'Oxford, fl-1683. Għalkemm fl-ewwel istanza l-mużew ippreserva kull oġġett ta' valur, deher speċjalizzazzjoni. Illum, hemm kategoriji wesgħin: mużew tal-arti, mużew arkeoloġiku, mużew tal-istorja naturali, ecomuseum, soċjetà, istorja u mużew tekniku.

Mużew huwa istituzzjoni pubblika, bla skop ta 'qligħ, għas-servizz tas-soċjetà u l-iżvilupp tagħha. Hija ddedikata għall-akkwist, il-konservazzjoni, ir-riċerka, il-komunikazzjoni, l-esibizzjoni ... għal skopijiet ta 'studju u edukazzjoni u

kollezzjonijiet ta' arti. F'mużew, in-nies jistgħu jesploraw it-twemmin personali tagħhom permezz ta' veritajiet universali. Mużew huwa r-rabta tagħna mat-twemmin u l-mod ta' kif ngħixu fi żminijiet imghoddija.

Mużew - It-terminu "mużew" ġej mill-kelma Griega Antika "mouseion" li tindika post / tempju ddedikat għall-muses - gwardjani ta' Apollo u sorsi ta' għarfien. It-terminu issa evolva biex juri l-kapulavuri arkitettoniċi vera, li fihom artefatti u oġġetti oħra ta' importanza huma esibiti b'tali mod li jikkomunikaw ir-rwol tagħhom fis-soċjetà.

Mużew - Mużew jista' jkun kwalunkwe ħaġa; tista' tkun belt sħiħa bħal Pariġi, imma tista' tkun ukoll villaġġ rurali mhux turisticu. In-nies infushom u d-djar tagħhom jistgħu wkoll ikunu mużewijiet, billi ma hemm l-ebda limitazzjoni għal ċertu tip ta' bini, kollezzjonijiet jew assi oħra tangibbli. Id-dibattitu jibqa' madwar kif il-mużewijiet jittrattaw il-kultura u l-wirt storiku.

Isem. X'inhu f'isem? Ismijiet jistgħu jiġu infużi b'qawwa u jistgħu jirrapprezentaw il-wirt kulturali tagħna. Perezempju, l-isem Adolf dejjem ikun assoċjat mal-Ġermanja Nazista u mal-ħtieġa li titneħħa jew tinqered (parti mill-istorja). L-isem huwa mbagħad parti mill-kultura, li tista' ġġib diviżjonijiet, iżda tista' wkoll tagħmel in-nies jingħaqdu.

In-narrattiva hija mod kif tgħid l-azzjonijiet imwettqa minn xi karattri f'hin u post partikolari. Huwa wkoll mod ta' 'narrazzjoni ta' avvenimenti u esperjenzi veri u foloz. Barra minn hekk, jista' jkun ukoll l-arti, it-teknika jew il-proċess ta' narrazzjoni, jew jirrakonta storja.

In-Nazzjon minn Mihaela Vidan

A *nazzjon* huwa grupp kbir ta' nies magħquda minn storja komuni, kultura, jew il-lingwa, li jgħixu f'territorju speċifikat limitata mill-fruntieri, pajjiż jew stat. Lil hinn mid-definizzjoni stretta u iktar kirurgika n-nazzjon huwa terminu inkluziv, iddisinjat biex jindirizza lil individwi li jaqsmu l-valuri, lil dawk magħna magħquda mill-istorja, lil dawk li għandhom l-istess twemmin, jew forsi għall-kuntrarju, jaħsbu eżattament bil-mod oppost, għal dawk li għandhom għeruw familjari qodma triq lura, u għal dawk li għandhom kemm osservaw identità. In-Nazzjon huwa dak li n-nies iridu jagħmlu minnu. Jekk inqisu nazzjon biss billi nħarsu lejn il-wirt storiku tagħha nistgħu nifhmu l-kelma billi tuża waħda oħra: wirt. Nistgħu ngħidu li nazzjon jista' jkun kostruzzjoni soċjali ta' kull tip ta' ideat, valuri, tradizzjonijiet u simboli komuni mgħoddija minn ġenerazzjoni għall-oħra. Fl-istess hin ma nistgħux nitkellmu dwar nazzjon mingħajr ma tinvolvi s-sentimenti. Minhabba li huwa kostruzzjoni soċjali artifiċjali, mibnija biex isservi għan politiku, huwa elementari li tittrasforma l-idea jew teorija kiesha, li tinkludi diversi elementi kuncettwali f'parti ħajja tas-soċjetà li n-nies jistgħu jirrelataw u jaderixxu magħhom.

L-identità nazzjonali u / jew ta' grupp, (kollettiva / soċjali / kulturali / komunikattiva) tirreferi għall-identifikazzjoni ma' grupp ta' nies u biex tkun parti minnu, irrapprezentata minn tradizzjonijiet distinti, kultura, lingwa u politika. L-identità nazzjonali tista' tirreferi għas-sentiment sugġettiv li wieħed jaqsam ma' grupp ta' nies dwar nazzjon, irrispettivament mill-istatus tiegħu. L-identità nazzjonali titqies bħala "tip ta' għarfien tad-differenza", "sensazzjoni, rikonoxximent, u distinzjoni" bejn il-kuncetti ta' "aħna" u "minnhom". L-espressjoni estrema ta' identità nazzjonali hija l-chauvinism, li tirreferi għat-twemmin sod fis-superjorità tal-pajjiż.

Nazzjon - Nazzjon jindika sens qawwi ta' identifikazzjoni u appartenenza għal stat wieħed, li m'għandux limiti u ma jinbidel qatt. Iżda din mhix statika, peress li l-limiti potenzjali jinbidlu matul l-istorja. Huwa dwar tħoss li wieħed hu parti minn xi ħaġa ikbar minn innifsu.

In-natura bħala l-kwalitajiet u l-karatteristiċi tal-bniedem. Huwa ekwivalenti għad-dinja naturali, l-univers fiżiku jew id-dinja materjali. Il-kuncett tradizzjonali jinvolvi separazzjoni bejn l-elementi naturali u dawk artifiċjali.

Natura minn Mara Cristina

In-natura hija l-ekwivalenti ta' l-infinit. In-natura ma tistax terġa 'tkompli għall-eżistenza preżenti, iżda għal dak kollu li għadda, il-preżent u l-futur. In-natura hija l-forza li tiġbor varjetà ta' 'galaxies, pjanti, annimali, sistemi, pajsagġi u, naturalment, l-origini tal-bniedem. In-natura hija d-dinja materjali li ta' 'madwarna, il-flora u l-fawna li niproteġu, il-ħajja selvaġġa li nimmiraw li nkunu nafu, il-foresti u l-oċeani li huma dar ta' miljuni ta' 'organizmi, l-enerġija u t-tibdil fil-klima li diġà nħossu. In-natura hija l-kostruzzjoni tal-ħajja. Hu l-univers bil-fenomeni kollha tiegħu. In-natura hija l-identità tal-eżistenza indipendenti min-nies, ir-riżorsi li mingħajrhom in-nies ma jistgħux jgħixu, l-essenza ta' 'xi ħaġa li teżisti, is-sors ta' tkabbir u bidla. In-natura hija definita wkoll bħala l-karattru bażiku tal-umanità, bħala karattru twelid, bħala mgieba, it-totalità tal-ħin u l-ispazju.

Natura - Xejn ma jkun jeżisti, jekk in-natura ma tkunx hemm. Madankollu, kemm il-bnedmin imorru kontra u jippruvaw ibiddluh, il-forzi tan-natura huma dejjem aktar b'saħħithom u jistgħu jittrasformaw dak kollu mibni jew attentat mill-bnedmin. In-natura hija l-essenza tal-ħajja.

L-oġġetti huma dak kollu li jista' 'jiġi perċepit minn persuna. Huma jeżistu indipendentement mir-rieda tagħna u mill-intellet tagħna.

It-tradizzjoni orali u l-folklor jirreferu għal dak kollu li jiġi trasmess minn ġenerazzjoni għal oħra u jxerrdu esperjenzi u għarfien għall-ġenerazzjonijiet li jmiss. Il-folklor huwa s-sett ta' 'twemmin, Prattiki u drawwiet li huma tradizzjonali minn grupp ta' nies jew kultura. L-istejjer fit-tradizzjoni orali huma dawk li nies jibnu, jiġbru u jgħorru bħala parti mid-dinja kulturali tiegħu. Il-folklor jidher l-aktar fit-tradizzjoni orali, għalkemm it-trasmissjoni orali mhix biżżejjed biex tiddistingwi l-folklor minn dak mhux folkloriku. Min-naħa l-oħra, jekk istorja hija trasmessa biss "stampata" u mhux b'mod orali, ikun jitqies bħala "produzzjoni letterarja bbażata fuq mudell folk, iżda dan mhuwiex l-istess bħall-mudell popolari". Folklor jinkludi EPIC, miti, legġendi, fairy, fables, proverbji, kanzunetti, eċċ. Tradizzjonijiet orali huma wkoll mod biex tanalizzaw kif soċjetà tista' 'tiddefinixxi lilha nfisha. Tradizzjoni orali tista' 'tisparixxi jekk soċjetà tiġġudika li m'għadhiex bżonnha aktar.

Tradizzjoni orali - It-tradizzjoni orali hija metodu ta' 'komunikazzjoni maħsub biex jippreserva u jittrasmetti aktar tradizzjonijiet u kulturi. Ma tistax tinbidel maż-żmien, u kull darba li storja terġa 'tiddaħhal mill-ġdid, jinħolqu varjazzjonijiet godda. It-tradizzjoni orali hija dominju enormi ta' 'arti u kultura.

Inġhataw minn Helena González Doval

Peress li 'l-ieħor' jirreferi għal kull min huwa separat minn forma ta' 'l-awto u jimplika ideat ta' l-identità u l-formazzjoni ta' 'suġġettività, ieħor jiddeskrivi l-proċess li permezz tiegħu tintuża differenza u tinbidel il-karatteristiċi ta' l-oħra (imsejha 'alterità') biex toħloq grupp fi u barra mill-grupp. Il-grupp barra jkun il-wieħed iddominat, li l-identità tiegħu hija meqjusa nieqsa u li tista' 'tkun soġġetta għal diskriminazzjoni mill-grupp.

Mil-lat ta' 'wara l-kolonja, u kif maħluq minn Gayatri Spiveak, tmexxija oħra tirreferi għall-proċess li bih id-diskors imperjali joħloq "ħaddieħor" u jiddeskrivi l-modi differenti kif id-diskors kolonjali jipproduċi s-suġġetti tiegħu. Billi l-"Oħra", b'kapital "O", jikkorrispondi għall-fokus ta' 'xewqa jew poter li fir-rigward tiegħu jiġi prodott is-suġġett, "l-ieħor" huwa s-suġġett eskluż jew "ikkontrollat" maħluq mid-diskors tal-poter. Madankollu, huwa proċess djalettali għaliex l-ieħor li jikkolonizza huwa stabbilit fl-istess ħin li l-oħrajn kolonizzati tiegħu huma prodotti bħala suġġetti.

Inkella - L-ieħor huwa prodott minn u permezz ta' 'diskors. Nistgħu nidentifikaw żewġ tipi ta' 'mod ieħor: (1) l-'Other', li tirreferi għall-ieħor li għandu status oġġla, pereżempju t-turist; (2) l-'oħra', li tirreferi għall-abitanti lokali li jittrasformaw ruħhom f'oħrajn, u b'hekk joħolqu gruppi barra u barra. Meta nħarsu lejn l-Ewropa, nistgħu nistaqsu lilna nfusna minn huma l-oħrajn tal-Ewropa. // Mistoqsijiet: Kif l-'O' - 'o' f'xi mod ieħor jista' 'jidher / jinftiehem mod ieħor? - Jista' 'jitqies ukoll bħala d-diviżjoni bejn dominatur u dominat, li fih l-'Other' jista' 'jkun kolonizzatur u l-'oħra' tista' 'tkun il-kolonizzata. Dawn il-kunċetti huma rilevanti ħafna għall-Ewropa fil-kuntest ta' 'zieda fil-migrazzjoni, fejn il-migrant ġeneralment jitqies bħala 'l-ieħor'. Meta wieħed iħares lejn l-Afrikaniżmu jew l-Asjatiżmu, fejn in-nies Afrikani jew l-

Azjatiċi huma "kolonizzati" oħra, mill-perspettiva tat-turiżmu, hemm kwistjoni ta' kif tinħoloq identità fir-rigward tad-differenzi (kulturali) attwali.

In-nuqqas tal-imgħoddi huwa status ta' benesseri fil-passat. Il-kwalità suġġettiva ta' xi ħaġa li tiftakar minflok tiġi esperjenzata fil-mument.

Il-prestazzjoni hija mod partikolari ta' kif taġixxi jew taġixxi.

It-teħid ta' postijiet huwa approċċ b'ħafna aspetti marbut mal-ippjanar, id-disinn u l-immaniġġjar ta' spazji pubbliċi b'rabta mal-komunitajiet li jgħixu f'dak l-ispażju. Huwa jieħu vantaġġ mill-assi, l-ispirazzjoni u l-potenzjal ta' komunità lokali, bl-intenzjoni li joħloq spazji pubbliċi li jipromwovu s-saħħa, il-kuntentizza u l-benesseri tan-nies. Huwa kemm proċess kif ukoll filosofija.

Il-poter huwa l-kapaċità li xi ħadd għandu jordna. Ukoll, influwenza jew awtorità fuq nies oħra (persuna jew grupp ta' nies).

Il-preservazzjoni hija l-azzjoni li tiġi ppreservata xi ħaġa. Agħmel l-aħħar, fl-istat preċedenti tagħha. Nieħdu ħsieb kostruzzjoni, ambjent naturali ... ta' valur storiku. Pereżempju, biex tieħu ħsieb ambjent naturali.

Rikostruzzjoni hija l-azzjoni ta' rikostruzzjoni. Biex tibni xi ħaġa li kienet teżisti fil-passat u għet meqruda.

Restawr, minn Boukedjar Tarek

Ir-restawr huwa l-azzjoni li tirritorna xi ħaġa lil sid, post jew kundizzjoni preċedenti. Irritorna f'pożizzjoni jew kundizzjoni preċedenti. Ukoll, it-tiswija jew il-konservazzjoni ta' xogħlijiet ta' l-arti. Pereżempju, it-tiswija jew il-manutenzjoni ta' xogħlijiet tal-arti, jew ir-restawr tar-reġim politiku li kien għe sostitwit b'oħra. Ir-restawr huwa l-kuncett li jista' jiġi applikat għall-materjal kif ukoll għall-oġġetti immaterjali. Fil-każ tal-arti, din il-proċedura għet diskussa li tidda bir-Rinaxximent. Għal żmien twil, ir-restawr kien il-proċedura maħsuba biex tirrestawra oġġetti bħal pitturi, skulturi u monumenti għall-forma oriġinali tagħhom. Fis-seklu 19, id-diskussjoni għet intensifikata minn awturi bħal John Ruskin li qalu li r-restawr hija gidba, u Viollet-le-Duc, restawratur Franciż li kien qed jappoġġja t-teorija li bir-restawr għandu fil-fatt jimla partijiet nieqsa b'interpretazzjoni bbażata fuq l-idea oriġinali. Fis-seklu 20, awturi bħal Camilo Boito u Cesare Brandi kienu qed jiddefendu l-perspettiva li kienet tgħid li r-restawr irid jirrispetta t-traċċi taż-żmien, fis-sens li jirrestawra l-arti għall-kundizzjoni oriġinali tiegħu li fil-fatt hija falsifikazzjoni storika u estetika. Din l-idea hija l-pedament tad-diskussjonijiet kontemporanji u tinsab fuq il-bażi tal-Karti Patrimonjali.

Naħsbu mill-ġdid u terġa' tipkuntestalizza l-wirt minn Neringa Kavaliauskaite

Wirt tangjibbli minn naħa jista' jittqies bħala bini grandjuż, monumentali, "qadim" u estetiku, siti jew artefatti li għandhom tifsira "statika". Permezz tad-diskors eġemoniku, il-ħtieġa li tinzamm, tiġi kkonservata u mgħoddija l-wirt lill-ġenerazzjonijiet futuri hija tħassib ewlieni. Diskors bħal dan huwa bbażat fuq l-għarfien, il-ġudizzju xjentifiku jew estetiku ta' esperti tekniċi u estetiki, li l-biċċa l-kbira tax-xogħlijiet u l-għarfien espert tagħhom jinsabu fil-monumentalità u fl-artefatti innati. Madankollu, isir aktar diffiċli li jiġu mehmuża interpretazzjonijiet alternattivi ta' siti ta' wirt speċifiku, filwaqt li l-ispeċjalisti tal-wirt jispiċċaw ifasslu frontieri fuq valuri u tifsiriet ta' wirt alternattiv. Konsegwentement, il-vizitaturi huma mbuttati biex 'jikkunsmaw il-wirt' b' mod mhux passiv b' mod passiv, waqt li huma akkumpanjati minn esperti jew rappreżentanti ta' siti ta' wirt, li jagħtu struzzjonijiet lill-udjenza kif jipperċepixxu ċerti siti ta' wirt u mhux neċessarjament kif jiġu involuti f'dawn is-siti b' mod aktar attiv. Meta tagħmel dan, il-wirt jista' jittqies bħala prattika kulturali li hija attwalment esperjenzata, użata u interpretata aktar milli tara daww is-siti' l bogħod bħala entitajiet li ma jinbidlu qatt, li t-tifsiriet tagħhom huma statiki u mhux negożjati (Smith, 2006).

Naħsbu mill-ġdid u kunsiderazzjoni mill-ġdid tal-wirt storiku . L-att li naħseb mill-ġdid it-terminu wirt. L-attentat ta 'adattament tal-wirt kulturali għall-bżonnijiet kontemporanji. Biex tagħmel dan, jeħtieġ li jsiru ħafna bidliet minħabba li s-soċjetajiet inbidlu radikalment fl-aħħar deċennji.

¶las mill-ġdid u rikostruzzjoni tal-wirt - Il-wirt tangibbli ħafna drabi huwa assoċjat ma 'bini jew artefatti estetici. Kontra għarfien espert, huwa diffiċli li tehmeż tifsiriet oħra ma 'dawn l-oġġetti ta' wirt tangibbli, u l-viżitaturi jintużaw biex jikkunsmaw il-wirt b'mod mhux kritiku. Meta wieħed iħares, pereżempju, fil-Palazz Irjali f'Amsterdam, it-tours regolari jsemmu biss li qabel kienet il-belt, filwaqt li tours speċjalizzati bħall-Black Heritage Tours jindikaw il-fatt li l-bini kien is-sede tas-Socjetà tas-Surinam (is-Surinam hija waħda mill-kolonji antiki Olandiżi). Il-Monument Nazzjonali fil-Pjazza tad-Dam fih il-il urna mimlija ħamrija minn raġunijiet ta 'eżekuzzjoni mill-provinċji Olandiżi, madankollu dan l-aħħar kien hemm dibattiti dwar iż-żieda ta' l-il urna bil-ħamrija mill-Indoneżja (ex Indies tal-Lvant). Għalhekk, ma nistgħux naraw monumenti bħala statuci u jeħtieġ li nkunu attivi biex nagħtu tifsiriet differenti. // Mistoqsijiet: Min għandu d-dritt li jirrikontestualizza u jagħti interpretazzjonijiet alternattivi lill-wirt storiku u dawn it-tifsiriet godda jġu aċċettati mill-elite? - Din hija kwistjoni komuni fin-negozju tal-wirt, li huwa indirizzat b'mod komuni fil-ġestjoni tas-sit, iżda għandhom ikunu involuti wkoll etnici speċifiċi li għandhom konnessjoni storika mas-sit. Bħala eżempju ieħor, fir-Rumanija, ir-reġim komunista pprova jħassar kwalunkwe traċċa tal-ex-monarkija, billi, pereżempju, jagħmel użu mill-palazzi rjali bħala bini amministrattivi. Dan huwa każ ta 'approċċ minn fuq għal isfel biex l-iskop tal-bini jinbidel. L-istess ġara wara d-disgħinijiet, meta t-tagħbijiet ta 'monumenti oħra fejn ġew interpretati mill-ġdid bħala mezz biex titħassar kwalunkwe traċċa tal-perjodu komunista preċedenti.

Is-sensi jaffettwaw jew jesprimu sensazzjoni. Dawn huma mekkanizmi fiżjoloġiċi prodotti permezz ta 'l-organi ta' l-mess, tat-togħma, eċċ. Li jippermettulek tipperċepixxi jew elementi esterni jew interni. Huma wkoll funzjoni tal-moħħ tagħna li hija relatata mal-perċezzjonijiet esterni. Huma wkoll funzjoni tal-moħħ li hija marbuta mas-sensazzjoni. Kwalunkwe kapaċità speċjali ta 'perċezzjoni, stima, apprezzament, eċċ. Lil hinn mid-definizzjoni formali tagħha, is-sensi ġeneralment huma marbuta man-naħa intangibbli ta' kuncetti bħall-istorja, il-kultura jew il-wirt storiku.

Teknoloġija minn Chance Matthew Williams

It-teknoloġija hija magħmula mill-għodod, magni, u metodi li jstgħu jgħinu l-preservazzjoni, ir-restawr, ir-rikostruzzjoni, jew l-akkwist kemm ta 'wirt materjali kif ukoll immaterjali. Kulma jmur l-użu tat-teknoloġija fil-forma ta 'kameronas, immaġini 3D, vidjows, kif ukoll l-internet ippermettew kemm il-preservazzjoni u d-demokratizzazzjoni tal-materjal tradizzjonali u l-wirt kulturali immaterjali f'forma diġitali. L-evoluzzjoni tat-teknoloġija nnifisha hija forma ta 'wirt xjentifiku u kulturali li jvarja minn għodda tal-età tal-ġebel sa invenzjonijiet moderni bħall-komputer. It-teknoloġija kellha rwol ċentrali fl-Ewropa, speċjalment fil - wirt industrijali fejn diversi avvanzi bħall-magna tal-fwar mexxew ir-rivoluzzjoni industrijali li għamlet mill-ġdid il-kontinent, ittrasformat il-kulturi folkloristiċi tradizzjonali u poġġiet il-pedamenti għal Ewropa moderna.

Il-valur huwa l-importanza, il-valur, jew l-utilità ta 'xi ħaġa, apprezzat minn perspettiva oġġettiva jew emozzjonali / personali.

Valuri - Il-valuri huma t-tweemmin fundamentali li jinformaw l-attitudni tagħna u jiggwidaw l-imġiba tagħna lejn il-wirt storiku u varjetà ta 'aspetti oħra. Huma assoċjati mal-wirt storiku bħala għodda biex torganizza u tibni soċjetà b'mod attiv. Il-valuri jstgħu jinqasmu fi (1) valuri individwali u (2) kollettivi, madankollu huwa importanti li wieħed iqis li l-valuri individwali, filwaqt li jstgħu jkunu personali, huma definiti mill-grupp li hu parti minnu. Huma definiti mis-soċjetà soċjali, għalkemm mhux miktuba fil-ġebbla. Barra minn hekk, speċjalment fil-wirt storiku, hemm pretensjoni li l-valuri jsiru aktar universali milli fil-fatt huma.

L-arkitettura vernakulari hija stil arkitettoniku iddisinjat abbażi tal-bżonnijiet lokali, id-disponibbiltà ta 'materjali tal-bini u li jirrifletti t-tradizzjonijiet lokali. Inizjalment, l-arkitettura vernakulari ma użatx periti edukati formalment, iżda kienet ibbażata fuq il-ħiliet tad-disinn u t-tradizzjoni tal-bennejja lokali. Madankollu, mill-aħħar tas-seklu 19 ħafna periti professjonali ħadmu f'dan l-istil, jippruvaw iżommu t-tradizzjoni tagħhom. Ikollu t-tendenza li jevolvi maż-żmien sabiex jirrifletti l-kuntest ambjentali, kulturali, teknoloġiku, ekonomiku, u storiku li jeżisti. Biex nikkonkludu, nistgħu nżidu li kull reġjun għandu bżonnijiet differenti u partikolari. Dan huwa dak li awtomatikament joħloq l-originalità tal-arkitettura vernakulari tagħhom stess.

Vernakulari - Vernakulari tfisser nattiv għal post partikolari. Fid-diskussjoni tal-wirt storiku, vernakulari jirreferi għal karatteristiċi lokali u utilità fl-ambjent mibni. Bħala tali, vernakulari jista 'jkun dwar il-kuntest jew dwar is - sugġett ./

***Lexicon* do lepszego zrozumienia dziedzictwa kulturowego: Test badawczy terminologii przeprowadzony przez studentów**

Wpływ na Dagný Davíðsdóttir

Afekt jest dwustronny, składa się z cielesnych zdolności oddziaływania i bycia dotkniętym, które pojawiają się i rozwijają razem (Ben Anderson). Nie musi to jednak być ciało, może być czymkolwiek. Afekty są wszędzie i są powiązane ze wszystkim, na przykład rzeczami materialnymi, ludźmi, pomysłami i innymi afektami. Można je połączyć z czymś popularnym, co prowadzi do tego, że wiele osób odczuwa ten sam wpływ. Ale co to jest? Afekt to ciekawa koncepcja. Duża grupa osób może wpływać w ten sam sposób podczas słuchania na śpiewaka operowego, gdy włosy na ramieniu wzrasta w tym samym czasie. Ale mimo że wszyscy to czują, jest to również bardzo osobisty moment. Wiele różnych wspomnień, połączeń z innymi ludźmi i rzeczy materialnych powoduje, że ludzie mają na nie wpływ.

Wpływy są pozytywne i negatywne. Nie chcesz mieć poduszki na kanapie od wroga, wpływ na poduszkę daje emocje przeznaczone dla wroga. To „dzieje się” między tobą a twoją poduszką. Wpływa na pomaganie ludziom w wyborze rzeczy materialnych, przyjaciół, kochanków i tak dalej. Może również poprawić twoją tożsamość, na przykład, gdy przeprowadziłeś się do innego kraju, ale wybierasz meble i dekoracje w domu przypominające o starym kraju.

Wpłynąć - wpływają na to n etnologiczny / antropologiczne termin, który odnosi się do zdolności organizmu do wpływają i są dotknięte przez coś lub kogoś. Choć jest to bardzo osobiste doświadczenie, może być związane z czymś bardzo popularnym, na przykład piosenką pop, która może mówić o złamaniach serca skierowanych do zróżnicowanej publiczności, ale każda osoba żyje osobiście. Afekt jest zatem łatwy do zintegrowania we wszystkim.

Architektura autorstwa Bouchet Ludivine

Według strony internetowej Larousse architektura to: Sztuka budowania // Styl, charakterystyka / cechy szczególne i struktura budynku. // Sztuka oznaczania dzieła sztuki.

W tych definicjach możemy znaleźć wszystkie elementy dotyczące architektury: sztukę, styl, aspekt techniczny i sposób budowania. Zobaczmy etymologię słowa architektura. Na początku pole to dotyczyło zamykania i zakrywania przestrzeni. Architekt był człowiekiem, który przewodził robotnikom. Brakuje jednak aspektu historycznego. Architektura ma bardzo ważny aspekt europejski, ponieważ style architektoniczne i symboliczne zabytki przekraczały przez lata granice. W czasach starożytnych rzymskie konstrukcje rozprzestrzeniały się po Europie. Dziś są ważnym dziedzictwem kulturowym. W średniowieczu architektura nie miała nic wspólnego ze sztuką. Architekt prowadził tylko robotników i miał naprawdę złą reputację. Ludzie zwracali uwagę tylko na budynki religijne. W okresie renesansu architektura stała się sztuką. Architekt stał się artystą. Pracowali z narzędziami i robili prawdziwe plany. Architektura służy do wysyłania wiadomości, aby pokazać, że należą do grupy. Architektura staje się rytuałem.

W pierwszym artykule ustawy o architekturze z 1977 r. : „Architektura jest wyrazem kultury. Kreaacja architektoniczna, jakość konstrukcji, harmonijne wkomponowanie w ich otoczenie, poszanowanie naturalnych i miejskich krajobrazów i dziedzictwa są przedmiotem zainteresowania publicznego”.

Architektura - architektura reprezentuje metamorfozę od użyteczności do deklaracji kultury, od religii do deklaracji władzy i bogactwa. Chociaż może się łączyć (np. Motywy islamskie w secesji, która jest europejskim stylem architektonicznym), może się także dzielić, ponieważ jest wyrazem władzy przeciwko drugiemu. Na przykład Paryż używa / wykorzystał swoją XVIII-wieczną architekturę jako deklarację bogactwa.

Autentyczność autorstwa Lauren Rae Joenoes

Autentyczne odnosi się do czegoś, co jest oryginalne. Reprezentuje prawdziwą naturę lub prawdziwe przekonania. Wierne sobie, nie skopiowane ani sfalszowane.

Autentyczność często postrzegana jest jako niezawodność, z pierwszej ręki, autentyczność i oryginalność (Pine i Gilmore, 2008; Kolar i Zabkar, 2010; Mollada, 2010). Autentyczność zawsze polega na postrzeganiu przez człowieka

czegoś, co jest autentyczne lub nieautentyczne, co jest kształtowane przez czyjeś pochodzenie i w określonym kontekście. Istnieje związek między czymś „centrum” własnej kultury i społeczeństwa a tym, jak ta osoba postrzega inne kultury i społeczeństwa i nadaje sens związany z autentycznością (Cohen, 1979). Pojęcie doświadczenia i autentyczności postrzegane są jako powiązane. Można stwierdzić, że nie ma innego rodzaju autentyczności niż „autentyczność postrzegana”. Autentyczność nie jest pojęciem opisującym nieodłączne cechy przedmiotów lub relacji, ale jest wartością podaną przez osobę ją postrzegającą na poziomie ontologii (Olsen, 2002). Ponieważ nasz świat staje się coraz bardziej połączony, a wiedza staje się coraz bardziej dostępna, z powodu globalizacji to, co było autentyczne jakiś czas temu, może już nie być postrzegane jako autentyczne. Postrzegana autentyczność nie jest czymś ustawionym, ale czymś, co zmienia się w czasie i jest kontekstowe (Molleda, 2010). (Cohen, E. (1979) A Fenomenologia doświadczeń turystycznych // Kolar, T. & Zabkar, V. (2010) oparty na modelu Consumer Autentyczności... Oksymoron czy Fundacja Dziedzictwa marketingu Tourism Management? , Vol. 31, s. 652-664. // Molleda, JC (2010). Autentyczność i wymiary konstrukcji w public relations i badaniach komunikacyjnych. Journal of Communication Management, Vol. 14: 3, s. 223-236. // Olsen, K. (2002). Autentyczność jako koncepcja w badaniach turystycznych. Tourist Studies, Vol. 2: 2, s. 159-182. // Pine, JB i Gilmore, JH (2008). Osiem zasad strategicznych Autentyczność: strategia i przywództwo, t. 36: 3, s. 35-40.

Autentyczność autorstwa Neringa Kavaliauskaite

Autentyczność to postrzeganie tego, co prawdziwe, prawdziwe lub prawdziwe. Pojęcie to można tradycyjnie zaklasyfikować jako obiektywne, konstruktywne, postmodernistyczne, egzystencjalne, a także może być postrzegane jako społeczna konstrukcja ludzi, która pociąga za sobą różne znaczenia tego, co jest dokładnie autentyczne. Istnieją dwie formy opisu tego zjawiska - indeksowe (uwzględnia rodzaje autentyczności, które uważa się za „oryginalne” lub „prawdziwe”) oraz autentyczność ikoniczna (odzwierciedla i przypomina pierwotną formę). Jeśli chodzi o autentyczną produkcję kulturalną, może być autentyczna w tym sensie, że jest wynikiem autentycznego procesu rzemieślniczego lub produktu, atrakcja historyczna może być autentyczna w stosunku do jej autentycznej lokalizacji. Mówiąc globalnie, autentyczne kulturowo produkty można znaleźć, aby czuć się związane z innymi tradycjami kulturowymi jako część globalnej społeczności.

Autentyczność - Autentyczność jest często rozumiana w kategoriach niezawodności i oryginalności i opiera się na osobistych spostrzeżeniach, które z kolei kształtują określone wartości i konteksty. W rzeczywistości można argumentować, że nie ma innej autentyczności niż autentyczność postrzegana. Z perspektywy turystycznej możemy zadać sobie pytanie, czy pizza z mozzarellą jest autentyczna? Czy jedzenie jest autentyczne, czy okolica odgrywa rolę? Czy pizza jest autentyczna w domu, ale gotowana jest zgodna z nowoczesnym (izowanym) przepisem, czy też pizza jest autentyczna, gdy jest gotowana według starego przepisu i spożywana w tradycyjnej restauracji w historycznym mieście? Gdzie kończy się autentyczność? Biorąc pod uwagę Notre Dame w Paryżu, czy rekonstrukcja w XIX wieku jest zgodna z ówczesnymi wyobrażeniami, czy tylko autentyczny budynek można uznać za autentyczny? Dlaczego czegoś nowego i zmodernizowanego nie można uznać za autentyczne?

Wiara jest akceptacją, że stwierdzenie jest prawdziwe, że coś istnieje lub zostało ustalone jako osobista opinia.

Należenie odnosi się do faktu bycia częścią całości. Również poczucie, że coś należy do nas jako jednostek lub do naszego społeczeństwa.

Zaangażowanie obywatelskie i rozwój społeczny . Zaangażowanie obywatelskie to zarówno procesy polityczne, jak i niepolityczne, które implikują, że wszyscy członkowie społeczności mogą uczestniczyć w życiu obywatelskim. Rozwój społeczny odnosi się do rozwoju zarówno kapitału ludzkiego, jak i społecznego społeczeństwa. Celem zaangażowania obywatelskiego jest rozwiązywanie problemów społecznych i promowanie jakości całej społeczności. Rozwój

społeczeństwa stara się wyjaśnić zmiany jakościowe w strukturze społeczeństwa, które pomagają osiągnąć lepsze cele. Rozwój to proces zmiany społecznej. W ciągu ostatnich pięciu stuleci proces ten wzrósł pod względem prędkości i intensywności, z wyraźnym wzrostem przyspieszenia w ciągu ostatnich pięciu dekad. Zmiany te mogą być związane z aktywnym zaangażowaniem obywateli, którzy we współczesnym świecie mają swobodę wyrażania swoich opinii na temat potrzeb społeczeństwa. Podstawowy mechanizm prowadzący do zmian społecznych podnosi świadomość, która przekłada się na lepszą organizację. Kiedy społeczeństwo wykrywa nowe i lepsze możliwości postępu, rozwija nowe formy organizacji, aby z powodzeniem wykorzystywać te nowe możliwości.

Zaangażowanie obywatelskie - Zaangażowanie obywatelskie to proces aktywnego uczestnictwa w ewolucji społeczności. Może przybierać różne formy, takie jak podejście odgórne lub oddolne, ale we wszystkich przypadkach reprezentuje wolę ludzi przekształconych w działania i dążących do osiągnięcia idealnego rezultatu / społeczeństwa. Aktywizm jest jedną z form obywatelskiego zaangażowania, które zaczyna się od dołu, od lokalnych inicjatyw i rozprzestrzenia się w czasie na wyższe poziomy. Aktywizm można jednak spotkać z niechęcią zainteresowanych stron i władz.

Jeździectwo klasyczne Marii Jose Sanchez

Definicja koncepcyjna podana we wczesnym okresie nowożytnym filozofii i metodzie szkolenia koni i obchodzenia się z nimi wywodzi się z nauk Xenophona (430–354 pne), greckiego filozofa, jeźdźcy i generała wojskowego, który spędził dużą część swojego życia na szkoleniu koni kilka greckich kawalerii wojskowych. Jego centralne wykształcenie koncentrowało się wokół idei partnerstwa i współpracy między koniem a jeźdźcą, a nie używania brutalnej siły i przymusu (Sargent, S. (2016). Klasyczne jeździectwo i niebezpieczeństwa związane z powstającym niematerialnym dziedzictwem kulturowym Autoryzowany dyskurs, *International Journal niematerialnego dziedzictwa*, II, 36-53). Zastosował taką zasadę, aby opracować sposoby treningu i ćwiczenia konia do określonych ruchów kawalerii przydatnych na polu bitwy. Termin klasyczny został ukształtowany w okresie renesansu, moment, kiedy nie było obudził zainteresowanie starożytnych tekstów, takich jak teatry Ksenofont napisał: w nich jego najważniejsze dzieło o nazwie *Na jeździectwo*. Ponadto dyscyplina klasycznego ujeżdżenia przekształciła się ze szkolenia koni kawalerii w dzisiejszy ujeżdżenie konkurencyjne. Kilka klasycznych szkół ujeżdżenia oparło swoje nauki na idei Xenophona, by jechać w harmonii z koniem zamiast z nim.

Jeździectwo klasyczne - Jeździectwo klasyczne można uznać za sztukę, sport lub materiał kulturalny. W dawnych czasach był to główny środek transportu dla wielu ludzi na całym świecie, dlatego konie były wykorzystywane jako narzędzie, bez prób humanizacji lub tworzenia jakichkolwiek więzi psychologicznych w imieniu jeźdźcy. To, czy jeździectwo stanie się charakterystycznym elementem kulturowym, zależy od sposobu, w jaki człowiek zgłasza się zwierzęciu. Obecnie podejmowane są próby uznania klasycznego jeździectwa za dziedzictwo niematerialne.

Communitas (normatywne i spontaniczne) Gunnara Óli Dagmararsona

Communitas to stan, który może powstać w grupach dwóch lub więcej osób w okresie liminalnym lub w stanie liminalnym. Stan, który uważamy za zwykły stan życia codziennego, jest porzucony i zostaje przyjęty alternatywny stan zachowania - do którego nie jesteśmy przyzwyczajeni. W tym stanie granicznym jednostki są wyzwolone z codziennych wymagań i jednoczą się ze swoimi towarzyszami. Communitas można ponadto podzielić na dwa terminy: communitas normatywne i communitas spontaniczne. Normatywny jest stan, który panuje. Na przykład w kościołach, gdy zbór zbiera się, aby modlić się do Jezusa Chrystusa. Chociaż wszyscy są w kościele, aby modlić się do „siły wyższej”, jest mało prawdopodobne, aby wszyscy znaleźli się „w Chrystusie” w takich okolicznościach. Spontaniczność jest sprzeczna z normatywną w tym sensie, że nie jest zorganizowana, ale raczej pochodzi z indywidualnej świadomości i dlatego zbór może zostać wyprzedzony przez Ducha Świętego. Ludzie są zatem podnoszeni na duchu, porywani i przejmowani w gminach.

Communitas - Communitas to antropologiczny termin odnoszący się do działań zbiorowych w imieniu społeczności. Na przykładzie piłki nożnej, kiedy kibice śpiewają lub reagują na cele, można mówić o spontanicznych communitas. Gdy

wszyscy stoją i śpiewają hymn, można mówić o normatywnych wspólnotach. Pytanie brzmi: jak coś może zmienić się ze spontanicznego w normatywne? Na przykład protesty ogólnie wydają się organiczne i spontaniczne. Jednak z czasem i wraz z organizacją stają się normatywne.

Ciągłość odnosi się do konsekwentnego istnienia czegoś przez pewien okres czasu.

Różnorodność kulturowa jako dziedzictwo kulturowe Sæunn Ólafsdóttir

W 2001 r. UNESCO opublikowało deklarację dotyczącą znaczenia różnorodności kulturowej jako dziedzictwa kulturowego. Była to okazja dla instytucji, aby wyrazić swoje przekonanie, że dialog między różnymi kulturami jest najlepszym sposobem na utrzymanie pokoju na świecie i odrzucić ideę, że starcia kulturowe są nieuniknione, gdy spotykają się ludzie z różnych środowisk kulturowych. (Stenou, 2002). Deklaracja była przełomowa, ponieważ różnorodność kulturowa została opisana w pierwszym artykule jako „wspólne dziedzictwo ludzkości i należy ją uznać i potwierdzić z korzyścią dla obecnych i przyszłych pokoleń. „ Deklaracja stwierdza również, że jej celem jest promowanie ochrony różnorodności kulturowej jako żywego i odnawialnego skarbu, którego nie należy uważać za niezmienny, ale jako dynamiczny proces gwarantujący dobrobyt ludzkości.

Globalizacja i mobilność ludzi między kontynentami zmieniły zachodnie społeczności w ciągu ostatnich dziesięcioleci. Wiadomo, że powoduje to pewne napięcie i wrogość wobec nowych obywateli oraz nieporozumienia między grupami kulturowymi. Ważne jest, aby wszyscy byli szanowani i doświadczali poczucia przynależności do społeczeństwa. Dla osób, które przeprowadzają się do innego środowiska kulturowego, adaptacja do nowych okoliczności może być również wyzwaniem. Kultura gospodarza będzie stawiać wymagania dotyczące adaptacji, ale wymagania dotyczące adaptacji mogą być niejasne i źle zdefiniowane. Poczucie przynależności do społeczności jest ważne dla jednostki z dwóch powodów; w celu zaspokojenia społecznych i kulturowych aspiracji społeczeństwa i budowania zdrowej tożsamości (Ingvarsson 2016). Dobre samopoczucie jest jednym z podstawowych aspektów praw człowieka, o którym można powiedzieć, że odnosi się do zadowolenia danej osoby ze swojego zdrowia psychicznego i fizycznego, poczucia przynależności do kogoś, bezpieczeństwa finansowego i możliwości pracy nad czymś, co jest ważne .

Sandell (2007) wskazuje, że muzea mogą potencjalnie pracować nad tymi celami na różne sposoby. W przeważającej części za muzea uznano, że mają do odegrania rolę kulturalną, a nie społeczną. Ale muzea mają wyjątkową pozycję, aby promować równość, ponieważ ich głos jest szanowany i uznawany za mający duże znaczenie kulturowe. W związku z tym nie doceniono ich siły jako narzędzia zmiany społecznej.

Muzea są idealnym miejscem do rozważania i celebrowania różnorodności kulturowej, budowania mostów między grupami, wzmacniania poczucia wspólnoty, przynależności i integracji. Celem muzeów zawsze była ochrona i rozpowszechnianie informacji o dziedzictwie kulturowym. Dlatego musimy być otwarci na wynalezienie nowych sposobów i pomysłów na to, jak muzea mogą zachować i przejawiać różnorodność kulturową. Oprócz dzielenia się informacjami i rozrywką muzea mogą również być społecznie odpowiedzialnymi organizacjami mającymi na celu promowanie równości i dobrobytu wszystkich obywateli. (Ingvarsson, L., Egilson, ST i Skaptadottir, UD (2016). „Chcę normalnego życia jak wszyscy inni”: codzienne życie osób ubiegających się o azyl na Islandii. Skandynawskie czasopismo poświęcone terapii zajęciowej, 23 (6), 416- 424., DOI: 10.3109 / 11038128.2016.1144787. // Sandell, R. (2007). Muzea i zwalczanie nierówności społecznych: role, obowiązki, opór. Muzea i ich społeczności, 95-113. // Stenou, K. (2002) Powszechna Deklaracja UNESCO w sprawie różnorodności kulturowej . Seria różnorodności kulturowej, 1, 61.)

Różnorodność kulturowa Sæunn Ólafsdóttir

Różnorodność kulturowa jest wspólnym dziedzictwem ludzkości, jak stwierdzono w Powszechnej Deklaracji UNESCO w sprawie różnorodności kulturowej. W deklaracji stwierdzono, że „kultura przybiera różnorodne formy w czasie i przestrzeni. Ta różnorodność ucieleśnia wyjątkowość i różnorodność tożsamości grup i społeczeństw tworzących ludzkość. Jako źródło wymiany, innowacji i kreatywności różnorodność kulturowa jest tak samo niezbędna dla ludzkości, jak różnorodność biologiczna dla przyrody. W tym sensie jest to wspólne dziedzictwo ludzkości i należy je uznać i

potwierdzić z korzyścią dla obecnych i przyszłych pokoleń. „Nasze społeczeństwa stają się coraz bardziej zróżnicowane, dlatego ważne jest zachęcanie do pokojowej komunikacji między grupami o różnym pochodzeniu i tożsamości. Umożliwienie wszystkim obywatelom uczestnictwa, bycia włączonym i szanowanym w społeczeństwie, gwarantuje pokój i kwitnące życie publiczne.

Różnorodność kulturowa - Różnorodność kulturowa to koncepcja społeczna, która odnosi się do różnorodności oraz do pokojowej komunikacji i włączenia wszystkich ludzi wszystkich grup etnicznych w życie publiczne. Chodzi o to, by móc akceptować ludzi i pozwolić im poczuć się mile widzianymi. Jak jednak można osiągnąć różnorodność, jeśli nie mówimy o pochodzeniu etnicznym? Różnorodność jest wszędzie. Wszystkie rzeczy, które Hutu i Tutsi były już różnorodne. To kolonizatorzy podzielili tę różnorodność.

Zrównoważony rozwój kultury odnosi się do lepszego zrozumienia i określenia roli kultury w zrównoważonym rozwoju.

Edukacja i wiedza. Edukacja to proces pomagający w procesie uczenia się. Wiedza może być faktem lub informacją uzyskaną przez osobę poprzez edukację. Wiedza zawsze była celem edukacji. W każdym razie możemy zauważyć, że w ostatnich latach ludzie nie zwracają uwagi na wiedzę, ale na zdawanie egzaminów i uzyskiwanie certyfikatów. Dlatego nacisk kładzie się na zrozumienie formatu egzaminów, więc młodzi ludzie nie mają podstawowej wiedzy na różne tematy, która pomaga im stworzyć pełną osobowość.

Elita to wybrana mniejszość posiadająca wpływ lub autorytet nad innymi ludźmi (osobą lub grupą osób).

Emocja Anny Solovyeva

Emocja to reakcja jednostki na jej otoczenie, na inne osoby i na wydarzenia. Emocje obejmują zarówno wewnątrz, stan jednostki i znaki zewnętrzne, w którym jeden” s emocje są podane do wiadomości innych. Z jednej strony emocje, takie jak radość, smutek, strach, podniecenie lub lęk są związane z reakcjami biologicznymi, a niektóre z manifestacji emocjonalnych mogą być mimowolne lub nieświadome: na przykład osoba poci się lub drży. Z drugiej strony manifestacja emocji lub tłumienie takich manifestacji jest głęboko osadzona w kulturze, do której należy jednostka. Idee właściwego lub niewłaściwego zachowania emocjonalnego w danej społeczności są częścią dziedzictwa społeczności i zależą od jej historii, tradycji, religii. Rodzaje reakcji emocjonalnych oczekiwane przez społeczność lub przez nią potępiane ujawniają się w sztuce i mediach: w sposób, w jaki emocje są opisywane w literaturze, pokazywane w filmach, a nawet w codziennych wiadomościach. Takie dowody kulturowe przyczyniają się do tożsamości społeczności oraz do jej zewnętrznego i wewnętrznego wizerunku. Reakcje emocjonalne mogą być językiem, który pomaga członkom społeczności, a także osobom z zewnątrz, zrozumieć, co się dzieje - ale te same dane, jeśli nie są wystarczająco zrozumiane, mogą również powodować liczne nieporozumienia i uprzedzenia, tak że niektóre społeczności są oznaczone jako bezduszne, nieczułe, powierzchowne, niegrzeczne lub, przeciwnie, wyrafinowane i subtelne.

Emocje to sposób, w jaki jednostka uczestniczy w czymś, co dzieje się w jej otoczeniu. Połączenie stanów psychicznych, wyrażań psychosomatycznych i stanów z reakcjami biologicznymi w ciele. To jest to, co „czuje się” człowiek, nie jako zwykłe doznanie, ale jako coś głębszego, mającego wpływ na ciało. Emocje różnią się od uczuć, ponieważ mają większy fizyczny wpływ na nasze ciało (emocje zwykle zmieniają nasz stan umysłu, zachowanie, tętno itp.). „dusza” i jest prawie zawsze wyrażana (twarz, głos, postawa ciała) i może być obserwowana przez innych. Bardzo trudno jest kontrolować emocje świadomym wysiłkiem. Emocje można postrzegać jako nasze indywidualne odczucia. Zwykle kwitną, gdy jedna osoba odczuwa empatię z kimś lub czymś. Ponadto emocje mogą być postrzegane jako część naszej zbiorowej kultury lub dziedzictwa.

Emocje - biorąc przykład rozpadu Muzeum, które samo w sobie może być bardzo wyraziste, emocje odnoszą się do sposobu, w jaki kalibrujemy i reagujemy, każdy na swój własny sposób, na doświadczenia życiowe i dziedzictwo. Chociaż emocje mogą nie być osobiste, zwykle wykraczają poza materialną część dziedzictwa.

Grupa etniczna José Carlos Rodeiro

Grupa ludzi tej samej rasy lub narodu. Identyfikują się ze sobą na podstawie podobieństw, takich jak doświadczenia rodowe, językowe, społeczne, kulturowe lub narodowe. W przeciwieństwie do innych grup społecznych (określonych statusem ekonomicznym, wiekiem lub hobby), grupa etniczna jest często statusem dziedzicznym opartym na społeczeństwie, w którym się żyje. W niektórych przypadkach może zostać przyjęte, jeśli dana osoba przeprowadzi się do innego społeczeństwa. Przynależność do grupy etnicznej jest zwykle definiowana przez wspólne dziedzictwo kulturowe, mity pochodzenia, historię, ojczyznę, język lub dialekt, systemy symboliczne, takie jak religia, mitologia i rytuał, gotowanie, styl ubierania się, sztuka i wygląd fizyczny. W wielu przypadkach grupy etniczne, wywodzące się historycznie z tej samej populacji założycieli, często nadal mówią podobnymi lub pokrewnymi językami i mają podobne podłoże genetyczne. Poprzez zmianę języka, akulturację, adopcję i nawrócenie religijne jednostki lub grupy mogą czasem opuścić jedną grupę etniczną i stać się częścią innej (z wyjątkiem grup etnicznych, które podkreślają czystość rasową jako kluczowe kryterium przynależności). Grupa etniczna jest często używana jako synonim niejednoznacznych pojęć, takich jak naród lub ludzie. W języku angielskim może mieć również skojarzenie z czymś egzotycznym (patrz „restauracja etniczna” itp.), Ogólnie związanym z kulturami ostatnich imigrantów, którzy przybyli po założycielskiej populacji ustalonego obszaru.

Grupa etniczna Roxana Mitroi

Grupa etniczna jest często definiowana jako kategoria osób posiadających tożsamość etniczną i odróżniających się od innych grup poprzez szczególne podobieństwa. Te podobieństwa zostały ustalone na podstawie wspólnego tła kulturowego, które obejmuje elementy dziedzictwa, pochodzenia, języka, a także systemów symboli. Należy jednak pamiętać, że grup etnicznych nie należy mylić z grupami rasowymi, narodowymi lub innymi podobnymi terminami, ponieważ rozróżnienie etniczne odbywa się na podstawie wspólnej kultury, a nie cech fizycznych lub przynależności do narodu stan. Jako takie, w Europie można zidentyfikować kilka rdzennych i nierodzimych grup etnicznych, takich jak Holendrzy, Walijczycy i Romowie, spośród różnych i równie ważnych innych. Odnosząc się do dyskursu o dziedzictwie europejskim, grupy etniczne odgrywają istotną rolę w definiowaniu tożsamości europejskiej, biorąc pod uwagę fakt, że europejskie instytucje kultury i edukacji koncentrują się na różnorodności i wielokulturowości. Niemniej integracja dziedzictwa etnicznego z szerszym dziedzictwem europejskim może rodzić wyzwania i musi być traktowana ostrożnie, aby wspierać solidarność, jedność i zrozumienie między grupami etnicznymi i wewnątrz nich, a nie działać jako źródło nierówności i dyskryminacji. (Applebaum, RP i Chamblis, WJ (1997). Socjologia: krótkie wprowadzenie. Nowy Jork, Nowy Jork: Longman. // Caffyn, A. i Lutz, J. (1999). Opracowanie produktu turystyki tradycyjnej w wieloetnicznym miastu. *Tourism Management* 20 (2), ss. 213-221. // Peoples, J. & Bailey, G. (2010). *Ludzkość: Wprowadzenie do antropologii kulturowej* (wydanie 9) Belmont, Kalifornia: Wadsworth, Cengage Uczenie się.)

Grupa etniczna - grupa etniczna to kategoria osób o określonej tożsamości, oparta na wspólnym pochodzeniu kulturowym, które może obejmować dziedzictwo, pochodzenie i język. Chociaż czasem są używane zamiennie z grupami rasowymi lub narodowymi, grupy etniczne wyróżniają się kulturą, a nie cechami fizycznymi lub członkostwem w państwie narodowym. Ponieważ instytucje europejskie przywiązują dużą wagę do różnorodności kulturowej, grupy etniczne odgrywają ważną rolę w definiowaniu tożsamości europejskiej.

Grupa etniczna - grupa etniczna to grupa, która ma coś wspólnego. Podczas gdy grupa etniczna i naród są używane w ten sam sposób, grupy etniczne są w rzeczywistości definiowane przez kulturę. Podział ten może jednak przynieść efekt przeciwny do zamierzonego, ponieważ trudno jest uniknąć narodu grup etnicznych. Potrzebujemy pojęcia „grup etnicznych”, aby zrozumieć świat, ale musimy mieć świadomość, że może on służyć podziałowi.

Europejski. Być Europejczykiem oznacza wyznawać te same wartości. Chodzi o nas i wspólne odczucia, jakie mamy wobec świata i siebie nawzajem. Migranci do krajów europejskich, niezależnie od tego, kim są te kraje, są ciekawi naszych zwyczajów i tradycji (oraz ich różnorodności) i pragną poczuć się zintegrowani z naszą europejską kulturą.

Tożsamość grupy autorstwa Intan Purwandani

Tożsamość andaluzyjska: spójna istota stworzona z pomieszania grupy ludzi z wzorców migracji. Poprzez proces asymilacji i zakwaterowania religia i obszar geograficzny powoli wpływają na kształtowanie środowiska Andaluzji (Apaydin, 2014). Ibn Khaldun i in., (1967) w Apaydin (2014) wskazali, że identyfikacja etniczna społeczeństwa andaluzyjskiego jest kształtowana przez poczucie przynależności do określonej grupy kulturowej. To uczucie nazywa się asabiyya, powinowactwem do sieci lub solidarnością grupową. Określona przez niego orientacja etniczna odnosi się do Arabów, Berberów / Saqalibów i Żydów. Mimo że Benaboud (1980) w Apaydin (2014) twierdzi, że społeczeństwo andaluzyjskie było etnicznie heterogeniczne i zintegrowane społecznie; Apaydin (2014) mocno podkreśla, że głównymi cechami andaluzyjskiej tożsamości grupowej są wiara muzułmańska, język arabski i mieszany charakter, który w niektórych momentach nadal różni się od społeczności muzułmańskiej w innych krajach. Sam andaluzyjski jest postrzegany jako każdy, kto wywodzi się z hiszpańskiego muzułmanina, który został po raz pierwszy zmuszony do przejścia na chrześcijaństwo po 1492 r. I został wydalony z Półwyspu Iberyjskiego. W Maroku etniczne dziedzictwo Andaluzji zapewniło dominującą historię religii, języka i kultury w marokańskim społeczeństwie. Z tej perspektywy tożsamość andaluzyjska jest definiowana jako pojedyncza tożsamość ze złożonym zakresem kontekstu społeczno-kulturowego (Bahrami, 1995). (Apaydin, M. (2014). Rozwój tożsamości grupy andaluzyjskiej. *Revista de Estudios Andaluces*, 85-97. // Bahrami, B. (1995). Trwałość tożsamości andaluzyjskiej w Rabacie, Maroko. Filadelfia: Uniwersytet Pensylwanii.)

Tożsamość andaluzyjska - andaluzyjska tożsamość etniczna pozostaje interesująca, ponieważ nie zawsze jest uważana za europejską lub czysto europejską. Podstawowe cechy tożsamości andaluzyjskiej jako grupy to wiara muzułmańska, język arabski oraz mieszana kultura Afryki Północnej i Europy. Nie oznacza to, że grupa andaluzyjska jest jednorodna, ponieważ w samej grupie możemy zidentyfikować inne różne tożsamości, na przykład także andaluzyjczyków, którzy są chrześcijanami lub Żydami. // Pytania: Dlaczego Andaluzja nie jest uważana za część Europy? - Chociaż Andaluzja należy do Europy przynajmniej z geograficznego punktu widzenia, ze względu na jej fizyczne i niematerialne dziedzictwo oraz mieszaną genetykę między europejską a marokańską tożsamością etniczną, ich przynależność do Europy jest kwestionowana.

Dziedzictwo Despoina Palialexi

Cechy lub okoliczności o charakterze kulturowym, społecznym lub gospodarczym. Dziedzictwo jest zwykle związane z historycznym tłem. Możemy połączyć tę koncepcję z atrybutami fizycznymi lub niematerialnymi odziedziczonymi przez jedną grupę ludzi i które powinny być chronione, aby można je było osiągnąć dla przyszłych pokoleń. Celowy akt zachowania dziedzictwa kulturowego od teraźniejszości do przyszłości jest znany jako ochrona przyrody. Dziedzictwo kulturowe jest wyjątkowe i niezastąpione, ma wpływ na współczesną cywilizację i ma obowiązek jej zachowania i ochrony. Mniejsze przedmioty, takie jak dzieła sztuki i inne dzieła kultury, są gromadzone w muzeach i galeriach. Dziedzictwo może być powiązane z kulturą materialną (budynki, zabytki, książki), kulturą niematerialną (muzyka, języki, powiedzonka) oraz dziedzictwem „naturalnym”, które można powiązać z krajobrazami lub różnorodnością biologiczną. Współczesne społeczeństwo zrozumiało, że te ograniczone wartości (materialne, niematerialne lub naturalne) należy chronić. Od XX wieku podmioty takie jak UNESCO lub postacie parków narodowych / przyrodniczych podniosły się, aby osiągnąć te cele ochronne.

Obraz jest reprezentacją wizualną, która reprezentuje wygląd jednego lub więcej obiektów lub osób. Może być wykonany w różnych mediach, takich jak papier, aparat fotograficzny lub w ludzkim mózgu. Obraz zwykle zawiera informacje o dwóch lub trzech wymiarach. Służy również do dowolnej formy dwuwymiarowej, takiej jak mapa, grafika lub obraz. Ulotny obraz można utrzymać przez krótki czas. Taki może być nasz refleks, gdy widzimy się w lustrze lub scenę filmu. Naprawiony obraz, taki jak papier do drukowania zdjęć, jest zapamiętywany na dłużej.

Wyobrażone społeczności Sandry Björg Ernudóttir

Koncepcja wyobrażonych społeczności od dawna dominuje w rozmowach o narodach i dziedzictwie kulturowym. Różne narody mają pewne wyglądy, takie jak rasa, historia i dziedzictwo kulturowe, żeby wymienić tylko kilka rzeczy. W Europie w XIX wieku było to naprawdę jasne, narody i grupy etniczne zostały sklasyfikowane przez narody „cywilizowane”, a im dalej, tym inny naród, hetero-obraz jest jeszcze bardziej egzotyczny. Narody znajdujące się w centrum pozwalają na to, co można robić i mówić, ale na peryferiach sprawy stają się coraz bardziej egzotyczne, jest to miejsce, w którym wszystko może się zdarzyć. To głównie poszedł dzisiaj, ale czasami możemy zobaczyć śladu, przykład z ruchem w Europie te dni, ludzie kultury natknąć że aren” t znać.

Termin wspólnoty wyobrażone odnosi się również do tego, że nawet członkowie najmniejszych narodów nigdy nie poznają każdej osoby należącej do ich narodu lub plemienia. Ale zawsze mogą sobie wyobrazić swoją komunikację, a ponieważ mają coś razem, jak hymn narodowy lub inną formę dziedzictwa kulturowego, postrzegają siebie jako naród. Dzięki temu dziedzictwu kulturowemu naród określa swoją narodowość i wyjątkowość wśród innych narodów. Można to również postrzegać jako wyobrażone, ponieważ naród wspólnie postanawia zapomnieć coś z historii. W tym samym czasie Kowalski uważa, że ważne jest, aby pamiętać, czegoś innego, czegoś chcą zachować ich tożsamość.

Społeczności wyobrażone - Benedykt Anderson wymyślił pojęcie „społeczności wyobrażone” w celu zbadania i analizy nacjonalizmu. Członkowie społeczności czują, że się znają, chociaż w rzeczywistości tak nie jest, ponieważ mają pewne (postrzegane) podobieństwa.

Krajobraz autorstwa Laurine Vallon

Po pierwsze, krajobraz to przegląd, który oferuje przyrodę, obszar, kraj lub region ziemi. Możemy to nazwać panoramą lub punktem widzenia. Jest również uważany za społeczną konstrukcję obszaru fizycznego o wielowymiarowych znaczeniach, opartą na oddziaływaniu czynników antropicznych i / lub naturalnych. Krajobrazy są dużą częścią naszego dziedzictwa, musimy je zachować jako naturę, architekturę. Reprezentuje światową różnorodność, naturalne piękno oraz połączenie ludzkich działań i naturalnego życia. Krajobraz reprezentuje także aspekt terenu charakterystyczny dla danego regionu.

Krajobraz jest przedłużeniem terenu. Krajobraz to połączenie form, motywów, kolorów, dźwięków... które działają jako komponenty wchodzące w interakcje z doświadczeniami poznawczymi i emocjonalnymi człowieka. Może to być wizualny, akustyczny... krajobraz, może to być także perspektywa polityczna, krajobraz kulturowy... W bardziej ogólnym ujęciu, każda osoba może mieć inne zdanie na temat tego krajobrazu. Innymi słowy, każda osoba rozumie różne elementy, które ją tworzą, zgodnie z jej osobistym doświadczeniem, kulturą i estetyką. Wszystkie widoczne cechy obszaru wiejskiego lub lądowego, często rozważane pod względem estetycznym.

Języki europejskie Oranne Davoust

E Języki uropejsk zejść z rodziny Język praindoeuropejski które zostały wypowiedziane tysiące lat temu. Ponad tysiąc języków pojawiło się w wyniku rozszerzenia tego języka na całą Europę. Słowiański, niemiecki, łaciński ... wszystkie te języki mają to samo pochodzenie, ale są również wynikiem długiego procesu i mieszanki różnych idiomów. Są sposobem komunikacji, który łączy ludzi z innymi, ale są także częścią naszej tożsamości. Kultura i historia określają tożsamość ludzi lub społeczności, tak samo jak języki. Czujemy, że należymy do grupy, ponieważ mówimy tym samym idiomem. Wspólne korzenie prowadzą do podobieństw między językami: dzielimy się niektórymi słowami lub wyrażeniami. W pewnym sensie, jest częścią naszej tożsamości jest dzielona przez wszystkich językach. Języki żyją, ale są także częścią naszej wspólnej tożsamości i, w ramach naszego wspólnego Dziedzictwa.

Materialność mierzy obecność lub brak elementu lub przedmiotu, który może być postrzegany przez zmysły. Istotność ocenia się na podstawie jej nieodłącznej natury, wartości wpływu (wpływu), wartości użytkowej oraz okoliczności (kontekstu), w którym występuje.

Pamięć (zbiorowa / społeczna / kulturowa / komunikacyjna). Pamięć społeczna przyczynia się do procesu socjalizacji badanych. Przenoszone z pokolenia na pokolenie, coś, co wywołuje niepokojące zmiany w życiu jednostki i społeczeństwa. Treść nie jest jednolita i uzgodniona przez wszystkie osoby i grupy społeczne. Pamięć jest konstrukcją, ale nie konstrukcją bezstronną. To konstrukcja stworzona z uczuć takich jak szczęście czy strach. Pamięć jest ważna, aby zrozumieć, jak ludzie przeżyli wydarzenie, ale nie można jej użyć do poznania prawdy. Dziedzictwo kulturowe może wykorzystywać pamięć do zmiany mowy. Pamięć może zapomnieć o niektórych częściach wydarzenia lub okresu, który może prowadzić do konfliktu.

Pamięć Mathilde Deavaud-Rainieri

Pamięć to informacja przechowywana w umyśle człowieka, która łączy się z przeszłością, miejscami i doświadczeniami. Może to być zarówno doświadczenie indywidualne, jak i wspólne. Pamięć jest często budowana społecznie przez rodzinę, grupę ludzi lub kraj. Pamięć tworzy związek z osobistym dziedzictwem i jest często przekazywana przez pokolenia. Można go również stłumić i celowo zachować w tajemnicy. W końcu pamięć jest czymś, co jednostka postanawia zachować w umyśle lub pozwolić sobie odejść, czy jest to coś przyjemnego, czy raczej raczej zapomnianego. Właśnie dlatego dzisiejsze społeczeństwa są głęboko pod wpływem pamięci (dobrej lub złej), pamięć może kształtować zachowanie całego społeczeństwa, od ludzi po politykę.

Pamięć jest rodzajem niematerialnego dziedzictwa. Kiedy pamięć jest gromadzona, należy ją interpretować ostrożnie, ponieważ może być stronnicza. Pamięć ma jednak wpływ na materialne dziedzictwo kulturowe, takie jak sposób zapamiętywania niektórych budynków i miejsc oraz związane z nimi wydarzenia / historia.

Pamięć autorstwa Noellii Agulla

Połączenie konkretnych wydarzeń historycznych ilustrujących przeszłość regionu, indywidualne i zbiorowe wydarzenia zapadające w pamięć. Ma to związek z przeszłością, przyczynia się do procesu socjalizacji i kształtowania ideologii, więc pamięć pomaga społeczeństwom i jednostkom rozwijać się oraz określać ich ideologię i styl życia. Dziedziczony jest z pokolenia na pokolenie, co zawsze pociąga za sobą zakłócenia w życiu każdego człowieka, na poziomie indywidualnym i różnych grup społecznych. Można powiedzieć, że można go dostosować do społeczno-psychologicznej tożsamości podmiotu. Społeczeństwa zwykle mają pozytywne zdanie na temat pamięci i negatywne na temat zapomnienia. Część pamięci związana z definicją tożsamości pozwala nam wejść w kontakt z naszymi korzeniami i pokazuje naszą przyszłość. Podsumowując, pamięć powinna zawsze pomagać nam unikać powtarzania przeszłych błędów (np. Wojen, ludobójstwa itp.).

Wiadomość i media . Wiadomość jest przedmiotem komunikacji. Jest to informacja, którą nadawca wysyła do odbiorcy za pośrednictwem kanału komunikacyjnego. Przez media rozumiemy narzędzie, za pomocą którego odbywa się proces komunikacji.

Mobilność to przemieszczenia, które występują w środowisku fizycznym i mogą być dokonywane przez ludzi i towary z jednego miejsca do drugiego, z pracy do innej lub z poziomu społecznego na inny.

Muzeum Océane Vercasson

Słowo „muzeum” pochodzi od greckiego terminu *muza*, drzewko bogów, w którym żyły muzy, towarzysze Apollina i strażnicy sztuki. Jest to instytucja służąca społeczeństwu, otwarta dla społeczeństwa, a co za tym idzie - budynek, który ucieleśnia Instytucję; prawdziwe arcydzieło architektury. Jego głównymi zadaniami są zdobywanie, zachowanie, studiowanie, wystawianie i przekazywanie materialnego i niematerialnego dziedzictwa kulturowego w celach edukacyjnych, naukowych, społecznych i rekreacyjnych . Muzeum jest łącznikiem do wiedzy . Pierwsze muzeum powstało w Aleksandrii: była to przestrzeń publiczna poświęcona studiom. To właśnie w czasach renesansu słowo muzeum ma

nasze aktualne znaczenie. Około 1520 r. We Florencji książę zebrał zbiory i nazwał je „muzeum”. Oznacza to zmianę we Francji w 1560 roku. Oznacza pokój, w którym umieszczonych jest kilka niesklasyfikowanych kolekcji. W XVIII wieku gabinety te stają się muzeami pod wpływem dynamiki dwóch wydarzeń: przejścia od struktury prywatnej do struktury publicznej oraz wzrostu klasyfikacji i organizacji naukowej. Domy w Kunstmuseum w Bazylei są pierwszym muzeum otwartym dla publiczności w 1671 r., a następnie w Ashmolean Museum of Oxford w 1683 r. Chociaż w pierwszej kolejności muzeum zachowało każdy cenny obiekt, pojawiła się specjalizacja. Obecnie istnieją szerokie kategorie: muzeum sztuki, muzeum archeologiczne, muzeum historii naturalnej, ekomuseum, społeczeństwo, muzeum historii i techniki.

Muzeum jest instytucją publiczną non-profit, służącą społeczeństwu i jego rozwojowi. Poświęca się gromadzeniu, konserwacji, badaniu, komunikacji, wystawianiu ... w celach edukacyjnych i edukacyjnych oraz kolekcji sztuki. W muzeum ludzie mogą odkrywać swoje osobiste przekonania poprzez uniwersalne prawdy. Muzeum to nasz związek z wierzeniami i sposobem życia w przeszłości.

Muzeum - Termin „muzeum” pochodzi od starożytnego greckiego słowa „mouseion”, które wskazuje miejsce / świątynię poświęconą muzom - strażnikom Apollina i źródłom wiedzy. Termin ewoluował teraz, aby oznaczać prawdziwe arcydzieła architektoniczne, w których eksponowane są artefakty i inne ważne przedmioty, aby przekazać ich rolę w społeczeństwie.

Muzeum - muzeum może być wszystkim; może to być całe miasto, takie jak Paryż, ale może to być również niezbyt turystyczna wioska wiejska. Ludzie i ich domy mogą być również muzeami, ponieważ nie ma ograniczeń co do określonego rodzaju budynku, kolekcji lub innych dóbr materialnych. Debata toczy się wokół tego, jak muzea traktują kulturę i dziedzictwo.

Nazwa. Co jest w imieniu? Nazwy mogą być nasycone mocą i mogą reprezentować nasze dziedzictwo kulturowe. Na przykład nazwa Adolf zawsze będzie kojarzona z nazistowskimi Niemcami i potrzebą zabrania lub niszczenia (części) historii. Nazwa jest więc częścią kultury, która może prowadzić do podziałów, ale może także spotykać się z ludźmi.

Narracja to sposób opowiadania o czynnościach wykonywanych przez niektóre postacie w określonym czasie i miejscu. To także sposób na opowiadanie prawdziwych i fałszywych wydarzeń i doświadczeń. Co więcej, to może być także sztuka, technika lub proces narracji, albo opowiadał.

Naród Mihaeli Vidana

Naród jest duża grupa ludzi złączonych wspólną historią, kultury czy języka, które żyją w określonym obszarze ograniczonym przez granice, kraju lub państwa. Poza ścisłą i bardziej chirurgiczną definicją naród jest inkluzywnym terminem, mającym na celu skierowanie do osób, które podzielają wartości, do tych z nas zjednoczonych historią, do tych, którzy mają takie same przekonania, a może wręcz przeciwnie, myślą dokładnie przeciwnie, dla tych, którzy mają dawne korzenie rodzinne i tych, którzy właśnie przylgnęli do tożsamości. Naród jest tym, co ludzie chcą z niego zrobić. Jeśli weźmiemy pod uwagę naród, patrząc tylko na jego dziedzictwo, możemy zrozumieć to słowo, używając innego: dziedzictwa. Można powiedzieć, że naród może być społeczną konstrukcją wszelkiego rodzaju wspólnych idei, wartości, tradycji i symboli przekazywanych z pokolenia na pokolenie. W tym samym czasie, nie możemy mówić o narodzie bez angażowania uczucia. Będąc sztucznym konstruktem społecznym, zbudowanym dla celów politycznych, elementarne jest przekształcenie zimnej idei lub teorii, zawierającej różne elementy pojęciowe w żywą część społeczeństwa, z którą ludzie mogą się nawiązywać i przylegać.

Tożsamość narodowa i / lub grupowa (zbiorowa / społeczna / kulturalna / komunikacyjna) odnosi się do utożsamiania się z grupą ludzi i bycia jej częścią, reprezentowaną przez charakterystyczne tradycje, kulturę, język i politykę. Tożsamość narodowa może odnosić się do subiektywnego odczucia, które dzieli się z grupą ludzi na temat narodu, niezależnie od jego statusu. Tożsamość narodowa jest postrzegana jako „rodzaj świadomości różnicy”.

„odczucia, uznania i rozróżnienia” między pojęciami „my” i „oni”. Skrajnym wyrazem tożsamości narodowej jest szowinizm, który odnosi się do mocnego przekonania w wyższości kraju.

Naród - Naród oznacza silne poczucie identyfikacji i przynależności do jednego stanu, który nie ma granic i nigdy się nie zmienia. Nie jest to jednak statyczne, ponieważ potencjalne ograniczenia zmieniają się w historii. Chodzi o poczucie, że ktoś jest częścią czegoś większego niż siebie.

Natura jako cechy i cechy charakterystyczne człowieka. Jest to odpowiednik świata naturalnego, wszechświata fizycznego lub świata materialnego. Tradycyjna koncepcja polega na oddzieleniu elementów naturalnych od sztucznych.

Nature autorstwa Mara Cristina

Natura jest ekwiwalentem nieskończoności. Natury nie można wznowić do obecnej egzystencji, ale do wszystkiego, co łączy przeszłość, teraźniejszość i przyszłość. Natura jest siłą, która gromadzi różne galaktyki, rośliny, zwierzęta, systemy, krajobrazy i, oczywiście, pochodzenie ludzkości. Natura to świat materialny, który nas otacza, flora i fauna, które chronimy, dzięki życie, które chcemy poznać, lasy i oceany, które są domem dla milionów organizmów, energia i zmiany klimatu, które już odczuwamy. Natura jest konstrukcją życia. To wszechświat ze wszystkimi swoimi zjawiskami. Natura to tożsamość istnienia niezależna od ludzi, zasoby, bez których ludzie nie mogliby żyć, esencja czegoś, co istnieje, źródło wzrostu i zmian. Natura jest również definiowana jako podstawowy charakter ludzkości, jako charakter wrodzony, jako zachowanie, całość czasu i przestrzeni.

Natura - nic by nie istniało, gdyby nie było natury. Bez względu na to, jak wielu ludzi sprzeciwiałoby się temu i próbowałoby to zmienić, siły natury są zawsze silniejsze i mogą przekształcić wszystko, co zbudowali lub próbowali ludzie. Natura jest esencją życia.

Przedmioty to wszystko, co człowiek może dostrzec. Istnieją niezależnie od naszej woli i naszego intelektu.

Tradycja ustna i folklor odnoszą się do wszystkiego, co jest przekazywane z pokolenia na pokolenie i przekazuje doświadczenia i wiedzę kolejnym pokoleniom. Folklor to zbiór wierzeń, praktyk i zwyczajów, które są tradycyjne od grupy ludzi lub kultury. Historie w tradycji ustnej to te, które ludzie budują, zbierają i kontynuują w ramach swojego kulturowego świata. Folklor pojawia się głównie w tradycji ustnej, chociaż przekaz ustny nie wystarcza, aby odróżnić folklor od nie-folklorycznego. Z drugiej strony, jeśli historia jest przekazywana tylko „drukowana”, a nie ustnie, można ją uznać za „produkcję literacką opartą na modelu ludowym, ale to nie to samo, co popularny model”. Folklor obejmuje epiki, mity, legendy, bajki, bajki, przysłowia, piosenki itp. Tradycje ustne są również sposobem na analizę tego, jak społeczeństwo może się zdefiniować. Tradycja ustna może zniknąć, jeśli społeczeństwo uzna, że już jej nie potrzebuje. Tradycja ustna - Tradycja ustna to metoda komunikacji mająca na celu zachowanie i dalsze przekazywanie tradycji i kultur. Z czasem może się zmieniać i za każdym razem, gdy historia jest opowiadana, tworzone są nowe warianty. Tradycja ustna to ogromna dziedzina sztuki i kultury.

Inna praca : Helena González Doval

Ponieważ „inny” odnosi się do każdego, kto jest oddzielony od siebie i implikuje idee tożsamości i formowanie podmiotowości, inne opisałyby proces, w którym wykorzystywana jest różnica i przekształcały cechy charakterystyczne drugiej osoby (zwanej „innością”), tak aby utworzyć grupę wewnętrzną i grupę zewnętrzną. Grupa zewnętrzna byłaby zdominowana, której tożsamość uważa się za brakującą i która może być dyskryminowana przez grupę wewnętrzną. Z postkolonialnego punktu widzenia i zgodnie z koncepcją Gayatri Spiveaka, inowanie odnosi się do procesu, w którym dyskurs imperialny tworzy „innych” i opisuje różne sposoby, w jakie dyskurs kolonialny wytwarza swoich poddanych. Podczas gdy „inne”, z dużym „D”, skupia się na pożądaniu lub sile, w stosunku do których wytwarzany jest podmiot, „inny” jest wykluczonym lub „opanowanym” podmiotem stworzonym przez dyskurs władzy. Jest to jednak

proces dialektalny, ponieważ kolonizowanie innych odbywa się w tym samym czasie, gdy skolonizowane inne są wytwarzane jako podmioty.

Inne - drugie powstaje w drodze dyskursu. Możemy zidentyfikować dwa rodzaje inności: (1) „Other”, który odnosi się do drugiego o wyższym statusie, na przykład turysty; (2) „inne”, które odnosi się do lokalnych mieszkańców, którzy przekształcają się w innych, tworząc w ten sposób grupy wewnątrz i na zewnątrz. Patrząc na Europę, możemy zadać sobie pytanie, kim są inni w Europie. // Pytania: Jak można inaczej postrzegać / rozumieć „D” - „o” w innym przypadku? - Można to również postrzegać jako podział na dominującego i zdominowanego, w którym „Other” może być kolonizatorem, a „o” „innym” może być kolonizowany. Te koncepcje są bardzo istotne dla Europy w kontekście zwiększonej migracji, gdzie migrant jest ogólnie postrzegany jako „inny”. Patrząc na afrykanizm lub azjatyckość, gdzie mieszkańcy Afryki lub Azji są skolonizowanymi „innymi” osobami, z perspektywy turystyki pojawia się pytanie, w jaki sposób tworzona jest tożsamość w odniesieniu do rzeczywistych różnic (kulturowych).

Przeszłość to status bycia w przeszłości. Subiektywna jakość czegoś, co zostaje zapamiętane, zamiast być doświadczanym w tej chwili.

Performance to szczególny sposób działania lub zachowania.

Tworzenie miejsc to wieloaspektowe podejście związane z planowaniem, projektowaniem i zarządzaniem przestrzeniami publicznymi w powiązaniu ze społecznościami zamieszkującymi tę przestrzeń. Korzysta z zasobów, inspiracji i potencjału lokalnej społeczności, z zamiarem tworzenia przestrzeni publicznych promujących zdrowie, szczęście i dobre samopoczucie ludzi. Jest to zarówno proces, jak i filozofia.

Moc to pojemność, którą ktoś musi zamówić. Ponadto wpływ lub autorytet nad innymi ludźmi (osobą lub grupą osób).

Konserwacja to działanie polegające na zachowaniu czegoś. Niech trwać będzie w poprzednim stanie. W trosce o konstrukcję, naturalne otoczenie ... o wartości historycznej. Na przykład, aby dbać o środowisko naturalne.

Rekonstrukcja to akcja rekonstrukcji. Zbudować coś, co istniało w przeszłości i zostało zniszczone.

Restauracja, autorstwa Boukedjara Tarka

Restauracja to czynność polegająca na zwróceniu czegoś byłemu właścicielowi, miejscu lub warunkowi. Powrót do poprzedniej pozycji lub warunku. Także naprawa lub konserwacja dzieł sztuki. Na przykład naprawa lub konserwacja dzieł sztuki lub przywrócenie ustroju politycznego, który został zastąpiony innym. Przywrócenie jest koncepcją, która może być zastosowana także do materiałów niematerialnych. W przypadku sztuki procedura ta była omawiana od renesansu. Przez długi czas restauracją była procedura przywracania pierwotnego kształtu towarom, takim jak obrazy, rzeźby i pomniki. W XIX wieku dyskusja została zintensyfikowana przez autorów takich jak John Ruskin, którzy powiedzieli, że przywrócenie jest kłamstwem, oraz Viollet-le-Duc, francuski restaurator, który poparł teorię, że restauracją należy uzupełnić brakujące części reinterpretacją opartą na oryginalnym pomysł. W XX wieku autorzy tacy jak Camillo Boito i Cesare Brandi bronili perspektywy, która mówiła, że renowacja musi szanować ślady czasu, co oznacza, że przywrócenie sztuki do pierwotnego stanu jest w rzeczywistości historycznym i estetycznym fałszowaniem. Pomysł ten jest podstawą współczesnych dyskusji i opiera się na Kartach Patrimonialnych.

Ponowne przemyślenie i ponowna kontekstualizacja dziedzictwa przez Neringa Kavaliauskaite

Materiałne dziedzictwo z jednej strony można postrzegać jako wielkie, monumentalne, „stare” i estetyczne budynki, miejsca lub artefakty o znaczeniu „statycznym”. Dzięki hegemonicznemu dyskursowi najważniejsze jest zachowanie, zachowanie i przekazywanie dziedzictwa przyszłym pokoleniom. Taki dyskurs opiera się na wiedzy, naukowym lub

estetycznym osądzie ekspertów technicznych i estetycznych, których większość prac i ekspertyz dotyczy monumentalności i wrodzonych artefaktów. Jednak trudniej jest dołączyć alternatywne interpretacje konkretnych miejsc dziedzictwa, podczas gdy specjaliści od dziedzictwa w pewnym sensie wyznaczają granice alternatywnych wartości i znaczeń dziedzictwa. W rezultacie odwiedzający są zmuszani do bezkrytycznego „konsumowania dziedzictwa” w sposób pasywny, podczas gdy towarzyszą im eksperci lub przedstawiciele zabytków, którzy instruują odbiorców, jak postrzegać niektóre zabytki, a niekoniecznie bardziej aktywnie angażować się w te zabytki. Czyniąc to, dziedzictwo może być postrzegane jako praktyka kulturowa, która jest aktywnie doświadczana, wykorzystywana i interpretowana, a nie postrzeganie tych miejsc z daleka jako niezmiennych bytów, których znaczenia są statyczne i nie negocjowane (Smith, 2006).

Ponowne przemyślenie i ponowna kontekstualizacja dziedzictwa. Akt przemyślenia terminu dziedzictwa. Próba dostosowania dziedzictwa kulturowego do współczesnych potrzeb. Aby to zrobić, należy wprowadzić wiele zmian, ponieważ społeczeństwa zmieniły się radykalnie w ciągu ostatnich dziesięcioleci.

Ponowne przemyślenie i odtworzenie dziedzictwa - Dziedzictwo materialne często kojarzy się z estetycznymi budynkami lub artefaktami. Wbrew wiedzy eksperckiej trudno jest nadać tym obiektom dziedzictwa materialnego inne znaczenia, a zwiedzający są przyzwyczajeni do bezkrytycznego ich wykorzystywania. Patrząc na przykład na Pałac Królewski w Amsterdamie, regularne wycieczki tylko wspominają, że wcześniej był to ratusz, a specjalistyczne wycieczki, takie jak Black Heritage Tours, wskazują, że budynek był siedzibą Towarzystwa Surinamu (Surinam jest jedną ze starych kolonii holenderskich). Pomnik narodowy na placu Dam zawiera 11 urn wypełnionych ziemią z miejsc egzekucji z prowincji holenderskich, jednak ostatnio toczą się debaty na temat dodania 12. urny z ziemią z Indonezji (dawne Indie Wschodnie). Dlatego nie możemy postrzegać zabytków jako statycznych i musimy aktywnie nadawać różne znaczenia. // Pytania: Kto ma prawo do ponownej aktualizacji i alternatywnej interpretacji dziedzictwa i czy te nowe znaczenia zostaną zaakceptowane przez elity? - Jest to częsty problem związany z działalnością związaną z dziedzictwem kulturowym, który jest często rozwiązywany w zarządzaniu witryną, ale należy również uwzględnić konkretne grupy etniczne, które mają historyczne powiązanie z witryną. Jako kolejny przykład w Rumunii reżim komunistyczny próbował usunąć wszelkie ślady dawnej monarchii, na przykład wykorzystując pałace królewskie jako budynki administracyjne. Jest to przypadek odgórnego podejścia do zmiany celu budowy. To samo stało się po latach 90., kiedy mnóstwo innych zabytków zostało ponownie zinterpretowanych jako sposób na usunięcie wszelkich śladów byłego okresu komunistycznego.

Zmysły wpływają lub wyrażają uczucia. Są to mechanizmy fizjologiczne wytwarzane przez narządy dotyku, smaku itp., które pozwalają dostrzec elementy zewnętrzne lub wewnętrzne. Są także funkcją naszego umysłu, która jest związana z zewnętrznymi percepcjami. Są także funkcją umysłu powiązaną z doznaniem. Każda szczególna zdolność postrzegania, szacowania, uznania itp. Poza formalną definicją zmysły są zwykle związane z niematerialną stroną pojęć takich jak historia, kultura czy dziedzictwo.

Technologia autorstwa Chance Matthew Williams

Technologia składa się z narzędzi, maszyn i metod, które mogą pomóc w zachowaniu, restaurowaniu, odbudowie lub nabywaniu zarówno materialnego, jak i niematerialnego dziedzictwa. Coraz częściej stosowanie technologii w postaci kamer, obrazowania 3D, filmów, a także Internetu pozwoliło na zachowanie i demokratyzację tradycyjnego materiału i niematerialnego dziedzictwa kulturowego w formie cyfrowej. Ewolucja samej technologii jest formą dziedzictwa naukowego i kulturowego, od narzędzi z epoki kamienia po nowoczesne wynalazki, takie jak komputer. Technologia odegrała kluczową rolę w Europie, szczególnie w jej dziedzictwie przemysłowym, gdzie różne postępy, takie jak silnik parowy, napędzały rewolucję przemysłową, która przekształciła kontynent, przekształcając tradycyjne kultury ludowe i kładąc podwaliny pod nowoczesną Europę.

Wartość to znaczenie, wartość lub przydatność czegoś, doceniana z obiektywnego lub emocjonalnego / osobistego punktu widzenia.

Wartości - wartości są podstawowymi przekonaniem, które kształtują nasze podejście i kierują naszym zachowaniem w kierunku dziedzictwa i wielu innych aspektów. Są kojarzone z dziedzictwem jako narzędzie do organizowania i aktywnego budowania społeczeństwa. Wartości można podzielić na (1) indywidualne i (2) kolektywne wartości, jednak ważne jest, aby wziąć pod uwagę, że poszczególne wartości, chociaż mogą być osobiste, są zdefiniowane przez grupę, do której należy jedna. Są zdefiniowane przez społeczność, choć nie są napisane w kamieniu. Co więcej, szczególnie w dziedzictwie, udaje się uczynić wartości bardziej uniwersalnymi niż są w rzeczywistości.

Architektura wernakularna to styl architektoniczny zaprojektowany w oparciu o lokalne potrzeby, dostępność materiałów budowlanych i odzwierciedlający lokalne tradycje. Początkowo architektura ludowa nie korzystała z formalnie wykształconych architektów, ale opierała się na umiejętnościach projektowych i tradycji lokalnych budowniczych. Jednak od końca XIX wieku wielu profesjonalnych architektów pracowało w tym stylu, starając się zachować swoją tradycję. Z czasem ewoluje, by odzwierciedlać kontekst środowiskowy, kulturowy, technologiczny, gospodarczy i historyczny, w którym istnieje. Podsumowując, możemy dodać, że każdy region ma inne i szczególne potrzeby. To właśnie automatycznie tworzy oryginalność własnej architektury ludowej.

Vernacular - Vernacular oznacza rodzimy dla określonego miejsca. W dyskusji o dziedzictwie język narodowy odnosi się do lokalnych cech i użyteczności w środowisku zabudowanym. Jako taki, vernacular może dotyczyć kontekstu lub tematu ./

Um *léxico* para entender melhor o patrimônio cultural: Teste de pesquisa terminológica realizado pelos alunos

Afetar por Dagný Davíðsdóttir

O afeto é bilateral, consiste em capacidades corporais para afetar e ser afetado que emergem e se desenvolvem em conjunto (Ben Anderson). Porém, não precisa ser um corpo, pode ser qualquer coisa. Afetos estão em toda parte e estão conectados a tudo, por exemplo, coisas materiais, pessoas, idéias e outros efeitos. Eles podem estar conectados a algo popular, o que leva muitas pessoas a sentirem o mesmo efeito. Mas o que é isso? Afetar é um conceito curioso. Um grande grupo de pessoas pode ser afetado da mesma maneira enquanto ouve um cantor de ópera, quando os pelos do braço se erguem ao mesmo tempo. Mas mesmo que todos sintam isso, é um momento muito pessoal também. Muitas memórias diferentes, conexões com outras pessoas e coisas materiais fazem as pessoas serem afetadas.

Afetos são positivos e negativos. Você não quer ter um travesseiro no sofá do inimigo, o efeito do travesseiro gera emoções que são destinadas ao inimigo. É um "acontecimento" entre você e seu travesseiro. Afetos ajudam as pessoas a escolher coisas materiais, amigos, amantes e assim por diante. Também pode aumentar sua identidade, por exemplo, quando você se muda para outro país, mas escolhe móveis e decorações em sua casa para lembrá-lo de seu país antigo.

Afetar - afetar é um termo etnológico / termo antropológico que se refere às capacidades corporais de afetar e ser afetado por algo ou alguém. Embora seja uma experiência muito pessoal, pode estar conectada a algo muito popular, como uma música pop que pode estar falando de partir o coração, destinada a um público diversificado, mas cada indivíduo a vive pessoalmente. Afetar é, portanto, fácil de integrar em tudo.

Arquitetura por Bouchet Ludivine

Segundo o site Larousse, a arquitetura é: A arte de construir // Estilo, característica / particularidades e estrutura de um edifício. // Arte de marcar uma obra de arte.

Nessas definições, podemos encontrar todos os elementos relativos à arquitetura: arte, estilo, aspecto técnico e modo de construção. Vamos ver a etimologia da palavra arquitetura. No início, esse campo era sobre fechamento e cobertura de espaços. O arquiteto foi o homem que liderou os trabalhadores. No entanto, o aspecto histórico está ausente. A arquitetura tem um aspecto europeu bastante importante, porque estilos arquitetônicos e monumentos simbólicos atravessaram fronteiras ao longo dos anos. Durante a Antiguidade, as construções romanas se espalharam pela Europa. Hoje, eles são uma importante herança cultural. Durante a Idade Média, a arquitetura não tinha nada a ver com arte. O arquiteto lidera apenas os trabalhadores e tem uma péssima reputação. As pessoas só prestavam atenção em edifícios religiosos. Durante o Renascimento, a arquitetura se tornou uma arte. Arquiteto tornou-se artistas. Eles trabalharam com ferramentas e fizeram planos reais. A arquitetura é usada para enviar uma mensagem, para mostrar que eles pertencem a um grupo. Arquitetura se torna um ritual.

No primeiro artigo da lei da arquitetura de 1977: "Arquitetura é uma expressão da cultura. A criação arquitetônica, a qualidade das construções, a inserção harmoniosa em seu ambiente, o respeito às paisagens naturais e urbanas e ao patrimônio são de interesse público".

Arquitetura - a arquitetura representa uma metamorfose da utilidade à declaração de cultura, da religião à declaração de poder e riqueza. Embora possa se unir (por exemplo, motivos islâmicos no Art Nouveau, que é um estilo arquitetônico europeu), também pode se dividir, pois é uma declaração de poder contra o outro. Por exemplo, Paris usa / usou sua arquitetura do século XVIII como uma declaração de riqueza.

Autenticidade por Lauren Rae Joenoes

Autêntico refere-se a algo que é original. Representa a verdadeira natureza ou as verdadeiras crenças. Fiel a si mesmo, não copiado ou falsificado.

A autenticidade é frequentemente vista como confiabilidade, primeira-mão, genuinidade e originalidade (Pine & Gilmore, 2008; Kolar & Zabkar, 2010; Molleda, 2010). Autenticidade é sempre a percepção de uma pessoa de que algo é autêntico ou inautêntico, que é moldado pelo contexto de alguém e dentro de um determinado contexto. Existe uma relação entre

o "centro" de alguém de sua própria cultura e sociedade e como essa pessoa vê outras culturas e sociedades e dá significado relacionado à autenticidade (Cohen, 1979). O conceito de experiência e autenticidade é visto como entrelaçado. Pode-se afirmar que não há outro tipo de autenticidade além de 'autenticidade percebida'. Autenticidade não é um conceito que descreve características inerentes a objetos ou relações, mas é um valor dado pela pessoa que a percebe, no nível da ontologia (Olsen, 2002). À medida que nosso mundo se torna mais conectado e o conhecimento se torna cada vez mais disponível, devido à globalização, o que era autêntico há algum tempo, pode não ser mais percebido como autêntico hoje. Autenticidade percebida não é algo definido, mas algo que muda com o tempo e é contextual (Molleda, 2010). (Cohen, E. (1979). A Phenomenology of Tourist Experiences. // Kolar, T. & Zabkar, V. (2010). Um modelo de autenticidade baseado no consumidor: um oxímoro ou a Fundação de Marketing do Patrimônio Cultural? , Vol. 31, p. 652-664. // Molleda, JC (2010). Autenticidade e dimensões do construto em relações públicas e pesquisa em comunicação. Journal of Communication Management, Vol. 14: 3, p. 223-236. // Olsen, K. (2002) Autenticidade como um conceito na pesquisa em turismo. Estudos de Turismo, Vol. 2: 2, p. 159-182. // Pine, JB & Gilmore, JH (2008) .Dito princípios de estratégia Autenticidade, Strategy & Leadership, Vol. 36: 3, p. 35-40.

Autenticidade por Neringa Kavaliauskaite

Autenticidade é a percepção do que é genuíno, real ou verdadeiro. Esse conceito pode ser tradicionalmente categorizado como objetivo, construtivo, pós-moderno, existencial e também pode ser percebido como um construto social das pessoas, o que implica diferentes significados do que é exatamente autêntico. Pode haver duas formas de descrever esse fenômeno - indexical (considera os tipos de autenticidade que se acredita serem "originais" ou "reais") e autenticidade icônica (reflete e se assemelha à forma original). No que diz respeito à autêntica produção cultural, ela pode ser autêntica no sentido de ser o resultado de um processo artesanal autêntico ou de um produto, a atração histórica pode ser autêntica em relação à sua localização autêntica. Em termos globais, os produtos culturalmente autênticos podem ser encontrados para se sentir conectado a outras tradições culturais como parte da comunidade global.

Autenticidade - Autenticidade é geralmente entendida em termos de confiabilidade e originalidade e é baseada em percepções pessoais, que por sua vez são moldadas por valores e contextos específicos. De fato, pode-se argumentar que não há outra autenticidade além da autenticidade percebida. Do ponto de vista do turismo, podemos nos perguntar: a pizza de mussarela é autêntica? A comida é autêntica ou os arredores desempenham algum papel? A pizza é autêntica em casa, mas a comida cozida está em conformidade com uma receita moderna (izada) ou a pizza é autêntica quando cozida de acordo com uma receita antiga e consumida em um restaurante tradicional em uma cidade histórica? Onde termina a autenticidade? Tomando a Notre Dame em Paris, a reconstrução no século XIX é autêntica ou apenas o edifício em sua forma original pode ser considerado autêntico? Por que algo novo e modernizado não pode ser considerado autêntico?

Crença é uma aceitação de que uma afirmação é verdadeira ou que algo existe, ou estabelecida como uma opinião pessoal.

Pertencer refere-se ao fato de fazer parte de um todo. Além disso, a sensação de que algo nos pertence como indivíduos ou à nossa sociedade.

Engajamento cívico e desenvolvimento social . O compromisso cívico são processos políticos e não políticos que implicam que todos os membros da comunidade possam participar da vida cívica. Desenvolvimento social refere-se ao desenvolvimento do capital humano e social de uma sociedade. O objetivo do envolvimento cívico é tratar das preocupações do público e promover a qualidade de toda a comunidade. O desenvolvimento da sociedade tenta explicar as mudanças qualitativas na estrutura da sociedade, que ajudam a alcançar melhores seus objetivos. Desenvolvimento é um processo de mudança social. Nos últimos cinco séculos, esse processo aumentou em velocidade e intensidade, com um aumento acentuado da aceleração nas últimas cinco décadas. Essas mudanças podem estar relacionadas ao envolvimento ativo dos cidadãos que, no mundo contemporâneo, são livres para expressar sua opinião sobre as

necessidades da sociedade. O mecanismo básico que leva à mudança social aumenta a conscientização que resulta em uma melhor organização. Quando a sociedade detecta novas e melhores oportunidades de progresso, desenvolve novas formas de organização para explorar com sucesso essas novas aberturas.

Engajamento cívico - O engajamento cívico é o processo de participação ativa na evolução de uma comunidade. Pode assumir diversas formas, como abordagens de cima para baixo ou de baixo para cima, mas em todos os casos representa a vontade das pessoas transformadas em ação e trabalha em direção a um resultado / sociedade ideal. O ativismo é uma forma de engajamento cívico que parte de baixo, de iniciativas locais e se propaga no tempo em direção a terrenos mais altos. No entanto, o ativismo pode ser encontrado com a relutância das partes interessadas e das autoridades.

Horsemanship clássico por Maria Jose Sanchez

A definição conceitual dada durante o início do período moderno à filosofia e ao método de treinamento e manejo de cavalos remonta aos ensinamentos de Xenofonte (430 - 354 aC), um filósofo grego, cavaleiros e general militar que passou grande parte de sua vida treinando cavalos para várias cavalaria militares gregas. Sua educação central girou em torno da ideia de parceria e cooperação entre cavalos e cavaleiros, em vez do uso de força bruta e compulsão (Sargent, S. (2016). Equitação clássica e os perigos do discurso autorizado do patrimônio cultural imaterial emergente). Patrimônio Imaterial, II, 36-53). Ele aplicou esse princípio para desenvolver maneiras de treinar e exercitar o cavalo para movimentos específicos da cavalaria úteis no campo de batalha. O termo clássico foi criado durante o período da Renascença, momento em que houve um despertar do interesse em textos antigos, como os tratados que Xenofonte havia escrito, dentre eles o seu trabalho mais importante, intitulado Sobre a equitação. Além disso, a disciplina do adestramento clássico evoluiu do treinamento de cavalos de cavalaria, evoluindo para o que hoje é conhecido como adestramento competitivo. Várias escolas de adestramento clássicas basearam seus ensinamentos na ideia de Xenofonte de andar em harmonia com o cavalo em vez de contra ele.

Equitação clássica - A equitação clássica pode ser considerada uma arte, um esporte ou um material cultural. Nos tempos antigos, costumava ser o principal meio de transporte para muitos povos ao redor do mundo e, portanto, os cavalos eram usados como utilidade, sem tentativas de humanizar ou formar qualquer tipo de vínculo psicológico em nome do cavaleiro. Se a equitação se torna um elemento cultural distinto depende da maneira como o ser humano se reporta ao animal. Atualmente, existem tentativas de designar a equitação clássica como patrimônio intangível.

Communitas (normativo e espontâneo) por Gunnar Óli Dagmararson

Communitas é um estado que pode surgir dentro de grupos, de duas ou mais pessoas, em um período liminar ou estado liminar. O estado que consideramos o estado usual da vida cotidiana é abandonado e um estado alternativo de comportamento - que não estamos acostumados a praticar - é adotado. Enquanto estão nesse estado liminar, os indivíduos são libertados das demandas cotidianas e estão em harmonia com seus companheiros. O Communitas também pode ser dividido em dois termos, communitas normativos e communitas espontâneos. O normativo é o estado que prevalece. Por exemplo, nas igrejas, quando a congregação se reúne para orar a Jesus Cristo. Embora todos estejam na igreja com o propósito de orar ao "poder superior", é improvável que todos se encontrem "em Cristo" nessa circunstância. O espontâneo é contrário ao normativo no sentido de que não é organizado, mas provém da consciência individual e, portanto, a congregação pode ser surpreendida pelo Espírito Santo. As pessoas são, portanto, elevadas, varridas e assumidas pela communitas.

Communitas - Communitas é um termo antropológico que se refere à ação coletiva em nome de uma comunidade. Tomando o exemplo do futebol, quando os torcedores cantam ou reagem aos objetivos, pode-se falar de communitas espontâneas. Quando todo mundo fica de pé e canta ao longo do hino, pode-se falar de communitas normativas. A questão é como algo pode se transformar de espontâneo em normativo? Os protestos, por exemplo, em geral parecem orgânicos e espontâneos. No entanto, com o tempo e com a organização, eles se tornam normativos.

Continuidade refere-se à existência consistente de algo durante um período de tempo.

Diversidade cultural como patrimônio cultural de Sæunn Ólafsdóttir

Em 2001, a UNESCO publicou uma declaração sobre a importância da diversidade cultural como patrimônio cultural. Foi uma oportunidade para a instituição deixar clara sua convicção de que um diálogo entre diferentes culturas é a melhor maneira de manter a paz no mundo e rejeitar a ideia de que confrontos culturais são inevitáveis quando pessoas de diferentes origens culturais se reúnem. (Stenou, 2002). A declaração foi inovadora, uma vez que a diversidade cultural foi descrita no primeiro artigo como “patrimônio comum da humanidade e deve ser reconhecida e afirmada em benefício das gerações presentes e futuras.” A declaração também afirma que seu objetivo é promover a conservação da diversidade cultural como um tesouro vivo e renovável que não deve ser considerado imutável, mas como um processo dinâmico que garante o bem-estar da humanidade.

A globalização e a mobilidade das pessoas entre continentes mudaram o comunismo ocidental nas últimas décadas. Sabe-se que isso cria alguma tensão e sentimentos de hostilidade em relação a novos cidadãos e mal-entendidos entre grupos culturais. É importante que todos os indivíduos sejam respeitados e experimentem o sentimento de pertencer à sociedade. Para indivíduos que se mudam para um ambiente cultural diferente, também pode ser um desafio se adaptar a novas circunstâncias. A cultura anfitriã fará exigências sobre a adaptação, mas os requisitos para a adaptação podem ser vagos e mal definidos. O sentimento de pertencer à comunidade é importante para o indivíduo por duas razões; no fim de satisfazer as aspirações sociais e culturais da sua sociedade e para construir uma identidade saudável (Ingvarsson 2016). O bem-estar é um dos aspectos fundamentais dos direitos humanos, que se pode referir à satisfação de uma pessoa com sua saúde mental e física, o sentimento de pertencer a alguém, a segurança financeira e a oportunidade de trabalhar em algo importante .

Sandell (2007) aponta que os museus têm potencial para trabalhar sobre esses objetivos de várias maneiras. Na maior parte, os museus foram considerados como tendo um papel cultural a desempenhar, e não social. Mas os museus estão em uma posição única para promover a igualdade, já que sua voz é respeitada e reconhecida como de alta importância cultural. Assim, seu poder como instrumento de mudança social foi subestimado.

Os museus são o local ideal para deliberar e celebrar a diversidade cultural, construindo pontes entre grupos, reforçando um senso de comunidade, pertencimento e inclusão. O objetivo dos museus sempre foi proteger e disseminar informações sobre o patrimônio cultural. Portanto, devemos estar abertos a inventar novos caminhos e idéias sobre como os museus podem preservar e manifestar a diversidade cultural. Além de compartilhar informações e entretenimento, os museus também têm o potencial de serem organizações socialmente responsáveis, destinadas a promover a igualdade e o bem-estar de todos os cidadãos. (Ingvarsson, L., Egilson, ST, & Skaptadottir, UD (2016). “Quero uma vida normal como todos os outros”: vida diária dos requerentes de asilo na Islândia. Revista Escandinava de terapia ocupacional, 23 (6), 416- 424., DOI: 10.3109 / 11038128.2016.1144787. // Sandell, R. (2007). Museus e o combate à desigualdade social: papéis, responsabilidades, resistência. Museus e suas comunidades, 95-113. // Stenou, K. (2002) Declaração Universal da UNESCO sobre Diversidade Cultural . Série Diversidade Cultural, 1, 61.)

Diversidade cultural de Sæunn Ólafsdóttir

A diversidade cultural é a herança comum da humanidade, conforme declarado na Declaração Universal da UNESCO sobre Diversidade Cultural. Na declaração, afirma-se que „a cultura assume diversas formas no tempo e no espaço. Essa diversidade está incorporada na singularidade e pluralidade das identidades dos grupos e sociedades que compõem a humanidade. Como fonte de intercâmbio, inovação e criatividade, a diversidade cultural é tão necessária para a humanidade quanto a biodiversidade para a natureza. Nesse sentido, é uma herança comum da humanidade e deve ser reconhecida e afirmada em benefício das gerações presentes e futuras . “ Nossas sociedades estão se tornando cada vez mais diversas, por isso é importante incentivar a comunicação pacífica entre grupos de diferentes origens e identidades. Permitir que todos os cidadãos participem e sejam incluídos e respeitados na sociedade garante a paz e a vida pública florescente.

Diversidade cultural - Diversidade cultural é um conceito social que se refere à comunicação diversificada e pacífica e à inclusão de todas as pessoas de todas as etnias na vida pública. É ser capaz de aceitar as pessoas e permitir que elas se sintam bem-vindas. No entanto, como a diversidade pode ser alcançada, se não falamos sobre etnia? Diversidade está lá fora. Todas as coisas que Hutu e Tutsi já eram diversas. Foram os colonizadores que usaram essa diversidade para dividir.

Sustentabilidade cultural refere-se a aumentar a compreensão e determinar o papel da cultura no desenvolvimento sustentável.

Educação e conhecimento. A educação é o processo de ajudar o processo de aprendizagem. O conhecimento pode ser fatos ou informações adquiridas por uma pessoa através da educação. O conhecimento sempre foi o objetivo da educação. De qualquer forma, podemos observar que, nos últimos anos, as pessoas não prestam atenção no conhecimento, mas na aprovação em exames e na obtenção de certificados. Desse modo, a ênfase é focada na compreensão do formato dos exames, para que os jovens deixem de ter o conhecimento básico de várias disciplinas que os ajudem a criar uma personalidade completa.

A elite é uma minoria selecionada com influência ou autoridade sobre outras pessoas (uma pessoa ou um grupo de pessoas).

Emoção por Anna Solovyeva

Emoção é a reação de um indivíduo ao seu ambiente, a outros indivíduos e a eventos. As emoções incluem o estado interior do indivíduo e os sinais externos pelos quais as emoções de alguém são conhecidas pelos outros. Por um lado, emoções como alegria, tristeza, medo, excitação ou ansiedade estão ligadas a reações biológicas e algumas das manifestações emocionais podem ser involuntárias ou inconscientes: por exemplo, uma pessoa sua ou treme. Por outro lado, a manifestação de emoções ou a supressão de tais manifestações estão profundamente enraizadas em uma cultura à qual um indivíduo pertence. As idéias de comportamento emocional adequado ou inadequado em qualquer comunidade fazem parte do patrimônio da comunidade e dependem de sua história, tradições e religião. Os tipos de respostas emocionais esperadas na comunidade ou denunciadas por ela vêm à tona na arte e na mídia: da maneira como as emoções são descritas na literatura, exibidas em filmes ou mesmo no jornal diário. Tais evidências culturais contribuem para a identidade da comunidade e para a imagem externa e interna dela. Respostas emocionais podem ser uma linguagem que ajuda os membros da comunidade, bem como as pessoas de fora, a entender o que está acontecendo - mas os mesmos dados, quando insuficientemente compreendidos, também podem dar origem a inúmeros mal-entendidos e preconceitos, de modo que algumas comunidades são rotuladas como insensíveis, antipáticas, superficiais, rudes ou, ao contrário, refinadas e sutis.

As emoções são uma maneira pela qual um indivíduo participa de algo que está acontecendo em seu ambiente. A combinação de estados mentais, expressões psicossomáticas e estados com reações biológicas no corpo. É o que uma pessoa "sente", não como uma mera sensação, mas como algo mais profundo, com impacto no corpo. As emoções diferem dos sentimentos, pois têm mais impacto físico em nosso corpo (as emoções geralmente mudam nosso estado de espírito, comportamento, frequência cardíaca, etc.) e a "alma" e quase sempre é expressa (face, voz, postura corporal) e pode ser observada por outros. É muito difícil controlar as emoções por esforço consciente. As emoções podem ser vistas como sentimentos individuais. Eles geralmente florescem quando uma pessoa sente empatia por alguém ou alguma coisa. Além disso, as emoções podem ser vistas como parte de nossa cultura ou herança coletiva. Emoções - Tomando o Museu das Rompimentos como um exemplo que por si só pode ser muito expressivo, as emoções se referem à maneira como calibramos e reagimos, cada um de uma maneira diferente, às experiências e ao patrimônio da vida. Embora as emoções possam não ser pessoais, elas geralmente transcendem a parte material da herança.

Grupo étnico por José Carlos Rodeiro

Grupo de pessoas da mesma raça ou nação. Eles se identificam com base em semelhanças como experiências ancestrais, linguísticas, sociais, culturais ou nacionais. Ao contrário de outros grupos sociais (definidos por status econômico, idade ou hobbies), o grupo étnico é frequentemente um status herdado baseado na sociedade em que se vive. Em alguns casos, pode ser adotado se uma pessoa se mudar para outra sociedade. Pertencer a um grupo étnico tende a ser definido por herança cultural compartilhada, mitos de origem, história, pátria, idioma ou dialeto, sistemas simbólicos como religião, mitologia e ritual, culinária, estilo de vestir, arte e aparência física. Em muitos casos, os grupos étnicos, historicamente derivados da mesma população fundadora, geralmente continuam a falar línguas semelhantes

ou relacionadas e compartilham um background genético semelhante. Através da mudança de idioma, aculturação, adoção e conversão religiosa, às vezes é possível que indivíduos ou grupos deixem um grupo étnico e se tornem parte de outro (exceto grupos étnicos que enfatizam a pureza racial como critério-chave de pertencimento). O grupo étnico é frequentemente usado como sinônimo de termos ambíguos, como nação ou povo. Em inglês, também pode ter a conotação de algo exótico (consulte "restaurante étnico", etc.), geralmente relacionado às culturas dos imigrantes mais recentes, que chegaram após a população fundadora de uma área estabelecida.

Grupo étnico por Roxana Mitroi

Um grupo étnico é frequentemente definido como uma categoria de pessoas que compartilham uma identidade étnica e se distinguem de outros grupos por meio de semelhanças particulares. Essas semelhanças são estabelecidas com base em um contexto cultural conjunto, que inclui elementos de herança, ancestralidade, linguagem e sistemas de símbolos. É importante notar, no entanto, que grupos étnicos não devem ser confundidos com grupos raciais, grupos nacionais ou outros termos similares, pois a distinção étnica é feita com base em uma cultura compartilhada, em vez de características físicas ou pertencimento a uma nação. Estado. Assim, na Europa, é possível identificar vários grupos étnicos indígenas e não indígenas, como holandeses, galês e romani, entre vários e igualmente importantes. Ligando ao discurso do patrimônio europeu, os grupos étnicos desempenham um papel significativo na definição de uma identidade européia, dado o foco das instituições europeias de cultura e educação na diversidade e no multiculturalismo. No entanto, a integração da herança étnica em uma herança européia mais ampla pode trazer desafios e deve ser tratada com cuidado, a fim de promover a solidariedade, a unidade e o entendimento entre e dentro dos grupos étnicos, em vez de funcionar como origem da desigualdade e discriminação. (Applebaum, RP & Chamblis, WJ (1997). *Sociologia: uma breve introdução*. New York City, NY: Longman. // Caffyn, A. & Lutz, J. (1999). *Desenvolvendo o produto do turismo de herança em grupos multiétnicos* *Gestão de Turismo* 20 (2), pp. 213-221. // Povos, J. & Bailey, G. (2010). *Humanidade: Uma Introdução à Antropologia Cultural* (9a ed.) Belmont, CA: Wadsworth, Cengage Aprendendo.)

Grupo étnico - Um grupo étnico é uma categoria de pessoas que compartilham uma identidade específica, com base em um contexto cultural conjunto, que pode incluir herança, ancestralidade e idioma. Embora às vezes sejam usados de forma intercambiável com grupos raciais ou nacionais, os grupos étnicos se distinguem pela cultura, em vez de características físicas ou pertencimento a um estado-nação. Uma vez que as instituições europeias dão muita atenção à diversidade cultural, os grupos étnicos desempenham um papel importante na definição de uma identidade europeia.

Grupo étnico - um grupo étnico é um grupo que tem algo em comum. Enquanto grupo étnico e nação são usados da mesma maneira, grupos étnicos são, de fato, definidos pela cultura. No entanto, essa separação pode ser contraproducente, pois é difícil evitar a nação de grupos étnicos. Precisamos da noção de "grupos étnicos" para entender o mundo, mas precisamos estar cientes de que isso pode servir para a divisão.

Europeu. Ser europeu significa compartilhar os mesmos valores. É sobre nós e os sentimentos comuns que temos em relação ao mundo e um ao outro. Os migrantes para os países europeus, quaisquer que sejam esses países, têm curiosidade sobre nossos costumes e tradições (e sua diversidade) e desejam se sentir integrados à nossa cultura européia.

Identidade de grupo por Intan Purwandani

Identidade andaluza: Uma entidade coerente formada pela mistura do grupo de pessoas dos padrões de migração. Através do processo de assimilação e acomodação, a religião e a área geográfica influenciam lentamente a criação do ambiente da Andaluzia (Apaydin, 2014). Ibn Khaldun et al., (1967) em Apaydin (2014) identificaram que a identificação étnica da sociedade andaluza é moldada pelo sentimento de pertencer a um grupo cultural específico. Esse sentimento é denominado *asabiyya*, afinidade em rede ou solidariedade em grupo. A orientação étnica específica que ele quis dizer refere-se a árabes, berberes / saqaliba e judeus. Embora Benaboud (1980) em Apaydin (2014) defenda que a sociedade andaluza era etnicamente heterogênea e socialmente integrada; Apaydin (2014) enfatiza firmemente que as principais características da identidade do grupo andaluz são a fé muçulmana, a língua árabe e o caráter misto que, em alguns momentos, ainda tem diferenças com a comunidade de língua árabe muçulmana em outros lugares. A própria Andaluzia é vista como todo mundo que descende de muçulmanos espanhóis, que foram forçados a se converter ao

cristianismo depois de 1492 e foram expulsos da Península Ibérica. No Marrocos, a etnia e a herança andaluza têm proporcionado uma história dominante em religião, idioma e cultura na sociedade marroquina. A identidade andaluza a partir desta perspectiva é definida como uma identidade única, com uma gama complexa de contexto sociocultural (Bahrami, 1995). (Apaydin, M. (2014). Desenvolvimento da identidade do grupo andaluz. Revista de Estudios Andaluces, 85-97. // Bahrami, B. (1995). A persistência da identidade andaluza em Rabat, Marrocos. Filadélfia: University of Pennsylvania .)

Identidade andaluza - A identidade étnica andaluza permanece interessante, pois nem sempre é considerada europeia ou puramente europeia. As principais características da identidade andaluza como grupo são a fé muçulmana, a língua árabe e a cultura europeia e africana do norte. Isso não quer dizer que o grupo andaluz seja homogêneo, pois nesse grupo podemos identificar outras várias identidades, por exemplo, também andaluzes cristãos ou judeus. // Perguntas: Por que os andaluzes não são considerados parte da Europa? - Enquanto a Andaluzia pertence à Europa, pelo menos do ponto de vista geográfico, devido à sua herança física e intangível e à sua genética mista entre as identidades étnicas europeias e marroquinas, a sua pertença à Europa é contestada.

Heritage por Despoina Palialexi

Características ou circunstâncias que têm alguma natureza cultural, social ou econômica. O patrimônio está geralmente ligado a algum contexto histórico. Podemos vincular esse conceito a atributos físicos ou intangíveis herdados por um grupo de pessoas e que devem ser protegidos para serem alcançados pelas próximas gerações. O ato deliberado de manter o patrimônio cultural do presente para o futuro é conhecido como Preservação da Natureza. O patrimônio cultural é único e insubstituível, tem um impacto na civilização moderna e uma responsabilidade de preservá-la e salvaguardá-la. Os objetos menores, como obras de arte e outras obras culturais, são coletados em museus e galerias. O patrimônio pode ser vinculado à cultura tangível (edifícios, monumentos, livros), cultura intangível (música, idiomas, provérbios) e patrimônio "natural", que pode ser vinculado a paisagens ou biodiversidade. A sociedade moderna entendeu que esses valores limitados (tangíveis, intangíveis ou naturais) precisam ser protegidos. Desde o século XX, entidades como a UNESCO ou as figuras de Parques Nacionais / Naturais aumentam para alcançar esses objetivos de proteção.

A imagem é uma representação visual que representa a aparência visual de um ou mais objetos ou pessoas. Pode ser produzido em diferentes mídias, como papel, câmera ou no cérebro humano. A imagem geralmente contém informações de duas ou três dimensões. Também é usado para qualquer forma bidimensional, como um mapa, um gráfico ou uma pintura. Uma imagem fugaz pode ser mantida durante um breve período de tempo. Essa pode ser a nossa reflexão quando nos vemos no espelho ou na cena de um filme. Uma imagem fixa, como um papel de impressão de fotos, é memorizada por mais tempo.

Comunidades imaginadas por Sandra Björg Ernudóttir

O conceito de comunidades imaginadas há muito tempo domina enquanto se fala de nações e patrimônio cultural. Nações diferentes têm certas aparências, como raça, história e patrimônio cultural, para citar algumas coisas. Na Europa, no século 19, era realmente claro que as nações e os grupos étnicos eram classificados pelas nações "civilizadas" e, mais distante, a outra nação é, a hetero-imagem é ainda mais exótica. As nações que estão no centro permitem o que é agradável fazer e dizer, mas na periferia as coisas começam a ficar mais exóticas, é um lugar onde tudo pode acontecer. Hoje quase desapareceu hoje, mas às vezes podemos ver traços disso, por exemplo, com o movimento na Europa naqueles dias, as pessoas encontram uma cultura com a qual não estão familiarizados.

O termo comunidades imaginadas também se refere a que mesmo os membros das nações menores nunca conhecerão cada pessoa que faz parte de sua nação ou tribo. Mas eles sempre podem imaginar suas comunicações e, por terem algo juntos, como um hino nacional ou outra forma de patrimônio cultural, se veem como uma nação. Com essa herança cultural, a nação determina sua nacionalidade e singularidade entre outras nações. Também pode ser visto como imaginado, porque a nação, juntos, decide esquecer algo da história. Ao mesmo tempo, eles acham importante lembrar de outra coisa, algo que desejam manter em sua identidade.

Comunidades imaginadas - O termo 'comunidades imaginadas' foi cunhado por Benedict Anderson para examinar e analisar o nacionalismo. Os membros de uma comunidade sentem que se conhecem, embora na realidade não o conheçam, porque compartilham certas semelhanças (percebidas).

Paisagem de Laurine Vallon

Em primeiro lugar, uma paisagem é uma visão geral que oferece a natureza, uma área, um país ou uma região da terra. Podemos chamá-lo de panorama ou ponto de vista. Também é considerada como uma construção social de uma área física com significados multifacetados, baseada na interação de fatores antrópicos e / ou naturais. As paisagens são grandes partes de nossa herança, precisamos preservá-la como natureza, arquitetura. Representa a diversidade do mundo, a beleza natural e o acoplamento das atividades humanas e da vida natural. Uma paisagem também representa o aspecto da terra característica de uma região específica.

Paisagem é uma extensão de terra. Uma paisagem é uma combinação de formas, motivos, cores, sons ... que funcionam como componentes que interagem com as experiências cognitivas e emocionais de uma pessoa. Pode ser uma paisagem visual, acústica ... e também pode ser a perspectiva política, a paisagem cultural ... Em uma visão mais geral, cada pessoa pode ter uma opinião e compreensão diferentes sobre a paisagem. Ou seja, cada pessoa compreende os diferentes elementos que a compõem de acordo com sua experiência pessoal, cultura e estética. Todas as características visíveis de uma área de campo ou terra, geralmente consideradas em termos de seu apelo estético.

Idiomas europeus por Oranne Davoust

As línguas europeias descendem da família de línguas proto-indo-europeias que foram faladas milhares de anos atrás. Mais de mil idiomas apareceram como resultado da expansão desse idioma para toda a Europa. Esloveno, alemão, latim ... todos esses idiomas compartilham a mesma origem, mas também são o resultado de um longo processo e a mistura de diferentes idiomas. Eles são um meio de comunicação que conecta as pessoas a pesquisar outros, mas também fazem parte da nossa identidade. Cultura e História estão definindo a identidade das pessoas ou de uma comunidade, da mesma forma que as línguas. Nós sentimos que pertencemos a um grupo porque falamos do mesmo idioma. Raízes comuns levam a similaridades entre idiomas: compartilhamos algumas palavras ou expressões. Em certo sentido, uma parte de nossa identidade é compartilhada em todas as línguas. As línguas são vivas, mas também fazem parte da nossa identidade comum e ampliam nossa herança comum.

A materialidade mede a presença ou ausência de um elemento ou objeto que pode ser percebido pelos sentidos. A materialidade é julgada de acordo com sua natureza inerente, seu valor de impacto (influência), seu valor de uso e as circunstâncias (contexto) em que ocorre.

Memória (coletiva / social / cultural / comunicativa). A memória social contribui para o processo de socialização dos sujeitos. Transferido de uma geração para outra, algo que gera mudanças perturbadoras na vida do indivíduo e da sociedade. O conteúdo não é uniforme e acordado por todos os indivíduos e grupos sociais. A memória é uma construção, mas não uma construção imparcial. É uma construção feita com sentimentos como felicidade ou medo. A memória é importante para entender como as pessoas viveram um evento, mas não pode ser usada para conhecer a verdade. Uma herança cultural pode usar a memória para mudar o discurso. A memória pode esquecer algumas partes de um evento ou período que podem levar a conflitos.

Memória de Mathilde Deavaud-Rainieri

A memória é uma informação armazenada na mente de uma pessoa que se conecta à história, lugares e experiências passadas. Pode ser uma experiência individual e compartilhada. A memória é frequentemente construída socialmente por uma família, um grupo de pessoas ou um país. A memória cria uma conexão com a herança pessoal e é frequentemente transmitida através das gerações. Também pode ser suprimido e propositalmente mantido quieto. No final, a memória é algo que um indivíduo escolhe manter em sua mente ou deixar de lado se é algo agradável ou algo que

seria bastante esquecido. É por isso que as sociedades de hoje são profundamente influenciadas por sua memória (boa ou ruim); a memória pode moldar o comportamento de uma sociedade inteira, do povo à política.

A memória é um tipo de herança intangível. Quando a memória é coletada, ela deve ser interpretada com cautela, pois pode ser tendenciosa. No entanto, a memória influencia a herança cultural tangível, como a lembrança de certos edifícios e lugares e os eventos / história a eles associados.

Memória de Noelia Agulla

Conexão de ocorrências históricas particulares que ilustram o passado de uma região, ocorrências memoráveis individuais e coletivas. Existe uma conexão com o passado, contribui para o processo de socialização e formação da ideologia, de modo que a memória ajuda as sociedades e os indivíduos a se desenvolverem e a definir sua ideologia e estilo de vida. É herdado de geração em geração, o que de alguma forma sempre implica distúrbios na vida de todos, no nível individual e nos diferentes grupos sociais. Poderíamos dizer que ele pode ser adaptado à identidade sócio-psicológica do sujeito. As sociedades tendem a ter uma opinião positiva sobre a memória e uma opinião negativa sobre o esquecimento. A parte da memória relacionada à definição de identidade nos coloca em contato com nossas raízes e nos mostra nosso futuro. Em suma, a memória deve sempre nos ajudar a evitar repetir os erros do passado (por exemplo, guerras, genocídios, etc.).

Mensagem e mídia . Mensagem é o objeto da comunicação. É a informação que o remetente envia ao receptor através de um canal de comunicação. Pela mídia, entendemos a ferramenta pela qual o processo de comunicação é realizado.

Mobilidade são deslocamentos que ocorrem em um ambiente físico e podem ser feitos por pessoas e bens de um lugar para outro, de um emprego para outro ou de um nível social para outro.

Museu por Océane Vercasson

A palavra "museu" vem do termo grego *museus*, a *divindade* em que viviam musas, companheiros de Apolo e guardiões das artes. Esta é uma instituição a serviço da sociedade, aberta ao público e, por extensão, o edifício que encarna a Instituição; uma verdadeira obra-prima arquitetônica. Suas principais tarefas são adquirir, preservar, estudar, exibir e comunicar o patrimônio cultural material e imaterial em objetivos educacionais, científicos, sociais e de lazer . Um museu é um link para o conhecimento . O primeiro museu foi construído em Alexandria: era um espaço público dedicado a estudos. Foi durante o Renascimento que a palavra museu faz o nosso significado real. Por volta de 1520, em Florença, um príncipe reuniu coleções e o chamou de "museu". Este significado muda na França em 1560. Significa uma sala onde são colocadas várias coleções não classificadas. No século XVIII, esses gabinetes se tornam museus, sob a dinâmica de dois eventos: a transição de uma estrutura privada para uma estrutura pública e a ascensão da classificação e da organização científica. As casas do Kunstmuseum Basel são o primeiro museu aberto ao público em 1671, seguido pelo Museu Ashmolean de Oxford, em 1683. Embora, em primeira instância, o museu tenha preservado todos os objetos valiosos, surgiu uma especialização . Hoje, existem amplas categorias: museu de arte, museu arqueológico, museu de história natural, ecomuseu, sociedade, história e museu técnico.

O Museu é uma instituição pública, sem fins lucrativos, a serviço da sociedade e de seu desenvolvimento. É dedicado à aquisição, conservação, pesquisa, comunicação, exibição ... para fins de estudo e educação e coleções de arte. Em um museu, as pessoas podem explorar suas crenças pessoais através de verdades universais. Um museu é o nosso elo com as crenças e a maneira de viver nos tempos passados.

Museu - O termo 'museu' vem da palavra grega antiga 'mouseion', que indica um lugar / templo dedicado às musas - os guardiões e fontes de conhecimento de Apolo. O termo agora evoluiu para denotar verdadeiras obras arquitetônicas, nas quais artefatos e outros objetos de importância são exibidos de maneira a comunicar seu papel na sociedade.

Museu - Um museu pode ser qualquer coisa; pode ser uma cidade inteira como Paris, mas também pode ser uma vila rural não muito turística. As próprias pessoas e suas casas também podem ser museus, pois não há limitação para um certo tipo de edifício, coleções ou outros ativos tangíveis. O debate permanece em torno de como os museus tratam a cultura e o patrimônio.

Nome. O que tem num nome? Os nomes podem estar impregnados de poder e podem representar nossa herança cultural. Por exemplo, o nome Adolf sempre será associado à Alemanha nazista e à necessidade de tirar ou destruir (uma parte da) história. O nome é então uma parte da cultura, que pode gerar divisões, mas também pode fazer as pessoas se unirem.

Narrativa é uma maneira de contar as ações realizadas por alguns personagens em um determinado momento e local. É também uma maneira de narrar eventos e experiências verdadeiras e falsas. Além disso, Ele também pode ser a arte, a técnica ou o processo de narrar ou contar uma história.

Nation por Mihaela Vidan

Uma *nação* é um grande grupo de pessoas unidas pela história, cultura ou idioma comum, que vivem em um território especificado, limitado por fronteiras, um país ou um estado. Além da definição estrita e mais cirúrgica, nação é um termo inclusivo, projetado para direcionar indivíduos que compartilham valores, aqueles que estão unidos pela história, aqueles que têm as mesmas crenças ou, pelo contrário, pensam exatamente da maneira oposta, para aqueles que têm raízes familiares antigas e aqueles que acabaram de aderir a uma identidade. Nação é o que as pessoas querem fazer dela. Se considerarmos a nação apenas olhando sua herança, podemos entender a palavra usando outra: legado. Podemos dizer que a nação pode ser uma construção social de todo tipo de idéias, valores, tradições e símbolos comuns passados de uma geração para outra. Ao mesmo tempo, não podemos falar de nação sem envolver os sentimentos. Como sendo uma construção social artificial, construída para servir a um propósito político, é fundamental transformar a idéia ou teoria fria, contendo vários elementos conceituais em uma parte viva da sociedade com a qual as pessoas podem se relacionar e aderir.

Identidade nacional e / ou grupal (coletiva / social / cultural / comunicativa) refere-se à identificação com um grupo de pessoas e a fazer parte dele, representada por tradições, cultura, linguagem e política distintas. A identidade nacional pode se referir ao sentimento subjetivo que se compartilha com um grupo de pessoas sobre uma nação, independentemente de seu status. A identidade nacional é vista como "uma espécie de consciência da diferença", um "sentimento, reconhecimento e distinção" entre os conceitos de "nós" e "eles". A expressão extrema da identidade nacional é o chauvinismo, que se refere à crença firme na superioridade do país.

Nação - Nação denota um forte senso de identificação e pertencimento a um estado, que não tem limites e nunca muda. No entanto, não é estático, pois os limites potenciais mudam ao longo da história. Trata-se de sentir que alguém faz parte de algo maior que si mesmo.

Natureza como as qualidades e características do ser humano. É equivalente ao mundo natural, ao universo físico ou ao mundo material. O conceito tradicional envolve uma separação entre os elementos naturais e os artificiais.

Nature por Mara Cristina

A natureza é o equivalente ao infinito. A natureza não pode ser retomada à existência presente, mas a tudo o que o passado, o presente e o futuro reúnem. A natureza é a força que reúne uma variedade de galáxias, plantas, animais, sistemas, paisagens e, é claro, a origem da humanidade. A natureza é o mundo material que nos cerca, a flora e a fauna que protegemos, a vida selvagem que desejamos conhecer, as florestas e oceanos que abrigam milhões de organismos, a energia e as mudanças climáticas que já sentimos. A natureza é a construção da vida. É o universo com todos os seus fenômenos. A natureza é a identidade da existência independente das pessoas, os recursos sem os quais as pessoas não poderiam viver, a essência de algo que existe, a fonte de crescimento e mudança. A natureza também é definida como o caráter básico da humanidade, como um caráter inato, como um comportamento, a totalidade do tempo e do espaço.

Natureza - Nada existiria se a natureza não estivesse lá. Por mais que os humanos fossem contra e tentassem mudá-lo, as forças da natureza são sempre mais fortes e podem transformar tudo o que foi construído ou tentado pelos seres humanos. A natureza é a essência da vida.

Objetos são tudo o que pode ser percebido por uma pessoa. Eles existem independentemente da nossa vontade e do nosso intelecto.

A tradição oral e o folclore se referem a tudo que é transmitido de geração em geração e espalha experiências e conhecimentos para as próximas gerações. Folclore é o conjunto de crenças, práticas e costumes tradicionais de um grupo de pessoas ou cultura. As histórias da tradição oral são aquelas que um povo constrói, coleciona e leva adiante como parte de seu mundo cultural. O folclore aparece principalmente na tradição oral, embora a transmissão oral não seja suficiente para distinguir o folclore do não-folclórico. Por outro lado, se uma história for transmitida apenas "impressa" e não de maneira oral, seria considerada uma "produção literária baseada em um modelo popular, mas isso não é o mesmo que o modelo popular". O folclore inclui épicos, tradições orais também são uma maneira de analisar como uma sociedade pode se definir. Uma tradição oral pode desaparecer se uma sociedade julgar que não precisa mais dela.

Tradição oral - A tradição oral é um método de comunicação destinado a preservar e transmitir mais tradições e culturas. Pode mudar com o tempo e, cada vez que uma história é recontada, novas variações são criadas. A tradição oral é um enorme domínio das artes e da cultura.

Othering por Helena González Doval

Como 'outro' se refere a qualquer pessoa que se separa do sujeito e implica idéias de identidade e formação de subjetividade, outro descreveria o processo pelo qual uma diferença é usada e transformaria as características do outro (chamado de 'alteridade'), de modo a criar um grupo e um grupo externo. O grupo externo seria o dominado, cuja identidade é considerada inexistente e que pode estar sujeita a discriminação por parte do grupo externo.

Do ponto de vista pós-colonial, e cunhado por Gayatri Spiveak, othering se refere ao processo pelo qual o discurso imperial cria "outros" e descreve as várias maneiras pelas quais o discurso colonial produz seus súditos. Enquanto o "Outro", com capital "O", corresponde ao foco do desejo ou poder em relação ao qual o sujeito é produzido, o "outro" é o sujeito excluído ou "dominado" criado pelo discurso do poder. No entanto, é um processo dialético porque o outro colonizador é estabelecido ao mesmo tempo em que os outros colonizados são produzidos como sujeitos.

Outro - O outro é produzido por e através do discurso. Podemos identificar dois tipos de outros: (1) o 'O'ther, que se refere ao outro que possui um status mais elevado, por exemplo, o turista; (2) o outro, que se refere aos habitantes locais que se transformam em outros, criando assim grupos de entrada e saída. Olhando para a Europa, podemos nos perguntar quem são os outros da Europa. // Perguntas: Como o 'O' - 'o' na outra maneira pode ser visto / entendido? - Pode também ser vista como a divisão entre dominador e dominado, na qual o 'O'her poderia ser colonizador e o 'o'her poderia ser o colonizado. Esses conceitos são muito relevantes para a Europa no contexto de aumento da migração, onde o migrante é geralmente visto como o outro. Olhando para o africanismo ou o asiático, onde os africanos ou asiáticos são os "outros" colonizados, do ponto de vista do turismo, há uma questão de como uma identidade é criada em relação às diferenças (culturais) reais que existem.

Past-ness é um status de estar no passado. A qualidade subjetiva de algo que é lembrado em vez de ser experimentado no momento.

O desempenho é uma maneira particular de agir ou se comportar.

A organização de lugares é uma abordagem multifacetada relacionada ao planejamento, design e gerenciamento de espaços públicos em conexão com as comunidades que habitam esse espaço. Aproveita os bens, inspiração e potencial de uma comunidade local, com a intenção de criar espaços públicos que promovam a saúde, a felicidade e o bem-estar das pessoas. É um processo e uma filosofia.

Poder é a capacidade que alguém tem que pedir. Além disso, influência ou autoridade sobre outras pessoas (uma pessoa ou um grupo de pessoas).

Preservação é a ação de preservar algo. Faça-o durar, em seu estado anterior. Cuidar de uma construção, cenário natural ... de valor histórico. Por exemplo, para cuidar de um ambiente natural.

Reconstrução é a ação de reconstruir. Construir algo que existia no passado e foi destruído.

Restauração, de Boukedjar Tarek

Restauração é a ação de devolver algo a um ex-proprietário, local ou condição. Retornando a uma posição ou condição anterior. Além disso, o reparo ou conservação de obras de arte. Por exemplo, reparo ou manutenção de obras de arte ou restauração do regime político que havia sido substituído por outro. A restauração é o conceito que pode ser aplicado tanto a materiais quanto a bens imateriais. No caso das artes, esse procedimento foi discutido a partir do Renascimento. Durante muito tempo, a restauração foi o procedimento destinado a restaurar bens como pinturas, esculturas e monumentos em sua forma original. No século 19, a discussão foi intensificada por autores como John Ruskin, que disse que a restauração é uma mentira, e Viollet-le-Duc, restaurador francês que estava apoiando a teoria de que pela restauração deveria realmente completar as partes ausentes com uma reinterpretação baseada em a ideia original. No século XX, autores como Camilo Boito e Cesare Brandi estavam defendendo a perspectiva que dizia que a restauração deve respeitar os traços do tempo, o que significa restaurar a arte à sua condição original é de fato uma falsificação histórica e estética. Essa ideia é o fundamento das discussões contemporâneas e fica na base das Cartas Patrimoniais.

Repensando e re-contextualizando o patrimônio de Neringa Kavaliauskaite

O patrimônio tangível, por um lado, pode ser visto como edifícios grandiosos, monumentais, "antigos" e estéticos, locais ou artefatos que têm um significado "estático". Através do discurso hegemônico, a necessidade de preservar, conservar e transmitir patrimônio às gerações futuras é uma das principais preocupações. Esse discurso baseia-se no conhecimento, julgamento científico ou estético de especialistas técnicos e estéticos, cuja maioria dos trabalhos e conhecimentos técnicos são contemplados em monumentalidade e artefatos inatos. No entanto, torna-se mais difícil anexar interpretações alternativas de locais específicos do patrimônio, enquanto especialistas em patrimônio meio que traçam limites sobre valores e significados alternativos do patrimônio. Conseqüentemente, os visitantes são impelidos a 'consumir patrimônio' acriticamente de maneira passiva, enquanto são acompanhados por especialistas ou representantes de locais históricos, que instruem o público a perceber certos locais históricos e não necessariamente como se envolver com esses locais de maneira mais ativa. Ao fazer isso, o patrimônio poderia ser visto como uma prática cultural ativamente experimentada, usada e interpretada, em vez de ver esses locais de longe como entidades que nunca mudam, cujos significados são estáticos e não são negociados (Smith, 2006).

Repensando e re-contextualizando o patrimônio. O ato de repensar o termo patrimônio. A tentativa de adaptar o patrimônio cultural às necessidades contemporâneas. Para isso, muitas mudanças precisam ser feitas porque as sociedades mudaram radicalmente nas últimas décadas.

Repensando e reconstruindo o patrimônio - O patrimônio tangível é frequentemente associado a construções ou artefatos estéticos. Contra o conhecimento especializado, é difícil atribuir outros significados a esses objetos do patrimônio tangível, e os visitantes são usados para consumir o patrimônio de forma não crítica. Observando, por exemplo, o Palácio Real de Amsterdã, os passeios regulares mencionam apenas que era anteriormente o município, enquanto os passeios especializados, como o Black Heritage Tours, apontam para o fato de que o prédio era a sede da Sociedade do Suriname (Suriname é uma das antigas colônias holandesas). O Monumento Nacional na Praça Dam contém 11 urnas cheias de solo de áreas de execução das províncias holandesas; no entanto, recentemente houve debates sobre a adição de uma 12ª urna com solo da Indonésia (antigas Índias Orientais). Portanto, não podemos ver os monumentos como estáticos e precisamos ser ativos para fornecer significados diferentes. // Perguntas: Quem tem o direito de recontextualizar e dar interpretações alternativas à herança? Esses novos significados serão aceitos pelas elites? -

Esse é um problema comum no negócio de patrimônio, que é geralmente abordado no gerenciamento do site, mas etnias específicas que têm uma conexão histórica com o site também devem estar envolvidas. Como outro exemplo, na Romênia, o regime comunista tentou apagar qualquer vestígio da antiga monarquia, utilizando, por exemplo, os palácios reais como prédios administrativos. Este é um caso de abordagem de cima para baixo para a construção de mudanças de propósito. O mesmo aconteceu depois dos anos 90, quando muitos outros monumentos foram reinterpretados como um meio de apagar qualquer vestígio do antigo período comunista.

Os sentidos afetam ou expressam um sentimento. São mecanismos fisiológicos produzidos através dos órgãos do toque, do paladar, etc., que permitem perceber elementos externos ou internos. Eles também são uma função da nossa mente que está relacionada às percepções externas. Eles também são uma função da mente que está ligada à sensação. Qualquer capacidade especial de percepção, estimativa, apreciação etc. Além de sua definição formal, os sentidos geralmente estão ligados ao lado intangível de conceitos como história, cultura ou patrimônio.

Tecnologia por Chance Matthew Williams

A tecnologia é composta por ferramentas, máquinas e métodos que podem ajudar na preservação, restauração, reconstrução ou aquisição de patrimônio material e imaterial. Cada vez mais, o uso da tecnologia na forma de câmeras, imagens em 3D, vídeos e a Internet permitiu a preservação e a democratização do material tradicional e do patrimônio cultural imaterial em formato digital. A evolução da tecnologia em si é uma forma de patrimônio científico e cultural que varia de ferramentas da idade da pedra a invenções modernas, como o computador. A tecnologia desempenhou um papel central na Europa, especialmente em seu patrimônio industrial, onde vários avanços, como o motor a vapor, impulsionaram a revolução industrial que reformulou o continente, transformando as culturas folclóricas tradicionais e lançando as bases para uma Europa moderna.

Valor é a importância, o valor ou a utilidade de algo apreciado do ponto de vista objetivo ou emocional / pessoal.

Valores - Valores são as crenças fundamentais que informam nossa atitude e guiam nosso comportamento em relação ao patrimônio e a uma variedade de outros aspectos. Eles estão associados ao patrimônio como uma ferramenta para organizar e construir ativamente a sociedade. Os valores podem ser divididos em (1) valores individuais e (2) coletivos, no entanto, é importante levar em consideração que os valores individuais, embora possam ser pessoais, são definidos pelo grupo do qual fazem parte. Eles são definidos pelo social, embora não sejam escritos em pedra. Além disso, especialmente no patrimônio, existe uma pretensão de tornar os valores mais universais do que realmente são.

A arquitetura vernacular é um estilo arquitetônico projetado com base nas necessidades locais, disponibilidade de materiais de construção e refletindo as tradições locais. Inicialmente, a arquitetura vernacular não usava arquitetos com formação formal, mas baseava-se nas habilidades de design e na tradição dos construtores locais. No entanto, desde o final do século 19, muitos arquitetos profissionais trabalham nesse estilo, tentando manter sua tradição. Ele tende a evoluir ao longo do tempo para refletir o contexto ambiental, cultural, tecnológico, econômico e histórico em que ele existe. Para concluir, podemos acrescentar que cada região tem necessidades diferentes e particulares. É isso que cria automaticamente a originalidade de sua própria arquitetura vernacular.

Vernacular - Vernacular significa nativo de um lugar específico. Na discussão do patrimônio, vernáculo refere-se a características locais e utilidade no ambiente construído. Como tal, o vernáculo pode ser sobre o contexto ou sobre o tópico ./

Un *lexic* pentru o mai bună înțelegere a patrimoniului cultural: Test de cercetare terminologică realizat de studenți

Afect de Dagný Davíðsdóttir

Afectul este cu două fețe, constă din capacități corporale de a afecta și de a fi afectate care apar și se dezvoltă în concert (Ben Anderson). Cu toate acestea, nu trebuie să fie un corp, poate fi orice. Afectele sunt peste tot și sunt conectate la orice, de exemplu lucruri materiale, oameni, idei și alte efecte. Ele pot fi conectate la ceva popular, ceea ce duce la mulți oameni să simtă aceeași afectare din partea lui. Dar ce este? Afectul este un concept curios. Un grup mare de oameni poate fi afectat în același mod în timp ce ascultă o cântăreață de operă, când părul de pe brațul lor se ridică în același timp. Dar, deși toate le simt, este și un moment cu adevărat personal. Multe amintiri diferite, conexiuni cu alte persoane și lucruri materiale îi fac pe oameni să fie afectați.

Afectele sunt pozitive și negative. Nu doriți să aveți o pernă pe canapea de la inamicul dvs., perna afectează vă oferă emoții destinate inamicului. Este o „întâmplare” între tine și perna ta. Afectele îi ajută pe oameni să aleagă lucruri materiale, prieteni, îndrăgostiți și așa mai departe. Îți poate îmbunătăți și identitatea, de exemplu atunci când te-ai mutat într-o altă țară, dar alegi mobilier și decorațiuni din casa ta care îți amintesc de țara ta veche.

Afectare - Afectare este un termen etnologic / antropologic care se referă la capacitățile corporale de a afecta și de a fi afectat de ceva sau de cineva. Deși este o experiență foarte personală, se poate conecta la ceva foarte popular, cum ar fi o melodie pop, care poate fi vorba despre sfâșieturi de inimă, care este destinată unui public divers, dar fiecare individ îl trăiește personal. Prin urmare, afectul este ușor de integrat în toate.

Arhitectură de Bouchet Ludivine

Potrivit site-ului Larousse, arhitectura este: Arta construcției // Stilul, caracteristicile / particularitățile și structura unei clădiri. // Arta marcării unei piese de artă.

În aceste definiții, putem găsi toate elementele referitoare la arhitectură: artă, stil, aspect tehnic și mod de construire. Să vedem etimologia arhitecturii cuvântului. La început, acest câmp se referea la închiderea și acoperirea spațiilor. Arhitectul a fost omul care a condus muncitorii. Cu toate acestea, aspectul istoric lipsește. Arhitectura are un aspect european destul de important, deoarece stilurile arhitecturale și monumentele simbolice au trecut granițele de-a lungul anilor. În Antichitate, construcțiile romane s-au răspândit prin Europa. Astăzi, ele sunt un patrimoniu cultural important. În Evul Mediu, arhitectura nu a avut nicio legătură cu arta. Arhitectul conduce doar lucrătorii și avea o reputație cu adevărat proastă. Oamenii au atentat doar la clădirile religioase. În perioada Renașterii, Arhitectura a devenit o artă. Arhitect a devenit artiști. Au lucrat cu instrumente și au făcut planuri reale. Arhitectura este folosită pentru a trimite un mesaj, pentru a arăta că aparțin unui grup. Arhitectura devine un ritual.

În primul articol din legea arhitecturii din 1977: „Arhitectura este o expresie a culturii. Creația arhitecturală, calitatea construcțiilor, inserția armonioasă în mediul lor, respectarea peisajelor naturale și urbane și a patrimoniului sunt de interes public”.

Arhitectură - Arhitectura reprezintă o metamorfoză de la utilitate la o declarație de cultură, de la religie la o declarație de putere și avere. Deși se poate uni (de exemplu motive islamice în Art Nouveau, care este un stil arhitectural european), se poate împărți, de asemenea, deoarece este o declarație a puterii față de celălalt. De exemplu, Paris folosește arhitectura din secolul al XVIII-lea ca o declarație de avere.

Autenticitate de Lauren Rae Joenoos

Autentic se referă la ceva care este original. Reprezintă adevărata natură sau credințele adevărate. Adevărat în sine, nu este copiat sau falsificat.

Autenticitatea este adesea considerată ca fiind fiabilitate, înțâietate, autenticitate și originalitate (Pine & Gilmore, 2008; Kolar & Zabkar, 2010; Molleda, 2010). Autenticitatea este întotdeauna legată de percepția unei persoane despre ceva autentic sau inautentic, care este modelat de fundalul cuiva și într-un anumit context. Există o relație între „centrul” cuiva al propriei culturi și a societății și modul în care această persoană vede alte culturi și societăți și dă un sens legat de autenticitate (Cohen, 1979). Conceptul de experiență și autenticitate sunt văzute ca împletite. S-ar putea afirma că nu există un alt tip de autenticitate decât „autenticitatea percepută”. Autenticitatea nu este un concept care descrie trăsături inerente ale obiectelor sau relațiilor, ci este o valoare dată de persoana care o percepe, la nivelul ontologiei (Olsen, 2002). Pe măsură ce lumea noastră devine din ce în ce mai conectată, iar cunoștințele devin din ce în ce mai disponibile, din cauza globalizării, ceea ce a fost autentic cu ceva timp în urmă, s-ar putea să nu mai fie perceput ca autentic astăzi. Autenticitatea percepută nu este ceva stabilit, ci ceva care se schimbă în timp și este contextual (Molleda, 2010). (Cohen, E. (1979). A Phenomenology of Tourist Experiences. // Kolar, T. & Zabkar, V. (2010). Un model de autenticitate bazat pe consumatori: un Oxymoron sau Fundația de marketing al patrimoniului cultural? Managementul turismului), Vol. 31, p. 652-664. // Molleda, JC (2010). Authenticity and the Construct's Dimensions in Public Relations and Communication Research. Journal of Communication Management, Vol. 14: 3, p. 223-236. // Olsen, K. (2002). Authenticity as a Concept in Tourism Research. Tourist Studies, Vol. 2: 2, p. 159-182. // Pine, JB & Gilmore, JH (2008). Opt principii strategice Autenticitate. Strategie & Leadership, Vol. 36: 3, p. 35-40.

Autenticitate de Neringa Kavaliauskaite

Autenticitatea este percepția a ceea ce este autentic, real sau adevărat. Acest concept poate fi clasificat în mod tradițional ca obiectiv, constructiv, postmodern, existențial și, de asemenea, poate fi perceput ca o construcție socială a oamenilor, ceea ce implică sensuri diferite a ceea ce este exact autentic. Pot fi două forme de descriere a acestui fenomen - indexical (consideră tipurile de autenticitate despre care se crede „originalul” sau „realul”) și autenticitatea iconică (reflectă și seamănă cu forma inițială). În ceea ce privește producția culturală autentică, aceasta poate fi autentică în sensul că este rezultatul unui proces de ambarcațiune autentic sau al unui produs, atracția istorică poate fi autentică în raport cu locația sa autentică. La nivel global, produsele autentice din punct de vedere cultural pot fi găsite pentru a se simți conectați la alte tradiții culturale ca parte a comunității globale.

Autenticitate - Autenticitatea este adesea înțeleasă în termeni de fiabilitate și originalitate și se bazează pe percepții personale care, la rândul lor, sunt modelate de valori și contexte particulare. De fapt, se poate susține că nu există altă autenticitate decât autenticitatea percepută. Din perspectivă turistică, ne-am putea întreba este autentică pizza mozzarella? Mâncarea este autentică sau joacă un rol în jur? Este pizza autentică acasă, dar gătită este conformă unei rețete moderne (ized) sau este autentică pizza atunci când este gătită conform unei rețete vechi și mâncată într-un restaurant tradițional dintr-un oraș istoric? Unde se încheie autenticitatea? Luând Notre Dame la Paris, reconstrucția din secolul al XIX-lea conform ideilor vremii este autentică sau poate fi considerată autentică doar clădirea în forma sa originală? De ce ceva nou și modernizat nu poate fi considerat autentic?

Credința este o acceptare a faptului că o afirmație este adevărată sau că există ceva sau este stabilită ca o opinie personală.

Apartenența se referă la faptul că face parte dintr-un întreg. De asemenea, sentimentul că ceva ne aparține ca indivizi sau societății noastre.

Implicarea civică și dezvoltarea societății. Angajamentul civic sunt atât procese politice, cât și non-politice, care presupun că toți membrii comunității pot participa la viața civică. Dezvoltarea socială se referă la dezvoltarea atât a capitalului uman cât și social al unei societăți. Scopul angajamentului civic este de a aborda preocupările publice și de a promova calitatea întregii comunități. Dezvoltarea societății încearcă să explice schimbările calitative din structura

societății, care ajută la atingerea mai bună a obiectivelor acesteia. Dezvoltarea este un proces de schimbare socială. În ultimele cinci secole, acest proces a crescut în viteză și intensitate, cu o creștere accentuată a accelerării în ultimele cinci decenii. Aceste schimbări pot fi legate de implicarea activă a cetățenilor care în lumea contemporană sunt liberi să își exprime opinia cu privire la nevoile societății. Mecanismul de bază care duce la schimbări sociale crește conștientizarea rezultatelor unei mai bune organizări. Când societatea detectează noi și mai bune oportunități de progres, dezvoltă noi forme de organizare pentru a exploata cu succes aceste noi deschideri.

Implicarea civică - Implicarea civică este procesul de participare activă la evoluția unei comunități. Poate adopta forme diverse, cum ar fi abordările de sus în jos sau de jos în sus, dar reprezintă în toate cazurile voința oamenilor transformați în acțiune și de a lucra spre un rezultat / societate ideal. Activismul este o formă de implicare civică care pornește de jos, de la inițiative locale și se propagă în timp, pentru motive mai înalte. Cu toate acestea, activismul poate fi întâmpinat cu reticența părților interesate și a autorităților.

Călărie clasică de Maria Jose Sanchez

Definiție conceptuală dată în perioada modernă timpurie filozofiei și metodei de instruire și manevrare a cailor, urmată de învățăturile lui Xenophon (430 - 354 î.Hr.), un filosof grec, călăreți și general militar care a petrecut o mare parte din viața sa antrenând caii pentru mai multe cavalerii militare grecești. Educația sa centrală s-a rotit în jurul ideii de parteneriat și cooperare între cal și călăreț, mai degrabă decât folosirea forței brute și a compulsiilor (Sargent, S. (2016). Călărie clasică și pericolele din discursul autorizat al patrimoniului cultural imaterial emergent. International Journal de patrimoniu necorporabil, 11, 36-53). El a aplicat un astfel de principiu pentru a dezvolta modalități de antrenament și exercitare a calului pentru mișcări specifice de cavalerie utile pe câmpul de luptă. Termenul clasic a fost accoined în timpul perioadei renascentiste, moment în care a existat un interes retrețit în texte antice, cum ar fi teatrele Xenophon au scris, în cadrul ei opera sa cea mai importantă numit pe calariei. Mai mult, disciplina pansamentului clasic a evoluat de la antrenamentul cailor de cavalerie, dezvoltându-se în ceea ce este cunoscut astăzi drept pansament competitiv. Mai multe școli de pansament clasice și-au bazat învățăturile în ideea lui Xenophon de a călări în armonie cu calul, în loc de a fi împotriva lui.

Călărie clasică - Călărie clasică poate fi considerată o artă, un sport sau un material cultural. În vremurile anterioare, aceasta era mijlocul principal de transport pentru multe popoare din întreaga lume și, prin urmare, caii erau folosiți ca utilitate, fără încercări de a umaniza sau de a forma orice fel de legătură psihologică în numele călărețului. Dacă călărețul devine un element cultural distinct depinde de modul în care ființa umană se raportează la animal. În prezent, există încercări de a desemna călăria clasică ca moștenire intangibilă.

Communitas (normativ și spontan) de Gunnar Óli Dagmararson

Communitas este un stat care poate apărea în cadrul grupurilor, a două sau mai multe persoane, într-o perioadă liminală sau în stare liminală. Starea pe care o considerăm a fi starea obișnuită a vieții de zi cu zi este abandonată și se adoptă o stare de comportament alternativă - care nu suntem obișnuiți să practicăm -. În timp ce se află în această stare liminală, indivizii sunt eliberați de cerințele de zi cu zi și sunt la un loc cu tovarășii lor. Mai mult, Communitas poate fi împărțită în doi termeni, comunitas normativă și comunitas spontană. Normativul este starea care prevalează. De exemplu, în biserici, când adunarea se adună pentru a se ruga lui Isus Hristos. Deși toată lumea se află în biserică cu scopul de a se ruga „puterii superioare”, este puțin probabil ca toată lumea să se regăsească „în Hristos” în această circumstanță. Spontanul este contrar normativului în sensul că nu este organizat, ci mai degrabă provine din conștiința individuală și, prin urmare, congregația se poate găsi depășită de Duhul Sfânt. Prin urmare, oamenii sunt înălțați, măturați și preluați în comunitate.

Communitas - Communitas este un termen antropologic care se referă la acțiunea colectivă în numele unei comunități. Luând exemplul fotbalului, când suporterii cântă sau reacționează la goluri, se poate vorbi despre comunicări spontane. Când toată lumea stă și cântă de-a lungul imnului, se poate vorbi despre comunitas

normative. Întrebarea este cum se poate transforma ceva de la spontan la normativ? Protestele, de exemplu, par în general organice și spontane. Cu toate acestea, în timp și cu organizarea, ele devin normative.

Continuitatea se referă la existența consecventă a ceva de-a lungul unei perioade de timp.

Diversitatea culturală ca moștenire culturală de Sæunn Ólafsdóttir

În anul 2001, UNESCO a publicat o declarație privind importanța diversității culturale ca moștenire culturală. A fost o ocazie pentru inițiativă de a-și lămuri convingerea că un dialog între diferite culturi este cel mai bun mod de a păstra pacea în lume și de a respinge ideea că ciocnirile culturale sunt inevitabile atunci când se întâlnesc oameni din medii culturale diferite. (Stenou, 2002). Declarația a fost inovatoare, deoarece diversitatea culturală a fost descrisă în primul articol drept „moștenirea comună a umanității și ar trebui recunoscută și afirmată în beneficiul generațiilor prezente și viitoare. „ Declarația afirmă, de asemenea, că obiectivul său este de a promova conservarea diversității culturale ca un tezaur viu și regenerabil, care nu trebuie privit ca neschimbat, ci ca un proces dinamic care garantează bunăstarea omenirii.

Globalizarea și mobilitatea oamenilor între continente au schimbat comunitățile occidentale în ultimele decenii. Acest lucru a fost cunoscut pentru a crea o anumită tensiune și sentimente de ostilitate față de noi cetățeni și neînțelegere între grupurile culturale. Este important ca toți indivizii să fie respectați și să experimenteze sentimentul de apartenență la societate. Pentru persoanele care se mută într-un mediu cultural diferit, poate fi, de asemenea, o provocare să se adapteze la noile circumstanțe. Cultura gazdă va cere cerințe de adaptare, dar cerințele pentru adaptare pot fi atât vag, cât și prost definite. Sentimentul apartenenței la comunitate este important pentru individ din două motive: în scopul de a îndeplini aspirațiile sociale și culturale ale societății sale și de a construi o identitate sănătoasă (Ingvarsson 2016). Starea de bine este unul dintre aspectele fundamentale ale drepturilor omului, despre care se poate spune că se referă la cât de mulțumită este o persoană cu sănătatea mentală și fizică, sentimentul de apartenență la cineva, securitatea financiară și oportunitatea de a lucra la ceva care contează. .

Sandell (2007) subliniază că muzeele au potențialul de a lucra la aceste obiective într-o varietate de moduri. În cea mai mare parte, muzeele au fost considerate a avea un rol cultural mai degrabă decât social. Dar muzeele sunt într-o poziție unică pentru a promova egalitatea, deoarece vocea lor este respectată și recunoscută ca fiind de o importanță culturală ridicată. Astfel, puterea lor ca instrument de schimbare socială a fost subestimată.

Muzeele sunt un loc ideal pentru deliberarea și celebrarea diversității culturale, construind punți între grupuri, consolidând un sentiment de comunitate, apartenență și incluziune. Scopul muzeelor a fost întotdeauna de a proteja și disemina informațiile despre moștenirea culturală. Prin urmare, trebuie să fim deschiși să inventăm noi modalități și idei cu privire la modul în care muzeele pot păstra și manifesta diversitatea culturală. Pe lângă schimbul de informații și divertisment, muzeele au, de asemenea, potențialul de a fi organizații responsabile din punct de vedere social, care vizează promovarea egalității și bunăstării tuturor cetățenilor. . (Ingvarsson, L., Egilson, ST, & Skaptadottir, UD (2016) „Vreau o viață normală ca toți ceilalți“: Viața de zi cu zi a solicitanților de azil în Islanda Jurnalul Scandinav de terapie ocupațională, 23 (6), 416- 424., DOI: 10.3109 / 11038128.2016.1144787. // Sandell, R. (2007). Muzele și combaterea inegalității sociale: roluri, responsabilități, rezistență. Muzele și comunitățile lor, 95-113. // Stenou, K. (2002). Declarația universală UNESCO privind diversitatea culturală . Serie de diversitate culturală, 1, 61.)

Diversitate culturală de Sæunn Ólafsdóttir

Diversitatea culturală este moștenirea comună a umanității, așa cum este declarat în Declarația universală a Unesco privind diversitatea culturală. În declarație se precizează că „cultura ia forme diverse în timp și spațiu. Această diversitate este concretizată în unicitatea și pluralitatea identităților grupurilor și societăților care formează omenirea. Ca sursă de schimb, inovație și creativitate, diversitatea culturală este la fel de necesară pentru omenire, deoarece biodiversitatea este pentru natură. În acest sens, este moștenirea comună a umanității și ar trebui recunoscută și afirmată în beneficiul generațiilor prezente și viitoare : „ Societățile noastre devin din ce în ce mai

diverse, de aceea este important să încurajăm comunicarea pașnică între grupuri de diferite tipuri și identități. Permițând tuturor cetățenilor să participe și să fie incluși și respectați în societate, garantează pacea și viața publică înfloritoare.

Diversitate culturală - Diversitatea culturală este un concept social care se referă la diversitatea și la comunicarea și includerea pașnică a tuturor oamenilor de toate etniile în viața publică. Este vorba despre posibilitatea de a accepta oamenii și de a le permite să se simtă bineveniți. Cu toate acestea, cum se poate realiza diversitatea, dacă nu vorbim de etnie? Diversitatea este tot acolo. Toate lucrurile hutu și tutsi erau deja diverse. Coloniștii au folosit această diversitate pentru a împărți.

Durabilitatea culturală se referă la sporirea înțelegerii și la determinarea rolului culturii în dezvoltarea durabilă.

Educație și cunoștințe. Educația este procesul de a ajuta procesul de învățare. Cunoașterea poate fi fapte sau informații dobândite de o persoană prin educație. Cunoașterea a fost întotdeauna scopul educației. Oricum, putem observa că în ultimii ani oamenii nu acordă atenție cunoștințelor, ci în promovarea examenelor și obținerea de certificate. Prin urmare, accentul se concentrează pe înțelegerea formatului examenelor, astfel încât tinerii nu reușesc să dețină cunoștințele de bază ale diferitelor materii care îi ajută să creeze o personalitate completă.

Elita este o minoritate selectă cu influență sau autoritate asupra altor persoane (o persoană sau un grup de oameni).

Emoție de Anna Solovyeva

Emotonul este reacția unui individ la mediul său, la alți indivizi și la evenimente. Emoțiile includ atât starea interioară a individului, cât și semnele externe prin care emoțiile unuia sunt făcute cunoscute celorlalți. Pe de o parte, emoțiile, cum ar fi bucuria, tristețea, frica, emoția sau anxietatea sunt legate de reacții biologice, iar unele dintre manifestările emoționale pot fi involuntare sau inconștiente: de exemplu, o persoană transpiră sau tremură. Pe de altă parte, manifestarea emoțiilor sau suprimarea unor astfel de manifestări este profund adâncită într-o cultură din care face parte un individ. Ideile unui comportament emoțional adecvat sau impropriu în orice comunitate dată fac parte din moștenirea comunității și depind de istoria, tradițiile, religia sa. Tipurile de răspunsuri emoționale așteptate în comunitate sau denunțate de aceasta ies în lumină în artă și media: în modul în care emoțiile sunt descrise în literatură, afișate în filme sau chiar în știri zilnice. Aceste dovezi culturale contribuie la identitatea comunității și la imaginea ei exterioară și interioară a acesteia. Răspunsurile emoționale pot fi un limbaj care îi ajută pe membrii comunității, precum și pe cei din afară, să înțeleagă ce se întâmplă - dar aceleași date, atunci când sunt insuficient înțelese, pot da naștere la numeroase neînțelegeri și prejudicii, astfel încât unele comunități sunt etichetate ca apelante, lipsite de simpatie, superficiale, nepoliticoase sau, dimpotrivă, rafinate și subtile.

Emoțiile sunt un mod în care un individ participă la ceva ce se întâmplă în mediul său. Combinația de stări mentale, expresii psihosomatice și stări cu reacții biologice în organism. Este ceea ce o persoană „simte”, nu ca o simplă senzație, ci ca ceva mai profund, cu impact asupra organismului. Emoțiile diferă de sentimente, deoarece au un impact mai mare asupra corpului nostru (emoțiile ne schimbă de obicei starea sufletească, comportamentul, ritmul cardiac, etc.) și „sufletul” și este aproape întotdeauna exprimat (față, voce, postură corporală) și poate fi observat de către alții. Este foarte dificil să controlați emoțiile printr-un efort conștient. Emoțiile pot fi văzute ca sentimentele noastre individuale. De obicei, înfloresc atunci când o persoană simte empatie cu cineva sau ceva. De asemenea, emoțiile ar putea fi văzute ca o parte a culturii noastre colective sau a moștenirii.

Emoții - Considerând Muzeul Dezbinărilor ca un exemplu care în sine poate fi foarte expresiv, emoțiile se referă la modul în care calibrăm și reacționăm, fiecare în mod diferit, la experiențele de viață și la moștenire. În timp ce emoțiile pot să nu fie personale, de obicei ele transcend partea materială a moștenirii.

Grup etnic de José Carlos Rodeiro

Grup de oameni din aceeași rasă sau națiune. Se identifică între ei pe baza unor asemănări precum experiențe ancestrale, lingvistice, sociale, culturale sau naționale. Spre deosebire de alte grupuri sociale (definite prin statut economic, vârstă sau hobby-uri), grupul etnic este adesea un statut moștenit bazat pe societatea în care trăiește. În unele cazuri, poate fi adoptat dacă o persoană se mută într-o altă societate. Apartenența la un grup etnic tinde să fie definită de moștenirea culturală comună, miturile de origine, istoria, patria, limba sau dialectul, sisteme simbolice precum religia, mitologia și ritualul, gătitul, stilul vestimentar, arta și aspectul fizic. În multe cazuri, grupurile etnice, derivate istoric din aceeași populație fondatoare, continuă adesea să vorbească limbi similare sau înrudite și împărtășesc un fond genetic similar. Prin schimbarea de limbă, aculturație, adopție și convertire religioasă, uneori este posibil ca indivizii sau grupurile să părăsească un grup etnic și să devină parte a altuia (cu excepția grupurilor etnice care subliniază puritatea rasială ca criteriu cheie al apartenenței). Grupul etnic este adesea folosit ca sinonim pentru termeni ambigue, precum națiunea sau poporul. În limba engleză, poate avea și conotația a ceva exotic (a se vedea „restaurant etnic”, etc.), în general legate de culturile celor mai recente imigranți, care au ajuns după populația fondatoare a unei zone stabilite.

Grup etnic de Roxana Mitroi

Un grup etnic este definit frecvent ca o categorie de persoane care împărtășesc o identitate etnică și se disting prin alte grupuri prin asemănări particulare. Aceste asemănări sunt stabilite pe baza unui context cultural comun care include elemente de patrimoniu, strămoși, limbaj, precum și sisteme de simboluri. Este important de menționat, totuși, că grupurile etnice nu trebuie confundate cu grupuri rasiale, grupuri naționale sau alți termeni deopotrivă, întrucât distincția etnică se face pe baza unei culturi comune, mai degrabă decât a unor caracteristici fizice sau apartenență la o națiune. stat. Ca atare, în Europa, se pot identifica mai multe grupuri etnice indigene și non-indigene, precum olandezi, galezi și romi, printre altele, la fel de importante. Legând de discursul patrimoniului european, grupurile etnice joacă un rol semnificativ în definirea unei identități europene, având în vedere concentrarea instituțiilor europene de cultură și educație asupra diversității și multiculturalismului. Cu toate acestea, integrarea moștenirii etnice într-un patrimoniu european mai larg poate aduce provocări și trebuie tratată cu atenție pentru a încuraja solidaritatea, unitatea și înțelegerea dintre și în cadrul grupurilor etnice, mai degrabă decât să funcționeze ca origine a inegalității și discriminării. (Applebaum, RP & Chamblis, WJ (1997). Sociologie: o scurtă introducere. New York City, NY: Longman. // Caffyn, A. & Lutz, J. (1999). Dezvoltarea produsului turistic de patrimoniu în multi-etnice. orașe. Tourism Management 20 (2), pp. 213-221. // Peoples, J. & Bailey, G. (2010). Humanity: An Introduction to Cultural Anthropology (ediția a 9-a). Belmont, CA: Wadsworth, Cengage învățare.)

Grup etnic - Un grup etnic este o categorie de persoane care împart o identitate particulară, bazată pe un context cultural comun care poate include moștenire, strămoși și limbă. Deși uneori sunt utilizate ca în mod interschimbabil cu grupuri rasiale sau naționale, grupurile etnice se disting prin cultură, mai degrabă decât prin caracteristici fizice sau apartenență la statul național. Întrucât instituțiile europene acordă o mare atenție diversității culturale, grupurile etnice joacă un rol important în definirea unei identități europene.

Grup etnic - Un grup etnic este un grup care are ceva în comun. În timp ce grupul etnic și națiunea sunt utilizate în același mod, grupurile etnice sunt, de fapt, definite de cultură. Cu toate acestea, această separare ar putea fi contraproductivă, deoarece este dificil să se evite națiunea grupurilor etnice. Avem nevoie de noțiunea de „grupuri etnice” pentru a da un sens lumii, dar trebuie să fim conștienți că aceasta poate servi la divizare.

European. A fi european înseamnă a împărtăși aceleași valori. Este vorba despre noi și despre sentimentele comune pe care le avem față de lume și unul față de celălalt. Migranții din țările europene, oricare ar fi aceste țări, sunt curioși de obiceiurile și tradițiile noastre (și diversitatea lor) și doresc să se simtă integrați în cultura noastră europeană.

Identitate de grup de Intan Purwandani

Identitate andaluză: O entitate coerentă formată din amestecarea grupului de oameni din tiparele migrației. Prin procesul de asimilare și acomodare, religia și zona geografică influențează lent transformarea mediului în Andaluzia (Apaydin, 2014). Ibn Khaldun și colab., (1967) din Apaydin (2014) au subliniat că identificarea etnică a societății andaluze este modelată de sentimentul de apartenență la un anumit grup cultural. Acest sentiment este numit asabiyya sau afinitate de rețea sau solidaritate de grup. Orientarea etnică specifică la care se referă se referă la arabi, berberi / saqaliba și evrei. Chiar dacă Benaboud (1980) din Apaydin (2014) susține că societatea andaluză era etnic eterogenă și integrată social; Apaydin (2014) subliniază cu tărie că principalele caracteristici ale identității grupului andaluz sunt credința musulmană, limba arabă și caracterul mixt care, în unele momente, mai are diferențe cu comunitatea musulmană care vorbește araba din altă parte. Andaluzia însăși este percepută ca toți cei care au coborât de la musulmanii spanioli care au fost nevoiți să se convertească la creștinism după 1492 și au fost expulzați din Peninsula Iberică. În Maroc, etnia și patrimoniul andaluz au oferit o istorie dominantă în religie, limbă și cultură în societatea marocană. Identitatea andaluză din această perspectivă este definită ca o identitate unică cu o gamă complexă de context sociocultural (Bahrami, 1995). (Apaydin, M. (2014). Dezvoltarea identității grupului andaluz. Revista de Estudios Andaluces, 85-97. // Bahrami, B. (1995). Persistența identității andaluze în Rabat, Maroc. Filadelfia: Universitatea din Pennsylvania.)

Identitate andaluză - Identitatea etnică andaluză rămâne interesantă întrucât nu este întotdeauna considerată europeană sau pur europeană. Principalele caracteristici ale identității andaluzului ca grup sunt credința musulmană, limba arabă și cultura mixtă africană și europeană. Asta nu înseamnă că grupul andaluz este omogen, deoarece în cadrul acestui grup însuși putem identifica alte identități diferite, de exemplu și andaluzii care sunt creștini sau evrei. // Întrebări: De ce nu sunt considerați andaluzii parte a Europei? - Deși Andaluzia aparține Europei cel puțin din punct de vedere geografic, datorită moștenirii fizice și intangibile și a geneticii mixte dintre identitățile etnice europene și marocane, apartenența lor la Europa este contestată.

Patrimoniu de Despoina Palialexi

Caracteristici sau circumstanțe care au o anumită natură culturală, socială sau economică. De obicei, patrimoniul este legat de anumite istorii. Putem lega acest concept de atribute fizice sau intangibile, moștenite de un grup de oameni și care se presupune că ar trebui protejate pentru generațiile viitoare. Actul deliberat de menținere a patrimoniului cultural din prezent până în viitor este cunoscut sub numele de Conservarea naturii. Moștenirea culturală este unică și de neînlocuit, are un impact asupra civilizației moderne și are responsabilitatea de a o păstra și de a o proteja. Obiectele mai mici, precum operele de artă și alte lucrări culturale sunt colectate în muzee și galerii. Moștenirea poate fi legată de cultura tangibilă (clădiri, monumente, cărți), cultura intangibilă (muzică, limbi, zicale) și moștenirea „naturală”, care poate fi legată de peisaje sau biodiversitate. Societatea modernă a înțeles că aceste valori limitate (tangibile, intangibile sau naturale) trebuie protejate. Începând cu secolul XX, entități precum UNESCO sau figurile din parcurile naționale / naturale s-au ridicat pentru a atinge aceste obiective de protecție.

Imaginea este o reprezentare vizuală care reprezintă aspectul vizual al unuia sau mai multor obiecte sau persoane. Poate fi realizat în diferite suporturi, cum ar fi hârtie, aparat de fotografiat sau în creierul uman. De obicei, imaginea conține informații de două sau trei dimensiuni. De asemenea, este utilizat pentru orice formă bidimensională, cum ar fi o hartă, o grafică sau un tablou. O imagine trecătoare poate fi menținută într-o scurtă perioadă de timp. Aceasta poate fi reflexia noastră atunci când ne vedem în oglindă sau o scenă a unui film. O imagine fixă, cum ar fi o hârtie de imprimare foto, este memorată mai mult timp.

Comunități imaginate de Sandra Björg Ernudóttir

Conceptul de comunități imaginate domină de mult timp în timp ce vorbim despre națiuni și patrimoniul cultural. Diferite națiuni au anumite aparențe, precum rasa, istoria și moștenirea culturală pentru a numi puține lucruri. În Europa, în

secolul al XIX-lea, era foarte clar, națiunile și grupurile etnice erau clasificate de către națiunile „civilizate” și, mai departe, cealaltă națiune este, hetero-imaginea este și mai exotice. Națiunile care sunt în centru permit ceea ce este plăcut să faci și să spui, dar în periferie lucrurile încep să devină mai exotice, este un loc în care totul se poate întâmpla. Azi a dispărut mai ales, dar uneori putem observa urme, de exemplu cu mișcarea din Europa în acele zile, oamenii întâlnesc o cultură cu care nu sunt familiarizați.

Termenul de comunități imaginate se referă, de asemenea, la faptul că nici măcar membrii celor mai mici națiuni nu vor cunoaște niciodată fiecare persoană care face parte din națiunea sau tribul lor. Dar își pot imagina întotdeauna comunicările și pentru că au ceva împreună, precum un imn național sau o altă formă de moștenire culturală, ei se văd ca națiuni. Cu această moștenire culturală, națiunea determină naționalitatea și unicitatea lor între alte națiuni. De asemenea, poate fi privită ca fiind imaginată, deoarece națiunea, împreună, decide să uite ceva din istorie. În același timp, este important să-și amintească altceva, ceva ce vor să păstreze în identitatea lor.

Comunități imaginate - Termenul „comunități imaginate” a fost creat de Benedict Anderson pentru a examina și analiza naționalismul. Membrii unei comunități simt că se cunosc, chiar dacă în realitate nu o fac, pentru că împărtășesc anumite asemănări (percepute).

Peisaj de Laurine Vallon

În primul rând, un peisaj este o imagine de ansamblu care oferă natura, o zonă, o țară sau o regiune a pământului. Îl putem numi panoramă sau punct de vedere. De asemenea, este considerată o construcție socială a unei zone fizice cu semnificații multifazate, bazată pe interacțiunea factorilor antropici și / sau naturali. Peisajele sunt părți mari ale patrimoniului nostru, trebuie să îl păstrăm ca natură, arhitectură. Reprezintă diversitatea lumii, frumusețea naturală și cuplarea activităților umane și a vieții naturale. Un peisaj reprezintă prea mult aspectul terenului caracteristic unei anumite regiuni.

Peisajul este o extensie de teren. Un peisaj este o combinație de forme, motive, culori, sunete ... care funcționează ca componente care interacționează cu experiențele cognitive și emoționale ale unei persoane. Poate fi un peisaj vizual, acustic ... și poate fi, de asemenea, perspectiva politică, peisajul cultural ... Într-o viziune mai generală, fiecare persoană poate avea o opinie și o înțelegere diferită despre peisaj. Adică, fiecare persoană înțelege diferitele elemente care o compun în funcție de experiența, cultura și estetica sa personală. Toate caracteristicile vizibile ale unei zone de rural sau de teren, deseori considerate în termeni de atractivitatea lor estetică.

Limbi europene de Dranne Davoust

Limbile e- uropene descind din familia de limbi proto-îndo-europene despre care s-a vorbit cu mii de ani în urmă. Mai mult de o mie de limbi au apărut ca urmare a extinderii acestei limbi în toată Europa. Slava, germana, latina ... toate aceste limbi au aceeași origine, dar sunt, de asemenea, rezultatul unui proces îndelungat și al amestecului de idiomuri diferite. Ele sunt un mod de comunicare care leagă oamenii de a căuta pe alții, dar sunt și o parte din identitatea noastră. Cultura și istoria definesc identitatea oamenilor sau a unei comunități, la fel și limbile. Simțim că aparținem unui grup pentru că vorbim aceeași idiom. Rădăcinile comune duc la asemănări între limbi : împărtășim câteva cuvinte sau expresii. Într-un anumit sens, o parte din identitatea noastră este împărtășită prin toate limbile. Limbile trăiesc, dar sunt, de asemenea, o parte din identitatea noastră comună și prin extinderea patrimoniului nostru comun.

Materialitatea măsoară prezența sau absența unui element sau obiect care poate fi perceput de simțuri. Materialitatea este evaluată în funcție de natura sa inerentă, de valoarea sa de impact (influență), de valoarea sa de utilizare și de circumstanțele (contextul) în care se produce.

Memorie (colectivă / socială / culturală / comunicativă). Memoria socială contribuie la procesul de socializare a subiecților. Transferat de la o generație la alta, ceva care ridică schimbările tulburătoare din viața individului și a societății. Conținutul nu este uniform și agreat de toți indivizii și grupurile sociale. Memoria este o construcție, dar nu o construcție imparțială. Este o construcție realizată cu sentimente precum fericirea sau frica. Memoria este importantă pentru a înțelege modul în care oamenii au trăit un eveniment, dar nu poate fi folosită pentru a cunoaște adevărul. Un patrimoniu cultural poate folosi memoria pentru a schimba discursul. Memoria poate uita unele părți ale unui eveniment sau o perioadă care poate duce la conflict.

Memorie de Mathilde Deavaud-Rainieri

Memoria este informația care este stocată în mintea unei persoane care se conectează la istoria, locurile și experiențele trecute. Poate fi atât o experiență individuală, cât și o experiență comună. Memoria este adesea construită social de o familie, un grup de oameni sau o țară. Memoria creează o legătură cu moștenirea personală și este adesea transmisă de-a lungul generațiilor. Poate fi, de asemenea, suprimat și păstrat în mod intenționat. În final, memoria este ceva pe care individul vrea să-l țină în minte sau să lase să plece dacă este ceva plăcut sau ceva care ar fi mai degrabă uitat. De aceea, societățile de astăzi sunt profund influențate de memoria lor (bună sau rea), memoria poate modela comportamentul unei întregi societăți de la oameni la politică.

Memoria este un tip de moștenire intangibilă. Când memoria este colectată, ea trebuie interpretată cu prudență, deoarece poate fi părtinitoare. Cu toate acestea, memoria are o influență asupra patrimoniului cultural tangibil, cum ar fi modul în care anumite clădiri și locuri sunt amintite și evenimentele / istoria sunt asociate cu acestea.

Memorie de Noelia Agulla

Conexiune de evenimente istorice particulare care ilustrează trecutul unei regiuni, întâmplări memorabile individuale și colective. Există o legătură cu trecutul, contribuie la procesul de socializare și la formarea ideologiei, astfel încât memoria ajută societățile și indivizii să se dezvolte și să-și stabilească ideologia și stilul de viață. Este moștenit din generație în generație, care implică întotdeauna tulburări în viața tuturor, la nivel individual și în grupurile sociale diferite. Am putea spune că poate fi adaptată identității socio-psihologice a subiectului. Societățile tind să aibă o opinie pozitivă asupra memoriei și o opinie negativă asupra uitării. Partea de memorie legată de definiția identității, ne pune în legătură cu rădăcinile noastre și ne arată viitorul nostru. În total, memoria ar trebui să ne ajute întotdeauna să evităm să repetăm greșelile din trecut (de exemplu, războaie, genocide etc.).

Mesaj și media . Mesajul este obiectul comunicării. Este informația pe care expeditorul o transmite receptorului printr-un canal de comunicare. Prin mass-media înțelegem instrumentul prin care se realizează procesul de comunicare.

Mobilitatea reprezintă deplasările care apar într-un mediu fizic și pot fi realizate de oameni și bunuri dintr-un loc în altul, de la un loc de muncă la altul sau de la un nivel social la altul.

Muzeul de Océane Vercasson

Cuvântul « muzeu » provine din termenul grecesc *Museion*, The godswood în care a trăit Muses, însoțitori și gardieni ai artelor lui Apollo. Aceasta este o instituție în slujba societății, deschisă publicului și, prin extindere, clădirea care a întruchipat instituția; o adevărată capodoperă arhitecturală. Principalele sale sarcini sunt achiziționarea, conservarea, studierea, expunerea și comunicarea patrimoniului cultural material și imaterial în scopuri educaționale, științifice, sociale și de agrement . Un muzeu este o legătură către cunoaștere . Primul muzeu a fost construit în Alexandria: era un spațiu public dedicat studiilor. În perioada Renașterii, cuvântul muzeu își are sensul real. În jurul anului 1520, la Florența, un prinț a adunat colecții și l-a numit „muzeu”. Această semnificație se schimbă în Franța în 1560. Înseamnă o cameră în care sunt amplasate mai multe colecții neclasificate. În secolul al XVIII-lea, aceste cabinete devin muzee, sub dinamica a două evenimente: trecerea de la o structură privată la o structură publică și ascensiunea clasificării

și a organizației științifice. Casele Kunstmuseum Basel sunt primul muzeu deschis publicului în 1671, urmat de Muzeul Ashmolean din Oxford, în 1683. Deși, în prima instanță, muzeul a păstrat fiecare obiect valoros, a apărut o specializare. Astăzi, există categorii largi: muzeu de artă, muzeu de arheologie, muzeu de istorie naturală, ecomuzeu, societate, istorie și muzeu tehnic.

Muzeul este o instituție publică, fără scop lucrativ, în slujba societății și a dezvoltării sale. Este dedicat achiziționării, conservării, cercetării, comunicării, expunerii ... în scopuri de studiu și educație și colecții de artă. Într-un muzeu, oamenii își pot explora convingerile personale prin adevăruri universale. Un muzeu este legătura noastră cu credințele și modul de a trăi în vremurile trecute.

Muzeul - Termenul „muzeu” provine din cuvântul grecesc antic „mouseion” care indică un loc / templu dedicat muzelor - gardienii și sursele de cunoștințe ale lui Apollo. Termenul a evoluat acum pentru a denota adevărate capodopere arhitecturale, în care sunt expuse artefacte și alte obiecte de importanță, astfel încât să comunice rolul lor în societate. Muzeul - Un muzeu poate fi orice; poate fi un oraș întreg, cum ar fi Parisul, dar poate fi și un sat rural foarte puțin turistic. Oamenii înșiși și casele lor pot fi, de asemenea, muzee, deoarece nu există nicio limitare la un anumit tip de clădire, colecții sau alte bunuri corporale. Dezbateră rămâne în jurul modului în care muzeele tratează cultura și patrimoniul.

Nume. Ce este într-un nume? Numele pot fi infuzate cu putere și pot reprezenta moștenirea noastră culturală. De exemplu, numele Adolf va fi întotdeauna asociat cu Germania nazistă și cu nevoia de a îndepărta sau distruge (o parte din) istoria. Numele este apoi o parte a culturii, care poate duce la divizii, dar poate și să facă oamenii să se unească.

Narațiunea este un mod de a spune acțiunile desfășurate de unii personaje într-un anumit timp și loc. Este, de asemenea, un mod de a povesti evenimente și experiențe adevărate și false. Mai mult, Poate fi și arta, tehnica sau procesul de povestire sau de a spune o poveste.

Națiune de Mihaela Vidan

Un grup de persoane care împărtășesc o istorie, o cultură sau o limbă comună, care locuiesc pe un anumit teritoriu limitat de granite, o țară sau un stat. Dincolo de definiția strictă, sau chiar chirurgicală, termenul de națiune este destul de incluziv, fiind construit să definească indivizi care împărtășesc valori, aceia dintre noi uniți de istorie, aceia care avem aceleași credințe sau din potrivă gândim diferit, aceia care avem rădăcini vechi de familii au aceia care tocmai au aderat la o identitate. Națiunea este ceea ce oamenii fac din ea. Dacă ar fi să considerăm națiunea doar uitându-ne la patrimonial său putem înțelege termenul folosind un altul: moștenire. Putem spune că națiunea este o construcție social alcătuită din idei comune, valori, tradiții și simboluri transmise de la o generație la alta. În același timp nu putem vorbi despre națiune fără să vorbim despre sentimente. Fiind un construct social, artificial, construit pentru a servi unui scop politic, este elementar să transformăm ideea rece sau teoria, conținând elemente conceptuale variate într-o parte vie a societății la care oamenii se pot raporta și la care pot adera.

Identitatea națională și / sau de grup, (colectivă / socială / culturală / comunicativă) se referă la identificarea cu un grup de oameni și a face parte din acesta, reprezentată de tradiții, cultură, limbă și politică distinctive. Identitatea națională se poate referi la sentimentul subiectiv pe care îl împărtășește cu un grup de oameni despre o națiune, indiferent de statutul său. Identitatea națională este văzută ca „un fel de conștientizare a diferenței”, un „sentiment, recunoaștere și distincție” între conceptele „noi” și „ei”. Expresia extremă a identității naționale este șovinismul, care se referă la credința fermă în superioritatea țării.

Nation - Nation denota un puternic sentiment de identificare și apartenență la un singur stat, care nu are limite și niciodată nu se schimbă. Cu toate acestea, nu este static, deoarece limitele potențiale se schimbă de-a lungul istoriei. Este vorba despre a simți că unul face parte din ceva mai mare decât sine.

Natura ca calitate și caracteristici ale ființei umane. Este echivalent cu lumea naturală, universul fizic sau lumea materială. Conceptul tradițional implică o separare între elementele naturale și cele artificiale.

Natura de Mara Cristina

Natura este echivalentul infinitului. Natura nu poate fi reluată la existența prezentă, ci la tot ceea ce trece, prezentul și viitorul se reunesc. Natura este forța care adună o varietate de galaxii, plante, animale, sisteme, peisaje și, desigur, originea omenirii. Natura este lumea materială care ne înconjoară, flora și fauna pe care o protejăm, viața sălbatică pe care ne propunem să o cunoaștem, pădurile și oceanele care sunt găzduite de milioane de organisme, energia și schimbările climatice pe care le simțim deja. Natura este construcția vieții. Este universul cu toate fenomenele sale. Natura este identitatea existenței independent de oameni, resursele fără de care oamenii nu ar putea trăi, esența a ceva care există, sursa de creștere și schimbare. Natura este definită și ca caracterul de bază al umanității, ca un personaj înăscut, ca un comportament, totalitatea timpului și a spațiului.

Natura - Nimic nu ar exista, dacă natura nu ar exista. Oricât de mulți oameni s-ar opune și ar încerca să o schimbe, forțele naturii sunt întotdeauna mai puternice și pot transforma tot ceea ce este construit sau încercat de ființele umane. Natura este esența vieții.

Obiectele sunt tot ceea ce poate fi perceput de o persoană. Ele există independent de voința și intelectul nostru.

Tradiția orală și folclorul se referă la tot ceea ce se transmite din generație în generație și răspândește experiențe și cunoștințe către generațiile următoare. Folclorul este ansamblul credințelor, practicilor și obiceiurilor care sunt tradiționale dintr-un grup de oameni sau cultură. Poveștile din tradiția orală sunt cele pe care un popor le construiește, le colectează și le duce mai departe ca parte a lumii sale culturale. Folclorul apare mai ales în tradiția orală, deși transmiterea orală nu este suficientă pentru a distinge folclorul de non-folcloric. Pe de altă parte, dacă o poveste este transmisă doar „tipărită” și nu într-un mod oral, aceasta ar fi considerată o „producție literară bazată pe un model popular, dar aceasta nu este aceeași cu modelul popular”. Folclorul include epopee, mituri, legende, basme, fabule, proverbe, cântece etc. Tradițiile orale sunt, de asemenea, o modalitate de a analiza modul în care o societate se poate defini pe sine. O tradiție orală poate dispărea dacă o societate judecă că nu mai are nevoie de ea.

Tradiție orală - Tradiția orală este o metodă de comunicare menită să păstreze și să transmită în continuare tradiții și culturi. Se poate schimba de-a lungul timpului și de fiecare dată când o poveste este redusă, se creează noi variații. Tradiția orală este un domeniu imens al artelor și culturii.

Altering de Helena González Doval

Întrucât „celălalt” se referă la orice persoană care este separată de sine și implică idei de identitate și formare a subiectivității, altering ar descrie procesul prin care se utilizează o diferență și transformă caracteristicile celuilalt (numite „alteritate”), astfel încât creați un grup și un grup. Grupul în afara grupului ar fi cel dominat, a cărui identitate este considerată lipsită și care poate fi supusă discriminării din partea grupului.

Din punct de vedere postcolonial și așa cum a fost scris de Gayatri Spiveak, alinierea se referă la procesul prin care discursul imperial creează „alții” și descrie diferitele moduri în care discursul colonial își produce subiecții. În timp ce „Celălalt”, cu „O” capital, corespunde focalizării dorinței sau puterii în raport cu care este produs subiectul, „celălalt” este subiectul exclus sau „stăpânit” creat de discursul puterii. Cu toate acestea, este un proces dialectal, deoarece celălalt colonizator este stabilit în același timp cu celelalte colonizate ale acestuia sunt produse ca subiecți.

Alterizare - Celălalt este produs de și prin discurs. Putem identifica două tipuri de alterare: (1) „Altul”, care se referă la celălalt care deține un statut superior, de exemplu turistul; (2) „altul”, care se referă la locuitorii locali care se transformă în alții, creând astfel grupuri în și în afară. Privind Europa, ne putem întreba cine sunt ceilalți din Europa. //

Întrebări: Cum se poate vedea / înțelege altfel „D” - „o” în altceva? - Poate fi văzut, de asemenea, ca diviziunea dintre dominator și dominat, în care 'D'ther ar putea fi colonizator și' altul ar putea fi colonizat. Aceste concepte sunt foarte relevante pentru Europa în contextul unei migrații sporite, unde în general este considerat „celălalt”. Privind africanismul sau asiaticismul, în care oamenii africani sau asiatici sunt „cei alți” colonizați, din perspectiva turismului, se pune problema modului în care se creează o identitate în ceea ce privește diferențele reale (culturale).

Trecerea este un statut de a fi în trecut. Calitatea subiectivă a ceva ce este amintit în loc de a fi experimentat în acest moment.

Performanța este un mod particular de a acționa sau de a te comporta.

Locul de amplasare este o abordare polivalentă legată de planificarea, proiectarea și gestionarea spațiilor publice în legătură cu comunitățile care locuiesc în spațiul respectiv. Profită de atuurile, inspirația și potențialul unei comunități locale, cu intenția de a crea spații publice care să promoveze sănătatea, fericirea și bunăstarea oamenilor. Este atât un proces, cât și o filozofie.

Puterea este capacitatea pe care cineva trebuie să o comande. De asemenea, influența sau autoritatea asupra altor persoane (o persoană sau un grup de oameni).

Conservarea este acțiunea de a păstra ceva. Faceți să dureze, în starea anterioară. Grija pentru o construcție, cadru natural ... de valoare istorică. De exemplu, să ai grijă de un mediu natural.

Reconstrucția este acțiunea reconstrucției. Pentru a construi ceva care a existat în trecut și a fost distrus.

Restaurare, de Boukedjar Tarek

Restaurarea este acțiunea de a returna ceva unui fost proprietar, loc sau condiție. Revenind la o poziție sau o condiție anterioară. De asemenea, repararea sau conservarea lucrărilor de artă. De exemplu, repararea sau întreținerea operelor de artă sau restaurarea regimului politic care a fost înlocuită de alta. Restaurarea este conceptul care poate fi aplicat atât pentru materiale cât și pentru bunuri imateriale. În cazul artelor, această procedură a fost discutată începând cu Renașterea. Multă vreme, restaurarea a fost procedura destinată restabilirii mărfurilor precum picturile, sculpturile și monumentele la forma lor inițială. În secolul al XIX-lea, discuția a fost intensificată de autori precum John Ruskin, care au spus că restaurarea este o minciună, și Viollet-le-Duc, restaurator francez care susținea teoria că prin restaurare ar trebui să completeze de fapt piesele lipsă cu o reinterpretare bazată pe ideea inițială. În secolul XX, autori precum Camilo Boito și Cesare Brandi apărau perspectiva care spunea că restaurarea trebuie să respecte urmele timpului, adică restabilirea artei în starea inițială este de fapt o falsificare istorică și estetică. Această idee este fundamentul discuțiilor contemporane și stă la baza Cartelor patrimoniale.

Regândirea și re-contextualizarea patrimoniului de către Neringa Kavaliauskaitė

Moștenirea tangibilă, pe de o parte, poate fi văzută ca clădiri grandioase, monumentale, „vechi” și estetice, situri sau artefacte care au un sens „static”. Prin discursul hegemonic, este necesară păstrarea, conservarea și transmiterea moștenirii generațiilor viitoare. Un astfel de discurs se bazează pe cunoașterea, judecata științifică sau estetică a experților tehnici și estetici, ale căror majoritate din lucrări și expertiză sunt prezentate în monumentalitate și artefacte înăscute. Cu toate acestea, devine mai dificil să atașați interpretări alternative ale unor site-uri de patrimoniu specifice, în timp ce specialiștii în patrimoniu sortează limitele peste valorile și semnificațiile alternative ale patrimoniului. În consecință, vizitatorii sunt împinși să „consume moștenirea” în mod pasiv într-un mod pasiv, în timp ce sunt însoțiți de experți sau reprezentanți ai site-urilor de patrimoniu, care instruiesc audiența cum să perceapă

anumite site-uri de patrimoniu și nu neapărat cum să fie implicate mai activ cu aceste site-uri. Făcând acest lucru, patrimoniul ar putea fi privit ca o practică culturală care este activ experimentată, utilizată și interpretată, mai degrabă decât a vedea acele site-uri de departe ca entități care nu se schimbă niciodată, ale căror semnificații sunt statice și nu sunt negociate (Smith, 2006).

Regândirea și re-contextualizarea patrimoniului . Actul regândirii termenului de moștenire. Încercarea de adaptare a moștenirii culturale la nevoile contemporane. Pentru a face acest lucru, trebuie făcute multe schimbări, deoarece societățile s-au schimbat radical în ultimele decenii.

Regândirea și reconstrucția patrimoniului - Moștenirea tangibilă este adesea asociată cu clădiri sau artefacte estetice. Față de cunoștințele experților, este dificil să atașezi alte semnificații acestor obiecte ale patrimoniului tangibil, iar vizitatorii obișnuiesc să consume moștenire în mod necritic. Privind, de exemplu, la Palatul Regal din Amsterdam, tururile regulate menționează doar că a fost anterior primăria, în timp ce tururi specializate, cum ar fi Black Heritage Tours, indică faptul că clădirea a fost sediul Societății din Surinam (Surinam este una dintre vechile colonii olandeze). Monumentul național din Piața Barajului conține 11 urne umplute cu sol din motive de execuție din provinciile olandeze, cu toate acestea, recent au existat dezbateri despre adăugarea unei a 12-a urnă cu sol din Indonezia (fostele Indii Orientale). Prin urmare, nu putem vedea monumentele ca fiind statice și trebuie să fim activi pentru a da semnificații diferite. // Întrebări: Cine are dreptul să recontextualizeze și să dea interpretări alternative patrimoniului și vor fi acceptate de către elite aceste noi semnificații? - Aceasta este o problemă comună în activitatea de patrimoniu, care este abordată în mod obișnuit în managementul site-ului, dar ar trebui implicate și etnii specifice care au o legătură istorică cu situl. Ca un alt exemplu, în România, regimul comunist a încercat să șteargă orice urmă a fostei monarhii, de exemplu, folosind palatele regale ca clădiri administrative. Acesta este un caz de abordare de sus în jos în ceea ce privește schimbarea scopului clădirii. Același lucru s-a întâmplat și după anii 90, când o multitudine de alte monumente, unde au fost reinterpretate ca mijloc de a șterge orice urmă a fostei perioade comuniste.

Simțurile afectează sau exprimă un sentiment. Sunt mecanisme fiziologice produse prin organele atingerii, gustului etc., care vă permit să percepeți elemente externe sau interne. Ele sunt, de asemenea, o funcție a minții noastre, care este legată de percepțiile externe. Ele sunt, de asemenea, o funcție a minții care este legată de senzație. Orice capacitate specială de percepție, estimare, apreciere, etc. Dincolo de definiția sa formală, simțurile sunt de obicei legate de latura intangibilă a conceptelor precum istoria, cultura sau moștenirea.

Tehnologie de Chance Matthew Williams

Tehnologia este alcătuită din instrumente, mașini și metode care pot ajuta la conservarea, restaurarea, reconstrucția sau achiziționarea atât a patrimoniului material cât și a celui imaterial. Utilizarea din ce în ce mai mare a tehnologiei sub formă de camere foto, imagini 3D, videoclipuri, precum și internetul au permis atât conservarea și democratizarea moștenirii culturale materiale și imateriale tradiționale într-o formă digitală. Evoluția tehnologiei în sine este o formă de moștenire științifică și culturală, de la instrumente pentru epoca pietrei până la invenții moderne, cum ar fi calculatorul. Tehnologia a jucat un rol central în Europa, în special în este patrimoniul industrial în cazul în care mai multe progrese, cum ar fi motorul cu aburi a condus revoluția industrială, care a remodelat continent, transformând culturile populare tradiționale și să pună bazele pentru o Europă modernă.

Valoarea este importanța, valoarea sau utilitatea a ceva, apreciate din punct de vedere obiectiv sau din punct de vedere emoțional / personal.

Valori - valorile sunt convingerile fundamentale care ne informează atitudinea și ne ghidează comportamentul față de moștenire și o varietate de alte aspecte. Acestea sunt asociate cu moștenirea ca instrument pentru organizarea și construirea activă a societății. Valorile pot fi împărțite în (1) valori individuale și (2) valori colective, însă este important să se țină cont de faptul că valorile individuale, deși pot fi personale, sunt definite de grupul din care face parte. Ele

sunt definite de social, deși nu sunt scrise cu piatră. Mai mult, în special în patrimoniu, există o pretenție de a face valorile mai universale decât sunt în realitate.

Arhitectura Vernaculară este un stil arhitectural care este proiectat pe baza nevoilor locale, disponibilității materialelor de construcție și reflectând tradițiile locale. Inițial, arhitectura vernaculară nu a folosit arhitecți educați formal, ci s-a bazat pe abilitățile de proiectare și pe tradiția constructorilor locali. Cu toate acestea, de la sfârșitul secolului al XIX-lea, mulți arhitecți profesioniști au lucrat în acest stil, încercând să-și păstreze tradiția. Tinde să evolueze în timp pentru a reflecta contextul de mediu, cultural, tehnologic, economic și istoric în care există. În concluzie, putem adăuga că fiecare regiune are nevoi diferite și particulare. Acest lucru creează automat originalitatea propriei arhitecturi vernaculare.

Vernacular - Vernacular înseamnă nativ într-un anumit loc. În discuția despre patrimoniu, vernaculară se referă la caracteristicile și utilitatea locală în mediul construit. Ca atare, vernacularul poate fi despre context sau despre subiect ./

Un léxico para comprender mejor el patrimonio cultural: Prueba de investigación terminológica realizada por estudiantes.

Afecto de Dagný Davíðsdóttir

El afecto es bilateral, consiste en las capacidades corporales para afectar y ser afectado que emergen y se desarrollan en concierto (Ben Anderson). Sin embargo, no necesita ser un cuerpo, puede ser cualquier cosa. Los afectos están en todas partes y están conectados a todo, por ejemplo, cosas materiales, personas, ideas y otros afectos. Se pueden conectar a algo popular, lo que hace que muchas personas sientan el mismo efecto. ¿Pero, qué es esto? El afecto es un concepto curioso. Un gran grupo de personas puede verse afectado de la misma manera mientras escucha a un cantante de ópera, cuando el pelo de su brazo se levanta al mismo tiempo. Pero a pesar de que todos lo sienten, también es un momento muy personal. Muchos recuerdos diferentes, conexiones con otras personas y cosas materiales hacen que las personas se vean afectadas.

Los afectos son positivos y negativos. No querrás tener una almohada en tu sofá del enemigo, el efecto de la almohada te produce emociones que están destinadas al enemigo. Es un "acontecimiento" entre usted y su almohada. Los afectos ayudan a las personas a elegir cosas materiales, amigos, amantes, etc. También puede aumentar su identidad, por ejemplo, cuando se mudó a otro país, pero elige muebles y decoraciones en su hogar que le recuerdan a su antiguo país.

Afecto - Afecto es un término etnológico / antropológico que se refiere a las capacidades corporales para afectar y ser afectado por algo o alguien. Si bien es una experiencia muy personal, puede conectarse con algo muy popular, como una canción pop que puede estar hablando de desamores que está destinada a un público diverso, pero cada individuo lo vive personalmente. El afecto es, por lo tanto, fácil de integrar en todo.

Arquitectura de Bouchet Ludvine

Según el sitio web de Larousse, la arquitectura es: El arte de construir // Estilo, características / particularidades y estructura de un edificio. // Arte de marcar una obra de arte.

En esas definiciones, podemos encontrar todos los elementos relacionados con la arquitectura: arte, estilo, aspecto técnico y forma de construcción. Veamos la etimología de la palabra arquitectura. Al principio, este campo se trataba de cerrar y cubrir espacios. El arquitecto fue el hombre que dirigió a los trabajadores. Sin embargo, falta el aspecto histórico. La arquitectura tiene un aspecto europeo bastante importante porque los estilos arquitectónicos y los monumentos simbólicos cruzaron las fronteras a través de los años. Durante la antigüedad, las construcciones romanas se extendieron por Europa. Hoy son un importante patrimonio cultural. Durante la Edad Media, la arquitectura no tuvo nada que ver con el arte. El arquitecto solo dirigió a los trabajadores y tenía una muy mala reputación. La gente solo prestaba atención a los edificios religiosos. Durante el Renacimiento, la arquitectura se convirtió en un arte. Arquitecto se convirtió en artistas. Trabajaron con herramientas e hicieron planes reales. La arquitectura se utiliza para enviar un mensaje, para mostrar que pertenecen a un grupo. La arquitectura se convierte en un ritual.

En el primer artículo de la ley de arquitectura de 1977: "La arquitectura es una expresión de cultura. La creación arquitectónica, la calidad de las construcciones, la inserción armoniosa en su entorno, el respeto de los paisajes naturales o urbanos y el patrimonio son de interés público".

Arquitectura: la arquitectura representa una metamorfosis de la utilidad a una declaración de cultura, de la religión a una declaración de poder y riqueza. Si bien puede unirse (por ejemplo, motivos islámicos en Art Nouveau, que es un estilo arquitectónico europeo), también puede dividirse, ya que es una declaración de poder contra el otro. Por ejemplo, París usa / usó su arquitectura del siglo XVIII como una declaración de riqueza.

Autenticidad por Lauren Rae Joenoes

Auténtico se refiere a algo que es original. Representa la verdadera naturaleza o las verdaderas creencias. Fiel a sí mismo, no copiado o falsificado.

La autenticidad se ve a menudo como una cuestión de fiabilidad, de primera mano, autenticidad y originalidad (Pine y Gilmore, 2008; Kolar y Zabkar, 2010; Molleda, 2010). La autenticidad siempre se trata de la percepción de una persona de que algo es auténtico o no auténtico, que está conformado por los antecedentes de alguien y dentro de un determinado contexto. Existe una relación entre el "centro" de alguien de su propia cultura y sociedad y cómo esta persona ve otras culturas y sociedades y le da un significado relacionado con la autenticidad (Cohen, 1979). El concepto de experiencia y autenticidad se consideran entrelazados. Se podría afirmar que no existe otro tipo de autenticidad que la "autenticidad percibida". La autenticidad no es un concepto que describe las características inherentes de los objetos o las relaciones, sino que es un valor dado por la persona que lo percibe, a nivel de ontología (Olsen, 2002). A medida que nuestro mundo está cada vez más conectado y el conocimiento está cada vez más disponible, debido a la globalización, lo que era auténtico hace algún tiempo, puede que ya no se perciba como auténtico. La autenticidad percibida no es algo que se establece, sino que cambia con el tiempo y es contextual (Molleda, 2010). (Cohen, E. (1979). Una fenomenología de las experiencias turísticas. // Kolar, T. y Zabkar, V. (2010). Un modelo de autenticidad basado en el consumidor: ¿un oxímoron o la fundación del marketing del patrimonio cultural? *Gestión del turismo*, Vol. 31, p. 652-664. // Molleda, JC (2010). Autenticidad y las dimensiones del constructo en las relaciones públicas y la investigación en comunicación. *Journal of Communication Management*, Vol. 14: 3, p. 223-236. // Olsen, K. (2002). La autenticidad como concepto en la investigación turística. *Estudios turísticos*, Vol. 2: 2, p. 159-182. // Pine, JB & Gilmore, JH (2008). Los ocho principios de estrategia Autenticidad Estrategia y liderazgo, Vol. 36: 3, p. 35-40.

Autenticidad por Neringa Kavaliauskaite

La autenticidad es la percepción de lo que es genuino, real o verdadero. Este concepto puede clasificarse tradicionalmente como objetivo, constructivo, posmoderno, existencial y también puede percibirse como una construcción social de las personas, lo que implica diferentes significados de lo que es exactamente auténtico. Puede haber dos formas de describir este fenómeno: indexical (considera los tipos de autenticidad que se cree que es "original" o "real") y autenticidad icónica (refleja y se asemeja a la forma original). En cuanto a la producción cultural auténtica, puede ser auténtica en el sentido de que es el resultado de un proceso artesanal auténtico o un producto, la atracción histórica puede ser auténtica en relación con su ubicación auténtica. A nivel mundial, los productos culturalmente auténticos se pueden encontrar para sentirse conectados con otras tradiciones culturales como parte de la comunidad global.

Autenticidad: la autenticidad a menudo se entiende en términos de confiabilidad y originalidad y se basa en percepciones personales que a su vez están determinadas por valores y contextos particulares. De hecho, se puede argumentar que no hay otra autenticidad que la autenticidad percibida. Desde una perspectiva turística, podríamos preguntarnos si la pizza de mozzarella es auténtica. ¿La comida es auténtica o los alrededores juegan un papel? ¿La pizza es auténtica en el hogar, pero cocinada se ajusta a una receta moderna (a medida), o la pizza es auténtica cuando se cocina de acuerdo con una receta antigua y se come en un restaurante tradicional en una ciudad histórica? ¿Dónde termina la autenticidad? Tomando Notre Dame en París, ¿la reconstrucción en el siglo XIX de acuerdo con las ideas de la época es auténtica o solo el edificio en su forma original puede considerarse auténtico? ¿Por qué es que algo nuevo y modernizado no puede considerarse auténtico?

Creer es aceptar que una afirmación es verdadera o que algo existe o establecida como una opinión personal.

Pertenecer se refiere al hecho de ser parte de un todo. Además, el sentimiento de que algo nos pertenece como individuos, o a nuestra sociedad.

Compromiso cívico y desarrollo social. El compromiso cívico son procesos tanto políticos como no políticos que implican que todos los miembros de la comunidad pueden participar en la vida cívica. El desarrollo social se refiere al desarrollo del capital humano y social de una sociedad. El objetivo del compromiso cívico es abordar las preocupaciones públicas y promover la calidad de toda la comunidad. El desarrollo de la sociedad trata de explicar los cambios cualitativos en la estructura de la sociedad, que ayudan a lograr mejor sus objetivos. El desarrollo es un proceso de

cambio social. Durante los últimos cinco siglos, este proceso ha aumentado en velocidad e intensidad, con un marcado aumento en la aceleración en las últimas cinco décadas. Estos cambios pueden estar relacionados con la participación activa de los ciudadanos que en el mundo contemporáneo son libres de expresar su opinión sobre las necesidades de la sociedad. El mecanismo básico que conduce al cambio social aumenta la conciencia que resulta en una mejor organización. Cuando la sociedad detecta nuevas y mejores oportunidades de progreso, desarrolla nuevas formas de organización para explotar con éxito estas nuevas aperturas.

Compromiso cívico: el compromiso cívico es el proceso de participación activa en la evolución de una comunidad. Puede adoptar diversas formas, como enfoques de arriba hacia abajo o de abajo hacia arriba, pero en todos los casos representa la voluntad de las personas transformadas en la acción y el trabajo hacia un resultado / sociedad ideal. El activismo es una forma de compromiso cívico que comienza desde abajo, desde iniciativas locales y se propaga a tiempo hacia terrenos más altos. Sin embargo, el activismo podría encontrarse con la reticencia de las partes interesadas y las autoridades.

Equitación Clásica por María Jose Sanchez

La definición conceptual dada durante el período moderno temprano a la filosofía y método de entrenamiento y manejo de caballos se remonta a las enseñanzas de Jenofonte (430-354 aC), un filósofo griego, jinete y general militar que pasó gran parte de su vida entrenando caballos para Varias caballerías militares griegas. Su educación central giró en torno a la idea de asociación y cooperación entre caballo y jinete, en lugar del uso de la fuerza bruta y la compulsión (Sargent, S. (2016). Discurso autorizado de la equitación clásica y los peligros del patrimonio cultural inmaterial emergente. *International Journal del patrimonio inmaterial*, 11, 36-53). Aplicó dicho principio para desarrollar formas de entrenamiento y ejercicio del caballo para movimientos de caballería específicos útiles en el campo de batalla. El término clásico se adquirió durante el período del renacimiento, momento en que había un nuevo interés en textos antiguos como los teatros que Jenofonte había escrito, dentro de ellos su obra más importante llamada Sobre la equitación. Además, la disciplina de la doma clásica evolucionó desde el entrenamiento de caballería hasta convertirse en lo que hoy se conoce como doma competitiva. Varias escuelas de doma clásica basaron sus enseñanzas en la idea de Jenofonte de montar en armonía con el caballo en lugar de en contra de él.

Equitación clásica: la equitación clásica puede considerarse un arte, un deporte o un material cultural. En los primeros tiempos, solía ser el principal medio de transporte para muchas personas en todo el mundo y, por lo tanto, los caballos se usaban como una utilidad, sin intentos de humanizar o formar ningún tipo de vínculo psicológico en nombre del jinete. Que la equitación se convierta en un elemento cultural distintivo depende de la forma en que el ser humano informa al animal. Hoy en día se intenta designar la equitación clásica como patrimonio inmaterial.

Communitas (normativa y espontánea) por Gunnar Óli Dagmararson

Communitas es un estado que puede surgir dentro de grupos, de dos o más personas, en un período liminal o estado liminal. Se abandona el estado que consideramos el estado habitual de la vida cotidiana y se adopta un estado de comportamiento alternativo, que no estamos acostumbrados a practicar. Mientras están en este estado liminal, los individuos se liberan de las demandas cotidianas y se unen con sus compañeros. Las communitas se pueden dividir además en dos términos, communitas normativas y communitas espontáneas. La normativa es el estado que prevalece. Por ejemplo en las iglesias cuando la congregación se reúne para rezar a Jesucristo. Aunque todos están en la iglesia con el propósito de orar al "poder superior", es poco probable que todos se encuentren "en Cristo" en esta circunstancia. Lo espontáneo es contrario a lo normativo en el sentido de que no está organizado, sino que proviene de la conciencia individual y, por lo tanto, la congregación puede verse superada por el Espíritu Santo. Por lo tanto, la gente se eleva, arrastra y se apodera de las communitas.

Communitas - Communitas es un término antropológico que se refiere a la acción colectiva en nombre de una comunidad. Tomando el ejemplo del fútbol, cuando los seguidores cantan o reaccionan hacia los objetivos, se puede hablar de communitas espontáneas. Cuando todos se paran y cantan junto al himno, se puede hablar de communitas normativas. La pregunta es ¿cómo puede algo transformarse de espontáneo a normativo? Las protestas, por ejemplo, en general parecen orgánicas y espontáneas. Sin embargo, con el tiempo y con la organización, se vuelven normativas.

La continuidad se refiere a la existencia constante de algo durante un período de tiempo.

La diversidad cultural como patrimonio cultural por Sæunn Ólafsdóttir

En el año 2001, la UNESCO publicó una declaración sobre la importancia de la diversidad cultural como patrimonio cultural. Fue una oportunidad para que la institución dejara en claro su convicción de que un diálogo entre diferentes culturas es la mejor manera de mantener la paz en el mundo, y rechazar la idea de que los enfrentamientos culturales son inevitables cuando las personas de diferentes orígenes culturales se unen. (Stenou, 2002). La declaración fue innovadora ya que la diversidad cultural fue descrita en el primer artículo como "patrimonio común de la humanidad" y debe ser reconocida y afirmada en beneficio de las generaciones presentes y futuras. "La declaración también establece que su objetivo es promover la conservación de la diversidad cultural como un tesoro vivo y renovable que no debe considerarse como inmutable sino como un proceso dinámico que garantiza el bienestar de la humanidad.

La globalización y la movilidad de las personas entre continentes han cambiado las comunidades occidentales en las últimas décadas. Se sabe que esto crea cierta tensión y sentimientos de hostilidad hacia los nuevos ciudadanos y el malentendido entre los grupos culturales. Es importante que todos los individuos sean respetados y experimenten el sentimiento de pertenencia a la sociedad. Para las personas que se mudan a un entorno cultural diferente, también puede ser un desafío adaptarse a las nuevas circunstancias. La cultura anfitriona hará demandas sobre la adaptación, pero los requisitos para la adaptación pueden ser vagos y mal definidos. El sentido de pertenencia a la comunidad es importante para el individuo por dos razones; con el fin de satisfacer las aspiraciones sociales y culturales de su sociedad y construir una identidad saludable (Ingvarsson 2016). El bienestar es uno de los aspectos fundamentales de los derechos humanos, que se puede decir que se refiere a cuán satisfecha está una persona con su salud mental y física, el sentido de pertenencia a alguien, la seguridad financiera y la oportunidad de trabajar en algo que importa .

Sandell (2007) señala que los museos tienen el potencial de trabajar en estos objetivos de varias maneras. En su mayor parte, se considera que los museos tienen un papel cultural que desempeñar en lugar de ser sociales. Pero los museos están en una posición única para promover la igualdad, ya que su voz es respetada y reconocida como de gran importancia cultural. Por lo tanto, su poder como instrumento para el cambio social ha sido subestimado.

Los museos son un lugar ideal para deliberar y celebrar la diversidad cultural, construir puentes entre grupos, reforzar un sentido de comunidad, pertenencia e inclusión. El objetivo de los museos siempre ha sido proteger y difundir información sobre el patrimonio cultural. Por lo tanto, debemos estar abiertos a inventar nuevas formas e ideas sobre cómo los museos pueden conservar y manifestar la diversidad cultural. Además de compartir información y entretenimiento, los museos también tienen el potencial de ser organizaciones socialmente responsables destinadas a promover la igualdad y el bienestar de todos los ciudadanos. (Ingvarsson, L., Egilson, ST y Skaptadóttir, UD (2016). "Quiero una vida normal como todos los demás": la vida diaria de los solicitantes de asilo en Islandia. Revista escandinava de terapia ocupacional, 23 (6), 416- 424., DOI: 10.3109 / 11038128.2016.1144787. // Sandell, R. (2007). Museos y lucha contra la desigualdad social: roles, responsabilidades, resistencia. Museos y sus comunidades, 95-113. // Stenou, K. (2002). Declaración Universal de la UNESCO sobre la Diversidad Cultural. Serie Diversidad Cultural, 1, 61.)

Diversidad cultural por Sæunn Ólafsdóttir

La diversidad cultural es el patrimonio común de la humanidad como se afirma en la Declaración Universal de la Unesco sobre la Diversidad Cultural. En la declaración se afirma que „la cultura toma diversas formas a través del tiempo y el espacio. Esta diversidad se materializa en la singularidad y pluralidad de las identidades de los grupos y sociedades que conforman la humanidad. Como fuente de intercambio, innovación y creatividad, la diversidad cultural es tan necesaria para la humanidad como la biodiversidad para la naturaleza. En este sentido, es patrimonio común de la humanidad y debe reconocerse y afirmarse en beneficio de las generaciones presentes y futuras. "Nuestras sociedades son cada vez más diversas, por lo que es importante fomentar la comunicación pacífica entre grupos de diferentes antecedentes e identidades. Permitir que todos los ciudadanos participen y sean incluidos y respetados en la sociedad, garantiza la paz y la floreciente vida pública.

Diversidad cultural: la diversidad cultural es un concepto social que se refiere a la diversidad y a la comunicación pacífica y la inclusión de todas las personas de todas las etnias en la vida pública. Se trata de poder aceptar a las personas y permitirles sentirse bienvenidas. Sin embargo, ¿cómo se puede lograr la diversidad, si no hablamos de etnicidad? La

diversidad está ahí afuera. Todas las cosas hutu y tutsi ya eran diversas. Son los colonizadores quienes utilizaron esta diversidad para dividirse.

La sostenibilidad cultural se refiere a aumentar la comprensión y determinar el papel de la cultura en el desarrollo sostenible.

Educación y conocimiento. La educación es el proceso de ayudar al proceso de aprendizaje. El conocimiento puede ser hechos o información adquirida por una persona a través de la educación. El conocimiento siempre ha sido el objetivo de la educación. De todos modos, podemos observar que en los últimos años las personas no prestan atención en conocimiento, sino en aprobar exámenes y obtener certificados. Por lo tanto, el énfasis se centra en comprender el formato de los exámenes, por lo que los jóvenes no tienen el conocimiento básico de varias materias que les ayuda a crear una personalidad completa.

Elite es una minoría selecta con influencia o autoridad sobre otras personas (una persona o un grupo de personas).

Emotion por Anna Solovyeva

Emoton es la reacción de un individuo a su entorno, a otros individuos y a los eventos. Las emociones incluyen tanto el estado interno del individuo como los signos externos por los cuales las emociones de uno se dan a conocer a los demás. Por un lado, las emociones, como la alegría, la tristeza, el miedo, la emoción o la ansiedad, están conectadas a reacciones biológicas y algunas de las manifestaciones emocionales pueden ser involuntarias o inconscientes: por ejemplo, una persona suda o tiembla. Por otro lado, la manifestación de las emociones o la supresión de tales manifestaciones está profundamente arraigada en una cultura a la que pertenece un individuo. Las ideas de comportamiento emocional apropiado o inapropiado en cualquier comunidad dada son parte del patrimonio de la comunidad y dependen de su historia, tradiciones, religión. Los tipos de respuestas emocionales esperadas en la comunidad o denunciadas por ella salen a la luz en el arte y los medios: en la forma en que las emociones se describen en la literatura, se muestran en las películas o incluso en las noticias diarias. Dicha evidencia cultural contribuye a la identidad de la comunidad y a su imagen externa e interna. Las respuestas emocionales pueden ser un lenguaje que ayude a los miembros de la comunidad, así como a los extraños, a comprender lo que está sucediendo, pero los mismos datos, cuando no se entienden suficientemente, también pueden dar lugar a numerosos malentendidos y prejuicios, por lo que algunas comunidades están etiquetadas como insensibles, antipáticos, superficiales, groseros o, por el contrario, refinados y sutiles.

Las emociones son una forma en que un individuo participa en algo que está sucediendo en su entorno. La combinación de estados mentales, expresiones psicósomáticas y estados con reacciones biológicas en el cuerpo. Es lo que una persona "siente", no como una mera sensación, sino como algo más profundo, que tiene un impacto en el cuerpo. Las emociones difieren de los sentimientos ya que tienen un mayor impacto físico en nuestro cuerpo (las emociones generalmente cambian nuestro estado mental, comportamiento, frecuencia cardíaca, etc.) y el "alma" y casi siempre se expresa (cara, voz, postura corporal) y puede ser observable por otros. Es muy difícil controlar las emociones mediante un esfuerzo consciente. Las emociones pueden verse como nuestros sentimientos individuales. Suelen florecer cuando una persona siente empatía con alguien o algo. Además, las emociones podrían verse como parte de nuestra cultura o herencia colectiva.

Emociones: tomando el Museo de las rupturas como un ejemplo que en sí mismo puede ser muy expresivo, las emociones se refieren a la forma en que calibramos y reaccionamos, cada una de una manera diferente, a las experiencias de la vida y al patrimonio. Si bien las emociones pueden no ser personales, generalmente trascienden la parte material de la herencia.

Grupo étnico por José Carlos Rodeiro

Grupo de personas de la misma raza o nación. Se identifican entre sí sobre la base de similitudes como experiencias ancestrales, lingüísticas, sociales, culturales o nacionales. A diferencia de otros grupos sociales (definidos por el estado

económico, la edad o los pasatiempos), el grupo étnico es a menudo un estado heredado basado en la sociedad en la que se vive. En algunos casos, se puede adoptar si una persona se muda a otra sociedad. La pertenencia a un grupo étnico tiende a definirse por la herencia cultural compartida, los mitos de origen, la historia, la patria, el idioma o el dialecto, los sistemas simbólicos como la religión, la mitología y el ritual, la cocina, el estilo de vestir, el arte y la apariencia física. En muchos casos, los grupos étnicos, históricamente derivados de la misma población fundadora, a menudo continúan hablando idiomas similares o relacionados y comparten un origen genético similar. A través del cambio de idioma, la aculturación, la adopción y la conversión religiosa, a veces es posible que los individuos o grupos abandonen un grupo étnico y se conviertan en parte de otro (excepto los grupos étnicos que enfatizan en la pureza racial como criterio clave de pertenencia). El grupo étnico se usa a menudo como sinónimo de términos ambiguos como la nación o la gente. En inglés, también puede tener la connotación de algo exótico (ver "restaurante étnico", etc.), generalmente relacionado con las culturas de los inmigrantes más recientes, que llegaron después de la población fundadora de un área establecida.

Grupo étnico por Roxana Mitroi

Un grupo étnico se define con frecuencia como una categoría de personas que comparten una identidad étnica y se distinguen de otros grupos a través de similitudes particulares. Estas semejanzas se establecen en base a un trasfondo cultural conjunto que incluye elementos de herencia, ascendencia, idioma, así como de sistemas de símbolos. Sin embargo, es importante tener en cuenta que los grupos étnicos no deben confundirse con grupos raciales, grupos nacionales u otros términos similares, ya que la distinción étnica se realiza sobre la base de una cultura compartida, en lugar de características físicas o pertenencia a una nación, estado. Como tal, dentro de Europa, uno puede identificar varios grupos étnicos indígenas y no indígenas como holandeses, galeses y romaníes entre otros, e igualmente importantes, otros. Al vincular el discurso del patrimonio europeo, los grupos étnicos desempeñan un papel importante en la definición de una identidad europea, dado el enfoque de las instituciones europeas de cultura y educación sobre la diversidad y el multiculturalismo. No obstante, la integración del patrimonio étnico en un patrimonio europeo más amplio puede generar desafíos y debe tratarse con cuidado para fomentar la solidaridad, la unidad y la comprensión entre y dentro de los grupos étnicos, en lugar de funcionar como origen de la desigualdad y la discriminación. (Applebaum, RP y Chamblis, WJ (1997). *Sociología: una breve introducción*. Nueva York, NY: Longman. // Caffyn, A. y Lutz, J. (1999). *Desarrollo del producto turístico patrimonial en multiétnico Cities*. *Tourism Management* 20 (2), pp. 213-221. // Peoples, J. & Bailey, G. (2010). *Humanidad: una introducción a la antropología cultural* (novena edición). Belmont, CA: Wadsworth, Cengage Aprendizaje.)

Grupo étnico: un grupo étnico es una categoría de personas que comparten una identidad particular, basada en un trasfondo cultural conjunto que puede incluir herencia, ascendencia e idioma. Aunque a veces se usan como intercambiables con grupos raciales o nacionales, los grupos étnicos se distinguen a través de la cultura, en lugar de las características físicas o la membresía del estado-nación. Dado que las instituciones europeas prestan mucha atención a la diversidad cultural, los grupos étnicos juegan un papel importante en la definición de una identidad europea. Grupo étnico: un grupo étnico es un grupo que tiene algo en común. Mientras que el grupo étnico y la nación se usan de la misma manera, los grupos étnicos están, de hecho, definidos por la cultura. Sin embargo, esta separación podría ser contraproducente, ya que es difícil evitar la nación de los grupos étnicos. Necesitamos la noción de "grupos étnicos" para dar sentido al mundo, pero debemos ser conscientes de que podría servir para la división.

Europeo. Ser europeo significa compartir los mismos valores. Se trata de nosotros y de los sentimientos comunes que tenemos hacia el mundo y hacia los demás. Los migrantes a los países europeos, sean cuales sean estos países, sienten curiosidad por nuestras costumbres y tradiciones (y su diversidad) y desean sentirse integrados en nuestra cultura europea.

Identidad grupal por Intan Purwandani

Identidad andaluza: una entidad coherente hecha de mezclar el grupo de personas a partir de patrones de migración. A través del proceso de asimilación y acomodación, la religión y el área geográfica influyen lentamente en la creación del entorno de Andalucía (Apaydin, 2014). Ibn Khaldun et al. (1967) en Apaydin (2014) habían señalado que la identificación

étnica de la sociedad andaluza está determinada por el sentimiento de pertenencia a un grupo cultural particular. Este sentimiento se denomina *asabiyya* o afinidad de red o solidaridad grupal. La orientación étnica específica a la que se refería se refiere a árabes, bereberes / saqaliba y judíos. Aunque Benaboud (1980) en Apaydin (2014) argumenta que la sociedad andaluza era étnicamente heterogénea y socialmente integrada; Apaydin (2014) enfatiza firmemente que las características principales de la identidad del grupo andaluz son la fe musulmana, el idioma árabe y el carácter mixto que en algunos puntos todavía tiene diferencias con la comunidad musulmana de habla árabe en otros lugares. El propio andaluz se percibe como todos los descendientes de musulmanes españoles que se vieron obligados a convertirse al cristianismo después de 1492 y fueron expulsados de la Península Ibérica. En Marruecos, la etnia y el patrimonio andaluces han proporcionado una historia dominante en religión, idioma y cultura en la sociedad marroquí. La identidad andaluza desde esta perspectiva se define como una identidad única con una compleja gama de contextos socioculturales (Bahrami, 1995). (Apaydin, M. (2014). Desarrollo de la identidad del grupo andaluz. Revista de Estudios Andaluces, 85-97. // Bahrami, B. (1995). La persistencia de la identidad andaluza en Rabat, Marruecos. Filadelfia: Universidad de Pennsylvania.)

Identidad andaluza: la identidad étnica andaluza sigue siendo interesante, ya que no siempre se considera europea o puramente europea. Las características principales de la identidad andaluza como grupo son la fe musulmana, el idioma árabe y la cultura mixta del norte de África y Europa. Esto no quiere decir que el grupo andaluz sea homogéneo, ya que dentro de este grupo podemos identificar otras identidades diversas, por ejemplo, también andaluces que son cristianos o judíos. // Preguntas: ¿Por qué los andaluces no se consideran parte de Europa? - Si bien Andalucía pertenece a Europa al menos desde un punto de vista geográfico, debido a su patrimonio físico e intangible y su genética mixta entre las identidades étnicas europeas y marroquíes, su pertenencia a Europa está en disputa.

Heritage de Despoina Palialexi

Características o circunstancias que tienen cierta naturaleza cultural, social o económica. El patrimonio suele estar vinculado a algunos antecedentes históricos. Podemos vincular este concepto a atributos físicos o intangibles heredados por un grupo de personas, y que se supone que deben protegerse para lograrlo para las generaciones entrantes. El acto deliberado de mantener el patrimonio cultural desde el presente hasta el futuro se conoce como Preservación de la naturaleza. El patrimonio cultural es único e insustituible, tiene un impacto en la civilización moderna y la responsabilidad de preservarlo y salvaguardarlo. Los objetos más pequeños, como obras de arte y otras obras culturales, se recogen en museos y galerías. El patrimonio puede vincularse con la cultura tangible (edificios, monumentos, libros), la cultura intangible (música, idiomas, dichos) y el patrimonio "natural", que puede vincularse con los paisajes o la biodiversidad. La sociedad moderna ha entendido que esos valores limitados (tangibles, intangibles o naturales) deben protegerse. Desde el siglo XX, entidades como la UNESCO o las figuras de Parques Nacionales / Naturales se han planteado para alcanzar esos objetivos de protección.

La imagen es una representación visual que representa la apariencia visual de uno o más objetos o personas. Se puede hacer en diferentes medios como papel, cámara o en el cerebro humano. La imagen generalmente contiene información de dos o tres dimensiones. También se usa para cualquier forma bidimensional, como un mapa, un gráfico o una pintura. Se puede mantener una imagen fugaz durante un breve período de tiempo. Tal puede ser nuestro reflejo cuando nos vemos en el espejo o en la escena de una película. Una imagen fija, como un papel de impresión fotográfica, se memoriza durante más tiempo.

Comunidades imaginadas por Sandra Björg Ernuðóttir

El concepto de comunidades imaginadas ha dominado durante mucho tiempo al hablar de naciones y patrimonio cultural. Las diferentes naciones tienen ciertas apariencias, como la raza, la historia y el patrimonio cultural, por nombrar algunas cosas. En Europa, en el siglo XIX, estaba muy claro, las naciones y los grupos étnicos estaban clasificados por las naciones "civilizadas" y, más lejos que la otra nación, la heteroimagen es aún más exótica. Las naciones que están en el centro permiten lo que es agradable hacer y decir, pero en la periferia las cosas comienzan a volverse más exóticas, es un lugar donde todo puede suceder. Hoy ha desaparecido principalmente, pero a veces podemos ver rastros

de ello, por ejemplo, con el movimiento en Europa en esos días, las personas se encuentran con una cultura con la que no están familiarizados.

El término comunidades imaginadas también se refiere a que incluso los miembros de las naciones más pequeñas nunca conocerán a cada persona que sea parte de su nación o tribu. Pero siempre pueden imaginar sus comunicaciones y porque tienen algo juntos, como un himno nacional u otra forma de patrimonio cultural, se ven a sí mismos como una nación. Con este patrimonio cultural, la nación determina su nacionalidad y su singularidad entre otras naciones. También se puede ver como se imagina porque la nación, juntos, decide olvidar algo de la historia. Al mismo tiempo, les resulta importante recordar algo más, algo que desean mantener en su identidad.

Comunidades imaginadas: el término "comunidades imaginadas" ha sido acuñado por Benedict Anderson para examinar y analizar el nacionalismo. Los miembros de una comunidad sienten que se conocen, aunque en realidad no lo hacen, porque comparten ciertas similitudes (percibidas).

Paisaje de Laurine Vallon

En primer lugar, un paisaje es una visión general que ofrece la naturaleza, de un área, de un país o una región de la tierra. Podemos llamarlo panorama o punto de vista. También se considera como una construcción social de un área física con significados multifacéticos, basada en la interacción de factores antrópicos y / o naturales. Los paisajes son grandes partes de nuestro patrimonio, necesitamos preservarlo como naturaleza, arquitectura. Representa la diversidad del mundo, la belleza natural y el acoplamiento de las actividades humanas y la vida natural. Un paisaje representa también el aspecto de la tierra característica de una región en particular.

El paisaje es una extensión de tierra. Un paisaje es una combinación de formas, motivos, colores, sonidos ... que funcionan como componentes que interactúan con las experiencias cognitivas y emocionales de una persona. Puede ser un paisaje visual, acústico ... y también puede ser la perspectiva política, el paisaje cultural ... En una visión más general, cada persona puede tener una opinión y comprensión diferentes sobre el paisaje. Es decir, cada persona comprende los diferentes elementos que la componen según su experiencia personal, cultural y estética. Todas las características visibles de un área de campo o tierra, a menudo consideradas en términos de su atractivo estético.

Lenguas europeas por Oranne Davoust

Las lenguas europeas descienden de la familia de lenguas proto-indoeuropeas que se han hablado hace miles de años. Más de mil idiomas aparecieron como resultado de la expansión de este idioma a toda Europa. Esloveno, alemán, latín ... todos esos idiomas comparten el mismo origen, pero también son el resultado de un largo proceso y la mezcla de diferentes expresiones idiomáticas. Son una forma de comunicación que conecta a las personas con otras personas, pero también son parte de nuestra identidad. Cultura e historia están definiendo la identidad de las personas o de una comunidad, al igual que los idiomas. Sentimos que pertenecemos a un grupo porque hablamos el mismo idioma. Las raíces comunes conducen a similitudes entre idiomas: compartimos algunas palabras o expresiones. En cierto sentido, una parte de nuestra identidad se comparte a través de todos los idiomas. Los idiomas viven pero también son parte de nuestra identidad común y, por extensión, de nuestro patrimonio común.

La materialidad mide la presencia o ausencia de un elemento u objeto que puede ser percibido por los sentidos. La materialidad se juzga de acuerdo con su naturaleza inherente, su valor de impacto (influencia), su valor de uso y las circunstancias (contexto) en que ocurre.

Memoria (colectiva / social / cultural / comunicativa). La memoria social contribuye al proceso de socialización de los sujetos. Transferido de una generación a otra, algo que aumenta los cambios inquietantes en la vida del individuo y la sociedad. El contenido no es uniforme y está de acuerdo con todos los individuos y grupos sociales. La memoria es una construcción pero no una construcción imparcial. Es una construcción hecha con sentimientos como la felicidad o el miedo. La memoria es importante para entender cómo las personas vivieron un evento, pero no se puede usar para saber la verdad. Una herencia cultural puede usar la memoria para cambiar el discurso. La memoria puede olvidar algunas partes de un evento o un período que puede conducir a un conflicto.

Memoria de Mathilde Deavaud-Rainieri

La memoria es información que se almacena en la mente de una persona que se conecta con la historia, los lugares y las experiencias pasadas. Puede ser tanto una experiencia individual como compartida. La memoria a menudo es construida socialmente por una familia, un grupo de personas o un país. La memoria crea una conexión con la herencia personal y a menudo se transmite de generación en generación. También se puede suprimir y deliberadamente guardar silencio. Al final, la memoria es algo que un individuo elige mantener en su mente, o dejar ir si es algo agradable o algo que sería olvidado. Es por eso que las sociedades de hoy están profundamente influenciadas por su memoria (buena o mala), la memoria puede moldear el comportamiento de toda una sociedad desde las personas hasta la política.

La memoria es un tipo de patrimonio intangible. Cuando se recopila memoria, debe interpretarse con precaución, ya que puede estar sesgada. Sin embargo, la memoria influye en el patrimonio cultural tangible, como la forma en que ciertos edificios y lugares son recordados y los eventos / historia están asociados con ellos.

Memoria de Noelia Agulla

Conexión de sucesos históricos particulares que ilustran el pasado de una región, sucesos memorables individuales y colectivos. Existe una conexión con el pasado, contribuye al proceso de socialización y a la formación de la ideología, por lo que la memoria ayuda a las sociedades e individuos a desarrollarse y establecer su ideología y estilo de vida. Se hereda de generación en generación, lo que de alguna manera siempre conlleva disturbios en la vida de todos, a nivel individual y en los diferentes grupos sociales. Podríamos decir que se puede adaptar a la identidad sociopsicológica del sujeto. Las sociedades tienden a tener una opinión positiva sobre la memoria y una opinión negativa sobre el olvido. La parte de la memoria relacionada con la definición de identidad, nos pone en contacto con nuestras raíces y nos muestra nuestro futuro. Con todo, la memoria siempre debe ayudarnos a evitar repetir errores pasados (por ejemplo, guerras, genocidios, etc.).

Mensaje y medios. El mensaje es el objeto de la comunicación. Es la información que el remitente envía al receptor a través de un canal de comunicación. Por medios entendemos la herramienta por la cual se realiza el proceso de comunicación.

La movilidad son los desplazamientos que ocurren en un entorno físico y pueden ser realizados por personas y bienes de un lugar a otro, de un trabajo a otro o de un nivel social a otro.

Museo de Océane Vercasson

La palabra «museo» proviene del término griego museion, el bosque de dioses en el que vivían las musas, los compañeros y guardianes de las artes de Apolo. Esta es una institución al servicio de la sociedad, abierta al público y, por extensión, el edificio que encarnaba la institución; Una verdadera obra maestra arquitectónica. Sus tareas principales son adquirir, preservar, estudiar, exhibir y comunicar el patrimonio cultural material e inmaterial en objetivos educativos, científicos, sociales y de ocio. Un museo es un enlace hacia el conocimiento. El primer museo fue construido en Alejandría: era un espacio público dedicado a los estudios. Fue durante el Renacimiento que la palabra museo hace nuestro significado real. Alrededor de 1520, en Florencia, un príncipe reunió colecciones y lo llamó "museo". Este significado cambió en Francia en 1560. Significa una sala donde se colocan varias colecciones no clasificadas. En el siglo XVIII, estos gabinetes se convirtieron en museos, bajo la dinámica de dos eventos: la transición de una estructura privada a una estructura pública y el surgimiento de la clasificación y de la organización científica. Las casas Kunstmuseum de Basilea son el primer museo abierto al público en 1671, seguido por el Museo Ashmolean de Oxford, en 1683. Aunque en primera instancia el museo ha preservado todos los objetos valiosos, apareció una especialización. Hoy en día, existen amplias categorías: museo de arte, museo arqueológico, museo de historia natural, ecomuseo, sociedad, historia y museo técnico.

El museo es una institución pública, sin fines de lucro, al servicio de la sociedad y su desarrollo. Se dedica a adquirir, conservar, investigar, comunicar, exhibir ... con fines de estudio y educación y colecciones de arte. En un museo, las

personas pueden explorar sus creencias personales a través de verdades universales. Un museo es nuestro vínculo con las creencias y la forma de vivir en el pasado.

Museo: el término "museo" proviene de la palabra griega antigua "mouseion" que indica un lugar / templo dedicado a las musas, guardianes de Apolo y fuentes de conocimiento. El término ahora ha evolucionado para denotar verdaderas obras maestras arquitectónicas, en las que se exhiben artefactos y otros objetos importantes para comunicar su papel en la sociedad.

Museo: un museo puede ser cualquier cosa; Puede ser una ciudad entera como París, pero también puede ser un pueblo rural no muy turístico. Las personas mismas y sus hogares también pueden ser museos, ya que no hay limitación para un cierto tipo de edificio, colecciones u otros activos tangibles. El debate sigue en torno a cómo los museos tratan la cultura y el patrimonio.

Nombre. ¿Qué hay en un nombre? Los nombres pueden estar infundidos de poder y pueden representar nuestro patrimonio cultural. Por ejemplo, el nombre Adolf siempre estará asociado con la Alemania nazi y con la necesidad de quitar o destruir (una parte de) la historia. El nombre es entonces parte de la cultura, lo que puede generar divisiones, pero también puede hacer que las personas se unan.

La narrativa es una forma de contar las acciones llevadas a cabo por algunos personajes en un momento y lugar en particular. También es una forma de narrar eventos y experiencias verdaderas y falsas. Además, también puede ser el arte, la técnica o el proceso de narrar o contar una historia.

Nación por Mihaela Vidan

Una nación es un gran grupo de personas unidas por una historia, cultura o idioma común, que viven en un territorio específico limitado por fronteras, un país o un estado. Más allá de la definición estricta y más quirúrgica, nación es un término inclusivo, diseñado para dirigirse a individuos que comparten valores, a aquellos de nosotros unidos por la historia, a aquellos que tienen las mismas creencias, o tal vez por el contrario, piensan exactamente lo contrario, para aquellos que tienen antiguas raíces familiares, y para aquellos que acaban de adherirse a una identidad. Nación es lo que la gente quiere hacer de ella. Si consideramos la nación solo mirando su herencia, podemos entender la palabra usando otra: legado. Podemos decir que la nación puede ser una construcción social de todo tipo de ideas, valores, tradiciones y símbolos comunes pasados de una generación a otra. Al mismo tiempo, no podemos hablar de nación sin involucrar los sentimientos. Al ser una construcción social artificial, construida para servir a un propósito político, es elemental transformar la fría idea o teoría, que contiene varios elementos conceptuales en una parte viva de la sociedad con la cual las personas pueden relacionarse y adherirse.

La identidad nacional y / o grupal (colectiva / social / cultural / comunicativa) se refiere a identificarse con un grupo de personas y ser parte de él, representado por tradiciones, cultura, lenguaje y política distintivas. La identidad nacional puede referirse al sentimiento subjetivo que uno comparte con un grupo de personas acerca de una nación, independientemente de su estado. La identidad nacional es vista como "una especie de conciencia de la diferencia", un "sentimiento, reconocimiento y distinción" entre los conceptos de "nosotros" y "ellos". La expresión extrema de la identidad nacional es el chovinismo, que se refiere a la creencia firme en la superioridad del país.

Nación - Nación denota un fuerte sentido de identificación y pertenencia a un estado, que no tiene límites y nunca cambia. Sin embargo, no es estático, ya que los límites potenciales cambian a lo largo de la historia. Se trata de sentir que uno es parte de algo más grande que uno mismo.

La naturaleza como cualidades y características del ser humano. Es equivalente al mundo natural, el universo físico o el mundo material. El concepto tradicional implica una separación entre los elementos naturales y artificiales.

Naturaleza de Mara Cristina

La naturaleza es el equivalente del infinito. La naturaleza no puede resumirse a la existencia presente, sino a todo lo que el pasado, el presente y el futuro unen. La naturaleza es la fuerza que reúne una variedad de galaxias, plantas, animales,

sistemas, paisajes y, por supuesto, el origen de la humanidad. La naturaleza es el mundo material que nos rodea, la flora y la fauna que protegemos, la vida salvaje que queremos conocer, los bosques y océanos que albergan a millones de organismos, la energía y el cambio climático que ya sentimos. La naturaleza es la construcción de la vida. Es el universo con todos sus fenómenos. La naturaleza es la identidad de la existencia independiente de las personas, los recursos sin los cuales las personas no podrían vivir, la esencia de algo que existe, la fuente de crecimiento y cambio. La naturaleza también se define como el carácter básico de la humanidad, como un carácter innato, como un comportamiento, la totalidad del tiempo y el espacio.

Naturaleza: nada existiría si la naturaleza no estuviera allí. Por mucho que los humanos se opongan y traten de cambiarlo, las fuerzas de la naturaleza siempre son más fuertes y pueden transformar todo lo construido o intentado por los seres humanos. La naturaleza es la esencia de la vida.

Los objetos son todo lo que puede ser percibido por una persona. Existen independientemente de nuestra voluntad y nuestro intelecto.

La tradición oral y el folklore se refieren a todo lo que se transmite de generación en generación y difunde experiencias y conocimientos a las próximas generaciones. El folklore es el conjunto de creencias, prácticas y costumbres que son tradicionales de un grupo de personas o cultura. Las historias en la tradición oral son aquellas que las personas construyen, recopilan y llevan a cabo como parte de su mundo cultural. El folklore aparece principalmente en la tradición oral, aunque la transmisión oral no es suficiente para distinguir el folklore del no folklórico. Por otro lado, si una historia se transmite solo "impresa" y no de forma oral, se consideraría una "producción literaria basada en un modelo popular, pero esto no es lo mismo que el modelo popular". El folklore incluye epopeyas, mitos, leyendas, cuentos de hadas, fábulas, proverbios, canciones, etc. Las tradiciones orales también son una forma de analizar cómo una sociedad puede definirse a sí misma. Una tradición oral puede desaparecer si una sociedad juzga que ya no la necesita.

Tradición oral: la tradición oral es un método de comunicación destinado a preservar y transmitir más tradiciones y culturas. Puede cambiar con el tiempo, y cada vez que se vuelve a contar una historia, se crean nuevas variaciones. La tradición oral es un gran dominio de las artes y la cultura.

Otros por Helena González Doval

Como "otro" se refiere a cualquiera que está separado de uno mismo e implica ideas de identidad y formación de subjetividad, el otro describiría el proceso a través del cual se usa una diferencia y transforma las características del otro (llamado "otredad") para crear un grupo dentro y fuera del grupo. El grupo externo sería el dominado, cuya identidad se considera falta y que puede estar sujeto a discriminación por parte del grupo.

Desde un punto de vista poscolonial, y como lo acuñó Gayatri Spiveak, la otra se refiere al proceso mediante el cual el discurso imperial crea "otros" y describe las diversas formas en que el discurso colonial produce sus sujetos. Mientras que el "Otro", con "O" mayúscula, corresponde al foco de deseo o poder en relación con el sujeto que se produce, el "otro" es el sujeto excluido o "dominado" creado por el discurso del poder. Sin embargo, es un proceso dialectal porque el otro colonizador se establece al mismo tiempo que sus otros colonizados se producen como sujetos.

Otro: el otro es producido por y a través del discurso. Podemos identificar dos tipos de otredad: (1) el "O" otro, que se refiere al otro que posee un estatus superior, por ejemplo, el turista; (2) el "otro", que se refiere a los habitantes locales que se transforman en otros, creando así grupos dentro y fuera. Mirando a Europa, podemos preguntarnos quiénes son los demás de Europa. // Preguntas: ¿Cómo se puede ver / entender la "O" - "O" en otra cosa? - También se puede ver como la división entre dominador y dominado, en la que el "O" 'otro podría ser colonizador y el "otro" podría ser el colonizado. Estos conceptos son muy relevantes para Europa en el contexto del aumento de la migración, donde el migrante es generalmente visto como el "otro". Mirando el africanismo o el asiaticismo, donde los pueblos africanos o asiáticos son el "otro" colonizado, desde una perspectiva turística, hay una cuestión de cómo se crea una identidad con respecto a las diferencias (culturales) reales que existen.

El pasado es un estado de estar en el pasado. La calidad subjetiva de algo que se recuerda en lugar de ser experimentado en este momento.

El rendimiento es una forma particular de actuar o comportarse.

La creación de lugares es un enfoque multifacético relacionado con la planificación, el diseño y la gestión de espacios públicos en relación con las comunidades que habitan ese espacio. Aprovecha los activos, la inspiración y el potencial de una comunidad local, con la intención de crear espacios públicos que promuevan la salud, la felicidad y el bienestar de las personas. Es a la vez un proceso y una filosofía.

El poder es la capacidad que alguien tiene para ordenar. Además, influencia o autoridad sobre otras personas (una persona o un grupo de personas).

La preservación es la acción de preservar algo. Haz que dure, en su estado anterior. Cuidar una construcción, entorno natural ... de valor histórico. Por ejemplo, cuidar un entorno natural.

La reconstrucción es la acción de reconstruir. Para construir algo que existió en el pasado y ha sido destruido.

Restauración, por Boukedjar Tarek

La restauración es la acción de devolver algo a un antiguo propietario, lugar o condición. Regresar a una posición o condición anterior. Además, la reparación o conservación de obras de arte. Por ejemplo, reparación o mantenimiento de obras de arte, o restauración del régimen político que había sido reemplazado por otro. La restauración es el concepto que puede aplicarse tanto para el material como para los bienes inmateriales. En el caso de las artes, este procedimiento se ha discutido comenzando con el Renacimiento. Durante mucho tiempo, la restauración fue el procedimiento destinado a restaurar productos como pinturas, esculturas y monumentos a su forma original. En el siglo XIX, autores como John Ruskin intensificaron la discusión y dijeron que la restauración es una mentira, y Viollet-le-Duc, restaurador francés que apoyaba la teoría de que la restauración debería completar las partes faltantes con una reinterpretación basada en la idea original. En el siglo XX, autores como Camillo Boito y Cesare Brandi defendían la perspectiva que decía que la restauración debe respetar las huellas del tiempo, lo que significa que restaurar el arte a su condición original es, de hecho, una falsificación histórica y estética. Esta idea es la base de las discusiones contemporáneas y se encuentra en la base de las Cartas Patrimoniales.

Repensar y recontextualizar el patrimonio por Neringa Kavaliauskaite

El patrimonio tangible, por un lado, puede verse como edificios, sitios o artefactos grandiosos, monumentales, "antiguos" y estéticos que tienen un significado "estático". A través del discurso hegemónico, la necesidad de preservar, conservar y transmitir el patrimonio a las generaciones futuras es una preocupación principal. Tal discurso se basa en el conocimiento, el juicio científico o estético de expertos técnicos y estéticos, cuya mayoría de las obras y la experiencia se contemplan en monumentalidad y artefactos innatos. Sin embargo, se hace más difícil adjuntar interpretaciones alternativas de sitios patrimoniales específicos, mientras que los especialistas en patrimonio trazan límites sobre valores y significados patrimoniales alternativos. En consecuencia, los visitantes se ven impulsados a "consumir el patrimonio" de manera no crítica de forma pasiva, mientras están acompañados por expertos o representantes de sitios del patrimonio, que instruyen a la audiencia sobre cómo percibir ciertos sitios del patrimonio y no necesariamente cómo involucrarse más activamente con esos sitios. Al hacerlo, el patrimonio podría verse como una práctica cultural que se experimenta, utiliza e interpreta activamente, en lugar de ver esos sitios desde lejos como entidades que nunca cambian, cuyos significados son estáticos y no negociados (Smith, 2006).

Repensar y recontextualizar el patrimonio. El acto de repensar el término patrimonio. El intento de adaptar el patrimonio cultural a las necesidades contemporáneas. Para lograrlo, se deben hacer muchos cambios porque las sociedades han cambiado radicalmente en las últimas décadas.

Repensar y reconstruir el patrimonio: el patrimonio tangible a menudo se asocia con edificios o artefactos estéticos. Contra el conocimiento experto, es difícil atribuir otros significados a estos objetos de patrimonio tangible, y los visitantes están acostumbrados a consumir el patrimonio sin crítica. Mirando, por ejemplo, el Palacio Real de Ámsterdam, los recorridos regulares solo mencionan que anteriormente era el ayuntamiento, mientras que los recorridos especializados como Black Heritage Tours apuntan al hecho de que el edificio era la sede de la Sociedad de Surinam (Surinam es una de las antiguas colonias holandesas). El Monumento Nacional en la Plaza Dam contiene 11 urnas llenas de tierra de los terrenos de ejecución de las provincias holandesas, sin embargo, recientemente ha habido debates sobre la adición de una duodécima urna con tierra de Indonesia (ex Indias Orientales). Por lo tanto, no podemos ver los monumentos como estáticos y necesitamos ser activos para dar diferentes significados. // Preguntas: ¿Quién tiene derecho a recontextualizar y dar interpretaciones alternativas al patrimonio y las nuevas élites aceptarán estos nuevos significados? - Este es un problema común en el negocio del patrimonio, que comúnmente se aborda en la administración del sitio, pero también deben participar las etnias específicas que tienen una conexión histórica con el sitio. Como otro ejemplo, en Rumania, el régimen comunista intentó borrar cualquier rastro de la antigua monarquía, por ejemplo, haciendo uso de los palacios reales como edificios administrativos. Este es un caso de enfoque de arriba hacia abajo para el cambio de propósito de construcción. Lo mismo sucedió después de la década de 1990, cuando se reinterpretaron muchos otros monumentos como un medio para borrar cualquier rastro del antiguo período comunista.

Los sentidos afectan o expresan un sentimiento. Son mecanismos fisiológicos producidos a través de los órganos del tacto, el gusto, etc. que le permiten percibir elementos externos o internos. También son una función de nuestra mente que está relacionada con las percepciones externas. También son una función de la mente que está vinculada con la sensación. Cualquier capacidad especial de percepción, estimación, apreciación, etc. Más allá de su definición formal, los sentidos generalmente están vinculados al lado intangible de conceptos como historia, cultura o patrimonio.

Tecnología por casualidad Matthew Williams

La tecnología se compone de las herramientas, máquinas y métodos que pueden ayudar a la preservación, restauración, reconstrucción o adquisición del patrimonio material e inmaterial. Cada vez más el uso de la tecnología en forma de cámaras, imágenes en 3D, videos, así como Internet, ha permitido preservar y democratizar el material tradicional y el patrimonio cultural inmaterial en forma digital. La evolución de la tecnología en sí misma es una forma de patrimonio científico y cultural que abarca desde herramientas de la edad de piedra hasta inventos modernos como la computadora. La tecnología ha jugado un papel central en Europa, especialmente en su patrimonio industrial, donde varios avances, como la máquina de vapor, impulsaron la revolución industrial que reformó el continente, transformando las culturas populares tradicionales y sentando las bases para una Europa moderna.

El valor es la importancia, el valor o la utilidad de algo, apreciado desde un punto de vista objetivo o emocional / personal. Valores: los valores son las creencias fundamentales que informan nuestra actitud y guían nuestro comportamiento hacia el patrimonio y una variedad de otros aspectos. Están asociados con el patrimonio como una herramienta para organizar y construir activamente la sociedad. Los valores pueden dividirse en (1) valores individuales y (2) colectivos, sin embargo, es importante tener en cuenta que los valores individuales, aunque pueden ser personales, están definidos por el grupo del que forma parte. Se definen por lo social, aunque no están escritos en piedra. Además, especialmente en el patrimonio, se pretende hacer que los valores sean más universales de lo que realmente son.

La arquitectura vernácula es un estilo arquitectónico diseñado en función de las necesidades locales, la disponibilidad de materiales de construcción y que refleja las tradiciones locales. Inicialmente, la arquitectura vernácula no utilizaba arquitectos formados formalmente, sino que se basaba en las habilidades de diseño y la tradición de los constructores locales. Sin embargo, desde finales del siglo XIX, muchos arquitectos profesionales han trabajado en este estilo, tratando de mantener su tradición. Tiende a evolucionar con el tiempo para reflejar el contexto ambiental, cultural, tecnológico, económico e histórico en el que existe. Para concluir, podemos agregar que cada región tiene necesidades diferentes y particulares. Esto es lo que crea automáticamente la originalidad de su propia arquitectura vernácula.

